

Giới thiệu Hai Kiếp Làm Sủng Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh

Editor: Junenar

Số chương: 89

Thời điểm kiếp trước, Hoàng thượng độc sủng Tề quý phi khiến lục cung ghen tỵ. Sau khi bị bỏ làm dân thường lại chẳng bằng con kiến. Vốn tưởng rằng một người đắc đạo cả gia tộc được nhờ, ai ngờ đón chờ lại là họa diệt môn.

Sống lại một lần nữa, bắt buộc nhập cung nàng nguyện ý trở thành một lãnh phi, không tranh không cướp, cúp đầu làm người. Tuy chẳng mang lại vinh hoa phú quý cho gia đình nhưng ít nhất có thể bảo vệ một môn chu toàn. Nhưng chẳng ngờ, ngay ý nguyện nhỏ nhoi này cũng bị hoàng đế khước từ.

Mà thôi, nếu như số phận đã định, là họa là phúc đều chẳng thể tránh được. Đời này, nàng nhất định phải bảo vệ cả gia đình bình an, đối với kẻ đã hãm hại nàng kiếp trước, đều phải tiên hạ thủ vi cường.

Giới thiệu một câu: câu chuyện về một mỹ nữ không muốn được sủng, Hoàng đế lại nhất quyết không để nàng toại nguyện.

Chú ý:

1. Truyện này IQ không cao, báo thù sáng văn, chủ yếu không đau khổ tàn tạ, tình yêu tình báo, không thích dừng vào!
2. Mặc dù là cung đình văn, nhưng vì chỉ số thông minh thấp, cho nên hầu như không tồn tại yếu tố cung đấu, chỉ là một tiểu bạch văn mà thôi!
3. Tòi (tác giả) không biết có nên ngược hay không đây, dù sao trong kế hoạch của tôi chưa tính đến phần ngược!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tin dữ

Đại Hiến, niên hiệu Vĩnh Gia năm thứ 13, ngày mừng hai tháng ba.

Tại một góc hẻo lánh phía Tây hoàng cung, có một cung điện hoang tàn, bên trên cửa cung loang lổ, ba chữ to “Lan Vu cung” có thể nhìn thấy được mờ mờ.

Một tiếng “két” vang lên, cửa cung từ từ mở ra.

Hai ma ma mặc y sam nâu đỏ bước qua bậc cửa, chậm rãi đi từ trong cung ra. Một người ma ma trong số đó quay người lại, nhanh nhẹn khóa cửa cung. Sau đó xoay người, lắc đầu nói, “Luu ma ma, bà xem chủ tử này, hôm nay vẫn không chịu ăn gì cả! Cứ tiếp tục như vậy, e rằng thân thể sớm muộn gì cũng sẽ ngã quỵ?”

Trên mặt bà Luu ma ma kia tựa như có chút không đành lòng, nói, “Ài, trước kia nàng ta được Hoàng thượng nâng trong lòng bàn tay, cho ăn sung mặc sướng. Giờ đây vào lãnh cung, cơm canh đạm bạc thế này sao có thể nuốt trôi? Nhưng mà, nàng ta có ngày hôm nay cũng là tự nàng ta chuốc lấy. Trương ma ma, chúng ta đừng nên tốn hơi thừa sức vào việc không đâu!”

Trương ma ma nhìn xung quanh, ghé sát vào tai Luu ma ma, thấp giọng nói: “Tiếp xúc với vị chủ tử này nhiều ngày qua, tôi thấy nàng ấy không giống loại người làm ra chuyện như thế!”

Luu ma ma xua tay, nói: “Giống hay không thì sao nào? Nàng ta bị Hoàng thượng bắt gian tại giường, chuyện này còn có thể giả vờ được à?” Nói xong Luu ma ma cảnh giác ngó nghiêng, sau đó thì thảo với Trương ma ma: “Tên gian phu kia bị Hoàng thượng ban cho cái chết ngay tại chỗ, nhưng đối với vị chủ tử này, Hoàng thượng nhớ về tình xưa nghĩa cũ, vẫn không đành lòng, nên nhốt nàng ta ở đây! Nghĩ lại cũng gần một năm rồi, chắc Hoàng thượng cũng sắp quên nàng ta đến nơi rồi. Tôi thấy nàng ta hiện giờ, chỉ là thoi thóp thôi, chẳng biết còn gắng gượng được bao lâu.”

Trương ma ma thờ dãi một hồi, nói: “Đáng tiếc, một người như hoa như ngọc như vậy...”

Hai người vừa chuyện phiếm, vừa đi về trước.

Lời của hai vị ma ma, theo gió, mơ hồ truyền vào phía trong tường cung.

Lúc này, một nữ tử mặc chiếc áo xanh nhạt, chiếc váy xếp nếp tím đậm, khoác một cái áo choàng màu chàm đang đứng ngây người trong sân. Gương mặt tuyệt mỹ mà tái nhợt không có bất kỳ xúc cảm nào, giống như những gì hai người kia đang nói chẳng quan hệ gì tới nàng.

Bất chợt, én xuân cất vang vài tiếng líu lo, đánh thức nữ tử. Nàng ngửa mặt lên, nhìn thấy hai con én xuân vui sướng bay qua trên đỉnh đầu mình.

Nàng ngẩn ngơ một lúc rồi dặng ra một nụ cười, “Xuân đến rồi ư?” Nàng tự lẩm bầm.

Một trận gió nhẹ lướt qua, thổi tung hoa đào phía ngoài cung. Vài cánh hoa đào nhẹ nhàng bay theo gió, qua tường cung, rơi xuống mặt nữ tử, tăng thêm vài phần kiều mỹ trên gương mặt tái nhợt kia, càng lộ ra dung mạo ngời sáng động lòng người của nữ tử.

Mùa xuân đến thật rồi. Nhưng bước chân của nó chỉ dừng lại ở ngoài Vu Lan cung mà thôi. Trong này, vẫn một mảnh tiêu điều.

Nữ tử ngửa đầu nhìn xa xăm một hồi, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, xoay người, chuẩn bị vào trong điện.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng “lạch cạch” dội đến.

Đó là tiếng khóa cửa Lan Vu cung được mở.

Tiếp đến nghe thấy tiếng “két”. Hai cánh cửa của Lan Vu cung được người đẩy mở ra.

Chân mày nữ tử hơi nhíu. Nàng biết, người đến là người ngoài. Lúc mới nghe tiếng mở khóa, nàng tưởng hai vị ma ma trở về, nhưng nghe thấy tiếng cửa cung bị đẩy mở, nàng liền biết không phải các bà. Bình thường ma ma chỉ mở ra một khe hở, đủ để ra vào, chứ không mở hẳn ra. Cửa cung này rất nặng, không dễ gì đẩy nổi.

“Tề quý phi! Có khỏe hay không!” Giọng nói mềm mại của một nữ tử bất chợt vang lên.

Thân thể nữ tử bị người gọi là Tề quý phi chấn động, sau đó chậm rãi xoay người lại, nhìn người tới.

Chỉ thấy một nữ tử mặc chiếc váy dệt kim màu đỏ, đang dẫn theo hơn mười cung nữ thái giám đứng trước mặt mình.

Nàng cười nhẹ, nói: “Phan Đức phi nhanh quên thật đấy, Ngọc Yên là tội nhân, danh hiệu quý phi sẽ sớm bị Hoàng thượng tước thôi, trên đời không còn Tề quý phi từ lâu rồi!”

Nghe thấy lời của Tề Ngọc Yên, tươi cười trên mặt Phan Dữu Quân không hề thuyên giảm. Ặ vừa nháy mắt với người bên cạnh, vừa bước tới chỗ Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy ánh mắt của Phan Dữu Quân, hai thái giám nhanh chóng xoay người, đẩy đóng lại cánh cửa Lan Vu cung.

Thấy cửa cung bị đóng lại, trong lòng Tề Ngọc Yên sợ hãi, lạnh giọng hỏi: “Không biết sao hôm nay Phan Đức phi ại rảnh rồi đến lãnh cung này của ta vậy? Người đến lãnh cung này sẽ không tốt lành đâu, Phan Đức phi không biết kiêng kỵ hay sao?”

“Ha ha, sao ta phải kiêng kỵ chứ!” Phan Dữu Quân cười to: “Người không biết bây giờ Hoàng thượng sủng ta thế nào đâu, so với người năm đó chỉ có hơn chứ không kém! Ta còn sợ gì mà kiêng với chả kỵ chứ?”

Nghe Phan Dữu Quân nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra, sau đó đột nhiên trong lòng đau đớn bức bối. Quả nhiên hán vẫn buông bỏ mình?

Nhưng trên mặt nàng không biến sắc chút nào, vẫn cười nhạt như cũ nói: “Vây cũng tốt, chúc mừng Phan Đức phi thánh sủng chính nùng*.”

(Thánh sủng chính nùng: càng ngày càng được vua sủng ái.)

“Tề Ngọc Yên, người nên biết, Linh Ngọc cung trước kia người ở, hiện giờ đã bị bỏ hoang, cỏ dại rậm rạp, rách nát kinh khủng! Người có biết tại sao không? Bởi vì Hoàng thượng cảm thấy chỗ đó quá bẩn thỉu, đó là sỉ nhục cả đời của ngài ấy!” Tiếp đó Phan Dữu Quân lại dương dương tự đắc nói: “Người cũng nên biết, hiện giờ cung điện ta ở gọi là gì không? Nói cho người biết, gọi là Tiệc Tử cung. Tề Ngọc Yên, từ cái tên này, có thể thấy được tâm ý Hoàng thượng đối với ta như thế nào không?”

“Phan Dữu Quân, hôm nay người đến Nam Vu cung, chẳng lẽ chỉ để khoe khoang hiện giờ người được sủng ra sao với một vị quý phi bị phế là ta ư?” Tề Ngọc Yên cười lạnh nói: “Người làm như vậy còn có ý gì? Dù người được sủng hay không được sủng, giờ chẳng còn quan hệ gì tới ta nữa.”

“Ôi chà! Đừng nóng giận thế, Tề Ngọc Yên. Hôm nay ta đến là muốn truyền tin cho người.” Phan Dữu Quân cười nói.

“Truyền tin? Truyền tin gì?” Tề Ngọc Yên nghi ngờ hỏi.

“Hiện tại Đại Hiến đang giao chiến với Kê quốc, người có biết không?” Phan Dữu Quân hỏi.

“Ta là một phế phi bị nhốt trong lãnh cung, sao có thể biết nhiều như vậy chứ?” Tề Ngọc Yên lạnh lùng nói.

“Nhưng mà, chuyện này lại liên quan tới người đó!” Phan Dữu Quân cười nói.

“Quan hệ với ta?” Tề Ngọc Yên hoảng sợ, kinh ngạc hỏi: “Quan hệ gì tới ta?”

“Phụ thân người, Trần Viễn đại tướng quân Tề Trí Huy tuân mệnh xuất chinh, kết quả lại lọt nhảm bẫy của quân địch, toàn quân bị diệt, phụ thân người cũng chết trận rồi!” Trên mặt Phan Dữu Quân nổi lên một nụ cười tàn độc.

Tề Ngọc Yên nghe được tin tức này, cả người run lên: “Phụ thân ta, ông ấy... ông ấy chết trận?” Về mặt nàng khiếp đảm, tựa như không dám tin vào tin tức này. Phụ thân dũng mãnh thiện chiến, sao có thể thua trận bỏ mình?

“Chưa hết đâu!” Phan Dữu Quân mỉm cười, chậm rãi nói: “Ca ca người Tề Thứ theo địch làm phản, Hoàng thượng dưới con nóng giận, đã chém đầu mẫu thân, đệ đệ, tẩu tử và hai người chất nhi chất nữ của người trước công chúng.”

Lúc ả ta nói ra những lời này, tâm trạng vô cùng tốt. Ặ biết, lời của mình, giống như một con dao cùn, đang từ từ kéo từng nhát từng nhát xẻo Tề Ngọc Yên.

“Không thể nào!” Quả nhiên, Tề Ngọc Yên nghe được tin này, phút chốc sụp đổ, hét chói tai: “Ca ca ta sẽ không phải bội Đại Hiến! Hoàng thượng cũng sẽ không ác độc tới nỗi giết sạch cả nhà Tề gia của ta!”

“Nào nào, sao lại không thể chứ?” Phan Dữu Quân cười lớn: “Chính phụ thân của người ném mìn thất bại, hiện giờ Hoàng Thượng đã ngự giá thân chinh, tới tiền tuyến. Nhưng Hoàng thượng vừa xuất chinh liền thu được thắng lợi chỉ trong một lần. Ta vừa mới nhận được tin tức, huynh trưởng người Tề Thứ đã bị Hoàng thượng một tiễn xuyên tim, bắn chết tại trận.”

“Không không!” Tề Ngọc Yên ràn rụa nước mắt, lớn tiếng kêu lên: “Hoàng thượng sẽ không độc ác đến thế! Hẳn có thể buông bỏ ta, sao lại không thể bỏ qua cho người nhà của ta chứ?”

Nghe đến đó, con người Phan Dữu Quân tới lại, lạnh giọng nói: “Tề Ngọc Yên ơi là Tề Ngọc Yên, Tề gia người sở dĩ có kết quả ngày hôm nay, toàn bộ nhờ người ban tặng đó.”

Tề Ngọc Yên sững sốt, nâng lên hai mắt đầm lệ, hỏi: “Phan Dữu Quân, ý người là gì?”

Phan Dữu Quân chậm rãi nói: “Tề Ngọc Yên, người nhập cung từ lúc Vĩnh Gia năm thứ bảy tới nay, được sủng ái các kiểu, Tề gia nhà người cả họ được nhờ. Phụ huynh (cha anh) người ý vào việc người được sủng, trong triều không coi ai ra gì, bách quan sớm đã ngựa mất phụ huynh người rồi. Cho nên, khi Tề gia nhà người xảy ra chuyện, chẳng có ai tới giúp, cuối cùng thì rơi vào họa diệt môn.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, trong lòng giống như hiểu được cái gì, chất vấn Phan Dữu Quân: “Phụ thân ta chết trận, huynh trưởng ta theo địch, có phải do người nhà Phan gia trù hoạch nên?”

Gương mặt Phan Dữu Quân rét lạnh, nhưng không nói gì.

Tề Ngọc Yên nói tiếp: “Phụ thân ta từ nhỏ đã học lĩnh quân điều quân từ tổ phụ, và lại ra trận giết địch đã nhiều năm, không thể nào dễ dàng toàn quân bị diệt được. Phụ thân ngươi là bộ binh thượng thư Phan Nguyên vốn thềm thượng quân quyền trong tay phụ thân ta từ lâu, nhất định là người nhà họ Giang ngươi quấy nhiễu trong quân, hại phụ thân ta chết trận, lại ép bức huynh trưởng của ta theo địch!”

Phan Dừ Quân cười ha hả, nói: “Tề Ngọc Yên, dù sao ngươi cũng chẳng sống được bao lâu, ta sẽ cho ngươi chết một cách rõ ràng! Không sai, chuyện phụ thân ngươi thua trận, đúng là do phụ thân ta bố trí, không chỉ để lại Phiêu Kỵ đoàn đặc lực nhất dưới trướng ông ấy ngay trước khi phụ thân ngươi xuất phát, hơn nữa còn cố ý kéo dài việc cung ứng quân lương và vũ khí, khiến đại quân không cách nào được tiếp tế, lại tiết lộ hành tung của phụ thân ngươi cho Kê quốc, mượn tay Kê quốc, một lưới bắt hết quân đội bên người của phụ thân ngươi!”

“Về phần huynh trưởng Tề Thử của ngươi, xử lý dễ hơn. Sau khi ông ta thua trận bị bắt, chúng ta liền gọi người nói cho hắn ta biết, bởi vì chuyện Tề gia thua trận, Hoàng thượng trong cơn tức giận, đã giết chết mẫu thân, tâu tử và hai người cháu tể cờ. Huynh trưởng ngươi nghe xong đã đầu hàng Kê quốc ngay tại chỗ, cũng chủ động yêu cầu xuất trận làm địch với Đại Hiên.”

Nói tới đây, Phan Dừ Quân cười: “Huynh trưởng ngươi đến lúc chết vẫn không hay biết rằng, kỳ thật sau khi hắn ta đầu hàng Kê quốc, Hoàng thượng dưới sức ép của văn võ trong triều mới hạ lệnh giết chết cả nhà Tề gia ngươi. Thận đáng tiếc không thể cho hắn ta trước khi chết biết được chính hắn đã tự hại chết mẫu thân, đệ đệ, thê tử và nhi nữ của mình.” Trên mặt Phan Dừ Quân lộ vẻ tiếc nuối.

“A!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, không nhịn nổi nữa, hét to lên: “Phan Dừ Quân, đồ độc phụ, vì sao Phan gia các ngươi lại ác độc đến thế! Hôm nay ngươi hại Tề gia ta, nhất định một ngày nào đó cả nhà Phan gia ngươi sẽ chết không được từ tế!”

“Chát!” Phan Dừ Quân vươn tay, vung một cái tát mạnh vào mặt Tề Ngọc Yên.

Trúng một cái tát, Tề Ngọc Yên xây xẩm mặt mày. Nàng là con gái một trong nhà, từ bé đã được cưng chiều hết mực, chưa từng bị ai tát bao giờ. Vào cung lại được Lý Cảnh sủng ái, càng không có ai dám động vào. Dù cho lúc Lý Cảnh đoạn tình phế truất nàng, cũng chỉ gọi người nhốt nàng vào Lan Vu cung, từ đầu chí cuối không hề động một đầu ngón tay vào nàng.

Mà bây giờ, Phan Dừ Quân lại tát nàng một cái thật mạnh, tức khắc gò má của nàng đau rất. Những người thương yêu nàng, hiện tại đã bỏ nàng mà đi. Cho nên, giờ đây nàng chỉ có thể mặc người nhục mạ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Liều mình

Nhìn Tề Ngọc Yên ôm mặt, vẻ mặt thù hận nhìn mình, Phan Dừ Quân chỉ vào nàng lớn tiếng nhiếc móc: “Tề Ngọc Yên, ngươi cho rằng ngươi vẫn là Tề quý phi được thánh sủng sâu đậm như trước ư? Hiện giờ ngươi không bằng một con kiến, bây giờ ta muốn ngươi chết ngươi phải chết!”

Tề Ngọc Yên xoa gương mặt bị sưng đỏ của mình, lớn tiếng nói: “Phan Dừ Quân, Phan gia các ngươi hại cả nhà ta, Tề Ngọc Yên ta dù có chết, làm quỷ cũng không tha cho các ngươi, ta muốn đám nhà họ Phan các ngươi không ai được chết từ tế!”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Phan Dừ Quân trào lên tức giận: “Bay đầu! Đồ độc cam vào miệng à xác xược này cho ta!”

“Dạ!” Hai thái giám được lệnh, tiến lại Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên nhìn hai gã thái giám thân thể to lớn nhích lại ngày một gần, nàng hét lớn: “Các ngươi tính làm gì?”

“Thật xin lỗi, Tề quý phi!” Hai gã thái giám tiến lên trước, chia nhau tóm lấy hai tay Tề Ngọc Yên, đè xuống đất giữa mặt nàng lên.

Tề Ngọc Yên bị ấn ngã xuống đất, hai tay quơ loạn trên không trung, hai chân dùng sức đạp, không ngừng giãy giụa, nhưng rất nhanh đã bị hai gã thái giám đè cứng, không còn cách nào khác, chỉ biết mở miệng chửi rủa Phan Dừ Quân không ngừng: “Phan Dừ Quân, đồ độc phụ ngươi, ngươi sẽ không được chết từ tế! Cả nhà họ Phan các ngươi đều không chết từ tế! Rồi sẽ có một ngày, kết cục Phan gia nhà các ngươi còn tệ thảm hơn so với Tề gia chúng ta!”

“Nhanh cái tay lên!” Phan Dừ Quân hung ác nói.

“Dạ.” Một cung nữ nhanh chóng tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, lấy ra một bình sứ trắng từ trong tay áo, nhỏ nút bình, sau đó ngổi xổm xuống, đưa cái bình tới gần miệng của Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy cung nữ đưa bình sứ tới miệng mình, biết trong bình này nhất định chứa độc được, nên ngậm chặt miệng lại, lắc đầu quầy quậy. Cung nữ kia vươn tay ra, túm lấy đầu Tề Ngọc Yên, nhưng thử mấy lần đều không đồ được thuốc vào miệng Tề Ngọc Yên.

Nhìn thấy vậy, Phan Dừ Quân tức giận nói: “Một lũ ngu ngốc! Hai người các ngươi cũng lên đi!” Á ta gào lên với cung nữ và thái giám bên cạnh.

Hai người này hiểu ý, hành lễ với Phan Dừ Quân rồi đi qua.

Thái giám kia lên trước, dùng tay giữ chặt đầu của Tề Ngọc Yên, không cho nàng lộn xộn. Một cung nữ khác dùng tay bóp mũi Tề Ngọc Yên khiến nàng không hô hấp được.

Tề Ngọc Yên nín thở không nổi, rót cuộc há mở mồm, cung nữ cầm bình thuốc thừa cơ rót được vào miệng Tề Ngọc Yên.

Rất nhanh, trong miệng Tề Ngọc Yên giống như bị lửa thiêu đốt, khiến người ta đau đớn khó nhịn. Chỉ khoảng nửa khắc sau, nàng đã nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng “ồ ồ”

Cung nữ và thái giám thấy việc đã làm xong, liền thả Tề Ngọc Yên ra. Chỉ thấy nàng dùng tay bịt miệng, trên mặt đầm nước mắt. Nhưng tựa hồ nàng không hề có ý cầu xin tha thứ, ngược lại còn mở to đôi mắt vẫn máu, hung dữ trừng Phan Dừ Quân.

Phan Dừ Quân nhìn mắt Tề Ngọc Yên, trong lòng khiếp sợ, vội vàng hét lên: “Khoét mắt à cho ta!”

Cung nữ và thái giám bên cạnh nghe mà sùng sốt, nhưng không hành động.

“Có nghe thấy không hả!” Phan Dửu Quân chỉ vào Tề Ngọc Yên lớn tiếng kêu: “Khoét mắt ả tiện nhân này ra!”

“Dạ!” Mấy thái giám và cung nữ kia lại bước tới trước.

Vài cung nữ thái giám giữ chắc Tề Ngọc Yên, một thái giám đỡ lấy đầu của nàng, một thái giám khác rút ra con dao nhỏ trên người, hướng về phái mắt Tề Ngọc Yên mà khoét.

“Ô!” Một khắc mũi dao chạm tới mắt của Tề Ngọc Yên kia, cảm giác rét lạnh chạy thẳng từ mí mắt Tề Ngọc Yên tới đáy lòng, tiếp đó là một trận đau đớn như kim châm muối xát khiến cả người nàng run rẩy, nhanh chóng mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy cả người một trận lạnh buốt, cảm giác thân thể mình đều ướt sũng, sau đó yếu ớt tỉnh lại, nhưng trước mắt đã là một màn đen kịt, hai mắt vẫn đau đớn kinh khủng như cũ. Nàng đứng dậy, liền cảm giác được có nước rót xuống từ trên y sam ướt nhẹp của mình.

“Tề Ngọc yên, bây giờ miệng không thể nói, mắt không thể thấy, cảm giác như nào?” Tiếng cười của Phan Dửu Quân truyền tới bên tai.

Tề Ngọc Yên muốn khóc, nhưng mắt đã không thể chảy ra được nước mắt nữa. Bởi vì, nàng đã không còn mắt.

“Rốt cuộc ngươi cũng có ngày hôm nay!” Phan Dửu Quân oán hận nói: “Ngươi biết không, cái ngày này, ta đã mong chờ từ lâu lắm rồi! Năm đó, ngươi một mình độc chiếm sủng ái của Hoàng thượng có nghĩ tới mình sẽ có ngày này không? Tề Ngọc Yên, ngươi có biết sủng cực tất suy* không? Chỉ vì năm đó ngươi quá được sủng ái, cho nên ngươi và cả nhà ngươi đều rơi vào kết cục bây giờ!”

(Sủng cực tất suy: được sủng ái đến giới hạn sẽ có lúc bị suy giảm.)

Nghe Tề Ngọc Yên gào lên “ô ô”, Phan Dửu Quân tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, nói với nàng: “Phải, còn có một chuyện rất quan trọng chưa nói với ngươi. Sợ ngươi quá thương tâm chịu không nổi nên không dám nói với ngươi. Nhưng mà, hiện giờ ngươi đã như vậy rồi, vẫn nên nói cho ngươi hay, dù sao ngươi là mẫu thân nó, ngươi cũng nên biết chuyện của nó.”

Nghe Phan Dửu Quân nói, Tề Ngọc Yên sùng sốt, trong lòng lập tức nghĩ tới Huyền nhi. Huyền nhi đã xảy ra chuyện gì sao? Lòng nàng căng thẳng, Huyền nhi là nhi tử thân sinh của Lý Cảnh, hẳn sẽ không xuống tay với nhi tử của mình chứ?

“Ài!” Phan Dửu Quân thở dài một tiếng, nói: “Huyền nhi hư là do có mẫu thân như ngươi đó, từ sau khi ngươi bị giam vào lãnh cung, ngày nào nó cũng làm loạn muốn gặp ngươi, Hoàng thượng chẳng thích nó từ lâu rồi. Chưa hết, thừa dịp Hoàng thượng ngự giá thân chinh ra cung, nó liền nghĩ trăm phương ngàn kế để tới lãnh cung gặp ngươi, chúng ta chẳng ngăn cản nổi! Chưa hết, hôm nay trước khi ta đến Lan Vu cung, nó đã rơi xuống hồ chết đuối rồi! Nó mới bốn tuổi thôi, thật đáng thương lắm sao!”

“Ô!” Tề Ngọc Yên nghe đến đó, lòng đau như cắt, dùng hết sức lực cả người phát ra tiếng hét thống thiết. Huyền nhi, Huyền nhi đáng thương, cứ như vậy mà chết? Giờ đây nàng chỉ cảm thấy mất hết niềm tin, ngay cả tia hy vọng sót lại gượng đỡ nàng cũng không còn.

“Đúng, nhi tử ngươi là ta tận mắt chứng kiến nó chìm xuống!” Phan Dửu Quân nói: “Ngươi biết không, lúc ấy nó có bao nhiêu sợ hãi, lớn tiếng kêu lên phụ hoàng, mẫu phi! Đáng tiếc, không ai cứu được nó! Muốn trách thì trách nó đầu thai sai người, làm nhi tử của Tề Ngọc Yên ngươi!”

Lúc này, Tề Ngọc Yên đã đau lòng tới cực điểm. Ngay cả chuyện sau khi Huyền nhi rơi xuống nước Phan Dửu Quân cũng biết rõ tới vậy, chứng tỏ lúc đó ả cũng ở đó, nhưng ả ta không hề cứu Huyền nhi, hoặc là, căn bản Huyền nhi chính là do Phan Dửu Quân giết chết!

Nghĩ tới đây, cả người Tề Ngọc Yên run lên, trong lòng nàng cực kỳ hận Phan Dửu Quân. Nàng dùng lỗ tai để phân biệt hướng giọng của Phan Dửu Quân, sau đó xông tới, đè ả xuống đất, dùng thân thể của mình đè ả, hai tay bóp chặt cổ ả, trong lòng thâm niệm: Phan Dửu Quân, ngươi hại chết Huyền nhi, ta phải báo thù cho Huyền nhi, ta phải báo thù cho cả nhà Tề gia!

Tay nàng càng lúc càng dùng sức, nghe Phan Dửu Quân khò khè gọi thủ hạ của mình.

Thái giám cung nữ xung quanh nhìn thấy Phan Dửu Quân bị Tề Ngọc Yên đè lên bóp, trong lòng kinh hãi, ba chân bốn cẳng bước lên trước cạy mở tay của Tề Ngọc Yên, kéo nàng ra khỏi người của Phan Dửu Quân, mới cứu được Phan Dửu Quân.

Sau khi Tề Ngọc Yên bị kéo ra, Phan Dửu Quân cảm giác thân thể được nói lỏng, ho khan vài tiếng, sau đó khàn giọng hét lớn: “Chặt bỏ hai tay của ả tiện nhân kia cho ta!”

Lúc này Tề Ngọc Yên đã hoàn toàn hóa điên, tuy bị thái giám và cung nữ lôi kéo nhưng nàng vẫn bất chấp đánh về phía Phan Dửu Quân.

Có người giữ lấy nàng, đè nàng xuống đất. Lại có người kéo hai tay nàng lên trước, dùng chân giữ.

Theo hai lần đau đớn, nàng cảm giác hai tay mình đã lìa rời, chỉ là hiện giờ, nàng đã không còn cảm giác đau đớn nữa.

Phan Dửu Quân bước lên, đập lên đôi tay đã từng mềm mại giống như củ hành, nghiêng rãnh nói: “Trước kia lúc ngươi được sủng ái, ta nhớ rõ Hoàng thượng từng hôn đôi bàn tay này. Không biết nếu Hoàng thượng nhìn thấy kết cục hiện giờ của bàn tay này sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?”

Mọi người đã bỏ Tề Ngọc Yên ra, nàng ngẩn ngơ nằm bò dưới đất, cả người giống như hóa ngọc..

Phụ mẫu chết rồi, huynh đệ chết rồi, chất nhi chết rồi, đến Huyền nhi cũng không còn, trong thế giới này, chỉ còn lại mỗi Tề Ngọc Yên nàng sống! Sống, còn gì để buồn tiếc? Chết, có gì phải e ngại?

Nàng biết, đời này kiếp này mình không bao được thù, mình hiện giờ chẳng khác nào con kiến, mặc cho Phan Dửu Quân bóp chết.

Thân thể nàng chợt run lên. Không! Cho dù chết, nàng cũng không muốn chết trong tay ả độc phụ Phan Dửu Quân này.

Nghĩ đến đây, nàng chịu đựng đau đớn toàn thân, ngẩn ngơ đứng lên.

Sống trong lãnh cung này đã lâu, buổi tối không có đèn thấp, nàng sớm đã luyện thành nhắm mắt cũng đi được trong cung này. Nàng bước vài bước, phân biệt phương hướng, sau đó, hướng về phía Bắc, dùng hết sức mình xông người qua.

Một cơn đau đớn khiến người ta choáng váng truyền dữ dội từ trên đầu, chất lỏng dính nhớp chảy từ trán nàng xuống, ngay sau đó nàng nghe thấy tiếng thét chói tai của cung nữ.

Tề Ngọc Yên cố gắng cười, nàng biết, bây giờ cuối cùng mình cũng được giải thoát. Cuối cùng nàng cũng có thể đi gặp phụ mẫu, huynh trưởng, đệ đệ, đương nhiên còn có Huyền nhi nàng yêu nhất.

Huyền nhi, đừng sợ, mẫu phi tới đây, sau này cho dù con ở đâu, sẽ luôn có mẫu phi bảo vệ con.

Đột nhiên, gương mặt của một nam tử trẻ tuổi anh tuấn xuất hiện trong đầu nàng.

Hắn, đối diện nàng cười dịu dàng, vẫn như lần đầu gặp gỡ năm đó.

Lòng nàng chợt tê tái.

Lý Cảnh, đây chính là cái giá phải trả cho việc ta yêu chàng ư?

Nếu là vậy, ta nguyện mãi mãi không yêu chàng!

Toàn thân nàng mềm nhũn ngã xuống, máu đỏ tươi trào ra từ trên đầu nàng, nhuộm đỏ tảng đá dưới thân.

Một lúc sau, một thái giám đánh bạo tiến tới xem xét một lúc, rồi tới trước mặt Phan Dữu Nhi nói: “Đức phi nương nương, nàng... nàng đã tắt thở rồi.”

Trên mặt Phan Dữu Quân không có bất kỳ biểu lộ nào, nhìn cái người trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, cả người tàn khuyết không đầy đủ, ả dùng tay che mũi, nói: “Ném thi thể ả tới bãi tha ma.”

“Đức phi nương nương, nếu như Hoàng thượng trở về hỏi tới nàng ấy, chúng ta phải ăn nói ra sao?” Một cung nữ cẩn trọng hỏi.

Phan Dữu Quân bĩu môi, hừ lạnh một tiếng nói: “Một phế phi vụng trộm sau lưng Hoàng thượng, một đứa con gái của bại thân, em gái của phản thần, Hoàng thượng còn có thể nhớ tới ả ta ư? Báo giờ lại cho nội đình, ả ta bệnh chết rồi.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Mọi người đồng thanh đáp.

Trong nháy mắt Phan Dữu Quân xoay người rồi đi, nhìn thoáng qua Tề Ngọc Yên, nữ nhân từng khiến cho cả hậu cung của Vĩnh Gia để phải thù tiết sống góa suốt sáu năm trời, rồi cuộc chết trước mặt mình. Nay nàng ta dính đầy máu đen nằm trên mặt đất, gương mặt vốn dĩ đẹp tựa trăng non nay máu me khiến người buồn nôn. Ngực ả bị rách khó chịu, nhanh chóng rời khỏi Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3: Sống lại

“Yên nhi! Yên nhi!”

Trong mơ hồ, Tề Ngọc Yên loáng thoáng nghe được tiếng mẫu thân gọi. Hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt liền rơi xuống.

Nàng ngẩn ra. Không phải mắt đã bị Phan Dữu Quân khoét mất rồi ư? Sao còn có thể có nước mắt? Chẳng lẽ sau khi chết đi, thứ gì đó mắt sẽ trở lại nguyên vị? Nàng giật giật ngón tay, cảm giác rõ ràng xúc cảm từ hai tay. Tốt quá, tay cũng trở về rồi.

Lúc này, một đôi tay ấm áp nắm chặt lấy tay của nàng, giọng mừng rỡ cất lên: “Yên nhi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi à?”

Đây là thanh âm của nương, đây là tay của nương.

Nhưng tay người chết sao lại ấm thế này.

Tề Ngọc Yên chậm chậm mở mắt ra, liếc mắt liền thấy Lục thị đang ngồi bên tháp của mình.

Thấy Tề Ngọc Yên tỉnh lại, Lục thị vội gạt nước mắt, cười nói: “Yên nhi, con tỉnh lại rồi. Con có biết suốt nửa con hù chết mẫu thân không?”

Tề Ngọc Yên cảm giác được ánh nắng chan hòa ngoài cửa sổ, không hề có âm khí của âm tào địa phủ như trong tưởng tượng. Nàng giật mình, hỏi: “Mẫu thân, sao địa phủ với nhân gian giống nhau thế?”

Lục thị nghe thấy lời Tề Ngọc Yên nói, thoáng sửng sốt, sau đó phi phui nói: “Yên nhi, nói bậy bạ gì đó? Chỉ hơn tháng nữa là sang năm mới rồi, nhưng cũng đừng có ăn nói lung tung!”

Nghe Lục thị nói, mắt Tề Ngọc Yên chợt mở lớn: “Mẫu thân, ý nương là, con... con vẫn còn sống?”

Lục thị ngờ ngác nhìn nữ nhi một hồi, vươn tay ra, sờ lên trán nữ nhi, lầm bầm: “Đầu có sốt, vậy sao vẫn cứ nói sáng nhỉ?” Nghĩ ngợi, còn nói thêm: “Xem ra phải xem ngày tới Vạn Phật tự thắp hương bái Phật, cầu bình an mới được.”

Tề Ngọc Yên kinh ngạc nhìn Lục thị. Từ biểu tình của mẫu thân, không giống như đang nói dối. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhớ mình rõ ràng bị Phan Dữu Quân cho uống thuốc câm, rồi bị khoét mất chặt tay, nàng không chịu nổi đã đập đầu mà chết, nhưng tại sao mình vẫn nằm khỏe ở đây? Còn mẫu thân đã bị hại chết trong lời Phan Dữu Quân lại đang chăm sóc mình?

Mẫu thân còn sống, vậy phụ thân đâu? Huỳnh trưởng, tiểu đệ đâu? Tẩu tẩu và tỷ đệ Hoan nhi, Duyệt nhi đâu? Bọn họ đang ở đâu? Bọn họ vẫn sống tốt chứ?

Đúng lúc này, một phụ nhân trẻ trung bước từ ngoài vào phòng, bụng nhô lên rõ rệt, đoán rằng đang mang thai tháng thứ sáu thứ bảy.

Tề Ngọc Yên nhìn bụng nàng ấy, nét mặt ngẩn ra, sau đó hỏi: “Tẩu tẩu, tỷ lại mang thai à?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trương Tương Như cười rộ lên: “Sao muội muội lại nói vậy? Bị bệnh đến hồ đồ rồi à?”

Lục thị trừng mắt với Tề Ngọc Yên, nói: “Tẩu tẩu con mới mang thai đâu, sao lại nói là lại mang thai?”

Thai đâu? Tề Ngọc Yên cảm giác có một trận sấm sét nổ oanh trên đầu mình. Tẩu tẩu rõ ràng đã sinh Hoan nhi, Duyệt nhi rồi, sao lại là thai đâu?

Nàng ngầy ngốc một lát, nhìn mẫu thân hình như trẻ hơn so với trong trí nhớ của mình, lúc này mới nhìn kỹ lại căn phòng mình đang nằm, đây chính là khuê phòng của mình ở Tề phủ. Trong lòng nàng mơ hồ cảm giác được điều gì đó, vùng dậy, Lục thị vội vã đỡ nàng tựa vào thành giường.

Lúc bấy giờ Tề Ngọc Yên mới hỏi: “Mẫu thân, hôm nay là ngày mấy năm thứ mấy ạ?”

Lục thị đáp chần chừ thận trọng cho nữ nhi, kỳ quái nhìn nữ nhi một lúc rồi nói: “Hôm nay là ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu.”

(Đông Nguyệt: tháng 11.)

Ngày 23 Đông Nguyệt năm Vĩnh Gia thứ sáu? Trong lòng nàng chợt nảy dựng. Nàng nhớ rõ mình nhập cung vào ngày mùng một tháng ba năm Vĩnh Gia thứ bảy, thời điểm chết là Vĩnh Gia năm thứ 13, nhưng mẫu thân lại nói bây giờ là Đông Nguyệt Vĩnh Gia năm thứ sáu. Chẳng lẽ lúc mình dốc hết sức lực đập mạnh, không chết đi mà là trở về khoảng thời gian trước khi nhập cung.

Ông trời cho mình cơ hội này là có ý gì? Để mình sống lại một kiếp, thay đổi vận mệnh bi thảm kiếp trước của bản thân? Kiếp trước bởi vì mình nhập cung được sủng ái, quyền lực phụ huynh tăng tiến nhanh, khiến người khác đố kỵ, cuối cùng rơi vào họa diệt môn. Đời này, nếu ông trời đã cho mình trở về trước khi tiến cung. Như vậy có phải kiếp này chỉ cần không nhập cung, không bị sủng ái, vận mệnh già trẻ cả nhà Tề gia sẽ thay đổi?

Nhưng muốn nhập cung hay không, cũng không phải do một mình Tề Ngọc Yên quyết định được. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên vụng trộm nhìn mẫu thân, cắn môi.

Từ khi nàng bảy tuổi, đã cùng tiêu đệ theo tổ mẫu sinh sống tại Mi Dương, chín năm qua hầu hạ tổ mẫu thay phụ mẫu, đặt chữ hiếu lên đầu. Nhưng vì một đạo ý chỉ tuyền phi cho Vĩnh Gia đế mà khiến nàng 16 tuổi không thể không rời khỏi tổ mẫu kính yêu của mình, trở về kinh thành cùng với đệ đệ.

Mặc dù năm nay Vĩnh Gia đế Lý Cảnh mới chỉ 19 tuổi, nhưng hần đấng cơ từ năm 12 tuổi, 15 tuổi tự mình chấp chính, can mẫn với chính sự, ngoại trừ Hoàng hậu, hậu cung hầu như không có người, đến nay dưới gối vẫn chưa có một mụn con. Cuối cùng Thái Hậu hạ chỉ, phạm là quan gia ngũ phẩm trở lên tại kinh thành có nữ tử chờ gả đều phải tuyền vào cung. Phụ thân nàng Tề Trí Viễn vì là Vinh Uy đại tướng quan tam phẩm, tất nhiên nàng cũng ở trong hàng ngũ này, cho nên mới không thể không dẫn đệ đệ về lại kinh thành, chờ chuẩn bị tuyền.

Nhưng mà nàng là người sống lại một kiếp, biết cảnh ngộ sau khi mình nhập cung kiếp trước, vì thế kiếp này, nàng thật sự không muốn nhập cung. Chỉ cần nàng không nhập cung, không bị sủng, phụ huynh sẽ không khiến người ghen ăn tức ở, coi như quyền cao chức trọng, cũng là dùng mồ hôi xương máu của mình để đổi lấy, sẽ không khiến người ta tưởng rằng bản thân hưởng lấy ánh sáng sủng phi mà ghen ghét.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng âm thầm hạ quyết tâm, kiếp này tuyệt đối không thể để bị kịch kiếp trước tái diễn.

Lục thị thấy nữ nhi cúi đầu chăm chú suy nghĩ, vội hỏi: “Yên nhi, đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nói: “Nương, nữ nhi có thể không vào cung không?”

Lục thị đưa mắt nhìn nữ nhi, thờ dãi một hồi, nói: “Mẫu thân cũng không muốn con nhập cung, hậu cung hiểm ác, đứa nhỏ tâm tư đơn thuần như con làm sao đâu đã được người khác chứ. Nhưng Thái Hậu bất ngờ hạ chỉ, chúng ta không thể không vâng theo.”

“Nếu như ngay bây giờ con ước hôn với một nhà nào đó thì sao?” Tề Ngọc Yên nói: “Vậy thì con sẽ không cần phải dự tuyền tiến cung nữa.”

“Chú ý kiểu này mà con cũng dám nghĩ ra được hả?” Lục thị đầu tiên hít vào một hơi sâu, sau đó hung dữ trừng nàng, nói: “Đề cho địch thủ của phụ thân con biết được, không tùm lầy nhục nhã để kết tội phụ thân con mới là lạ, nói không chừng còn trị chúng ta tội khí quân, lưu đây còn là nhẹ ấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ thờ dãi ngao ngán, nói: “Vậy chỉ đành mong con không bị Thái Hậu ngắm trúng thôi.”

Trương Tương Như thấy Tề Ngọc Yên lo lắng, “xì” cười, nói: “Bộ dạng muội muội đẹp như vậy, chỉ sợ Thái Hậu, Hoàng đế thấy bức họa của muội sẽ chẳng thể dời mắt đi đâu được nữa. Sao có thể không chọn chứ?”

Tề Ngọc Yên nghe tẩu tẩu nói xong, gạt mình nói: “Nương, hay là nương dứt cho tay họa sư kia ít bạc, bảo hắn vẽ con xấu xấu vào, chẳng phải sẽ không lọt vào mắt Thái hậu ư?”

Lục thị nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên, thần sắc có chút quái lạ: “Yên nhi, con quên rồi ư? Mấy ngày trước họa sư đã đến vẽ rồi.”

“Sao cơ ạ? Đã vẽ rồi à?” Tề Ngọc Yên nghe xong, lại ngẩn ra, sau đó trong lòng có chút nhụt chí. Nàng biết kiếp trước sau khi Thái hậu nhìn thấy bức họa của mình, đã chọn mình nhập cung. Xem ra nếu không muốn nhập cung bị sủng ái phải nghĩ cách khác thôi.

“Tỷ thấy tinh thần muội muội rất tốt, chắc khỏe hẳn rồi.” Trương Tương Như cười nói.

“Muội đồ bệnh ư?” Tề Ngọc Yên ngửa mặt nhìn Trương Tương Như.

“Đứa bé này, sao chẳng nhớ được cái gì hết thế này? Xem ra vẫn nên tìm lang trung xem cho con mới được.” Về mặt Lục thị khẩn trương nhìn nữ nhi.

Trương Tương Như ở một bên nói: “Sáng nay muội và đại ca muội, với đám người Chung Vũ Lang đi du hồ, không cẩn thận rơi xuống, sau khi cứu được lên chẳng thấy thợ nữa, dọa đại ca muội sợ chết. Vẫn là Chung Vũ Lang nghĩ ra cách, để đại ca muội công muội chạy một lúc, sau đó thì muội mới phun nước ra, mặc dù đã thờ bình thường, nhưng vẫn hôn mê, đến tận giờ mới tỉnh lại.”

Chung Vũ Lang? Lòng Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên, vội hỏi: “Là Chung Dục công tử của Hoài Dương hầu phủ đúng không?”

“Ngoài hắn ra còn có Chung Vũ Lang nào khác à?” Trương Tương Như cười nói: “Cũng là hắn vớt muội lên từ dưới hồ đó.”

Đúng là Chung Dục rồi. Nghĩ tới y, trong lòng Tề Ngọc Yên có một loại cảm giác nói không thành lời. Nàng vẫn luôn biết Chung Dục đối với mình tốt, nhưng trong lòng nàng chỉ có Lý Cảnh, coi Chung Dục như ca của mình mà y lại, không ngờ cuối cùng chính mình lại hại chết y. Khi đó, Phan Dữ Quân trừ tính hạ thuốc mê mình và Chung Dục, chờ sau khi nàng và Chung Dục hôn mê đã cời sạch xiêm y của hai người, đem hai người lên trên giường, lại gọi Lý Cảnh tới bắt gian.

Bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc mình tỉnh lại trông thấy gương mặt kính hãi và phần nộ của Lý Cảnh. Chung Dục bị xử tử ngay tại chỗ, còn mình thì bị giam vào lãnh cung, cuối cùng cũng chạy không thoát kết cục chết thảm. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên không khỏi rùng mình. Nàng tự nhủ trong lòng, mọi chuyện đã qua. Kiếp này, mọi chuyện sẽ không phát sinh nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nói với mẫu thân: “Mẫu thân, con muốn tự mình đến Chung phủ gặp Chung gia ngũ công tử, ở trước mặt gửi lời cảm tạ tới hần.”

Lục thị cười cười, nói: “Đội con khỏe rồi mẫu thân cùng con tới Chung phủ cũng được.”

Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn khoảng mười bốn tuổi đẩy cửa đi vào, hành lễ với người trong phòng sau đó đưa chén thuốc tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Cô nương, thuốc sắc xong rồi, nô tỳ hầu hạ cô nương uống thuốc trước.”

Tề Ngọc Yên thoáng nhìn qua mặt nha hoàn này, chân mày hơi nhíu lại, nói: “Lan Hương, người cứ đặt thuốc xuống trước đã, lát nữa ta sẽ uống.”

“Dạ.” Lan Hương cầm chén thuốc đặt nhẹ lên bàn, nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn bóng dáng Lan Hương, trong lòng Tề Ngọc Yên ám ảnh. Nàng vào lãnh cung rồi mới biết được chính Lan Hương đã giúp đỡ Phan Dữu Quân hãm hại mình và Chung Dục. Loại tội phản bội này, phải tìm cơ hội đuổi cổ nàng ta càng sớm càng tốt.

Lục thị nhìn sắc mặt nữ nhi không tốt, đưa tay thử độ nóng trong chén thuốc, rồi bưng chén lên, dùng thìa khuấy nhẹ, ngẩng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Thuốc đặt đây sẽ nguội mát, để nương dứt thuốc cho Yên nhi, có được không?”

Tề Ngọc Yên nhìn mẫu thân đã mất trước kia nay có lại, không nghĩ tới bản thân còn có ngày này, vội gạt đầu, cười nói: “Dạ được.” Nên mẫu thân dứt từng thìa tới hết sạch chén thuốc.

Ngày hôm sau, Hà đại phu của Hồ Xuân đường lại đến xem bệnh cho Tề Ngọc Yên, nói rằng đã không còn gì đáng ngại, cuối cùng Lục thị cũng yên lòng, nghĩ vài ngày nữa là tới mừng một tháng chạp, bà và Tề Ngọc Yên sẽ cùng tới Vạn Phật tự ở Tây Sơn bái phật tạ thần.

Nghe thấy Lục thị báo với mình mừng một tháng chạp sẽ cùng bà đến Vạn Phật tự, tim Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên.

Kiếp trước, chính là mừng một tháng chạp, nàng theo Lục thị đến Vạn Phật tự bái phật thì gặp được Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cứu thỏ

Người trên thế gian đều nói Lý Cảnh sùng mình nàng là vì mê luyến sắc đẹp của nàng. Nhưng chỉ có nàng và Lý Cảnh biết, trước khi nàng nhập cung thì Lý Cảnh đã thích nàng rồi.

Tề Ngọc Yên nhớ rõ khi ấy mẫu thân đang bàn đạo với Huyền Giác đại sư trong thiên phòng, nàng buồn chán quá nên đã chạy ra ngoài tự chơi. Đúng lúc bắt gặp một tiểu phu đang nghỉ chân ven đường. Nàng nghe thấy tiếng động trong túi trúc trên lưng người tiểu phu, tò mò nổi lên bước tới, ai ngờ trong túi trúc đó lại đựng một thỏ con lông trắng như tuyết, bộ dạng cúi đầu đáng thương.

Tề Ngọc Yên mỉm cười, xin người tiểu phu cho thỏ con, không ngờ tiểu phu lại không chịu, cho bạc cũng không đổi, nói rằng một tháng chưa được ăn thịt, muốn bắt con thỏ này làm thịt. Nàng nhìn thỏ con đáng yêu này sắp bị người tiểu phu cho vào bụng, bản thân lại bất lực, nóng lòng đến độ nước mắt chực trào.

Đúng lúc này, Lý Cảnh không biết từ đâu xông tới, sai thị vệ thúc ngựa xuống núi mua một miếng thịt béo lớn về cho tiểu phu, tiểu phu thấy thịt béo, tức thì giao thỏ con cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên vui mừng khôn xiết, ôm thỏ con, chạy tới một nơi vắng vẻ trong núi, thả thỏ con đi. Quay người lại thấy Lý Cảnh theo tới. Ánh mắt hần sáng rực nhìn nàng, hỏi tên của nàng. Nàng đỏ mặt mắng hần một câu “đồ dê xồm” rồi chạy đi.

Về sau, hần hỏi thăm được thân phận của nàng từ chỗ Huyền Giác đại sư, cũng biết nàng đang chờ tuyền phi tẩn. Cho nên con đường tiến cung của nàng cũng thuận lợi một cách đặc biệt.

Sau khi tiến cung, hần chỉ sùng mình nàng.

Chỉ có điều hần sùng ái nàng nhưng không sắc phong nàng làm Hoàng hậu. Nàng biết, hần sợ phụ thân nàng nắm trọng binh trong tay, sẽ vì nàng mà quyền thế càng lớn mạnh. Chính vì điều này nên về sau Phan Dữu Quân mới vu hãm (vu cáo hãm hại) nàng bất mãn với Hoàng đế mà hồng hạnh xuất tường.

Nghĩ tới đây, lòng Tề Ngọc Yên căng thẳng. Nếu kiếp này nàng không muốn lại làm một sùng phi ngậm oan chết thảm, không được tới Vạn Phật tự.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng kéo tay mẫu thân, nũng nịu nói: “Mẫu thân, nữ nhi thấy mình chưa khỏe hẳn, không muốn ra ngoài đâu.”

Bởi vì có ít nữ nhi bên người, trước đó quan hệ mẫu nữ cũng không thân thiết lắm. Nhưng sau khi Tề Ngọc Yên roi xuống nước, lại quán lấy mẫu thân bà, còn làm nũng với mình nữa, Lục thị liền không đành lòng cự tuyệt nữ nhi, chỉ đành gạt đầu đáp: “Thôi thì mẫu thân cầu Phật giúp con cũng được.”

“Cảm ơn mẫu thân!” Tề Ngọc Yên ôm mẫu thân, vẻ mặt vui vẻ.

Lục thị dùng tay vuốt nhẹ tóc nữ nhi, trong lòng vừa thương vừa yêu người nữ nhi này.

Đến ngày mừng một tháng chạp, Lục thị vì thành tâm cầu khẩn, trời chưa sáng đã rời nhà.

Tề Ngọc Yên cũng dậy sớm. Trong lòng nàng nhớ tới thỏ con bị người tiểu phu bắt được kia, chẳng thể chọn mất nổi.

Dù sao thì, thỏ con này cũng coi như là bà mối kiếp trước của nàng và Lý Cảnh. Không có nó, Lý Cảnh sẽ không thích nàng trước khi nàng nhập cung. Mặc dù kết cục kiếp trước của nàng bi thảm như thế, nhưng tình cảm nàng dành cho Lý Cảnh không mang nửa phần giả dối.

Còn Lý Cảnh, kỳ thực trước khi phế nàng, luôn sùng ái nàng đến tận xương. Nếu không phải do Phan Dữu Quân gài bẫy hãm hại, có lẽ nàng và hắn thật sự sẽ có một kết cục mỹ mãn. Nhưng yêu thiên tử, nhất định chỉ nhận được kết cục thê thảm thôi.

Kiếp này, tuy rằng nàng không thể tình cờ gặp gỡ Lý Cảnh ngoài Vạn Phật tự, không thể khiến hắn thích mình, nhưng tình cảm nồng nàn tại kiếp trước của hai người vẫn ẩn sâu trong lòng nàng như cũ. Nàng không đành lòng để thờ con đã thành toàn cho nàng và Lý Cảnh nhận kết cục vào bụng người khác, cho nên, tuy rằng nàng không thể tới Vạn Phật tự, nhưng vẫn phải cứu thờ con.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên ngồi dậy, gọi người bên ngoài phòng: “Người đâu!”

Rất nhanh, Lan Hương chạy vào, ngoan ngoãn cười nói: “Cô nương có việc gì ạ?”

Nhìn thấy Lan Hương, Tề Ngọc Yên cảm thấy đầu đau buốt, nàng day day huyết Thái dương, nói với Lan Hương: “Người gọi Mai Hương tới đây.”

Lan Hương ngần ra, cũng không hỏi nhiều, gật đầu cười nói: “Dạ, cô nương.” Rồi lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Mai Hương vào phòng, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương có việc gì cần dặn em ạ?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn gương mặt tròn trịa của Mai Hương, trong lòng ấm áp.

Nàng ở kiếp trước, chê Mai Hương cao lớn thô kệch, không thích nàng ấy lắm, thích diện mạo ôn nhu của Lan Hương hơn. Ai ngờ Lan Hương ở bên cạnh nàng lâu, lại thích Lý Cảnh, chẳng những không thành công, còn thiếu chút nữa bị Lý Cảnh đưa tới xưởng nhuộm. Chính vì thế, Lan Hương mới hận nàng, cuối cùng bị Phan Dữu Quân lôi kéo, khiến nàng ta không còn đường quay đầu.

Mà Mai Hương, vẫn luôn trung thành tận tâm với mình. Sau khi mình bị biếm vào lĩnh cung, thỉnh thoảng dành thời gian chạy tới Lan Vu cung, liều lĩnh trèo lên cái cây ngoài cung vào trong viện thăm mình.

Sống lại một kiếp, Tề Ngọc Yên tự nhiên muốn đối xử tốt gấp bội với người đã đối xử mình thật lòng thật dạ kia.

Nghĩ vậy, Tề Ngọc Yên kéo tay Mai Hương, nói: “Mai Hương, ta có việc cần em làm.”

Được Tề Ngọc Yên đối xử như vậy, Mai Hương thụ sủng nhược kinh*: “Cô nương có việc xin cứ căn dặn.”

(Thu sủng nhược kinh: được sủng ái mà sợ hãi.)

Tề Ngọc Yên cười cười, dặn dò Mai Hương một hồi.

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sờ: “Cô nương, vì sao ạ?”

Tề Ngọc Yên vỗ về tay Mai Hương, nói: “Em đừng hỏi nữa, chỉ cần làm theo những gì ta dặn là được rồi.”

Mai Hương gật đầu, nói: “Dạ, cô nương.”

Nghĩ ngợi, Tề Ngọc Yên lại dặn dò: “Nếu như em có gặp ai muốn nói chuyện với em, ngàn vạn lần đừng nói thân phận của em cho hắn.”

Mai Hương tủm tỉm cười nói: “Ai rảnh mà đi hỏi em chứ?”

Tề Ngọc Yên cười, nói: “Không chắc lắm, nhưng mấy tên dám dè nhiều. Dù sao em nhớ kỹ lời ta là được.”

“Dạ, cô nương, vậy em đi ngay lập tức.” Mai Hương nói.

Theo lời dặn của Tề Ngọc Yên, Mai Hương cầm một giỏ trúc, tới phòng bếp xin một miếng chân giò lớn tốt nhất đặt vào trong giỏ trúc rồi ra khỏi Tề phủ, đi về hướng Vạn Phật tự.

Cùng lúc đó, một nhóm khác cũng ra ngoài thành. Nhóm người này chính là thiếu niên thiên tử Lý Cảnh và tùy tùng của hắn.

Vạn Phật tự tọa trên núi Kim Minh ở phía Đông ngoài thành, nghe nói Huyền Giác đại sư trong chùa tinh thông Phật pháp. Lý Cảnh nhất thời hứng khởi, kết thúc lâm triều sớm, dẫn theo Mã Bình cùng vài tên thị vệ theo người tới núi Vạn Phật, muốn luận Phật pháp với Huyền Giác đại sư một phen.

Hiện tại đã tới trước tự, Lý Cảnh cảm thấy bây giờ phải nghỉ ngơi một chút, nên gạt bỏ lòng trần nhiễu nhương sự việc ở ngoài rồi mới vào trong luận thiên với Huyền Giác đại sư, nên bảo đám Mã Bình và mấy người thị vệ theo người nghỉ tạm trong chốc lát.

Mã Bình tìm một nơi sạch sẽ, Lý Cảnh ngồi xuống, mấy người Mã Bình ngồi ở một bên, vây quanh Lý Cảnh, cẩn thận hộ vệ.

Vừa ngồi chưa lâu, một nữ tử tầm mười bốn mười lăm tuổi chạy vội từ dưới chân núi. Chỉ thấy nàng ta vì chạy gấp, gương mặt tròn trịa ửng đỏ, trên trán đầu mũi lấm tấm mồ hôi, nhưng lại lộ ra vẻ đáng yêu.

Nàng nghỉ ngơi gần chỗ đám Lý Cảnh, nhìn xung quanh một lượt, lẩm bẩm: “Cô nương nói chắc là chỗ này.” Sau đó nàng vỗ đầu mình kêu lên: “Hồngбет, chẳng biết tay tiểu phu kia đã đi chưa.”

Mai Hương quay đầu, nhìn sang đám Lý Cảnh, tựa như đang do dự gì đó, sau đó nàng giống như cắn răng đi tới.

Thấy có người tiến tới, đám người Mã Bình tức thì cảnh giác.

Mai Hương tiến lại gần, lúc nhìn thấy Lý Cảnh, nàng ta ngần ra một lúc, sau đó tới chỗ Mã Bình, hỏi: “Xin hỏi đại ca, người có thấy có tiểu phu nào đi qua đây không?”

Mã Bình nghiêm mặt nói: “Không có.”

Mai Hương nghe xong, sững sờ trong giây lát, lại lẩm bẩm: “Không gặp? Vậy tay tiểu phu kia là chưa đến hay là đã đi mất rồi?” Nói xong thở dài một hơi, nói: “Chuyện của cô nương làm khó mình muốn chết.”

Mai Hương tới một bên, ngồi xuống, hai tay chống má, nhìn chòng chọc lên núi.

Mã Bình chú ý quan sát Mai Hương, sợ nàng ta có hành động khác lạ. Đột nhiên, y nhìn thấy thiếu nữ bật người lên, mừng rỡ kêu lên: “Trời ơi, cô nương quả là thần cơ diệu toán! Có tiểu phu tới thật kia!”

Lý Cảnh nghe được lời của Mai Hương, ngược mắt nhìn lên núi. Quả nhiên trông thấy một hán chừng bốn mươi tuổi đi tới từ trên núi, gánh bó củi, trên lưng đeo một chiếc túi trúc nhỏ.

Tiểu phu giống như mỗi một, tới chỗ đất bằng rồi đặt gánh trên vai xuống, ngồi xuống đất thở phì phò.

Mai Hương tiến nhanh đến, nhẹ nhàng hỏi tiểu phu: “Xin hỏi đại thúc, trong túi trúc này của người có phải đựng một con thỏ không?”

Tiểu phu ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Mai Hương, kinh ngạc hỏi: “Tiểu cô nương, sao cô biết trong túi trúc này của tôi có một con thỏ?”

“Thật sự có thỏ ư?” Biểu tình của Mai Hương còn kinh ngạc hơn tay tiểu phu, nàng ngẩn ra một lúc, lại lẩm bẩm: “Tay tiểu phu cùng con thỏ đều đoán chính xác, chẳng lẽ cô nương là Gia Cát chuyển thế?”

Lý Cảnh nghe xong cũng sững sờ, nghe ý tứ của nha hoàn này thì cô nương nhà nàng ta biết lúc này có một tay tiểu phu sẽ đến đây, hơn nữa còn biết tiểu phu có một con thỏ? Nhưng sao lại có thể được chứ? Đột nhiên hán có hứng thú, liền xem nha hoàn này, không, hán là cô nương nhà nàng ta muốn làm gì tiếp theo.

Chỉ thấy Mai Hương cười hi hi nói với tay tiểu phu: “Đại thúc, cháu muốn con thỏ này của thúc được không?” Nhìn tiểu phu ngây ra như phỗng, Mai Hương mau miệng: “Cháu sẽ không lấy không con thỏ của thúc, cháu sẽ trao đổi với thúc.”

Tiểu phu liếc nhìn Mai Hương, lắc lắc đầu, nói: “Con thỏ này, tôi không đổi đâu! Một tháng rồi tôi chưa biết vị thịt nó ra sao, đang mang con thỏ này về làm một bữa ngon lành cảnh đào đây!”

Mai Hương cười rộ lên: “Cô nương nhà cháu đã biết thúc muốn ăn thịt từ trước rồi.” Nói xong nàng lấy ra một miếng chân giò tốt nhất từ trong giò trúc, hươ hươ trước mặt tay tiểu phu, cười nói: “Cái này ngon hơn con thỏ kia chứ? Đại thúc, thúc có muốn trao đổi không nào?”

Quả nhiên, tay tiểu phu kia vừa thấy miếng chân giò, mắt tỏa ra ánh sáng chói lọi, nhanh chóng nói: “Đổi! Đổi!” Tiểu phu vội vàng ôm thỏ đưa cho Mai Hương, sau đó đoạt lấy miếng chân giò, như thể sợ Mai Hương đổi ý, mau chóng gánh củi rời đi.

Mai Hương bế thỏ con, đầu ngón tay chọc nhẹ trán nó, nói: “Thỏ con, số mày hên lắm đấy. Cô nương Gia Cát nhà ta cứu mày một mạng đó. Cô ấy đặt biệt gọi ta đi cứu mày, sau này mày thành tiên nhất định phải báo đáp cô nương nhà ta đó.”

Mã Bình nghe Mai Hương lẩm bẩm, buồn cười không nhịn được bật cười thành tiếng.

Trái lại Lý Cảnh đối với vị cô nương có khả năng bấm toán của Mai Hương kia này sinh hứng thú, vội vẫy tay gọi Mã Bình lại, nói: “Người đi hỏi xem, nàng là hạ nhân nhà ai? Cô nương trong lời nàng ta là người nào?”

“Dạ.” Mã Bình nhận lệnh, rồi tới trước mặt Mai Hương, chấp tay thi lễ với Mai Hương, hỏi: “Xin hỏi quý phủ cô nương ở đâu? Cô nương nhà cô là ai?”

Mai Hương nghe câu hỏi của Mã Bình, lòng run lên. Cô nương cũng tính đến việc sẽ có người đến hỏi, chuyện này cũng kỳ quá đi? Nghĩ tới Tề Ngọc Yên từng nói nàng ngàn vạn không được để lộ thân phận, liền lắc đầu nói: “Cô nương nhà ta bảo không thể nói.”

“Tại sao?” Mã Bình sững sờ.

“Cô nương nói người nào đến hỏi ta đều là đồ dê xồm!” Mai Hương thành thật nói.

Mã Bình nghe Mai Hương nói, mặt thoáng chốc đỏ bừng.

Lúc này trong lòng Lý Cảnh lại nghi ngờ, vì sao chuyện gì chủ từ nhà đầu kia cũng biết? Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy? Nghĩ đến đây, hán hơi nghi ngờ rằng đây là nữ tử nhà nào đó muốn dự tuyển tiến cung cố tình dân dụm, nói không chừng cả tay tiểu phu kia cũng là móc nối với các nàng, bây giờ lại dùng chiêu lật mềm buộc chặt này, chính là muốn mình chú ý.

Nghĩ vậy, Lý Cảnh liền mất đi hứng thú, vẫy tay với Mã Bình.

Mã Bình hiểu ý, chấp tay chào Mai Hương: “Đắc tội với cô nương rồi!” Sau đó xoay người trở về.

Mai Hương thấy bọn họ không dây dưa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ôm thỏ con chạy vào núi, tìm một nơi vắng vẻ phóng sinh nó.

Mã Lý Cảnh cũng không phải người tìm hiểu thân phận của Mai Hương.

Hán kiếp này, không giống với kiếp trước, nhờ thỏ kết duyên trên núi Kim Minh, thích một nữ tử tên Tề Ngọc Yên.

Chuyện trên thế gian, thường vì nhíp sai bước, lại thành trống đánh xuôi, kèn thổi ngược

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Năm mới

Trở về phủ tướng quân, Mai Hương thuật lại mọi chuyện gặp phải trên núi Kim Minh một lần cho Tề Ngọc Yên.

Mai Hương kể rằng nàng lên núi gặp được mấy nam tử trẻ tuổi, tìm Tề Ngọc Yên này mạnh. Nghe tới đoạn có người tới hỏi thân phận của Mai Hương, nàng nhịn không được hỏi: “Em có biết bọn họ là ai không?”

Mai Hương lắc đầu, nói: “Không biết ạ. Người tới hỏi em chắc là tùy tùng.” Nói tới đây, Mai Hương đỏ mặt: “Nhưng mà, đáng vẻ công tử nhà hán rất đẹp, lần đầu tiên nô tỳ thấy người còn đẹp hơn cả đại công tử.”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, trong lòng đoán ngay ra công tử trong lời Mai Hương là ai.

Tướng mạo của Lý Cảnh quả thật bất phàm. Bằng không, kiếp trước nàng cũng sẽ không vừa gặp hắn đã đỏ mặt, cũng sẽ không nói chuyện.

Kiếp này nàng tránh thoát duyên phận cứu thỏ gặp Lý Cảnh trên núi Kim Minh, bắt đầu từ đây, mọi chuyện giữa nàng và hắn chắc hẳn sẽ không giống với kiếp trước? Có lẽ hắn sẽ gặp được một nữ tử khác tại một nơi khác, nảy sinh ra một mối nhân duyên khác. Mà nàng cũng hi vọng đời này sẽ không dính líu gì tới Lý Cảnh, mình có thể không trúng tuyển, từ đây cách hắn thật xa. Đời này kiếp này, chỉ nguyện cả nhà Tề gia được bình an, nàng không còn mong ước gì hơn.

Nghĩ vậy, Tề Ngọc Yên tạm thời buông xuống Lý Cảnh, yên lặng ở Tề phủ chờ đợi trong cung hạ chiếu. Mọi chuyện đều chờ sau khi hạ chiếu rồi quyết định.

Vào tháng chạp bắt đầu chuẩn bị việc cho năm mới, Lục thị là chủ mẫu lo liệu việc nhà tại Vinh Uy phủ tướng quân cũng bận rộn hơn. Trương Trương Như bởi vì bụng ngày một lớn, đi lại bất tiện, không thể làm được, nên Tề Ngọc Yên giúp đỡ mẫu thân quán lý mấy việc lật vật trong phủ.

Lục thị thấy từ sau khi nữ nhi rớt xuống, liền trở nên gần gũi với mình hơn rất nhiều, hơn nữa ngoan ngoãn hiểu chuyện, đương nhiên trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đêm giao thừa, Tề Ngọc Yên cùng phụ mẫu huynh đệ, tấu tấu ngồi quây quần ăn một bữa cơm đoàn viên, trong lòng xúc động vô vàn. Những người nàng quý trọng nay đang sống rất tốt bên cạnh nàng. Nhưng lúc nhìn thấy cái bụng nhỏ cao của Trương Trương Như thì lòng nàng chợt ảm đạm. Tất cả mọi người đều trở lại, nhưng Huyền nhi nàng yêu nhất, lại không bao giờ có thể trở lại được.

Tề Chí Huy nhìn trong mắt nữ nhi chợt lóe ngẩn lệ, vội mở miệng hỏi: “Yên nhi, năm hết tết đến rồi sao lại buồn vậy?”

Tề Ngọc Yên nghe phụ thân hỏi, vội lau khóe mắt, ngẩng đầu, nhìn phụ thân cố gắng cười, nói: “Nữ nhi không phải không vui, nữ nhi chỉ là hơi nhớ tổ mẫu thôi.”

Tề Chí Huy nghe nữ nhi nhắc tới mẫu thân già vào lúc này, nghĩ tới mình chưa thể làm tròn đạo hiếu với mẫu thân, trong lòng có chút buồn phiền. Nhưng tính tình lão thái thái ngang tàng, nói là sống ở kinh thành không quen, làm thế nào cũng không chịu đến kinh thành sống với mình. Ông cũng không còn cách nào khác mới phải để Tề Ngọc Yên và Tề Ý về Mi Dương làm bạn với mẫu thân, gắng hiểu thuận thay ông.

Bây giờ đón Tề Ngọc Yên trở về, Tề lão phu nhân nói Tề Ý cũng đã lớn, vì tiền đồ nên đã đưa cả Tề Ý về kinh. Tề Ngọc Yên và tổ mẫu sống cùng nhau nhiều năm, tình cảm tự nhiên sâu nặng, hiện tại nhớ tới tổ mẫu cũng là chuyện quá đời bình thường. Nghĩ tới đây, Tề Chí Huy thở nhẹ một hơi, an ủi Tề Ngọc Yên nói: “Yên nhi cũng đừng lo lắng cho tổ mẫu quá, lão nhân gia bà ở Mi Dương còn có nhị thúc, tam thúc con cháu nom, chắc chắn năm vừa rồi sống rất hạnh phúc.”

Nhắc tới tổ mẫu, Tề Ngọc Yên lại nhớ về kiếp trước mình tiến cung chưa đầy ba năm, Tề lão phu nhân đã qua đời. Tính ra, tổ mẫu cũng chỉ còn thọ ba năm thôi. Lòng nàng bồi hồi, ngược hai mắt đầm lệ, nói với phụ thân: “Phụ thân, tổ mẫu tuổi cao, thân thể không tốt lắm. Dù sao ở quê không thể bằng được kinh thành, phụ thân vẫn nên khuyên nhủ tổ mẫu đến kinh đi. Kỳ thật, tổ mẫu thường xuyên nhớ người và đại ca, thân thể bà như vậy không biết còn được gặp bao lần nữa...” Nói đến đây Tề Ngọc Yên nhịn không được nước nớc.

Lục thị thấy Tề Ngọc Yên khóc, vội vàng lau nước mắt cho nữ nhi, đau lòng nói: “Yên nhi, năm mới rồi, đừng chảy nước mắt, vận may sẽ trôi theo nước mắt đó.”

Tề Chí Huy nhớ tới lần trước nhìn thấy mẫu thân tóc bạc đầy đầu, trong lòng càng thêm nhớ mẹ già, hiện giờ nghe nữ nhi nói như vậy, rốt cuộc hạ quyết tâm, gật đầu nói: “Chờ hết năm, ta nhất định tìm thời gian rảnh rồi sẽ tự mình về quê đón lão nương. Nếu bà không đến, ta cũng phải nâng bà đến bằng được.”

Lục thị nhìn Trương phu, gật đầu nói: “Vậy ta và lão gia cùng trở về đón nương.”

Nghe lời Lục thị nói, Tề Chí Huy gạt mình, vờn tay, nắm tay thê tử, trên mặt tựa như có chút cảm động: “Vậy vất vả cho phu nhân rồi.”

Lục thị cười nói: “Đây là bổn phận người làm vợ thôi, sao lão gia lại nói vất vả chứ?”

Ánh mắt hai phu thê sáng rực, nhìn nhau cười.

Ba người con nhìn thấy phụ mẫu tình nồng ý đậm, không khỏi hiểu ý cười.

Trương Trương Như nhẹ nhàng tay Tề Thứ, cảm thán nói: “Đợi khi nào chúng ta và con cháu chật phòng, nếu phu quân có thể đối xử với thiếp giống phụ thân đối với mẫu thân, kiếp này của thiếp cũng viên mãn.”

Tề Thứ vừa nghe, nhanh chóng bắt lấy tay Trương Trương Như, nắm chặt trong tay, lời thề son sắt nói: “Nương tử, ta chắc chắn.”

Mọi người thấy Tề Thứ nói như vậy, không nhịn được cười to.

Trương Trương Như hờn dỗi liếc Tề Thứ, mỉm cười cúi đầu không nói.

Thấy Trương Trương Như không nói câu nào, Tề Thứ vội vàng bổ sung: “Chẳng lẽ nương tử không tin ta? Ta không nói nhiều, chỉ hành động cho nương tử xem.”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của Tề Thứ, cả gia đình lớn cười càng thêm to.

Tề Ngọc Yên chống má, nhìn người thân xum vầy, vui vẻ vô cùng, trong lòng nàng ảm áp dâng trào. Tự đáy lòng nàng cảm thấy, có thể trùng sinh về hiện tại, có thể gặp lại những con người mình thương yêu, thật sự tốt. Cảm ơn ông trời đã cho nàng cơ hội được sống lại lần nữa.

Đến giữa tháng giêng sẽ bắt đầu đi thăm họ hàng bạn bè.

Tề Ngọc Yên ở quê nhà Mi Dương nhiều năm, trong kinh không có tỷ muội thân thiết. Hơn nữa mừng một tháng hai sẽ tuyên bố kết quả tuyển phi, nếu kiếp này nàng không muốn trúng tuyển, không phải nhập cung, bản thân vẫn không nên xuất hiện trước mắt người quá nhiều.

Từ nhỏ nàng đã nghe người ta khen dung mạo của mình, vẫn không nên có tin đồn gì truyền vào trong cung mới là tốt. Tuy rằng bức họa nàng đã được đưa vào trong cung, nhưng bức họa chỉ có thể nhìn dung mạo hình dáng một cách đại khái mà thôi, chỉ cần dung mạo không xấu xí là không nhận ra được khác biệt lớn. Thái hậu suy tính, hơn phân nửa là tính về thân thể.

Tề Ngọc Yên là nữ nhi gia, lại không muốn ra ngoài xuất đầu lộ diện, phụ thê Tề Chí Huy cũng mặc nàng, chỉ dẫn theo Tề Thứ và Tề Ý ra ngoài. Tề Ngọc Yên ở trong phủ, giúp đỡ Trương Trương Như chuẩn bị một ít đồ cho trẻ nhỏ, ngược lại không hề cảm thấy buồn chán.

Ngày hôm đó, Lục thị theo Tề Chí Huy thăm bạn trở về phủ, nghe nói Tề Ngọc Yên ở trong phòng Trương Trương Như, liền tìm đến. Vừa vào phòng thì thấy Trương Trương Như đang cầm một mảnh vải bé tăn dương không ngớt: “Ngọc Yên, cái yếm ăn mặc chuẩn bị tốt thật đấy.”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Tiểu hài tử thịt mềm, lúc mọc răng hay chảy dãi, cái này có bông lót mềm lại thấm hút nước, vừa không cọ vào nó, vừa ngăn nước dãi của nó ngấm trong cằm.”

Trương Tương Như nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, không ngừng gật đầu, nói: “Ngọc Yên suy tính thật chu đáo, tỷ sắp làm nương còn chưa nghĩ được nhiều như muội đâu.”

Lục thị nghe những lời của Tề Ngọc Yên, rất có lý, như thể chính mình đang chăm sóc tiểu hài, trong lòng cũng có phần kinh ngạc, liền bước tới hỏi: “Yên nhi, sao con biết được mấy thứ này?”

Tề Ngọc Yên ngăn ra. Là vì kiếp trước mang thai Huyền nhi được ma ma trong cung dạy cho, nhưng sao nàng có thể nói chuyện này ra cho Lục thị được? Nàng chợt nhớ tới tam thúc ở Mi Dương có một di nương vừa sinh hài tử năm trước, nên cười nói: “Đo con thấy di nương nhà tam thúc sinh hài tử, cũng được chăm như vậy đó.”

Lục thị ngăn ra, nói: “Vậy à? Tam thẩm con hào phóng ghê, bông chỉ bạc quý như thế, nàng ấy cũng cam lòng làm yếm dãi cho đứa nhỏ của di nương ư?”

Tề Ngọc Yên nghe thấy lời Lục thị nói, trong lòng âm thầm kêu hồng бет. Tam thẩm nổi danh vất cổ chảy ra nước, sao có thể đành lòng dùng bông chỉ bạc cho nhi tử của di nương? Nhưng lời ra khỏi miệng, không thể thu hồi lại được, chỉ đành kiên trì áp ứng nói: “Dù sao cũng là cốt nhục của tam thúc mà, tam thúc nói, chẳng lẽ tam thẩm không nghe.”

Tuy rằng Lục thị bán tín bán nghi với lời của Tề Ngọc Yên, nhưng cũng cảm thấy nữ nhi không có lý do gì dễ gạt mình, cũng không có ý định tiếp tục đào sâu chuyện này với Tề Ngọc Yên, chợt nhớ mục đích mình tìm nàng, liền hỏi Tề Ngọc Yên: “Đúng rồi, Yên nhi, ngày mai ta và phụ thân con phải tới chúc tết Hoài Dương hầu phủ. Lần trước Chung Ngũ Lang cứu con, không phải con nói muốn tới Chung phủ cảm ơn sao? Mai có muốn theo chúng ta đi không?”

Hoài Dương hầu Chung Đình là phụ thân của Chung Dục. Chung Đình là quan văn, nhưng thứ tử Chung Dục ông ta lại giỏi võ. Chung Đình và Tề Chí Huy giao tình khá tốt, nên đã giao nhi tử vào tay Tề Chí Huy để rèn luyện. Chung Dục và Tề Thứ theo Tề Chí Huy luyện võ điều quân cùng nhau, bên cạnh đó cũng rèn kỹ năng cho mình. Tề Chí Huy khá yêu thích Chung Dục, vì thế Chung Dục thường xuyên ra vào Tề phủ.

Tề Ngọc Yên mới từ Mi Dương trở về Tề phủ đã bị Chung Dục tới chơi Tề phủ bắt gặp, vừa thấy đã kinh động như thấy người trời, mừng tình vô thức mà gieo xuống. Nhưng Tề Ngọc Yên hồi kinh là tham tuyền phi tần, Chung Dục có thích cũng không dám có bất cứ biểu thị gì, chỉ có thể chôn sâu mảnh tình này.

Mà Tề Ngọc Yên trải qua một kiếp người, nàng biết Chung Dục có tình cảm với mình từ lâu rồi. Kiếp trước Tề Ngọc Yên tiến cung không lâu, Chung Dục cũng tiến cung làm ngự tiền thị vệ, luôn bên cạnh âm thầm bảo vệ nàng. Khi đó nàng được sủng, không ít người muốn hại nàng, Chung Dục biết hết, âm thầm giải quyết giúp nàng, cũng bởi vậy mà bị Phan Dừ Quân phát hiện y có ý với Tề Ngọc Yên, cuối cùng lợi dụng tình cảm y dành cho nàng, hại y chết. Nghĩ tới điều này, trong lòng Tề Ngọc Yên tràn đầy áy náy.

Kiếp này, Tề Ngọc Yên sống lại tinh dậy, liền biết được Chung Dục cứu nàng.

Kiếp trước nàng hại y mất mạng, kiếp này này y lại cứu nàng một mạng, tính ra, nàng nợ y hai mạng.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên nói với Lục thị: “Vậy thì ngày mai nữ nhi sẽ cùng phụ thân và mẫu thân tới Hoài Dương hầu phủ.”

“Được.” Lục thị gật đầu cười nói: “Ngày mai con phải dậy sớm, khi nào xuất phát, mẫu thân sẽ phái người tới gọi con.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đáp.

Trương Tương Như bắt chợt xen vào nói: “Ngọc Yên nhà nào không đi, chỉ đi đúng nhà của Hoài Dương hầu, xem ra, Chung ngũ lang rất được muội muội xem trọng nha.”

Tề Ngọc Yên nghe Trương Tương Như nói, mặt đỏ rần, sẵn giọng: “Tẩu tẩu, muội chỉ đi cảm ơn Chung công tử đã cứu mạng ngày ấy thôi!”

Trương Tương Như che miệng cười nói: “Ngũ Lang nhà họ Chung không chỉ gia thế tốt, bộ dạng cũng tuấn đạt, rất được lòng phụ thân, nếu không phải vì việc Hoàng đế tuyển phi, tỷ thấy phụ thân chắc chắn có ý hứa gả muội muội cho Chung Ngũ Lang.”

Tề Ngọc Yên ngại ngừng cười, nói: “Ngọc Yên chưa chắc đã được chọn tuyền mà.”

Mắt Trương Tương Như sáng rực: “Phải ha, nếu như muội muội rớt, có thể gả cho Chung ngũ lang.”

Tề Ngọc Yên nghe Trương Tương Như nói vậy, trong lòng quỳnh lên, kêu to: “Tẩu tẩu, đừng có nói bậy!”

“Trương Như, lời này không thể nói lung tung.” Lục thị thấy Trương Tương Như càng nói càng giống thật, nhanh chóng lên tiếng ngăn cản: “Bây giờ Ngọc Yên đang chờ tuyển phi tần, nhờ về sau được chọn trúng tiến cung thật, nếu có phong thanh gì truyền đến tai Hoàng thượng, vậy thì rất nguy hiểm.”

Trương Tương Như nghe Lục thị nói xong, biến sắc, vội thề lưỡi, nói: “Mẫu thân nói đúng, là tức phụ suy xét không chu toàn, hấp tấp.”

Nghe thấy Trương Tương Như nhận sai, sắc mặt Lục thị hơi dịu xuống, còn nói thêm: “Cũng may chỗ này không có ai khác, về sau không được nhắc đến những lời này nữa, đợi thánh chỉ hạ rồi hẵng nói.”

“Dạ, mẫu thân.” Trương Tương Như mau miệng.

Nghe mẫu thân và tẩu tẩu nói chuyện, thần sắc Tề Ngọc Yên chợt hốt hoảng.

Phải rồi, mừng một tháng hai, Lý Cảnh sẽ hạ chỉ sắc phong phi tần được chọn.

Kiếp này, nàng không biết mình có nằm trong danh sách sắc phong không. Nếu quả thật không bị chọn trúng như ý nguyện, vậy cuộc sống kiếp này của nàng, thật sự sẽ không tồn tại người tên là Lý Cảnh nữa. Phải chăng hân sẽ yêu một nữ tử khác? Sẽ đối xử với nữ tử kia tốt giống như với nàng kiếp trước ư?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Làm khách

Sáng sớm ngày hôm sau, Tề Chí Huy dẫn theo Lục thị và ba đứa con tới Hoài Dương hầu phủ.

Hoài Dương hầu phủ ở Đông thành, Vinh Uy tướng quân phủ ở Tây thành. Từ Tề phủ đến Chung phủ sẽ xuyên thành mà đến.

Tề Chí Huy cùng hai nhi từ cưỡi ngựa, Tề Ngọc Yên và mẫu thân Lục thị ngồi trên xe ngựa, hai mẹ con tán gẫu qua lại.

Theo vòng lẩn bánh xe, màn xe không ngừng phất lên, cảnh vật ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lướt qua.

Đột nhiên Lục thị nghiêng người qua, vén một góc màn bên cạnh Tề Ngọc Yên, chỉ vào phía xa xa nói: “Yên nhi, con nhìn kia, chỗ đó là hoàng cung đấy.”

Nghe mẫu thân nói, Tề Ngọc Yên vội nghiêng người nhìn theo.

Xa xa có một tòa thành cao lớn. Tường vây cao hơn ba trượng, cửa đỏ đỉnh vàng, tường xám ngói xanh, thị vệ tuần bộ, gác cổng nghiêm ngặt, một trận khí thế khiếp hồn ập vào mặt.

Lần đầu tiên nàng tí mỉ đánh giá hoàng cung từ bên ngoài như thế.

Nơi đó, từng giam hãm nàng sáu năm.

Ở nơi đó, nàng từng là sủng quan hậu cung, sống vai cùng hán đứng trên đỉnh thiên hạ, không ngờ một khi rơi xuống, lại là thịt nát xương tan. Nếu như ngay từ đầu không đứng ở nơi cao ngất đó, nếu có té chắc sẽ không thảm như kia?

Nghĩ tới đây, mắt Tề Ngọc Yên từ từ thấm ướt. Nàng nhẹ nhàng buông màn xuống, quay đầu về.

“Yên nhi, sao con lại khóc.” Lục thị kinh ngạc nói.

Tề Ngọc Yên gạt nhanh nước mắt, cố cười nói: “Mẫu thân, con không sao cả.”

Lục thị ngập ngừng rồi hỏi: “Có phải Yên nhi sợ sẽ bị tuyền vào trong cung không?”

Nghe mẫu thân nói ra tâm sự trong lòng mình, Tề Ngọc Yên im lặng trong chốc lát, rung rung nói: “Dạ, mẫu thân, nữ nhi không muốn nhập cung. Gần vua như gần hổ, sợ sảy, nữ nhi bị người ta hại thì không nói, chỉ sợ liên lụy tới người trong nhà...” Nhớ tới thảm sự kiếp trước, Tề Ngọc Yên đã rơi lệ đầy mặt.

Nghe nữ nhi nói, trong lòng Lục thị cũng hơi lo lắng, nhưng bà là đàn bà, đối với việc này không còn cách nào khác, đành chờ dài một hơi, nói: “Sao mẫu thân đành lòng được chứ? Hay nói lòng vua khó dò, nếu như con tiến cung được sủng thì may, nhưng nếu không được sủng, về sau sống ra sao đây? Mẫu thân cũng chỉ mong con không bị chọn trướng, có thể gả tới một gia đình bình thường, mẫu nữ chúng ta còn có thể thường xuyên gặp mặt...”

Nghe mẫu thân thao thao bên tai, Tề Ngọc Yên nghĩ đến sắp tới mừng một tháng hai rồi, trong lòng tràn lên bất an và thấp thỏm.

Chẳng bao lâu đã tới Chung phủ. Chung gia hạ nhân vừa nhìn thấy xe ngựa của Tề phủ, vội vã tiến lên chào đón, giữ ngựa nghiêng xe, mời khách nhân vào trong.

Bởi vì hạ nhân Tề phủ đã đưa bá thiếp* tới từ lâu nên Hoài Dương hầu Chung Đình đã ở sẵn trong nhà chờ đón.

(Bá thiếp: thiếp bá phòng.)

Tề Ngọc Yên là khách nữ, vào cửa liền có bà mục đón nàng và mẫu thân tới hậu viện gặp Chung phủ nữ quyến, còn Tề Thử và Tề Ý theo Tề Chí Huy tới đại sảnh tiền viện.

Mẫu nữ vừa tới trước một cái sân nhỏ, chợt nghe thấy đằng trước truyền đến giọng nói tron tru lưu loát của một nữ tử: “Tề phu nhân và Tề cô nương tới rồi kia!”

Nghe thấy lời này, Tề Ngọc Yên vội ngừng đầu lên, liền nhìn thấy bên cổng sân có một nữ tử mặc đồ màu hồng xinh xắn.

Nữ tử này là lần đầu nàng gặp ở kiếp này, nhưng kiếp trước đã được thấy từ lâu. Nàng là Lưu Tĩnh Ly thế tử của Chung Minh, phu nhân thế tử của Hoài Dương hầu.

Phải nói, Lưu Tĩnh Ly này cũng coi như có chút bản lĩnh, trị Chung Minh nghe lời răm rắp, thành thân được năm năm rồi, Chung Minh vẫn rất quy củ, đừng nói nạp thiếp, đến thông phòng cũng không có một ai, toàn tâm toàn ý chiều nàng ấy. Nữ tử như thế trong thiên hạ, nếu có thể được phu quân yêu thương giống như Lưu Tĩnh Ly, có lẽ là cực kỳ may mắn.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cẩn thận đánh giá Lưu Tĩnh Ly, kể ra bộ dạng của nàng ấy không tính là đẹp vô cùng, nhưng làm thế nào mà có thể nắm chặt tâm của thế tử Hoài Dương hầu nhỉ? Chẳng lẽ đây chính là tình duyên ư? Mà thế tử Chung Minh còn như vậy, nếu Chung Dục cưới nữ tử mình thích, chắc hẳn cũng sẽ như thế?

Thấy Tề Ngọc Yên nhìn mình, Lưu Tĩnh Ly cũng nhìn kỹ Tề Ngọc Yên một phen. Vừa nhìn, trong lòng nàng liền sợ hãi. Từ lâu đã nghe nữ nhi duy nhất của Tề tướng quân sống ở quê nhà Mi Dương thay phụ mẫu làm tròn đạo hiếu, nàng chưa từng gặp qua Tề gia cô nương. Không ngờ hôm nay vừa gặp, suýt chút nữa chói mù mắt nàng.

Lưu Tĩnh Ly không khỏi cảm thán trong lòng. Tề gia cô nương quả thật dung mạo như thần tiên. Nếu nàng ấy hơi kinh sớm chút, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ trong nhóm danh viện kinh thành sợ rằng không thuộc về Phan Dữu Quân. Giờ đây hai người đều chờ tuyền vào cung, như vậy nhất định sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

Nghĩ tới đây, Lưu Tĩnh Ly bước nhanh tới, hành lễ với Lục thị: “Tề phu nhân, mời mau vào phòng!” Sau đó tới trước mặt Tề Ngọc Yên, cười nói: “Vị này là muội từ Tề gia đúng không?”

Tề Ngọc Yên cười hành lễ, nói: “Ngọc Yên xin chào tẩu tẩu Chung gia.”

“Ngọc Yên muội muội mau vào phòng.” Lưu Tĩnh Ly kéo tay Tề Ngọc Yên, dắt nàng vào phòng, cười với những người trong phòng: “Mọi người mau nhìn, bộ dạng muội muội Tề gia thật xinh đẹp biết bao, bây giờ đang chờ tuyền vào cung, sợ rằng Hoàng thượng mà nhìn thấy là không rời nổi mắt.”

Nghe thấy Lưu Tĩnh Ly nhắc tới chuyện tuyền phi, Tề Ngọc Yên cười có chút gượng gạo.

Lục thị hiểu suy nghĩ trong lòng Tề Ngọc Yên, vội kéo nàng tới gặp người, xóa đề tài đi.

Ngồi trong phòng này, ngoại trừ lão phu nhân Chung gia về mặt hiền hậu, còn có mẫu thân của Chung Dục phu nhân Hoài Dương hầu Đoàn thị, nhị phòng Hoàng phu nhân, còn có mấy người di nương. Bề dưới ngoài Lưu Tĩnh Ly còn có mấy vị tiểu thư chưa xuất giá. Trong đó có một người chẳng kém Tề Ngọc Yên là mấy, là một cô nương tính quái, chính là thân muội của Chung Dục Chung Xảo Trân.

Lúc Chung Xảo Trân nhìn thấy Tề Ngọc Yên, biểu tình ngẩn ngơ, sau đó mặt mày hớn hở nói: “Đáng vẻ Ngọc Yên tỷ tỷ thật đúng là hút mắt, chẳng trách ngày nào Ngũ ca cũng chạy tới

Tề phủ.”

Nghe Chung Xảo Trân nói, căn phòng vốn đang huyền não chợt im ắng.

Mọi người đều biết tên Tề Ngọc Yên đã đưa vào cung, sao có thể đẩy đưa tới một nam tử khác được, nếu để Hoàng đế truy cứu, hai phủ Tề Chung không thoát khỏi liên quan.

Thấy bầu không khí có chút gượng gạo, Tề Ngọc Yên vội cười nhẹ nói: “Xảo nhi muội muội nói đùa. Chung công tử đến phủ lý là tìm gia huynh, Ngọc Yên làm gì có cơ hội gặp được Chung công tử chứ.”

“Phải đấy.” Mẫu thân Chung Dục Đoàn thị vội vàng cười nói: “Bộ dạng Ngọc Yên đẹp thế này, không chừng về sau làm quý nhân trong cung đấy. Xảo Trân, con không được ăn nói lung tung. Ngũ ca con và Tề gia đại công tử luôn thân thiết, tới Tề phủ tìm Tề đại công tử cũng là chuyện bình thường.”

Tề Ngọc Yên ngược mắt nhìn Đoàn thị, chỉ thấy bà lúc này vẻ mặt nhã nhặn lịch sự mỉm cười. Đoàn phu nhân ở trong kinh được biết tới là hiền danh*, hiểu thuận với lão phu nhân, thân thiện với nhị phòng, khoan dung với nhị tước. Tề Ngọc Yên thầm nghĩ, nếu như kiếp này không thể nhập cung, gả cho Chung Dục báo ân, có bà mẫu* như Đoàn phu nhân cũng không phải chuyện xấu.

(Hiền danh: người có tài đức.

Bà mẫu: mẹ chồng.)

Lục thị cười nói: “Đúng rồi, vài ngày trước Yên nhi rơi xuống hồ, may được Ngũ Lang cứu giúp, hôm nay Yên nhi tới đây còn muốn cảm tạ ơn cứu mạng của Ngũ Lang.”

Chung lão phu nhân nghe Lục thị nói, nghĩ tới tôn nhi nhà mình, vui mừng ra mặt: “Lục phu nhân nói quá rồi, những năm gần đây Tề tướng quân tận tâm bồi dưỡng cho Ngũ Lang, nói cảm tạ phải là Chung gia chúng ta mới đúng.”

Lời vừa ra, mọi người đỡ gia trưởng đứng lên, Tề Ngọc Yên ngồi yên ở bên, mỉm cười nghe, nhưng không đáp lời.

Chung Xảo Trân thấy Tề Ngọc Yên giống như nhàm chán, liền đứng dậy nói với Chung lão phu nhân và Tề phu nhân: “Sáng nay lúc con ra cửa, thấy đúng dịp mai trong vườn nở, hay là tôn nữ dẫn tỷ tỷ ra ngoài thưởng mai có được không ạ?”

Chung lão phu nhân nhìn vẻ mặt mỉm cười của Lục thị, cũng không phản đối, gật đầu cười nói với Chung Xảo Trân: “Vậy các con đi đi!”

Chung Xảo Trân vui mừng kéo Tề Ngọc Yên ra sân, vào hoa viên của Chung phủ.

Tề Ngọc Yên thấy Chung Xảo Trân nhiệt tình với mình như vậy, trong lòng có hơi bất ngờ. Nhớ rõ kiếp trước lúc đến Chung phủ chỉ quan hệ qua lại bình thường như nước với Chung Xảo Trân, không hề có chuyện ra ngoài ngắm mai thế này mà? Sao Chung Xảo Trân kiếp này tựa hồ rất nhiệt tình với mình?

Theo Chung Xảo Trân vào hoa viên hầu phủ, quả nhiên, có vài bông mai đỏ chớm nở tươi đẹp vô cùng. Tề Ngọc Yên cười nói: “Xảo Trân muội muội, mai này hoa nở đẹp thật, so với mấy cây ở nhà ta còn nở đẹp hơn nhiều!”

Chung Xảo Trân đắc ý, cười nói: “Mấy cây hoa mai này là bảo bối trong nhà muội, còn nhiều tuổi hơn cả muội, phụ thân muội hay sai người tới chăm sóc.” Nói xong nàng ta liếc nhìn Tề Ngọc Yên nói: “Phải rồi, Tề tỷ tỷ, nghe nói trong cung có vườn mai, cả vườn đều là mai hoa, đẹp cực kỳ.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, ngẩn ra. Vườn mai kia nàng có biết. Kiếp trước, nàng và Lý Cảnh hay ngắm mai ở vườn mai, chỉ là, chuyện của kiếp trước, giờ đây nàng không muốn nhớ tới. Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, nhìn Chung Xảo Trân, sau đó cười nhẹ: “Thế ư?”

Chung Xảo Trân liếc mắt cười nói: “Sau này Tề tỷ tỷ vào cung, tự mình tới xem, chẳng phải sẽ biết à?”

Tề Ngọc Yên nói: “Chưa biết có vào cung hay không, vẫn chưa chắc chắn mà. Hiện giờ chỉ là bức vẽ, chẳng biết có bị Thái Hậu chọn trúng hay không.”

Chung Xảo Trân nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt giống như có chút hâm mộ: “Vậy thì phải xem cơ duyên thế nào!” Nói tới đây, nàng ấy than nhẹ một tiếng: “Đáng tiếc muội phải mấy tháng nữa mới cập kê, chứ không, muội cũng có thể tham tuyển rồi.”

Nghe lời của Chung Xảo Trân, Tề Ngọc Yên giống như hơi giật mình: “Xảo Trân muội muội có suy nghĩ này ư?” Kiếp trước không quan hệ thân thiết với Chung Xảo Trân nên không biết nàng ấy có suy nghĩ này.

Sắc mặt Chung Xảo Trân phỉm hồng, cúi đầu cười cười.

Nhìn Chung Xảo Trân thẹn thùng, lại thêm bởi vì có quan hệ với Chung Dục, Tề Ngọc Yên có vài phần quý nàng ấy. Vì thế nàng mới khuyên nhủ Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, kỳ thật tiến cung làm phi, chưa hẳn đã là chuyện tốt, nói thẳng ra cũng chỉ làm thiếp của người ta, sao so bì được với đương gia chủ mẫu? Nếu cho tỷ chọn, tỷ tình nguyện không tiến cung.”

Chung Xảo Trân ngược mắt nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó cắn môi, nói: “Tề tỷ tỷ, nếu tỷ gặp Hoàng thượng rồi, sẽ không nghĩ vậy đâu.”

Tề Ngọc Yên ngăn ra: “Ngọc Yên muội muội gặp hẳn rồi ư?”

Chung Xảo Trân lộ ra vẻ xấu hổ: “Năm ngoài Dương thái phó bị bệnh, phụ thân tới Dương phủ thăm bệnh còn muội cũng tới Dương phủ tìm tôn nữ nhị của Dương thái phó Ý Hàm. Đúng lúc Hoàng thượng cũng đến Dương phủ thăm bệnh, lúc ngài ấy đi ngang qua hoa viên thì muội và Ý Hàm đang đứng ở ban công bên trên, may mắn được nhìn thấy thiên nhan*.”

(Thiên nhan: khuôn mặt của vua.)

Nói tới đây, Chung Xảo Trân ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, hai mắt lóe ra ánh sáng khác thường: “Tề tỷ tỷ, tỷ có biết, muội... muội chưa từng gặp ai đẹp đến vậy, như thần tiên bất thực yên hóa*. Nếu có thể gả cho nam tử như thế, có làm thiếp cũng đáng giá.” Càng nói, giọng của Chung Xảo Trân càng nhỏ, đầu cũng ngày càng thấp dần.

(Bất thực yên hóa: không phải khối bếp nhân gian, thoát tục.)

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Chung Xảo Trân, trong lòng “lộp bộp”. Hông rồi, nhìn tình hình, e rằng tiểu cô nương đã động tâm với Lý Cảnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ngắm mai

Đối với chuyện Lý Cảnh dễ dàng làm tiểu cô nương rung động như vậy, Tề Ngọc Yên không cảm thấy bất ngờ lắm. Ngay cả mình kiếp trước, lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cảnh trên núi Kim Minh, còn không phải bị vẻ ngoài của hắn làm cho mê mẩn? Lúc hắn tiến lại gần hỏi tên của nàng, mặc dù nàng mắng hắn một câu “đồ dê xồm”, nhưng trong lòng lại vừa lo vừa mừng. Chỉ là lúc ấy nàng được xem là tân phi dự tuyển, không thể trao nhận công khai với nam tử nào khác, chỉ có thể lẩn tránh.

Nàng còn nhớ rõ kiếp trước vừa tiến cung, lúc gặp mặt Thái hậu và Hoàng đế lần đầu, nhìn thấy Lý Cảnh ngồi trên long ý thì nàng kinh hãi suýt nữa nhảy dựng lên. Mà hắn thì nhìn chăm chăm vào nàng, môi khẽ cười, trong mắt mang vẻ ma mãnh, làm nàng đến giờ vẫn không quên. Vì thế, nàng bụng trái tim chân thành của mình, không chút nao núng mà xông tới.

Quả thật Lý Cảnh đối với nàng cực kỳ tốt, sủng ái nàng không hề che giấu. Đêm tiến cung đó, hắn liền chiều nàng thị tẩm. Từ đó, hắn không còn chiều bất cứ tân phi nào khác ngoại trừ nàng, ngay cả khi nàng tới nguyệt tín, hắn cũng không kiêng kị ngủ cùng phòng với nàng. Sau này nàng mang thai, không hầu hạ hắn được, hắn cũng không tìm ai khác. Nhưng chính vì hắn sủng ái nàng quá mức, cuối cùng mới khiến cho Phan Dữu Quân phát điên trả thù, kèm thêm tính mạng cả nhà.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên than nhẹ một tiếng, nói với Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, hậu cung hiểm ác muôn vàn, tiến cung chưa chắc là chuyện tốt. Nếu được sủng, sẽ bị người ghen ghét, nếu không được sủng, cũng sẽ bị người khinh thường. Kỳ thật bằng vào gia thế của Xảo Trân muội muội, tìm một công tử sĩ tộc đại gia*, làm chủ mẫu đương gia, phụ thế giúp đỡ lẫn nhau cả đời, không phải là một chuyện rất tuyệt ư?”

(Sĩ tộc: dòng dõi học hành làm quan)

Đại gia: thế gia vọng tộc.)

Nào ngờ Chung Xảo Trân lại đỏ mặt nói: “Nhưng Hoàng thượng là nam tử như vậy, sao có thể so sánh với người bình thường được? Tiến cung, coi như không được sủng, thì thoảng có thể làm bạn với thánh giá, muội cũng thỏa lòng rồi.”

Nghe Chung Xảo Trân nói, Tề Ngọc Yên có chút bất lực. Tiểu cô nương này, tính tình thật đúng là ngang bướng!

Nhưng trong ấn tượng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh chỉ tuyển phi đúng lần này.

Sau khi Tề Ngọc Yên tiến cung, Lý Cảnh và nàng tình nồng ý đậm, nên không tuyển thêm tân nhân nhập cung. Chẳng qua, sau khi nàng bị đẩy vào lãnh cung, hắn cũng không tuyển tân nhân, nàng không sao hiểu nổi.

Chẳng qua, cho dù hắn có tuyển tân nhân, nhưng lúc đó, Chung Xảo Trân cũng tầm hai mươi, có khi đã sớm gả làm vợ người rồi, không có khả năng và cơ hội nhập cung. Sợ là sợ, Chung Xảo Trân một lòng si mê Lý Cảnh, chỉ là phi công.

Tề Ngọc Yên thấy mình không khuyên nhủ được Chung Xảo Trân, cũng không nhiều lời thêm. Nghĩ dù sao nàng ấy cũng không tiến cung được, một thời gian dài, bản thân nàng ấy sẽ nhìn thoáng hơn.

Đúng lúc này, Chung Xảo Trân chợt reo lên: “Ồ kia, sao ngũ ca lại đến đây?”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Chung Dục từ xa tiến tới.

Nhìn bóng dáng Chung Dục, bộ dạng sau cuối của y tại kiếp trước cũng theo đó hiện lên trong suy nghĩ của nàng.

Sau khi bị Lý Cảnh bắt gian, mặc dù Chung Dục biết y và Tề Ngọc Yên bị người hãm hại, nhưng bọn họ thật sự trần truồng nằm cạnh nhau, giờ đã hết đường chối cãi. Lúc Lý Cảnh giết y, y không hề cầu xin cho chính mình lấy một câu mà chỉ gắng sức cầu xin Lý Cảnh có thể buông tha cho Tề Ngọc Yên.

Tiếng kêu khóc của y lúc đó, vẫn còn bên tai. Y là một người tốt đến thế, không nên bị đối xử như vậy, hơn nữa, lại là do chính mình hại y.

Tề Ngọc Yên thấy Chung Dục càng lúc càng gần, trong mắt lại dần dần nhòe đi.

Chung Xảo Trân quay sang, thấy Tề Ngọc Yên hai mắt rung rung, hoảng hốt nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ sao thế?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, biết mình có chút luống cuống, vội lau khôe mắt, nói: “Không có gì, chỉ là nghĩ tới nếu hôm đó không có ngũ ca muội cứu, sợ rằng tỷ đã chết chìm rồi, trong lòng nhất thời cảm động mà thôi.”

Lời này quá già, trong lòng Chung Xảo Trân đương nhiên không tin. Nàng nhìn Tề Ngọc Yên, lòng chợt động động. Vừa nãy Tề Ngọc Yên nói chuyện, giống như vô cùng ghét chuyện tiến cung, mà giờ vừa thấy ngũ ca lại thành thế này, chẳng lẽ tỷ ấy thích ngũ ca?

Nhớ tới sau khi Tề Ngọc Yên rơi xuống nước vài ngày trước đó, ngày nào ngũ ca cũng tìm Tề Thứ để hỏi thăm Tề Ngọc Yên, nàng biết ngũ ca có ý với Tề gia cô nương. Hơn nữa còn biết được Tề Ngọc Yên sắp dự tuyển cung phi, có khả năng sẽ tiến cung làm bạn với “trích tiên” Lý Cảnh, Chung Xảo Trân có chút hiểu kỳ với vị Tề Ngọc Yên này, nên tìm cơ hội tiếp xúc với nàng ấy.

Không ngờ Tề Ngọc Yên cân nhắc không muốn nhập cung, nếu như nàng thật sự có thể rút, bằng vào giao tình giữa Chung phủ và Tề phủ, ngũ ca sẽ được như ý. Nghĩ vậy, Chung Xảo Trân không khỏi mừng thầm thay cho Chung Dục, bước nhanh tới đón Chung Dục.

Chung Dục nhìn thấy Tề Ngọc Yên trước mặt mình, tựa hồ có chút gượng gạo, cười ngại ngùng, sau đó vái chào Tề Ngọc Yên nói: “Tề cô nương.”

Tề Ngọc Yên cười đáp lễ lại, gọi: “Chung công tử.”

Kể đó, hai người chẳng nói thêm gì nữa.

Chung Xảo Trân thấy hai người đứng ngầy ra như phỗng, trong lòng nôn nóng, vội cười đùa nói: “Phải rồi, sao ngũ ca không ở tiền viện tiếp khách? Chẳng lẽ nghe Tề tỷ tỷ tới ngắm mai nên có tình tìm đến?”

Chung Dục vừa nghe, thoáng chốc mặt đỏ bừng. Không ngờ Chung Xảo Trân chỉ tùy ý bịa một câu lại nói trúng tim đen của Chung Dục.

Vốn Chung Dục cùng phụ huynh ở tiền viện tiếp đãi Tề gia phụ tử, trong lúc vô tình nghe thấy tư tiểu thư đang tiếp một nữ tử tựa thiên tiên ngấm mai trong vườn. Y đoán ra ngay là Tề Ngọc Yên, không chịu nổi nhớ thương trong lòng, vội tìm cơ ra ngoài. Định làm bộ như vô tình gặp, không ngờ bị Chung Xảo Trân vô ý lật tẩy, bây giờ không biết phải trả lời ra sao.

Tề Ngọc Yên nhận ra Chung Dục xấu hổ, giả vờ không hiểu lời của Chung Xảo Trân, tiến lên mỉm cười nói với Chung Dục: “Đúng rồi, ngày ấy Ngọc Yên vô ý rơi xuống nước, còn phải cảm ơn ân cứu mạng của Chung công tử.”

Chung Dục vội xua tay, nói: “Tề cô nương khách khí rồi.”

“Đúng vậy, Tề tỷ tỷ, không cần đa lễ!” Chung Xảo Trân cười nói: “Có thể cứu tỷ, ngũ ca của muội không biết vui sướng thế nào đâu.”

Thấy Chung Xảo Trân càng nói càng trắng, Tề Ngọc Yên có chút lo lắng, dù sao hiện giờ nàng đang chờ tuyển.

Chung Dục nhận ra lo lắng trong lòng Tề Ngọc Yên, dù sao được nhìn thấy nàng, nỗi khổ tương tư trong lòng y cũng vơi bớt phần nào, liền cáo từ nói: “Tiền viện còn có việc, ta không thể tiếp Tề cô nương được rồi.”

Tề Ngọc Yên vội gật đầu, nói: “Chung công tử xin cứ tự nhiên.”

Chung Xảo Trân ngược lại bày ra vẻ mặt không vui, níu Chung Dục: “Ngũ ca, huynh cứ thế mà đi à?”

Chung Dục cười cười, nói: “Muội tiếp Tề cô nương là được rồi, chuyện tiền viện còn nhiều, huynh đi trước đây.”

Chung Xảo Trân bắt mắt buông Chung Dục ra: “Vậy thôi được.” Bây giờ Chung Dục mới thoát khỏi rồi đi.

Nhìn Chung Dục xa dần, Tề Ngọc Yên quay đầu nói với Chung Xảo Trân: “Xảo Trân muội muội, chúng ta cũng về phòng thôi.” Nói xong xoay người trở về.

Chung Xảo Trân nhìn thấy Chung Dục tới chỗ cổng vòm hoa viên, vẫn không quên ngoái đầu nhìn Tề Ngọc Yên. Trong lòng nàng hơi động, liền có chủ ý, bước tới trước kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Còn vài ngày nữa là đến tiết Nguyên tiêu, tới lúc đó chợ phía Tây sẽ có hội đèn lồng, Tề tỷ tỷ có muốn đi ngắm đèn với muội không?”

Tề Ngọc Yên cũng đã nghe qua hội đèn lồng ở chợ phía Tây cực kỳ náo nhiệt, nhưng kiếp trước nàng không có cơ hội để tới đó nhìn ngắm, nghe Chung Xảo Trân nói như vậy, nàng hơi xao động. Vì thế nàng gật đầu nói: “Được chứ, tỷ chưa từng được tới hội đèn lồng bao giờ.”

Chung Xảo Trân nhanh nhẩu cười nói: “Muội tới chợ phía Tây ngắm đèn sẽ đi qua con đường trước Tề phủ, tới khi đó muội sẽ gọi Tề tỷ tỷ cùng đi.”

Tề Ngọc Yên gật đầu đáp: “Được.”

Hai tỷ muội liền dắt tay nhau trở về phòng.

Buổi tối tiết Nguyên tiêu đó, quả thật Chung Xảo Trân đến Tề phủ sớm gọi Tề Ngọc Yên ra ngoài ngắm đèn.

Mặc dù Tề Ngọc Yên là tiểu thư khuê các, nhưng từ xưa tới nay tiết Nguyên tiêu không phải chú trọng điều gì, Lục thị nhìn nữ nhi vui vẻ nên cũng không phản đối. Tề Ngọc Yên dẫn theo Mai Hương, cùng với Chung Xảo Trân rời phủ.

Vừa ra khỏi cửa, không ngờ lại thấy Chung Dục đứng ở một bên.

Chung Xảo Trân thấy Tề Ngọc Yên sững sờ nhìn Chung Dục, vội cười nói: “Nghe nói chợ phía Tây nhiều yêu râu xanh nên muội gọi ngũ ca tới bảo vệ chúng mình. Nếu Tề tỷ tỷ e ngại, chúng ta dạo chơi phía trước, còn ngũ ca theo xa phía sau là được.”

Đã ra khỏi phủ, sao Tề Ngọc Yên có thể vừa thấy Chung Dục thì quay trở về được? Vì thế nàng cười nói với Chung Xảo Trân: “Không sao, cứ đi cùng với Chung công tử đi.” Nói xong thoải mái tiến lên làm lễ với Chung Dục.

Bởi vì Tề phủ cách chợ phía Tây không xa lắm, xe ngựa Chung phủ đỗ ở ngoài Tề phủ. Tề Ngọc Yên cùng Chung Dục, Chung Xảo Trân ba người từ từ đi về phía chợ Tây, mấy nha hoàn hạ nhân chậm rãi theo sau.

Hôm nay Chung Xảo Trân có vẻ hào hứng vô cùng, trên đường ríu rít luôn miệng. Chung Dục và Tề Ngọc Yên chỉ đi theo nàng. Cũng không biết có phải Chung Dục nói gì với nàng ấy không mà tối nay Chung Xảo Trân không còn đùa giỡn Chung Dục với Tề Ngọc Yên nữa, điều này khiến cho Tề Ngọc Yên thoải mái hơn ít nhiều.

Đúng lúc này, Chung Xảo Trân nhìn thấy phía đường đối diện có bán ma đường, dừng chân, cười ngọt với Tề Ngọc Yên: “Tề tỷ tỷ, muội mời tỷ ăn ma đường nhé.”

“Không cần đâu, vừa ăn Nguyên tiêu xong, giờ ăn không nổi.” Tề Ngọc Yên vội nói.

“Muội mua trước một ít, lát nữa lúc chúng ta ngắm đèn thì ăn.” Nói xong Chung Xảo Trân không chờ Tề Ngọc Yên đáp lời đã chạy tới đường đối diện mua ma đường.

Chung Dục áy náy cười nhìn Tề Ngọc Yên: “Xá muội non trẻ, khiến Tề cô nương chê cười.”

Tề Ngọc Yên vội nói: “Chung công tử nói quá rồi, tính cách Xảo Trân muội muội thẳng thắn, khiến người ta yêu thích không thôi.”

Chung Dục chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, chợt cười, khẽ giọng nói: “Nàng có thể thích con bé là tốt rồi.”

Nhìn ánh mắt sáng rực của Chung Dục, Tề Ngọc Yên cười, quay mặt sang hướng khác, không biết phải nói gì.

Chung Xảo Trân mua một bọc ma đường, xoay người lại, nhìn ngũ ca và Tề Ngọc Yên phía bên kia, thật đúng là một đôi bích nhân, trong lòng vui vẻ, nhanh chân chạy tới.

Bất chợt một tiếng nổ lớn truyền đến, khiến mọi người hoảng sợ.

Tề Ngọc Yên vội quay đầu nhìn lại, hóa ra là một thiếu niên hơn mười tuổi ham chơi, đốt pháo ở bên đường.

Bây giờ, một cỗ xe ngựa đang đi qua con đường này, ngựa kéo xe bị pháo dọa, kinh sợ, không còn nghe theo sự dẫn dắt của chủ nhân, hí dài một tiếng, chồm lên chạy loạn, xông về phía Chung Xảo Trân đang qua đường.

Chung Xảo Trân nhìn thấy xe ngựa đang xông tới chỗ mình, sợ tới mức đứng im tại chỗ, hai chân run bần bật, tựa như muốn đi chuyển mà không sao làm được.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cướp trẻ con

Tề Ngọc Yên thấy Chung Xảo Trân đứng chôn tại chỗ không biết né tránh, quỳnh tới nỗi hét lớn: “Xảo Trân muội muội! Mau tránh ra!”

Chung Dục nhìn thấy Chung Xảo Trân bây giờ hung hiểm vạn phần, trong lòng khản trương, chớp mắt đã thấy y như một mũi tên rời cung, lao nhanh đến, ôm muội muội, lăn vòng tại chỗ, hai huynh muội lăn đến ven đường.

Hai người vừa rời thì chiếc xe ngựa phóng thẳng qua chỗ Chung Xảo Trân vừa đứng.

Thấy hai người vô sự, Tề Ngọc Yên mới thả lỏng tâm tình, vội cùng hạ nhân chạy đến, hốt hoảng hỏi: “Xảo Trân muội muội, muội không sao chứ?”

Chung Xảo Trân cũng bị dọa sợ, lúc này mặt tái nhợt, ngơ ngác một lúc rồi tựa vào ngực của Chung Dục khóc lớn: “Ngũ ca, chân... chân muội đau quá!”

Chung Dục nghe thấy vậy vội hỏi: “Cái nào?”

Chung Xảo Trân chỉ vào chân phải của mình, nói: “Chân này.”

Vội nâng chân phải của Chung Xảo Trân lên, dùng tay day nhẹ, chợt nghe Chung Xảo Trân la to: “Đừng day, ngũ ca, đau quá!” Phút chốc nước mắt trượt xuống má nàng.

“Xem ra là bị treo chân rồi. Đau như vậy, hơn phân nửa là ảnh hưởng đến xương.” Về mặt hiện giờ của Chung Dục vô cùng căng thẳng, Y ngẩng đầu nói với Tề Ngọc Yên: “Tề cô nương, xem ra ta và Xảo Trân không thể ngủ yên với nàng rồi, ta phải nhanh chóng đưa con bé về nhà tìm đại phu xem.”

Tề Ngọc Yên vội gạt đầu, nói: “Không sao, Chung công tử cứ đưa Xảo Trân muội muội về nhà trước đi.”

Chung Dục nhìn Tề Ngọc Yên, do dự hỏi: “Vậy... Còn Tề cô nương thì sao?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Nếu ta đã xuất phủ rồi thì cứ đến chợ phía Tây xem thế nào.”

Chung Dục tựa như có chút không yên lòng: “Một mình nàng?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Không phải ta còn có Mai Hương theo sao? Hơn nữa hội đèn lồng đông người như vậy, không cần lo.”

Chung Dục còn muốn nói điều gì đó, lúc này trên trán Chung Xảo Trân lấm tấm mồ hôi, nàng chột vật nức nở nói: “Ngũ ca, chân của muội càng lúc càng đau.”

Chung Dục nhìn muội muội, sau đó gạt đầu với Tề Ngọc Yên, nói: “Được, nàng phải chú ý cẩn thận.”

Tề Ngọc Yên gạt đầu, nói: “Chung công tử yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

“Ừ.” Dứt lời, Chung Dục chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó bế Chung Xảo Trân trở về.

Nhìn bóng dáng huynh muội Chung Dục rời đi, Tề Ngọc Yên mới dẫn theo Mai Hương đi về phía chợ Tây.

Tề Ngọc Yên nghiêng mặt sang bên, cười hỏi Mai Hương: “Mai Hương, hồi trước em có từng tới đây xem hội đèn lồng không?”

Mai Hương gạt đầu, nói: “Trước khi nô tỳ bán thân, có theo mẫu thân tới. Sau khi vào phủ thì không còn cơ hội nữa.”

Tề Ngọc Yên biết Mai Hương cực kỳ nhớ nhà, ngay cả chính tiền tiêu vặt hàng tháng của mình cũng không nỡ tiêu, đều tiết kiệm gửi về nhà, có chút xúc động, liền nói: “Ta nhớ trong nhà em còn có mẫu thân và một người đệ đệ, ngày mai em về thăm bọn họ đi.”

Mai Hương nghe thấy cực kỳ cảm động, vội nói: “Nô tỳ đa tạ cô nương.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, im lặng. Kiếp trước Mai Hương đối tốt với nàng, kiếp này, nàng nhất định phải tốt gấp bội với em ấy.

Dần dần, khoảng cách tới chợ Tây càng lúc càng gần, người đến ngắm đèn cũng càng lúc càng đông.

Tới cổng chợ phía Tây, Tề Ngọc Yên phóng mắt nhìn, khắp đường treo đủ loại đèn, như sao trời lấp lánh, chiếu sáng cả khu chợ đèn hoa như ban ngày.

Mai Hương khẽ sát vào Tề Ngọc Yên, nói: “Cô nương, chợ đèn hoa này đông người lắm, cẩn thận đừng để lạc nhau.”

“Ừ, chúng ta đi ngắm đèn nào.” Tề Ngọc Yên cười đáp lời rồi tiến vào chợ đèn hoa.

Vừa vào con phố, Tề Ngọc Yên đã bị đèn hoa treo hai bên dẫn đi, nàng vừa đi vừa nhìn, tâm trạng thích thú hiếm thấy.

Đột nhiên, đằng trước hình như có chút âm ỉ.

Tề Ngọc Yên ngoảnh nhìn, chỉ thấy có một đám người vây thành vòng tròn ở giữa con đường đằng trước, loáng thoáng truyền đến tiếng nữ tử gào khóc và tiếng gầm của nam tử. Trong lòng nàng chợt tò mò, liền dẫn theo Mai Hương đi qua.

Tiến lại gần, Tề Ngọc Yên nhìn thấy ở giữa vòng người có vài người đứng. Một phụ nhân trung niên đang ôm trong ngực một tiểu nam oa khoảng ba tuổi đang khóc lớn muốn thoát, một phụ nhân còn trẻ đang kéo mạnh chân của tiểu nam oa, giống như không cho phụ nhân trung niên rời đi, đứng bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi.

Người xung quanh bàn tán xôn xao, nhưng Tề Ngọc Yên lại không nghe ra được nguyên nhân.

Chỉ thấy phụ nhân trẻ tuổi khóc lớn nói: “Giữa chốn đông người sao các người có thể cướp người chứ! Các người không được cướp con của tôi! Tôi cầu xin các người, trả con lại cho tôi!”

Tề Ngọc Yên nghe thấy mà lòng cả kinh. Hóa ra phụ nhân trung niên này và nam tử trẻ tuổi là kẻ mìn*, cướp đứa nhỏ nhà người ta?

(Kẻ mìn: bọn chuyên bắt cóc người.)

Bấy giờ lại nghe phụ nhân trung niên kia nổi giận nói: “Hay cho một con tiện nhân như mày! Mày đi thì cứ đi, dắt cả cháu trai của tao làm gì hả? Nó là mạng sống của tao, mày không được dẫn nó đi.”

Nam tử trẻ tuổi lớn tiếng trách móc phụ nhân trẻ tuổi: “Người với tay Hồ Tam cách vách kia mờ ám, ta mắng người vài câu, người liền dẫn theo con bỏ chạy! Loại người không tuân thủ nữ tắc như người, ta bỏ cũng chẳng sao, sau này người có yêu với quyền rừ nam tử nhà ai thì kệ người, nhưng con của ta thì người không được dẫn đi!”

Lúc này, mọi người đã nghe hiểu, hóa ra nữ tử trẻ tuổi và nam tử trẻ tuổi này là phu thê, tiểu nam oa kia là con của bọn họ, phụ nhân trung niên kia là bà mẫu*. Thê tử không tuân thủ nữ tắc, trưởng phu mắng vài câu đã dẫn theo nhi tử rời nhà, hiện giờ trưởng phu và bà mẫu tìm được, muốn dẫn nhi tử đi, nữ tử không tình nguyện nên mới xảy ra tranh chấp trên đường.

(Bà mẫu: mẹ chồng.)

Dù sao thì đây cũng là chuyện nhà người ta, người ngoài không nên xen mồm, huống hồ phụ nhân trẻ tuổi này sai trước, nên giờ không ai nói đỡ giúp nữ tử trẻ tuổi này.

Thấy tình cảnh này, bà mẫu kia liếc nhìn nam tử trẻ tuổi, hai người chuẩn bị mạnh bạo dẫn tiểu nam oa rời đi.

Nữ tử trẻ tuổi nhìn thấy, liều mạng ôm chân tiểu nam oa, gào khóc thê lương: “Người lừa gạt tôi vì tôi là người vùng khác, không ai quen biết tôi nên muốn cướp con tôi. Các vị xin thương xót, cứu lấy mẫu tử chúng tôi, hai người này không phải bà mẫu và phu quân của tôi, bọn họ là kẻ mìn, muốn bắt cóc con tôi.”

Phụ nhân trung niên nghe thấy, nổi giận mắng: “Ngay cả bà mẫu và trưởng phu của mày cũng không nhận! Con ơi, con về thì bỏ con phụ nhân này ngay lập tức!”

“Dạ, mẫu thân!” Nam tử trẻ tuổi nói: “Loại dâm phụ này, nhi tử cũng không cần, chỉ cần mang tôn tử của người về là được.”

Nói xong nam tử trẻ tuổi cũng tiến tới kéo tay tiểu nam oa, muốn mang tiểu nam oa đi.

Phụ nhân trẻ tuổi khóc lớn nói: “Thằng bé không phải tôn tử của người, các người không được mang nó đi, tôi đâu có quen biết các người chứ!” Hai tay nàng nắm chặt chân của tiểu nam oa.

Phụ nhân trung niên và nam tử trẻ tuổi không quan tâm, liều mạng lôi kéo tiểu nam oa đi, bởi vì đau, tiểu nam oa khóc ré lên.

“Các người còn kéo nữa, e rằng oa nhi này sẽ bị thương mất.” Không biết người nào bắt chợt hô lên.

Phụ nhân trẻ tuổi hoảng sợ, ngó người trong chốc lát, vội buông lỏng tay, nghẹn ngào khóc: “An nhi...”

Phụ nhân trung niên vừa thấy phụ nhân trẻ tuổi buông tay, giống như thờ phào nhẹ nhõm, bế tiểu nam oa lên người, sau đó gạt đầu với nam tử trẻ tuổi, tính rời đi.

Bấy giờ, phụ nhân trẻ tuổi lại nhào tới, hét lớn: “Các người trả An nhi lại cho tôi!”

Nam tử thấy phụ nhân xông tới, xoay người đá một cước vào bụng nàng, mắng chửi: “Tiện nhân, người còn dám xông tới!”

Phụ nhân trẻ tuổi ngồi sụp xuống, ôm bụng, mặt tái dại, nhìn nam oa, thương tâm và tuyệt vọng trong mắt, lệ tuôn như mưa.

Xem tới đây, sống mũi Tề Ngọc Yên chợt có chút cay cay. Kiếp trước nàng cũng từng làm mẫu thân, nàng hiểu được đứa con quan trọng dường nào với mẫu thân. Nàng còn nhớ lúc mình nghe được Huyền nhi bị hại chết từ Phan Dữ Quân, có bao nhiêu thương tâm và tuyệt vọng, chẳng khác người phụ nhân trẻ tuổi này là mấy. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng dâng lên niềm thương cảm.

Nhìn phụ nhân trung niên kia ôm An nhi đi về phía mình đang đứng, Tề Ngọc Yên tiến lên, chặn lại phụ nhân trung niên.

Phụ nhân trung niên thấy Tề Ngọc Yên, vội kêu lên: “Cô nương, xin tránh ra.”

Tề Ngọc Yên lại không nhường, ngược lại cười nhẹ, chậm rãi nói với phụ nhân trung niên: “Đại thẩm, có bằng chứng nào chứng minh đứa nhỏ này là tôn tử của bà không?”

Phụ nhân trung niên nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sốt một lúc, sau đó nói: “Nó vốn là tôn tử của ta, muốn bằng chứng gì nữa?”

“Cô nương, cầu xin cô, cứu lấy tôi và An nhi!” Nữ tử trẻ tuổi kia thấy có người đi ra, giống như chết đuối vớ được cọc, le lói một tia hi vọng. Nàng cố gắng ngửa mặt, nói to với Tề Ngọc Yên: “An nhi không phải con nhà bọn họ, bọn họ là kẻ mìn!”

Nam tử trẻ tuổi vội đi tới, nhìn thấy gương mặt của Tề Ngọc Yên thì ngây ra, sau đó nhẹ giọng nói: “Cô nương, cô tốt nhất là thôi đi. Đây là chuyện nhà tôi, không cần người ngoài nhúng tay.”

Tề Ngọc Yên khẽ cười: “Nếu đây thật sự là chuyện nhà mấy người, tất nhiên ta sẽ không nhúng tay vào rồi.” Nói tới đây, nàng lạnh lùng nhìn nam tử trẻ tuổi, nói: “Chẳng qua, ta cảm thấy đây lại không phải chuyện nhà các người.”

Nam tử trẻ tuổi ngẩn ra, trao đổi ánh mắt với phụ nhân trung niên. Lúc này, phụ nhân trung niên chợt kêu to: “Ta và con ta muốn lấy tôn tử của ta, sao lại không phải là chuyện nhà chúng ta?”

Tề Ngọc Yên liếc nhìn phụ nhân trung niên, lạnh lùng nói: “Tiểu oa này thật sự là tôn tử của bà ư?”

Phụ nhân trung niên biến sắc nói: “Sao nó lại không phải tôn tử ta chứ?”

Tề Ngọc Yên cười lạnh, nói thêm: “Vừa rồi hai người các người và vị đại tẩu kia tranh đoạt tiểu oa đã dùng sức kéo người tiểu oa, căn bản mặc kệ tiểu oa này có chịu nổi hay không, chỉ chăm chăm kéo về phía mình. Đến khi có người bên ngoài hô lên làm thế sẽ khiến tiểu oa bị thương, nhưng các người vẫn cố sức kéo đứa nhỏ. Ngược lại đại tẩu kia sợ đứa nhỏ bị thương, liền lập tức buông tay. Nếu như tiểu oa này là tôn tử ruột, nhi tử ruột của các người thì các người có quyết tâm đến mức ác độc như vậy không?”

Người xung quanh nghe xong cũng cảm thấy cái này có lý. Liền có người bắt đầu phụ họa Tề Ngọc Yên: “Đúng rồi, sao có thể ra tay như thế với tôn tử ruột của nhà mình chứ.”

“Nói cũng đúng. Nếu là tôn tử ruột, tiểu oa được tổ mẫu ôm thì sao phải khóc dữ đến vậy?”

...

Nghe người xung quanh bàn tán, mặt phụ nhân trung niên và nam tử trẻ tuổi hơi biến.

Phụ nhân trung niên còn thêm: “Đó là do chúng ta nôn nóng muốn dẫn tôn tử đi, không... không nghĩ được nhiều như thế.”

Thần sắc biến hóa của hai người, Tề Ngọc Yên đã nhìn thấy từ sớm. Nghe phụ nhân trung niên nói như vậy, nàng mỉm cười, nói: “Thương xót hài nhi nhà mình, chính là thiên tính, cho dù tình huống thế nào cũng sẽ không thay đổi.”

Bị Tề Ngọc Yên nói như vậy, trong chớp mắt hai người kia nghẹn lời. Sao một lúc thì nghe phụ nhân trung niên kia nói thêm: “Chúng ta là người nhà nghèo, thô lỗ quen rồi, không đề ý được nhiều như vậy.” Nói xong chọc cằm nam tử trẻ tuổi, nói: “Nhi tử, đừng huyền thuyên với nàng ta nữa, chúng ta đi thôi!” Sau đó hai người định lách qua Tề Ngọc Yên để đi.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương chặn hai người lại.

“Cô nương, cô dựa vào cái gì mà ngăn chúng ta đi?” Phụ nhân trung niên giận dữ nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên cũng không giận, chỉ ngẩng đầu nhìn hai người kia nói: “Được! Ta nói thêm một câu cuối, bà bảo tiểu oa này là tôn tử ruột của người, vậy thằng bé họ gì, bà biết không?”

Phụ nhân trung niên ngập ngừng, sau đó mạnh miệng nói: “Ta... tất nhiên ta biết, nó họ... họ...”

“Đừng vội nói ngay!” Tề Ngọc Yên cản phụ nhân trung niên lại, sau đó xoay người, nói với đám người vây xem: “Tôi muốn tìm vài người, xin mọi người đoán xét tiểu nam oa này có phải tôn tử của phụ nhân này không! Không biết có vị nào tình nguyện giúp không?”

Thấy mọi người gật gù hô đồng ý, Tề Ngọc Yên quét mắt về đám người xung quanh, chọn ra bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Duyên phận

Tề Ngọc Yên chọn ra bốn người, một thanh niên có dáng dấp của người đọc sách, một ông lão có khuôn mặt hiền hậu, còn có một thiếu nữ mới lớn, cuối cùng là một bà cụ.

Tề Ngọc Yên đánh giá bốn người, mỉm cười nói: “Xin bốn vị chia ra để nghe họ nói họ là gì, sau đó từng người một nói cho mọi người cùng biết mình nghe được gì, đến lúc đó chân tướng tự nhiên rõ ràng!”

Bốn người được chọn liên tục gật đầu đồng ý.

Sau đó Tề Ngọc Yên chia phụ nhân trung niên, nam tử trẻ tuổi, nữ tử trẻ tuổi và tiểu nam oa lần lượt đứng ở bốn hướng Đông, Nam, Tây, Bắc. Tiếp đó bảo người đọc sách nghe nam tử trẻ tuổi, ông lão nghe nữ tử trẻ tuổi, thiếu nữ nghe phụ nhân trung niên, bà lão nghe tiểu nam oa nói.

Mặc dù tiểu nam oa mới chỉ hơn ba tuổi, đọc nhân chữ chưa được rõ ràng, nhưng cũng lờ mờ hiểu chuyện, có thể nói rõ họ tên của mình.

Tề Ngọc Yên thấy bốn nhân chứng hỏi xong trở về, sau đó bảo thiếu nữ nói trước.

Thiếu nữ nói với Tề Ngọc Yên: “Đại thẩm kia nói tiểu oa nhi họ Trần.”

Tề Ngọc Yên lại hỏi bà cụ, chỉ thấy bà cụ cười nói: “Bọn họ nói khác nhau, thằng bé kia nói nó họ Tần.”

Lúc này đám người bắt đầu xì xào.

Tề Ngọc Yên như có điều suy nghĩ mỉm cười, lại hỏi ông lão: “Lão gia tử, ông nói đi.”

Ông lão vuốt chòm râu hoa râm của mình, từ tốn nói: “Tiểu phụ nhân kia nó họ nhà chồng cô ấy là họ Tần.”

Ông lão vừa dứt lời, đám người bàn tán ồn ào. Phụ nhân trung niên này bảo tiểu oa nhi là tôn tử của bà ta, sao đến ngay cả họ của tôn tử mình cũng nói không rõ.

Lúc này, không chờ Tề Ngọc Yên lên tiếng, người đọc sách kia chỉ vào nam tử trẻ tuổi nói: “Cô nương, tôi nghe vị huynh đài này nói, hẳn họ Chiêm.”

Người đọc sách vừa thốt lên, đám đông rộ lên. Bốn người ba cái họ, chỉ có phụ nhân trẻ tuổi và tiểu oa nói giống nhau, sự thật thế nào, hiện giờ không cần tranh cãi cũng tự rõ.

Có người nói: “Thì ra hai tên này đúng là kẻ mìn rồi!”

Có người mắng: “Cướp hài tử nhà người ta, thật thất đức!”

Lại có người hỏi phụ nhân trẻ tuổi: “Tiểu nương tử, người có báo quan không?”

Nghe vậy, nữ tử trẻ tuổi lắc đầu, nói: “Sinh mệnh không bằng quan môn. An nhi đã trở lại, vậy là được rồi.”

Tề Ngọc Yên nhìn phụ nhân trung niên và nam tử thanh niên kia, cười nhạt nói: “Bây giờ các người còn lời gì để nói không?”

Hai kẻ kia mặt cắt không một hột máu, trong tiếng ồn ào của đám đông, vội vã đẩy vòng người chạy ra ngoài.

Mọi người nhìn bóng dáng bọn họ, cười ầm lên.

Tề Ngọc Yên thấy phụ nhân trung niên kia chợt quay đầu, hung hăng trừng mình. Nàng không chút nao núng trừng lại.

Phụ nhân trung niên oán hận xoay người sang chỗ khác, cùng nam tử trẻ tuổi nhanh chóng biến mất trong dòng người.

“Cô nương, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô.” Phụ nhân trẻ tuổi dặt nhừ từ tiến tới, hành lễ với Tề Ngọc Yên, lau nước mắt nói: “Nếu không có cô nương trượng nghĩa trợ giúp, sợ rằng An nhi sẽ bị bọn họ bắt mất rồi.”

Tề Ngọc Yên nói: “Ồ hội đèn lồng có rất nhiều kẻ mìn, nhưng ta không ngờ bọn họ to gan đến thế, dám cướp trắng trợn, đúng là càng lúc càng không có vương pháp. Đại tẩu, một mình chị dẫn theo hai từ, cần phải cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Phụ nhân trẻ tuổi rung rung gạt đầu, sau đó nói với tiểu nam oa: “An nhi, mau dập đầu với cô nương đi, cảm ơn cô nương đã cứu con.”

An nhi nghe lời quý xuống chuẩn bị dập đầu, Tề Ngọc Yên vội cúi người bế An nhi dậy, nói: “Đừng thế, mẫu tử chị bình an là tốt rồi.”

Nhìn An nhi chớp đôi mắt to, Tề Ngọc Yên chợt nhớ về Huyền nhi của nàng. Lúc nàng và Huyền nhi rời xa, Huyền nhi cũng chỉ hơn ba tuổi, không khác An nhi lắm. Nàng triu mến vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của An nhi, nói: “Tối nay chắc chắn thẳng bé cũng bị dọa sợ, chị mau dẫn nó trở về nghỉ ngơi đi.”

Phụ nhân trẻ tuổi gật đầu, sau khi cảm ơn rồi rít mới dẫn An nhi rời đi.

Tề Ngọc Yên không hề biết rằng từng hành vi cử chỉ của mình tối nay đều lọt vào mắt của một người đang ngồi trên trà lâu bên cạnh.

Lý Cảnh đặt nhẹ chén trà xuống, khoe miệng hơi nhếch, đầy hứng thú nhìn Tề Ngọc Yên dưới lầu.

Một màn náo kịch cướp người dưới lầu kia vừa rồi, hẳn thấy rất rõ, đang chuẩn bị gọi Mã Bình đi xử lý, bỗng nhìn thấy Tề Ngọc Yên xuất hiện, vội gọi lại Mã Bình.

Khoảng khắc nhìn thấy Tề Ngọc Yên, lòng hắn đột nhiên có một thứ cảm giác lạ thường. Hắn gấp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa từng có loại cảm giác như này, chỉ liếc mắt nhìn, hình bóng của nàng tựa như ánh tối tận đáy lòng hắn.

Đột nhiên, hắn liếc về Mai Hương theo sau lưng Tề Ngọc Yên, con người hắn dần sâu.

Sau khi từ núi Kim Minh trở về, đột nhiên hắn nghĩ tới hôm đó tới núi Kim Minh là quyết định bất ngờ, sẽ không có chuyện biết trước, cô nương có khả năng bám tính trong lời Mai Hương không gọi đến độ biết được mình sẽ tới chỗ đó, sáng sớm đã sắp xếp người diễn một màn kịch ở đó chứ. Nghĩ tới đây, trong lòng hắn hơi chút hứng thú với cô nương trong miệng Mai Hương, chỉ là hiện tại không tài nào hỏi thăm được thân phận của cô nương kia. Mặc dù trong lòng hắn có chút tiếc nuối, nhưng nhanh chóng gạt việc này qua một bên.

Giờ nhìn thấy Mai Hương, chuyện ở núi Kim Minh lại hiện lên. Nghĩ tới đây, Lý Cảnh nhìn nhất cử nhất động của Tề Ngọc Yên càng thêm chăm chú. Nhìn nàng gài bẫy hai tên kẻ mìn, cứu tiểu nam oa về, sự tò mò về Tề Ngọc Yên chất chồng trong lòng hắn.

Thấy chủ tớ Tề Ngọc Yên rời đi, bấy giờ hắn đứng dậy xuống lầu, đám Mã Bình thấy thế vội đi theo.

Tề Ngọc Yên hồn nhiên không hay biết việc mình bị người khác theo dõi, phấn khởi dẫn Mai Hương đi ngắm đèn, tới một con đường chia ngã, Tề Ngọc Yên bị chói mắt bởi thứ ánh sáng đỏ rực ở trong sân phía trước, vội hỏi Mai Hương: “Bên đây là gì thế?”

Mai Hương cười nói: “Bẩm cô nương, bên đó là miếu Nguyệt Lão ạ.”

“Thế cái gì treo trên cây kia?” Tề Ngọc Yên lại hỏi.

Mai Hương trả lời: “Nghe nói đêm tiết Nguyên tiêu, xin một dải tơ hồng treo lên cây nhân duyên ngàn năm trong miếu Nguyệt Lão, rồi cầm đèn nhân duyên đi một vòng quanh cây nhân duyên, năm sau sẽ tìm được lang quân như ý.”

“Còn có vậy ư!” Tề Ngọc Yên cười: “Chúng ta lại đó xem thử.” Nói xong bước nhanh về phía miếu Nguyệt Lão.

Mai Hương vội vã theo sau.

Tề Ngọc Yên vào trong miếu Nguyệt Lão, quả nhiên cực kỳ náo nhiệt. Chỉ là tới đây, phần lớn đều là nữ tử, rất nhiều tiểu thư khuê các bình thường không thể ra cửa cũng ở đây cầu nhân duyên. Cũng có một vài nam tử vào trong, nhưng bên người đều có nữ tử làm bạn, vừa nhìn là biết tiểu tình nhân đến xin tơ hồng dặt nhân duyên.

Trước miếu Nguyệt Lão còn có vài toán sĩ bày sạp ở đây tính nhân duyên, trước quán nào cũng đầy ắp người xếp hàng, chỉ có duy nhất quầy của người nam tử trung niên mặt đen là vắng tanh.

Tề Ngọc Yên nhất thời tò mò, liền đi tới.

Toán sĩ mặt đen vừa thấy Tề Ngọc Yên, liền hỏi: “Cô nương muốn cầu nhân duyên?”

Mai Hương vội kéo Tề Ngọc Yên, nhỏ giọng nói: “Cô nương, chẳng ai tìm gã tính, chắc chắn gã tính không chuẩn, chúng ta vẫn nên tìm người khác đi.”

Tại toán sĩ mặt đen vô cùng thính, nghe Mai Hương nói vậy, mỉm cười, nói: “Người đời cầu nhân duyên, đều thích lời dễ nghe. Nhưng ta lại hay nói thật, nên không được yêu thích, hơn nữa tiền què của ta mắc hơn chút so với người bình thường, với cả chỉ xem bói vào mười lăm tháng giêng hàng năm thôi, chẳng có danh hảo gì nên mới vắng khách đến vậy.”

Tề Ngọc Yên cười hỏi: “Vậy ư? Tiền què của người là bao nhiêu?”

“Cũng không mắc lắm, hai lượng bạc thôi.” Toán sĩ mặt đen nói.

“Vậy mà kêu không mắc?” Mai Hương hít một hơi lạnh, phải biết rằng hai tháng tiền tiêu vặt của nàng mới được một lượng bạc đó.

Tề Ngọc Yên nhìn toán sĩ mặt đen, khoe miệng hơi nhếch, nói: “Người thu mắc như thế, ai biết người tính có đúng không?”

Toán sĩ mặt đen ngược mắt nhìn Tề Ngọc Yên, thấy đồ nàng sang đẹp, hẳn là nữ tử con nhà giàu, gã chỉ hơi trầm ngâm, nói: “Vậy ta sẽ tính trước cho cô nương một cơ duyên, nếu như đúng, cô nương trả tiền, còn không thì không lấy một xu.”

Tề Ngọc Yên nghe gã nói như vậy, hứng thú cười nói: “Tính như nào?”

“Mời cô nương cho xin sinh thần của mình.” Toán sĩ mặt đen nói.

Tề Ngọc Yên do dự chốc lát, rồi viết sinh thần của mình lên giấy trên bàn toán sĩ.

Toán sĩ nhìn thoáng qua ngày sinh thần của nàng, lấy ra một bàn tính, ngón tay gảy thật nhanh trên mặt, khiến Tề Ngọc Yên nhìn đến hoa cả mắt.

Chỉ chốc lát sau, toán sĩ mặt đen dừng tay, ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Ta thấy cô nương rất nhanh sẽ có chuyện vui đó.”

Tề Ngọc Yên ngần ra: “Việc vui? Việc gì vui?”

“Tất nhiên là chuyện nhân duyên rồi.” Toán sĩ mặt đen cười nói.

Tề Ngọc Yên cười lạnh, nói: “Ồ cái tuổi của ta, lại còn đến miếu Nguyệt Lão này, tất nhiên là nữ tử chờ gã cầu nhân duyên rồi, cái này chẳng cần tính cũng biết?”

Toán sĩ mặt đen bị Tề Ngọc Yên mĩa mai một hồi, nhưng không giận, vẫn là vẻ mặt thâm sâu khó dò tươi cười: “Cô nương chớ vội, từ từ nghe ta nói đã.” Nói xong gã cúi người, xách ra một chiếc đèn thờ ngọc, đưa cho Tề Ngọc Yên: “Cô nương tuổi thọ, lát nữa xách chiếc đèn thờ ngọc này, đi một vòng quanh cây nhân duyên, rồi xoay ba vòng tại chỗ, cứ thế, cô nương sẽ gặp được người có duyên với mình.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, ánh mắt chợt tròn lớn. Mình có người có duyên ư?

Theo nàng biết, nếu như lần này nàng bị tuyển tiến cung, cho dù kiếp này nàng bị sủng hay không, Lý Cảnh cũng xem như là trạng phụ của nàng, người có duyên chỉ có thể là Lý Cảnh. Nếu như nàng rút tuyến, theo những gì nàng dự tính, là phải gã cho Chung Dục, trả lại ơn báo vệ kiếp trước của y, người có duyên chắc hẳn là Chung Dục.

Mà Lý Cảnh giờ đang ở trong cung, còn Chung Dục vừa đưa Chung Xảo Trần hồi phủ, cho nên hai người này không thể xuất hiện trong miếu Nguyệt Lão lúc này. Vậy thì người có duyên với nàng sẽ là ai đây?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên khẽ cười, đưa tay nhận đèn thờ ngọc, nói: “Ta chỉ sợ tiền sinh không ăn được hai lượng bạc này của ta đâu.”

Toán sĩ mặt đen khẽ cười, nói: “Cô nương cứ thử thì biết thôi.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, rồi cầm lấy đèn, tới trước cây nhân duyên, nhắm mắt nắm tay Mai Hương, đi một vòng quanh cây nhân duyên, sau đó Mai Hương thả tay Tề Ngọc Yên ra.

Tề Ngọc Yên xách đèn, xoay ba vòng tại chỗ, rồi chậm chậm mở mắt ra. Trước mắt không xuất hiện ai cả.

Nàng cười hây, chẳng trách tay toán sĩ mặt đen này làm ăn bết bát thế, ngay cả lời nói dối dễ dàng bị vạch trần như vậy cũng dám nói, có người tới tìm gã mới là lạ! Nàng đang chuẩn bị xoay người tìm tên toán sĩ mặt đen tính sổ, bất chợt, nàng nhìn thấy một người nam từ mặc cẩm bào Văn Nam dệt kim màu xanh thẫm bước qua cửa, vào trong miếu Nguyệt Lão.

Lưng của nàng cứng đờ.

Thân ảnh ấy, không hề xa lạ với Tề Ngọc Yên.

Không ngờ, kiếp này, nàng lại đột ngột gặp được hắn sớm như vậy. Toàn thân nàng cứng ngắc, tròn mắt há mồm nhìn hắn, hô hấp cũng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Gặp nạn

Lý Cảnh vừa vào miếu Nguyệt Lão, liền trông thấy dưới tầng cây Nhân Duyên rũ đầy dài tơ hồng, có một nữ tử mặc chiếc váy Mật Phi màu anh đào đứng thanh nhã yêu kiều. Chỉ thấy nàng cầm trong tay một chiếc đèn thờ ngọc màu trắng, cả người như tỏa ánh sáng, tựa như tiên nữ giáng trần từ chín tầng mây, đoạt hồn đoạt phách.

Hắn giật mình nhìn nàng, cảm giác tim mình “thịch” một tiếng, sau đó đập dữ dội.

Lúc này, nữ tử kia cũng yên lặng nhìn hắn, chỉ là biểu tình của nàng thoát nhìn vô cùng khiếp đảm. Khoảng khắc nhìn thấy hắn, một lớp sương mù chậm rãi phủ kín đôi mắt nàng, nàng cắn chặt môi, như phải chịu hàng vạn uất ức muốn nói hết với mình.

Nhìn bộ dạng nàng như khóc lóc như kẻ lẻ, tim Lý Cảnh như bị ai đó đánh một cái thật mạnh vào, đau âm ỉ. Một loại xúc động muốn ôm nàng vào lòng ứa dâng trong lòng hắn.

Hắn cả kinh, sao mình lại có thể nảy sinh ra cảm giác với một nữ tử xa lạ này cơ chứ? Tim hắn trở nên loạn hơn.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh nhưu này nhìn mình, chợt tỉnh ngộ. Phải rồi, người đứng trước mặt mình kia không phải là Lý Cảnh coi mình như hòn châu trân quý của kiếp trước, hiện giờ đối với hắn mà nói mình chỉ là một người xa lạ. Nghĩ đến đây, nàng vội ổn định lại hô hấp, sau đó xoay người lại, bước thẳng đến bàn của toán sĩ mặt đen, trả lại đèn thờ ngọc cho gã.

Sự luống cuống vừa xong của Tề Ngọc Yên đều lọt vào mắt của toán sĩ mặt đen, trong lòng gã mơ hồ cảm giác được giữa cô thiếu nữ dung mạo tuyệt trần này và vị công tử mặc áo xanh vừa vào miếu kia nhất định có chỗ không bình thường. Vì thế gã mang nụ cười trên mặt, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương thấy ta tính quẻ này có đáng giá hai lượng bạc không?”

Nghe toán sĩ mặt đen nói, Tề Ngọc Yên ngần ra. Cho dù nói thế nào thì Lý Cảnh cũng là người có duyên với nàng đi. Vì thế, nàng lấy hà bao ở bên hông, lôi ra hai lượng bạc đặt lên bàn, nói: “Đây là tiền quẻ.”

Toán sĩ mặt đen giờ tay cầm bạc, thả vào túi tiền rồi nói: “Cô nương còn muốn tính nhân duyên không?”

“Không tính.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, đang chuẩn bị đi, xoay người thì thấy Lý Cảnh đang đứng ở cửa ra vào, nàng ngần ra, lại xoay người lại hỏi gã toán sĩ mặt đen: “Xin hỏi, miếu Nguyệt Lão này còn cửa nào khác không?”

Nghe thấy vậy, toán sĩ mặt đen ngáy ra, chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên một hồi, sau đó nghiêng người sang, chỉ vào cửa bé trên trái chính điện miếu Nguyệt Lão, nói: “Qua cánh cửa này thì đảm thẳng về trước là tới cửa sau của miếu Nguyệt Lão, ra khỏi cửa sau là tới sau phố rồi.”

“Cảm ơn rất nhiều!” Tề Ngọc Yên gật đầu, rồi gọi Mai Hương, gấp gấp rồi đi từ cửa nhỏ, không hề đưa mắt nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn Tề Ngọc Yên. Không ngờ tới Tề Ngọc Yên một khắc trước còn nhìn mình ngáy ngốc, chẳng ngờ chớp mắt cái đã dẫn theo nha hoàn chạy qua cửa nhỏ, bộ dạng trốn tránh khỏi mình, trong lòng hẳn chột buồn phiền khó hiểu.

Lý Cảnh tới trước mặt toán sĩ mặt đen, hỏi: “Huynh đài, xin hỏi vị cô nương cầm đèn của người là ai thế?”

Toán sĩ mặt đen thấy Lý Cảnh tướng mạo bất phàm, quần áo sang đẹp, đằng sau lại có tùy tùng thân thủ bất phàm đi theo, nhất định không phải người giàu có cũng là người quyền quý, liền đang hoảng đáp: “Công tử, vị cô nương vừa rồi chỉ là tìm tiểu nhân tính nhân duyên thôi, tiểu nhân không quen biết.”

“Tính nhân duyên?” Lý Cảnh sững sốt, vội hỏi: “Vậy người tính nhân duyên nàng thế nào?”

Toán sĩ mặt đen đáp: “Vị cô nương kia vẫn chưa tính đã vội vã rồi đi rồi.”

Lý Cảnh lạnh lùng cười: “Nàng ấy không tính? Nhưng ta tận mắt chứng kiến nàng đưa tiền.”

Toán sĩ mặt đen cười nói: “Cô ấy có đưa tiền nhưng không phải để tính nhân duyên, mà ta chỉ bấm cho cô nương đó một cơ duyên thôi.”

“Ồ? Cơ duyên gì?” Lý Cảnh hỏi.

“Ta dựa vào sinh thần của cô nương kia, suy tính cô ấy vào giờ Tuất ba khắc ngày hôm nay sẽ gặp được người có duyên với cô ấy, sau đó mới bảo cô ấy xách đèn lồng đi quanh cây Nhân Duyên một vòng rồi xoay ba vòng tại chỗ, chắc cũng vào khoảng giờ Tuất ba khắc, sau đó...” Toán sĩ mặt đen liếc nhìn Lý Cảnh, bên môi mang theo một nụ cười không rõ ý vị: “Công tử người xuất hiện.”

Lý Cảnh nghe xong, ngẩn ra. Theo ý tứ của toán sĩ mặt đen này thì người có duyên với nàng ấy chính là mình?

Chẳng trách vừa rồi nàng ấy lại nhìn mình như vậy. Nhưng tại sao nàng lại muốn trốn tránh mình? Chẳng lẽ nàng không vừa ý mình? Nghĩ tới đây, Lý Cảnh không khỏi bật cười trong lòng. Đường đường là Hoàng đế Bệ hạ, vậy mà cũng sẽ có lúc lại lo lắng một tiểu nữ tử không vừa ý mình.

Nghĩ vậy, Lý Cảnh lắc đầu, đột nhiên, hần nhìn thấy tờ giấy trên bàn trước mặt gã toán sĩ, nét chữ xinh đẹp viết sinh thần ai đó.

Hần ngẩng đầu hỏi toán sĩ mặt đen: “Đây cũng là sinh thần của cô nương kia?”

“Đúng thế.” Toán sĩ mặt đen trả lời.

“Cái này... có thể cho ta được không?” Lúc Lý Cảnh nói lời này, sắc mặt có chút xấu hổ. Đây là lần đầu tiên hắn muốn thứ gì đó từ một người xa lạ. Cũng chẳng biết vì sao, hắn cực kỳ muốn mảnh giấy có viết sinh thần của nàng này.

“Công tử xin cứ tự nhiên.” Toán sĩ mặt đen cười: “Dù sao ta cũng chẳng dùng tới.”

“Cảm ơn.” Lý Cảnh đưa tay cầm mảnh giấy, nhìn kỹ. Từ sinh thần của nàng thì nàng ấy đã đủ 16 tuổi, nhỏ hơn hắn ba tuổi. Có vẻ tuổi tác rất hợp. Mối hẳn không tự chủ dạng ra một nụ cười mỉm.

Nhưng một lát sau, mây kiếm của hắn lại nhũ. Bây giờ hắn chỉ biết sinh thần của nàng, cũng không biết thân phận của nàng, bảo hắn phải tìm nàng thế nào đây?

Lý Cảnh lại hỏi toán sĩ mặt đen: “Huynh đài, người có biết cô nương đi đâu không?”

“Cô ấy đi ra từ cửa sau.” Toán sĩ mặt đen trả lời.

“Chỗ này có cửa sau ư?” Lý Cảnh như thể có chút ngoài ý muốn.

“Ừ.” Toán sĩ mặt đen gật đầu nói: “Từ cửa sau ra ngoài là ở sau phố.”

Trong lòng Lý Cảnh vừa nghe xong thầm kêu hồng hét! Nếu hôm nay không thể hỏi được thân phận của nàng, sợ rằng chẳng biết bao giờ mới tìm được nàng ấy? Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Cảnh quỳnh lên, vội dẫn theo đám Mã Bình chạy thẳng ra sau phố.

Bên này, Tề Ngọc Yên thấp thỏm cùng Mai Hương ra khỏi miếu Nguyệt Lão. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ gặp Lý Cảnh ở đây. Tuy rằng bây giờ Lý Cảnh không còn biết mình, nhưng vừa nãy nàng thấy được ánh sáng lóe ra trong mắt hắn, y như lúc hai người gặp nhau trên núi Kim Minh kiếp trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng đột nhiên có chút nom nớp. Coi như trải qua hai kiếp, người yêu thích sẽ không thay đổi ư? Kiếp trước Ký Cảnh ở núi Kim Minh là nhất kiến chung tình với mình, kiếp này hắn nhìn thấy mình dường như có chút thất thần, chẳng lẽ hắn lại thích mình ư? Hơn nữa kiếp này hai người gặp nhau ở miếu Nguyệt Lão, tựa hồ còn ám muội hơn kiếp trước.

Nhưng kiếp này Tề Ngọc Yên đã không nghĩ tới sẽ có bất kỳ liên quan gì tới hắn, cũng không muốn hắn thích mình, bởi vì nàng không muốn mình sẽ lại có kết cục bi thảm như kiếp trước. Nghĩ vậy, nàng tự nhủ, Tề Ngọc yên, người nhất định phải nhớ, kiếp này, nhất định phải cách hắn thật xa.

Sau phố không có đèn hội, người thưa thớt hơn rất nhiều, thoạt nhìn vô cùng vắng vẻ. Mai Hương nhìn trời cũng không còn sớm nữa, liền hỏi: “Cô nương, phố sau này không có đèn để ngắm, hay chúng ta về phủ nhé?”

Nghe Mai Hương nói, Tề Ngọc Yên vội kéo tâm tình ra khỏi cơn hoảng loạn từ lúc gặp Lý Cảnh, quay mặt nhìn Mai Hương, gượng rặn ra nụ cười, đáp: “Thế thì chúng ta về phủ đi.”

Chủ tờ liền đi về hướng Tề phủ, lúc đi qua trước một cái hẻm nhỏ thì bất ngờ xuất hiện vài người từ trong hẻm, chia ra bịt miệng Tề Ngọc Yên và Mai Hương, nhanh chóng kéo vào trong hẻm.

Tề Ngọc Yên giật mình, há mồm tính lớn tiếng kêu cứu, khổ nỗi miệng bị bịt chặt, không thể phát ra được bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng rên rì “ồ ồ”.

Nàng chỉ có thể trở mặt nhìn mình và Mai Hương bị lôi vào chỗ sâu tít trong con hẻm mới được thả ra.

Nàng há to miệng thờ lạy thờ dể, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt mình là ba gã nam tử và một nữ tử, trong đó có hai người chính là hai kẻ đã giả mạo tổ mẫu và phụ thân An nhi, muốn bắt cóc An nhi.

Nhìn thấy hai người này, trong lòng nàng cả kinh, thầm nói, tiêu rồi, e rằng bởi vì mình phá hỏng chuyện tốt của chúng nên mới đến để trả thù.

Quả nhiên, phụ nhân trung niên kia nhìn Tề Ngọc Yên, âm trầm mở miệng: “Tiểu cô nương, làm cái gì không làm, nhất định phải làm loại chuyện chặt đứt đường tiền tài của người khác ư, mày có biết sẽ gặp báo ứng không?”

“Các ngươi bắt cóc con nhà người ta, các ngươi mới gặp báo ứng!” Mặc dù Tề Ngọc Yên sợ hãi, nhưng cũng không dễ dàng chịu thua, liền mắng bốn người: “Các ngươi thân thể khỏe mạnh, có tay có chân, không làm gì tốt, nhất định phải làm kẻ mìn à? Hại mẫu tử nhà người chia lìa, cũng không sợ trời phạt ư?”

“Ôi chào! Miệng vẫn cứng quá nhỉ! Hiện giờ là ai gặp báo ứng hả?” Phụ nhân trung niên cười lạnh nói: “Mày phá hỏng chuyện tốt của tao, không cho tao mang đứa bé kia đi bán, vậy tao đành phải bán mày vậy.” Nói tới đây, phụ nhân trung niên cúi người, tay xoa xoa gương mặt của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tiểu cô nương, đáng vẻ xinh đẹp thế này, nhất định có thể bán với giá hời rồi.”

Thấy phụ nhân trung niên vươn tay về phía mình, Tề Ngọc Yên lắc người tránh khỏi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đừng dùng cái tay của ngươi làm dơ bẩn mặt ta!”

Phụ nhân trung niên sùng sốt, bề bàng rút tay về, lạnh lùng nói: “Không muốn tao sờ, về sau sẽ luôn có cái tay còn bẩn hơn tay tao sờ lên mặt mày thôi.”

Nghe phụ nhân trung niên nói, trong lòng Tề Ngọc Yên hoảng sợ vô cùng, nàng cắn chặt môi, không nói gì thêm.

“Đại tỷ.” Bấy giờ, tên nam tử trẻ tuổi giả mạo phụ thân An nhi kia bị sắc đẹp của Tề Ngọc Yên mê mẩn, nước dãi chảy ròng ròng nói: “Bộ dạng cô nương này thật là tốt, trước khi bán nó có thể cho đệ ném thử được không?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe xong, sắc mặt bỗng tái nhợt, thân thể không khỏi run rẩy. Chẳng lẽ kiếp này mình lại phải bị thăm như vậy sao? Nàng hoảng sợ nhìn phụ nhân trung niên, không biết mục ta sẽ đáp lại như nào.

Phụ nhân trung niên liếc mắt nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó cười với nam tử thanh niên: “Ồ chợ hoa đèn tỷ đã biết mày bị nó quyến rũ rồi, thấy mày theo tỷ nhiều năm như vậy, nào, trở về sẽ dể con à bồi mày mấy đêm liền.”

“Đa tạ đại tỷ.” Nam tử nói to mừng ron.

“Nhưng mà mày muốn ném thịt tươi, cũng phải đem nó ra khỏi thành rồi tính tiếp.” Phụ nhân trung niên nhìn Tề Ngọc Yên và Mai Hương, nói: “Hôm nay là tiết Nguyên tiêu, không đóng công thành, phóng thủ ở thành cũng lỏng lẻo hơn, cho nên, chúng ta phải thừa cơ đem mấy đứa ra khỏi thành trong tối nay.”

Đứt lời mục ta nháy mắt với ba gã nam tử bên cạnh, nói: “Đánh ngất mấy đứa nó đi rồi nhét vào trong một cái bao lớn, khiêng ra ngoài thành.”

“Vâng.” Ba nam tử đồng thanh đáp, rồi tiến lại chỗ Tề Ngọc Yên và Mai Hương.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương thấy tình cảnh này, trong lòng hoảng hốt, hai người nép sát vào nhau, cả người không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cứu mỹ nhân

Mất thấy ba gã nam tử tiến dần lại gần, Mai Hương chuyển người của mình lên trước, bảo vệ Tề Ngọc Yên ở sau lưng, quát mắng ba gã: “Bọn mi tránh ra! Bọn mi thử đụng vào cô nương nhà ta xem? Mai Hương ta liều mạng với bọn mi!”

Nghe Mai Hương nói, ba gã nam tử đầu tiên ngây ra, sau đó nhìn Mai Hương cười ha ha: “Sao chúng ta lại không dám chứ? Một tiểu cô nương như ngươi có thể đấu thắng ba nam nhân chúng ta ư?”

Gã nam tử trẻ tuổi kia nhìn Tề Ngọc Yên, cười dâm tà nói: “Chờ về son trại, ta còn có thể sờ soạng cô nương nhà ngươi ấy chứ.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt.

Mai Hương nghe xong, dùng tay chỉ vào gã nam tử trẻ tuổi kia, giận tím mặt không nói thành lời: “Mì. Mì. . .”

Tề Ngọc yên lại càng vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng hiện tại chỉ có mỗi mình mình và Mai Hương hai nữ tử yếu đuối, căn bản không phải đối thủ của ba gã nam nhân này. Nhưng nàng không muốn bỏ tay chịu trói, liền cất cao giọng hô hoán: “Cứu mạng! Có ai tới cứu chúng tôi với!”

Phụ nhân trung niên nhìn Tề Ngọc Yên, lạnh lùng nói: “Các ngươi thoát mái hết đi, nơi hẻo lánh này sẽ không có ai đến đâu!”

“Phải không?” Chất giọng lạnh lẽo của một nam tử bất chợt vang lên.

Tề Ngọc Yên nghe được âm thanh quen thuộc này, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Giọng này rất giống của Lý Cảnh.

Nhưng sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Nàng ngẩng đầu, quả nhiên phía sau phụ nhân trung niên xuất hiện vài nam tử. Thân ảnh đứng đầu kia, vô cùng thân quen.

Nhìn người đó, nước mắt Tề Ngọc Yên chợt tuôn trào. Hắn thật sự tới, nàng biết, hắn nhất định sẽ ra tay cứu mình.

Tuy rằng kiếp trước vương mắc quá nhiều yêu hận với Lý Cảnh, nhưng trong thời khắc cận kề sống chết này, Tề Ngọc Yên cũng bất chấp hết, vurun cở, run giọng hướng về phía Lý Cảnh kêu lên: “Công tử, bọn chúng là kẻ mìn, muốn bắt cóc chúng ta! Van cầu người cứu chúng ta!”

Nghe Tề Ngọc Yên kêu cứu, chân mảy Lý Cảnh hơi nhú lại. Hấn không hiểu vì sao khi nữ tử này lên tiếng cầu cứu lại khiến hấn cảm giác vô cùng đau lòng, bất giác sinh ra một loại xúc cảm muốn chờ che nằng.

Mấy tên kẻ mìn nghe được tiếng của Lý Cảnh, cũng vội vàng xoay người, liền trông thấy đám người Lý Cảnh đứng ngay sau mình, trong lòng hơi run sợ.

Thân hình Lý Cảnh vốn khá cao, đám người Mã Bình cũng thuộc dạng to lớn, vừa nhìn là biết người có võ, trong lòng ba gã không khỏi run sợ.

Phụ nhân trung niên nhìn thấy ba gã đồng lõa lộ ra về mặt khiếp đảm, vội kêu lên: “Đừng sợ! Lăn lộn nhiều năm rồi, có gì chưa gặp qua? Lên hết cho ta!”

Ba gã nam tử do dự một lúc, sau đó hét to một tiếng, xông tới đám người Lý Cảnh.

Lý Cảnh là ai chứ? Sao cho phép bọn chúng lại gần được, ba tên nhanh chóng bị thị vệ sau hấn xông lên đánh vật xuống đất.

Thấy đồng lõa của mình bị đám Mã Bình bắt được, phụ nhân trung niên sợ hãi, bất chấp ba gã nam tử, xoay người chạy về phía đầu khác của con hẻm.

Mã Bình thấy thế, tiện đà đá một viên đá dưới đất về phía mụ ta, chỉ nghe “bịch” một tiếng, cục đá đánh trúng phía sau đầu gối của mụ phụ nhân trung niên. Phụ nhân trung niên hét toáng một tiếng rồi bỏ nhào xuống đất. Một người thị vệ lập tức chạy lên trước, bắt giữ mụ ta.

Rất nhanh, bốn tên kẻ mìn đã bị đám người Mã Bình trói lại. Mã Bình phui phui tay, tới trước mặt Lý Cảnh, hỏi: “Công tử, xử lý bọn chúng thế nào ạ?”

Lý Cảnh đến mí mắt cũng không thèm nâng, lạnh giọng nói: “Dẫn tới phủ Kinh Triệu Doãn.”

“Vâng.” Mã Bình liền bảo hai thị vệ dẫn bốn tên tới phủ Kinh Triệu Doãn.

Thấy bọn họ sắp rời đi, Lý Cảnh chợt gọi lại: “Khoan đã.”

“Công tử còn điều gì cần dặn?” Mã Bình xoay người hành lễ nói.

“Cái tên vừa mới nói muốn ném thịt tươi ấy...” Lý Cảnh nâng mắt, nhìn Mã Bình, mặt không đổi nói: “Thiến hấn cho ta.”

Mã Bình ngậy người, sau đó cúi đầu đáp: “Vâng.”

Nam tử thanh niên kia vừa nghe xong, sợ tới mức hét thảm lên “a!”, cầu xin Lý Cảnh tha thứ: “Công tử, tôi sai rồi, xin người tha cho tôi! Tôi là độc đinh trong nhà, xin người cho lưu lại cái gốc!”

Ba tên còn lại sợ tới mức không dám thờ mặt.

Nghe nam tử thanh niên kia không ngừng van xin, Lý Cảnh bực mình phẩy tay nói: “Còn không dẫn bọn chúng đi!”

Thị vệ được lệnh, không dám trì hoãn, nhanh chóng đẩy bọn chúng ra ngoài con hẻm.

Chờ bốn phía an tĩnh trở lại, lúc này Lý Cảnh mới quay đầu lại, nhìn Tề Ngọc Yên. Chỉ thấy nàng giống như một con mèo nhỏ bị bắt nạt, co rúc ở chân tường, thân mình run rẩy.

Nhìn nàng, tim hấn như bị ai bóp nhẹ, đau âm i. Hấn từ từ bước tới trước, đường nét khuôn mặt dần dần dịu xuống, so với biểu tình lãnh khốc vừa rồi, như thể hai người khác nhau. Hấn tới trước mặt Tề Ngọc Yên, chậm rãi cúi người xuống, nhẹ nhàng hỏi nàng: “Cô nương, cô không sao chứ?”

Trước khi hấn mở miệng, Tề Ngọc Yên đã biết người tiến về phía mình chính là Lý Cảnh rồi.

Kiếp trước ôm nhau thân mật biết bao lần, nàng đã sớm quen thuộc hơi thở của hấn.

Nhưng kiếp này, đối với hấn mà nói, nàng chỉ là một người xa lạ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, toàn bộ dung mạo của hấn ánh vào đáy mắt nàng. Nhìn hấn, nước mắt của nàng không kìm nổi mà dâng lên lần nữa. Từ cái ngày nàng bị đẩy vào lãnh cung kia, nàng chưa từng nghĩ tới, còn có ngày mình có thể nhìn hấn như thế này.

Nhìn khuôn mặt của hấn dần nhòe đi trong dòng nước mắt, oán hận đủ loại kiếp trước với hấn lại trào dâng trong lòng. Cuối cùng nàng nhin không nổi, hai tay ôm mặt, nức nở khóc.

Nghe nàng đè nén tiếng khóc, Lý Cảnh cảm giác như thể có người dùng mũi kim, châm từng nhát một vào tim mình, loại cảm giác đó vừa chua xót vừa đau lòng. Hấn chợt thấy mình vậy mà lại có chút lúng túng không biết làm gì, sau một lúc, hấn mới nhớ ra gì đó, vội rút ra chiếc khăn lụa trong tay áo, đưa cho nàng: “Cô nương, đừng khóc nữa, bây giờ cô không sao rồi.”

Nghe hấn nói, nàng dừng khóc, từ từ nâng lên đôi mắt đầm lệ, nhìn khăn lụa trắng tinh trước mắt mình kia, nàng gạt mình.

Hấn ngày hôm nay, không phải là Lý Cảnh tuyệt tình đoạn ái với mình, mà là một Lý Cảnh hoàn toàn xa lạ, hấn cũng chưa từng làm chuyện gì tổn thương tới mình. Nàng do dự một lúc sau đó chậm rãi vurun tay, nhận lấy khăn lụa.

Nàng cố gắng ngăn bản thân không khóc nữa, khản giọng thút thít nói: “Đa tạ công tử.”

Nhìn Tề Ngọc Yên bởi vì khóc nên cái mũi hồng hồng, nhưng hấn chẳng những không cảm thấy xấu xí, ngược lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Hấn nhìn nàng, trong mắt vô thức pha một tầng nhu tình, nhỏ giọng hỏi: “Có phải cô nương bị dọa sợ đúng không?”

Tề Ngọc Yên thu lại nước mắt xong, cười với Lý Cảnh, nói: “Hiện giờ ta đã ổn, đa tạ công tử cứu giúp.”

Nhìn lúm đồng tiền như hoa lê mang lệ của Tề Ngọc Yên, tim Lý Cảnh như bị ai đó tóm lấy, hăm sâu vào. Hấn từng gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng chưa từng có ai có thể khiến lòng hấn hoảng loạn không biết phải làm sao giống như nữ nhân trước mặt này. Cuối cùng hấn đã hiểu, trước đây không phải không có cảm giác với nữ nhân, mà là chưa gặp được nữ tử để hấn động tâm mà thôi.

(Thế bộ anh tướng anh đoạn tay áo à?)

Thấy Lý Cảnh si ngốc nhìn mình, trong lòng Tề Ngọc Yên cảm giác được gì đó, thầm kêu hổng rồi. Nàng cứ tưởng kiếp này Lý Cảnh không thể gặp được mình trên núi Kim Minh thì duyên phận hai người đã bị chặt đứt. Thật không ngờ mà xui quý khiến, hán lại gặp được mình vào đêm Nguyên Tiêu ở miếu Nguyệt Lão, giờ còn cứu mình nữa, mà đường như dây đưa giữa hai người còn sâu hơn kiếp trước.

Kiếp trước lúc Lý Cảnh gặp được mình trên núi Kim Minh đã sinh tình. Hiện giờ Tề Ngọc Yên thấy ánh mắt rực cháy của Lý Cảnh, xem ra, có vẻ hán lại động tâm rồi. Nếu kiếp này Lý Cảnh lại biết thân phận nàng là phi tần chờ tuyền, có phải tất cả mọi chuyện sẽ giống với kiếp trước?”

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên hít một hơi thật sâu. Mặc dù sâu thẳm trong tâm của nàng, còn có chút tham luyến đoạn thời gian tình nồng ý mật của hai người trong kiếp trước. Đáng tiếc, sự sùng ái của hán dành cho nàng giống như độc được vậy, sẽ chỉ khiến nàng và người nhà chết không chỗ chôn chôn. Tất cả chuyện này nàng không muốn xảy ra, càng không dám nghĩ.

Tề Ngọc Yên ngẫm hạ quyết tâm, kiếp này, tuyệt đối không thể để Lý Cảnh biết thân phận của mình ở ngoài cung. Vì thế, nàng chậm rãi đứng dậy, hành lễ với Lý Cảnh, nói: “Đại ân của công tử, tiểu nữ từ không biết báo đáp ra sao, chỉ đành tụng kinh niệm phật trước Phật tổ, cầu Phật độ phủ hộ độ trì cho công tử luôn bình an. Giờ đã muộn lắm rồi, tiểu nữ từ không tiện ở lại lâu, xin cáo từ trước.”

Thấy nàng tính đi, Lý Cảnh vội lên tiếng gọi lại nàng: “Cô nương, cô... cô tên là gì?”

Tề Ngọc Yên run sợ, sau đó chân mày hơi chau, đứng mực mà nói: “Xin lỗi công tử, khuê danh nữ tử không tiện bẩm báo.”

Nghe Tề Ngọc Yên trả lời, Lý Cảnh cảm thấy trong lòng mình như có gì đó chẹn ngang.

“Công tử, tiểu nữ từ xin cáo từ trước!” Tề Ngọc Yên nói xong lại thì lễ, sau đó dẫn theo Mai Hương hướng về phía ngoài hẻm.

Lý Cảnh nhìn bóng lưng của nàng, đứng đực ra một lúc, luôn cảm thấy nếu tới nay cứ thế để nàng đi, sau này sẽ không còn được gặp lại nàng nữa. Nghĩ vậy, trong lòng hán mơ hồ có chút không cam lòng, xoay người, cất bước đuổi theo, ngăn lại Tề Ngọc Yên, nặn ra một nụ cười: “Cô nương, vẫn nên để tôi đưa cô về.” Trong lòng hán thầm nghĩ, tìm được nhà nàng, còn sợ không biết được danh tính của nàng ư?

Tề Ngọc Yên không ngờ hán lại đuổi theo. Nàng giật mình, sau đó cười yếu ớt nói: “Công tử, thật sự không cần đâu, tự tiểu nữ từ về là được rồi.”

Đối với việc dây dưa của mình, trong lòng Lý Cảnh cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng hán bình tĩnh nhìn Tề Ngọc Yên trong chốc lát, cần rằng, vẫn nói tiếp: “Ta nghĩ một hồi, cảm thấy để hai nữ tử yếu đuối các cô một mình đi trong đêm vắng, hình như không ổn lắm. Nói không chừng mấy tên vừa rồi còn có đồng bọn, nhờ các cô gặp lại mấy tên kẻ mìn thì phải làm sao? Nếu bởi vậy mà cô nương xảy ra chuyện, sao ta có thể yên tâm được? Cho nên, cô nương vẫn nên để ta đưa cô trở về!”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên sững sốt. Nàng tự thấy đã cự tuyệt rất rõ ràng, không ngờ đường đường là Hoàng đế Bệ hạ lại có thể mặt dày đến thế, thế mà kiếp trước nàng không phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trốn thoát

Tuy rằng Tề Ngọc Yên có hơi bất ngờ với việc Lý Cảnh mặt dày muốn đưa mình về, bản năng của nàng muốn cự tuyệt hán. Nhưng lại nghĩ tới hán vừa mới ra tay cứu mình, giờ lại cự tuyệt thẳng thừng ngay trước mặt, hình như không ổn cho lắm. Xem ra, muốn thoát khỏi Lý Cảnh, bản thân mình phải tìm cơ hội trốn thoát. Vì thế, Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn Lý Cảnh một lúc, sau đó gật đầu, nói: “Vậy thì tiểu nữ đa tạ công tử.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên đồng ý, trong lòng không khỏi mừng rỡ, vội nói: “Nếu cô nương sợ không tiện, cô cứ dẫn tỷ nữ đi ở trước, chúng ta theo sau là được rồi.” Hán nhủ thầm trong bụng, dù sao chỉ cần tìm được nhà nàng, sau này có thể tìm được nàng thôi.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, rồi dẫn theo Mai Hương đi ở đằng trước, đám Lý Cảnh theo sát phía sau.

Đi được một đoạn, Tề Ngọc Yên nhìn không được quay đầu lại, nhìn Lý Cảnh sau lưng mình.

Đúng lúc Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, vừa vận mắt hai người giao nhau, không khỏi ngẩn ngơ.

Tề Ngọc Yên mỉm cười với Lý Cảnh, rồi mau chóng xoay người lại. Nàng kéo cánh tay của Mai Hương, thì thầm bên tai cô: “Mai Hương, xem ra, chúng ta phải tìm cách cắt đuôi bọn họ mới được.”

“Tại sao ạ?” Mai Hương thắc mắc: “Để vị công tử kia hộ tống chúng ta về phủ không phải tốt ư?”

“Tuyệt đối không thể để hán tìm được phủ li.” Tề Ngọc Yên nhỏ giọng nói: “Em đừng hỏi nhiều nữa, dù sao ta muốn bỏ rơi hán, em mau nghĩ cách hộ ta đi.”

Mai Hương sợ hãi nói: “Cô nương, hình như bọn họ đều có võ. Hai nữ tử yếu đuối chúng ta có chạy cũng không thoát, đánh cũng không lại, làm sao mới cắt đuôi được đây?”

Tề Ngọc Yên suy tính một lúc mới nói: “Em có biết tiệm nào có cửa trước cửa sau thông ra hai đường khác nhau không. Chúng ta vào bằng cửa trước, sau đó lên ra bằng cửa sau.”

Mai Hương nghĩ ngợi, nói: “Cô nương, nô tỳ biết có một cửa tiệm hương phấn trên đường cái Tây thị, cửa trước là đường cái Tây thị, cửa sau thì nối với phố Đồng An, có thể dùng được.”

“Tốt lắm.” Tề Ngọc Yên nghe xong, vội gật đầu nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi mua hương phấn đi.”

Nói xong Tề Ngọc Yên xoay người, đợi Lý Cảnh tới, nói với hán: “Công tử, ta muốn đến đường cái chợ Tây mua vài món đồ. Bên đây náo nhiệt, cũng đông đúc người. Không dám làm phiền nhóm công tử nữa, hay là mấy người cứ đi trước đi?”

Lý Cảnh sao chịu đi cơ chứ, cười cười, nói: “Không sao, cô cứ việc mua, ta chờ cô.”

Tề Ngọc Yên đã đoán được Lý Cảnh sẽ nói như vậy nên cũng không nói nhiều, mỉm cười với hắn rồi xoay người, đi về phía đường cái Tây thị cùng với Mai Hương, bước vào cửa tiệm hương phấn nọ.

Lý Cảnh thấy cửa tiệm này bán đồ cho nữ tử, không tiện theo vào nên đứng ở bên đường chờ Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương chọn lựa hương phấn một hồi ở phía trước cửa tiệm, tựa hồ không vừa ý cái nào.

Chương quý thấy Tề Ngọc Yên dường như không hài lòng lắm, liền cười nói: “Phòng phía sau vẫn còn hương phấn loại khác, hay là cô nương vào xem thử.”

Tề Ngọc Yên gật đầu nói: “Vậy ta ra sau xem”

Chương quý tới trước cửa phòng sau, vén rèm để hai người chủ tớ Tề Ngọc Yên vào phòng.

Lúc Tề Ngọc Yên tới cạnh cửa như sực nhớ ra gì đó, quay đầu nở một nụ cười xinh đẹp với Lý Cảnh, nói: “Công tử, ta vào trong xem nhé.”

Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên không chớp mắt, chỉ thấy nụ cười của nàng tựa như một bình rượu nguyên chất. Chỉ lướt nhìn, cả người say mê. Hắn gật đầu mỉm cười nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương không cần vội, cứ từ từ mà chọn.”

Tề Ngọc Yên cười rồi vén rèm vào trong phòng cùng Mai Hương.

Màn vải buông xuống, Lý Cảnh thấy bóng dáng của Tề Ngọc Yên bị che khuất sau tấm màn. Hắn đứng ở ngoài tiệm có chút lạnh lẽo, đợi Tề Ngọc Yên đi ra.

Lý Cảnh cũng cảm thấy hành vi của mình ngày hôm nay có chút điên rồ, đường đường là thiên tử lại cam tâm tình nguyện đứng trên đường, chờ đợi một thiếu nữ thậm chí còn không biết tên của nàng, chỉ vì muốn đưa nàng về để có thể biết được thân phận của nàng.

Dù thế, nhưng trong lúc đứng chờ nàng tại đây, cảm giác tìm đập một cách khó hiểu vẫn khiến hắn cảm thấy vô cùng phấn khích. Có lẽ đây chính là cảm giác rung động.

Lý Cảnh đứng ngoài tiệm, thấy chương quý đi từ trong buồng ra, nhưng không thấy Tề Ngọc Yên theo ra cùng. Lý Cảnh tưởng nàng vẫn đang chọn hương phấn ở phía sau, cũng không để ý mấy. Chẳng dè đợi một hồi vẫn không thấy Tề Ngọc Yên ra, Lý Cảnh mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Vợ bảo Mã Bình vào trong hỏi chương quý, bấy giờ mới biết được hai chủ tớ Tề Ngọc Yên và Mai Hương đã rời đi bằng cửa sau từ lâu rồi.

Khi Lý Cảnh nghe được tin này, đầu óc phút chốc trống rỗng. Nàng ấy lại dám lên bỏ đi? Nghĩ đến đây, trong lòng hắn hốt hoảng khó hiểu, xông vào tiệm, vén rèm lên, xuyên thẳng qua phòng, tới tận phố Đồng An ở mặt sau. Hắn lo lắng nhìn trái ngó phải, nhưng chẳng nơi nào còn lưu lại bóng dáng chủ tớ Tề Ngọc Yên?

Hắn nhất thời có chút rối rắm. Tại sao nàng phải lên lút rồi đi? Là vì trốn tránh mình? Chẳng lẽ trong mắt nàng, mình giống với đám kẻ mìn bắt cóc nàng trắng trợn kia lắm ư?

Lý Cảnh càng nghĩ càng giận, lại không thể phát tiết, liền vung một quyền, nện lên bức tường bên cạnh, bụi vôi trên tường lạo xạo rơi xuống, phũ phàng người hắn.

Hiện giờ Lý Cảnh đã giận đến cực điểm. Không ngờ đường đường là Hoàng đế Bệ hạ, lại bị một tiểu nha đầu đùa bỡn.

Tề Ngọc Yên sau khi xác định đã cắt đuôi được Lý Cảnh, vội vàng dẫn theo Mai Hương chạy không ngừng về Tề phủ. Đến khi vào tận khuê phòng của mình rồi, tìm nàng vẫn đập dừ dội.

Chuyện xảy ra đêm nay, trong lòng Mai Hương cũng khiếp sợ vô cùng, có há to miệng hôn hên, nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, sau này cô muốn ra cửa, nên đi cùng đại công tử, đêm nay hung hiểm muôn vàn. Nhờ đâu chúng ta thật sự bị mấy tên kẻ mìn kia bắt cóc thì sao?”

Tề Ngọc Yên ổn định lại tinh thần, nhìn Mai Hương nói: “Chuyện đêm nay em không được hé răng với bất cứ ai trong nhà.”

Mai Hương nhanh chóng gật đầu đáp: “Dạ, cô nương.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới thở dài nhẹ nhõm, xui lơ tựa vào cạnh bàn, trong lòng vẫn hoảng sợ. Chỉ là, khiến nàng hoảng sợ, không phải gặp phải bọn kẻ mìn mà là gặp được Lý Cảnh. Hai người gặp nhau lại vào trước khi nhập cung. Chuyện này đối với nàng mà nói, thật sự là một việc nằm ngoài ý muốn.

Chuyện tối nay, cũng nhắc nhở Tề Ngọc Yên, chuyện xảy ra trong kiếp trước, có lẽ không thể tránh khỏi. Giống như việc nàng và Lý Cảnh nhất định phải gặp được nhau ở ngoài cung, cho dù nàng có tránh né thế nào, bọn họ vẫn sẽ gặp được. Xem ra, muốn thay đổi vận mệnh mình và cả nhà Tề thị, nhất định phải tính sớm mới được.

Đúng lúc này, Lan Hương đi vào, hỏi Tề Ngọc Yên: “Cô nương, có cần nô tỳ hầu hạ cô tắm rửa không?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lan Hương, nghĩ tới kiếp trước cô ta quyến rũ Lý Cảnh, chân mày Tề Ngọc Yên hơi nhíu lại.

Đối với hành động của Lan Hương kiếp trước, đương nhiên Tề Ngọc Yên vô cùng căm ghét. Nhưng Lan Hương kiếp này, cho tới bây giờ vẫn tính là an phận, cũng chưa làm ra chuyện gì có lỗi với nàng. Nếu hiện giờ bởi vì sai lầm kiếp trước của nàng ta mà trừng phạt, hình như có hơi thất đức. Nhưng nàng quả thật không tính giữ Lan Hương bên người, cho dù nàng bị tuyền tiên cung, hay gả cho Chung Dục, nàng đều sẽ không cho Lan Hương cơ hội quyến rũ nam nhân của nàng, huống hồ nếu nàng vào cung, để Lan Hương gian trá bên người chỉ bất lợi với mình mà thôi.

Tề Ngọc Yên cảm thấy hiện tại mình nên bắt tay vào làm ngay.

Sáng sớm hôm sau, Tề Ngọc Yên tới phòng của mẫu thân.

Lục thị thấy nữ nhi tới, vô cùng vui vẻ. Bà cười tiến lên kéo tay nữ nhi, dắt nữ nhi ngồi vào tháp.

Lục thị dùng tay nhẹ nhàng sửa lại phần tóc rối bên tai Tề Ngọc Yên, vẻ mặt thương yêu hỏi: Yên Nhi, hôm qua con và Chung gia cô nương đi hội đèn lồng có vui không?”

Tề Ngọc Yên gật đầu cười, nói: “Vui lắm ạ, nữ nhi chưa từng đến hội đèn lồng nào nhộn nhịp đến thế.”

Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, như nghĩ tới điều gì, khe khẽ thở dài một hơi, nói: “Nếu không phải phụ thân và mẫu thân đưa con về quê nhà Mi Dương, con ở kinh thành có thể tới ngắm hội đèn lồng Nguyên Tiêu hàng năm rồi.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói: “Mặc dù nữ nhi và tiểu đệ ở Mi Dương, cách xa kinh thành phồn hoa, nhưng có thể bầu bạn bên gối với tổ mẫu, thay phụ thân tận hiếu. Hơn nữa ở nơi thôn quê, hái hoa bắt bướm cũng có thú vui của nó.”

Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, vỗ nhẹ lên tay của nàng, nói: “Mẫu thân biết Yên nhi hiếu thuận nhất mà.”

Tề Ngọc Yên biết bởi vì phụ mẫu để tiểu đệ và mình ở Mi Dương nhiều năm trời liền, trong lòng mẫu thân vẫn luôn áy náy với mình và Tề Ý, mình đưa ra yêu cầu, chắc chắn bà sẽ đồng ý.

Vì thế, Tề Ngọc Yên nói với Lục thị: “Phải rồi, mẫu thân, con muốn xin nương một người.”

Lục thị hơi sững sốt, nói: “Yên nhi muốn ai?”

Tề Ngọc Yên cười cười, nói: “Con muốn Trúc Vận trong phòng nương.”

“Con muốn Trúc Vận làm gì? Lan Hương và Mai Hương hầu hạ không tốt à?” Lục thị hỏi.

Tề Ngọc Yên bĩu môi, nói: “Nữ nhi không thích Lan Hương.”

“Tại sao?” Lục thị không hiểu.

Tề Ngọc Yên làm nũng nói: “Mẫu thân, người với người đều phải xem có hợp mắt không. Con thấy Lan Hương không hợp mắt con, dù sao thì con không thích nàng ta.”

Lục thị thấy nữ nhi nhõng nhẽo với mình, tâm trạng vui vẻ cười nói: “Được rồi, Yên nhi không thích thì không thích, mẫu thân đổi Trúc Vận cho con là được chứ gì.”

Tề Ngọc Yên mừng rỡ nói: “Cảm ơn mẫu thân.”

Hôm đó Lan Hương và Trúc Vận đổi cho nhau. Bởi vì Lan Hương được tới hầu hạ trong phòng cho chủ mẫu đương gia, cảm giác mình được lợi, ngược lại vô cùng vui mừng.

Trúc Vận là nha hoàn mà Lục thị rất thích, hồi năm sáu tuổi bị phụ mẫu bán vào Tề phủ. Lục thị thấy cô còn nhỏ nên đã cho cô vào phòng mình, coi cô như nữ nhi, không phải làm chuyện gì, còn có đại nha hoàn chăm sóc. Bởi vậy Trúc Vận luôn mang lòng cảm kích với Lục thị.

Vô tình Lục thị phát hiện Trúc Vận có hứng thú với y lý, nên để nàng theo Vạn đại phu của Hồi Xuân đường học y. Bởi vì Tề Chí Huy từng có ơn với cả nhà Vạn đại phu, Vạn đại phu không nỡ từ chối người mà Lục thị giao cho ông, nên đã thu nhận. Nhưng sau khi nhận Trúc Vận làm đệ tử, ông phát hiện Trúc Vận vô cùng thông minh hiếu học, tiếp thu được lý y thuật nhanh, thiên phú vô cùng cao, cực kì yêu quý Trúc Vận, dốc tâm truyền thụ những gì mình có. Trúc Vận học y xong, hiện tại người trong Tề phủ có đau đầu cảm sốt, chẳng cần mời đại phu, nhờ Trúc Vận xem là được.

Mà Tề Ngọc Yên nhìn trộm Trúc Vận, ngoại trừ việc cô ấy một lòng trung thành với Tề phủ ra, còn hiểu về y lý nữa. Trong kế hoạch của nàng, nếu như nàng bị tuyển tiến cung, Trúc Vận sẽ phát huy tác dụng rất lớn. Nếu như mình không bị tuyển tiến cung, lúc xuất giá sẽ để Trúc Vận lại Tề phủ.

Cứ như vậy, mọi chuyện có vẻ đã được an bài ổn thỏa.

Trong lúc Tề Ngọc Yên lo sợ bất an chờ đợi, mừng một tháng hai rồi cuộc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tuyên chỉ

Tề Ngọc Yên vẫn nhớ, sáng sớm mừng một tháng hai của kiếp trước công công trong cung đã tới Tề phủ tuyên thánh chỉ, sắc phong nàng làm chính ngũ phẩm cơ. Đây là phân vị* cao nhất của phi tần chưa thị tẩm có thể nhận được.

(Phân vị: Chức vị được phân)

Sau khi nàng nhập cung thị tẩm, ngay ngày hôm sau được phong làm chính tam phẩm quý tần. Sau đó con đường thăng chức trong cung của nàng vô cùng trôi chảy, nửa năm sau đã được làm chính nhị phẩm phi, về sau nàng mang thai, Lý Cảnh lại phong nàng làm quý phi. Con đường thăng chức của nàng từ đó một đường đi lên, thẳng tới khi nàng phạm tội bị phế trất.

Lúc này Tề Ngọc Yên nằm trên tháp, nhớ về mọi chuyện kiếp trước, nước mắt lạnh lẽo chảy đầy hai má.

Sớm tinh mơ nàng đã thức dậy, mặc y phục chỉnh tề, thấp thòm chờ đợi thời khắc quyết định vận mệnh của mình tới.

Chỉ là, đã quá thời gian tuyên thánh chỉ kiếp trước rất lâu rồi mà Tề Ngọc Yên vẫn chưa thấy thái giám đến phủ tuyên chỉ.

Thoáng chốc đầu nàng có chút trống rỗng. Chuyện này có nghĩa là nàng đã rút tuyến đúng không?

Quả nhiên Lý Cảnh không biết nàng là ai, nên nàng mới không bị tuyển vào cung. Xem ra, sở dĩ kiếp trước mình được tuyển vào cung, đúng thật là do Lý Cảnh để ý tới mình từ trước. Giả như kiếp trước hai người không gặp được nhau ở núi Kim Minh, nói không chừng sẽ không xảy ra những chuyện thảm khốc về sau kia.

Chỉ là, lần này rút tuyến, e rằng đời này kiếp này sẽ không còn được gặp lại Lý Cảnh nữa? Đột nhiên Tề Ngọc Yên dâng lên một trận phiền não khó hiểu trong lòng, tự nhiên thấy bản thân buồn phiền phát sợ, vội dẫn Mai Hương tới hoa viên cho khuấy khỏa.

Mặc dù hoa viên Tề phủ không lớn, nhưng cảnh tượng nay đã mang ý xuân dat dào, vài cây hoa đào đã chớm nụ chờ nở. Nhìn màu hồng non mơn này, Tề Ngọc Yên chợt nhớ tới thời điểm lúc mình chết ở kiếp trước, hình như cũng vào thời điểm đào hồng liễu xanh này, trong lòng bỗng trĩu nặng. Nhưng kiếp này mình không phải tiến cung, mọi chuyện chắc sẽ khác. Tề Ngọc Yên nghĩ tới đây, nhẹ lòng hơn đôi chút.

Hai chủ tớ đang dạo trong vườn thì Trúc Vận hốt hải chạy tới, gọi Tề Ngọc Yên: “Cô nương, người trong cung tới tuyên thánh chỉ, lão gia gọi cô mau tới chính sảnh tiếp chỉ.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, giật mình.

Không phải đã quá giờ rồi ư, sao còn có người tới tuyên thánh chỉ?

Nhưng hiện tại cũng không cho phép nàng nghỉ nhiều, liền vội vã theo Trúc Vận tới chính sảnh.

Lúc nàng hoang mang chạy tới chính sảnh thì Tề Chí Huy mang theo Lục thị và hai huynh đệ Tề Thứ, Tề Ý đã thấp xong hương từ lâu, đang đợi Tề Ngọc Yên. Thấy nữ nhi chạy tới, Tề Chí Huy vội dẫn theo một nhà lớn nhỏ quỳ xuống tiếp chỉ.

Thái giám tuyên chỉ vẫn là Ngã Tuyền công công đến tuyên chỉ giống kiếp trước, chỉ thấy gã nhìn lướt qua đám người đang quỳ bên dưới, sau đó từ từ mở ra thánh chỉ màu vàng rực, cất cao giọng đọc: Nữ nhi của Vinh Uy tướng quân Tề Chí Huy Tề Ngọc Yên, học rộng hiểu đạo lý, quý (giàu sang) mà lại kiệm (cần kiệm), không làm biếng biết vàng lỏi, là kiểu mẫu phi tần có thể phụ tá hoàng hậu, nề nếp đoan hòa (đoan trang + hòa nhã), hòa thuận với mọi người. Lập tức sắc phong làm chính thất phẩm quý nhân, mừng một tháng sau nhập cung! Khâm thủ!

Tề Chí Huy vội dẫn dắt người nhà tiếp chỉ tạ ơn.

Lúc Tề Ngọc Yên đứng lên, cả người choáng váng, tựa như vẫn còn trong mơ.

Ngã Tuyền bước lên trước, nói với Tề Chí Huy: “Chúc mừng Tề tướng quân, giờ lệnh ái có cơ hội bay lên đầu cành, về sau xin chiếu cố cho chúng tôi nhiều!”

Tề Chí Huy vội nhét một thỏi vàng vào trong tay Ngã Tuyền, nhỏ giọng nói: “Làm phiền Ngã công công rồi. Mai này tiểu nữ vào cung, nếu có chỗ không hiểu, mong công công chỉ bảo tận tình.”

Ngã Tuyền nắn nắn thỏi vàng trong tay, tựa hồ vô cùng hài lòng, sau đó nghiêng người liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Đáng đáp Tề quý nhân xinh đẹp như vậy, sau khi tiến cung nhất định sẽ được thánh sủng, theo thời gian chắc chắn sẽ vươn lên.”

Tề Chí Huy cười gật đầu nói: “Đa tạ Ngã công công chúc lành.”

Lục thị chần chừ tiến lên, hỏi Ngã Tuyền: “Xin hỏi công công, lần này Hoàng thượng tuyển bao nhiêu phi tần?”

Ngã Tuyền nâng mắt liếc qua Tề Ngọc Yên, nói: “Cộng cả Tề quý nhân vào là có bốn người tất cả.”

Lục thị cũng liếc mắt về phía nữ nhi, lại hỏi: “Là những ai vậy?”

Ngã Tuyền cười trả lời: “Nữ nhi của Cảnh quốc công Lương Đăng Lương Từ Vân làm ngũ phẩm dung hoa, nữ nhi của Bình phẩm thượng thư Phan Báo Phan Dữ Quân làm chính lục phẩm tần, nữ nhi của Đại Lý tự Thiếu Khanh La Vạn Đình La Xảo Nhi làm thất phẩm mĩ nhân.”

Nghe đến đó, Tề Ngọc Yên ngăn ra. Bốn người được tuyển vào cung không hề khác kiếp trước, ngoại trừ vị phân của mình, từ chính ngũ phẩm cơ xuống làm chính thất phẩm mĩ nhân ra, vị phân của những người khác giống hệt với kiếp trước. Mà vị phân cao thấp của bốn phi tần này, tương đương với cấp bậc của phụ thân từng người, nhìn từ trong ra ngoài không có vị trí nào quá đặc biệt cả.

Thấy Tề Ngọc Yên còn ngần ngại tại chỗ, Ngã Tuyền chấp tay thi lễ với Tề Chí Huy: “Chúng tôi vừa từ quý phủ của Cảnh quốc công và Phan thượng thư tuyên chỉ đến đây, còn phải tới quý phủ của La đại nhân tuyên chỉ. Tề tướng quân, chúng tôi cáo từ đây.”

Tề Chí Huy vội vàng cung kính tiễn Ngã Tuyền ra cửa.

Thấy Ngã Tuyền ra cửa, Tề Ngọc Yên vẫn ngần ngại. Thì ra, giờ tuyên chỉ kiếp này trẻ hơn kiếp trước là do Ngã công công đi tuyên tần phi có vị phân cao hơn nàng trước. Mà kiếp trước, vị phân của Tề Ngọc Yên là cao nhất, cho nên, Ngã công công mới tới Tề phủ trước.

Xem ra, chuyện tuyển phi tần này chắc hẳn do một tay Thái Hậu xử lý, còn Lý Cảnh chẳng hề quan tâm. Nếu như Lý Cảnh tự chọn phi thì lúc hẳn nhìn thấy bức họa của họa sư ắt hẳn sẽ nhận ra mình. Theo tính cách của hắn, mình sẽ không có khả năng có vị phân quý nhân thấp như vậy. Nếu Lý Cảnh không biết mình chính là nữ tử mà hắn đã gặp được hôm tiết Nguyên Tiêu, như vậy đối với nàng mà nói, vẫn còn cơ hội để thay đổi vận mệnh kiếp trước.

Chẳng qua, Lý Cảnh đã từng nhìn thấy Mai Hương ở tiết Nguyên Tiết, nhận ra được em ấy. Xem ra, kiếp này không thể dẫn theo Mai Hương nhập cung rồi.

Mai Hương cũng không biết mình đã bị cô nương nhà mình bỏ lại, chờ Tề Ngọc Yên trở về khuê phòng, nhanh nhẩu tiến lên mừng rỡ chúc mừng nàng được tuyển vào cung, đồng thời muốn về thăm người nhà một chút, nói rằng sợ tiến cung rồi sẽ không thể về thăm nhà thường xuyên được nữa.

Tề Ngọc Yên liếc nhìn Mai Hương, thân nhiên cười: “Mai Hương, lần này ta tiến cung, không định mang em theo.”

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói, sững sờ, sau đó cuống cuồng hỏi: “Tại sao ạ? Cô nương chê Mai Hương hầu hạ không tốt ư?”

“Đương nhiên không phải lý do này.” Tề Ngọc Yên lắc đầu cười nói: “Mai Hương à, em rất tốt.”

Mai Hương nghe xong, tui hờn cắn môi: “Vậy tại sao cô nương không cần Mai Hương nữa.”

Tề Ngọc Yên thờ người, bấy giờ mới chậm rãi nói: “Mai Hương, trong cung nguy hiểm trùng điệp, ta tiến cung còn không biết sẽ gặp phải chuyện gì. Nói không chừng không cần thận, sẽ đầu một nơi thân một nẻo, ta thương em, không muốn em mạo hiểm tiến cung với ta.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, trong chốc lát đôi mắt Mai Hương ngấn lệ, nghẹn ngào nói: “Nếu đã thế, Mai Hương càng phải theo cô nương nhập cung, bảo hộ cô nương.” Nói tới đây, Mai Hương quỳ “bịch” một tiếng, nói: “Mai Hương vốn là người của cô nương, sống chết đều muốn theo cô nương, xin cô nương cho Mai Hương được ở bên người!”

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Mai Hương, vành mắt cũng đỏ lên, vội vàng kêu lên: “Mai Hương, em cứ đứng lên trước rồi nói.”

Mai Hương lại cứng đầu: “Cô nương không đồng ý với Mai Hương, Mai Hương sẽ không đứng dậy.”

Tề Ngọc Yên thấy Mai Hương kiên quyết như vậy, ngược lại có chút bất ngờ. Nói thật, trải qua một kiếp, nàng biết rõ Mai Hương trung thành với nàng. Nếu không phải Lý Cảnh từng gặp qua Mai Hương, nàng nhất định sẽ dẫn theo Mai Hương tiến cung, dù sao vào trong cung, nàng muốn che giấu bản thân, cũng cần có người đáng tin. Suy cho cùng kiếm một người mới chẳng bằng hiểu rõ lòng nhau như Mai Hương.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên tiến lên, muốn đỡ Mai Hương dậy, nói: “Mai Hương, không phải ta không cần em, mà ta thật sự có nỗi khổ trong lòng.”

Mai Hương vẫn ngang bướng không chịu đứng dậy, chỉ nhìn Tề Ngọc Yên, rung rung hỏi: “Cô nương có khổ tâm gì, cứ tâm sự cùng Mai Hương.”

Tề Ngọc Yên dùng một chút rồi nói: “Em đứng lên thì ta mới nói. Em không đứng dậy, ta sẽ không nói.”

Mai Hương lặng im, sau đó từ từ đứng lên, nói với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, cô có khổ tâm gì, mau nói với Mai Hương.”

Tề Ngọc Yên đưa mắt nhìn Mai Hương, chậm rãi nói: “Mai Hương, em còn nhớ vị công tử đã cứu chúng ta khỏi tay lũ kẻ mìn vào đêm Nguyên Tiêu không?”

Mai Hương gật đầu, nói: “Nhớ ạ, chính là vị công tử có dung mạo rất đẹp phải không?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Hắn chính là đương kim Hoàng đế.”

Mai Hương nghe xong, đầu tiên là kinh hãi, sau đó mắt sáng rỡ, trên mặt không che dấu nỗi thần sắc vui mừng: “Ngài ấy thật sự là Hoàng đế ư? Vậy thì tốt quá rồi! Hôm đó Mai Hương đã cảm thấy vị công tử kia có tình ý với cô nương, còn năn nỉ đưa cô nương về nhà, cuối cùng lại bị cô nương bỏ rơi. Giờ cô nương tiến cung, ngài ấy nhìn thấy cô nương, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng.”

Tề Ngọc Yên cười khổ nói: “Được Đế vương yêu thương, sao chúng ta chịu được chứ? Hậu cung hiểm ác, không cẩn thận bị người hại, ngay cả mình chết thế nào đều không biết được.” Nàng của kiếp trước, chính là bởi vì quá mức ngây thơ, cho rằng được hân yêu thì sẽ êm thấm vô lo gì. Không ngờ, tình yêu của hắn, không những hại chết mình, còn hại chết cả nhà.

“Sao cô nương lại nghĩ như vậy?” Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, trong lòng có chút khó hiểu. Không phải sau khi được tuyển vào cung đều muốn được thánh sủng ư? Tại sao cô nương giống như không muốn được sủng vậy?

Tề Ngọc Yên biết không thể nói cho Mai Hương chuyện kiếp trước, liền nói dối cô ấy rằng: “Trước khi về kinh đột này, ta có tìm một toán sư rất nổi tiếng ở Mi Dương tính cho ta một quẻ. Toán sư kia nói nếu như ta tiến cung được sủng, cả nhà Tề thị sẽ gặp đại tai*.”

(Đại tai: Tai họa lớn.)

Quả nhiên, sau khi nghe nói vậy, mặt Mai Hương thoát cái trở nên trắng bệch: “Đại tai? Vậy phải làm sau đây? Cô nương đã nói với lão gia phu nhân chưa?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Ta không nói. Nói với họ, thứ nhất chưa chắc họ sẽ tin, thứ hai, ta có vào cung hay không, không phải là điều họ có thể tính được. Cần gì phải nói ra những lời đó khiến họ thêm bất an trong lòng? Ta chỉ cần không để mình được sủng là được.”

Mai Hương nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Nhưng nô tỳ thấy ngày hôm đó lúc Hoàng đế nhìn cô nương, cặp mắt hình như chưa hề xoay chuyển. Nếu cô nương vào cung, Hoàng thượng vừa trông thấy cô, chắc chắn sẽ không bỏ qua, vậy nên làm gì đây?”

Tề Ngọc Yên cười cười: “Ta đã có biện pháp để hắn không nhận ra ta rồi. Nhưng Mai Hương à, hắn đã thấy em, nếu hắn bắt gặp em ở bên cạnh ta, hắn sẽ biết thân phận của ta, cho nên, ta không thể để em vào cung.”

Mai Hương kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Nếu cô nương có biện pháp khiến Hoàng Thượng không nhận ra cô, vậy thì cũng có thể khiến ngài ấy không nhận ra được Mai Hương, hơn nữa Mai Hương chỉ là một tỷ nữ, chỉ cần ở lì trong điện không chạy loạn, chắc chắn không chạm mặt Hoàng đế. Cô nương muốn lừa Hoàng đế, phải cần một người tin tưởng được ở bên người! Cô nương cho Mai Hương theo người tiến cung đi!”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, thấy Mai Hương nói cũng có đạo lý, liền gật đầu nói: “Để ta suy nghĩ thêm!”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Khám bệnh

Mai Hương thấy vẻ mặt của Tề Ngọc Yên vô cùng đắn đo, thút thít nói: “Cô nương, cô đưa em nhập cung cùng đi. Sống chết thế nào Mai Hương cũng muốn theo cô nương, trăm ngàn lần cô đừng ruồng bỏ Mai Hương!”

Nhìn bộ dạng Mai Hương như thế, nghĩ tới kiếp trước Mai Hương trung thành tuyệt đối với mình như nào, rốt cuộc Tề Ngọc Yên mềm lòng, liền đồng ý nói: “Thôi được rồi! Ta sẽ mang theo em nhập cung. Nhưng khi em vào cung rồi, không được tùy tiện đi lung tung, tuyệt đối không được để Hoàng đế nhìn thấy em.”

Mai Hương được Tề Ngọc Yên đồng ý, trong lòng mừng rỡ, gật đầu lia lịa: “Vâng, cô nương. Không có dặn dò của cô nương, Mai Hương sẽ không đi đâu hết.”

Đúng lúc này, Trúc Vận đẩy cửa đi vào, hô lên với Tề Ngọc Yên: “Cô nương, Trúc Vận đã trở về.”

Tề Ngọc Yên vẫy tay gọi Trúc Vận đến trước mình, nhỏ giọng hỏi: “Trúc Vận, mấy thứ lần trước ta nói với em, em đã chuẩn bị đến đâu rồi?”

Trúc Vận trả lời: “Mấy thứ cô nương cần, nô tỳ đã chuẩn bị xong hết. Vừa rồi nô tỳ nghe nói cô nương được tuyển vào cung, nô tỳ đoán hẳn cô nương sẽ dùng tới những thứ đó, trước đây đã tới chỗ sư phụ lấy được về.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, tựa hồ còn có chút không yên tâm, hỏi lại: “Trúc Vận, cách này của chúng ta thật sự sẽ có tác dụng chứ?”

Trúc Vận cười nói: “Xin cô nương cứ tin tưởng vào Trúc Vận, nhất định sẽ như mong muốn của cô nương.”

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận nói như vậy, trong lòng ổn định lại, cười nói: “Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Mai Hương nghe Tề Ngọc Yên và Trúc Vận nói chuyện, cảm giác như lọt vào sương mù, mù mịt vội hỏi: “Cô nương, cô và Trúc Vận đang nói gì thế?”

Nhìn vẻ mặt tù mù của Mai Hương, Tề Ngọc Yên và Trúc Vận nhìn nhau cười.

Trúc Vận quay sang, lè lưỡi với Mai Hương, tình nghịch nói: “Không nói cho cậu.”

Mai Hương ẩm ức trừng Trúc Vận, sau đó quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên, tức tưởi kêu lên: “Cô nương!”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Đừng vội, em sẽ biết là chuyện gì nhanh thôi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, trong lòng Mai Hương càng hiếu kì hơn. Mãi tới sáng sớm ngày hôm sau, cô nhìn thấy Trúc Vận thoa thoa bôi bôi trên mặt Tề Ngọc Yên, mới vỡ lẽ chuyện gì đang xảy ra.

Ngày tiếp theo, Tề Ngọc Yên bắt đầu ngã bệnh. Loại bệnh này thật sự kì quái, thân thể Tề Ngọc Yên không đau không ngứa, chỉ có da mặt trở nên vừa đen vừa vàng.

Qua một ngày, màu vàng đen trên mặt Tề Ngọc Yên có vẻ sậm hơn so với ngày đầu. Lục thị nhìn mặt của nữ nhi, trong lòng nóng lửa đốt, vội gọi Trúc Vận tới xem cho Tề Ngọc Yên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trúc Vận giải thích với Lục thị, Tề Ngọc Yên từ phương Nam ẩm ướt về nơi phương Bắc khô ráo, không hợp khí hậu, dẫn tới khí huyết không điều hòa, nên mặt mới trở nên vừa đen vừa vàng. Lục thị nghe xong, hoảng sợ, nhanh chóng báo Trúc Vận kê thuốc cho Tề Ngọc Yên, bốc thuốc cho nữ nhi uống, muốn nàng nhanh chóng khỏi.

Đúng lúc này, trong cung cũng phái cung nữ giáo tập tới phủ của tần phi mới trúng tuyển, dạy nhóm phi tần lễ nghi cung đình. Cung nữ tới Tề phủ là một người tầm hai mươi tư hai mươi lăm, tên là Xuân Hoa.

Nhắc tới Xuân Hoa này, Tề Ngọc Yên cũng có chút ấn tượng. Kiếp trước cũng là nàng ấy tới Tề phủ, chẳng qua tiến cung không lâu, Xuân Hoa bởi vì đến tuổi được thả ra ngoài cung, cho nên hai người cũng không giao thiệp nhiều.

Sau khi Xuân Hoa đến Tề phủ, nhìn thấy gương mặt của Tề Ngọc Yên không khỏi kinh ngạc. Theo lý, nữ tử có bộ dạng kinh khủng như này không thể được tuyển tiến cung, trong này nhất định có nguyên nhân. Vì thế, Xuân Hoa mau chóng hỏi Lục thị.

Lục thị thấy bộ dạng nữ nhi dọa Xuân Hoa sợ, bắt đầu dãi dài ngao ngán, nói với Xuân Hoa: “Xuân Hoa cô có không biết đó chứ, sau khi Yên nhi nhà ta trở về từ phương Nam, bởi vì không hợp khí hậu, khí huyết loạn nên sắc mặt mới càng lúc càng xấu. Chúng ta cũng hiểu, hiện giờ bộ dạng Yên nhi như này, sợ không thích hợp để tiến cung làm bạn với thánh. Xin cô có hỏi cung báo việc này với Thái hậu, để Thái hậu quyết định còn cho Yên nhi nhập cung hay không? Tránh nhập cung rồi, Thái hậu cho là diện mạo Yên nhi không khớp với trên bức họa, trị tội chúng ta khi quân, vậy thì nguy lắm.”

Nghe Lục thị nói, Xuân Hoa cũng không dám trì hoãn, nhanh chóng hỏi cung bẩm báo Thái hậu. Nào ngờ sáng hôm sau, Xuân Hoa trở lại, còn dẫn theo một thái y.

Thấy Lục thị lộ rõ vẻ kinh ngạc, Xuân Hoa vội giải thích: “Thái hậu sai Xuân Hoa gửi lời tới Tề tướng quân và phu nhân, nói là thánh chỉ đã hạ, không thể sửa đổi. Hơn nữa Hoàng thượng tuyển phi tần, chính là trọng đức không trọng mạo (dung mạo), bảo Tề tướng quân và phu nhân không cần lo lắng. Thái hậu sau khi nghe về bệnh tình của Tề quý nhân, rất quan tâm tới Tề quý nhân, cố ý phái Vương thái y của Thái y viện tới xem cho Tề quý nhân.”

Lục thị nghe xong, đầu tiên thiên ân vạn tạ với Thái hậu, sau đó nhanh chóng báo Lan Hương dẫn thái y tới chỗ Tề Ngọc Yên, để hẩn xem bệnh cho nữ nhi.

Vị thái y họ Vương cùng đi với Xuân Hoa cô cô, là một người trẻ tuổi có diện mạo tuấn tú. Lan Hương thấy hẩn, mặt ửng hồng, vội hành lễ, nói: “Vương thái y, mời theo nô tỳ.”

Wương thái y gật đầu, nói: “Làm phiền Lan Hương cô nương.” Sau đó hẩn theo sau Lan Hương, bước ra ngoài sảnh, đi về phía viện Tề Ngọc Yên ở.

Lan Hương vừa vào sân, liền hô lớn: “Cô nương, thái y trong cung tới xem bệnh cho cô.”

Trúc Vận đang ở trong phòng của Tề Ngọc Yên, nghe tiếng Lan Hương gọi, hai người cùng ngẩng ra.

“Trúc Vận, chuyện ta già bệnh, sẽ không bị thái y phát hiện chứ?” Tề Ngọc Yên vội hỏi.

Trúc Vận cau mày, lắc nhẹ đầu, nói: “Có lẽ sẽ không. Không ai nhận ra chuyện không hợp khí hậu này. Hơn nữa hai ngày nay nô tỳ cho cô nương uống thuốc có tác dụng làm loạn khí huyết, thái y có bắt mạch cho cô nương cũng chỉ có thể nhìn ra cô nương khí huyết yếu, không phát hiện ra gì được.”

“Ừ.” Đáy lòng Tề Ngọc Yên hơi thả lỏng, nói với Trúc Vận: “Vậy em đi đón thái y vào đi.”

“Dạ.” Trúc Vận gật đầu, rồi đi ra ngoài phòng.

Trúc Vận ra ngoài cửa, liếc mắt liền thấy nam tử trẻ tuổi theo sau Lan Hương, cô ngăn ra tại chỗ.

Wương thái y nhìn thấy Trúc Vận xuất hiện ở trước phòng thì chân cũng khựng lại. Mặc dù hai mắt của hẩn hơi nheo lại, nhưng giống như không hề bất ngờ, ngược lại bên môi chậm rãi nhếch lên ý cười.

“Trúc Vận, người còn thất thần ra đó làm gì?” Lan Hương gọi Trúc Vận đang sững sờ: “Còn không mau mời Vương thái y vào phòng.”

Bị Lan Hương gọi, Trúc Vận như sực tỉnh, thi lễ với Vương thái y, nói: “Vương thái y mời qua bên này.”

“Được.” Vương thái y gật đầu với Trúc Vận, sau đó nhấc chân vào phòng.

Tề Ngọc Yên ngồi trước cửa sổ, đang cầm hoa đào mà Mai Hương đã hái lúc sáng vào bình.

Wương thái y tới trước mặt Tề Ngọc Yên, hành lễ: “Vi thần Vương Vĩ gặp mặt Tề quý nhân.” Thánh chỉ vừa hạ, Tề Ngọc Yên đã là nữ nhân của Hoàng đế, đương nhiên hẩn phải dùng cách nói của thần tử.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Vương thái y, gật đầu nói: “Làm phiền Vương thái y rồi.” Kiếp trước Tề Ngọc Yên tiến cung, liền sùng quan lục cung, bình thường thân mình có chút không khỏe, đều là mấy lão thái y có thâm niên ở Thái y viện tới xem bệnh cho nàng. Còn vị Vương thái y trẻ tuổi thế này, trước kia nàng chưa từng gặp qua.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên liền suy đoán vị Vương thái y trẻ tuổi này, chắc hẩn không giỏi bằng đám lão đầu kia đâu, trong lòng nhẹ nhõm đi chút ít, nói với Vương thái y: “Tự dung mặt ta trở thành như vậy, khiến ta sợ sắp chết rồi. Vương thái y mau tới xem giúp ta đi.”

Wương thái y lại cung kính thi lễ, nói: “Vi thần tuân mệnh.”

Bấy giờ Lan Hương mới mang một chiếc ghế tới cho Vương thái y, đặt ở trước người Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên vươn tay ra, Trúc Vận đắp một chiếc khăn lụa mỏng lên cổ tay, Vương thái y chậm rãi vươn tay, đặt lên cổ tay Tề Ngọc Yên, bắt mạch cho nàng.

Trúc Vận đứng bên cạnh, căng thẳng nhìn Vương thái y, trong lòng có chút lo lắng.

Chẳng bao lâu, Vương thái y liền đứng lên, thi lễ với Tề Ngọc Yên nói: “Quý nhân, vi thần đã xem xong.”

Tề Ngọc Yên bình thần nhìn Vương thái y, cười nói: “Vậy rốt cuộc ta bị bệnh gì?”

Vương thái y không trả lời câu hỏi của Tề Ngọc Yên, chỉ nói: “Quý nhân có thể cho vi thần xem phương thuốc hiện giờ đang uống được không?”

Tề Ngọc Yên ngẩng ra, nói với Trúc Vận: “Trúc Vận, đưa phương thuốc cho Vương thái y xem.”

“Đạ.” Trúc Vận nhanh chóng cầm phương thuốc tới, nói với Vương thái y: “Nô tỳ cũng hiểu sơ y lý. Mấy ngày trước thân thể cô nương không khỏe, nô tỳ cả gan xem cho cô nương, phát hiện cô nương không hợp khí hậu, dẫn tới khí huyết không điều hòa nên mới kê phương thuốc này cho cô nương, chứ cô ấy không biết nô tỳ xem có chuẩn hay không? Xin Vương thái y chỉ giáo nhiều hơn.”

Vương thái y nghe Trúc Vận nói, trên mặt mỉm cười, đưa tay nhận lấy phương thuốc trong tay Trúc Vận, nói: “Tôi nhìn qua một chút.” Sau đó hắn mở phương thuốc ra, nhìn. Kế tiếp chân mày của hắn từ từ nhíu lại.

Trúc Vận thấy biểu tình của Vương thái y, trong lòng cảm giác không ổn, cô dè dặt hỏi: “Vương thái y, nô tỳ không đoán sai bệnh cho cô nương chứ?”

Nhìn bộ dạng không có niềm tin của Trúc Vận, tâm Tề Ngọc Yên bỗng chốc treo cao.

Vương thái y nghe Trúc Vận nói, ngẩng đầu, nhìn sâu vào Trúc Vận, từ từ, khóe miệng hắn kéo lên một nụ cười: “Trúc Vận cô nương xem rất chuẩn, đúng như lời của Trúc Vận cô nương, quý nhân là do không hợp khí hậu mới dẫn tới khí hư thiếu máu, xin quý nhân tiếp tục uống theo phương thuốc Trúc Vận cô nương đã kê.”

Vương thái y dứt lời, Tề Ngọc Yên và Trúc Vận đồng loạt thờ phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó Vương thái y cáo từ Tề Ngọc Yên. Tề Ngọc Yên vội vàng sai Lan Hương tiễn hắn ra ngoài.

Đội Vương thái y rời đi, Tề Ngọc Yên như có điều suy nghĩ nhìn Trúc Vận, hỏi: “Trúc Vận, không phải em nói, em kê được cho ta có thể lừa thái y ư? Sao vừa rồi ta thấy em nhìn Vương thái y có vẻ vô cùng căng thẳng.”

Trúc Vận vội nói: “Cô nương không biết đó thôi, vị thái y tên Vương Vị này, là nhi tử của Vương Trữ ở Hạnh Lâm phường, kẻ thù không đội trời chung với sư phụ em. Mặc dù sư phụ và Vương Trữ không phục lẫn nhau, nhưng lại rất thích Vương Vị, thường khen hắn trò giỏi hơn thầy, có thể thấy y thuật của hắn cao siêu cỡ nào. Hồi trước lúc được phòng hai nhà chúng em so tài, mỗi lần em giờ trò đều bị hắn lật tẩy. Em cũng không ngờ hắn lại tiến cung làm thái y. Vừa rồi hắn nói muốn xem phương thuốc của em, nô tỳ thật sự lo lắng không yên, sợ rằng lại giống như khi bé, bị hắn lật tẩy lần nữa!”

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận nói, trong lòng cả kinh, vội hỏi: “Vậy rốt cuộc hắn có phát hiện ra không?”

Trúc Vận ngăn người, nói: “Nô tỳ không biết.” Ngừng một lát, Trúc Vận lại cúi đầu nói: “Bất quá, coi như hắn phát hiện, chắc sẽ không nói ra đâu.”

Tề Ngọc Yên nhìn trên mặt Trúc Vận hơi hiện ánh hồng, nghĩ tới biểu tình của Trúc Vận và Vương thái y lúc đối diện nhau khi này, nàng giống như chợt hiểu ra điều gì đó, lòng bỗng chốc được thả lỏng. Xem ra, coi như Vương thái y kia có phát hiện được gì, hắn cũng sẽ không nói. Vừa nghĩ như thế, Tề Ngọc Yên càng nhẹ nhõm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Rời nhà

Nếu đến cả thái y trong cung cũng nói do không hợp khí hậu, Lục thị cũng không còn cách nào khác, chỉ đành bảo Tề Ngọc Yên tiếp tục uống thuốc do Trúc Vận kê. Nhưng Tề Ngọc Yên uống mấy loại thuốc đen ngòm này xong vẫn không giảm nổi sắc mặt của nàng ngày càng vàng đen, dần dần, thoát nhìn còn có vẻ hơi sung tấy.

Nửa tháng sau, Lục thị phát hiện tới khóc không ra nước mắt, người làm nương là bà sắp không nhận ra nổi nữ nhi của mình nữa rồi, sốt ruột đến độ cả ngày than vãn thờ dài.

Đối với việc dung mạo của mình thay đổi, tâm trạng Tề Ngọc Yên không ảnh hưởng nhiều lắm, nhìn mẫu thân mặt ừ mày chau, trái lại còn an ủi mẫu thân.

Nhưng Lục thị chỉ cần nghĩ tới Tề Ngọc Yên sẽ xuất hiện trước mặt Hoàng đế bằng bộ dạng này, có thể tưởng tượng số mệnh nữ nhi sẽ ra sao, lại khiến Lục thị lo lắng không yên.

Nhưng ngoài việc lo lắng thì còn cách nào khác đâu, mặc dù Vương thái y của Thái y viện đến thêm hai lần nữa nhưng vẫn không có cách nào, chỉ nói bệnh này cần uống thuốc dài lâu mới từ từ khôi phục lại như cũ.

Chỉ là, thời gian không cho phép Tề Ngọc Yên từ từ khôi.

Bởi vì, chớp mắt cái, mừng một tháng ba đã cận kề trước mắt. Tề Ngọc Yên cũng sắp phải tiến cung.

Mấy ngày nay, bởi vì việc Tề Ngọc Yên sắp nhập cung, cả Tề phủ bị bầu không khí chia li bịn rịn bao trùm.

Buổi tối trước ngày tiến cung, Tề Ngọc Yên nghĩ tới hôm sau sẽ phải tiến cung, liền ở bên mẫu thân lâu hơn. Nhìn bóng đêm dần sâu, nàng mới lưu luyến không rời trở về viện của mình.

Tắm rửa xong xuôi, Tề Ngọc Yên một mình ngồi trước bàn trang điểm, thả xuống mái tóc dài như thác, vén ra trước ngực. Ngón tay như hành ngọc, cầm lấy chiếc lược sừng tê giác từ trên bàn, chậm rãi đưa tay lên, chải mái tóc đen như mực của mình từ đỉnh đầu xuống.

Ánh mắt chậm rãi nhìn vào trong gương đồng. Trong gương phản chiếu một gương mặt tuyệt mỹ không tì vết tựa bạch ngọc. Đó cũng là gương mặt vốn có của nàng.

Sở dĩ mặt nàng trở nên vừa đen vừa vàng, là bởi vì nàng thoa một loại thuốc mỡ do Trúc Vận pha chế, vì không muốn bị người phát hiện, cả ngày nàng chỉ có thể dùng bộ mặt xấu xí

gặp người, lúc đêm khuya vắng người mới có thể tẩy sạch thuốc mỡ, để lộ khuôn mặt thật.

Đây là đêm cuối cùng nàng ở Tề phủ, ngày mai nhập cung rồi, có lẽ cả đời này sẽ không được về nơi đây lần lẹq..y&do(n_jun3n4r nào nữa. Kiếp trước sau khi nàng tiến cung sáu năm rồi chịu nhục bỏ mình, không biết kiếp này có thể sống được bao lâu, có phải vẫn sáu năm sau chết như trước không?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên lắc mạnh đầu, muốn quăng hết mọi chuyện kiếp trước ra khỏi đầu. Không cần biết kiếp này mình có thể sống bao lâu, nàng đều phải cố gắng sống tiếp.

Đúng lúc này, có người gõ nhẹ lên cửa phòng, khiến Tề Ngọc Yên giật mình khỏi dòng suy tư. Bởi vì muốn mình được yên tĩnh một lúc, sáng sớm nàng đã đẩy Trúc Vận và Mai Hương ra ngoài phòng, hiện giờ phải tự mình đứng lên, tới bên cửa, nhỏ giọng hỏi: “Ai đấy?”

“Ngọc Yên, đại ca đây.” Tiếng của Tề Thứ vang lên.

Nghe thấy tiếng của Tề Thứ, Tề Ngọc Yên hốt hoảng. Hiện giờ nàng đã rửa sạch thuốc mỡ, trở về gương mặt thật, sao dám lộ mặt trước Tề Thứ chứ? Nàng cuống quýt nói: “Đại ca, đợi một lát để muội thay xiêm y đã.”

“Cứ từ từ, đại ca đợi muội.” Tề Thứ ở ngoài cửa nói.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng chạy về bàn trang điểm, lấy ra thuốc mỡ Trúc Vận pha chế, bôi lên mặt, rồi buộc tạm tóc ra sau gáy, nhìn kỹ trong gương một lúc, có vẻ không có sơ hở gì, lúc này mới chạy tới cửa, mở cửa phòng ra.

Tề Thứ đứng yên cạnh cửa.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu cười với Tề Thứ, hỏi: “Đại ca, sao muộn vậy rồi còn tới đây?”

Tề Thứ nhìn muội muội, cười nói: “Ngày mai muội tiến cung rồi, sau này hai huynh muội chúng mình khó có thể gặp nhau, đại ca không nỡ xa muội, muốn ngắm muội thêm một lúc lâu.”

Tề Ngọc Yên bật cười: “Đại ca mau vào đi.” Nói xong dẫn Tề Thứ vào phòng, sau đó tới bên bàn, cầm lấy một chén trà ngọc bằng sứ, châm một ly trà, đưa cho Tề Thứ.

Tề Thứ ngồi xuống bên bàn, đưa tay nhận chén trà, ngẩng đầu nhìn gương mặt vốn như hoa như ngọc của d./đleeqwi-d*on muội từ nhà mình, nay trở nên vừa đen vừa vàng, trong lòng không khỏi có chút buồn rầu, than thở: “Đang yên đang lành, sao lại ngã bệnh vào đúng lúc này chứ?”

Nghe Tề Thứ nói, Tề Ngọc Yên nao nao, sau đó cười nói: “Chắc đây là ý trời rồi đại ca à.”

Thấy Tề Ngọc Yên giống như không để ý, Tề Thứ cho rằng nàng sợ cả nhà lo lắng cho nàng, cố ý làm ra vẻ không thèm quan tâm, sợ bản thân khiến muội muội đau lòng nên cũng không nói thêm nhiều, chỉ cười nói: “Ngọc Yên, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, muội phải luôn nhớ kỹ, muội mãi mãi là muội muội đại ca thương yêu nhất.”

Nghe Tề Thứ nói, trong mắt Tề Ngọc Yên bỗng ngẩn lẹ. Nàng biết Tề Thứ luôn yêu thương mình, nhưng kiếp trước lại do nàng hại chết mẹ từ (vợ con) của huynh ấy, bắt đắ dĩ theo địch, cuối cùng bị Lý Cảnh một tên bản chết tại trận. Một đại ca kiên nghị như vậy, một tẩu tử hiền tuệ như vậy, hài tử đáng yêu như vậy, lại bởi vì nàng, mà không được chết từ tế. Kiếp này, nàng xin thề, nàng sẽ không để mọi chuyện lặp lại như trước.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cố nén nước mắt, ráng nặn ra một nụ cười, nói với Tề Thứ: “Ngọc Yên biết đại ca thương muội, đời này Ngọc Yên chỉ nguyện trên dưới Tề phủ đều bình an, không mong ước gì hơn.”

Thấy bộ dạng cố nén đau thương của Tề Ngọc Yên, Tề Thứ lòng đau như cắt. Làm phi tần Hoàng đế, không có dung mạo xuất chúng, muốn sinh tồn được trong hoàng cung sẽ khó khăn dường nào? Hẳn đối với số mệnh của Tề Ngọc Yên vô cùng lo lắng, chỉ hi vọng bệnh của nàng sớm khá hơn.

Bất chợt, hần lại nhớ tới dáng vẻ của một người khác. Người nọ khi biết Tề Ngọc Yên được tuyển vào cung, trong mắt lộ ra tuyệt vọng, cũng khiến hần xót xa không thôi. Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, có một số người, nhất định chỉ có thể là hữu duyên vô phận.

Nghĩ đến đây, Tề Thứ lấy ra một món đồ được bọc trong khăn gấm từ trong ngực, nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt muội muội.

Nhìn chiếc khăn gấm hình như bọc lấy thứ gì đó, Tề Ngọc Yên sững sờ một lúc, ngược mắt hỏi: “Đại ca, cái này là gì vậy?”

Tề Thứ thân nhiên cười nói: “Vi huynh được người nhờ vả, giao thứ này cho Ngọc Yên.”

Tề Ngọc Yên nhìn Tề Thứ, trên mặt tựa như suy nghĩ sau đó đưa tay cầm lấy khăn gấm, nhẹ nhàng mở lớp bọc ra, nằm ngay ngắn bên trong là một cây trầm song điệp như ý chất ngọc Lam Điền. Trên thân trầm ngoại trừ ký hiệu của cửa tiệm ngọc sức Cẩm Ngọc trai ra, còn khắc thêm bốn chữ “Lam Điền nhật noãn.”

(Lam Điền ngày ấm)

“Cái này là Chung Dục nhờ huynh đưa cho muội. Y nói ngày mai y không thể đến tiễn muội, nhờ huynh chuyển đjen/da`nle^quyddooooon cây trầm này tới muội, còn nhờ ta nhắn với muội rằng, từ tận đáy lòng y chúc muội một đời bình an như ý.”

Nghe Tề Thứ nói, lại nhìn bốn chữ này, thoáng chốc nước mắt Tề Ngọc Yên rơi xuống.

Phía sau “Lam Điền nhật noãn” còn có ba chữ không khắc.

Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên. (Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói.)

Chính là ám chỉ hai chữ “Ngọc Yên” trong tên của nàng, bởi vậy có thể thấy được Chung Dục đã cố gắng nhiều thế nào. Đáng tiếc, nam tử tốt đẹp như vậy, kiếp trước nàng phụ y, kiếp này, nàng vẫn lại phụ y.

Hai kiếp làm người, Tề Ngọc Yên không biết mình có tài cán gì, mà cả hai kiếp đều được Chung Dục thùy chung đợi chờ. Nhưng trải qua hai kiếp, người có lỗi nhất vẫn là Chung Dục. Kiếp trước y bị nàng liên lụy, vô tội chết thảm, kiếp này nàng tuyệt đối không thể để y chịu thương tổn lần nữa.

Thấy Tề Ngọc Yên ngập đầy nước mắt, Tề Thứ cho rằng nàng cũng có tình ý với Chung Dục, liền khẽ than một tiếng, khuyên như: “Ngọc Yên, đại ca không quan tâm muội và Ngũ lang có tình cảm gì, ngày mai tiến cung rồi, muội sẽ là nữ nhân của Hoàng thượng, không được bước sai. Mọi chuyện trước kia, muội hãy quên hết đi!”

Nghe Tề Thứ nói như vậy, Tề Ngọc Yên biết hần hiểu lầm. Nàng vội lau nước mắt, lắc đầu nói với huynh trưởng: “Đại ca yên tâm, Ngọc Yên không có tình ý nam nữ gì với Chung công tử đâu. Chỉ là Chung công tử đối đãi với muội như vậy, khiến Ngọc Yên cảm động thôi.”

Tề Thử nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, thấy nàng không giống đang nói dối thì an tâm, còn nói thêm “Ngọc Yên không có tình cảm gì với Ngũ lang thì tốt rồi. Nhưng mà, dù sao cây trăm năm cũng là tấm lòng thành của Ngũ lang, muội cứ giữ lại làm kỉ niệm đi!”

Tề Ngọc Yên gật đầu, cắt cây trăm đi.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, xe ngựa trong cung tới Tề phủ, đón Tề Ngọc Yên tiến cung.

Tề Ngọc Yên mặc bộ đồ quý nhân màu hồng hoa đào do Thượng y cục đã làm cho nàng trước đó. Sau khi mặc vào trang phục quý nhân, mặc dù nổi lên dáng vẻ thướt tha của nàng, nhưng lại khiến sắc mặt của nàng càng thêm vàng đen. Chỉ là, Tề Ngọc Yên chẳng còn để ý những điều này nữa.

Ra cửa, nàng liền nhìn thấy toàn bộ người nhà của mình.

Tề Chí Huy, Lục thị và phu thê Tề Thử, Tề Ý cùng nhau tiễn Tề Ngọc Yên lên xe ngựa tiến cung. Lục thị nhìn gương mặt đã bị hủy gần hết của nữ nhi, nghĩ tới sau khi nàng tiến cung sẽ bị lạnh nhạt, nước mắt không kìm lại nổi.

Khoảng khắc Tề Ngọc Yên bước xuống, liếc nhìn người nhà của mình lần cuối. Ngoại trừ Lục thị nước mắt ràn rụa, những người còn lại đều vô cùng lo lắng.

Trong lòng nàng đương nhiên biết mọi người trong nhà lo lắng điều gì. Vì muốn người nhà bớt lo, Tề Ngọc Yên nặn ra một nụ cười tươi rói, từ tốn nói: “Phụ thân, mẫu thân, ca ca, tẩu tẩu, tiểu đệ, đừng vì Ngọc Yên mà lo âu, con ở trong cung sẽ bình an mạnh khỏe mà.”

Mọi người dưới xe nghe Tề Ngọc Yên nói, hiểu ý của nàng, cũng sợ nàng buồn lo, liên tục gật đầu, ép chính mình nở nụ cười.

Cuối cùng, Tề Ngọc Yên chậm rãi bước xuống trước nụ cười của người nhà họ Tề, ngăn cách những người thân yêu nhất của mình ở ngoài xe.

Nếu như có thể làm cho toàn bộ người nhà mình một đời bình an, cho dù kiếp này Tề Ngọc Yên ta phải khổ sở chết sớm thì có làm sao?

Nước mắt chảy dọc hai má, nàng không còn biết được vận mệnh sau này của mình thế nào nữa.

Tiếng vó ngựa “lộc lộc” vang bên tai, mang theo Tề Ngọc Yên hướng thẳng về phía hoàng cung. Đột nhiên, xe ngựa dừng lại. Tề Ngọc Yên vén màn cửa sổ trên xe lên nhìn, đã tới ngoài cửa Hưng Khánh phía tây hoàng cung rồi.

Trong lòng nàng thở dài, rốt cuộc vẫn trở về nơi đây. Từng là nơi hạnh phúc nhất, cũng là nơi đau thương nhất của mình. Kiếp này, nàng không muốn được sủng ái, chỉ hi vọng người nhà mình thoát khỏi kết cục bị thảm kiếp trước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nhập cung

Tại lúc Tề Ngọc Yên còn đang suy nghĩ miên man, tiếng của Mai Hương vang lên đằng trước xe ngựa: “Cô nương, chúng ta đã tới trước cửa cung, mời cô nương xuống xe ạ.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy, vội ổn định lại tâm tình, trả lời: “Ừ.” Sau đó lấy ra một chiếc mạng che mặt màu trắng từ trong ngực, đeo lên trên mặt, che đi gương mặt cực kì xấu xí của mình.

Bấy giờ mới chậm rãi đứng dậy, vén màn ra ngoài xe.

Thấy Tề Ngọc Yên từ trong khoang xe chui ra, Mai Hương và Trúc Vận nhanh chóng tiến lên đỡ nàng xuống xe ngựa.

Lúc này, một tiểu thái giám đứng chờ bên cạnh tiến lên nghênh đón, cung kính hỏi: “Xin hỏi có phải là Tề quý nhân không?”

Mai Hương quay đầu lại, đáp: “Phải ạ.”

Tiểu thái giám tươi cười rạng rỡ khom người: “Nô tài là cung nhân của Chiêu Thuận cung Tần Dương, ra mắt Tề quý nhân. Về sau sẽ do nô tài hầu hạ Tề quý nhân, trước tiên mời Tề quý nhân theo nô tài tới tạm cung.” Dù sao Tề Ngọc Yên cũng là phi tần mới nhập cung, hiện giờ mặc dù vị phân thấp, nhưng về sau nàng như thế nào, không ai có thể nói trước được. Biết đâu nàng được thánh sủng, chính là bay lên đầu cành. Vì thế đám người cung nhân chẳng ai dám khinh thường mấy vị phi tần mới nhập cung này.

Tề Ngọc Yên nhìn tiểu thái giám tên Tần Dương này, không ấn tượng gì với hắn lắm, hơi gật đầu một cái, nói với Tần Dương: “Ừ, phiền người đi trước dẫn đường.”

“Quý nhân đừng khách sáo.” Tần Dương khom người cười nói: “Có thể cống hiến vì quý nhân chính là phúc phận mà Tần Dương tu được.”

Tề Ngọc Yên cười, cũng không nói thêm, cắt bước qua cửa Hưng Khánh.

Vừa vào cửa Hưng Khánh, đã có một chiếc cung kiệu đậu sẵn một bên.

Tần Dương nhanh chóng tiến lên, vồn vã nhắc mình kiệu, khom người nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, mời lên kiệu ạ.”

Tề Ngọc Yên tới bên kiệu, liếc sang nhìn Tần Dương, hơi ngập ngừng, mở miệng hỏi: “Phải rồi, Tần Dương, mấy người Phan Dữ Quân đã tới chưa?”

Tần Dương cười trả lời: “Bẩm quý nhân, Lương dung hoa, Phan tần, La mỹ nhân đã tiến cung hết rồi, hiện giờ chỉ thiếu mỗi quý nhân ngài vẫn chưa tiến cung thôi.”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, lại hỏi: “Ba người các nàng ở cung nào?”

Tần Dương vẫn vẻ mặt cung kính như cũ: “Lương dung hoa ở Minh Quang cung, Phan tần ở Vân Thai cung, La mỹ nhân ở Nhạ Thành cung.” Tần Dương liệt kê.

Tề Ngọc Yên nghe xong, cung điện mà ba vị tần phi này ở cũng giống với kiếp trước, không ai ở Trọng Hoa cung mà nàng từng ở kiếp trước.

Ngoại trừ Khôn Dương cung của Trịnh hoàng hậu, Trọng Hoa cung là cung thất gần với Càn Dương cung của Lý Cảnh nhất. Đoạn thời gian nàng được sủng, Lý Cảnh còn đổi tên của

Trọng Hoa cung thành Tầng Ngọc cung, đủ thấy hẳn khi đó coi trọng nàng dường nào.

Kỳ thật theo lẽ, những phi tần có vị phân thấp như Tề Ngọc Yên, đáng lý không có tư cách ở riêng một cung. Nhưng hậu cung của Vĩnh Gia đế Lý Cảnh không có người, ngoại trừ Trịnh hoàng hậu ra, không có bất cứ phi tần nào khác, không xây nhiều cung điện, vì thế Thái Hậu mới cho bốn vị phi tần mới nhập cung mỗi người một cung.

Tề Ngọc Yên cũng biết Chiêu Thuần cung kiếp này mình ở, là một cung điện vắng lặng nằm ở ven hồ Quỳnh Phương. Cung điện này cách Càn Dương cung rất xa, nếu bình thường phi tần muốn tranh sủng chắc sẽ không thích nơi này, nhưng Tề Ngọc Yên lại rất hài lòng. Ở đây, nàng có thể lẳng lặng trốn một góc, làm một lãnh phi bị người đời quên lãng trong xô xít.

Nghĩ tới đây, khoe môi Tề Ngọc Yên kéo ra một nụ cười thoải mái, sau đó khom lưng ngồi vào kiệu.

Theo tiếng hét to của Tần Dương, cung kiệu từ từ nâng lên.

Tề Ngọc Yên ngồi trong kiệu, tâm trạng giống như chiếc cung kiệu khi đang đi này, nhấp nhô lên xuống không ngừng. Nàng không biết con đường phía trước của mình sẽ ra sao? Cúi đầu giả làm người xấu xí, thật sự có thể đổi lấy sự bình an của cả nhà ư? Trong lòng nàng không dám khẳng định.

Lúc cung kiệu dừng lại trước Chiêu Thuần cung, một nữ tử mặc trang phục cung nữ màu xanh nhạt bước nhanh lên trước, hành lễ với Tề Ngọc Yên vừa bước ra khỏi kiệu, cười nói: “Nô tỳ là cung nữ chưởng cung của Chiêu Thuần cung, ra mắt Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên híp mắt nhìn Thanh Hà, nàng cũng không ấn tượng lắm với cung nữ chưởng cung của Chiêu Thuần cung này, bèn cười nói: “Thanh Hà cô cô, miễn lễ!”

Lúc này, Mai Hương bước nhanh tới bên người Tề Ngọc Yên, đưa một cây trâm vàng cho nàng.

Tề Ngọc Yên cầm trâm vàng, bước tới trước nâng Thanh Hà dậy, tiện đà nhét trâm vàng vào trong tay cô ấy, nói: “Chút lòng thành, xin cô cô vui vẻ nhận giùm.” Dù sao mình cũng là thân phi có vị phân thấp hơn, mềm mỏng một chút không phải là chuyện xấu, hơn nữa sau này còn có chỗ phải dùng tới Thanh Hà.

Thanh Hà nghe thấy Tề Ngọc Yên gọi mình là “cô cô”, ngẩn ra, từ từ đứng dậy, quan sát vị quý nhân mới tiến cung trước mắt mình này. Chỉ thấy khăn lụa trắng che đi gương mặt của nàng, khiến người ta không nhìn rõ dung nhan nàng, nhưng dáng vẻ rất thướt tha. Mặc dù mới vào cung đình nhưng cảm thấy nàng không d.2[-3^{Q}Ú[emai protected]^n có tí gì gọi là giữ kẽ, ngược lại tự nhiên hào phóng, tựa như đã sớm quen thuộc chốn hậu cung thâm sâu này. Trong lòng Thanh Hà thầm nghĩ, xem ra vị Tề quý nhân này không thể khinh thường được.

Thanh Hà vội khom người mỉm cười nói: “Quý nhân sẽ ở tại Di Hòa điện, nô tỳ đã sai người dọn dẹp sạch sẽ xong xuôi, giờ sẽ dẫn quý nhân qua đó.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu, rồi theo Thanh Hà vào trong cung.

Nhắc tới Chiêu Thuần cung này, kiếp trước Tề Ngọc Yên chưa từng tới bao giờ, cũng không rõ Di Hòa điện ở đoạn nào, nên theo sau Thanh Hà đi về phía cung điện.

Di Hòa điện là một khoảnh sân ở phía Tây Chiêu Thuần cung. Tới cửa viện, Thanh Hà quay đầu cười nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, Di Hòa điện ở trong viện này đây.” Sau đó tiến lên, nhẹ nhàng đẩy mở cửa viện.

Theo cửa viện chậm chậm tách mở sang hai bên, những đóa hoa trên nhánh cây hải đường rụng rờ như pháo hoa chiếu vào mắt nàng, cảnh đẹp như vậy, khiến cho hồn Tề Ngọc Yên bị hấp mất phần nửa.

Nàng vô thức bước vào sân, tới dưới tàng cây hải đường, từ từ khép mắt lại, một mùi hương dễ chịu thấm nhập vào tâm can, khiến người ta vô cùng thư thái.

E rằng sẽ phải giam mình cả đời trong viện này, mặc dù không hoa lệ phú quý như Trọng Hoa cung mà nàng từng ở, nhưng tươi mát động lòng người. Tề Ngọc Yên cực kỳ hài lòng.

Thanh Hà thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên mang ý cười, trong lòng ổn định lại, mỉm cười nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, hiện giờ Chiêu Thuần cung không có người làm chủ, giờ quý nhân là chủ tử duy nhất trong cung này, có việc gì quý nhân cứ phân phó Thanh Hà là được.”

“Ừ, ta biết rồi.” Tề Ngọc Yên mở mắt, cười nói với Thanh Hà: “Sau này Ngọc Yên còn rất nhiều chuyện phải nhờ cậy tới Thanh Hà cô cô!”

Thanh Hà vội vàng nói: “Quý nhân quá lời rồi, đây đều là bổn phận của nô tỳ mà.” Nói xong Thanh Hà lại gơ tay, gọi ba tiểu cung nữ ở đằng sau tới, nói với các cô: “Hương Vân, Tuyết Hoa, Uyển Bích, đây là chủ tử của các người, mau tới chào đi. Sau này các người phải tận tâm hầu hạ quý nhân đó.”

“Dạ.” Ba tiểu cung nữ đồng loạt lên tiếng, sau đó tới trước mặt Tề Ngọc Yên, quỳ xuống hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi!” Tề Ngọc Yên mỉm l_êq(w)^{-d011/ cười gật đầu, sau đó hất nhẹ cằm với Mai Hương.

Mai Hương hiểu ý, vội lấy ra ba miếng ngọc bội đã chuẩn bị từ trước đưa cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên dịu dàng cười gọi đám người Hương Vân tới nói: “Đây là quà ra mắt ta tặng các người, cũng không giá trị là bao, vui vẻ là được rồi.”

Ba người Hương Vân mừng rỡ tiến lên nhận ngọc bội, hành lễ tạ thưởng.

“Được rồi, các người lui xuống hết đi.” Tề Ngọc Yên nói.

Ba người Hương Vân lên tiếng trả lời rồi lui xuống.

Thanh Hà cười nói: “Hiện giờ trong Di Hòa điện này chỉ có ba cung nữ và hai cung nhân là Tần Dương, Ngô Thụ thôi. Nhưng tháng sau trong cung sẽ tới một nhóm cung nữ cung nhân mới, đến lúc đó có thể sẽ phân thêm vài người tới hầu hạ quý nhân.”

Tề Ngọc Yên tươi cười: “Không sao đâu.”

Thanh Hà nờ nụ cười, sau đó còn nói thêm: “Phải rồi, buổi tối quý nhân cần phải trang điểm sớm chút. Tối nay Thái hậu đãi tiệc ở Nhân Thọ cung, mấy chủ tử mới nhập cung cũng phải tới. Quý nhân vừa nhập cung, nếu tới muộn, e không hay lắm.”

Tề Ngọc Yên im lặng, sau đó gật đầu cười, nói: “Ta biết rồi.”

Thanh Hà hành lễ, rồi lui xuống.

Tề Ngọc Yên nhìn theo bóng lưng Thanh Hà, nghĩ tới buổi tối Thái hậu thiết đãi cung yến, chân mày bắt gặp hơi nhíu lại. Thời điểm này kiếp trước, nàng ở cung yến mới biết được thân

phận của Lý Cảnh, từ đó tiến vào con đường sùng phi.

Kiếp này, bản thân lại phải bước trên một con đường khác hoàn toàn. Vậy Lý Cảnh, sẽ thích vị phi tần nào đây?

Sắc trời dần tối, Tề Ngọc Yên cúi bỏ cung trang, đổi sang một chiếc váy màu tím nhạt xen lẫn hoa lựu chi vàng, trên mặt vẫn d(đ--le#.qu^ýd/ô/n đeo chiếc mạng che mặt màu trắng. Phòng ngựa vạn nhất, nâng đỡ Mai Hương lại Di Hòa điện, chỉ dẫn theo Trúc Vận bên người, rồi tới Nhân Thọ cung.

Tề Ngọc Yên cho rằng mình tới sớm, không ngờ lúc nàng tới Nhân Thọ cung, Trịnh hoàng hậu và Phan Dữu Quân đã ở đây rồi.

Nàng vừa vào cửa, đã thấy kẻ thù tiền kiếp của mình đang mặc một chiếc váy hoa sen dệt tơ màu trắng ngà xanh, ngồi phía dưới Tiêu thái hậu.

Thấy Tề Ngọc Yên vào cửa thì Phan Dữu Quân vội đứng lên, gật đầu cười với Tề Ngọc Yên, thốt lên: “Muội muội đã tới.”

Tề Ngọc Yên dè dặt sự căm ghét tột cùng trong lòng, đánh mặt gật đầu với Phan Dữu Quân, sau đó nhẹ nhàng tới trước mặt Thái hậu, dập đầu hành lễ nói: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên ra mắt Thái hậu, Hoàng hậu nương nương.”

Tiêu thái hậu mỉm cười nói: “Tề quý nhân, mau đứng dậy.”

“Tạ thái hậu.” Tề Ngọc Yên chậm rãi đứng dậy.

Mặc dù Tiêu thái hậu đã quá bốn mươi, nhưng thoát nhìn lại không thấy già, vẫn trẻ đẹp như cũ, ngồi cùng với Trịnh hoàng hậu trẻ tuổi, cảm giác không giống mẹ chồng nàng dâu, ngược lại giống tỷ muội hơn.

“Tôi gặp Thái hậu, sao còn đeo mạng che mặt? Có gì không dám cho người ta nhìn hả?” Thấy Tề Ngọc Yên đeo lụa trắng che mặt, Trịnh hoàng hậu Trịnh Chúc hơi nhăn mày lại.

Mấy ngày trước biểu tỳ Lưu Tĩnh Ly tiến cung có kể về Tề Ngọc Yên với Thái hậu, khen nàng ta còn đẹp hơn cả đệ nhất mỹ nhân kinh thành Phan Dữu Quân, trong lòng Trịnh Chúc có chút ghen ghét Tề Ngọc Yên. Giờ bắt được lỗi của Tề Ngọc Yên, nàng ta nhanh chóng phát uy, muốn phát huy uy nghiêm của Hoàng hậu mình trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thái hậu

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt Trịnh hoàng hậu có chút không vui, cũng không sợ hãi, mỉm cười đáp lời: “Hồi Hoàng hậu nương nương, mấy ngày trước tần thiếp bị ốm một trận, khuôn mặt biến đổi lớn, cực kỳ xấu xí, không dám lộ mặt gặp người, tránh khiến cho Thái hậu và Hoàng hậu nương nương hoảng sợ.”

“Người bị bệnh mà biến dạng mặt mày ư?” Trịnh hoàng hậu sững sốt, sau đó bán tín bán nghi nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên sợ Trịnh hoàng hậu không tin, còn nói thêm: “Lúc trước Xuân Hoa cô cô đến phủ dạy tần thiếp lễ nghi, mẫu thân tần thiếp từng xin Xuân Hoa cô cô hỏi cung bẩm báo việc này rồi.”

“Hình như có chuyện như thế thật.” Tiêu thái hậu nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, gật gù nói: “Quả thật ai gia có nghe Xuân Hoa trở về báo về chuyện Tề quý nhân sinh bệnh, ai gia nhớ rõ còn phải thái y tới Tề phủ xem bệnh cho Tề quý nhân.”

“Tần thiếp tạ ơn Thái hậu quan tâm.” Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thi lễ với Tiêu thái hậu.

“Thật không?” Trịnh hoàng hậu nâng mắt liếc Tề Ngọc Yên, cười lạnh, nói: “Chẳng qua đồ bệnh thôi mà, có thể đáng sợ tới mức nào cơ chứ? Bỏ mạng che mặt cho Thái hậu và bản cung xem, Thái hậu và bản cung không dễ bị dọa sợ đến thế đâu.” Tề Ngọc Yên càng che giấu gương mặt, nàng ta càng muốn nhìn. Muốn xem thử người còn đẹp hơn đệ nhất mỹ nhân kinh thành trong lời đồn có đáng vẻ ra sao.

Bởi vì Trịnh hoàng hậu Trịnh Chúc là ngoại sinh nữ (cháu gái ngoại) của Tiêu thái hậu, mẫu thân nàng ta là tỷ ty ruột của Tiêu thái hậu nên tình cảm giữa hai người vô cùng thân thiết. Tiêu thái hậu không có con gái, từ nhỏ đã yêu thương Trịnh Chúc như nữ nhi của chính jlee=quuý+)õnnn mình, cho nên ở trước mặt Tiêu thái hậu nàng ta thích gì làm nấy. Ví như hiện giờ, Tiêu thái hậu còn chưa lên tiếng mà nàng ta đã lên tiếng trước rồi.

Nhưng nói gì chẳng nữa, Trịnh hoàng hậu cũng đứng đầu trong cung, lời nàng ta nói, Tề Ngọc Yên không thể không nghe theo. Vì thế Tề Ngọc Yên cúi người hành lễ, nói: “Tần thiếp tuân mệnh. Chỉ là, nếu lát nữa đáng vẻ xấu xí của tần thiếp dọa sợ Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, xin Thái hậu và Hoàng hậu nương nương thứ tội.” Nói xong Tề Ngọc Yên đứng thẳng người, chậm rãi đưa tay về sau tai, từ từ tháo chiếc mạng che trên mặt mình xuống.

Khi gương mặt xấu xí lộ hoàn toàn trước mắt mọi người, Tề Ngọc Yên nghe thấy rõ mồn một tiếng giạt mình hít khí của toàn bộ người trong điện, trong điện lập tức trở nên yên tĩnh, quả thực nghe được cả tiếng kim rơi.

Thấy tình cảnh này, trong lòng nàng thầm cười khò. Xem ra gương mặt này của mình, thật sự là xấu không chịu nổi.

Sau một lúc, mới nghe được giọng nói hoảng hốt của Tiêu thái hậu vang lên: “Tề quý nhân, sao người lại trở nên như vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn về khiếp sợ không giấu nổi của Tiêu thái hậu, cười chua chát nói: “Sau khi thần thiếp ngã bệnh, sắc mặt càng lúc càng kém, rồi trở thành thế này.”

Tiêu thái hậu tựa như vẫn không thể tin nổi: “Ai gia thấy trong bức họa kia, Tề quý nhân là một tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa lần trước Tĩnh Ly tiến cung chơi cũng nói Tề quý nhân cực kỳ xinh đẹp ra sao? Tại sao đồ một trận bệnh lại trở nên như này?”

Tề Ngọc Yên nghe Tiêu thái hậu nói, trong lòng sững sốt. Lưu Tĩnh Ly từng khen ngợi dung mạo của mình trước mặt Thái hậu ư? Lúc này, nàng chợt nhớ tới, mẫu thân Lưu Tĩnh Ly là cô cô ruột của Trịnh hoàng hậu, cho nên Lưu Tĩnh Ly và Trịnh hoàng hậu có qua lại nhiều với nhau. Xem ra, chắc lúc Lưu Tĩnh Ly nhập cung, có nhắc tới mình với Thái hậu, mới khiến Thái hậu chú ý, cuối cùng bị tuyển vào cung.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tề Ngọc Yên không khỏi trầm than đúng là thất sách. Sớm biết kết quả sẽ như này, mình sẽ không tới Chung gia. Cũng sẽ không bị Lưu Tĩnh Ly nhìn thấy, vô hình trung tự đưa mình vào cung.

Nhưng hiện giờ có hối hận cũng vậy, theo tình hình hiện tại, Tiêu thái hậu còn hối hận hơn cả mình. Nhưng mình đã nhập cung, chẳng còn cách cứu vãn nữa. Trước mắt chỉ có thể nhún mình, khiến Thái hậu thương xót, hi vọng cuộc sống trong cung sau này của mình sẽ yên bình chút ít. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên tức khắc làm ra vẻ mặt ủ dột: “Đúng vậy, chỉ có thể trách Ngọc Yên số khổ, không biết tại sao ngã bệnh một cái lại biến thành bộ dạng như này. Lát nữa Hoàng thượng tới, nhìn thấy Ngọc Yên, phải chăng sẽ ghét bỏ Ngọc Yên?” Nói xong trên mặt Tề Ngọc Yên mang vẻ bi thương.

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, lại thấy nàng thương tâm vô cùng, Tiêu thái hậu cũng thở dài một tiếng. Lý Cảnh là con trai duy nhất của bà, sắp tới tuổi đôi mươi, dưới gối vẫn chưa có lấy một mụn con.

Tiêu thái hậu cũng hiểu, Lý Cảnh không thích ngoại sinh nữ Trịnh Chúc của mình. Nhưng lại không từ chối được tỷ tỷ nhờ vả, thêm nữa bản thân mình thật sự rất yêu thương Trịnh Chúc, hai năm trước đã ép Lý Cảnh thủ Trịnh Chúc. Tưởng rằng thành thân rồi, hai đứa lâu ngày sinh tình, quan hệ sẽ dần tiến triển.

Nào ngờ Lý Cảnh và Trịnh Chúc như thể oan gia kiếp trước, làm thế nào cũng không thể ở chung được với nhau, hai năm qua, Lý Cảnh không hề bước một bước vào Khôn Dương cung. Mà Trịnh Chúc thì lại vô cùng ghen tuông, nếu trong cung có cung nữ nào muốn thân cận Lý Cảnh, không tránh khỏi bị Trịnh Chúc xuống tay ác độc trừng trị. Cũng may Lý Cảnh chẳng để vào mắt nữ tử nào trong cung, bên người cũng không có nữ nhân nào khác, dần dần Trịnh Chúc cũng ngừng nghĩ, không gây ra trận mưa to gió lớn nào nữa.

Nhưng dù sao Lý Cảnh cũng là vua một nước, bên người không thể không có nữ nhân. Cuối cùng Tiêu thái hậu không màng tới Trịnh Chúc có đồng ý hay không, tự mình l.ê>qúy&đ)0^(n làm chủ tuyển phi cho Lý Cảnh, định chọn cho nhi tử mấy nữ tử hợp ý. Nhưng Lý Cảnh tựa hồ chẳng vui thích gì cái chuyện tuyển phi này, dưới sự khuyên can đủ đường của bà mới đồng ý để Tiêu thái hậu tuyển bốn phi tần dìm hấn.

Bởi vì tần phi tuyển tiến cung không nhiều, cho nên lúc chọn lựa, Tiêu thái hậu cũng hao tổn tâm tư rất nhiều, càng không phải bàn tới dung mạo, đây chính là thứ phải đặc biệt chú trọng. Nam nhân nào lại không thích nữ nhân chứ? Tiêu thái hậu tin tưởng nhi tử của mình cũng không ngoại lệ.

Lúc tuyển Tề Ngọc Yên, Thái hậu cũng do nghe Lưu Tĩnh Ly kể rằng nàng ấy cực kỳ xinh đẹp, Tiêu thái hậu tự mình xem bức họa, cũng cảm thấy diện mạo của nữ tử này hẳn là không tầm thường, bấy giờ mới tuyển nàng tiến cung. Không ngờ gặp được người thật, nhưng dung mạo xấu xí như này, sao có thể lọt vào mắt nhi tử của mình chứ? Nghĩ tới bốn người, lại phí mất một, trong lòng Tiêu thái hậu thật hối hận lắm!

Nhưng chuyện đã tới nước này, không tuyển cũng đã tuyển, đây chính là tần phi do Lý Cảnh tự mình hạ thánh chỉ sắc phong. Giờ người đã vào cung rồi, còn có cách nào khác? đành để Tề Ngọc Yên điều dưỡng trong cung trước, xem có thể khôi phục lại hay không đã. Nghĩ tới đây, Tiêu thái hậu an ủi Tề Ngọc Yên: “Đừng lo lắng, ai gia đã nói qua, tần phi của Hoàng đế, trọng đức không trọng mạo. Hơn nữa bệnh này của Tề quý phi cũng không có gì đáng ngại cả, điều dưỡng thêm chút thời gian sẽ từ từ khá hơn thôi.”

Tề Ngọc Yên bày ra bộ dạng hai mắt đầm lệ, nhìn Tiêu thái hậu, nghẹn ngào nói: “Tạ Thái hậu thương yêu.”

Tiêu thái hậu lại than nhẹ một tiếng, sau đó xua tay nói: “Thân thể người không khỏe, ngồi xuống trước đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đưa tay lên, lại đeo mạng che lên, rồi mới đi về phía chỗ ngồi.

Phan Dữu Quân thấy Tề Ngọc Yên đi tới, dậu dàng cười với nàng, nhẹ giọng kêu lên: “Muội muội, mau tới ngồi bên tỷ tỷ này.”

Nhìn thấy Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên hơi chậm lại cước bộ, sau đó hành lễ với Phan Dữu Quân, rồi ngồi vào chỗ của mình. Kiếp trước vị phân của Tề Ngọc Yên cao hơn Phan Dữu Quân, chưa bao giờ phải hành lễ với á ta, không ngờ tới kiếp này, mình lại phải hành lễ với kẻ thù. Nhưng nếu có thể đôi lấy bình an cho cả nhà Tề gia, đừng nói phải hành lễ với Phan Dữu Quân, dù phải quỳ xuống dập đầu với á thì có làm sao? Nghĩ như thế, trong lòng Tề Ngọc Yên thanh thản hơn nhiều.

Thấy Phan Dữu Quân bên cạnh Tề Ngọc Yên, rốt cuộc trong lòng Tiêu thái hậu được an ủi đôi chút. Nói cho cùng thì vẫn không chọn làm Phan Dữu Quân. Nàng ta không hổ là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, mây liễu mắt hạnh, môi anh đào da trắng tuyết, nhìn thôi đã khiến người ta động lòng rồi. Cứ chờ nhi tử mình tới, nhìn thấy người đẹp đường này, chắc hẳn sẽ yêu thích.

Trịnh hoàng hậu thấy Tề Ngọc Yên xấu xí như thế, nên chẳng đặt nàng vào trong lòng nữa, nhưng thoáng nhìn qua Phan Dữu Quân ngồi bên dưới, chân mày lập tức nhăn lại.

Động tác nhỏ nhặt này của Trịnh hoàng hậu không lọt khỏi mắt của Tề Ngọc Yên. Nhắc tới vị Trịnh Chúc này, mặc dù là hoàng hậu cao quý, nhưng cũng không tính là một nữ tử mệnh số tốt. Nàng gả cho Lý Cảnh ba năm trước, quan hệ hai người như nước với lửa, vậy mà nàng vẫn yêu Lý Cảnh đậm sâu. Do đó, muốn nàng ta vừa mất phi tần nào đó của Lý Cảnh là điều không thể.

Tề Ngọc Yên còn nhớ rõ kiếp trước, thời điểm mình được sủng, Trịnh hoàng hậu cũng từng tới tìm nàng kiểm chuyện. Lúc đó nàng sợ người khác nói mình được sủng mà kiêu ngạo, không dám nói với Lý Cảnh, tự mình âm thầm chịu đựng. Cho tới một hôm, Trịnh hoàng hậu tìm cố, phạt nàng quỳ dưới ánh mặt trời chói chang hai canh giờ, cuối cùng nàng chịu không nổi mà ngất lịm đi, mới bị Lý Cảnh phát hiện (d=đ"lê&qu-[ú]đô/a/n. Hôm đó hẳn nỗi giận bùng bùng tới Khôn Dương cung, không biết đã nói gì với Trịnh hoàng hậu, trái lại sau lần đó nàng không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an nữa, Trịnh hoàng hậu cũng không tìm nàng gây sự nữa, chỉ là một năm sau nàng ta vì u sầu mà qua đời. Bởi vì chuyện Trịnh hoàng hậu qua đời, Tiêu thái hậu vẫn giận Lý Cảnh, sau đó chuyển tới hành cung ở núi Lộc Sơn ở một mình, không chịu hồi kinh.

Nếu như Trịnh hoàng hậu đoán mệnh giống kiếp trước, vậy nàng ta cũng chỉ có thể sống thêm một năm rưỡi nữa mà thôi. Nghĩ tới đây, mặc dù kiếp trước Trịnh hoàng hậu gây nhiều khó dễ với mình, Tề Ngọc Yên cũng không muốn so đo với nữ tử không còn sống được bao lâu này.

Vừa ngồi xuống, lại có cung tỷ tiến vào diện bảm báo, nói rằng dung hoa Lương Từ Vân, mỹ nhân La Xảo Nhi đã đến.

Tiêu thái hậu liền sai cung tỷ truyền hai người tiến vào.

Hôm nay Lương Từ Vân mặc một chiếc váy dài đầy nhánh hoa xếp ly màu hồng cánh sen, trên đầu cài một cây trâm hoa đào, lộ ra thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp.

La Xảo Nhi nhỏ hơn Tề Ngọc Yên một tuổi, vừa tròn mười lăm, chỉ thấy nàng ở trên mặc một chiếc xiêm bách điệp dệt kim màu xanh nhạt, bên dưới là chiếc váy dài xòe rộng, vô cùng hoạt bát đáng yêu.

Hai người dặt tay nhau, cùng tới trước mặt Tiêu thái hậu, quỳ xuống hành lễ.

Tiêu thái hậu khẽ cười nâng tay: “Đứng lên đi.”

Chờ hai cô gái đứng dậy, Tiêu thái hậu quan sát kỹ lưỡng một hồi, vô cùng hài lòng. Ngẫm nghĩ mặc dù đã chọn sai Tề Ngọc Yên, nhưng ba tần phi còn lại ai cũng đều xinh đẹp như hoa, mỗi người mỗi vẻ, nhi tử mình chắc sẽ thích được một người.

Trái ngược với sắc mặt vui mừng của Tiêu thái hậu, Trịnh hoàng hậu càng lúc càng tái nhợt.

Tề Ngọc Yên đọc được tâm tư của Trịnh hoàng hậu. Quan hệ giữa nàng ta và Lý Cảnh vốn đã không tốt, hiện giờ lại có thêm ba phi tần như hoa như ngọc tiến cung, sợ rằng quan hệ

giữa nàng ta và hoàng đế sẽ càng lúc càng xa?

Thấy cũng đã tới giờ, Tiêu thái hậu cười nói: “Chắc hẳn Hoàng đế sắp tới đây rồi, chúng ta tới Dật Hòa điện chờ hẳn trước đi.”

Nghe Lý Cảnh sắp tới, tim Tề Ngọc Yên nhảy dựng lên. Ngược mắt nhìn ba người kia, gương mặt Phan Dữ Quân và Lương Từ Vân chứa tình, ánh mắt tràn đầy mong chờ, ngay cả La Xảo Nhi còn nhỏ tuổi trên má cũng nhuộm hồng hồng.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Tề Ngọc Yên cười khổ. Đây là bốn tần phi mới tiến cung, lần đầu gặp mặt Hoàng đế. Ba người các nàng trong lòng có chút chờ mong, cũng là chuyện bình thường. Ai chẳng hi vọng mình lọt vào mắt xanh Hoàng đế, rồi một bước lên trời? Nhưng kiếp này, không biết Lý Cảnh sẽ vừa ý với ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Diện thánh

Cung yến được bày tại Dật Hòa điện phía đông Nhân Thọ cung.

Tề Ngọc Yên theo sau Phan Dữ Quân vào trong điện, đã thấy trong điện bày biện xong xuôi hết tất cả.

Chính giữa Dật Hòa điện xếp ba cái bàn. Tiêu thái hậu ngồi ở giữa, Trịnh hoàng hậu ngồi ở bên phải bà. Còn chỗ bên trái Tiêu thái hậu đương nhiên là giành cho Hoàng đế Lý Cảnh.

Phía dưới xếp bốn cái bàn, trái phải mỗi bên hai.

Dựa theo vị phân cao thấp, Lương Từ Vân và Tề Ngọc Yên ngồi bên trái, Phan Dữ Quân và La Xảo Nhi ngồi bên phải.

Trong lúc chờ Lý Cảnh, mọi người cùng ngồi trong điện tán gẫu. Tiêu thái hậu cực kỳ ân cần với mọi người, dần già, mọi người không còn ngại ngùng nữa, nói chuyện một cách tự nhiên. Phan Dữ Quân thấy Tiêu thái hậu hình như rất thích nghe một vài chuyện lạ ngoài cung, nên kể một vài câu chuyện lạ kì mà mình nghe được cho bà, khiến Tiêu thái hậu vô cùng thích thú.

Nghe tiếng nói dịu nhẹ của Phan Dữ Quân, Tề Ngọc Yên chợt nhớ về lúc á tới Lan Vu cung kiếp trước, kể lại người nhà chết thảm thế nào, Huyền nhi bị hại ra sao, cũng bằng chính cái giọng này. Đột nhiên Tề Ngọc Yên thấy trong lòng bức bối, cũng không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ngồi ở bên, như thả mình vào một thế giới khác.

Bất chợt, tiếng một thái giám hét vang to: “Hoàng thượng giá đáo!”

Nghe tiếng thái giám, Tề Ngọc Yên giật mình, thân thể không kìm được khẽ run lên.

Cuối cùng hẳn đã tới.

Thấy mọi người lục tục đứng lên, Tề Ngọc Yên cũng nhanh chóng đứng dậy, cùng mọi người hành lễ. Nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tề Ngọc Yên quỳ trong điện, rạp người trên đất, hai tay đặt chéo, để trên mặt đất, trán áp nhẹ lên mu bàn tay.

Rất nhanh, bước chân của nam tử tới trước người Tề Ngọc Yên, không dừng lại trước nàng như kiếp trước, mà tiếp tục đi thẳng tới chỗ Tiêu thái hậu. Tiếp đó là giọng nói vừa thân thương lại vừa xa lạ của Lý Cảnh vang lên bên tai nàng: “Nhi thần gặp mặt mẫu hậu.”

Tiêu thái hậu nhìn nhi tử triu mến, mỉm cười nói: “Cảnh nhi, con tới rồi.”

Trịnh hoàng hậu cúi người thi lễ với Lý Cảnh, nói: “Thần thiếp gặp mặt Hoàng thượng.”

Lý Cảnh liếc nhìn Trịnh hoàng hậu, nở một nụ cười hơi hột, lạnh giọng nói: “Hoàng hậu miễn lễ.” Cũng không hề nói thêm gì với Trịnh hoàng hậu, tới ngay chiếc bàn phía bên trái Tiêu thái hậu ngồi xuống.

Thấy Trịnh hoàng hậu đứng như trời trồng, sắc mặt tựa hồ có chút xấu hổ, Tiêu thái hậu vội vàng nói: “A Chước, con cũng ngồi xuống đi.”

“Tạ mẫu hậu.” Trịnh hoàng hậu gượng cười, xoay người trở về bàn.

Nhìn dáng vẻ của Trịnh hoàng hậu, Tiêu thái hậu thờ dãi trong lòng. Một người là nhi tử thân sinh của mình, một người là chất nữ ruột của mình, ai cũng đều có dòng máu Tiêu gia chảy trong huyết quản, nhưng quan hệ của hai người lại giống như mèo và chuột vậy, không thể ở cùng một chỗ. May thay, hiện giờ có thêm bốn phi tần mới vào cung. Bốn người này đều do mình tuyển chọn kỹ càng, mặc dù Tề Ngọc Yên là ngoài ý muốn, nhưng ba tần phi kia cũng được coi là mỹ nhân trầm đắm mới tìm được một, chắc hẳn nhi tử sẽ phải ưng được một người chứ?

Nghĩ tới đây, Tiêu thái hậu chỉ vào bốn vị nữ tử bên dưới, cười nói với Lý Cảnh: “Đây là những phi tần mới trúng tuyển, Cảnh nhi chưa từng gặp đâu.”

Lý Cảnh nhìn lướt qua bên dưới, chỉ thấy bốn nữ tử đang hành lễ nằm rạp trên mặt đất. Hắn thân nhiên mở miệng: “Tất cả đều bình thân đi.”

Đám người Tề Ngọc Yên vội vã tạ ân, đứng dậy ngồi vào lại bàn của mình.

Tiêu thái hậu cười nói: “Dưới kia, mấy vị tần phi theo vị phân cao thấp, từng người tiến lên trước thánh đi, để Hoàng đế có thể nhìn ngắm các người thật rõ.”

“Dạ vâng.” Bốn người đồng thanh đáp.

“Lương dung hoa, bắt đầu từ người đi.” Tiêu thái hậu nói.

“Tần thiếp tuân chỉ.” Lương Từ Vân gật đầu, sau đó chậm rãi đứng dậy, mỗi bước như hoa sen nở tới giữa điện, hành lễ với Lý Cảnh, dịu dàng nói: “Tần thiếp Lương Từ Vân, ra mắt Hoàng thượng.”

“Lương dung hoa.” Lý Cảnh thờ ơ cười, nói: “Được rồi, trầm đã nhớ, về chỗ đi.”

Thấy Lý Cảnh không để mắt tới Lương Từ Vân mới tiến cung, gương mặt của Trịnh hoàng hậu vốn bởi vì bị Lý Cảnh lạnh nhạt mà hơi tái, hồi phục lại vài phần màu sắc.

Lương Từ Vân thấy Lý Cảnh không nhìn mình nhiều, trong mắt không giấu nổi vẻ thất vọng. Nàng hơi cắn môi, sau đó cúi đầu hành lễ, mang túi hờn trở về.

“Phan tần, tới lượt ngươi.” Tiêu thái hậu thấy Lương Từ Vân thất bại, vội gọi Phan Dữu Quân.

Tiêu thái hậu vừa dứt lời, Phan Dữu Quân nhẹ nhàng đứng dậy, hít một hơi thật sâu, chậm chậm bước tới, hành lễ với Lý Cảnh, dùng giọng nói mềm chảy nước nói: “Tần thiếp Phan Dữu Quân ra mắt Hoàng thượng.” Nói xong hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười, dùng đôi mắt như làn nước mùa thu nhìn Lý Cảnh. Thân là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, nàng ta có vài phần tự tin vào dung mạo của chính mình.

Lý Cảnh nâng mắt, nhìn lướt qua Phan Dữu Quân, gật đầu, nói: “Phan tần à, ngươi cũng trở về đi.”

Thấy Lý Cảnh lạnh nhạt với mình y như Lương Từ Vân, tươi cười trên mặt Phan Dữu Quân thoáng chốc trở nên cứng đờ. Không nghĩ tới, Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo động lòng người của nàng rồi mà vẫn đứng đưng như cũ. Nàng cắn răng, cố nhịn sự chênh vênh trong lòng, cười duyên nói: “Tạ hoàng thượng.” Sau đó nhẹ nhàng lui xuống.

“Tề quý nhân.” Tiêu thái hậu nhìn Tề Ngọc Yên, dùng ánh mắt ra lệnh cho nàng.

Nghe thấy tiếng Tiêu thái hậu, trong chớp mắt hô hấp của Tề Ngọc Yên loạn lên. Kiếp trước, trước khi làm lễ, Lý Cảnh đã lên đưa tình với nàng, nên lúc nàng ra mắt hẳn cũng không đến nỗi căng thẳng lắm. Kiếp này, mình dùng gương mặt này gặp hẳn sẽ ra sao đây?

Tề Ngọc Yên chậm rãi đứng lên, kéo thân mình cứng đờ, nhắm mắt tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ với hắn, nói: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên ra mắt Hoàng thượng.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên đeo mạng che mặt, trong lòng có chút tò mò, liền hỏi: “Tại sao ngươi phải che mặt?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Tháng trước tần thiếp sinh bệnh, da mặt vàng đen, cực kì xấu xí, đành phải che lại, tránh khiến cho Bệ hạ nhìn thấy bộ mặt xấu xí của tần thiếp mà mất hứng.”

Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, cảm giác giọng nói của nàng ấy có chút quen quen.

“Ngẩng đầu nhìn Trẫm.” Lý Cảnh đột nhiên nói.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh, khẽ thốt lên: “Hoàng thượng.”

Nhìn ánh mắt của Tề Ngọc Yên, chẳng hiểu sao tim Lý Cảnh nảy lên. Hắn cảm giác mình từng gặp nàng ấy ở đâu đó, nhưng không tài nào nhớ nổi.

“Tháo mạng che mặt xuống, để Trẫm nhìn.” Hắn lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, thân mình Tề Ngọc Yên hơi chấn động. Lời của Hoàng đế, nàng nào dám không nghe, chỉ đành chậm rãi đưa tay lên, nhẹ nhàng tháo xuống mạng che mặt của mình.

Lý Cảnh chăm chú theo dõi Tề Ngọc Yên.

Phía dưới mạng che mặt, là một gương mặt hắn chưa từng gặp qua, hoàn toàn xa lạ. Da thịt trắng như lõi nàng nói, vừa đen vừa vàng, cực kỳ xấu xí, nhưng nhìn nàng, lại không có cảm giác khó chịu, vẫn cảm giác thân thuộc quanh quẩn đâu đó, không xa đi được. Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào nàng một lúc, vẫn không nghĩ ra được tại sao lại có cảm giác như vậy với nàng, đành phải khẽ thờ dài, nói: “Ngươi về chỗ đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên hành lễ, định bụng đeo lại mạng che mặt.

Đúng lúc này, Trịnh hoàng hậu cất tiếng: “Tề quý nhân, sắp khai yến rồi, ngươi còn đeo mạng che mặt làm gì nữa?” Bởi vì Lý Cảnh nói nhiều với Tề Ngọc Yên thêm vài câu, nàng ta liền bắt mắt với Tề Ngọc Yên. Lại nghe thấy Lý Cảnh khẽ thờ dài, chắc hẳn tức hận dung mạo của Tề Ngọc Yên, nên nàng ta có ý muốn trưng khuôn mặt xấu xí của Tề Ngọc Yên ra trước mặt hắn.

Nghe Trịnh hoàng hậu nói, tay Tề Ngọc Yên đang đeo mạng che mặt hơi khựng lại bên má. Dừng một chút, nàng lại bỏ khăn che mặt xuống, cất vào trong tay áo, cung kính nói với Trịnh hoàng hậu: “Hồi Hoàng hậu nương nương, tần thiếp sẽ không đeo nữa.”

Nhìn bộ mặt xấu xí của Tề Ngọc Yên, Trịnh hoàng hậu càng nhìn càng thấy nàng ta chướng mắt, nhíu mày nói: “Nhìn bộ dạng xấu xí này của ngươi, thật khiến người ta khó chịu. Sau này ngươi cứ ở trong tam cung dưỡng bệnh là được, không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an hằng ngày đâu. Đỡ cho sáng sớm bàn cung trông thấy tâm trạng lại kém.”

Nghe Trịnh hoàng hậu ghét bỏ mình, đầu tiên Tề Ngọc Yên sùng sốt, rồi trong lòng lập tức mừng rơn. Không cần phải tới Khôn Dương cung thỉnh an Hoàng hậu, bản thân có thể lấy việc dưỡng bệnh làm cái cớ, ngày ngày co đầu rụt cổ bên trong Chiêu Thuần cung không ra khỏi cửa, chắc sẽ nhanh chóng bị người đời quên mất thôi? Nghĩ tới đây, nàng kiềm chế kích động trong lòng, vội vàng đáp: “Tần thiếp tuân lệnh của Hoàng hậu nương nương!”

Nghe Trịnh hoàng hậu nói như vậy, quả thực có mất đi phong độ của một hoàng hậu, Lý Cảnh hơi cau mày. Hắn ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên bị Trịnh hoàng hậu chế nhạo, lại phát hiện nàng ta dường như không thấy lúng túng, trái lại có chút vui sướng. Lý Cảnh trầm nghĩ, Tề quý nhân này hẳn có ý đồ đây.

“Xuống đi.” Trịnh hoàng hậu không nhìn được xua tay.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên vội vàng đáp.

Lúc này, mắt nàng lướt qua ánh mắt bén nhọn tựa chim ưng của Lý Cảnh, “vụt” đâm về phía nàng. Nàng sững người, chẳng lẽ mình vui mừng quá mức tới nỗi lộ hết lên mặt rồi? Trong lòng nàng hoảng hốt, nhanh chóng cúi đầu trở về chỗ ngồi của mình.

“La nữ nhân, mau tới gặp qua Hoàng đế đi.” Tiêu thái hậu vẫy tay với La Xảo Nhi. Bởi vì La Xảo Nhi nhỏ tuổi nhất, trong lòng Tiêu thái hậu yêu mến nàng hơn vài phần.

“Dạ.” La Xảo Nhi lên tiếng, bước nhanh lên trước, tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ: “Tần thiếp La Xảo Nhi ra mắt Hoàng thượng.” Có lẽ lúc nói có chút xấu hổ, giọng nói sợ sệt của La Xảo Nhi có chút run rẩy, càng lộ ra vẻ đáng yêu khiến người ta thương.

Thấy bộ dạng căng thẳng của La Xảo Nhi, Lý Cảnh cười dịu dàng với nàng ấy, nói: “Được rồi, Trẫm đã thấy, ngươi cũng mau trở về đi.”

La Xảo Nhi tạ ân, trở về bàn mình như chạy trốn. Chờ nàng ngồi xuống, thờ hờn hờn khe khẽ, hai má vẫn đỏ bừng như cũ.

Bốn tần phi diện thánh xong, chỉ có La Xảo Nhi được Lý Cảnh đối xử dịu dàng, trong lòng mọi người đều phỏng đoán, phải chăng La Xảo Nhi đã lọt vào mắt xanh của Hoàng đế?

Tề Ngọc Yên lên nhìn Phan Dữu Quân và Lương Từ Văn. Chỉ thấy trong mắt hai người bọn họ lộ ra vẻ thất vọng, nhưng trên mặt vẫn duy trì tươi cười đúng mực, còn trên mặt Trịnh hoàng hậu, đã không thể che giấu nổi mây đen từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Giai thoại

Cả bốn người đã diện thánh xong, cung yến chính thức bắt đầu.

Các cung nữ nối đuôi nhau vào, xếp món ngon rượu ngọt lên trên bàn.

Tề Ngọc Yên nhìn trên bàn của mình được bày một tô thịt đào hoa*, sò biển tơ vàng, canh đậu phụ Văn Tư, vịt Bát Bảo, gà hạnh hương.

(Thịt đào hoa: giống với thịt kho tàu bên mình.

Gà hạnh hương: gà rút xương chiên cùng hạnh nhân lát rưới sốt chanh.)

Trong đó có món sò biển tơ vàng là món Tề Ngọc Yên thích nhất. Kiếp trước ở trong cung, nàng ăn không ít, từ lúc sống trong lãnh cung nửa năm, sau đó trùng sinh, tính ra đã lâu rồi nàng chưa được ăn món sò biển tơ vàng do Ngự Thiện phòng làm. Hơn nữa từ lúc tiến cung tới giờ, nàng bận bịu sắp xếp, chưa bỏ gì vào bụng, hiện giờ quả thực có hơi đói.

Vất vả lắm mới đợi Tiều thái hậu nói xong một đồng lời khách sáo, sau đó cho phép khai tiệc, Tề Ngọc Yên không đợi nổi bốc lên một con sò biển tơ vàng, dùng đũa gỗ mun khều thịt dưới lớp vỏ sò biển, đặt vào trong chiếc đĩa sứ bạch ngọc trước mặt, đang chuẩn bị cho vào miệng, đột nhiên nghe Tiều thái hậu gọi mình: “Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên vội ngừng đầu, nhìn Tiều thái hậu đang mỉm cười nhìn mình. Nàng vội đặt đũa gỗ mun xuống, cung kính nói với Tiều thái hậu: “Thái hậu gọi tần thiếp có chuyện gì ạ?”

Tiều thái hậu chỉ vào đĩa thịt sò biển của nàng, nhẹ nhàng nói: “Sò biển là món ăn kích thích. Trên người ngươi có bệnh, chỉ sợ ăn sò biển càng khiến mặt ngươi càng khó khôi phục lại, ai gia cảm thấy ngươi vẫn không nên ăn thì tốt hơn.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới phát giác mình bị nữ thực mê mụ đầu óc, suýt chút nữa quên mất mình đang già bệnh, vội vàng gạt đầu, cười đáp: “Thái hậu nói đúng, tần thiếp không nên ăn những món gây kích thích.”

“Tốt lắm, để cung nữ mang sò biển xuống đi.” Tiều thái hậu nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gạt đầu, sau đó tro mắt nhìn cung nữ đem sò biển tơ vàng trước mặt mình đi mất.

Nhìn sò biển tơ vàng mình thích nhất bị đem đi, con thèm ăn trong Tề Ngọc Yên vụt giảm bớt đi, ăn cũng không được nhiều. Ba người còn lại bởi vì có Hoàng đế ở đây, không dám ăn thoải mái, chỉ nếm qua loa mấy món đồ ăn rồi đặt đũa xuống, cúi đầu không nói.

Tiều thái hậu thấy không khí có chút nặng nề, liền cười nói với Phan Dữu Quân: “Phan tần, mấy chuyện lạ mà ngươi kể lúc trước rất thú vị, còn nữa không? Kể thêm một chút để mọi người cùng vui đi.”

Phan Dữu Quân nghe Tiều thái hậu nói, nghĩ muốn nhân cơ hội khiến Lý Cảnh chú ý tới mình, liền lên tinh thần, kể câu chuyện về Kim Nhân cốc ở vùng phía tây Đại Hiên. Chuyện về Kim Nhân cốc này, Tề Ngọc Yên cũng từng được nghe kể, phong tục ở đó khác với Đại Hiên, bình thường là người phụ nữ làm việc đồng áng, còn nam tử thì ở nhà nội trợ.

Phan Dữu Quân vừa nói tới phong tục của Kim Nhân cốc, vừa quan sát sắc mặt của Lý Cảnh, thấy hần đường như chẳng có chút hứng thú nào, nàng liền chùng hứng, từ từ ngừng nói.

Tiều thái hậu thấy Phan Dữu Quân kể xong, lại hỏi: “Phan tần, còn nữa không?”

Phan Dữu Quân gượng cười, đáp: “Hồi Thái hậu, tạm thời tần thiếp chưa nghĩ ra chuyện nào khác nữa.”

Tiều thái hậu có chút thất vọng, sau đó quay sang nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề quý nhân, không phải ngươi từ phương Nam trở về ư? Liệu phương Nam có chuyện gì kì lạ không?”

Tề Ngọc Yên không ngờ Tiều thái hậu lại chỉ đích danh mình, đầu tiên là ngỡ ra. Sau đó trong lòng thầm nghĩ, giờ mình đã xấu xí thế này rồi, kiếp này hẳn là người không được sủng, không thể ý vào Lý Cảnh nữa. Nếu như có thể làm cho Thái hậu yêu thích, sau này ở trong cung, ít nhất còn có chỗ dựa. Vì thế nàng cười nói: “Nhắc tới, tần thiếp có được nghe kể về một giai thoại!”

“Vậy ư?” Tiều thái hậu vừa nghe có chuyện kì lạ, chớp mắt phục hồi lại tinh thần, nói: “Vậy ngươi mau mau kể đi.”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Lúc tần thiếp ở Mi Dương có nghe một chuyện kì lạ từ Vinh Châu phủ gần Mi Dương.”

“Chuyện lạ gì?” Tiều thái hậu hỏi.

Tề Ngọc Yên kể: “Nghe nói ở Vinh Châu phủ có một thông phán tên là Trương Nghị, người này da mặt trắng nõn, phong thần tuấn lãng, dung mạo tuyệt hảo, là nữ nam tử nổi danh tại đó. Vào một đêm nọ, Trương Nghị mơ thấy một người xấu xí, mũi to râu rậm tới tìm y, nói rằng cực kì thích khuôn mặt của y, muốn trao đổi mặt với y. Đương nhiên Trương Nghị không chịu, nói rằng mỗi người có một dung mạo riêng, sao có thể đổi với người khác được? Gã xấu xí kia vội cùng thất vọng, chỉ đành tức tối mà rời đi. Buổi tối kế tiếp, gã xấu xí lại tới trong giấc mơ của Trương Nghị, yêu cầu Trương Nghị đổi với gã, tất nhiên Trương Nghị cũng không đồng ý.”

Lúc Tề Ngọc Yên kể chuyện, giọng nói vô cùng êm dịu, Lý Cảnh cảm thấy cực kì thân quen. Thêm nữa chuyện nàng kể tựa hồ thật sự có chút quái dị, vì thế hắn cũng dòng tai nghe nàng kể.

“Thế nhưng từ đó về sau, đêm nào gã xấu xí kia cũng vào trong giấc mơ của Trương Nghị, năn nỉ Trương Nghị đổi mặt. Rót cuộc tới một ngày, Trương Nghị bức bối, miễn cưỡng nói với gã xấu xí này, nếu ngươi có năng lực đổi mặt này của ta thì ngươi cứ lấy đi. Gã xấu xí kia nghe xong, trên mặt mừng rỡ, cảm ơn rồi rít ròi rời đi. Sáng hôm sau, Trương Nghị ngủ dậy rửa mặt, bấy giờ đồng liêu cùng buồng với y cũng dậy, nhìn thấy Trương Nghị liền ngây người, chất vấn ngươi là ai, tại sao lại ở trong phòng này. Trương Nghị thấy quái lạ, vội vàng nói

ta là Trương Nghị, không phải ta và người ở cùng buồng với nhau à. Đồng liêu nghe Trương Nghị nói đầu tiên là sững sốt, sau đó sợ hãi hét toáng lên, rồi hoảng loạn chạy ra khỏi buồng.”

“Trương Nghị thấy hành động khác lạ của người cùng phòng, lại nhớ tới giấc mơ tối qua, vội tìm một cái gương để soi. Vừa nhìn tới, y ré lên còn đáng sợ hơn của người đồng liêu. Từ trong gương phản chiếu ra, không phải là gương mặt tuấn tú quen thuộc của y, mà là khuôn mặt xấu xí của gã nam tử trong mơ. Y sợ tới mức ném vỡ cái gương, tự lăm nhăm nói, hẳn ta thật sự làm được, hẳn thật sự đổi mặt ta rồi.”

“Tри châu đang tại chức ở đây nghe được việc này, liền phái người tới bắt kẻ được cho là gã mạo Trương Nghị, ai ngờ Trương Nghị kêu to oan uổng, kể hết công sự mình từng làm cho mọi người cùng nghe, toàn bộ đều trùng khớp. Tri châu lại phái người gọi thê tử trong nhà Trương Nghị tới, ấy vậy mà hẳn cũng có thể kể chi tiết những chuyện kín đáo vụn vặt trong nhà Trương Nghị, cuối cùng đám người cũng tin lời của hẳn, hẳn thật sự là Trương Nghị, chỉ là bị người đổi mặt.”

“Nhưng Trương Nghị không cam lòng việc gương mặt mình đang từ tuấn tú trở nên xấu xí như thế, muốn đổi lại mặt. Đêm đó, trời vừa sẩm tối, hẳn lên giường nghỉ ngơi, chờ nam tử kia lại vào giấc mơ, đổi lại mặt của hai người, nào ngờ, nam tử kia từ đó không còn xuất hiện nữa. Chẳng qua, người nhà và đồng nghiệp phát hiện ngoại trừ khuôn mặt khác xưa, còn lại thì không hề khác biệt, từ từ cũng quen dần với Trương Nghị xấu xí này.”

Kể từ đây, Tề Ngọc Yên có chút khát nước, dừng lại, bụng chén trà trong tay chuẩn bị uống trà nhuận giọng. Tiêu thái hậu đang hào hứng nghe, giục hỏi: “Tề quý nhân, người mau tiếp tục kể đi, rốt cuộc Trương Nghị này có đổi mặt trở lại được không?”

Tề Ngọc Yên nhấp một ngụm trà, cười một cái, lại kể: “Không đổi trở về ạ. Nhưng mà, nghe nói từ đó Trương Nghị phát hiện ra bản thân có chút dị năng. Trên mặt của y có thể xuất hiện hai loại biểu tình trái ngược hoàn toàn, ví dụ mặt bên trái khốc, mặt bên phải cười. Y còn có thể cầm bút hai tay cùng viết chữ, nội dung viết ra hoàn toàn khác nhau. Đọc kĩ thì thấy hai bài văn đều từ ngữ trau chuốt, ngữ ý sâu xa. Có lẽ một ít năng lực của người chủ cũ khuôn mặt này theo đó mà sang y, cũng coi như đền bù cho việc người kia lấy mất đi gương mặt tuấn mĩ của y.”

Sau đó Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười nhìn Tiêu thái hậu, nói: “Thái hậu, câu chuyện của tần thiếp đến đây là hết.”

Tiêu thái hậu tựa hồ vẫn còn chút băn khoăn: “Việc này có thật ư?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Tần thiếp cũng không biết nữa, tần thiếp chỉ là được nghe kể mà thôi.”

“Nếu mẫu hậu muốn biết, không phải đơn giản à.” Lý Cảnh cười nói: “Lúc nào đó gọi thông phán của Vinh Châu tới kinh thành, mẫu hậu tự mình nhìn.”

“Vinh Châu xa thế, sau này hãy nói.” Tiêu thái hậu khoát tay, sau đó lại nhìn Tề Ngọc Yên nói: “Đúng rồi, Tề quý nhân, người nói, thật sự có chuyện đổi mặt này không?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu nói: “Tần thiếp cũng không biết, chẳng qua, tần thiếp thật sự hi vọng chuyện này có thật.” Như vậy có thể đổi mặt mình với người khác, không sợ Lý Cảnh nhận ra mình.

Lý Cảnh nghe vậy, nhìn sâu vào Tề Ngọc Yên, khóe miệng mang theo một ít chế giễu: “Vậy cũng đúng ha. Nếu có thật, e rằng Tề quý nhân vội tìm ngay người đổi mặt ấy chứ?” Nói tới đây, trong đầu Lý Cảnh chợt hiện lên gương mặt của nữ tử gặp tại miếu Nguyệt lão đêm nguyên tiêu kia. Nếu có thể đổi mặt Tề Ngọc Yên thành mặt nàng ấy, thật tốt biết mấy. Nghĩ tới đó, Lý Cảnh giật mình, hẳn không hiểu vì sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói chuyện mình đổi mặt, ngây người. Sao Lý Cảnh lại biết mình muốn đổi mặt? Chẳng lẽ hẳn nhìn ra gì đó? Nghĩ như vậy, tâm trạng của nàng bắt đầu thấp thòm không yên.

Tiêu thái hậu nghe Lý Cảnh nói, trừng mắt oán trách nhi tử, nói: “Hoàng đế, con đừng đùa Tề quý nhân thế, nàng cũng vì bị bệnh mới trở thành thế này. Trước khi bị bệnh, Tề quý nhân cũng rất xinh đẹp đó.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Tề Ngọc Yên mới hiểu, Lý Cảnh đang cười nhạo mình xấu xí, chứ không phải là nhìn thấu mình, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà tâm Lý Cảnh lúc này đã sớm bay về đêm nguyên tiêu, vừa nghĩ tới nữ tử kia lên lút bỏ rơi mình, trong lòng dâng lên con giận giữ, không còn tâm trạng tiếp tục nữa. Hẳn quay sang nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần đã ăn xong, trong điện còn ít chính sự phải xử lý, nhi thần cáo lui trước.” Nói xong Lý Cảnh đứng lên, hành lễ với Tiêu thái hậu, chuẩn bị rời đi.

Nghe Lý Cảnh nói, các nữ nhân trong điện đều sững sốt. Trong lòng Tề Ngọc Yên lại thêm nghi hoặc, kiếp trước lúc tổ chức cung yến, hẳn cũng đâu có rời đi trước thế này, sau khi cung yến kết thúc, hẳn luôn quần lấy mình, chẳng thấy hẳn có chuyện gì gấp cả? Chẳng lẽ sự tình kiếp này có chỗ sai lệch?

Thấy Lý Cảnh tính rời đi, Tiêu thái hậu liền mở miệng nói: “Cảnh nhi! Bốn vị tần phi mới nhập cung hôm nay, con xem thấp đèn cung nào, hay là gọi một vị phi tần tới Càn Dương cung?”

Ở Đại Hiên, Hoàng đế có hai cách sùng hạnh tần phi, một là Hoàng đế tới tẩm cung của phi tần lâm hạnh, tần phi được chọn trúng trên cửa cung sẽ treo hai ngọn đèn hoa, tục gọi là thấp đèn. Cách khác là Hoàng đế không muốn tới tẩm cung của tần phi, tần phi được chọn thì tẩm sẽ tới Càn Dương cung.

Câu hỏi này của Tiêu thái hậu, ý tứ rất rõ ràng, chính là bảo Lý Cảnh phải chọn ra một tần phi thị tẩm. Bởi vậy, Tiêu thái hậu vừa dứt lời, ngoại trừ Tề Ngọc Yên, ba vị tần phi kia đều đỏ mặt cúi đầu, chỉ có Trịnh hoàng hậu, sau khi nghe câu nói của Tiêu thái hậu, mặt tái đi, toàn thân dường như trở nên cứng ngắc.

Lý Cảnh nghe Tiêu thái hậu nói, ngăn người, liếc qua Trịnh hoàng hậu, sau đó lại quét qua bốn thiếu nữ đang ngồi bên dưới. Lương Từ Văn, Phan Dử Quân và La Xảo Nhi đều thẹn thùng cúi đầu, chỉ có Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn hẳn, ánh mắt hai người vô thức chạm nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 20: Tiểu nghi

Lúc ánh mắt của Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh giao nhau, cảm giác ánh mắt sắc bén kia của hẳn như thể muốn xuyên thẳng từ mắt vào trong lòng mình vậy. Trong lòng nàng kinh hãi, vội gục đầu xuống.

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên một lúc, luôn cảm giác nàng ta có gì đó không đúng, nhưng không rõ sai ở điểm nào. Nhìn nàng ta cũng như mấy người khác, khúm núm cúi gằm đầu, hẳn cảm tưởng cảm giác ban nãy của mình chỉ là ảo giác mà thôi, từ từ dời tầm mắt khỏi người Tề Ngọc Yên. Sau khi nhìn ba vị tần phi kia, hẳn dường như đắn đo trong chốc lát, sau đó nói với Tiêu thái hậu: “Vậy để La nữ nhân buổi tối tới Càn Dương cung đi.”

Tiêu thái hậu nghe thấy rốt cục Lý Cảnh cũng chọn người, trong lòng vô cùng vui vẻ, vội găt đầu cười nói: “Được, vậy con cứ đi làm việc trước đi. Đờng để La mĩ nhân tới mà vẫn chưa xử lý xong công chuyện.”

“Dạ, mẫu hậu.” Lý Cảnh đáp lời Tiêu thái hậu, sau đó mau chóng rời đi.

Sau khi Lý Cảnh rời đi, trên mặt Tiêu thái hậu không che giấu được sự mừng vui, xoay đầu nói với La Xảo Nhi còn đang ngồi ngơ ngác: “La mĩ nhân, người về tắm rửa thay đồ trước đi.”

“Dạ.” La Xảo Nhi mở mắt đứng lên, được cung nữ dẫn ra ngoài. Bám sau lưng nàng là ánh mắt hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ của Lương Từ Vân và Phan Dữ Quân.

Còn Trịnh hoàng hậu, sau khi nghe Lý Cảnh điểm tên La Xảo Nhi, sắc mặt thoát cái trở nên tái nhợt, thân mình dường như run rẩy. Nhìn cảnh này, trong lòng Tề Ngọc Yên âm thầm, có chút khó chịu thay cho Trịnh hoàng hậu.

Tề Ngọc Yên vươn tay, bưng chén trà trên bàn lên, lại phát hiện tay mình đang run.

Nàng ngăn người.

Nếu giờ tẩy sạch lớp thuốc mỡ trên mặt, không chừng sắc mặt mình sợ rằng còn trắng hơn cả Trịnh hoàng hậu?

Trong những người đang ngồi ở đây, ngoại trừ Trịnh hoàng hậu, Tề Ngọc Yên là người duy nhất biết được bí mật giữa Lý Cảnh và Trịnh hoàng hậu.

Sẽ không ai ngờ tới, Lý Cảnh và hoàng hậu Trịnh Chúc thành hôn ba năm, vậy mà cho tới giờ Hoàng đế vẫn là một chú chim non, tại kiếp trước, hoàng hậu đến tận lúc chết vẫn là một xử nữ.

Bởi vì, từ lúc Lý Cảnh và Trịnh hoàng hậu thành hôn ba năm tới giờ, hần chưa từng ngủ cùng phòng với Trịnh hoàng hậu.

Bí mật này là ở kiếp trước Tề Ngọc Yên phát hiện ra.

Vào đêm đại hôn của Lý Cảnh và Trịnh Chúc, hai người bởi vì bất đồng ý kiến, cãi nhau ngay trong phòng tân hôn, Lý Cảnh nổi giận rời đi, Trịnh Chúc không chịu thua kém, chạy về Khôn Dương cung, không ai nhường ai. Từ đó về sau, hai người cứ giáp mặt nói không quá hai câu sẽ tranh cãi tới đỏ mặt tía tai, còn tâm trạng nào mà chung chăn chung gối?

Kiếp trước, sau khi tàn yến, lúc Lý Cảnh tới Trọng Hoa cung của nàng thì Tề Ngọc Yên mới phát hiện đây là lần đầu tiên của Hoàng đế. Cho tới tận trước khi nàng bị đẩy vào lãnh cung, nàng là nữ nhân duy nhất hần từng có. Mà kiếp này, vẫn là cung yến đó, hần lại điểm tên một nữ tử khác.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên cảm thấy tim mình đau nhói từng cơn. Tuy kiếp này đã sớm hạ quyết tâm, không muốn liên quan gì tới hần nữa, nhưng vừa nghĩ tới việc hần cùng một nữ nhân khác, thân mật giống như kiếp trước với nàng, nàng vẫn cảm thấy có một loại chua xót nói không thành lời dâng lên trong lòng.

Tề Ngọc Yên bất tri bất giác trở về Chiêu Thuận cung, nằm trên tháp, nhưng mãi không thể chợp mắt nổi. Mặc dù lựa chọn kiếp này của nàng không giống với kiếp trước, nhưng nàng vừa nghĩ tới bây giờ, Lý Cảnh đang cùng La Xảo Nhi làm chuyện nam nữ thân mật nhất, nàng lại cảm thấy bí bức. Nhưng chuyện tới nước này rồi, nàng không còn cơ hội quay đầu được nữa.

Nghĩ tới đây, nước mắt lặng yên trượt xuống từ khóe mắt.

Thầm khóc một lúc, nàng mới dần dần bình tĩnh lại. Nàng cố gắng thuyết phục bản thân, kiếp này mình đã đưa ra lựa chọn hoặc hần hoặc người nhà, nên phải hiểu, nữ tử ở bên cạnh hần, chắc chắn sẽ không phải là nàng nữa.

Tề Ngọc Yên nghĩ tới hai năm sau, Tiêu thái hậu sẽ dời tới hành cung Lộc Hành sơn, trong lòng âm thầm ra quyết định, tới lúc đó mình sẽ đi cùng bà. Như vậy, mình sẽ vĩnh viễn không xuất hiện trong cuộc đời của hần, cũng không cần buồn phiền như tới nay. Giờ, mình cứ sống lặng lẽ trong Chiêu Thuận cung, vượt qua hai năm thôi.

Sáng sớm hôm sau, lúc Mai Hương chải đầu cho Tề Ngọc Yên, thấy hai mắt nàng sưng đỏ, dưới mắt có quầng thâm, cho rằng đêm qua nàng lạ giường không ngủ được, vội báo Trúc Vận bốc cho Tề Ngọc Yên ít thuốc an thần để ngủ.

Trúc Vận nghe Mai Hương nói, lại nhìn Tề Ngọc Yên, thấy quá thật tình thần của nàng không tốt, vội ra khỏi Chiêu Thuận cung, tới thái y viện lấy thuốc.

Trúc Vận đi chưa tới một canh giờ, đã mặt mày rạn rở trở về Chiêu Thuận cung.

Tề Ngọc Yên thấy Trúc Vận ra cửa thì lo lắng, trở về thì lại tươi tỉnh. Ban đầu nàng còn lo lắng bởi vì mình không được sủng, vị phân thấp, Trúc Vận theo mình sẽ bị bắt nạt, nhưng thấy bộ dạng hiện giờ của cô nàng, yên lòng hơn, cười hỏi: “Trúc Vận, em tới thái y viện lấy thuốc suốt sẽ không? Không có ai gây khó dễ cho em chứ?”

Trúc Vận ngược nhìn Tề Ngọc Yên, cười cong cong mi mắt nói: “Cô nương đừng lo, không có ai kiếm chuyện với em đâu.”

Mai Hương nghe Trúc Vận nói, trừng mắt với cô ấy trách móc: “Trúc Vận, trí nhớ cậu có vấn đề à? Là quý nhân! Còn gọi là cô nương nữa, cẩn thận bị người khác nghe thấy rồi thêm nắm dặm muối thì nguy.”

Nghe Mai Hương nói, Trúc Vận lè lưỡi với cô, cười híp mắt nói: “Tớ nhớ rồi, sau này chỉ có thể gọi là quý nhân.”

Tề Ngọc Yên thấy tình ý dạt dào trên mặt Trúc Vận, liếc mắt nhìn cô nàng, hỏi: “Lúc này tới Thái y viện, có phải gặp được Vương thái y không?”

Trúc Vận nghe Tề Ngọc Yên nói, hai má nhanh chóng bốc lên một vệt hồng rực, nhỏ tiếng hỏi: “Quý nhân, sao, sao cô biết được ạ?”

Tề Ngọc Yên dùng ngón tay dỉ lên trán Trúc Vận, cười nói: “Thấy vẻ mặt hoa đào của em, muốn không biết cũng không được.”

Trúc Vận sờ sờ hai má nóng rực của mình, dậm chân, hờn dỗi: “Quý nhân cứ chọc Trúc Vận!”

“Em có tình, hần có ý, vốn là chuyện tốt mà. Ta đâu có chọc em? Rõ ràng ta vui giùm em ấy chứ.” Tề Ngọc Yên nói xong bưng chén trà bên tay, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, lại đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn Trúc Vận, khẽ thở dài một hơi, lại nói: “Chỉ là, sợ rằng ta phải khiến em và Vương thái y chịu khổ vài năm rồi.”

Trúc Vận cũng sờ, nhìn Tề Ngọc Yên, khó hiểu hỏi: “Quý Nhân nói vậy là có ý gì ạ?”

Tề Ngọc Yên nhìn Trúc Vận, nở một nụ cười lè loi, nói: “Trúc Vận, em theo ta sáu năm được không? Sau sáu năm, ta sẽ để em được tự do.” Sáu năm sau, chiến tranh cũng kết thúc, tất cả mọi chuyện đều sẽ trở lại lạc định*.

(Trần ai lạc định: ý chỉ sự việc trải qua nhiều biến hóa hay sóng gió cuối cùng cũng có kết quả, như hạt bụi đến cuối cùng cũng lắng xuống.)

Trúc Vận nhìn dáng vẻ của Tề Ngọc Yên, vội nói: “Quý nhân nói gì vậy, mạng này của Trúc Vận là do phu nhân cứu mang, đừng bảo Trúc Vận theo hầu sáu năm, cứ coi như bảo Trúc Vận theo bên quý nhân cả đời, Trúc Vận cũng nguyện ý.”

“Sao ta có thể ích kỷ bắt em ở vậy cả đời được chứ.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, cười chua chát nói: “Ta biết em và Vương thái y có tình ý, chỉ là không biết Vương thái y có thể chờ em sáu năm hay không. Nếu như hấn đợi không được, ta... ta sợ ta khiến em lỡ dở.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, sắc mặt Trúc Vận hơi tái, cô cắn môi, sau đó ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên cười: “Nếu như hấn đợi không được, vậy thì không đáng để em gả cho hấn.”

Tề Ngọc Yên than nhẹ một tiếng: “Trần bảo dễ kiếm, tình lang khó tìm. Trúc Vận, dựa vào việc Vương thái y mạo hiểm giúp chúng ta che dấu bệnh của ta, ta tin tưởng hấn là một người đáng để em phó thác cả đời. Chỉ là, cho dù hấn nguyện ý chờ, cha mẹ hấn sẽ cho phép hấn ư?”

“Quý nhân, đừng nhắc tới hấn nữa.” Trong lòng Trúc Vận cũng không chắc, cũng không muốn bàn thêm về việc này nữa, liền gượng cười, đổi đề tài: “Phải rồi, hôm nay em có nghe được một chuyện ở chỗ Thái y viện, nghe bọn họ bàn tán về chuyện thị tẩm tối qua của La mĩ nhân.”

Nghe Trúc Vận nói tới đề tài này, Tề Ngọc Yên cảm giác tim mình nhảy “thịch” lên, bật thốt ra câu hỏi: “Bọn họ nói gì?”

Trúc Vận thấy Tề Ngọc Yên vì không muốn Hoàng đế nhìn trúng, cố ý giả làm xấu xí, cho rằng nàng không hề thích Lý Cảnh, bởi vậy mới không hề giấu diếm, cười kể trước mặt Tề Ngọc Yên: “Bọn họ nói Hoàng thượng đối xử với La mĩ nhân vô cùng tốt! Theo lý thì tần phi thị tẩm xong sẽ phải rời khỏi Càn Dương cung, trở về tâm cung của mình nghỉ ngơi. Nhưng La mĩ nhân thì sáng hôm nay mới trở về tâm cung của mình, sau đó Hoàng thượng cũng không bảo Thái y viện chuẩn bị tị tử canh* cho nàng ấy, xem ra Hoàng thượng cực kì sủng ái nàng ấy, muốn nàng ấy mang thai long duệ.”

(Tị tử canh: thuốc tránh thai.)

Tề Ngọc Yên nghe xong, chỉ cảm thấy một trận vừa đau lòng vừa chua xót xộc thẳng vào lòng mình, may mắn nàng đã thoa thuốc mỡ lên mặt, không thể đoán ra được sắc mặt, bằng không e sẽ bị Trúc Vận phát hiện. Tề Ngọc Yên cố gắng áp chế khổ sở trong lòng, nặn ra một nụ cười tươi, nghĩ một đằng nói một nẻo: “La mĩ nhân này được sủng ái, âu cũng là chuyện tốt.”

Trúc Vận cười nói: “Phải rồi, quý nhân, cũng không thể gọi là La mĩ nhân nữa. Hoàng thượng vừa mới hạ chỉ, phong nàng ấy là tiểu nghi, tòng lục phẩm đó.”

(Tiểu nghi là tên một chức vị tần phi trong truyện, xếp sau lục phẩm.)

Mai Hương ngó ra một lúc, hỏi: “Cái gì cơ, nàng được phong là tiểu nghi? Vậy thì trong bốn vị tần phi của Hoàng thượng, chẳng phải quý nhân chúng ta có vị phân thấp nhất ư?”

Trúc Vận liếc nhìn Tề Ngọc Yên, gật đầu nói: “Hình như là thế đó.”

Mai Hương dần thối, sau đó khe khẽ thở dài một hơi, tiếc rẻ nói: “Giá như quý nhân người không phần xấu, Hoàng thượng chắc chắn sẽ nhận ra...”

Thấy Mai Hương sắp nói ra chuyện mình có quen biết với Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên gấp rút cắt ngang lời cô nàng, nói rằng: “Vị phân thấp cũng tốt chứ, sẽ không có ai soi mói ta, ba người chúng ta có thể sống những tháng ngày tự do tự tại trong Chiêu Thuần cung này.”

Mai Hương nhìn bộ dạng của Tề Ngọc Yên, biết suy nghĩ trong lòng của nàng, đành gật nhẹ đầu một cái, bất đắc dĩ nói: “Quý nhân nói phải.”

Mặc dù ngoài mặt Tề Ngọc Yên làm ra vẻ không có chuyện gì, nhưng trong lòng đã sớm loạn thành một đoàn. Ngồi một lát, cảm thấy trong lòng vẫn sôi sùng sục, liền nói với Mai Hương: “Mai Hương, em chuẩn bị mực bút để ta luyện chữ một lúc.”

Tề Ngọc Yên thích luyện chữ vào thời gian rảnh rỗi. Nàng cảm thấy chỉ có lúc luyện chữ, mình mới có thể khiến tâm trạng ổn định lại, tạm thời đuổi bỏ buồn phiền trong lòng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ngắm hoa

Từ đó Tề Ngọc Yên bắt đầu cuộc sống kiếp thứ hai trong hoàng cung.

Bởi vì không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an Trịnh hoàng hậu, Tề Ngọc Yên cũng sợ ra ngoài lại đụng phải Lý Cảnh, nên cố gắng trốn trong Chiêu Thuần cung, chỉ tản bộ loanh quanh trong sân Chiêu Thuần cung. Cũng may Chiêu Thuần cung hẻo lánh, bình thường Lý Cảnh không tới nơi đây, ba tháng trôi qua, nàng sống một cách bình yên an nhàn.

Trong hoàng cung này, Tề Ngọc Yên tựa như người vô hình vậy, ngoại trừ người trong Chiêu Thuần cung, những người khác gần như đã quên mất nàng. Nàng cũng rất hưởng thụ tháng ngày không tranh với đời này.

Nghe Bích Hà kể, ba tháng qua, Lý Cảnh ngoại trừ gọi La Xảo Nhi, cũng không gọi ai khác đến thị tẩm nữa. Hơn nữa La Xảo Nhi cũng không có nhiều cơ hội hầu vua, một tháng chỉ có ba bốn lần.

Nhớ tới kiếp trước, hầu như ngày nào Lý Cảnh cũng dính lấy nàng, coi như hai người không làm gì, buổi tối hấn cũng sẽ tới Trọng Hoa cung để nghỉ ngơi. Xem ra, Lý Cảnh không sủng ái La Xảo Nhi giống như nàng ở kiếp trước. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên cảm giác nổi xót xa trong lòng voi dĩ phần nào.

Mặc dù trong cung không còn mấy ai nhớ tới vị Tề quý nhân chìm chìm nổi nổi này, nhưng nàng không dám khinh suất, đều đặn sáng nào cũng cẩn thận bôi thuốc mỡ Trúc Vận phết lên mặt.

Sau khi tiến cung, Trúc Vận lại phết thuốc mỡ thêm hai lần cho nàng, được liệu cần thiết mỗi lần đều là Vương thái y tự mình đưa đến. Đưa thuốc là có, mục đích là người phối được. Tề Ngọc Yên hiểu tâm tư của hai người, nên nặc cho hai người liếc mắt đưa tình.

Vào tháng sáu, thời tiết cũng dần dần oi bức hơn.

Một hôm chạng vạng, có vẻ trời sắp đổ trận mưa to, trong phòng ngột ngạt không chịu nổi.

Tề Ngọc Yên cảm thấy khó thở, đeo mạng che mặt, gọi Trúc Vận cùng ra vườn.

Bởi vì sợ gặp phải Lý Cảnh, chưa bao giờ Tề Ngọc Yên dám dẫn theo Mai Hương ra ngoài Chiêu Thuần cung. Lúc ra cửa, nàng đành phải làm như không thấy ánh mắt u oán của Mai Hương.

Ra khỏi Chiêu Thuần cung, Tề Ngọc Yên cứ dọc theo con đường nhỏ trong vườn mà đi.

Trúc Vận chợt cười nói: “Quý nhân, em có nghe các cung nữ nói hoa lựu trong vườn nở hết rồi, có muốn tới ngắm không ạ?”

Tề Ngọc Yên dừng một lát, sau đó gật đầu, thân nhiên cười nói: “Ừm, thế thì chúng ta tới vườn lựu đi.” Dù sao cũng rảnh rồi, hưởng hồ chỗ này cách vườn lựu không xa lắm, tới ngắm hoa lựu cũng không có vấn đề gì.

Nói xong hai người đi về phía vườn lựu, vừa vào vườn lựu, Tề Ngọc Yên bỗng nghe thấy tiếng cười đùa của nữ tử từ truyền đến từ bên trong vườn.

“Lương tỷ tỷ mau lại xem nè, nhánh lựu này nở mới đẹp lắm sao!” Giọng nói trong trẻo của một nữ tử vang lên.

Tề Ngọc Yên nhận ra, đây là giọng của La Xảo Nhi. Lương tỷ tỷ trong lời nàng ấy, tất nhiên là Lương Tử Vân. Kiếp trước hai người này thân thiết vô cùng, kiếp này đương nhiên cũng không ngoại lệ, hẹn tới đây ngắm hoa lựu cùng nhau cũng không có gì là lạ.

Tề Ngọc Yên đang đắn đo xem mình có nên qua đó chào hỏi không, thì thấy La Xảo Nhi ló người ra từ phía sau một bụi cây hoa lựu, nàng ấy liếc mắt phát hiện Tề Ngọc Yên đang đứng tại cửa vườn, ngạc nhiên chạy tới, vẻ mặt vui vẻ reo lên: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng tới ngắm hoa à?” Tuổi cười thuần khiết, nhìn không ra có tâm cơ gì.

Tề Ngọc Yên thấy không thể trốn tránh được, liền mỉm cười gật đầu nói: “Ừ, La tiểu nghi cũng tới ngắm hoa ư.” Mặc dù nàng lớn hơn La Xảo Nhi, nhưng hiện giờ La Xảo Nhi là tiểu nghi tòng lục phẩm, vị phân cao hơn nàng, nàng gọi La Xảo Nhi là muội muội thì không hợp cho lắm.

“Phải ạ, Lương tỷ tỷ nói với muội đứng dịp hoa lựu trong vườn nở, hẹn muội cùng tới đây.” La Xảo Nhi cười híp mắt nói: “Nếu biết Tề tỷ tỷ cũng thích ngắm hoa, chúng ta đã tới Chiêu Thuần cung gọi Tề tỷ tỷ đi cùng rồi.”

“Chúng ta không có ước hẹn vãn gặp được, chứng minh là có duyên đó.” Tề Ngọc Yên mỉm cười, ánh mắt ti mỉ đánh giá La Xảo Nhi.

Kiếp này, La Xảo Nhi là nữ tử duy nhất được Lý Cảnh sủng hạnh, tuy rằng số lần không hẳn là nhiều, nhưng so với ba vị tần phi không được sủng kia thì nàng cũng được tính là sủng phi trong cung này. Chẳng qua, Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi xử sự chẳng khác gì trước kia. Xem ra, nàng cũng không bởi vì được sủng mà thành kiêu, vẫn là một tiểu muội muội đơn thuần.

Lúc này, Lương Tử Vân cầm một chiếc quạt tròn cheu một khóm hoa bằng chỉ vàng trên tay, chậm chậm tiến tới, thấy Tề Ngọc Yên, gật đầu cười nói: “Ngọc Yên muội muội cũng tới đây à?”

“Vâng, Lương tỷ tỷ.” Tề Ngọc Yên cười híp mắt nói. Bởi vì diện mạo Tề Ngọc Yên xấu xí, chẳng gây ra bất cứ uy hiếp nào với ai, cho nên cũng chẳng ai muốn nhắm vào nàng.

“Tề tỷ tỷ đến thật đúng lúc, ba tỷ muội chúng mình cùng nhau ngắm hoa nhé!” Nói tới đây, trên mặt La Xảo Nhi lộ vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc, Phan tỷ tỷ không đi cùng, chứ không bốn tỷ muội chúng ta tụ họp đông đủ rồi.”

Lương Tử Vân nghe La Xảo Nhi nhắc tới Phan Dữ Quân, cười lạnh rồi nói: “Xảo Nhi muội muội, hiện tại Phan tỷ tỷ của muội đâu có thời gian rảnh rồi để ý tới tỷ muội mình, bây giờ chắc cô ta đang bận chuyện lớn ấy chứ.”

La Xảo Nhi nhận ra trong lời của Lương Tử Vân có hàm ý khác, hơi ngần ra, nói: “Phan tỷ tỷ bận chuyện gì thế ạ?”

Lương Tử Vân nhếch mép, nói: “Muội không biết lắm tới nhiều ngày nay, Phan Dữ Quân kia đều chạy tới đình Du Nhiên ven hồ Úc Xuân gây đàn à, ai mà chẳng nhìn ra tâm tư Từ Mã Chiêu của nàng ta?”

Nghe Lương Tử Vân nói, Tề Ngọc Yên không khỏi cười trong yên lặng. Kiếp trước Phan Dữ Quân cũng dùng chiêu này rồi, không ngờ kiếp này à vẫn dùng chiêu cũ.

Nàng vẫn nhớ như in lúc tiến cung được vài tháng, ngày nọ Lý Cảnh nắm tay nàng tản bộ ven hồ Úc Xuân, Tề Ngọc Yên nghe thấy tiếng đàn, nàng biết Phan Dữ Quân muốn dụ dỗ Lý Cảnh, chợt nổi lên lòng dạ nhỏ nhen, cố tình khen tiếng đàn này gây thật êm tai trước mặt Lý Cảnh.

Lý Cảnh nghe nàng nói, sẫm soi nàng một hồi, cười cười, kéo nàng cùng vào đình Du Nhiên. Lúc Phan Dữ Quân thấy Lý Cảnh vào đình, vừa mừng vừa lo. Nhưng Lý Cảnh lại nói với Phan Dữ Quân rằng Tề Ngọc Yên thích nghe cô ta gảy đàn, hỏi Tề Ngọc Yên còn thích khúc nào nữa, để Phan Dữ Quân gảy cho nàng nghe. Nàng nhớ, khi đó Phan Dữ Quân ức lắm, tái cả mặt luôn. Ngày hôm sau, Phan Dữ Quân không còn xuất hiện ở đình Du Nhiên nữa. Sau này Tề Ngọc Yên nghe kể, ngày hôm đó Phan Dữ Quân trở về đã đập vỡ cầm.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên thầm thờ dài. Có lẽ từ khi ấy, Phan Dữ Quân hận mình sâu đậm, sau đó mới điên cuồng trả thù mình chăng?

La Xảo Nhi nghe Lương Tử Vân nói, vẻ mặt hơi chút kinh ngạc: “Tại sao Phan tỷ tỷ lại phải tới gây đàn trong đình Du Nhiên ạ?”

Lương Tử Vân quắc mắt nhìn La Xảo Nhi, hỏi: “Muội thị tầm nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ không biết mỗi khi rảnh rồi, Hoàng thượng thích tản bộ ven hồ Úc Xuân à? Phan Dữ Quân có thể có ý đồ nào nữa? Dĩ nhiên là cô ta muốn gặp được Hoàng thượng rồi.”

Nghe Lương Tử Vân nói, mặt La Xảo Nhi đỏ như gấc, hi ha cười nói: “Chuyện này, Hoàng thượng không nói với muội.”

Lương Tử Vân nhìn về mặt xấu hổ của La Xảo Nhi, bĩu môi cười nói: “Chẳng lẽ lần nào Hoàng thượng gọi muội, chỉ làm vờ với muội chứ không chuyện trò gì với muội à?”

La Xảo Nhi nghe Lương Tử Vân nói như vậy, thoát cái mặt đỏ bừng. Nàng dậm chân, hờn giận kêu: “Thật là, Lương tỷ tỷ, tỷ, tỷ cứ chọc muội hoài! Muội, muội không chịu đâu!”

“Có gì mà không chịu chứ!” Lương Tử Vân lúc lắc cây quạt tròn trong tay, cười mỉa nói: “Muội không biết bây giờ muội khiến người ta thêm muốn thế nào đâu, bây giờ Phan Dữ Quân không mau chóng nghĩ cách để Hoàng thượng làm với cô ta, chẳng biết đến đời nào Hoàng thượng mới chịu nữa.”

La Xảo Nhi nghe Lương Tử Vân nói huych toẹt ra vậy, mặt lại đỏ rần, hỏi: “Vậy là mấy ngày nay Phan tỷ tỷ hay tới đình Du Nhiên lắm ạ?”

Lương Tử Vân cười nói: “Sự của nàng còn chưa thành mà. Nghe nói nhiều ngày nay Hoàng thượng không tới hồ Úc Xuân.”

La Xảo Nhi ngẩn người, đột nhiên cúi đầu, cười nhẹ: “Muội nghĩ, coi như Hoàng thượng tới Ngọc Xuân trì, Phan tỷ tỷ cũng sẽ không được như mong muốn đâu.”

Tề Ngọc Yên thấy lúc La Xảo Nhi nói câu này, thần sắc tựa hồ có chút ít cô đơn. Nàng không khỏi nao nao.

Lương Tử Văn nghe La Xảo Nhi nói, bĩu môi nói: “Phải rồi, Phan Dữu Quân kia tự nhận là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, luôn tự cho là đúng. Mọi người là do Thái hậu tuyển tiến cung, chẳng biết ai kém hơn ai đâu. Xảo Nhi muội muội à, muội biết không, cái tổi Hoàng thượng chọn muội không chọn cô ta ấy, muội không biết tỷ hà hề cỡ nào đâu! Cái mặt như bị tát một cái thật sự khiến người ta sáng khoái!”

Xem ra, Lương Tử Văn có rất nhiều bất mãn với Phan Dữu Quân. Nhưng Tề Ngọc Yên bây giờ không có hứng thú tham gia vào chuyện của các nàng, chỉ đứng bên cạnh lắng nghe, không nói nhiều.

La Xảo Nhi thấy Lương Tử Văn cứ nhắc tới Phan Dữu Quân, trong lòng vô cùng bức bối, liền cười đỡ Lương Tử Văn đi về phía trước, nói: “Lương tỷ tỷ, đừng nhắc tới mấy chuyện không vui nữa, chúng ta tới đằng trước đi, bên đó nhiều hoa hơn. Ngắm hoa sẽ giúp tâm trạng thoải mái hơn đó.” Nói xong nàng quay đầu, vẫy tay với Tề Ngọc Yên, gọi: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng tới đây đi!”

Tề Ngọc Yên gật đầu, bước tới, theo sau La Xảo Nhi và Lương Tử Văn, đi tới đi lui trong rừng hoa, thị nữ theo hầu theo sau từ xa.

Nhìn sắc trời dần tối, Tề Ngọc Yên thấy Lương Tử Văn và La Xảo Nhi có vẻ vẫn hào hứng ngắm hoa, đang muốn tìm cơ hội để rời đi trước. Đúng lúc này bỗng thấy một thị nữ vội vàng chạy tới, hành lễ với Lương Tử Văn, hô lên: “Dung hoa.”

Lương Tử Văn thấy thị nữ này, gật đầu, vội hỏi: “Hàm Xuân, chuyện thế nào rồi?”

Hàm Xuân ngược mắt nhìn sang Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, vẻ mặt có hơi do dự.

Lương Tử Văn thân nhiên nói: “Kể đúng sự thật là được. La Tiểu Nghi và Tề quý nhân không phải người ngoài.”

“Vâng.” Hàm Xuân cúi người hành lễ, nói: “Hồi dung hoa, hôm nay Hoàng thượng tới hồ Úc Xuân.”

Lương Tử Văn vội hỏi: “Vậy Hoàng thượng có nghe thấy tiếng đàn của Phan Dữu Quân không?”

Hàm Xuân gật đầu: “Hoàng thượng có nghe thấy.”

Lương Tử Văn biến sắc, giọng run run hỏi: “Tức là, Phan Dữu Quân thành công rồi ư?”

Bây giờ trong lòng Tề Ngọc Yên cũng căng thẳng, đôi mắt nàng nhìn thẳng tắp vào Hàm Xuân, hai tay trong ống tay áo vịn chặt lấy nhau. Kiếp này, chuyện nào cũng khác với kiếp trước. Nàng không biết, rốt cuộc Hàm Xuân sẽ mang về kết quả như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mang thai

Ngay khi Tề Ngọc Yên căng thẳng nhìn chăm chăm, rốt cuộc Hàm Xuân lắc đầu, nói: “Dạ không.”

Tề Ngọc Yên nghe Hàm Xuân nói xong, lòng vốn đang xoắn chặt thoáng chốc được nói lỏng. Nàng có thể nhận được việc Lý Cảnh sủng ái La Xảo Nhi, thậm chí sủng ái Lương Tử Văn, nhưng nàng không thể chấp nhận việc hấn sủng ái Phan Dữu Quân, nữ nhân độc ác đã hại chết cả nhà của nàng, hại chết Huyền nhi của nàng kiếp trước.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi.” Lương Tử Văn hỏi.

Hàm Xuân nói tiếp: “Khi đó nô tỳ đang nấp sau bụi cây ngoài đình Du Nhiên, trông thấy Hoàng thượng tới bên ngoài đình Du Nhiên thì nghe thấy có người gảy đàn trong đình, liền hỏi ai đang gảy đàn. Nghe nội thị bẩm báo là Phan tần đang gảy đàn thì Hoàng thượng chỉ cười mà không nói rồi rời đi, cũng không vào đình. Sau khi Phan tần nghe nói Hoàng thượng rời đi, gần tới mức đập vỡ cả cầm.”

Lương Tử Văn nghe xong, trên mặt không che giấu nổi sự vui mừng, cười nói: “Ha ha, Phan Dữu Quân này cũng hay thiệt đó, bị Hoàng thượng tát một cái chưa đủ, còn muốn sấn lại cho Hoàng thượng tát thêm cái nữa. Nếu Hoàng thượng thật sự để ý tới cô ta thì đã chọn cô ta ngay tại cung yến rồi, sao phải chờ tới tận giờ?”

Tề Ngọc Yên nghe Lương Tử Văn nói như vậy, trầm nghĩ, cái cô Lương Tử Văn này chẳng tốt lành gì. Cô ta chê cười Phan Dữu Quân chẳng hề nề nang, không phải cảnh ngộ của cô ta cũng giống Phan Dữu Quân ư?

La Xảo Nhi cười ở bên: “Lương tỷ tỷ, không phải lúc này muội đã nói với tỷ rồi à, Phan tỷ tỷ nhất định sẽ không làm Hoàng thượng chú ý như mong muốn đâu.”

Lương Tử Văn gật đầu cười, nói: “Đúng thế, chỉ có Xảo Nhi muội muội hiểu ý Hoàng thượng thôi.” Nói tới đây, ánh mắt Lương Tử Văn hơi đảo, hỏi La Xảo Nhi: “Phải rồi, giờ trong này tỷ muội chúng ta, chỉ có duy nhất Xảo Nhi muội muội được sủng ái, tỷ tỷ vẫn phải trông chờ muội muội có thể giúp tỷ tỷ một tay đó. Xảo Nhi muội muội, muội nói cho tỷ và Ngọc Yên muội muội Hoàng thượng thích gì được không?”

La Xảo Nhi thoáng sững sờ, lắc đầu rồi nói: “Xảo Nhi cũng không biết nữa.” Ngắc đầu nhìn nụ cười của Lương Tử Văn có chút cứng ngắc, nàng sợ Lương Tử Văn không tin lời mình nói, liền bổ sung thêm: “Nếu Xảo Nhi thật sự có thể giúp tỷ tỷ được sủng, sao lại không làm chứ? Chẳng qua Xảo Nhi thật sự cũng là hữu tâm vô lực mà.”

Nghe La Xảo Nhi nói như vậy, Lương Tử Văn ngẩn ra, sau đó cười khan hai tiếng: “Tỷ tỷ hiểu.” Rồi không nói thêm gì.

Tề Ngọc Yên đứng bên cạnh ngoảnh mặt làm thinh, cảm thấy La Xảo Nhi hẳn là nói thật, chỉ là Lương Tử Văn kia chưa chắc tin tưởng nàng ấy.

La Xảo Nhi cũng không ngốc, nhìn biểu hiện của Lương Tử Văn là biết Lương Tử Văn cho rằng mình cố ý không chịu giúp nàng ấy, nhưng việc này, nàng cũng không biết phải giải thích cho Lương Tử Văn như thế nào. Nàng muốn làm dịu mối quan hệ với Lương Tử Văn, nên chỉ vào đình phía trước, cười nói với Lương Tử Văn và Tề Ngọc Yên: “Lương tỷ tỷ, Tề tỷ tỷ, chúng ta vào trong đình kia ngồi đi. Muội có mang theo toan thảo cao* tự mình làm, hai tỷ tỷ tới nếm thử tay nghề của muội đi.”

(Toan thảo cao: bánh có me chua.)

“Toan thảo cao là cái gì?” Tề Ngọc Yên lần đầu nghe thấy, có hơi tò mò.

La Xảo Nhi cười nói: “Quê nhà muội có một loại cỏ, gọi là toan thảo, được dùng làm điểm tâm nên gọi là toan thảo cao, muội rất thích ăn. Mấy ngày trước mẫu thân muội vừa bảo người chuyển ít toan thảo tiến cung, nên hôm nay muội làm một ít toan thảo cao, hai vị tỷ tỷ nhất định phải nếm thử, thật sự rất ngon đó.”

Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi giới thiệu món toan thảo cao này, mặt mày hớn hờ, bèn cười nói với Lương Từ Vân: “Lương tỷ tỷ, chúng mình đừng nên phụ tấm lòng thành của La tiểu nghi, cùng nếm thử xem sao.”

Lương Từ Vân cũng không muốn mối quan hệ với La Xảo Nhi thêm căng thẳng, nên gật đầu, nói: “Vây cũng được, dù sao tỷ đi cũng hơi mệt rồi, chúng ta vào đình nghỉ một lát, tiện đã nếm thử món toan thảo cao của Xảo Nhi muội muội.”

Thấy Tề Ngọc Yên và Lương Từ Vân đồng ý, La Xảo Nhi cực kỳ vui vẻ, mỗi tay kéo một người, bước nhanh vào trong đình.

Ba người vừa ngồi xuống liền có cung nữ đặt một ấm nước và chén uống lên trên bàn. Xem ra lần này La Xảo Nhi tới ngắm hoa là có chuẩn bị sẵn, không chỉ có toan thảo cao, đến nước trà cũng có.

La Xảo Nhi tự mình lấy ra một chiếc đĩa sứ ngọc đựng toan thảo cao từ trong hộp thức ăn ra. Nàng đưa đĩa tới trước mặt Lương Từ Vân trước, mỉm cười nói: “Lương tỷ tỷ, tỷ nếm thử trước đi.”

“Ừ.” Lương Từ Vân mỉm cười, đưa tay nhón lấy một miếng điểm tâm

La Xảo Nhi lại xoay người đưa đến trước mặt Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng nếm thử đi.”

“Cảm tạ La tiểu nghi.” Tề Ngọc Yên cũng đưa tay cầm lấy một miếng cao, đưa lại gần bên môi, chuẩn bị ăn thì nghe Lương Từ Vân sợ hãi kêu lên: “Trời đất, cái cao này thật sự, chua quá đi!”

Nghe Lương Từ Vân kêu lên, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi nhất loạt quay mặt lại, sững sờ nhìn về phía nàng ta. Chỉ thấy Lương Từ Vân dùng tay ôm má, cau mày, vẻ mặt nhăn nhúm.

Thấy Lương Từ Vân như vậy, Tề Ngọc Yên lại nhìn toan thảo cao trong tay mình, không dám ăn.

“Lương tỷ tỷ, không chua đến vậy chứ?” La Xảo Nhi khó hiểu nhìn Lương Từ Vân, sau đó tự mình nhặt lên một miếng cao, cắn một miếng lớn, vừa ăn vừa gật đầu nói: “Ừm, chính là cái vị này! Ngon quá đi!” Dứt lời nàng cắn hai ba miếng đã ăn xong miếng toan thảo cao trong tay rồi.

Lương Từ Vân lắc đầu, đặt miếng cao điểm dờ lên trên bàn trong đình, cười khổ nói: “Xin lỗi, Xảo Nhi muội muội, quả thực tỷ không quen ăn cái này.”

“Tiếc thật đấy.” La Xảo Nhi thất vọng nói: “Món ngon vậy mà Lương tỷ tỷ lại không ăn được thật phí quá đi.” Nói xong lại quay mặt nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ mau thử nếm đi, xem tỷ có ăn được không?”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu, nhắc toan thảo cao tới bên miệng, cắn một ít.

Ai, chua quá! Chân mày Tề Ngọc Yên hơi nhíu lại, cảm giác nước bọt trong miệng ứa hết ra, ngập đầy từng góc ngách trong khoang miệng.

“Thế nào?” La Xảo Nhi nhìn Tề Ngọc Yên, chờ mong hỏi.

Tề Ngọc Yên hơi chép miệng, nói: “Có hơi chua, nhưng mà, sau khi nuốt xuống có chút ngọt. Tỷ có thể ăn được, nhưng mà, chỉ sợ không thể ăn được nhiều thôi.” Nói xong Tề Ngọc Yên ngừng đầu nhìn La Xảo Nhi, nở nụ cười cong cong mí mắt.

La Xảo Nhi lắc đầu nói: “Xem ra hai vị tỷ tỷ đều không thể thưởng thức món ngon này, thật đáng tiếc!” Nói xong nàng lại cầm lên một miếng toan thảo cao thả vào miệng.

Nhìn La Xảo Nhi ăn toan thảo cao ngon miệng như vậy, Tề Ngọc Yên cảm giác miệng mình êm ả, nước bọt ào ạt tuôn ra.

Đột nhiên toàn thân La Xảo Nhi cứng đờ, sau đó nàng dùng tay che miệng, phát ra tiếng “ạ ạ”, giống như buồn nôn.

“Xảo Nhi muội muội sao vậy?” Tề Ngọc Yên cuống quýt hỏi.

La Xảo Nhi vẫn che miệng, ánh mắt khổ sở nhìn nàng, sau đó lại “ạ ạ” hai tiếng. Có vẻ nàng ấy không chịu nổi, đứng bật dậy, vội lao ra ngoài đình, chạy tới góc tường, khom lưng nôn.

Thấy bộ dạng La Xảo Nhi như vậy, lòng Tề Ngọc Yên chột chùng xuống.

Thích chua, nôn mửa. Biểu hiện này không bình thường. Nàng và Lương Từ Vân đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt hai người đều có chút nghiêm túc.

Tính ra, La Xảo Nhi thị tẩm đã được ba tháng, nhìn bộ dạng hiện giờ, hơn phân nửa là đã có? Tề Ngọc Yên cảm thấy, khối toan cao thảo vừa mới ăn, vị chua kia, từ miệng thấm xuống tận đáy lòng.

Chờ La Xảo Nhi nôn xong, vẻ mặt tái nhợt trở về đình.

Tề Ngọc Yên vội tiến lên, đỡ nàng ấy ngồi xuống, rồi cầm ấm nước trên bàn đá, rót cho La Xảo Nhi một chén nước ấm, nhẹ giọng nói: “Xảo Nhi muội muội, mau uống chút nước, tráng qua miệng đi.”

La Xảo Nhi nhận chén nước, nói với Tề Ngọc Yên: “Cảm ơn Tề tỷ tỷ.” Sau đó vội nhẹ lên ngực mình, rồi uống nước tráng miệng.

“Muội muội bị sao thế?” Lương Từ Vân hỏi.

La Xảo Nhi thở hổn hển, lắc đầu nói: “Muội cũng không biết, tự nhiên buồn nôn thế nào ấy.”

Lương Từ Vân nhìn chăm chăm vào La Xảo Nhi, dùng quạt tròn hơi che mặt, hậm hực cười nói: “Không phải muội có thai chứ?”

La Xảo Nhi nghe Lương Từ Vân nói, ngó người, lập tức ngừng mạnh đầu nhìn Lương Từ Vân, khiếp sợ nói: “Lương tỷ tỷ, sao có thể được chứ?”

Lương Từ Vân cười mĩa nói: “Có gì là không thể chứ, muội muội thị tằm cũng được một thời gian rồi, có thai cũng là bình thường thôi! Hơn nữa, hiện giờ Hoàng thượng chưa con chưa cái, nếu như lần này muội muội có thể sinh con trai, thân phận đương nhiên nước lên thì thuyền lên.”

Nghe Lương Từ Vân nói, hai má La Xảo Nhi đỏ ửng, gấp gấp giải thích: “Lương tỷ tỷ, thật sự là tỷ nghĩ nhiều rồi, muội không có mang thai.”

“Vậy muội đã gặp thái y xem chưa?” Lương Từ Vân hỏi.

La Xảo Nhi lắc đầu: “Chưa ạ. Trước giờ muội không có bệnh, sao phải truyền thái y chứ?”

Lương Từ Vân gật đầu, nói: “Vậy là đúng rồi. Muội muội không tìm thái y xem, sao biết được mình không mang thai?” Nói xong lại cười rộ lên: “Nếu muội muội thật sự có, tỷ tỷ còn phải chúc mừng muội muội ấy chứ, muội muội đâu cần phải phủ nhận?”

“Trời ạ, Lương tỷ tỷ, không phải muội không chịu thừa nhận, nhưng muội thật sự không có mang thai mà!” La Xảo Nhi càng nóng, sắc mặt càng đỏ.

“Đội muội muội về tìm thái y xem rồi hẵng nói.” Mặc dù trên mặt Lương Từ Vân vẫn treo nụ cười, nhưng ai cũng nhận ra, nàng ta có chút không vui.

Tề Ngọc Yên nhìn La Xảo Nhi không thừa nhận chuyện mang thai, biết trong cung này, chuyện hoàng tử (con vua) là chuyện nhạy cảm. Huống hồ dân gian có câu, tiểu hài tử ba tháng đầu khá ít khi, nếu nhiều người biết nó sắp tới, nó sẽ không chịu tới nữa. Tề Ngọc Yên cũng không biết có phải vì vậy mà La Xảo Nhi nhất quyết không thừa nhận không, sợ nàng quá kích động mà ảnh hưởng tới thai khí, tiến lên trước khuyên nhủ: “Ừ, ừ, Xảo Nhi muội muội nói không có thì không có, Lương tỷ tỷ đừng gắng gỏi nữa.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lương Từ Vân gật mình, sau đó về mặt hậm hực đứng dậy, nói: “Nếu muội muội không muốn nói với tỷ tỷ, vậy tỷ cũng không ép. Phải rồi, tỷ thấy sắc trời không còn sớm, chúng ta nên về cung của mình đi.”

La Xảo Nhi thấy sắc mặt Lương Từ Vân không vui, biết nàng ta tức giận, há miệng, như thể muốn giải thích gì đó với nàng ta. Nhưng lời tới khóe môi, lại nuốt xuống. Nàng cắn cắn môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thị vệ

Lương Từ Vân liếc xéo La Xảo Nhi, không nói một lời, xoay người ra khỏi đình.

La Xảo Nhi thấy Lương Từ Vân lạnh nhạt với mình, trong lòng uất ức vô cùng, nước mắt bỗng dâng lên. Bởi vì hai nhà La-Lương vốn có tư giao*, trước khi hai người tiến cung đã quen biết. Từ lúc tiến cung tới nay, Lương Từ Vân luôn chăm sóc nàng, tự nhiên nàng coi Lương Từ Vân như tỷ tỷ của mình mà tâm sự, không ngờ vì chuyện này mà Lương Từ Vân trở mặt với nàng.

(Tư giao: quan hệ cá nhân.)

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt của La Xảo Nhi không tốt, trong mắt như thể lấp lóe ánh lệ, biết nàng ấy bởi vì câu nói của Lương Từ Vân mà không vui, tiến lên trước đỡ La Xảo Nhi dậy, nhẹ cười: “La tiểu nghi, chúng ta cùng về thôi.”

“Ừm” La Xảo Nhi khẽ đáp lời, sau đó xoay người, lén lau khóe mắt của mình, sau đó quay sang cười nói với Tề Ngọc Yên: “Đi thôi, Tề tỷ tỷ.”

“La tiểu nghi đi trước đi.” Tề Ngọc Yên cười nghiêng thân mình. Dù sao vị phân của La Xảo Nhi cũng cao hơn nàng, không thể để người nào đó nắm được chuỗi.

“Dạ.” La Xảo Nhi gật đầu, sau đó nhấc chân bước ra khỏi đình, Tề Ngọc Yên theo sát phía sau nàng.

Lương Từ Vân đi ở đằng trước nghe được tiếng động sau lưng, hơi ngó đầu lại, thấy La Xảo Nhi ở ngay sau mình, đang từ từ đi tới.

Vừa nghĩ tới chuyện hiện giờ La Xảo Nhi có khả năng mang thai hoàng tử, trong lòng nàng ta cực kì khó chịu.

Lương Từ Vân này vốn là một người kiêu ngạo, làm nữ nhi của Cảnh quốc công phủ, từ nhỏ trong nhóm tỷ muội, nàng ta đã là người có tài năng xuất chúng, nàng tự thấy bản thân chẳng kém La Xảo Nhi mặt nào. Cũng không hiểu vì sao, tiến cung tranh sủng, lại làm cho La Xảo Nhi được đứng đầu, tận đáy lòng nàng vẫn cảm thấy không cam tâm. Nếu như La Xảo Nhi này thật sự sinh hạ hoàng tử, nàng sợ sẽ bị nàng ta bỏ lại càng lúc càng xa. Nghĩ tới đây, nàng cắn răng, hai tay bóp chặt lấy nhau. Đột nhiên, đầu ngón tay chạm vào chiếc vòng châu trên cổ tay trái, khiến tim nàng thất lại.

Nếu vòng châu trên tay mình chẳng may bị đứt? Hạt châu rơi trên mặt đất, La Xảo Nhi bước tới, găm phải hạt châu, không cẩn thận ngã nhào, có thể sảy thai chứ? Nghĩ tới đây, Lương Từ Vân quay đầu lén liếc qua La Xảo Nhi đang gần tới phía mình, bên môi nở ra một nụ cười lạnh lẽo. Nàng ta xoay đầu lại, nhẹ nhàng tháo chiếc vòng châu trên cổ tay mình, sau đó dùng lực kéo, chỉ nghe “bực” một tiếng, chiếc dây bị đứt. Ngay sau đó, nàng cảm thấy châu trên vòng tay, từng hạt lăn xuống tay mình, rơi trên mặt đất, nhưng không hề phát ra bất cứ tiếng động nào.

Tề Ngọc Yên vừa ra khỏi đình, liền nhìn thấy Lương Từ Vân quay đầu liếc nhìn La Xảo Nhi, biểu tình có chút kì quái, nàng liền chú ý tới Lương Từ Vân, luôn nhìn chăm chăm vào nàng ta. Bất chợt, nàng nhìn thấy Lương Từ Vân vừa có động tác dùng lực kéo thứ gì đó, tiếp đấy có từng viên gì đó rơi từ trên người nàng ta xuống.

Tề Ngọc Yên ngỡ ngàng, cái gì vậy? Nhưng Tề Ngọc Yên còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy La Xảo Nhi đi đằng trước mình bị trượt chân, ngay sau đó là tiếng thét kinh hãi của nàng ấy, lao đảo sắp ngã xuống.

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy, trong lòng hoảng hốt! Nàng biết, Lương Từ Vân kia nhất định bởi vì chuyện La Xảo Nhi mang thai mà ra tay với La Xảo Nhi. Nếu như La Xảo Nhi ngã, hài tử trong bụng nàng ấy phần lớn sẽ không giữ được. Nàng từng làm mẫu thân, nàng biết hài tử quan trọng dường nào với mẫu thân, huống hồ hài tử trong bụng La Xảo Nhi, cũng được coi như huynh đệ của Huyền Nhi không phải ư? Nói không chừng có thể lớn lên trông giống Huyền Nhi nữa.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên theo bản năng chạy vụt lên, đỡ lấy La Xảo Nhi. Nhưng La Xảo Nhi đã ngã hơi mạnh, nàng không chỉ không đỡ được La Xảo Nhi, lại còn bị La Xảo Nhi nắm lấy kéo ngã cùng xuống đất.

Mắt thấy hai người sắp sửa ngã, bấy giờ trong đầu Tề Ngọc Yên chỉ có một suy nghĩ, không thể để thai nhi trong bụng La Xảo Nhi xảy ra chuyện. Vì thế, nàng dùng sức ôm chầm La Xảo Nhi, xoay mình, để La Xảo Nhi hướng lên trên, bản thân thì hướng xuống, cứ như vậy, coi như có ngã thì La Xảo Nhi cũng sẽ ngã trên người nàng, không tổn thương đến hài tử trong bụng của nàng ấy.

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, bỗng nhiên từ bên cạnh lao tới một nam tử, thân mình cực nhanh, chớp mắt đã tới bên cạnh La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên. Hắn vươn hai tay, mỗi tay bắt lấy Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, sau đó dùng sức kéo hai người đang ngã xuống đất lên.

Thấy được cứu, Tề Ngọc Yên nhẹ nhõm. Nàng thở hổn hển, sau đó vội vàng tiến lên kiểm tra La Xảo Nhi, lo lắng hỏi: “La tiểu nhi không sao chứ?”

La Xảo Nhi đúng thực bị dọa sợ, lúc này sắc mặt tái nhợt. Nghe Tề Ngọc Yên hỏi, nàng mới sợ hãi không thôi lắc đầu nói: “Muội không sao, Tề tỷ tỷ, tỷ cũng không sao chứ?”

“La tiểu nhi không có việc gì thì tốt.” Tề Ngọc Yên cười cười, sau đó xoay đầu lại, nhìn nam tử vừa cứu mình và La Xảo Nhi, đang chuẩn bị cảm tạ, nhưng khi nàng nhìn thấy người đó, chợt ngừng người.

Người cứu nàng và La Xảo Nhi, lại là Chung Dục.

Nhìn hần mặc đồ thị vệ, đáy lòng Tề Ngọc Yên trầm xuống.

Rốt cuộc y vẫn tiến cung.

Lúc này, Chung Dục cũng yên lặng nhìn nàng.

Tề Ngọc Yên biết dung mạo của mình có sự thay đổi, cũng không biết y còn nhận ra mình không, bèn cười nói: “Vừa rồi đa tạ Chung thị vệ ra tay cứu giúp!”

Chung Dục nghe được giọng nói của nàng, giật mình, sau đó cúi đầu vái chào, khàn giọng nói: “Quý nhân không cần đa lễ, đây vốn là bổn phận của Chung Dục.”

Tề Ngọc Yên nhìn bộ dạng của Chung Dục, nghĩ tới kiếp trước mình liên lụy tới hắn, mắt từ từ bị thấm ướt.

Chung Dục thẳng người, thấy trong mắt Tề Ngọc Yên như chứa lệ, y cắn môi, nhưng không lên tiếng.

Cuối cùng La Xảo Nhi cũng coi như ổn định lại được tinh thần. Nàng nhìn biểu tình của Tề Ngọc Yên và Chung Dục có gì đó khác thường, liền tiến lên hỏi: “Tề tỷ tỷ và vị thị vệ đại ca này quen biết nhau à?”

Tề Ngọc Yên quay sang, cười nói với La Xảo Nhi: “La tiểu nhi, vị Chung thị vệ này là hảo hữu của đại ca tỷ.”

“Ra thế.” La Xảo Nhi quay mặt lại, nhìn lăm lăm vào Chung Dục, sau đó gật đầu nói: “Vừa nãy may nhờ có Chung thị vệ.”

Chung Dục cười với La Xảo Nhi: “Vừa rồi nếu tiểu nhân không tới kịp, La tiểu nhi cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.” Mới nãy Tề Ngọc Yên vì cứu La Xảo Nhi, kê bản thân dưới người của nàng ấy, Chung Dục nhìn thấy rất rõ ràng.

Lời của Chung Dục, sao La Xảo Nhi lại không hiểu? Nàng ngoảnh đầu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói: “Đó là bởi vì ta có một tỷ tỷ tốt.” Đột nhiên, nàng trông thấy trên mặt đất có cái gì đó, vội ngồi xổm xuống, nhặt được một hạt châu tròn trịa, sau đó đứng dậy nói: “Chính vì ta giẫm phải hạt châu này nên mới suýt nữa thì ngã. Ủa? Hạt châu màu hồng phấn này nhìn quen quá, giống y vòng tay của Lương tỷ tỷ thì phải?” Nói tới đây, nàng ngừng đầu, về mặt nghi ngờ nhìn Lương Từ Văn.

Lương Từ Văn run sợ, sau đó gượng tay lên nhìn, thất thanh kêu lên: “Ôi trời, vòng châu của ta bị đứt khi vào vậy? Sao ta chẳng biết gì hết cả? Hạt châu này quý vô cùng, không thể rơi mất được!” Nói xong nàng ta chỉ vào Chung Dục và một vài thị vệ khác đứng gần đó, lớn tiếng: “Phải rồi, các người! Lại đây! Nhặt hết hạt châu rơi cho ta!”

Mấy người Chung Dục ngần ngại một lát, sau đó chấp tay, đáp: “Vâng!” Rồi tiến lên, định nhặt trân châu cho Lương Từ Văn.

Nhưng La Xảo Nhi lại đưa tay ngăn Chung Dục, nói: “Chung thị vệ, bổn phận của các người là bảo vệ hoàng cung, không phải nhặt châu giúp người khác. Các người cứ đi tuần tra đi, đừng để xảy ra chuyện gì, sẽ không hay. Chuyện nhặt châu này cứ giao cho cung nữ của Lương tỷ tỷ là được.”

“Dạ!” Đám Chung Dục vốn không nguyên ý, vừa nghe La Xảo Nhi nói, gãi đúng chỗ ngứa. Những người hành lễ với ba vị tần phi rồi xoay người rời đi.

Dù sao Lương Từ Văn cũng là dung hoa, mặc dù chưa được thị tẩm, nhưng vị phân vẫn cao hơn La Xảo Nhi, thấy La Xảo Nhi phản bác lại mình trước mặt mọi người, bực bội trong lòng. Nàng ta đang muốn nổi giận, lại nghĩ, sợ La Xảo Nhi bám chặt vào chuyện vòng châu không buông, lộ ra chuyện mình cố ý kéo đứt vòng châu, muốn La Xảo Nhi trượt chân thì không ổn. Vì thế, Lương Từ Văn để nên lại lura giận trong lòng, tức tối la to: “Hàm Xuân, Lộng Xuân, còn không mau nhặt hết hạt châu cho ta.”

Chỉ thấy Hàm Xuân và Lộng Xuân đứng bên cạnh nhỏ giọng đáp: “Vâng ạ.” Sau đó tiến lên, khom lưng tìm hạt châu trên đường. Bởi vì sắc trời có hơi tối, nhìn không được rõ, để tìm ra có vẻ hơi khó khăn.

Mặc dù La Xảo Nhi tuổi còn nhỏ, nhưng nàng cũng cảm thấy được chuyện này có chỗ kì lạ, liền tưởng đến lúc trước Lương Từ Văn có bất mãn với mình, nên hiểu ra Lương Từ Văn cố ý muốn mình trượt chân mà sảy thai.

Vừa nghĩ tới chính mình toàn tâm toàn ý muốn làm tỷ muội tốt với Lương Từ Văn, không ngờ nàng ta ấy vậy mà làm ra chuyện dè hèn như vậy với mình, La Xảo Nhi cũng chẳng còn vui vẻ với Lương Từ Văn được nữa. Nàng cũng không muốn đề ý tới Lương Từ Văn, lập tức bước lên trước, kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ biết không, cái hạt châu hồng phấn này của Lương tỷ tỷ ấy hiếm lạ vô cùng, bình thường tỷ ấy nâng niu như hươu bảo bối vậy, e rằng tỷ ta phải tìm bằng được toàn bộ hạt châu rồi mới trở về. Tề tỷ tỷ à, hay là chúng mình về trước đi, đừng ở đây vướng víu đám người Lương tỷ tỷ tìm hạt châu.”

Tề Ngọc Yên nhìn La Xảo Nhi, lại nhìn Lương Từ Văn, hiện giờ nàng thật sự không muốn dính líu vào tranh đấu của tần phi trong cung. Chẳng qua, lúc này nàng từ chối La Xảo Nhi lại không hay, chỉ đành cười với Lương Từ Văn, nói: “Lương tỷ tỷ, La tiểu nhi muội ấy hơi không thoải mái, muội đưa nàng về nghỉ nhé.”

Lương Từ Văn đành mặt cười nói: “Các người cứ trở về đi, ta tìm xong hạt châu cũng trở về ngay.”

“Dạ, Lương tỷ tỷ, chúng ta về trước đây.” Nói xong, sau khi Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi hành lễ với Lương Từ Văn, hai người cùng rời khỏi vườn lựu.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Hiểu lầm

Bởi vì La Xảo Nhi vẫn luôn thân thiết với Lương Tử Vân, lần này xem chút bị Lương Tử Vân đâm một nhát sau lưng, nên có thể tưởng tượng được tâm trạng hiện giờ của nàng như nào. Cả đoạn đường chỉ sầm mặt im lặng.

Tề Ngọc Yên hiểu tâm trạng của nàng, chỉ nghĩ để nàng được yên tĩnh, nên không nói gì, cùng La Xảo Nhi bước về phía trước.

Đột nhiên, La Xảo Nhi khựng lại, sau đó dùng tay che miệng, vội chạy tới ven đường nôn mửa. Có lẽ ban nãy nàng đã nôn hết mọi thứ trong bụng ra, cho nên mặc dù không ngừng nôn ọe, nhưng chẳng nôn ra được gì.

Tề Ngọc Yên đi tới, đứng sau La Xảo Nhi, vỗ nhẹ lên lưng nàng, nói: “La tiểu nghi, khó chịu lắm à?”

Được một lúc, La Xảo Nhi mới thẳng người, dùng khăn lụa lau miệng, một tay khác ôm bụng, vẻ mặt có chút mệt mỏi. Nàng khép hờ mắt, lắc đầu, nói: “Không sao ạ, Tề tỷ tỷ, chỉ tại bụng muỗi không thoải mái thôi.”

Tề Ngọc Yên nghe nàng ấy nói như vậy, sợ thai nhi trong bụng nàng có chuyện, vội vàng nói: “La tiểu nghi, thị nữ Trúc Vận nhà ta thông thạo y lý, nếu muỗi không ngại thì để nàng ấy xem giúp muỗi.” Nói tới đây, nàng lại dừng một lát, do dự nói: “Không thể để hoàng tử gặp chuyện không may được, muỗi muỗi tuyệt đối không được coi như trò đùa!”

La Xảo Nhi nghe Tề Ngọc Yên nói, mắt tròn to, kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, thoáng chốc nước mắt nhỏ xuống từng giọt.

La Xảo Nhi thần thờ, hỏi: “Tề tỷ tỷ, tỷ cũng nghĩ muỗi mang thai ư?”

Tề Ngọc Yên giật mình, cẩn thận hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải à?”

La Xảo Nhi lặng yên nhìn Tề Ngọc Yên, nước mắt chớp rơi: “Muỗi vẫn luôn là tỷ muỗi tốt với Lương Tử Vân, không ngờ tới tỷ ấy tưởng rằng mang thai, liền trừ tính muỗi, muốn muỗi sảy thai, còn Tề tỷ tỷ thì khác, chúng ta bình thường không nói chuyện nhiều, vừa rồi lại cố gắng cứu giúp. Muỗi biết cú ngã vừa rồi, coi như không có Chung thị vệ giúp đỡ, muỗi cũng sẽ không có chuyện gì. Tề tỷ tỷ lột thân mình phía dưới muỗi, nếu muỗi ngã cũng sẽ ngã lên người tỷ. . .” Nói tới đây, La Xảo Nhi ôm chặt Tề Ngọc Yên, khóc không thành tiếng.

Tề Ngọc Yên dừng một chút, dùng tay vỗ về La Xảo Nhi, nói: “La tiểu nghi hiểu lầm rồi, chắc Lương dung hoa không cố ý đâu, hạt châu kia, có lẽ thật sự không may mới dứt. . .” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên cảm thấy hơi chột dạ, vội ngừng nói, khuyên nhủ La Xảo Nhi: “Tiểu nghi, muỗi đừng kích động quá thế, bây giờ muỗi đang mang thai, sẽ không tốt cho thai nhi đâu!”

Vừa dứt lời, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của một nam tử vang lên phía sau hai người: “Ai mang thai?”

Nghe thấy tiếng nói này, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi cùng run sợ.

Hai người đều nhận ra chủ nhân giọng nói là ai, vội vã xoay người lại, hành lễ nói: “Tần thiếp gặp qua Hoàng thượng.”

Chỉ thấy Lý Cảnh đang bước tới từ một lối rẽ nằm giữa hai hàng cây, phía sau hán ngoại trừ thái giám Thường Hải theo bên, còn có một vài thị vệ.

Hắn từ từ bước tới phía trước Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, chậm rãi nói: “Đứng lên đi.”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi tạ ơn rồi đứng dậy. Tề Ngọc Yên sợ La Xảo Nhi đứng dậy khó khăn, vội vàng tiến tới đỡ nàng ấy.

Lý Cảnh tiếp tục hỏi: “Vừa rồi hai người các người nói ai mang thai?”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói, thoáng sững sốt. Ai mang thai còn phải hỏi ư? Ở đây chỉ có hai tần phi là mình và La Xảo Nhi, mình chưa từng được thị tẩm, có mỗi La Xảo Nhi được, chắc chắn không phải mình mang thai rồi?

Nàng còn chưa mở miệng, đã thấy La Xảo Nhi vội vàng nói: “Hoàng thượng, không có ai mang thai cả.”

Nghe La Xảo Nhi nói, Tề Ngọc Yên lại ngẩn ra, chuyện thai nhi, sao không thể nói cho Lý Cảnh chứ? Hiện giờ hắn chưa có con cái, La Xảo Nhi mang thai, với hắn mà nói, chính là chuyện vui lớn. Đến giờ nàng vẫn nhớ rõ, kiếp trước lúc Lý Cảnh biết mình mang thai Huyền nhi, hết toáng mừng rỡ như điên.

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào La Xảo Nhi, cười nhẹ nói: “Nhưng vừa rồi ta nghe rất rõ Tề quý nhân nói có người mang thai là sao?” Nói xong hắn quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên. Giờ trôi đã tới đen, ánh sáng từ đèn lồng bên cạnh cũng chẳng đủ soi sáng rõ đáng vẽ của con người ta như ban ngày. Lý Cảnh cảm thấy, Tề Ngọc Yên này nhìn qua, có vẻ không xấu xí đến dọa người như đêm cung yến đó.

Nếu Lý Cảnh đã hỏi chính mình, đương nhiên Tề Ngọc Yên không dám không trả lời, nhìn La Xảo Nhi không nguyên ý thừa nhận chuyện mang thai, vội cúi đầu đáp: “Hoàng thượng, toàn bộ đều là thần thiếp suy đoán lung tung. Tần thiếp thấy La tiểu nghi thích chua, vừa rồi còn buồn nôn muốn ói, tưởng rằng muỗi ấy nghén.”

“Thế ư?” Lý Cảnh quay đầu nhìn La Xảo Nhi, trên mặt cười như không cười hỏi: “La tiểu nghi, người mang thai ư?”

La Xảo Nhi xua tay loạn lên, nói: “Hoàng thượng, tần thiếp không có mang thai ạ! Chỉ tại bụng thần thiếp không thoải mái, có hơi buồn nôn thôi.”

“Chuyện thích chua là thế nào?” Lý Cảnh lại hỏi.

La Xảo Nhi nghĩ ra một lúc rồi nói: “Có lẽ Tề tỷ tỷ đang nói tới toan thảo cao chăng? Từ nhỏ tần thiếp đã thích ăn toan thảo cao rồi, không phải nôn nghén mang thai đâu ạ! Hoàng thượng, tần thiếp thật sự không có mang thai. Nếu Hoàng thượng không vui, có thể gọi thái y tới xem.”

“Phải rồi, không phải mới nãy Tề quý nhân có nói thị nữ của nàng học về y ư, cứ để thị nữ của nàng ta xem thử trước đi.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, sau đó gọi Trúc Vận tới, bảo cô xem cho La Xảo Nhi.

Trúc Vận bắt mạch cho La Xảo Nhi xong, lại nhìn đầu lưỡi của nàng ấy, sau đó nói với Lý Cảnh: “Hồi Hoàng thượng, theo nô tỳ thấy, có vẻ tiểu nghi không mang thai, nàng nôn mửa chắc là do chứng nhiễm toan* gây ra, lại ăn thêm toan thảo cao, toan trong dạ dày càng tăng lên, vì nhà toan mới dẫn tới ói mửa.)

(Chứng nhiễm toan: Nhiễm toan là tình trạng nồng độ axit trong các dịch cơ thể vượt mức bình thường, xảy ra khi thận và phổi không thể giữ cân bằng pH của cơ thể.

Toan: axit.

Cái này những bạn nào hay bị vấn đề về dạ dày sẽ hiểu.)

Sau khi Lý Cảnh nghe xong tin này, thần nhiên cười, nói: “Vây là không ai mang thai cả. Tề quý nhân, về sau ngươi đừng suy đoán lung tung, về cung trước đi. Nếu La tiểu nghi bị bệnh, cũng đừng tự đi bộ nữa. Thường Hải, truyền kiện đưa La tiểu nghi về cung, rồi để thái y xem lại cho La tiểu nghi một lần nữa.” Nói tới đây, Lý Cảnh liếc nhìn Trúc Vận: “Không biết tiểu nha đầu này có xem đúng bệnh cho tiểu nghi hay không.”

Tề Ngọc Yên biết Lý Cảnh không tin tưởng Trúc Vận, cũng không nói nhiều, khom người hành lễ: “Dạ, Hoàng thượng, tần thiếp xin cáo lui trước.”

Lý Cảnh nhìn nằng một cái, sau đó gật đầu nói: “Ừm”

Tề Ngọc Yên dẫn theo Trúc Vận vội vã rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh hỏi La Xảo Nhi: “Phải rồi, La tiểu nghi, ngươi nói lúc ngươi sắp ngã xuống, nàng ấy đã chủ động làm đệm lót dưới thân ngươi ư?”

La Xảo Nhi gật đầu nói: “Phải ạ, Tề tỷ tỷ tưởng thiếp có thai, cho nên...” Nói tới đây, nàng nhìn ánh mắt thâm sâu của Lý Cảnh, vội giải thích: “Hoàng thượng, tần thiếp thật sự không có mang thai, ngài biết, tần thiếp không có khả năng mang thai mà, chỉ là bụng khó chịu thôi.”

Lý Cảnh dường như không nghe thấy La Xảo Nhi nói gì, chỉ nhìn về phía bóng dáng đã đi xa của Tề Ngọc Yên. Trong hoàng cung, tần phi vì tranh sủng, thủ đoạn hèn hạ nào cũng dùng, nhắc tới hoàng đế càng tranh đấu tới người chết ta sống, có chiêu trò gì đều sử dụng hết. Còn Tề Ngọc Yên này lại vì bảo vệ thai nhi trong bụng tần phi khác, cam nguyện tôn thương chính mình.

Có ý đồ, nữ tử này, thật sự có ý đồ. Chi là, rốt cuộc nàng có ý đồ gì? Chẳng lẽ nàng biết mình xấu xí, không được sủng, cho nên đi nịnh bợ tần phi được sủng?

Chuyện về sau, Tề Ngọc Yên không rõ lắm. Chỉ nghe nói La Xảo Nhi bởi vì thân thể mang bệnh, hơn một tháng không thị tẩm. Nhưng thời gian La Xảo Nhi sinh bệnh, Lý Cảnh cũng không gọi tần phi nào khác tới thị tẩm, lời truyền La Xảo Nhi rất được vua sủng càng lúc càng lan rộng.

Trải qua chuyện này, La Xảo Nhi càng ngày càng thân thiết với Tề Ngọc Yên hơn. Sau khi nàng khỏi bệnh, thường xuyên đến Chiêu Thuần cung tìm Tề Ngọc Yên, còn bảo Trúc Vận kê cho nàng ấy vài thang dược để nàng điều dưỡng thân thể.

Tề Ngọc Yên nghĩ dù gì La Xảo Nhi cũng được sủng, không thể đắc tội, mà ở cạnh nàng ấy cũng không có gì xấu cả.

Mùa hè cứ thế êm đềm trôi qua, nhanh chóng tiến vào mùa thu lạnh lẽo.

Một ngày sau trưa, Tề Ngọc Yên đang ngồi trong phòng luyện chữ, liền nghe thấy cung nữ Hương Vân tiến đến thông báo La Xảo Nhi tới.

Tề Ngọc Yên vừa nghe, vội gác bút lên giá, đứng dậy, nhận lấy khăn gấm Mai Hương đưa tới lau tay. Vừa đưa lại khăn gấm cho Mai Hương, đã nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của La Xảo Nhi đến bên cửa rồi.

Tề Ngọc Yên vội vội tiến ra đón, cười nói: “La tiểu nghi tới.”

La Xảo Nhi bước tới, kéo tay Tề Ngọc Yên, cười híp mắt nói: “Tề tỷ tỷ, báo cho tỷ một tin tốt, tỷ có cơ hội ra cung.”

Mình có thể ra cung ư? Nghe nói vậy, Tề Ngọc Yên ngây ngẩn cả người. Ý gì đây? Lý Cảnh chê mình xấu xí quá, muốn thả mình ra ngoài cung ư?

La Xảo Nhi thấy Tề Ngọc Yên thần người, cười nói: “Hoàng thượng muốn tới Huyền Tước sơn săn bắn, muốn dẫn muội theo, còn bảo muội gọi thêm một tỷ muội thân thiết cùng đi, nên muội mới xin Hoàng thượng cho Tề tỷ tỷ đi, Hoàng thượng liền đồng ý.”

“Cái gì!” Lời của La Xảo Nhi như một nhát sấm sét bổ xuống, khiến Tề Ngọc Yên không nói ra được lời nào hồi lâu. Cùng Lý Cảnh tới Huyền Tước sơn săn bắn, không phải sẽ có rất nhiều cơ hội chạm mặt hần ư? Vận may này, nàng không hề mong muốn.

Thấy Tề Ngọc Yên ngây người, La Xảo Nhi còn tưởng tại nàng quá mừng rỡ, hơi bối rối, liền cười nói: “Huyền Tước sơn ẩm ướt, hơi giống phương Nam, không chừng tỷ tỷ tới Huyền Tước sơn, da mặt có khi lại tốt hơn.”

Bấy giờ Tề Ngọc Yên sức tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, yên lặng nhìn La Xảo Nhi, giọng cười nói: “Đã hơn nửa năm rồi, mặt của tỷ chẳng đỡ chút nào, nói không chừng sẽ như vậy mãi. Chi bằng, tỷ không đi, muội vẫn nên để Luong dung hoa hoặc Phan tần theo muội đi.”

La Xảo Nhi nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, vội lắc đầu như trống bỏi: “Muội không hợp các nàng ấy, muội không muốn đi cùng các nàng ấy đâu. Hơn nữa, Tề tỷ tỷ, Hoàng thượng đã đồng ý cho tỷ đi cùng, lời vàng ý ngọc sao có thể sửa chứ? Nếu như tỷ không đi, vậy tự tỷ đi nói với Hoàng thượng ấy!”

Thấy Tề Ngọc Yên vừa nghe phải đi gặp Lý Cảnh, trên mặt tràn đầy vẻ rối rắm. La Xảo Nhi lại nũng nịu kêu lên: “Tề tỷ tỷ, tỷ đừng từ chối nữa! Tỷ đi cùng với muội đi!”

Tề Ngọc Yên bắt đắc dĩ thở dài một hơi, cười khổ nói: “Được rồi, khi nào thì đi?”

“Ba ngày sau sẽ xuất phát.” La Xảo Nhi nói.

“Ồ, thời gian quả thật có hơi gấp!” Tề Ngọc Yên tự lẩm nhẩm nói: “Mình cần phải chuẩn bị kỹ càng.”

La Xảo Nhi cười híp mắt nói: “Thế thì Tề tỷ tỷ chuẩn bị nhanh nhé.”

Nhìn bộ dạng phấn khởi của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên thầm kêu khổ trong lòng. Chuyến hành trình tới Huyền Tước sơn này, bản thân nhất định phải tuyệt đối cẩn thận, không thể để Lý Cảnh phát hiện ra cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Xuất hành

Huyền Tước son nằm phía Tây Nam kinh thành, từ kinh thành đi, ước chừng mất khoảng bảy tám ngày. Bởi vì phía tây núi chính là thảo nguyên Từ Thương rộng lớn nhất Đại Hiên, cho dù là lên núi, hay là xuống thảo nguyên, đều có thể săn bắn. Cho nên, bãi săn Huyền Tước son là khu vực săn bắn của hoàng gia Đại Hiên.

Kiếp trước, Tề Ngọc Yên cũng từng theo Lý Cảnh tới Huyền Tước son săn bắn, vì vậy đoạn đường này nàng cũng không cảm thấy xa lạ.

Mặc dù là thiên tử săn bắn, cả một đoàn người trùng trùng, trong đó không thiếu Vương gia Công Hầu thân phận hiển hách, tuy La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên chỉ là tần phi có vị phân thấp, nhưng dù sao cũng là nữ nhân của Hoàng đế, cho nên nghi xa hai người ngồi cũng theo ngay sau ngọc lộ* chở Lý Cảnh.

(Ngọc lộ: xe chở vua, dùng ngọc trang trí.)

Trúc Vận lần đầu ra ngoài, đối với xung quanh đều cảm thấy mới mẻ vô cùng, thường xuyên lại vén màn lên ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, về mặt hiếu kỳ.

Chuyến đi này, Tề Ngọc Yên lo sợ Lý Cảnh nhìn thấy Mai Hương mà phát hiện ra mình, không dám dẫn theo Mai Hương. Nàng cũng không muốn dẫn theo cung nữ khác, nên chỉ dẫn theo một thị nữ là Trúc Vận. Dù sao mình không cần thị tẩm, chẳng có nhiều chuyện, một thị nữ là đủ rồi.

Bấy giờ, Tề Ngọc Yên đang tựa vào chỗ ngồi, khép hờ mắt dưỡng thần, mặc kệ Trúc Vận không ngừng dáo dác. Ra tới bên ngoài, Hoàng đế cũng không để ý nhiều. Sáng sớm chỉ ăn chút tảo thiện* trước khi xuất môn, phải đến tận tối dựng trại mới được dùng bữa, Tề Ngọc Yên cảm thấy hiện giờ nên yên lặng giữ sức thì tốt hơn.

(Tảo thiện: bữa sáng.)

Tối trưa, đoàn xe chậm chậm dừng lại.

Tề Ngọc Yên cảm giác đoàn xe đứng lại, từ từ mở mắt ra, vén màn lên nhìn ra bên ngoài, chứng thị vệ vẫn lộ vẻ bình tĩnh. Chắc là nghỉ ngơi một lúc? Đột nhiên, nàng trông thấy bóng dáng quen thuộc của Chung Dục đứng cách đó xa xa, tim nàng nhảy dựng lên, vội buông màn, sau đó ngồi xuống.

Đúng lúc này, một tráng cưỡi khanh khách truyền vào từ ngoài xe, ngay sau đó màn trước nghi xa bị người vén lên.

Tề Ngọc Yên ngược mắt đã thấy La Xảo Nhi cười hi hi đứng trước xe, gọi mình: “Tề tỷ tỷ, mau ra đây hít thở không khí đi.”

Tề Ngọc Yên do dự một lúc rồi gật đầu cười nói: “Đến ngay đây.” Sau đó nàng đeo mạng che lên mặt, được Trúc Vận đỡ xuống xe.

Tề Ngọc Yên vừa xuống xe, La Xảo Nhi nhanh nhẹn tiến tới kéo tay nàng, chỉ vào một dòng suối nhỏ cách đó không xa, phấn khích kêu lên: “Tề tỷ tỷ, chúng mình tới chỗ con suối xem có cá hay không nhé?”

Tề Ngọc Yên mỉm cười gật đầu: “Ừ.”

“Vậy chúng mình nhanh đi thôi, không lát nữa phải gấp rút lên đường rồi.” Nói xong La Xảo Nhi kéo Tề Ngọc Yên đi về phía dòng suối.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám chạy tới, ngăn lại hai người, hành lễ nói: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, Hoàng thượng và Dự vương đang chơi cờ bên đó, Thường Hải công công sai tiểu nhân mời hai vị tiểu chủ tới làm bạn vua.”

Tiểu thái giám này, Tề Ngọc Yên có biết, là thủ hạ của Thường Hải, Chu Nguyên.

Nghe Chu Nguyên nói, Tề Ngọc Yên giật mình. Chỉ nghỉ ngơi một lúc thôi mà vẫn phải hầu vua ư? Nàng cũng không muốn khiến bản thân nom nớp lo sợ trước mặt Lý Cảnh, liền quay sang nhìn La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “La tiểu nghi, hiện giờ bộ dạng của ta xấu xí, sợ Hoàng thượng thấy tỷ lại không vui. Hay là một mình muội qua đó hầu Hoàng thượng được không?”

Sau khi nghe được Chu Nguyên truyền lời, trên mặt La Xảo Nhi không hề lộ vẻ mừng rỡ, ngược lại có chút kinh hãi. Lúc này, nàng lại nghe Tề Ngọc Yên không qua đó, sắc mặt cương cứng, vội vươn tay bắt lấy cổ tay trái của Tề Ngọc Yên: “Đừng mà, Tề tỷ tỷ, tỷ đừng bỏ muội lại một mình. Chúng mình đi cùng nhau đi.”

Thấy biểu tình của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên có chút bất ngờ. Minh tạo cơ hội cho muội ấy ở riêng lẻ với Lý Cảnh, đáng lẽ ra muội ấy phải vui mừng mới đúng chứ? Tại sao lại phản ứng như vậy?

Chẳng đợi Tề Ngọc Yên đáp lời, tiểu thái giám Chu Nguyên đứng bên cạnh lại nói thêm: “Tề quý nhân, ngài vẫn nên đi cùng đi ạ. Tuy bảo Thường Hải công công sai tiểu nhân đến truyền lời, nhưng ai biết đây có phải ý tứ của Hoàng thượng hay không?”

Nghe Chu Nguyên nói như vậy, trong lòng Tề Ngọc Yên cười thầm nói, có quý mới tin Lý Cảnh gọi mình qua đó. Giờ Lý Cảnh có hứng thú với mình mới là lạ! Chẳng qua, nếu đã nói tới mức này, nàng không thể không đi cùng La Xảo Nhi. Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên đưa tay phải ra, gỡ tay La Xảo Nhi khỏi cổ tay trái của mình, nắm lấy bàn tay vô vế, sau đó cười nói: “Nếu đã vậy, chúng ta cùng qua đó thôi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, La Xảo Nhi nhẹ nhàng thờ ra một hơi, sau đó nét mặt nhanh chóng giãn ra, rồi rít gật đầu nói: “Ừ, ừ.”

Chu Nguyên vội khom lưng dẫn đường phía trước: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, xin theo tiểu nhân tới.”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi đi theo sau Chu Nguyên, tiến về phía cây đa già phía trước.

Tề Ngọc Yên chẳng lạ gì nơi đây. Chỗ này gọi là dốc Dong Thụ, bởi vì tại đây có một cây đa ngàn năm. Cây đa này đã sống lâu năm, tàng cây và nhánh cây vươn rộng, tạo thành một chiếc dù thiên nhiên to lớn, làm bóng mát cho những người qua đường nghỉ chân. Lý Cảnh rất thích cây đa già này, bình thường trên đường tới Huyền Tước son, đi ngang qua đây hẳn đều sẽ nghỉ ngơi tại chỗ này.

Còn chưa lại gần, Tề Ngọc Yên đã thấy Lý Cảnh và Dự vương Lý Chương ngồi dưới bóng cây đánh cờ. Hai người nhìn chăm chăm vào bàn cờ không dời, cùng lúc làm ra dáng vẻ vất óc suy nghĩ.

Lý Chương chỉ nhỏ hơn Lý Cảnh một tuổi, lúc y ba tuổi thì sinh nẫu Tương Chiêu Dung bệnh mất, Tiểu thái hậu nhận y về bên người nuôi nấng cùng với Lý Cảnh, bởi vậy tình cảm của hai huynh đệ vô cùng thân thiết. Mặc dù đất phong của Lý Chương ở Dự Địa, nhưng Lý Cảnh lấy lý do y vẫn chưa đại hôn, giữ y lại kinh thành.

Bất quá, Tiêu thái hậu đã định từ tiểu thư của Văn An hầu gia Vinh Giai Âm làm phi cho Lý Chương, sang tháng ba sẽ thành hôn. Sau khi thành hôn, Lý Chương sẽ rời khỏi kinh thành đến đất phong. Lý Cảnh biết tháng ngày còn được gặp gỡ vị đệ đệ này không còn nhiều, cực kỳ quý trọng những khoảng thời gian bên nhau của hai người.

(Tự niệm: tôi đang đọc ngôn tình, tôi đang đọc ngôn tình...)

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi từ từ tới trước mặt Lý Cảnh và Lý Chung, hành lễ nói: “Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Dự vương điện hạ.”

Lý Cảnh nghe được giọng nói của hai người, nâng mắt nhìn hai người, hơi gật đầu: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, miễn lễ.”

Kiếp này, đây là lần đầu tiên Lý Chương nhìn thấy Tề Ngọc Yên. Y nghe thấy giọng nói, bèn ngẩng đầu, tò mò nhìn về phía La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên. La Xảo Nhi đáng vẻ ôn nhu, khiến người ta thương yêu, còn Tề Ngọc Yên lại che lụa trắng trên mặt, không thấy rõ khuôn mặt.

Lý Chương khẽ cười, sau đó quay sang, đặt quân cờ màu đen trong tay lên bàn cờ, sau đó cảm hất hất về phía Tề Ngọc Yên, nháy nháy mắt với Lý Cảnh, nói: “Hoàng huynh, nàng ta chính là Tề quý nhân kinh động như gặp thiên nhân mà huynh nhắc đến ư?”

Kinh động như gặp thiên nhân, đương nhiên là nói bóng nói gió rồi.

Bằng vào sự hiểu biết về Lý Chương của Tề Ngọc Yên ở kiếp trước, biết ý y có Tiêu thái hậu và Hoàng đế ca ca yêu chiều, nói chuyện chẳng bao giờ giữ mồm giữ miệng. Hướng hồ hiện giờ khuôn mặt này của mình, đứng trước một người từng ngắm nhìn biết bao nữ tử như Dự vương Điện hạ, bị cho là xấu xí kì dị cũng là đúng, cho nên nghe Lý Chương nói như thế, nàng cảm thấy bình thường.

Chẳng qua, Lý Cảnh nghe thấy Lý Chương nói vậy, trên mặt lại mang chút xấu hổ. Mặc dù thân là Hoàng đế, lại bị người vạch trần việc mình chế giễu người khác, chung quy cũng có chút không hay. Hắn xoay mặt nhìn lướt qua Tề Ngọc Yên, thấy nàng bình thân đứng tại chỗ, mặc dù cách lớp mạng che mặt, vẫn cảm giác được trên mặt nàng không chút gọn sóng. Hơn nữa, hắn cảm thấy, đây không phải là giả vờ. Đối diện với chế nhạo của Lý Chương, dường như nàng chẳng nóng vội chút nào, giống như người trong lời Lý Chương không phải nàng.

Đối với phản ứng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh có chút bất ngờ. Tề quý nhân này, luôn mang lại cho hắn cảm giác, dường như không giống với những người khác, rất khác biệt.

Lý Cảnh dừng một chút, chậm rãi thu hồi lại tầm mắt trên người Tề Ngọc Yên, sau đó quay đầu, đặt quân cờ trắng trong tay lên bàn cờ.

“Ha ha!” Lý Chương chợt hưng phấn kêu lên: “Hoàng huynh, chiều này của huynh bị đệ bắt được rồi, đừng trách thần đệ hạ thù không lưu tình!” Sau đó y như sợ Lý Cảnh đổi ý, đặt mạnh quân cờ màu đen xuống.

Lý Cảnh nghe Lý Chương hô lên, ngó người, ánh mắt chăm chú nhìn lên bàn cờ. Quả thật mình vừa đi một nước không thể hồ đồ hơn, chính một quân này, khiến cho những sắp đặt kĩ lưỡng trước đó đều bị hủy hoại trong giây lát. Bây giờ, đầu óc hắn có chút mờ mịt, không hiểu nổi vì sao lại đặt xuống một nước cờ sai lầm đến thế. Ngẩng đầu nhìn về mặt đặc ý của Lý Chương, hắn bất đắc dĩ cười, thu quân cờ thả vào bát đựng nói: “Ừ! Lục đệ, tứ ca nhận thua!”

Lúc này Lý Chương phấn khích vô cùng, cười to nói: “Ha ha! Hoàng huynh, cuối cùng cũng cho thần đệ thắng một ván.” Nói xong y nghiêng người qua, cười nói thầm thì bên tai Lý Cảnh: “Hoàng huynh, không phải huynh bị đánh về hơn người của Tề quý nhân kinh động, khiến cho đầu óc mê muội mà đi nước này chứ?”

Mặc dù Lý Chương nói đùa, nhưng trong lòng Lý Cảnh lại sợ hãi. Hắn phát hiện, quả thật sau khi mình nhìn sang Tề Ngọc Yên, đầu óc liền trống rỗng, mơ màng hạ xuống nước cờ này.

Nghĩ đến đây, hắn lại quay sang, nhìn sâu vào Tề Ngọc Yên. Nhìn lụa trắng trên mặt nàng ta, nghĩ tới gương mặt phía dưới lớp mạng che mặt kia, hắn lắc đầu, trầm nghĩ, không thể nào vì nàng ta được. Nữ nhân có bộ dạng xấu xí thế này, sao có thể làm loạn tâm trí của mình chứ? Vì vậy, Lý Cảnh kiềm chế lại tâm tình, gọi người dọn bàn cờ, sau đó nói với Lý Chương: “Lục đệ, chúng ta uống trà một lúc nữa rồi lên đường tiếp.”

“Được ạ!” Lý Chương đáp: “Phải rồi, hoàng huynh, mang lên thêm một ít điểm tâm lót dạ đi, về sau chúng ta sẽ không được nghỉ ngơi, phải nhanh chóng tới địa điểm dựng trại nghỉ ngơi.”

Lý Cảnh gật đầu, nói: “Vậy cũng được.” Nói xong gọi Thường Hải: “Thường Hải, truyền xuống theo lệnh của Dự vương.”

“Dạ.” Thường Hải khom người làm lễ.

Lý Cảnh nói với La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, các người lại đây, cùng dùng chút điểm tâm đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi lên tiếng, rồi tiến tới, ngồi ở hai bên Lý Cảnh.

Chỉ chốc lát sau liền có cung nữ bưng điểm tâm lên. Có Lục Ngọc đậu tằm cao, ngân ti phù dong quyền, sắc vi băng bì binh, ngẫu phấn quế hoa cao, thiên tăng tô, hạnh nhân cao. Còn bưng lên quả trà cho La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên.

(Lục ngọc đậu tằm cao: bánh đậu tằm xanh ngọc.

Ngân ti phù dong quyền: bánh cuốn vòng làm từ sợi hoa sen.

Sắc vi băng bì binh: bánh dẻo lạnh hoa tường vi.

Ngẫu phấn quế hoa cao: bánh hoa quế làm bằng bột sen.

Thiên tăng tô: bánh nghìn lớp.

Hạnh nhân cao: bánh hạnh nhân.

Quả trà: trà trái cây.

Có mấy cái là mình chém đó ^.^)

La Xảo Nhi vô cùng lạnh lệ giúp cung nữ đặt điểm tâm lên trên bàn.

Thấy La Xảo Nhi đặt Lục Ngọc đậu tằm cao trước mặt Lý Cảnh, chân mày Tề Ngọc Yên hơi nhíu lại.

Nàng biết, Lý Cảnh không thể ăn được đậu tằm. Hắn chỉ cần một miếng đậu tằm thì cả người sẽ nổi mẩn đỏ. Nhưng Dự vương Lý Chương lại cực kì thích món này. Lý Cảnh yêu

thương đệ đệ, nên sai người chuẩn bị Lục Ngọc đậu tằm cao cho y.

Thấy La Xảo Nhi bày xong điểm tâm, Tề Ngọc Yên lại vươn tay, bưng Lục Ngọc đậu tằm lên, đặt tới trước mặt Lý Chương, sau đó chuyển ngẫu phần quế hoa cao và thiên tăng tô mà Lý Cảnh thích ăn lại.

Nhìn thấy hành động Tề Ngọc Yên, tim Lý Cảnh nảy lên “thịch thịch”. Làm thế nào mà nàng ta biết được sở thích của mình?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tâm tư

Đúng lúc này, có cung nữ bưng khay trà, tiến tới đổi trà cho Lý Cảnh và Lý Chương. Nhìn thấy cung nữ đến trước người, Tề Ngọc Yên đứng dậy một cách tự nhiên, đặt Văn Thanh trà trước mặt Lý Cảnh, đặt Phi Nham trà trước mặt Lý Chương.

Mặc dù Lý Cảnh và Lý Chương cùng do Tiểu thái hậu nuôi nấng, nhưng hai huynh đệ lại có khẩu vị cực kì khác nhau, ví như khi uống trà, Lý Cảnh thích mùi thơm dịu nhẹ nước trà xanh biếc của Văn Vụ trà, trong khi Lý Chương lại thích vị cay nồng của Phi Nham trà.

Bởi vì lúc hai người đánh cờ, đều uống Hà Xuân trà để tập trung tinh thần. Hiện giờ đã ngừng đánh, Thường Hải nhanh chóng phân người đổi trà cho Lý Cảnh và Lý Chương.

Thấy Tề Ngọc Yên đặt trà uống yêu thích của từng người tới trước mặt, Lý Cảnh và Lý Chương liếc nhìn nhau, trong lòng có hơi kinh ngạc. Nữ nhân này, thậm chí cả trà hai người thích uống cũng biết tường tận.

Lý Cảnh cười thầm trong lòng, xem ra Tề quý nhân này có chút bản lĩnh trong người, thăm dò kỹ càng sở thích của mình như thế. Chẳng qua dung mạo này của nàng ta, thực sự là quá kém, giả như hiện giờ mình không có người trong lòng, nàng ta cũng không lọt vào mắt mình.

Nghĩ tới đây, Lý Cảnh liếc nhìn Tề Ngọc Yên, bất chợt muốn chọc ghẹo, cười nhạt nói: “Sao Tề quý nhân biết được trẫm thích uống Văn Vụ trà?”

Nghe thấy Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên giật mình, sững sờ trong chốc lát, mới nhận ra mình đang làm cái gì. Trong lòng nàng cười khổ, quả nhiên kiếp trước hai người quá thân thiết, cho nên trong lúc lơ đãng đã đề lộ ư? Nàng đành cười khan nói: “Tần thiếp đoán thôi.”

“Ồ, đoán như nào vậy?” Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên, đầy hứng thú hỏi.

Tề Ngọc Yên không ngờ mình tùy tiện trả lời, vậy mà Lý Cảnh vẫn cố truy đến cùng, đành nhắm mắt nói: “Tần thiếp thấy Hoàng thượng và Dự vương hào hoa không giống nhau, nên đoán mà đoán trà.”

“Khác nhau chỗ nào?” Rõ ràng Lý Cảnh không định buông tha Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên bị Lý Cảnh dồn ép từng bước, trong lòng thầm kêu khổ. Chẳng phải ý của Lý Cảnh là nói mình soi mói Hoàng đế và Dự vương ư? Nếu ở kiếp trước, ý vào việc Lý Cảnh sủng ái mình, bản thân còn có thể nói thỏa thích, muốn nói gì thì nói, nhưng hiện giờ với thân phận này của mình, nào dám nói về hần và Lý Chương? Chuyện này bất cần sai một câu thôi, không chỉ tính mạng mình khó giữ, còn gây họa tới người nhà, đây chính là điều khiến nàng lo lắng nhất.

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên thất thần không nói lời nào, lại hỏi: “Tề quý nhân, tại sao không nói?”

Tề Ngọc Yên bị Lý Cảnh bức bách, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nhưng Hoàng đế Bệ hạ hỏi, nàng không thể không trả lời, đành phải giải thích: “Vừa rồi lúc chơi cờ, tần thiếp thấy sau khi Hoàng thượng đi sai nước, mặc dù trong lòng hối hận nhưng không lộ ra mặt, còn Dự vương điện hạ thắng xong thì vui mừng hiện lên hết. Cho nên tần thiếp mới đoán bừa, Văn Thanh trà thanh đạm nội liễm*, hần thích hợp với người cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mắt cũng vẫn bình tĩnh giống Hoàng thượng vậy. Còn Phi Nham trà này nồng đậm khoa trương thì lại thích hợp với những người có tính tình ngay thẳng, trung nghĩa như Dự vương điện hạ.” Sau khi nói xong, Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mình nói như vậy, chắc sẽ không làm cho hai người này tức giận chứ?

(Nội liễm: khí chất được toát ra từ từng cử chỉ, khí chất ẩn sâu trong người.)

Nghe Tề Ngọc Yên giải thích, Lý Cảnh sững sờ. Không ngờ tới Tề Ngọc Yên xấu xí, miệng lưỡi lại linh hoạt đến thế. Hần mỉm cười, quay mặt sang hỏi Lý Chương: “Lục đệ, đệ thấy Tề quý nhân đoán đúng không?”

Về mặt Lý Chương thì lại nghiêm nghị, nghiêm túc gật đầu, nói: “Hoàng huynh, thần đệ cho rằng Tề quý nhân nói rất có đạo lý, huynh là Hoàng đế làm đại sự, đệ là thần tử trung nghĩa của huynh.” Nói xong y nhìn Tề Ngọc Yên, chợt nhếch môi cười: “Tề quý nhân, vất vả cho người rồi, có thể đoán ra được sở thích của Hoàng huynh và bản vương chuẩn đến thế.”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Chương nói, nghiêng người. Lý Chương là muốn ám chỉ mình đã lén thăm dò ra được sở thích của Lý Cảnh và hần, nhưng nàng lại không dám phản bác, mặt lúc trắng, lúc đỏ, không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy biểu tình của Tề Ngọc Yên, khóe miệng Lý Cảnh khẽ nhếch, chỉ cười rồi nói: “Được rồi, Lục đệ, không phải đệ muốn ăn điểm tâm à, mau ăn đi!”

“Phải ha, đệ phải ăn nhiều một chút. Giờ không ăn, sẽ phải chờ tới tận tối mới được ăn.” Lý Chương dứt lời liền nhắc lên một miếng Lục Ngọc đậu tằm cao, nhét vào trong miệng.

Lý Cảnh nhìn bộ dạng tham ăn của y, cười nói: “Đường đường là Dự vương điện hạ, sao đáng thương vậy hả? Đệ đói bụng thì cứ gọi người đưa điểm tâm tới là được.”

“Ha ha!” Lý Chương nhìn Lý Cảnh, cười híp mắt nói: “Hoàng huynh chưa ăn, làm thần tử như đệ sao dám ăn!”

Lý Cảnh hừ lạnh một tiếng: “Đệ còn có cái gì không dám ư? Huynh bảo đệ đừng có tới Di Xuân viện uống hoa tửu* thế sao đệ không nghe hả?”

(Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu.)

“Đó là thần đệ đi xã giao thôi.” Lý Chương cười ha hả, sợ ca ca lại tiếp tục căn nhắc mình không dứt, vội vã nói với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi: “La tiểu nghi, Tề quý nhân, các người cũng ăn điểm tâm đi.”

La Xảo Nhi liếc mắt thấy Lý Cảnh không nói gì, bèn mỉm cười với Lý Chương, nói: “Dạ.” Sau đó liền cầm lên một miếng ngân ti phù dong cao.

Tề Ngọc Yên cũng nổi tiếp đưa tay cầm lên một miếng sắc vi băng bi binh, cẩn nhỏ một miếng, mùi hương thơm ngát của tường vi lan tỏa trong khoang miệng.

Thấy mọi người đều bắt đầu ăn, Lý Cảnh cũng cầm lên một miếng ngẫu phần quế hoa cao mà mình thích từ xưa đến giờ cẩn. Nhưng miếng quế hoa cao ngày hôm nay vào trong miệng, hẳn dường như không cảm nhận được mùi vị của hoa quế, ngược lại là một mùi hương kì lạ tỏa ra từ trên người Tề Ngọc Yên ở bên cạnh, xông thẳng vào mũi hắn, khiến tâm hắn nhộn nhạo không yên.

Lý Cảnh sững sốt, hẳn không rõ vì sao Tề Ngọc Yên lại luôn mang cho mình một cảm giác rất đặc biệt. Hắn ổn định lại tinh thần, tự nhủ, chắc chắn mùi hương này là từ sắc vi băng bi binh. Vì thế, hẳn lại cầm lên một miếng sắc vi băng bi binh, cẩn một miếng, nhưng vào miệng rồi vẫn không có mùi hương như trên người Tề Ngọc Yên. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Cảnh bực tức đặt miếng sắc vi băng bi binh xuống, trong lòng không nhịn được khề thờ dài. Tuy bản thân không phải loại hảo sắc, nhưng nữ tử lọt được vào mắt mình, ít nhất cũng phải ngũ quan đoan chính* chứ? Tề Ngọc Yên ấy xấu như thế, sao lòng mình có thể nảy sinh ra cảm giác khó hiểu với nàng ta được chứ?

(Ý là mặt mũi cũng phải thuộc dạng nhìn được.)

Hắn quay sang, nhìn Tề Ngọc Yên đang xoay đầu sang chỗ khác, một tay hơi vén chiếc mạng che mặt, một tay khác cầm sắc vi băng bi binh, cẩn miếng nhỏ.

Nhìn cảnh tượng này, bất chợt Lý Cảnh cảm thấy khô khốc. Hắn quay người lại, bưng Vân Thanh trà trên bàn lên, một hơi cạn sạch. Nhưng ngọn lửa trong lòng kia, dường như làm thế nào cũng không thể dập tắt.

Lý Chương thấy ca ca thay đổi thói quen nhấm nhai thường thức trà, uống sạch bát Vãn Thanh trà trong chén, trợn mắt há mồm nói: “Hoàng huynh, huynh, khát đến thế à?”

Nghe Lý Chương nói, Lý Cảnh sững sờ. Tại sao cứ nhìn Tề Ngọc Yên là mình lại luống cuống chứ? Hắn ngừng lại, rồi mới áp ứng nói: “Ừ, uống trà xong sớm rồi còn lên đường. Đệ cũng uống nhanh lên để chúng ta còn khởi hành!” Nói xong hắn cũng không để ý tới Lý Chương, đứng lên đi về phía ngọc lộ.

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi thấy Lý Cảnh rời đi, vội đứng dậy hành lễ.

Thấy Lý Cảnh đi xa, Lý Chương tựa như sực tỉnh, quay về nhìn Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi hỏi: “Hoàng huynh bị sao thế?”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi vội lắc đầu.

Lý Chương ngăn người, rồi mặc kệ có đáng hay không, bưng chén trà Phi Nham lên, cũng một hơi cạn sạch, sau đó đứng dậy đuổi theo Lý Cảnh: “Hoàng huynh, chờ đệ cùng đi với!”

Thấy Lý Cảnh và Lý Chương đều rời đi, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi không hẹn mà cùng thờ ra một hơi.

Tề Ngọc Yên quay sang, nhìn La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “La tiểu nghi, chúng mình cũng về nghỉ xa đi.”

La Xảo Nhi gật đầu, nói: “Dạ.”

Hai người liền cùng nhau trở về nghỉ xa. Chỉ chốc lát sau, đoàn xe lại bắt đầu lăn bánh.

Lần này đoàn xe không dừng dọc đường lần nào nữa. Buổi tối đến nơi dừng trại, đã sắp tới giờ Tuất rồi.

Bởi vì sáng sớm đã sai người tới đây dựng sẵn lều trại, cho nên khi đám người đến nơi dựng trại, liền có cung nhân dẫn đoàn người tới lều của từng người.

Lều của Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi ở phía sau lều chính của Lý Cảnh. Theo như tiểu thái giám Chu Nguyên dẫn đường cho Tề Ngọc Yên giải thích, đây là để cho Lý Cảnh thuận tiện gọi nàng và La Xảo Nhi tới thị tẩm.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên liền cười: “Nếu là như thế thì Thường công công sắp La tiểu nghi ở phía sau này là được rồi, dù sao Hoàng thượng muốn gọi cũng chỉ gọi một mình muội ấy. Bộ dạng ta như này, Hoàng thượng không chỉ không gọi ta, e rằng còn ước gì không nhìn thấy ta ấy chứ?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Chu Nguyên ngoắc đầu lại, nở nụ cười thật thà: “Hồi quý nhân, tiểu nhân cũng không hiểu quy củ này, tiểu nhân cũng chỉ nghe theo dặn dò của Thường Hải công công thôi.”

Tề Ngọc Yên cũng không nói nhiều nữa, mỉm cười, nói với Chu Nguyên: “Vậy người đi xuống trước đi.”

“Dạ.” Chu Nguyên chấp tay, nói: “Nếu quý nhân có việc gì, cứ gọi tiểu nhân tới.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Chu Nguyên hành lễ rồi lui xuống.

Gã vừa đi, trong lều trại chỉ còn lại hai người là Tề Ngọc Yên và Trúc Vận. Bởi vì chỉ nghỉ tại đây một đêm, nên Trúc Vận chỉ dọn dẹp qua, lấy ra một vài dụng cụ thiết yếu rồi bày biện trong lều.

Không bao lâu liền có cung nhân đưa bữa tối đến. Tề Ngọc Yên và Trúc Vận ăn một chút rồi dừng đĩa. Bởi vì ban ngày ngồi xe quá lâu, Tề Ngọc Yên cảm thấy lưng đau eo nhức, tính ra ngoài đi dạo một lát. Trúc Vận vẫn chưa sắp xếp xong, nên Tề Ngọc Yên cũng không gọi nàng theo mình, chỉ một mình ra ngoài.

Do lều trại của Tề Ngọc Yên ở ngay sau lều trại của Lý Cảnh, muốn ra ngoài, nhất định phải đi ngang qua trước lều Lý Cảnh. Nhìn lều trại to lớn kia của Lý Cảnh, mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nàng vẫn đi tới.

Còn chưa tới gần lều trại, nàng đã nghe được tiếng người nói chuyện. Hình như là Lý Cảnh đang bàn quốc sự với mấy đại thần. Tề Ngọc Yên biết hẳn hiện giờ đang làm chính sự, có lẽ sẽ không ra khỏi lều, mình không cần sợ sẽ đụng phải hắn, trong lòng nhẹ nhõm hơn, rào bước về phía trước.

Vừa vòng qua lều Lý Cảnh, bất chợt nàng trông thấy đằng trước có một người đang đi tới, bóng dáng cực kì quen mắt. Tề Ngọc Yên nhìn kĩ, nhanh chóng nhận ra, người này chính là thị vệ Mã Bình đi cùng Lý Cảnh hôm đêm Nguyên Tiêu đó. Bởi vì Mã Bình đã trông thấy mình, bất gặp Mã Bình, trong lòng nàng không khỏi hoảng hốt, theo bản năng trốn ra sau lều.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Tìm người

Tề Ngọc Yên đứng phía sau lều, nghe người bên trong vẫn tiếp tục trao đổi công chuyện.

Do chỉ cách một lớp vải, Tề Ngọc Yên nghe thấy tiếng nói chuyện trong lều rất rõ. Vì vậy, chuyện họ bàn nghe tương đối rõ ràng.

“Hoàng thượng, Mã Bình đại nhân ở phía ngoài xin cầu kiến.” Tiếng của Thường Hải bất chợt vang lên.

“Ừm, bảo hắn chờ một lát.” Thanh âm mừng vui của Lý Cảnh cất lên.

“Dạ.” Thường Hải hồi đáp.

Nhìn Thường Hải ra ngoài, Lý Cảnh gập sỏ lại, sau đó nói với những người bên dưới: “Cứ quyết định như vậy đi, đã vất vả cho các vị đại nhân rồi, mau về bố trí thu xếp đi!”

“Chúng thần tuân chỉ!” Vài danh quan viên dưới trướng vội đáp.

“Được rồi, tất cả các người lui ra đi!” Lý Cảnh phát tay.

“Vâng.” Chúng quan viên vội đứng dậy, hành lễ với Lý Cảnh rồi khom người lui xuống.

Thấy mọi người đã đi hết, Lý Cảnh hướng ra ngoài cửa lớn tiếng: “Thường Hải, gọi Mã Bình vào!”

“Dạ.” Thường Hải lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, Mã Bình đi vào, hành lễ với Lý Cảnh, nói: “Thần Mã Bình tham kiến Hoàng thượng.”

“Bình thân.” Lý Cảnh gạt đầu, bung chén trà trong tay lên, nhấp một ngụm trà, hít một hơi thật sâu, sau đó hỏi: “Tìm được người chưa?”

Mã Bình nghe xong, vội vã quỳ xuống, nói: “Xin hoàng thượng thứ tội, thần bắt tài, vẫn chưa thể tìm được cô nương đó.”

“Cái gì? Vẫn chưa tìm thấy?” Lý Cảnh vừa nghe, “kít” đứng lên, vẻ mặt vô cùng tức giận. Hắn chỉ vào Mã Bình, nghiêm giọng nói: “Trẫm cho ngươi nửa năm, ngươi nói nhất định có thể tìm được. Nhưng bây giờ lại đến nói với trẫm không tìm được là sao?”

Mã Bình tái mét mặt mày giải thích: “Hồi hoàng thượng, thần cùng với mấy huynh đệ đã nhìn thấy cô nương đêm Nguyên tiêu đó, đã kiểm tra toàn bộ nữ quyền trẻ tuổi thuộc gia đình giàu có trong kinh thành, chúng thần đều nhìn tận mặt từng nữ tử đó, xác nhận trong đó không hề có vị cô nương kia.”

Nghe Mã Bình nói, bấy giờ Tề Ngọc Yên mới giật mình. Hóa ra, người bọn họ muốn tìm, chính là mình.

Xem ra, mấy tháng nay, Mã Bình vẫn nhận lệnh của Lý Cảnh tìm mình ở ngoài cung. Nhưng mình lại ẩn núp ngay trong cung này, làm sao Mã Bình có thể tìm được mình ở ngoài cơ chứ? Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên phát run.

Nghe câu trả lời của Mã Bình, Lý Cảnh khá là không vui, lạnh giọng chất vấn: “Mã Bình, ngươi nói, nàng là một người sống sờ sờ, cũng sẽ không bay lên trời chui xuống đất, sao có thể không tìm ra được chứ?”

Nghe Lý Cảnh nói, Mã Bình vội cúi đầu trả lời: “Thần bắt tài! Thần sẽ nghĩ cách khác!”

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào Mã Bình một hồi, sau đó hít một hơi thật sâu, nói: “Mã Bình, trẫm không quan tâm ngươi dùng cách nào, trẫm chỉ cần kết quả. Người đó, nhất định phải tìm bằng được cho trẫm!”

“Vâng! Thần nhất định sẽ dốc toàn lực lo liệu thay cho hoàng thượng. Chẳng qua...” Mã Bình dừng một lát, ngẩng đầu nhìn Lý Cảnh, đắn đo nói: “Thần có một câu, không biết có nên nói ra không.”

Lý Cảnh quắc mắt, liếc sang Mã Bình, mặt thâm trầm nói: “Nói!”

Bị Lý Cảnh liếc, Mã Bình vội vã cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Lý Cảnh: “Hoàng thượng, đêm đó thần nghe vị cô nương kia hình như có chất giọng phương Nam, thần chỉ sợ cô ấy không phải người kinh thành, nếu như hiện giờ cô ấy đã rời khỏi kinh thành, trở về quê nhà, e rằng... e rằng muốn tìm càng thêm khó.” Mã Bình nói xong, cảm giác lưng mình sắp bị mổ hỏi thăm ướm.

Nghe Mã Bình nói, Lý Cảnh ngẩn người. Giờ nhớ lại, hình như nữ tử đó đúng là có mang chút giọng phương Nam. Nếu quả thật như lời Mã Bình, nàng là người phương Nam, hiện giờ đã trở về quê nhà, như vậy, muốn tìm một nữ tử trẻ tuổi không biết tên tuổi khắp phương Nam Đại Hiên, chẳng khác nào mò kim đáy bể cả? Thế chẳng phải cả đời này mình sẽ không gặp được nàng ấy nữa ư? Nghĩ tới mình sẽ không bao giờ được gặp lại nàng ấy, Lý Cảnh chợt thấy chán chường. Giống như từ khi nhớ được mọi thứ, hắn chưa từng có cảm giác thất bại như thế này.

“Hoàng thượng, có cần tới đó tìm không, xin Hoàng thượng một lời dứt khoát.” Mã Bình nói.

Lý Cảnh quay sang, nhìn chằm chằm Mã Bình, chậm rãi nói: “Mã Bình, lời ngươi nói, trẫm cảm thấy cũng có lý. Ngươi nhanh chóng phái người dò la xem trước và sau Nguyên tiêu năm nay, những nhà ai có người thân từ phương Nam tới, có dẫn theo nữ quyền không. Nếu như có, phải nghĩ cách để nhìn thấy người thật, xem có phải người mà Trẫm muốn tìm hay không.”

“Dạ, thần sẽ đi thăm dò ngay lập tức.” Mã Bình hành lễ, chuẩn bị lui xuống.

“Khoan đã!” Lý Cảnh kêu lên.

“Hoàng thượng có gì cần dặn dò ạ?” Mã Bình khom người hỏi.

“Quán trọ cũng phải dò la, xem trước và sau Nguyên tiêu có nữ tử trẻ tuổi nào ở không.” Lý Cảnh nói.

“Thần đã hiểu.” Mã Bình hồi đáp.

“Vậy ngươi lui xuống đi.” Lý Cảnh phất phất tay.

“Dạ.” Lúc này Mã Bình mới lui xuống.

Sau khi Mã Bình rời đi, Lý Cảnh vừa nghĩ nữ tử đêm Nguyên Tiêu kia sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt mình nữa, trong lòng buồn phiền không thôi. Muốn giải sầu, lại tựa như không tìm được lối thoát, cả người cứ ngơ ngác đứng trước án trác, từng chút một nhớ lại buổi gặp gỡ ngày hôm đó. Nhưng càng nhớ, tích tụ trong lòng càng khó tiêu trừ.

Tề Ngọc Yên thấy sau khi Mã Bình rời đi, trong lầu trở nên im ắng, như thể không có ai, cũng không biết Lý Cảnh đang làm gì, Tề Ngọc Yên lặng lẽ rời ra. Nhưng bị Mã Bình dọa sợ, nằng chằng còn tâm trạng tàn bộ nữa, liền xoay người, trở về lầu của mình.

Trở về lầu, Trúc Vận đã thu xếp xong xuôi. Thấy Tề Ngọc Yên trở về nhanh như vậy, sắc mặt cũng không tốt lắm, Trúc Vận bước lên phía trước, lo lắng hỏi han: “Quý nhân, trong người không thoải mái à?”

Tề Ngọc Yên lắc đầu: “Không sao, chắc là cả ngày ngồi xe nên hơi mệt chút.”

“Vậy Tề quý nhân lên giường nghỉ ngơi đi.” Trúc Vận nói.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Trúc Vận đỡ Tề Ngọc Yên nằm xuống giường rồi mới đi ra.

Tề Ngọc Yên nằm im trên giường, trong lòng lại cuộn cuộn sóng lớn. Nàng không ngờ tới, đã lâu như vậy rồi mà Lý Cảnh vẫn chưa từ bỏ việc tìm mình. Nếu có một ngày, hắn phát hiện mình thay hình đổi dạng trốn ngay bên cạnh hắn, hắn sẽ có phản ứng gì? Tề Ngọc Yên không thể nghĩ nổi, mà cũng không dám nghĩ. Nàng hi vọng, mãi mãi sẽ không có ngày đó.

Đúng lúc này, đột nhiên La Xảo Nhi xốc mình đi tới, thấy Tề Ngọc Yên nằm trên giường, bước nhanh tới kéo tay nàng, kêu lên: “Tề tỷ tỷ, tỷ mau dậy đi! Bây giờ tỷ nhất định phải giúp muội.”

Tề Ngọc Yên ngồi dậy, mỉm cười nhìn La Xảo Nhi, dịu dàng nói: “Có chuyện gì vậy, La tiểu娘子?”

La Xảo Nhi nói: “Thường công công nói Hoàng thượng muốn luyện chữ, muốn muội tới nghiền mực cho Hoàng thượng.”

Nghe thấy Thường Hải mời La Xảo Nhi tới làm hồng tỳ thêm hương*, Tề Ngọc Yên mắt hồng cười: “Vậy muội mau đi đi.”

(Hồng tỳ thêm hương: ý nói thư sinh trong lúc đèn sách có thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh theo hầu.)

“Không được đâu, Tề tỷ tỷ, muội... hiện tại muội không thể đi được.” La Xảo Nhi đỏ mặt nói.

Tề Ngọc Yên ngược mắt, kinh ngạc hỏi: “Sao lại không được?”

La Xảo Nhi cắn môi, mặt đỏ bừng, một lúc sau mới nói: “Tề tỷ tỷ, muội vừa mới... vừa mới phát hiện mình đến... quỳ thủy, tỷ thấy đó, sao... sao muội có thể tới hầu hạ hoàng thượng được chứ?”

Tề Ngọc Yên ngăn ra, La Xảo Nhi đến quỳ thủy, quả thật không thể đi hầu hạ Lý Cảnh. Nàng vội vàng nói: “Thế thì muội nói rõ với Thường Hải thân thể mình không tiện là được rồi, sao lại tới tìm tỷ?”

La Xảo Nhi nói: “Nghe Chu Nguyên nói, hiện giờ tâm trạng Hoàng thượng không vui, luyện chữ cũng không bình tĩnh được, đang tức giận, chỉ nói là tìm người tới nghiền mực giúp người, không nói rõ là gọi ai cả. Nếu không có người hầu người, không chừng Hoàng thượng càng nổi nóng hơn. Tề tỷ tỷ, tỷ chịu khó qua đó một chuyến đi.”

“Ra thế...” Về mặt Tề Ngọc Yên khó xử, nàng không dám làm La Xảo Nhi phật ý, nhưng nàng càng không muốn gặp Lý Cảnh. Trừ việc nàng sợ chuyện mình già xấu bị Lý Cảnh phát hiện, còn sợ nhìn thấy hắn, mình sẽ lại giống như lúc ở chỗ cây đa, không giấu được lòng.

“Tề tỷ tỷ, muội biết, tỷ rất tốt bụng. Tỷ giúp muội việc hệ trọng này với, xin tỷ đó.” La Xảo Nhi kéo kéo tay của Tề Ngọc Yên, chớp đôi mắt to, nài nỉ cầu xin nàng.

Tề Ngọc Yên thấy mình ở trước La Xảo Nhi, chẳng thể cứng rắn nổi, cuối cùng đành thở dài, gật đầu, nói: “Vậy thì... tỷ sẽ thay muội đi một chuyến.”

“Tốt quá rồi!” La Xảo Nhi vừa nghe, hân hoan vỗ tay, cười hí mắt nói: “Muội biết Tề tỷ tỷ tốt nhất mà.”

Nhìn dáng vẻ của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ cười, sau đó chỉnh sửa lại quần áo của mình, cùng La Xảo Nhi ra ngoài lầu, rồi nàng theo Chu Nguyên tới trước lầu của Lý Cảnh.

Thường Hải nhìn thấy người đến là Tề Ngọc Yên, sững sờ một chút, hỏi: “Tại sao La tiểu娘子 không tới?”

“Thân thể La tiểu娘子 không tiện, không đến được.” Tề Ngọc Yên vội nói: “Nếu Thường công công thấy ta đến không thuận tiện, vậy ta sẽ trở về.” Nói xong Tề Ngọc Yên tính xoay người, ước gì mau chóng rời khỏi nơi này.

“Tề quý nhân xin dừng bước!” Thường Hải bước vội lên trước nói: “Tề quý nhân hiểu lầm rồi, ý của tiểu nhân không phải vậy. Tiểu nhân hỏi về La tiểu娘子, chỉ vì tò mò mà thôi.” Thường Hải theo Lý Cảnh nhiều năm, cực kỳ hiểu Lý Cảnh. Buổi trưa, lúc Tề Ngọc Yên ở bên cạnh, Lý Cảnh có chút luống cuống, toàn bộ đều lọt vào mắt gã. Trong cung này, chuyện gì cũng đều có khả năng xảy ra, bất kì nữ nhân nào cũng đều có khả năng trở thành chủ tử của gã, cho nên gã không thể thất lễ với bất cứ ai.

“Xin Tề quý nhân đợi một lát, để tiểu nhân tiến vào bẩm báo.” Nói xong gã tới cạnh cửa, vén rèm lên, đi vào, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, Tề quý nhân đã tới.”

Nghe thấy Thường Hải nói, Tề Ngọc Yên bỗng hơi căng thẳng. Nàng không biết Lý Cảnh sẽ trả lời ra sao. Hắn có chê mình xấu xí mà không muốn gặp mình, bảo mình về đi không? Vào lúc nàng quán quanh trăm nỗi suy tư, giọng của Lý Cảnh truyền ra: “Gọi nàng ấy vào.”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên ngăn ra. Hiện giờ nàng không biết mình nên vui mừng vì Lý Cảnh không ngại mình xấu, hay là thất vọng vì không tránh thoát được việc gặp Lý Cảnh.

Rất nhanh Thường Hải đã đi ra, khuôn mặt tràn đầy tươi cười nhìn Tề Ngọc Yên, vồn vã vén màn lên cho nàng, nói: “Tề quý nhân, Hoàng thượng cho người vào.”

Tề Ngọc Yên nặn ra một nụ cười cứng ngắc: “Ừ.” Sau đó bước vào trong lều trại.

Lúc nàng tiến vào lều, chợt nghe thấy “phạch” một tiếng, màn vải nặng nề đóng xuống phía sau mình.

Lúc này, nàng bắt chợt ý thức được, trong lều trại này, hiện giờ chỉ có mình nàng và Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Tĩnh tâm

Tề Ngọc Yên bỗng cảm thấy hơi căng thẳng.

Nàng nâng mắt, nhìn vào bên trong buồng, bóng một người cao gầy mờ ảo trong ánh đèn, dường như có vàng sáng hắt ra từ trên người hắn. Thân ảnh kia vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ, nhìn khiến mắt nàng có chút nóng lên.

Lúc này, Lý Cảnh mặc thường phục bằng vải lanh màu vàng phớt đỏ, đứng bên bàn, tay cầm bút, đang viết chữ trên giấy Tuyên Thành.

Tề Ngọc Yên biết thói quen này của hắn. Mỗi khi tâm trạng của hắn không tốt thường thích đi luyện chữ. Hắn hay nói, luyện chữ có thể tĩnh tâm. Trong lúc đưa từng nét bút, tâm trạng sẽ từ từ bình tĩnh trở lại. Sau này, lúc tâm tình không yên, nàng cũng thích luyện chữ tĩnh tâm.

Chỉ là, bây giờ Lý Cảnh, mặc dù dưới ngòi bút là rồng bay phượng múa, nhưng hai chân mày luôn khóa chặt lại với nhau. Xem ra, lần luyện chữ này không thể khiến cho tâm trạng của hắn ổn định trở lại được.

Tề Ngọc Yên từ từ bước tới, nhẹ nhàng thi lễ với Lý Cảnh: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên, gặp qua Hoàng thượng.”

Tay Lý Cảnh dừng lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Tề Ngọc Yên, nhàn nhạt nói: “Ừ, Tề quý nhân đã tới.” Sau đó lại cúi đầu tiếp tục tập trung tinh thần lên tờ giấy, không để ý tới nàng.

Tề Ngọc Yên cứ vậy mà bị hắn gạt sang một bên.

Nàng cắn môi. Nàng biết, Lý Cảnh đang đứng trước mặt mình, không phải Lý Cảnh sùng ái mình, cho phép mình tùy tiện làm bậy ở kiếp trước. Nhìn vẻ mặt âm trầm của hắn ở trước mặt mình, một cảm giác bức bách chưa từng có đột ngột nảy nòi trong lòng Tề Ngọc Yên, cảm giác này khiến cho nàng có chút khó chịu, như thể tay chân không biết nên đặt ở đâu.

Nhớ tới Thường Hải gọi mình tới để nghiền mực cho Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên liền ngẩng đầu nhìn về phía bàn. Vừa nhìn, lại khiến nàng sững sốt. Bên trong nghiền mực có mực nước, có vẻ chẳng cần người tới nghiền mực giúp hắn, vậy Thường Hải gọi mình đến làm gì?

Nhìn Lý Cảnh thân nhiên viết chữ, cũng chẳng hề để ý tới mình, nhưng nàng không thể cứ đứng đực ra ở đây như vậy chứ? Nàng đắn đo một hồi, rồi nói với Lý Cảnh: “Không biết Hoàng thượng gọi tần thiếp tới là có phân phó gì?”

“À.” Lý Cảnh nghe được lời của nàng, tựa hồ sực nhớ ra điều gì, dừng bút, nói với Tề Ngọc Yên: “Vậy người giúp ta nghiền mực...” Lúc nói, khóe mắt hắn bỗng nhìn thoáng qua mực bên trong nghiền còn đầy, hắn dừng lại một lát, ngẩng đầu, cười như không nói với Tề Ngọc Yên: “À, tâm trạng bây giờ của trẫm không được tốt, người có cách nào giúp trẫm vui lên không?”

Nghe Lý Cảnh nói như vậy, Tề Ngọc Yên ngỡ ngàng. Đương nhiên nàng biết nguyên nhân khiến tâm trạng hắn không tốt, nhưng mình cũng không thể rửa sạch mặt tới gặp chàng chứ? Đó không phải chính là kiểm cù ba năm thiếu một giờ sao? Nhưng muốn mình giúp chàng vui, mình còn cách nào nữa? Nghĩ tới đây, nàng cười khổ một tiếng, lắc đầu, nói: “Hoàng thượng đến luyện chữ cũng không thể ổn định lại tâm tính, tần thiếp ngu dốt, sao có thể nghĩ ra biện pháp giúp hoàng thượng vui vẻ được chứ?”

Lý Cảnh ngẩng đầu, mặt lạnh liếc qua nàng, nói: “Tề quý nhân, người làm tần phi của Trẫm, làm Trẫm vui không phải bổn phận của người ư?”

Tề Ngọc Yên gạt mình, sau đó cúi đầu, rừ mắt nói: “Hồi Hoàng thượng, thứ lỗi cho tần thiếp ngu dốt, quả thật không nghĩ ra cách nào giúp Hoàng thượng vui cả.” Nàng nghĩ nói như vậy, không chừng Lý Cảnh sẽ tức giận mà đuổi mình về, sau đó không bao giờ muốn mình nữa.

Không ngờ Lý Cảnh nghe Tề Ngọc Yên nói, lại không bực tức như ý. Hắn nghiêng đầu, liếc nhìn Tề Ngọc Yên, bên môi mang theo ý cười trêu đùa, hỏi: “Vậy người biết cái gì?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu, sau đó nói: “Hồi hoàng thượng, tần thiếp cảm ki thư họa, mỗi thứ biết một chút.” Những điều này lúc trước tuyển phi có bẩm báo qua, không thể giấu được.

“Được, vậy người gảy một khúc cho trẫm nghe.” Lý Cảnh nói.

Tề Ngọc Yên ngăn người, sau đó cúi đầu trả lời: “Dạ. Nhưng mà tần thiếp vội vàng đến đây nên không kịp mang theo cầm, xin Hoàng thượng cho phép tần thiếp quay về lấy cầm.”

“Sao lại làm phiền Tề quý nhân tự mình lấy chứ, người bảo Thường Hải sai người mang tới là được.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, xoay người tới bên cạnh cửa, vén màn lên, nói với Thường Hải đang đứng ngoài cửa: “Thường công công, làm phiền người sai người tới chỗ ta, nói với thị nữ Trúc Vận một lời, bảo em ấy đưa cầm tới cho ta.”

“Tề quý nhân, xin chờ một lát. Tiểu nhân sẽ sai người đi báo cho Trúc Vận cô nương ngay.” Thường Hải vội vàng đáp.

“Được.” Tề Ngọc Yên gạt đầu, sau đó buông màn xuống, đi trở về.

Lý Cảnh tiếp tục múa bút vẩy mực trước bàn.

Thấy Tề Ngọc Yên trở về, Lý Cảnh hơi nâng mắt, thấy Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn mình viết chữ, liền hỏi: “Tề quý nhân thấy chữ này Trẫm viết như thế nào?”

Thầy của Lý Cảnh xuất thân từ thế gia Lâm Toại chuyên thư pháp, đương nhiên chữ viết rất đẹp. Kiếp trước hai người sớm tối bên nhau, dĩ nhiên Tề Ngọc Yên quá quen thuộc nét chữ

của Lý Cảnh, liếc mắt liền nhận ra nét chữ hôm nay của hắn khác với ngày thường.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh một lúc rồi yếu ớt cười nói: “Chữ của Hoàng thượng, mạnh mẽ tuyệt hảo, đương nhiên không thể so sánh với người thường. Chỉ là nét chữ hôm nay...” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên dừng một lát.

“Chỉ là sao?” Lý Cảnh nâng mắt hỏi.

Tề Ngọc Yên cười cười, từ tốn nói: “Chỉ là nét chữ của hoàng thượng ngày hôm nay thoát nhìn không trầm ổn như ngày thường, có chút hơi dữ dội.”

Nghe vậy, Lý Cảnh ngẩn ra, yên lặng nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy sắc mặt của Lý Cảnh thay đổi, trong lòng hoảng hốt, vội nói: “Tần thiếp đã nói quá phận, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên một lúc, sau đó cười khò một tiếng, nói: “Người sai gì chứ? Tâm trạng ta không tốt, tự nhiên chữ viết cũng hơi mạnh.”

Tuy Tề Ngọc Yên biết nguyên nhân khiến tâm trạng của hắn không tốt, nhưng lúc này cũng chỉ có thể làm bộ không biết gì, cười nhẹ nói: “Không biết Hoàng thượng buồn phiền vì chuyện gì? Tần thiếp chỉ hận không thể san sẻ giùm Hoàng thượng.”

Lý Cảnh ngẩn ra một lúc, rồi cuộc than nhẹ, nói: “Trẫm đang tìm một người. Tìm hơn nửa năm rồi vẫn chưa có tin tức gì. Trẫm nghĩ tới có lẽ cả đời cũng không thể tìm được nàng, trong lòng có chút phiền muộn.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy Lý Cảnh nói như vậy, trong lòng nhảy dựng lên, sau đó chợt dạ hỏi: “Không biết, người Hoàng thượng muốn tìm là ai ạ?”

Lý Cảnh liếc nàng, như sực nhớ ra gì đó, ngước lên hỏi: “Tề quý nhân, người cũng là nữ tử, người nói xem, nếu một nữ tử được một nam tử ra tay cứu giúp, nàng ta chẳng những không cảm tạ nam tử này, ngược lại còn nghĩ cách bỏ rơi nam tử, như thế là sao?”

Nghe Lý Cảnh nói, mặt Tề Ngọc Yên nóng bừng. Cái gì gọi là không cảm tạ chàng? Nàng nhớ rõ lúc đó mình đã nhiều lần cảm ơn chàng. Về phần vì sao bỏ rơi chàng, sao dám nói ra nguyên do cho chàng chứ?

Tề Ngọc Yên ngừng một chút, sau đó khiếp sợ nói: “Tần thiếp cho rằng, có lẽ hành vi của nam tử này, khiến vị nữ tử cảm thấy, nam tử này có suy nghĩ... không đứng đắn với cô, khiến nữ tử ấy sợ mình vừa ra hang hổ, lại tiến ô sồi, cho nên cô ấy mới vội nghĩ biện pháp trốn thoát.”

Sau khi Tề Ngọc Yên nói xong, trông thấy mặt Lý Cảnh thoáng chốc cứng lại. Trong lòng nàng thầm kêu không ổn, mình nói vậy chẳng khác nào so sánh Hoàng đế Bệ hạ với lang sói ư? Cũng không biết chàng có bộc phát uy rống không nữa.

Ngay lúc Tề Ngọc Yên còn đang thấp thỏm bất an, Lý Cảnh lại chẳng hề tức giận, chỉ thần người ra một lúc rồi thấp giọng nói: “Tề quý nhân, người có tin thật sự có nhất kiến chung tình trên thế gian không?”

Lời này của Lý Cảnh vừa ra khỏi miệng, lại đến phiên Tề Ngọc Yên ngây người. Trên danh nghĩa là nữ nhân của Hoàng đế, nàng nào dám có suy nghĩ quá phận với nam nhân khác, cho nên, Tề Ngọc Yên lập tức kiên định lắc đầu, nói: “Tần thiếp không biết, tần thiếp chưa gặp bao giờ.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh cười khê, vẻ mặt lại mang chút cô đơn: “Cảm giác này chính là, thời điểm người gặp được nàng, người cũng không biết vì sao, tìm mình liền bị nàng kéo dắt, từ đó về sau trong lòng không còn ai khác.” Khi nói chuyện, ánh mắt của hắn tựa như xuyên qua Tề Ngọc Yên, trở về cái đêm Nguyên Tiêu nọ. Đứng trước mặt mình, dường như chính là người mà mình khó sở kiếm tìm.

Nghe Lý Cảnh tỏ bày tình cảm thâm sâu chân thành như vậy, Tề Ngọc Yên hơi rung động, sống mũi cay cay. May mắn bây giờ đang đeo mạng che, Lý Cảnh không nhận ra sự khác thường ở nàng, bằng không sợ rằng sẽ bị lộ tẩy. Nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh mình lại, sau đó ngẩng đầu, hỏi Lý Cảnh: “Người Hoàng thượng muốn tìm, chính là nữ tử đã làm người nhất kiến chung tình kia ư?”

Tiếng của Tề Ngọc Yên kéo Lý Cảnh lại từ trong suy tưởng.

Hắn ngây ngốc, không hiểu tại sao mình lại nói nhiều với Tề Ngọc Yên đến thế, thậm chí còn nói hết bí mật chôn giấu dưới đáy lòng của mình với nàng ta. Hắn cảm tưởng trên người Tề Ngọc Yên có một loại năng lực thần bí, luôn khiến mình vô thức, trong lòng rối loạn.

Hắn tự cười giễu. Có lẽ bởi vì Tề Ngọc Yên có chất giọng của người phương Nam, nên làm cho mình nhớ tới nữ tử kia chăng?

Nghĩ đến đây, hắn nâng mắt lên, nhìn Tề Ngọc Yên. Đúng lúc nàng cũng nhìn hắn, tầm mắt hai người giao nhau trên không, cả hai đều ngẩn ngơ, sau đó ánh mắt dính chặt cùng một chỗ.

Lý Cảnh yên lặng nhìn Tề Ngọc Yên. Nàng đeo mạng che, nhìn không rõ dung mạo của nàng ấy. Nhưng không thể phủ nhận, đôi mắt của nàng, lại rất đẹp. Đẹp tới mức tựa như cát bắn xuống tận đáy, như nước mùa thu lấp lánh, vậy vào lòng người.

Mà trong lòng Tề Ngọc Yên, cũng rối rắm vô cùng. Nàng xuyên qua mắt hắn, trở về đoạn thời gian hạnh phúc của hai người kiếp trước, không tài nào dứt bỏ được.

Hai người cứ vậy lặng yên nhìn nhau, không ai nói gì. Trong lòng lặng yên như tờ.

Đúng lúc này, giọng của Trúc Vận vang lên ở ngoài cửa: “Quý nhân, nô tỳ đã mang cảm tới.”

Tề Ngọc Yên nghe thấy, bấy giờ mới lấy lại tinh thần, biết mình đã luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tài nữ

Tề Ngọc Yên vội quay mặt đi chỗ khác, không nhìn hắn nữa, cố trấn lòng mình lại. Sau đó nàng xoay người, tới bên cửa vén màn lên, nhìn Trúc Vận đang đứng ở trước cửa.

Trúc Vận thấy Tề Ngọc Yên xuất hiện ở cửa, vội đưa cảm qua, nói: “Quý nhân, cảm cô cần.”

Tề Ngọc Yên đưa tay nhận lấy cảm, nói với Trúc Vận: “Được rồi, em về trước đi.”

“Dạ.” Trúc Vận chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên một lúc rồi mới từ từ lui xuống.

Tề Ngọc Yên ôm cảm, trở vào buồng, đặt cảm xuống bên chiếu, còn mình thì quỳ xuống, ngẩng mặt lên, nhìn Lý Cảnh hỏi: “Không biết Hoàng thượng muốn nghe khúc nào?”

Lý Cảnh vừa tâm sự với Tề Ngọc Yên xong, lúc này trong lòng thư thái hơn rất nhiều. Nên thoải mái cười với Tề Ngọc Yên, nói: “Tùy ý. Tề quý nhân gảy gì Trẫm nghe vậy.”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói, chân mày hơi chau lại. Tùy ý? Thế này bảo người ta gảy kiểu gì? Bỗng nhiên, nàng nhớ tới hồi ở kiếp trước, Lý Cảnh rất thích nghe mình gảy một vài khúc của phương Nam, vì thế, nàng cười mà nói: “Vậy tần thiếp sẽ gảy cho Hoàng thượng một khúc, hy vọng Hoàng thượng một đời không phải buồn lo.”

Nghe lời của nàng, khóe miệng của Lý Cảnh nhếch lên nụ cười, cũng không nói, bút trong tay lại nhắc lên, bắt đầu vẽ lên giấy Tuyên Thành.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh không phản đối, liền hít sâu một hơi, chậm rãi đặt ngón tay lên dây đàn, đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy dây. Phút chốc, tiếng đàn êm dịu như dòng nước, tuôn chảy từ tay nàng, dào dạt lan khắp lầu.

Nghe tiếng đàn, Lý Cảnh cảm thấy tinh thần của mình càng lúc càng bình lặng, bút trong tay tựa như cũng nghe lời hơn. Lần này, không có bất cứ gián đoạn nào, chữ dừng dứt khoát trên giấy.

Nhìn nét mực chưa khô trên giấy, tâm trạng bỗng khá khảm hơn. Hắn quay sang, nhìn nữ tử đang đánh đàn dưới đất, vẻ mặt điềm tĩnh.

Hắn giật mình.

Mang sự bình yên đến cho lòng mình, rốt cuộc là người này, hay là cảm kia?

Đêm đó, cũng không biết do đi đường mệt nhọc, hay nhờ tiếng đàn của Tề Ngọc Yên mà Lý Cảnh ngủ vô cùng ngon giấc.

Ngày hôm sau còn chưa tới giờ Thìn, đoàn xe đã nhỏ trại.

Bởi vì La Xảo Nhi không được thoải mái trong người, nên ở rịt trong xe không dám xuống.

Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi ở trong xe không ra, sợ một mình mình xuống xe sẽ bị Thường Hải tóm đi hầu vua, cho nên, nàng cũng trốn trong xe, không dám xuống.

Sau khi đến nơi cắm trại vào tối muộn, Tề Ngọc Yên dùng qua bữa cơm thì bắt đầu rửa mặt, chuẩn bị nằm nghiêng trên giường đọc sách một lúc rồi nghỉ ngơi. Nhưng nàng còn chưa kịp lên giường, tiểu thái giám Chu Nguyên lại tới.

Sau khi nghe Trúc Vận thông báo, trong lòng Tề Ngọc Yên xộc lên lửa giận. Cho nên, khi nhìn thấy bộ mặt béo núc cười hi ha của Chu Nguyên trước mắt mình thì nàng bực bội nói: “Chu Nguyên à, kỳ thật muốn giúp Hoàng thượng mài mực cứ tìm một cô cung nữ bất kỳ cũng được, nếu không được thì Thường Hải cũng ổn mà. Đầu nhất thiết phải là ta hoặc La tiểu nghi mới có thể mài mực cho Hoàng thượng được?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, trên mặt Chu Nguyên vẫn tươi cười, thấy Tề Ngọc Yên đã nói xong, hắn mới đứng đĩnh nói: “Tề quý nhân, hôm nay tiểu nhân đến mời người qua, không phải do Thường công công bảo tiểu nhân đến, mà đích thân Hoàng thượng điểm tên, muốn Tề quý nhân qua đó.”

“Hoàng thượng gọi ta?” Tề Ngọc Yên sững sờ: “Người không nghe lầm chứ? Có lẽ người gọi La tiểu nghi chăng?”

“Không nhầm đâu ạ.” Chu Nguyên mỉm cười: “Chính tai tiểu nhân nghe Hoàng thượng nói, là gọi Tề quý nhân qua ạ.”

Tề Ngọc Yên ngần ra. Lý Cảnh gọi mình qua ư? Vì sao? Phải rồi, hôm qua chàng nói tiếng đàn của mình rất dễ nghe, hay là muốn nghe mình gảy đàn?

Vừa nghĩ tới bởi vì nguyên nhân này, Tề Ngọc Yên hồi hận vô vàn. Biết thế đêm qua cứ gảy khúc nào chàng không thích, khiến chàng phiền chán mình mới là tốt. Tự trách mình mềm lòng, thấy tâm trạng chàng không tốt, muốn chàng vui nên mới gảy khúc kia. Hiện giờ buồn trong chàng đúng là đã quên, nhưng mình lại thành sầu không dứt.

Nhưng Hoàng đế gọi nàng, nàng không thể không đi. Vì thế, Tề Ngọc Yên bắt đầu đi ôm cảm, theo sau Chu Nguyên, rời khỏi lầu của mình. Vừa đi, vừa thầm nhủ trong lòng, tối nay nhất định phải gảy một khúc khiêm nhã, khiến chàng chán ghét, đỡ cho mai chàng lại tìm mình.

Thường Hải đang đứng canh trước lầu của Lý Cảnh, thấy Tề Ngọc Yên tới, tươi cười đông đầy tiến lên nghênh đón, niềm nở vén màn lên cho nàng, nói: “Tề quý nhân, mời vào, Hoàng thượng đã đợi người được một lúc rồi.”

Tề Ngọc Yên gật nhẹ đầu với Thường Hải, cũng không nói nhiều, nhắc chân vào phòng. Bấy giờ, Lý Cảnh đang ngồi một mình trong buồng, nghe thấy Tề Ngọc Yên vào, không ngẩng đầu, chỉ vẫy tay với Tề Ngọc Yên, nói: “Tề quý nhân, mau lại đây.”

Tề Ngọc Yên ôm cảm, chậm rãi bước đến trước mặt Lý Cảnh, hành lễ với hắn rồi nói: “Không biết hôm nay Hoàng thượng muốn nghe khúc gì ạ? Muốn tần thiếp gảy lại khúc hôm qua, hay đổi sang khúc khác?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, bấy giờ Lý Cảnh mới ngẩng đầu, nhìn cảm trong lòng Tề Ngọc Yên, có chút ngạc nhiên: “Người mang cảm tới làm gì?”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên sững sờ: “Không phải Hoàng thượng gọi tần thiếp tới là để gảy đàn ư?”

Lý Cảnh giật mình, sau đó cười nhẹ: “Không phải hôm qua người nói mình thông thạo cảm kì thư họa sao? Cảm, hôm qua trẫm đã nghe, quả thật không tệ lắm. Nhưng mà hôm nay Trẫm muốn kiểm tra thử một ít kỹ nghệ của người như nào, có phải cũng thông thạo hay không. Người đánh với Trẫm một ván đi.”

Hóa ra hôm nay gọi mình tới để chơi cờ với hắn. Tề Ngọc Yên lưng túng cười, nhỏ giọng nói: “Tần thiếp ngu dốt, sợ Hoàng thượng chơi cờ với tần thiếp sẽ thấy buồn chán. Chi bằng, Hoàng thượng gọi Dự vương điện hạ tới chơi cờ với ngài đi.”

Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, ý cười bên môi: “Nhưng hôm nay trẫm muốn cùng người đánh, xem người có phải thông thạo cảm kỳ thư họa như hôm qua nói không.” Nói tới đây, hắn nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Hoàng thượng, tần thiếp nói là, hiểu sơ cảm kỳ thư họa, không phải là tinh thông.” Tề Ngọc Yên nhìn Lý Cảnh, khóc không ra nước mắt nói.

“Ồ, vậy à?” Lý Cảnh gãi mũi, thân nhiên cười, còn nói thêm: “Vậy để Trẫm xem thử rốt cuộc ngươi là hiểu sơ hay là tỉnh thông, ngươi ngồi xuống trước đi.” Nói xong, hần nhìn Tề Ngọc Yên chỉ vào chỗ ngồi đối diện mình.

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy, đành gật đầu, nói: “Tần thiếp tuân mệnh.” Sau đó nàng đặt cầm trong tay sang một bên, ngồi xuống đối diện Lý Cảnh.

“Ngươi cầm quân đen.” Lý Cảnh nói với Tề Ngọc Yên.

Trong cờ vậy, bên đen đi trước, chiếm cơ hội trước sẽ có được một ít lợi thế. Cho nên, khi đánh cờ, thông thường sẽ thông qua cách rút thăm xem ai sẽ cầm quân đen. Lý Cảnh chủ động nhường Tề Ngọc Yên cầm quân đen, vô hình trung cho nàng thêm một tay.

Tề Ngọc Yên cũng không khách khí, nhặt lấy một quân cờ màu đen từ trong bát đựng cờ, nắm trong tay, trong lòng lại đánh trống. Lần đánh cờ này, có nên xuất hết bản lĩnh thật sự ra đánh với Lý Cảnh không?

Vốn kỹ nghệ của Tề Ngọc Yên không kém, kiếp trước thường xuyên đánh cờ với Lý Cảnh. Chẳng qua Lý Cảnh biết nàng hiểu thắng, thường nhường nàng, hầu như lần nào cũng là nàng thắng. Trong lòng nàng biết hần nhường mình, nhưng làm bộ không biết, sau khi thắng hần liền dương dương tự đắc, còn hần ở một bên, về mặt đạt được mưu đồ.

Từng chút nhớ lại kiếp trước của hai người, trên mặt của nàng không nhận được lộ ra một nụ cười mím nhạt nhòa. Bất kể là hần nhường nàng, hay là nàng làm bộ không biết hần nhường nàng, đều bởi vì tình thâm nên mới vậy ư?

Đột nhiên, lòng háo thắng trong nàng bị khơi lên. Kiếp này Lý Cảnh không có tình ý gì với mình, đương nhiên sẽ không cố ý nhường mình, liệu mình có thể thắng được chàng không?

Ừm, hay là, thử xem sao?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên chuẩn bị tinh thần, dồn hết tâm trí vào ván cờ. Kiếp trước hai người nhiều lần giao đấu, tuy Lý Cảnh cố ý nhường nàng, nhưng nàng vẫn hiểu một chút cách đánh của Lý Cảnh, trong quá trình đánh cờ, chú ý chế trụ chiều tiếp của hần.

Sau mấy lần xuống cờ, Lý Cảnh phát hiện, Tề Ngọc Yên ra chiêu hung ác, mình ứng phó lại có chút chật vật. Vốn Lý Cảnh chỉ tính chơi vui nên gọi Tề Ngọc Yên đến chơi cờ, không ngờ kỹ nghệ của Tề Ngọc Yên thật sự không tồi.

Đối với người yêu cờ, chuyện may mắn nhất trong đời chính là có thể gặp được kỳ phùng địch thủ. Bị Tề Ngọc Yên dồn ép, ngược lại lại đẩy lên hứng thú trong Lý Cảnh. Hần cũng không dám coi thường Tề Ngọc Yên, dốc toàn lực độ sức cùng Tề Ngọc Yên.

Lần đánh này, mưu lược được đặt lên hàng đầu, từng đường đi nước bước, không chỉ nghĩ xem mình nên đi nước nào mới có thể thắng, còn phải đoán được đối phương có khả năng sẽ ra chiêu gì ứng phó, mình có nên giữ đường lui để đối phó đối phương hay không, cứ như thế, thời gian suy nghĩ lại kéo dài thêm. Bởi vậy, đêm đã khuya, cả ván cờ mới chỉ đi được một nửa.

Thường Hải thấy canh giờ không còn sớm, rút cuộc nhìn không được, vào buồng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, canh giờ không còn sớm nữa, ngày mai còn phải lên đường, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút ạ.”

Nghe Thường Hải nói như vậy, Tề Ngọc Yên mới nhận ra quả thật ván cờ này đánh hơi lâu. Nàng vội thu lại suy nghĩ của mình từ trong ván cờ, hỏi Thường Hải: “Thường công công, bây giờ là giờ nào rồi?”

Về mặt Thường Hải đau khổ nói: “Đã sang giờ Hợi rồi.”

Tề Ngọc Yên nghe xong, giật mình, bật thốt lên: “Đã trễ vậy rồi sao?” Nàng vội vã quay đầu, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, vẫn còn sớm để thu quan*, tiếp tục như vậy, e rằng đến sáng mai vẫn chưa đánh xong. Ban ngày Hoàng thượng chạy đường mệt nhọc, vẫn nên nghỉ ngơi sớm chút đi?”

(Thu quan: ăn quân và chiếm đất. Nếu chia ra thì thuộc vào giai đoạn cuối trong cờ vậy.)

Lý Cảnh nhìn chăm chăm vào bàn cờ một lúc, cũng biết ván cờ này không thể một chốc một lát có thể kết thúc, đành phải gật đầu nói: “Được rồi.”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên như được đại xá, nhẹ nhõm thở ra một hơi dài. Nhưng nàng còn chưa kịp thở xong, đã nghe Lý Cảnh nói tiếp: “Thường Hải, ngươi gọi người tới ghi nhớ thật kĩ vị trí quân đen quân trắng, tối mai xếp cờ lại vào đúng vị trí, Trẫm muốn đánh tiếp tới hết ván với Tề quý nhân.”

Nghe Lý Cảnh nói, người Tề Ngọc Yên cứng đờ. Tối mai vẫn phải đến chơi với chàng ư? Nghĩ tới chuyện này, nàng chỉ cảm thấy tâm lực mệt mỏi, khóc không ra nước mắt. Không khỏi thở dài một tiếng trong lòng, đúng là tự làm bậy, không thể sống. Đang yên đang lành đi so cờ với Hoàng thượng làm gì, giờ thì tốt rồi, ngày mai lại phải đến.

Mặc dù trong lòng Tề Ngọc Yên hoàn toàn không tình nguyện, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra chút nào, còn phải nở ra một nụ cười mím, cúi đầu đáp: “Vâng, thưa Hoàng thượng, Tần thiếp cáo lui trước!”

Thấy Lý Cảnh phẩy phẩy tay với mình, Tề Ngọc Yên cúi người ôm lấy cầm của mình, rồi đi như trốn chạy khỏi lều của Lý Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tình cảm thay đổi

Lộ trình còn lại năm ngày, Tề Ngọc Yên thật sự chẳng rảnh rỗi chút nào. Ngày nào sau bữa tối, Lý Cảnh cũng sai người đến truyền nàng qua lều chơi cờ cùng hần.

Tề Ngọc Yên vốn chẳng thích thú với việc chơi cờ với Lý Cảnh, nhưng lại không thể không đi. Nhưng lúc đánh cờ với Lý Cảnh, luôn làm cho nàng nhớ tới khoảng thời gian tươi đẹp kiếp trước của hai người.

Nàng cố đè nén trái tim đang đập loạn lên của mình, không ngừng tự nhủ bản thân, Tề Ngọc Yên, mi phải tránh xa hần ra. Nhưng lần nào nhìn thấy hần thì trong lòng không kìm được mà rung rinh.

Cứ như vậy, tâm trạng rối ren theo Tề Ngọc Yên tới hành cung Huyền Tước sơn, tưởng rằng đến hành cung, Lý Cảnh nhiều việc hơn, sẽ không tìm mình đánh cờ nữa là nàng có thể

được giải thoát rồi. Không ngờ tới, hứng thú chơi cờ trong Lý Cảnh chẳng hề thuyên giảm, còn để nàng ở tại Vĩnh Huy điện phía bên trái Duyên Khánh điện nơi hắn ở, đây cũng là cung thất gần Duyên Khánh điện nhất, bảo rằng tiện cho nàng qua đánh cờ cùng hắn.

Tề Ngọc Yên càng thêm hối hận, mình tới so cờ với Lý Cảnh, không ngờ kết quả lại thành bê đá tự đập chân mình.

Sau khi đến Huyền Tước sơn, thân thể La Xảo Nhi cũng khỏe lại, lại bắt đầu chạy nhảy hoạt bát. Bởi vì chỉ có hai cung quyền* là Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi theo Lý Cảnh ra ngoài, cho nên, La Xảo Nhi ở trong Minh Thiện điện nằm phía bên phải Duyên Khánh điện, cách Vĩnh Huy điện của Tề Ngọc Yên không xa, thành ra ngày nào nàng ấy cũng đến quây trong phòng Tề Ngọc Yên.

(Cung quyền: người thân trong cung.)

Chẳng chán nản giống Tề Ngọc Yên, nha đầu đó, vô cùng hứng thú với chuyện săn bắn.

Một ngày nọ, La Xảo Nhi đến Duyên Khánh điện xem Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh chơi cờ, nhân cơ hội Lý Cảnh vừa ra một chiêu giành thắng lợi, tâm trạng đang rất tốt. Nàng đánh bạo, đề nghị với Lý Cảnh, muốn cùng hắn ra ngoài săn bắn.

Lý Cảnh nghe La Xảo Nhi nói, hơi kinh ngạc, ngừng đầu nhìn nàng ấy: “Săn bắn phải cưỡi ngựa, ngươi có cưỡi được không?”

La Xảo Nhi nghe xong, thấy Lý Cảnh vẫn chưa nổi giận, bèn sợ sệt nói: “Tần thiếp có thể học cưỡi ngựa ngay lập tức.” Nói xong nàng chớp đôi mắt to, giương mắt nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh nhìn chăm chăm nàng ấy hồi lâu, sau đó rũ mắt xuống, ánh mắt chăm chú nhìn bàn cờ, không nói gì thêm.

Thấy Lý Cảnh không nói gì, La Xảo Nhi tủi hờn cắn môi, không dám nói nữa.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng Tề Ngọc Yên cũng lo lắng thay La Xảo Nhi, liền thử thăm dò nói: “Hoàng thượng, chẳng phải La tiểu nghi chưa từng được đi săn sao? Đương nhiên trong lòng có chút tò mò, muốn đi thử xem thế nào. Hoàng thượng, ngài dẫn theo thiếp và La tiểu nghi ra ngoài, không phải vì muốn chúng thiếp mở mang kiến thức sao? Chỉ bằng, cho La tiểu nghi ra ngoài mở rộng tầm mắt cũng tốt mà.”

Lý Cảnh nghe Tề Ngọc Yên nói, ngừng đầu, nhìn nàng.

Thấy Lý Cảnh nhìn mình dăm dăm, trong lòng Tề Ngọc Yên càng thêm khẩn trương, nuốt nước miếng, kéo mặt, mỉm cười nhìn Lý Cảnh.

Lý Cảnh thấy mặc dù chiếc mạng che màu trắng trên mặt Tề Ngọc Yên khiến cho không nhìn thấy rõ được khuôn mặt của nàng, nhưng thấy mi mắt cong cong của nàng, cả gương mặt mang nét cười hiền dịu.

Trong lòng Lý Cảnh có chút rung động không tên, quay đầu, nhìn gương mặt đầy chờ mong của La Xảo Nhi, cười nhẹ, nói với La Xảo Nhi: “Còn năm ngày nữa thôi là chúng ta tới bãi săn thú rồi. Nếu La tiểu nghi muốn đi, vậy Trẫm đồng ý với ngươi. Chỉ cần nội trong năm ngày ngươi học được cưỡi ngựa, Trẫm sẽ cho phép ngươi đi.”

La Xảo Nhi vừa nghe, mừng rơn trong lòng, đang định tạ ơn, dường như lại nhớ đến điều gì, cắn môi, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tần thiếp muốn học cưỡi ngựa, có thể tìm người dạy tần thiếp được không ạ?”

Lý Cảnh nâng mắt nhìn La Xảo Nhi, gật đầu nói: “Trẫm cho phép ngươi tìm một ngự tiền thị vệ dạy ngươi cưỡi ngựa.”

La Xảo Nhi nghe xong, trên mặt mừng rỡ, hành lễ nói lời cảm tạ với Lý Cảnh: “Tần thiếp đa tạ Hoàng thượng.”

Lý Cảnh mỉm cười, cũng không lên tiếng, quay đầu nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề quý nhân, ngươi có muốn mở rộng tầm mắt một chuyến không?”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên ngạc nhiên, rồi nhanh chóng lắc đầu, nói: “Hồi Hoàng thượng, tần thiếp không giỏi cưỡi ngựa, đi theo chỉ sợ vướng tay vướng chân Hoàng thượng, vẫn nên ở lại thì tốt hơn.”

Lý Cảnh hơi ngần ra, lại nói: “Không giỏi cưỡi ngựa thì có sao? Đầu bảo ngươi đi bắn chết con mèo. Đến lúc đó ngươi và La tiểu nghi xem chúng ta săn thú là được rồi.”

Từ nhỏ Tề Ngọc Yên đã thích mấy con vật nhỏ, không muốn nhìn sát sinh. Hơn nữa tính ngày, nguyệt tín của mình cũng sắp tới, đầu dám ra ngoài? Vì vậy nàng vội cười nhẹ nói: “Từ nhỏ tần thiếp đã thích mấy con vật nhỏ, sợ tới bãi săn, thấy chúng bị người ta đánh giết, trong lòng khó chịu, đến lúc đó sợ rằng sẽ khiến Hoàng thượng mất hứng. Tần thiếp vẫn nên không đi.”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên nhất quyết không đi, trong lòng có đôi chút thất vọng, trên mặt lại không biểu lộ ra tí nào, chỉ cười nói: “Tề quý nhân không đi cũng được, ngươi cứ ở lại trong hành cung, chờ tin chúng ta thu hoạch lớn trở về là được.”

Tề Ngọc Yên thi lễ với Lý Cảnh, mỉm cười nói: “Dạ.”

Mấy ngày sau, ngày nào La Xảo Nhi cũng đi luyện cưỡi ngựa, không tới tìm Tề Ngọc Yên nữa, nàng cũng được yên tĩnh hơn rất nhiều. Trừ bỏ mỗi ngày phải chơi một ván cờ với Lý Cảnh ra, chuyện còn lại khá là hời hợt.

Bất quá, mặc dù nàng không tình nguyện chơi cờ cùng Lý Cảnh, nhưng lúc hai người giao đấu, nàng cũng xuất hết toàn lực. Kỹ nghệ của hai người tương đương nhau, ngoại trừ sợ bị Lý Cảnh phát hiện mình giả xấu thì nàng cảm thấy chơi cờ cùng Lý Cảnh, kỳ thật cũng vui vui.

Không ngờ La Xảo Nhi có thể học được cưỡi ngựa trong năm ngày thật, được theo Lý Cảnh tới bãi săn bắn như ý.

Ngày đám Lý Cảnh tiến vào bãi săn, Tề Ngọc Yên và những người ở lại tiễn xuống tận chân núi Huyền Tước. Nhìn bóng lưng Lý Cảnh dần xa, trong lòng nàng không nói ra được cảm xúc lúc này. Bất chợt, một người thị vệ đột nhiên xoay đầu lại, liếc nhìn nàng.

Là Chung Dục.

Nàng hoảng hốt, vội vã chuyển mặt ra chỗ khác, không muốn giao bất kì thứ gì với hắn nữa.

Tề Ngọc Yên nhớ lại cảnh ngộ kiếp trước của hai người, trong lòng vẫn sợ hãi không thôi. Kiếp này, nàng cố ý tránh né Chung Dục. Tuy rằng hầu hạ bên cạnh Lý Cảnh, nhưng hai người rất ít khi gặp được nhau, chứ đừng nói đến có quan hệ gì. Nàng luôn nghĩ, giữa hai người không có bất cứ liên quan nào, thì về sau mình có xảy ra chuyện gì, ít nhất cũng sẽ không liên lụy tới Chung Dục.

Những ngày không có Lý Cảnh ở hành cung Huyền Tước sơn, Tề Ngọc Yên sống vô cùng thoải mái nhàn nhã. Chỉ là thời gian trôi qua cũng thật nhanh chóng, chớp mắt đã qua mười

ngày, đám Lý Cảnh sẵn sẵn cũng trở về.

Bởi vì đã có cung nhân về hành cung Huyền Tước sơn báo tin từ trước, nên sớm tinh mơ hôm đó, Tề Ngọc Yên và những người ở lại cùng nhau đứng dưới chân núi Huyền Tước, chờ đám người Lý Cảnh trở về.

Đợi đến thời điểm gần trưa, đội kỵ mã xuất hiện từ phía xa xa. Mặc dù cách khá xa, nàng vẫn có thể nhìn thấy trong sự bao vây của đám người nổi bật lên bộ đồ vàng nhung của Lý Cảnh. Đoàn ngựa càng lúc càng gần, vẻ mặt hào hứng của hắn cũng ánh vào đáy mắt Tề Ngọc Yên. Xem ra lần này hắn đi sẵn, thu hoạch được rất nhiều.

Ngoại trừ Lý Cảnh mặc cả người màu vàng óng, ở giữa một đám nam nhân mặc đồ màu xanh màu đen, là La Xảo Nhi trong bộ đồ sẵn sẵn màu đỏ tươi cực kỳ thu hút ánh nhìn. Chỉ thấy nàng ngồi trên lưng ngựa, gương mặt trong veo như nước hơi phớt hồng, tựa như quả đào mật chín, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một miếng. Có vẻ mấy ngày qua nha đầu kia sống rất vừa ý.

Nhìn bộ dạng đáng yêu của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên cảm thấy tinh thần của mình cũng sáng khoái hơn. Ở chung mấy ngày nay, trong lòng nàng cực kỳ thích tiểu cô nương này. Kiếp trước hai người không qua lại, không ngờ tới kiếp này, mà xui quý khiến lại thành tỷ muội tốt.

Nàng từ từ cười nhìn La Xảo Nhi, đột nhiên, nàng thấy ánh mắt của La Xảo Nhi len lén liếc về phía Lý Cảnh, trên mặt thấp thoáng lộ ra tâm tư cô gái nhỏ.

Thấy tình cảnh này, lòng Tề Ngọc Yên chùng xuống. La Xảo Nhi vốn được sủng ái, lần đi này, sợ rằng mối quan hệ với Lý Cảnh lại tiến gần thêm một bước? Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy tươi cười trên mặt mình càng lúc càng gượng gạo.

Đợi đoàn kỵ mã sắp tới trước mặt, nàng dần dần phát hiện ánh mắt của La Xảo Nhi có chút không đúng. Hướng ánh mắt của nàng khóa chặt, hình như không phải là Lý Cảnh, mà là một thị vệ trẻ tuổi bên cạnh Lý Cảnh, Chung Dục.

Đến khi Tề Ngọc Yên phát hiện ra bí mật này, tim bắt chợt bị quất mạnh một cái. Kết cục của Chung Dục kiếp trước, nàng luôn nhớ rõ ràng. Chẳng lẽ kiếp này, coi như không có mình, hắn vẫn không trốn thoát khỏi vận mệnh kiếp trước ư?

Mất thấy Lý Cảnh đã tới trước mặt, Tề Ngọc Yên vội thu lại nghi ngờ trong lòng, xuất hiện trước mặt Lý Cảnh, vẫn là ý cười ngập mắt.

Lý Cảnh tới gần, liền xuống ngựa. Tề Ngọc Yên nhanh chóng nghênh đón, thi lễ với Lý Cảnh: “Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Lý Cảnh miễn lễ cho nàng, ti mỉ nhìn nàng rồi cười nói: “Tề quý nhân, lần này ngươi không đi, thật là phí. Phong cảnh trên thảo nguyên rất nên thơ, suýt chút nữa La tiểu nghi không chịu trở về rồi.”

“Hoàng thượng, tần thiếp đầu đám không về chứ? Là do tần thiếp thấy Hoàng thượng thích thú nên mới muốn ở thêm vài ngày thôi.” La Xảo Nhi ở bên hé môi cười nói, sau đó bước tới kéo tay Tề Ngọc Yên, cười nói: “Chẳng qua, Tề tỷ tỷ, đúng là tỷ nên đi. Thảo nguyên kia trời cao đất rộng, có thể bắt gặp được kỳ hoa dị thảo khắp nơi, tỷ mà đi chắc chắn sẽ thích.”

Tề Ngọc Yên thân nhiên cười nói: “Đành chịu thôi, lần này La tiểu nghi chơi vui là được. Lúc nào tiểu nghi rảnh rồi, tới kể cho tỷ vài chuyện hay ho trên thảo nguyên là tỷ thấy đủ rồi.”

“Được, muội rảnh sẽ tới kể tường tận cho Tề tỷ tỷ! Tỷ nghe xong chắc chắn sẽ hối hận vì đã không đi.” Nói tới đây, La Xảo Nhi cười toe toét.

Tề Ngọc Yên mỉm cười, vừa ngẩng đầu, lại chạm mắt với Lý Cảnh.

Ánh mắt hai người giao nhau, Lý Cảnh hơi xao động, sau đó cười nói với Tề Ngọc Yên: “Phải rồi, đêm nay sẽ có khánh công yến* ở Tề An điện, trong tiệc sẽ dùng chính những con mồi chúng ta săn được lần này, Tề quý nhân cũng đến nhé. Không đi sẵn sẵn thì nếm món ăn cũng được.”

(Khánh công yến: tiệc mừng hoạt động thuận lợi.)

“Tạ ân điển Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên đáp.

“Vậy thì Trẫm về thay áo quần trước.” Dứt lời, Lý Cảnh đi về phía cung nội.

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Cả đám người hành lễ hô.

Lúc Tề Ngọc Yên đứng dậy thì Lý Cảnh đã vào trong. Nàng quay đầu, cười nói với La Xảo Nhi: “Chi bằng, tỷ theo La tiểu nghi về cung thay đồ nhé?”

“Vâng.” La Xảo Nhi cười tươi rồi kéo Tề Ngọc Yên đi về phía Minh Thiện điện.

Về chính sảnh của Minh Thiện điện, Tề Ngọc Yên chờ ở gian ngoài. La Xảo Nhi vào phòng trong coi trang phục sẵn sẵn, đổi sang chiếc váy yên la thêu hoa màu xanh biếc, bót đi vài phần ánh dũng, thêm nhiều đoan trang xinh đẹp.

Tề Ngọc Yên đưa mắt nhìn La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “Vừa rồi ta thấy La tiểu nghi cười ngựa rất thuần thực. Không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủi mà muội có thể cười giỏi như vậy, xem ra, thị vệ dạy muội cười ngựa cần phải được ban thưởng hậu hĩnh mới được. Không biết là vị thị vệ nào đã dạy La tiểu nghi thế?”

La Xảo Nhi thất đại lung thành bông hoa bên hông, sau đó xoay đầu lại, cười với Tề Ngọc Yên: “Thị vệ dạy muội cười ngựa, Tề tỷ tỷ cũng quen đó, chính là Chung thị vệ Chung dục đấy. Nếu Tề tỷ tỷ cũng muốn học cười ngựa, hôm khác gọi Chung thị vệ tới dạy tỷ là được.” Lúc nói chuyện, hai má ửng hồng như say, ánh mắt rực sáng.

Tề Ngọc Yên vừa nhìn vẻ mặt của La Xảo Nhi, càng xác định suy đoán trong lòng mình. Nhưng lại không biết muội ấy này sinh tình cảm tự bao giờ. Là lúc dạy muội ấy cười ngựa, hay là chuyện đi tới bãi săn lần này?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Đêm trăng

Mặc dù Tề Ngọc Yên phát hiện ra tâm tư của La Xảo Nhi, nhưng không dám nói thẳng, trên mặt không biểu lộ gì, chỉ thân nhiên cười nói: “Cuộc sẵn sẵn này kết thúc rồi, còn học cười ngựa làm gì? Với cả, chúng ta làm tần phi, nên hạn chế tiếp xúc với nam tử khác thì tốt hơn. Bằng không, bắt cần bị người ta dị nghị, không những hại mình, còn hại người khác, nói

không chừng còn liên lụy tới người trong nhà.” Nói xong nhìn La Xảo Nhi sâu xa.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, nét mặt của La Xảo Nhi rõ ràng cứng lại. Nàng kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, cảm giác trong lời nói của Tề Ngọc Yên có ý tứ khác. Nàng cắn môi, sau đó cố nặn ra một nụ cười với Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ nói đúng, muội nhớ rồi.”

Nghe La Xảo Nhi nói vậy, Tề Ngọc Yên hơi thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Nếu La Xảo Nhi đã thông suốt hơn, nàng cũng không cần nói thêm gì nữa, đứng dậy, kéo tay La Xảo Nhi, mỉm cười nói: “Vội giờ La tiểu nghi kể vài chuyện hay ho các người gặp được cho tỷ đi.”

“Ừm.” La Xảo Nhi nhanh nhẹn gật đầu, rồi kể về chuyến đi săn bắn của họ.

Dù sao La Xảo Nhi còn nhỏ tuổi, nhắc tới chuyện xảy ra khi đi săn bắn, liền thao thao bất tuyệt.

Tề Ngọc Yên vừa nghe La Xảo Nhi kể, vừa chú ý quan sát vẻ mặt của nàng ấy. Thấy nàng ấy dường như vẫn chưa bị ảnh hưởng bởi những lời vừa rồi của mình, mới yên tâm hơn chút. Nàng chỉ hi vọng thời gian chưa lâu, cảm tình của La Xảo Nhi dành cho Chung Dục chưa sâu, nếu không, giữ lại trong mình chỉ có khổ đau mà thôi.

Hai người đang trò chuyện rôm rả, lúc này, có cung nữ tiến đến bẩm báo Chu Nguyên cầu kiến Tề Ngọc Yên.

Nghe mấy lời này, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Kỳ lạ, có chuyện gì gấp lắm ư? Bằng không, sao Chu Nguyên phải chạy tới tận phòng của La Xảo Nhi để tìm mình?

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Tề Ngọc Yên, La Xảo Nhi vội nói: “Tề tỷ tỷ, gọi Chu Nguyên tiến vào, chẳng phải sẽ biết chuyện gì xảy ra sao?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Truyền Chu Nguyên vào.”

“Dạ.” Cung nữ đến truyền lời lên tiếng, rồi lui xuống.

Rất nhanh, Chu Nguyên xách một giỏ trúc nhỏ vào phòng, hành lễ với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi: “Tiểu nhân gặp qua La tiểu nghi, Tề quý nhân ạ.”

“Chu Nguyên, người tìm Tề quý nhân có chuyện gì?” La Xảo Nhi hỏi.

Chu Nguyên cười nói: “Tiểu nhân phụng mệnh Hoàng thượng, đến tặng lễ vật cho Tề quý nhân ạ.”

Tề Ngọc Yên sững sờ: “Lễ vật gì vậy?”

Chu Nguyên cười híp mắt nói: “Lễ vật nằm trong giỏ này, mời Tề quý nhân xem ạ.” Nói xong cung kính dâng giỏ lên, sau đó lui sang một bên.

Tề Ngọc Yên nghi hoặc nhận giỏ trúc, mở nắp ra nhìn vào thì thấy một con thỏ hoang vàng xám nằm bên trong giỏ. Sau khi nắp giỏ trúc được mở, trong giỏ sáng bừng, nó cũng cảm nhận được động tĩnh, thân thể hơi run rẩy, hơi dịch người bên trong giỏ rồi lại nằm im.

Nhìn bé thỏ đáng yêu này, lòng Tề Ngọc Yên chợt mềm nhũn. Nhìn không được vươn tay ra, vuốt ve đầu nó. Nhưng tay vừa chạm vào trán bé con, nó tựa hồ kinh ngạc đôi chút rồi chạy toán loạn trong giỏ.

Tề Ngọc Yên vừa vuốt ve lông trên người nó, vừa nhẹ nhàng an ủi, trong miệng thì thầm “Đừng sợ, bé ngoan, ta không làm đau em đâu.”

Bé thỏ như nghe hiểu lời của Tề Ngọc Yên, dần dần bình ổn lại, để mặc cho Tề Ngọc Yên vuốt ve trán của nó, cũng không nhúc nhích.

La Xảo Nhi lại gần nhìn thấy, kinh ngạc hô lên: “Hóa ra là bé thỏ này, Hoàng thượng bắt về là để tặng Tề tỷ tỷ à.”

“La tiểu nghi từng nhìn thấy bé thỏ này rồi ư?” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn La Xảo Nhi.

“Vâng.” La Xảo Nhi gật đầu nói: “Hôm qua trên đường săn thú trở về theo Hoàng thượng, Dự vương phát hiện ra con thỏ này, bắt tên chuẩn bị bắn chết nó, lại bị Hoàng thượng can lại. Sau đó Hoàng thượng cười ngửa tự mình đuổi theo một lúc, mới bắt được bé thỏ này, dường như rất thích bé thỏ này, còn sai người chăm nó. Hóa ra, Hoàng thượng vất vả bắt nó là để tặng cho Tề tỷ tỷ.”

Nói tới đây, La Xảo Nhi toét miệng cười: “Tề tỷ tỷ, muội cảm thấy chuyến đi tới Huyền Tước sơn lần này, có vẻ Hoàng thượng để ý tới tỷ nhiều hơn đó.”

Nghe La Xảo Nhi nói, bàn tay của Tề Ngọc Yên đang vuốt ve bé thỏ khựng lại, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, cười xuề xòa với La Xảo Nhi: “Sao có thể chứ? Bộ dạng tỷ khó coi như vậy, sao lọt vào mắt của Hoàng thượng được?”

La Xảo Nhi không cho là đúng cười: “Nhưng Tề tỷ tỷ có tài nha! Hoàng thượng rất thích chơi cờ cùng với tỷ, nghe tỷ đánh đàn nữa. Với cả, Tề tỷ tỷ là do ngã bệnh mới thành ra vậy, ngày nào đó khỏi bệnh, dung mạo trở về như xưa, lại xinh đẹp như trước đây.”

Tề Ngọc Yên bật cười: “Muội biết trước kia tỷ đẹp à?”

La Xảo Nhi cười ha ha: “Nếu bộ dạng khi xưa của Tề tỷ tỷ khó nhìn, sao Thái hậu có thể chọn tỷ chứ?”

Tề Ngọc Yên cười khê nói: “Thái hậu nói, vì Hoàng đế tuyển phi tần, tuyển đức không tuyển mạo.”

La Xảo Nhi lém lỉnh lê lưỡi về phía Tề Ngọc Yên, nói: “Thái hậu còn có câu không nói ra, tốt nhất vừa có đức vừa có mạo.”

Tề Ngọc Yên cười, không hề đáp lại. Ngón tay vuốt nhẹ trán bé thỏ, cảm giác mềm mại, ngứa ngáy, dao động trong tay mình.

Nhìn bé thỏ này, đột nhiên nàng cảm thấy chuyện trên thế gian, luôn có một vài liên kết không thể giải thích được. Kiếp trước, nàng và Lý Cảnh nhờ một con thỏ mà nên duyên, kiếp này, nàng thoát khỏi thỏ con đã kết duyên với Lý Cảnh, chẳng ngờ ông trời lại để Lý Cảnh trả lại cho nàng một con thỏ. Chẳng lẽ có vài chuyện, thật sự không thể tránh khỏi ư? Nghĩ đến đây, trong lòng nàng có chút bất an mờ mờ.

Tối đến, bên trong Tề Thế An điện vô cùng náo nhiệt.

Lý Cảnh mở tiệc chiêu đãi quần thần cùng đi săn bắn lần này tại đây, sau tối nay, buổi đi săn bắn kết thúc, mọi người lại sửa soạn vài ngày rồi trở về kinh thành. Cho nên, tối nay quần thần đều buông xuống lễ tiết ngày thường, thỏa chí no say.

Đương nhiên, tinh thần sảng khoái này đều nằm trên người các nam nhân trong tiền điện. Còn tại hậu điện, không khí lại yên bình hơn rất nhiều.

La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên ở chính giữa hậu điện, ăn uống cùng với một vài nữ quyến đi theo các quần thần. Các nữ nhân, chỉ nhấm nháp qua loa, mặc dù không khí không sôi động như trong tiền điện, nhưng cũng vô cùng ấm áp.

Tề Ngọc Yên sống ở Mi Dương từ nhỏ, sau khi lớn lên cũng chưa từng tham gia vào các cuộc giao thiệp trong kinh thành, không thân quen nhiều với các nữ quyến. Thêm vào đó vị phân của nàng và La Xảo Nhi tương đối thấp, cũng chỉ có thể hành xử khiêm nhường. Cho nên, sau khi nhóm người ăn được một ít, những người quen biết thì xúm lại thành tốp trò chuyện.

Đợi tới khi tiếng ồn ào bên ngoài tiền điện từ từ lắng xuống, các vị phu nhân cũng dần dần cáo từ, rất nhanh, trong điện chỉ còn lại hai người là La Xảo Nhi và Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói với La Xảo Nhi: “La tiểu nghi, chúng mình trở về nghỉ ngơi thôi.”

La Xảo Nhi kéo tay Tề Ngọc Yên, trả lời: “Được ạ, Tề tỷ tỷ.”

Hai người nhìn nhau cười, cùng nhau đi về phía cửa điện. Vừa ra cửa, liền nhìn thấy Lý Cảnh và Lý Chương đang đứng trước điện nói cái gì đó. Nghe thấy tiếng động, hai người Lý Cảnh xoay đầu lại, vừa thấy Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi đứng trước cung điện, Lý Cảnh vẫy tay với hai người, cười nói: “Tề quý nhân, La tiểu nghi, các người chưa đi hả? Mau lại đây!”

Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi vội vàng bước lên trước làm lễ với Lý Cảnh và Lý Chương.

Lý Chương cười nói: “Hôm nay Hoàng huynh hăng hái quá mức, uống vô tư lự, chắc ngà say rồi, các người mau khuyên Hoàng huynh trở về nghỉ ngơi đi.”

Lý Cảnh kéo cánh tay của Lý Chương, nói: “Hôm nay trong lòng Trẫm đang rất là vui, không muốn nghỉ. Lục đệ, đệ theo Trẫm về Duyên Khánh điện làm ván cờ nhé?”

Lý Chương lắc đầu, nói: “Hoàng huynh, hôm nay săn thú trở về, quả thật thần đệ có hơi mệt, thật sự chịu không nổi, ngày mai chúng ta hăng chơi cờ có được không?” Nói xong ánh mắt của y liếc sang Tề Ngọc Yên, chớp mắt, mỉm cười nói: “Nếu như Hoàng huynh thực sự muốn chơi cờ, gọi Tề quý nhân bồi huynh là được, Nếu như chơi cờ mệt, hai người có thể lên giường nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.” Dứt lời, y cười vang, nụ cười kia nhìn qua có chút xấu xa.

Nghe Lý Chương nói, Tề Ngọc Yên bỗng cảm thấy hai bên tai nóng bừng, vội nói: “Chơi cờ giờ này thật sự có hơi lâu đó. Hoàng thượng ra ngoài đã nhiều ngày, thân thể cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm vẫn tốt hơn.”

La Xảo Nhi cũng hùa nói: “Hoàng thượng đánh cờ với Tề tỷ tỷ, thật khó phân cao thấp, nếu bây giờ mới bắt đầu chơi, sợ rằng đến sáng mai mới kết thúc được. Trong người Tề tỷ tỷ còn mang bệnh, không chịu nổi giày vò vậy đâu.”

Lý Cảnh giật mình, hồi lâu mới khẽ than một tiếng, rầu rĩ nói: “Vậy các người về nghỉ sớm đi.” Nói xong, hần ngang đầu nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Trẫm vẫn chưa thấy buồn ngủ, hay là đi cùng với Tề quý nhân một đoạn, đưa người về Vĩnh Huy điện.”

Tề Ngọc Yên hơi run sợ, lập tức trả lời: “Vĩnh Huy điện của tần thiếp không xa lắm, tự tần thiếp trở về là được rồi. La tiểu nghi lại ở hơi xa. Chi bằng Hoàng thượng đưa La tiểu nghi về đi.”

La Xảo Nhi vừa nghe, vội vã xua tay nói: “Không cần đâu ạ, tần thiếp không dám làm phiền Hoàng thượng đại giá, tự tần thiếp về cũng được.” Nói xong nàng nhanh chóng hành lễ: “Vậy tần thiếp xin cáo lui.” Sau đó chạy trốn như thỏ nhỏ.

Thấy La Xảo Nhi bày ra bộ dạng e sợ trốn tránh với Lý Cảnh, trong lòng Tề Ngọc Yên “bịch” một tiếng. Nàng biết, hiện giờ La Xảo Nhi cư xử như vậy với Lý Cảnh, là vì trong lòng nàng ấy đã có người khác. Chỉ hi vọng nàng ấy nghe lọt những lời nhắc nhở của mình, sớm dừng cương trước bờ vực.

Lý Chương thấy La Xảo Nhi rút lui, sợ mình lại bị Lý Cảnh tóm lấy, vội hành lễ, cũng cáo lui đi mất.

Bây giờ chỉ còn lại hai người Tề Ngọc Yên, đương nhiên nàng không thể trốn, đành miễn cưỡng cười với Lý Cảnh, nói: “Tần thiếp cùng đi với Hoàng thượng một đoạn vậy.”

“Ừ.” Lý Cảnh tươi cười, dường như vô cùng dịu dàng.

Hôm nay, trăng tròn sáng rõ. Hai người một trước một sau, đi xuyên qua mùi hương hoa quế thoang thoảng trong vườn, gió nhẹ phất qua, tay áo tung bay theo gió, khiến lòng người thư thái.

“Đêm nay trăng tròn thật.” Đột nhiên Lý Cảnh dừng bước, ngược mắt nhìn ánh trăng tròn vành vạnh.

Tề Ngọc Yên đứng lại sau Lý Cảnh, nhìn theo ánh mắt hần về phía chân trời, bên môi nhòen lên nụ cười mỉm: “Đúng thế, hôm nay là rằm rồi.”

“Ừ, đã lại tới rằm rồi.” Ánh mắt Lý Cảnh vẫn thả trôi về nơi chân trời xa xăm, một lúc sau, hần thản nhiên cười nói: “Cũng vào một đêm trăng tròn như vậy, ta gặp được nữ tử mà ta ngày đêm khổ cực kiếm tìm kia.”

Nghe Lý Cảnh nói, tim Tề Ngọc Yên, bất chợt nảy lên một cái.

Nàng ngẩng ngốc nhìn bóng lưng Lý Cảnh, sau một lúc, mới nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng nói, chính là nữ tử đã làm người nhất kiến chung tình kia ư.”

Thân thể Lý Cảnh khẽ động dậy, nhưng không lên tiếng. Một hồi sau mới nghe tiếng hần thờ dãi: “Ừm.” Ngừng một lát, hần nói tiếp: “Chẳng qua, ta cảm thấy cả đời này e rằng sẽ không bao giờ tìm được nàng nữa.” Giọng nói bị đè nén, trong màn đêm, tăng thêm vài phần đau buồn.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên vội chặt chiếc khăn lụa đang cầm trong tay, ngón tay nhói nhói.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Phong hàn

Nhìn bóng lưng lẻ loi của Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng, dịu dàng nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tần thiếp tin rằng, mọi chuyện trên thế gian đều có số mệnh. Nếu Hoàng thượng không tìm thấy cô nương đó, có lẽ nàng ấy vốn không phải người có duyên với Hoàng thượng. Kỳ thật trong thế gian này, vẫn còn những nữ tử tốt đẹp khác, Hoàng thượng, đầu nhất thiết phải là nàng ấy?” Nói tới đây, giọng điệu của nàng càng trở nên khó nhọc. Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày, mình phải khuyên Lý Cảnh sùng hạnh những nữ tử khác.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, thân thể của Lý Cảnh khẽ run, sau đó chậm rãi xoay người lại, đôi mắt tối đen chăm chú nhìn vào Tề Ngọc Yên, chậm rãi nói: “Người nói rất đúng, nhiều ngày qua ta cũng đã thông suốt. Trên thế gian này vẫn còn nữ tử tốt đẹp khác.”

Tề Ngọc Yên thấy hai mắt hần sáng rực nhìn mình, trái tim như run lên. Có phải, những lời vừa rồi mình nói, khiến hần hiểu lầm, tưởng rằng nữ tử tốt đẹp khác trong lòng mình là đang chỉ chính mình không?

Chẳng đợi Tề Ngọc Yên giải thích, Lý Cảnh lại nói tiếp: “Kỳ thật, thích một người, ngoại trừ từ cái nhìn đầu tiên đã trông thấy nàng, xôn xang trong lòng, còn có một loại, chính là trong lúc hai người tiếp xúc, vô thức, nàng đã tiến vào lòng người rồi.” Nói xong, hần nhìn Tề Ngọc Yên không chớp.

Ánh mắt càng lúc càng rực cháy của hần chẳng hiểu sao khiến Tề Ngọc Yên căng thẳng vô cùng.

Nàng há miệng thờ đốc, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng như bị ai bóp nghẹt, làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng.

Trong bóng đêm, hai người cứ yên lặng nhìn nhau như vậy. Vài cơn gió man mát mang theo hơi say thổi về phía nàng, như thể muốn nhấn chìm nàng trong men say.

Nhưng, nàng biết, nàng từng say một kiếp, kiếp này, nàng tuyệt đối không thể để mình phạm lại cùng một sai lầm được.

Nàng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn hần nữa, trên mặt mang theo một ý cười nhàn nhạt, nói: “Phải rồi, mấy ngày nay tần thiếp ở cùng với La tiểu nghi, cũng cảm thấy muội ấy là một người tốt đẹp đó. Chẳng trách thời gian qua, Hoàng thượng chỉ độc sùng mình muội ấy. Giả như tần thiếp là nam tử, e cũng sẽ vậy nhỉ?” Nói xong nàng cười vang.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh ngẩn ra, sau một lúc mới nói: “Chẳng lẽ Tề quý nhân thấy mình không tốt đẹp ư?”

Lời này vừa ra, Tề Ngọc Yên sững sốt, lập tức vuốt ve mặt mình, cười khổ nói: “Tần thiếp tự mình biết rõ.”

“Không phải sau khi người bị bệnh mới trở thành vậy ư?” Lý Cảnh nói: “Đội hồi cung rồi, Trẫm sẽ tìm danh y trong thiên hạ giùm người, không tin chữa không khỏi bệnh của người.”

Tề Ngọc Yên ngờ ngác, đây là ý gì? Chẳng lẽ hần chỉ cái người vô thức tiến vào lòng hần, là mình ư? Nàng nhìn ánh mắt của Lý Cảnh, dường như vẫn mang men say. Là do hần say, nói lời của rượu ư? Bất kể có phải là rượu nói hay không, mình phải nhanh chóng dứt khỏi.

Nghĩ đến đây, nàng vội cười nói với Lý Cảnh: “Tần thiếp đã bệnh hơn nửa năm, cũng chẳng hy vọng xa vời mình có thể khỏi hẳn, Hoàng thượng đừng phí tâm vì tần thiếp. Phải rồi, Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, chỉ bằng nên về phòng sớm nghỉ ngơi nhé?”

Thấy Tề Ngọc Yên biểu lộ xa cách, Lý Cảnh nao nao, rồi gật đầu nói: “Ừ, Trẫm đưa nàng về.” Sau đó hần xoay người đi về phía trước.

Tề Ngọc Yên theo sau hần, cả đoạn đường hai người không hề nói gì thêm.

Chẳng bao lâu đã tới bên ngoài Vinh Huy điện. Tề Ngọc Yên hành lễ với Lý Cảnh nói: “Hoàng thượng đưa tần thiếp về, tần thiếp thụ sủng nhược kinh. Canh giờ không còn sớm nữa, Hoàng thượng mau chóng về điện nghỉ ngơi đi ạ.” Nàng cũng không mời Lý Cảnh vào điện.

Lý Cảnh dừng một chút, nói: “Mấy ngày nay ra ngoài săn bắn, không được nghe tiếng đàn của Tề quý nhân, trong lòng nhớ vô cùng, hay là, đêm nay Tề quý nhân gảy một khúc cho Trẫm được không?”

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói, sững sờ. Nhưng cho dù nàng không bằng lòng, cũng chẳng dám nói ra, chỉ đành đáp: “Tần thiếp tuân mệnh.” Nói xong mời Lý Cảnh vào điện.

Trúc Vận thấy thế, vội cầm đèn, lại vào phòng lấy cầm ra đặt cẩn thận, rồi rót cho Lý Cảnh một chén Ninh Tâm trà.

Tề Ngọc Yên ngồi ổn định trước cầm, ngẩng đầu hỏi: “Không biết hiện giờ Hoàng thượng muốn nghe khúc gì?”

“Khúc mà nàng từng gảy cho Trẫm nghe buổi tối đầu tiên ấy.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, sau đó cúi đầu, ngón tay gạt dây đàn, gảy lên.

Lý Cảnh nhấp một ngụm trà, nhìn thiếu nữ ngồi bên cầm. Không biết do trà, hay là tiếng đàn mà hần cảm thấy đáy lòng giờ đây an bình, khiến hần chỉ muốn đắm chìm trong đó, quên đi mọi phiền nhiễu.

Chỉ là, cho dù hần có lưu luyến giờ khắc dịu êm này, cuối cùng vẫn đến lúc khúc kết thúc. Tề Ngọc Yên chậm rãi thu tay, từ từ đứng dậy, thi lễ với Lý Cảnh, nói: “Không biết Hoàng thượng có thích không?”

“Rất thích.” Lý Cảnh gật đầu, nói: “Không hề khác với lần đầu ta nghe.”

“Tạ Hoàng thượng đã khen.” Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói: “Không biết Hoàng thượng mệt mỏi chưa, có muốn về phòng nghỉ ngơi không?”

Lý Cảnh ngậy người, đây là đang hạ lệnh đuổi khách ư? Nhìn dáng vẻ mi mắt cong cong của Tề Ngọc Yên, nghĩ tới trên người nàng vẫn mang bệnh, hần lại không có cách nào tức giận, chỉ đành cứng người gật đầu, nói: “Quả thật trẫm cũng mệt rồi, nên trở về nghỉ ngơi thôi. Tề quý nhân cũng nên nghỉ sớm đi.”

Tề Ngọc Yên vội quỳ xuống hành lễ nói: “Tần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.”

Nghe tiếng bước chân của Lý Cảnh dần xa, Tề Ngọc Yên mới thẳng người, ngây ngốc quỳ tại chỗ.

Trúc Vận vội tiến lên đỡ nàng dậy: “Quý nhân, Hoàng thượng đã đi rồi, cô mau đứng lên đi.”

Tề Ngọc Yên giống như con rối gỗ, được Trúc Vận kéo lên, hần chẳng biết đã bay về nơi đâu.

Lời nói việc làm hôm nay của Lý Cảnh, thật sự vượt qua sức tưởng tượng của nàng rồi. Ấm chỉ mơ hồ trong lòng hần, nàng đã hiểu. Nhưng tất cả chuyện này không phải điều nàng mong muốn.

Xem ra, mấy ngày nay chơi cò cùng hần, đánh đàn cho hần, vô thức kéo gần lại khoảng cách giữa hai người. Nhân lúc bây giờ tình ý của hần đối với mình còn chưa quá sâu đậm, nhất định phải một nhát chặt đứt mới được.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên quay đầu nhìn Trúc Vận, nói: “Trúc Vận, ta nghĩ, sợ rằng ngày mai ta muốn đổ bệnh, sau đó ta chỉ có thể ở trong Vĩnh Huy điện, không thể ra ngoài. Em nghĩ cách giúp ta nhé.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trúc Vận kinh ngạc, sau đó đáp: “Nô tỳ đã hiểu.”

Buổi chiều ngày hôm sau, Lý Cảnh xử lý công chuyện xong sớm, hơi ngứa tay, liền phân phó Thường Hải phái người gọi Tề Ngọc Yên qua chơi cò.

Thường Hải nhanh chóng gọi Chu Nguyên đi mời Tề Ngọc Yên.

Chẳng bao lâu, Chu Nguyên một mình trở về.

Thường Hải vừa thấy không có Tề Ngọc Yên theo, vội hỏi: “Chu Nguyên, Tề quý nhân đâu?”

Chu Nguyên khom lưng nói: “Hồi Thường công công, lúc tiểu nhân đến Vĩnh Huy điện mời Tề quý nhân thì nghe Trúc Vận cô nương nói, tối qua Tề quý nhân nhiễm phong hàn, hôm nay không thể ra ngoài.”

“Cái gì?” Thường Hải sững sốt. Hôm qua thấy Tề Ngọc Yên vẫn khỏe mạnh mà, sao hôm nay đã đổ bệnh rồi? Gã không dám chậm trễ, vội bẩm báo cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh vừa nghe, đôi lông mày nhướn lên, hỏi Thường Hải: “Sao cơ, nàng bị bệnh? Tối qua không phải vẫn còn khỏe sao? Sao hôm nay đã ngã bệnh rồi?”

“Báo là tối qua nhiễm phong hàn ạ.” Thường Hải cúi đầu đáp.

“Truyền thái y chưa?” Lý Cảnh hỏi.

“Nghe Trúc Vận cô nương nói, Vương thái y Vương Vĩ của Thái y viện đã qua xem cho Tề quý nhân rồi, nói là nhiễm phong hàn, bảo Tề quý nhân tĩnh dưỡng.” Chu Nguyên vội trả lời. May mắn trước khi gã trở về phục mệnh đã nghe Trúc Vận nói, bằng không, Hoàng đế hỏi đến, không biết long nhan có phát nộ không nữa?

“VẬY, TRẦM ĐI THĂM NÀNG.” Nói xong Lý Cảnh đứng lên ra cửa.

Vừa bước vào trong điện, Lý Cảnh đã thấy Vương Vĩ đang nói gì đó với Trúc Vận ở trước điện.

Thấy Lý Cảnh vào phòng, hai người tiến lên trước hành lễ.

Lý Cảnh hỏi: “Vương thái y, bệnh tình của Tề quý nhân sao rồi?”

Wương Vĩ nghiêng mặt nhìn qua Trúc Vận rồi nói: “Hồi Hoàng thượng, thân thể Tề quý nhân vốn đã yếu, tối qua lại nhiễm phong hàn, bệnh của nàng ấy lại thêm nặng.”

Lý Cảnh vừa nghe, biến sắc: “VẬY TỀ QUÝ NHÂN KHÔNG CÓ GÌ ĐÁNG LO CHỨ?”

Wương Vĩ nhanh chóng nói: “Thần đã kê thuốc cho Tề quý nhân, có lẽ có thể ổn định được bệnh tình, sẽ không có trở ngại. Chẳng qua, muốn khỏe hoàn toàn, phải từ từ điều dưỡng.”

“Không có gì đáng lo là được rồi.” Lý Cảnh thở phào nhẹ nhõm trong lòng, còn nói thêm: “VẬY TRẦM VÀO THĂM NÀNG.” Nói xong tính vào phòng.

Wương Vĩ thấy thế, vội ngăn lại Lý Cảnh nói: “Hoàng thượng, ngài vẫn nên dừng vào, sẽ lây bệnh của Tề quý nhân.”

“Trầm là thiên tử chân long cao quý, luôn có thần tiên phù hộ, sao dễ dàng lây bệnh được?” Nói xong Lý Cảnh không để ý tới Vương Vĩ nữa, tính đẩy cửa vào.

“Hoàng thượng, người tuyệt đối không được vào!” Tiếng của Tề Ngọc Yên bất chợt vang lên.

Lý Cảnh nghe thấy giọng của Tề Ngọc Yên, chân khựng lại. Hần dừng một lát, rồi nói với vào trong phòng Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, Trầm vào thăm nàng được không?”

Giọng của Tề Ngọc Yên truyền ra từ trong phòng: “Hoàng thượng, người vừa nghe Vương thái y nói rồi đấy, bệnh của tần thiếp dễ lây, Hoàng thượng tuyệt đối không được vào phòng.”

Lý Cảnh khẽ cười, nói: “Trầm nói, trầm có thần tiên phù hộ, không lo.”

Tề Ngọc Yên nói: “Hoàng thượng không lo, nhưng tần thiếp lo. Nếu như Hoàng thượng thật sự muốn để tần thiếp an tâm dưỡng bệnh thì đừng nên vào, nhờ đâu Hoàng thượng lây bệnh từ tần thiếp, tần thiếp có chết muôn lần cũng khó thoát tội. Sau khi hồi cung, Thái hậu, Hoàng hậu đương nhiên sẽ trách tội tần thiếp, bảo tần thiếp phải sống sao?” Càng nói, trong giọng của Tề Ngọc Yên càng mang theo nghẹn ngào.

Nghe Tề Ngọc Yên nhất quyết như vậy, Lý Cảnh đành bất đắc dĩ gạt đầu, nói: “Nếu đã vậy thì đợi Tề quý nhân khỏe hơn, Trầm sẽ tới thăm nàng.”

“Tần thiếp tạ Hoàng thượng thương xót.” Giọng nói mềm mại của Tề Ngọc Yên truyền tới, khiến tim Lý Cảnh run lên. Cuối cùng hần chỉ đành thở dài một hơi, rồi khỏi Vĩnh Huy điện.

Nghe thấy Lý Cảnh rời đi, Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Vượt qua được cửa ải ngày hôm nay là mình có thể mượn cơ dưỡng bệnh, cách xa khỏi Lý Cảnh, để hần từ từ mà quên đi sự tơ tình mỏng manh giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đêm thu (phần đầu)

Từ đó về sau, Tề Ngọc Yên luôn đóng cửa không rời Vĩnh Huy điện, đến tận khi Lý Cảnh quay về kinh thành, nàng mới ra khỏi Vĩnh Huy điện, cùng trở về kinh.

Ngồi trên nghi xa về kinh, Tề Ngọc Yên ở li trên xe, không xuống khỏi xe một bước. Thời gian nghỉ ngơi buổi tối, Tề Ngọc Yên cũng để Trúc Vận báo với Thường Hải trước, sợ lây bệnh sang Lý Cảnh, nhờ Thường Hải sắp xếp lều trại của nàng ở một nơi yên tĩnh.

Từ sau khi Tề Ngọc Yên đổ bệnh, Lý Cảnh phát hiện không có nàng chơi cờ cùng, không có tiếng đàn của nàng bầu bạn, trong lòng mình luôn cảm thấy thiếu vắng thứ gì đó. Hắn cũng để Thường Hải nhắc lời, muốn tới thăm nàng. Nhưng Tề Ngọc Yên luôn lấy việc sẽ lấy bệnh cho hắn làm cớ, không chịu gặp hắn, hắn đành buông bỏ suy nghĩ gặp nàng.

Trở về hoàng cung, Tề Ngọc Yên vẫn đóng cửa dưỡng bệnh trong Chiêu Thuận cung.

Lý Cảnh thấy nàng bệnh lâu không tốt, lại lần lượt phái chánh phó viện chính* của Thái y viện tới xem cho nàng. Trước khi hai vị viện chính đại nhân đến, Vương vị đã truyền tin đi, Trúc Vận liền cho Tề Ngọc Yên uống chút thuốc làm rối loạn mạch tượng.

(Ở đây nghĩ là phái cả quan chủ lẫn quan phụ của thái y viện tới xem.)

Bệnh trước của Tề Ngọc Yên là do Vương Vị xem. Tuy Vương Vị trẻ tuổi, nhưng y thuật cũng được coi là cao siêu, rất được hai vị viện chính của Thái y viện coi trọng, bọn họ tin tưởng. Vương Vị tuyệt đối không thể đoán sai bệnh phong hàn này được, cho nên, trong lòng hai người cũng có chút tiên nhập vi chủ*. Sau khi tới Chiêu Thuận cung, từ mạch tượng đến bệnh trạng, quả thật bệnh Tề Ngọc Yên mắc là phong hàn. Cho nên, lúc hai vị viện chính phục mệnh, cũng nói với Lý Cảnh rằng Tề Ngọc Yên nhiễm phong hàn, hơn nữa còn làm bệnh cũ nặng hơn, cần phải đóng cửa tĩnh dưỡng.

(Tiên nhập vi chủ: cho rằng cái trước là đúng.)

Thấy hai vị thái y có kinh nghiệm lâu năm ở Thái y viện cũng nói vậy, Lý Cảnh cũng đành phải để Tề Ngọc Yên tĩnh dưỡng trong Chiêu Thuận cung, nên lại suy nghĩ muốn gặp nàng của mình. Muốn chờ bệnh nàng đỡ hơn, sẽ tới thăm nàng.

Vì tránh né Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên luôn rúc trong Chiêu Thuận cung, không dám ra khỏi cửa nửa bước. Mỗi ngày không đọc sách thì luyện chữ để giết thời gian, ngày qua ngày vô cùng tẻ nhạt.

Nghĩ tới kiếp này mình lại phải giam mình trong Chiêu Thuận cung này, Tề Ngọc Yên buồn bực trong lòng. Nàng bấm đầu ngón tay nhắm tính, còn khoảng mười tháng nữa, Hoàng hậu chắc sẽ giá hạ về Tây, Thái hậu cũng sẽ xuất cung. Nàng tự nhủ trong lòng, chỉ cần nhẫn nại thêm chút nữa, chịu đựng thêm vài tháng rồi theo Thái hậu tới hành cung là được tự do hơn rồi.

Càng về cuối thu, thời tiết cũng dần dần trở lạnh.

Ngày hôm đó, là ngày sinh thần của Tề lão phu nhân, tổ mẫu của Tề Ngọc Yên.

Tại quê nhà Mi Dương của Tề Ngọc Yên, có một phong tục, người đời sau nếu muốn người già trong nhà khỏe mạnh sống lâu, vào ngày sinh thần của lão nhân, thắp một chiếc đèn hoa sen cho lão nhân, thả ra giữa sông, cầu mong lão nhân sẽ được sống lâu, năm sau lão nhân sẽ không bệnh không đau ốm.

Lúc ở Mi Dương, hàng năm Tề Ngọc Yên sẽ dẫn theo Tề Ý, thắp một chiếc đèn hoa sen cho lão phu nhân, thả vào lòng sông, để chiếc đèn kia mang theo hiếu tâm của mình với tổ mẫu, trôi về phương xa, mang tới cho tổ mẫu một năm bình an khỏe mạnh.

Nay nàng đã vào cung, không thể hầu bên tổ mẫu, nhưng nàng vẫn tính muốn thắp một chiếc đèn hoa sen cho tổ mẫu, làm tròn đạo hiếu.

Cách bên ngoài Chiêu Thuận cung không xa có hồ Quỳnh Phương, xuôi theo hồ một đoạn sẽ có một con mương chảy từ hồ ra, giống như một con sông. Tề Ngọc Yên cảm thấy, trong cung không có sông, thả đèn hoa sen trong con mương nhỏ này cũng được.

Vì sợ người khác trông thấy mình ra ngoài, nàng tính đợi tới nửa đêm vắng người mới ra ngoài thả đèn.

Vừa qua giờ hội, Tề Ngọc Yên đoán người trong cung đã đi ngủ rồi, liền chuẩn bị ra khỏi Chiêu Thuận cung. Lúc trước tắm rửa, nàng đã tẩy sạch lớp thuốc mỡ trên mặt, nghĩ đã trẻ thế này, trong cung chắc không còn ai khác, cũng không bôi thuốc mỡ lên nữa. Chẳng qua, để cho chắc, lúc ra cửa nàng vẫn đeo mạng che màu trắng lên mặt.

Tới trước cửa Chiêu Thuận cung, chừng sợ thái giám của Chiêu Thuận cung Tần Dương thấy Tề Ngọc Yên muốn rồi còn muốn ra ngoài, hơi sừng sốt, hỏi: “Tề quý nhân muốn rồi còn đi đâu vậy ạ?”

Tề Ngọc Yên dùng ánh mắt ra lệnh cho Mai Hương, Mai Hương vội nhét một thỏi bạc vào trong tay Tần Dương, mỉm cười nói với Tần Dương: “Hôm nay là sinh thần của Tề lão phu nhân tổ mẫu của quý nhân, theo tập quán tại quê nhà quý nhân, người đời sau sẽ thả đèn hoa sen cho lão nhân vào ngày hôm nay. Quý nhân nhà ta muốn tới ven hồ Quỳnh Phương thả đèn cho lão nhân gia, chúc lão nhân gia sống lâu trăm tuổi.”

Tần Dương nắn bạc, cười híp tít nói: “Lòng hiếu thuận của Tề quý nhân thật đáng khen, có cần tiểu nhân theo Tề quý nhân đi thả đèn không?”

“Không cần đâu.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Cũng khuya rồi, người đi nghỉ đi, để Mai Hương canh ở đây là được rồi.”

Tần Dương đáp: “Dạ. Vậy tiểu nhân không quấy rầy Tề quý nhân.” Sau đó hành lễ lui xuống.

Tề Ngọc Yên quay đầu nói với Mai Hương: “Mai Hương, ta và Trúc Vận thả đèn xong sẽ trở về, nhanh thôi. Đêm nay gió lớn, em về phòng đi, đừng để bị trúng gió. Đừng đóng cửa cung, khép hờ lại là được, ta và Trúc Vận trở về sẽ đóng chặt cửa.”

Nghe vậy, Mai Hương lại lắc đầu, nói: “Quý nhân, nô tỳ mặc dày lấm, không sợ lạnh đâu. Nô tỳ sẽ canh ở đây đợi quý nhân về.”

“Vậy được.” Tề Ngọc Yên nói: “Nhưng nếu lát nữa em thấy lạnh thì về phòng nhé.”

“Dạ.” Nghe Tề Ngọc Yên quan tâm mình như vậy, Mai Hương thấy lòng ấm áp, gật đầu cười: “Nô tỳ biết ạ.”

Tề Ngọc Yên lại dặn thêm hai câu, bấy giờ mới cùng Trúc Vận ra cửa.

Trúc Vận đi ở phía trước Tề Ngọc Yên, trong tay xách một chiếc đèn lồng, chiếu vào bóng đêm đen thẫm, tỏa ra một quang sáng.

Cả quãng đường, hai người không nói lời nào, đi dọc theo hồ Quỳnh Phương, vừa tới bên con mương kia thì gió chợt nổi lớn. Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận hoảng sợ kêu lên: “Hồng rồi!” Sau đó thấy đèn lồng vụt tắt.

Bởi vì không có ánh sáng soi tỏ, Tề Ngọc Yên chỉ thấy trước mắt là một màu đen tối, chẳng nhìn thấy gì, tiếp đó nghe thấy tiếng khóc của Trúc Vận truyền đến: “Quý nhân ơi, đèn lồng

tắt rồi, phải thắp đèn kiểu gì đây?”

“Trúc Vận, em không mang theo hộp quẹt à?” Tề Ngọc Yên cau mày hỏi.

“Không ạ.” Trúc Vận đáng thương nói: “Nô tỳ tưởng có nến trong đèn lồng rồi, lát nữa thắp đèn sẽ dùng lửa trong đèn lồng là được, không nghĩ tới đèn lồng lại bị thổi tắt.” Nói xong nàng dùng tay sờ sờ đèn lồng, kêu lên: “Trời đất ơi, thùng từ bao giờ vậy?”

Tề Ngọc Yên thờ dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Trúc Vận, lúc em ra ngoài cũng không kiểm tra qua đèn lồng có sao không hả?

“Cái này... Quý nhân chờ ở đây một lát, nô tỳ về cung lấy hộp quẹt, rồi đổi đèn lồng luôn.” Trúc Vận nói.

“Ừ.” Chuyện tới nước này, cũng chẳng còn cách nào khác, Tề Ngọc Yên đành gật đầu: “Vây em đi nhanh về nhanh.”

“Dạ.” Trúc Vận lên tiếng, bước mau về phía Chiêu Thuận cung.

Thấy Trúc Vận đã chạy xa, Tề Ngọc Yên đứng tại chỗ một lúc lâu, ánh mắt từ từ thích ứng vào màn đêm, nhìn cảnh vật xung quanh cũng rõ ràng hơn. Gió bên hồ hơi lớn, nàng đứng một hồi, cảm thấy lạnh lạnh, liền dậm chân. Nghĩ Trúc Vận vừa mới đi, chắc phải một lúc nữa mới về được, mình đứng ở đây cũng chán, nên đi men theo hồ Quỳnh Phương về phía trước.

Hốt nhiên, một trận gió lớn lại nổi lên, cuốn theo cát bụi, che mờ mắt người. Tề Ngọc Yên vội tránh gió cát, liền ngoảnh mặt đi. Bởi vì híp mắt tránh, không phát hiện nhánh cây ở bên cạnh, mặt trượt qua nhánh cây, mạng che mặt cũng bị nhánh cây gạt xuống. Đến khi nàng thấy gió đã nhỏ lại, mở mắt ra muốn tìm mạng che mặt của mình, lại phát hiện mạng che kia đã bị gió thổi bay xa.

Trước mắt tối om om, Tề Ngọc Yên không dám đuổi theo. Dù sao ở trong cung này, người biết mình chỉ có Lý Cảnh, những người khác coi như trông thấy mình cũng không quen không biết. Huống hồ hiện giờ mình đang mặc váy áo mang từ nhà đến, người khác trông thấy cũng sẽ không nhận ra mình là Tề quý nhân, nói không chừng cho rằng mình là một cung nữ nào đó. Vừa nghĩ như vậy, nàng cũng thôi không nghĩ về chuyện mạng che mặt nữa, xoay người, tiếp tục xuôi theo hồ về phía trước.

Hồ Quỳnh Phương này khá hẹp, không biết dài bao nhiêu, rộng ước chừng hai mươi trượng, đứng một bên hồ có thể nhìn thấy rõ được cảnh vật ở phía kia hồ.

Tề Ngọc Yên lần mò được một đoạn, đột nhiên, nàng nhìn thấy phía trong đình Lâm Nguyệt phía bên kia hồ, hình như phát ra ánh sáng.

Đã trễ đến vậy, gió lại lớn như kia, ai lại tới hồ chứ?

Tề Ngọc Yên hơi tò mò, rào bước tới, đi đến đối diện đình Lâm Nguyệt thì thấy có một người đang ngồi trong đình.

Lúc nhìn rõ diện mạo của người kia, tim nàng, chợt nhảy dựng lên.

Là Lý Cảnh.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắc kê từ sau khi trở về từ Huyền Tước sơn.

Lúc này đây, hắc kê đang ngồi trong đình, tự mình rót tự mình uống, vẻ mặt mang vài phần cô đơn. Thình thoảng có gió thổi qua, cuốn lên tóc hắc kê, càng lộ vẻ lẻ loi.

Nhìn bộ dạng của hắc kê như vậy, Tề Ngọc Yên chợt chua xót trong lòng. Nàng yên lặng nhìn hắc kê, không muốn rời đi.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy có một thứ gì đó thật dài, trơn mềm duỗi từ trên xuống.

Đó là một con rắn xanh bích. Lạnh như vậy mà con rắn này vẫn chưa ngủ đông ư? Có độc không?

Nghĩ đến đây, tim Tề Ngọc Yên thít chặt lại.

Lý Cảnh lại hoàn toàn không hay biết gì về con rắn đang treo ngay trên đầu mình, vừa uống rượu, vừa suy nghĩ gì đó. Còn đám người Thường Hải, Chu Nguyên hầu hạ bên cạnh, lại chẳng hề phát hiện, chỉ cúi đầu đứng một bên.

Mất thấy thân rắn càng lúc càng thống xuống, sắp rót trên đầu Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên càng thêm căng thẳng, nếu như con rắn này có độc, cắn Lý Cảnh, vậy thì quá nguy hiểm. Nghĩ đến đây, nàng hét to với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, cẩn thận! Rắn! Hoàng thượng, trên đầu người có rắn!”

Mặc dù cách hồ, nhưng mặt hồ không rộng, hai bờ hồ cách nhau không xa, Thường Hải chợt nghe thấy tiếng hô hoán của Tề Ngọc Yên. Gã ngẩng đầu, nhìn thấy bên bờ có nữ tử hướng về mình, đang gào thét, có vẻ vô cùng sốt ruột. Nhưng gã lại không nghe rõ nữ tử ấy đang hô hào cái gì, chỉ ngơ ngàng nhìn nàng ấy.

Tề Ngọc Yên thấy người đối diện không phản ứng gì, càng nóng lòng hơn, vươn cổ la lớn với Thường Hải: “Thường Hải! Trong đình có rắn, ngay trên đầu Hoàng thượng!” Nói xong nàng dùng ngón tay chỉ lên phía trên.

Thường Hải vẫn không nghe rõ Tề Ngọc Yên nói gì, nhưng thấy rõ ngón tay của nàng chỉ lên trên, gã theo bản năng nhìn lên, vừa nhìn thấy thứ rũ xuống từ trên đình, lập tức mặt xám ngoét, vội vã xông lên, kéo Lý Cảnh dậy, kêu lên: “Hoàng thượng, trên đầu ngài có rắn.”

Lý Cảnh nghe Thường Hải kêu, ngẩng đầu nhìn lên, hoảng sợ lùi xuống mấy bước.

Lúc này, thị vệ đứng ở một bên tiến đến, dùng gậy gỗ đánh rớt rắn xuống, khiến nó ra ngoài.

Một tên thái giám đứng ở ngoài đình trông thấy con rắn được thị vệ khều ra, kinh hô: “Ta biết con rắn này, gọi là Trúc Diệp Thanh, kịch độc.”

Thường Hải nghe xong, sắc mặt càng sợ tới mức trắng bệch, lau mồ hôi, nói: “May nhờ vị cô nương kia nhắc nhở, nếu không con rắn này cắn phải Hoàng thượng, tiểu nhân mang tội nặng mất.”

“Cô nương nào?” Lý Cảnh vừa rồi vẫn đang uống rượu, không hề nhìn thấy Tề Ngọc Yên, lúc này nghe Thường Hải nói, có chút khó hiểu.

“Chính là vị cô nương phía đối diện đó!” Thường Hải chỉ sang phía hồ bên kia, nói: “Nếu không phải nàng liều mạng hô hoán, tiểu nhân cũng không phát hiện ra con rắn này.”

Nghe Thường Hải nói, Lý Cảnh nâng mắt nhìn về phía bờ bên kia, hình bóng yếu ớt của một nữ tử bất chợt lọt vào mắt hắc kê.

Mặc dù là ban đêm, nhưng đèn trong Lãm Nguyệt đình sáng rực, soi rõ người phía đối diện. Nền gương mặt của nàng, bởi vì hừng sáng nên hẳn nhìn thấy rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33-2: Đêm thu (phần cuối)

Đến khi Lý Cảnh nhìn rõ diện mạo của nữ tử đối diện, cảm giác cả người mình dần căng cứng.

Gương mặt kia, gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia, gương mặt đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ kia, giờ lại đột ngột xuất hiện trước mắt mình. Lúc này đây, hẳn đã không phân rõ nổi rốt cuộc đây là thực hay vẫn trong mộng.

Hắn siết chặt bàn tay, móng tay cắm sâu vào thịt, đau đớn.

Đau như này, vậy đây không phải là mộng rồi. Nàng ấy thật sự xuất hiện trước mắt mình.

Nghĩ tới đây, hắn bất chợt nhào tới tay vịn, kinh hi kêu lên: “Là nàng? Nàng ở trong cung ư?” Chẳng trách tìm kiếm ngoài cung hơn nửa năm cũng chẳng thấy tăm tích, hóa ra nàng ấy luôn ở trong cung.

Thấy dáng vẻ của Lý Cảnh vừa vui mừng vừa lo sợ, lại nghe hắn hỏi như vậy, Tề Ngọc Yên ngần ra. Làm thế nào mà, hắn nhận ra mình? Đột nhiên nàng nhớ ra gì đó, bất giác sờ lên mặt mình, quả nhiên, mạng che mặt đã mất.

Tìm nàng run bắn. Bấy giờ mới nhớ tới, hiện giờ xuất hiện trước mặt Lý Cảnh chính là gương mặt thật của mình.

Thoáng chốc, tim nàng đập loạn lên. Giờ bị hắn bắt gặp rồi, phải làm sao đây? Bất chợt nàng nghĩ tới, coi như bây giờ Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo thật của nàng, cũng không biết thân phận của nàng. Chỉ cần nàng không để hắn bắt được, cho dù hắn biết mình trong cung thì cũng không tìm ra được mình. Nếu thế, bây giờ mình phải chạy khỏi đây!

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên vội vã xoay người, chạy trốn về.

Lý Cảnh thấy nàng thần người ra một lúc, rồi đột nhiên xoay người bỏ chạy, trong lòng quýnh lên, lớn tiếng gào lên: “Đứng lại! Nàng đứng lại đó cho ta!”

Tề Ngọc Yên tuyệt nhiên không nghe theo lời của hắn, dưới chân chưa từng chậm nửa nhịp, liều mạng chạy về phía trước, nhanh chóng biến mất trong đêm đen.

Nhìn bóng dáng của Tề Ngọc Yên biến mất khỏi mắt mình, Lý Cảnh trống rỗng, như thể lần này nàng ấy vừa đi, mình lại để lạc mất nàng ấy nữa rồi. Hắn nhanh chóng xoay người, nói với đám thị vệ: “Đi! Mang nữ tử vừa xuất hiện phía bờ bên kia về cho ta.”

“Dạ.” Thị vệ nhận mệnh.

“Groom đã!” Thấy thị vệ cầm kiếm đi, Lý Cảnh gọi giật lại.

“Hoàng thượng còn có gì phân phó ạ?” Trường thị vệ xoay người lại, cung kính nói.

Lý Cảnh dừng một lát, nói: “Mang nàng ấy về nhưng không được làm đau nàng ấy.”

“Dạ!” Trường thị vệ lên tiếng, rồi dẫn theo thủ hạ chạy tới con cầu phía trước, chuẩn bị qua cầu đuổi bắt người.

Nhưng đợi tới khi thị vệ vượt qua cầu tới bên kia hồ thì Tề Ngọc Yên đã sớm cao chạy xa bay. Thị vệ xuôi theo hồ lục soát một vòng lớn, cũng không tìm thấy người.

Bấy giờ, Lý Cảnh vẫn ngồi ở trong đình, tay rót rượu, có chút run run.

Hắn sai đám Mã Bình tìm nàng ở ngoài cung, không ngờ tới, nàng lại ở ngay trong cung, chẳng trách làm thế nào cũng không tìm được nàng ở ngoài cung.

Lúc thị vệ trở về phục mệnh thì đã qua giờ Tý. Kết quả tìm kiếm chính là không phát hiện ra nữ tử kia.

Nghe thị vệ báo, Lý Cảnh nhũn nhủn. Không tìm được nàng? Vậy nàng sẽ trốn ở đâu? Gió lạnh thổi qua, đầu óc của hắn cũng tỉnh táo hơn đôi chút. Nếu nàng xuất hiện ở trong cung vào thời điểm này, cho thấy nàng hẳn là ở trong cung. Mà có thể ở trong cung, ngoại trừ tần phi còn có... cung nữ.

Nghĩ tới đây, hắn quay đầu, hỏi Thường Hải: “Sau mười lăm tháng giêng năm nay, có phải trong cung mới tới một nhóm cung nữ không?”

“Hồi Hoàng thượng, sau đầu xuân, quả thật có tiến một nhóm cung nữ mới ạ.” Thường Hải trả lời.

“Được, truyền lệnh của ta.” Lý Cảnh trầm mặt nói: “Giờ mùa ba khắc ngày mai, bảo tất cả các cung nữ mới tiến cung năm nay tới Càn Dương cung. Trẫm muốn tra xét từng người một. Nhớ rõ, tất cả đều phải đến! Một người cũng không được thiếu!”

Nghe Lý Cảnh nói vậy, Thường Hải run sợ, nhưng không dám nói nhiều, cúi đầu đáp: “Dạ! Sáng mai tiểu nhân sẽ phái người tới các cung thất truyền lệnh ngay ạ.”

Lý Cảnh gật đầu. Hắn không tin, lần này nàng ấy sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Chén rượu đang bị hắn bóp chặt trong tay, dường như chỉ cần dùng thêm chút sức, nó sẽ vỡ nát.

Sau khi Tề Ngọc Yên xoay người, chạy thực mạng về phía Chiêu Thuần cung, cảm giác gió thổi ù ù qua tai.

Không biết chạy bao lâu, đột nhiên phía trước nàng xuất hiện một chiếc đèn lồng. Nàng không kịp dừng chân, liền đụng vào, té ngã trên đất.

“Quý nhân, cô sao vậy? Có chuyện gì thế?”

Giọng nói đầy lo lắng của Trúc Vận truyền vào tai nàng, sau đó mình được người đỡ dậy.

Tề Ngọc Yên thấy người tới là Trúc Vận, kinh hãi trong lòng dần vơi lại. Nàng quay đầu lại nhìn, không thấy có người đuổi tới, vội xoay người lại, nói với Trúc Vận: “Trúc Vận, mau, dập tắt lồng đèn đi.”

“Tại sao ạ?” Trúc Vận sững sốt.

“Đừng hỏi nhiều nữa. Dập tắt lồng đèn, mau chóng theo ta về cung.” Tề Ngọc Yên vội nói.

Trúc Vận nghe xong, cũng không nói nhiều, vội thôi tắt lồng đèn, lại hỏi: “Quý nhân, người không thả đèn ạ?”

“E là hôm nay không thể thả đèn được rồi. Chúng ta mau về cung, không được để người khác trông thấy nữa.” Dứt lời, Tề Ngọc Yên gấp gáp chạy trở về.

Trúc Vận cũng nhanh chóng theo gót.

Chạy tới trước cửa cung Chiêu Thuần cung, Mai Hương đang đứng trước cửa không ngừng dậm chân. Thấy Tề Ngọc Yên trở về, cô nhanh nhẹn tiến lên nghênh đón.

“Mai Hương, ở đây còn ai khác không?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Hồi quý nhân, ngoại trừ hai người gác đêm trong điện ra, những người khác đã đi nghỉ hết rồi.” Mai Hương trả lời.

“Ừ, mau mau đóng chặt cửa lại, chúng ta về phòng nghỉ ngơi thôi.” Tề Ngọc Yên nói xong, vội vã chạy về Di Hòa điện của mình.

Nhìn sắc mặt của Tề Ngọc Yên có chút hoảng hốt, Mai Hương vội kéo Trúc Vận hỏi: “Quý nhân bị sao thế?”

“Tớ cũng không biết nữa.” Trúc Vận lắc đầu, nói: “Tớ đổi đèn lồng về thì gặp được quý nhân trên đường, cô ấy đã hoảng sợ thành bộ dạng này rồi.”

“Vậy cậu mau theo cô đi, tớ đóng cửa cung rồi về liền.” Mai Hương nói.

“Ừ.” Trúc Vận không nói thêm gì, chạy về phía Di Hòa điện.

Tới ngoài phòng, Trúc Vận treo đèn lồng dưới mái hiên, rồi vào phòng, thấy Tề Ngọc Yên đang ngồi bên cạnh bàn, rót nước trà, uống không ngừng.

Trúc Vận tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Quý nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Trong lòng Tề Ngọc Yên vẫn đang loạn thành một đoàn. Đêm nay, không ngờ bị Lý Cảnh nhìn thấy dung mạo thật của mình, bây giờ, nàng cũng chẳng biết phải làm thế nào đây.

Thấy Tề Ngọc Yên thần thờ không nói câu nào, Trúc Vận nhẹ nhàng gọi nàng: “Quý nhân.”

Bị Trúc Vận gọi, Tề Ngọc Yên hơi giật mình, sau đó từ từ ngẩng đầu, nhìn Trúc Vận, chậm rãi nói: “Trúc Vận, đêm nay, Hoàng thượng nhìn thấy ta rồi.”

Trúc Vận ngẩn ra, sau một lúc mới phản ứng lại, cẩn thận hỏi lại: “Ý của quý nhân là, Hoàng thượng đã nhìn thấy dung mạo thật sự của quý nhân?”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Trúc Vận không biết chuyện Lý Cảnh đã từng gặp được Tề Ngọc Yên tại hội đèn lồng Nguyên Tiêu, thần nhiên cười nói: “Thì ra là chuyện này. Quý nhân không cần lo sợ làm gì, coi như Hoàng thượng nhìn thấy dung mạo thật của quý nhân, cũng không biết được là quý nhân cô mà?”

“Nhưng người, chắc người sẽ tìm ta khắp nơi?” Tề Ngọc Yên do dự nói. Nàng biết, hơn nửa năm qua, Lý Cảnh luôn sai Mã Bình tìm mình ở ngoài cung, giờ thấy mình ở trong cung, coi như mình chạy trốn được, e rằng hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu.

Mai Hương vào cửa, nghe cuộc trò chuyện của Tề Ngọc Yên và Trúc Vận, ngớ người, vội vã tiến đến hỏi: “Ý quý nhân là, Hoàng thượng nhận ra người?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Hắn là người đã nhận ra ta.” Nàng còn nhớ rất rõ, về mặt vừa mừng vừa lo lúc hắn nhìn thấy mình. Chuyện hôm nay, đối với hắn là một việc tình cờ, còn với mình mà nói, chẳng phải là năm ngoái dự liệu hay sao? Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên cười khổ.

“Hoàng thượng nhận ra quý nhân, vậy, vậy phải làm sao đây ạ?” Mai Hương sốt ruột hỏi.

“Cái gì mà nhận ra quý nhân?” Nghe Mai Hương và Tề Ngọc Yên nói chuyện, Trúc Vận hơi khó hiểu: “Chẳng lẽ, Hoàng thượng đã từng gặp quý nhân rồi ư?”

Chuyện tới nước này, Tề Ngọc Yên cảm thấy giấu giếm Trúc Vận cũng không hay, nên để Mai Hương thuật lại chuyện mình gặp được Lý Cảnh vào đêm Nguyên Tiêu cho Trúc Vận.

Trúc Vận nghe xong, càng không hiểu nổi hành động của Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, nếu Hoàng thượng đã có tình ý với cô từ trước, tại sao cô còn muốn trốn tránh ngài ấy? Chẳng lẽ trong lòng quý nhân có ai khác?”

Nghe Trúc Vận nói, Tề Ngọc Yên ngây người, lập tức lắc đầu, cười chua chát nói: “Ta, trong lòng ta còn có ai được chứ? Ta làm như vậy, chỉ vì không muốn có dính líu gì với người mà thôi.”

“Nếu trong lòng quý nhân không có ai khác, tại sao không cho Hoàng thượng biết thân phận của cô? Phải biết, để được Hoàng thượng sủng ái, có rất nhiều nữ tử phải hao tổn tâm cơ mà cũng chẳng thành, có sao quý nhân lại muốn tránh né?” Thấy Tề Ngọc Yên cúi đầu im lặng, Trúc Vận lại nói tiếp: “Quý nhân, nô tỳ thấy rất rõ. Chuyện đi tới Huyền Tước sơn, mặc dù quý nhân xấu xí, nhưng Hoàng thượng vẫn rất thích ở bên quý nhân. Nếu Hoàng thượng biết cô là người mà ngài ấy luôn quần quai kiếm tìm, chắc chắn quý nhân sẽ là sủng quan hậu cung.”

Nghe Trúc Vận nói, Tề Ngọc Yên sững người. Sủng quan hậu cung thì sao chứ? Chẳng phải sẽ rơi vào kết cục bi thảm ư, Tề Ngọc Yên ta lại không phải chưa từng nếm trải.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Trúc Vận, có một số việc không đơn giản như em nghĩ đâu. Ta không muốn có liên quan gì tới Hoàng thượng là có nguyên do trong đó, em đừng hỏi kỹ làm gì.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Trúc Vận và Mai Hương, nói: “Hiện giờ, việc chúng ta cần suy nghĩ chính là làm sao để Hoàng thượng không phát hiện ra người mà người trông thấy đêm nay chính là ta.”

Thấy thái độ kiên quyết của Tề Ngọc Yên, Trúc Vận cũng chẳng khuyên lơn thêm nữa, dứt khoát ngậm miệng.

“Lúc ở Huyền Trúc sơn, quý nhân ở bên Hoàng thượng nhiều ngày, Hoàng thượng vẫn không phát hiện cô là nữ tử ở hội đèn lồng Nguyên Tiêu đó, coi như tới nay Hoàng thượng có nhìn thấy dung nhan thật của quý nhân, cũng hoàn toàn không nghĩ tới người mình gặp được chính là quý nhân cô.” Lúc Mai Hương nói chuyện, vẻ mặt thông dong: “Quý nhân chỉ cần đừng để người ta phát hiện ra dung nhan thật của mình nữa, có lẽ Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không liên hệ cô với nữ tử tại hội đèn lồng Nguyên Tiêu đâu. Đợi ngài ấy tra tìm trong cung vài ngày, không phát hiện ra, có lẽ sẽ bỏ qua.”

Nghe Mai Hương nói, Tề Ngọc Yên thở dài một hơi, bắt đầu đi gật đầu: “Hiện giờ cũng chẳng có cách nào khác, chỉ đành yên lặng theo dõi diễn biến, hi vọng có thể vượt qua được cửa ải này.”

“Quý nhân, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi sớm chút đi ạ.” Mai Hương nói: “Sáng mai, để Trúc Vận ra ngoài tìm hiểu tin tức, xong chúng ta hẵng tính cách.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Ừ.”

Mai Hương và Trúc Vận hầu hạ Tề Ngọc Yên lên giường, rồi mới lui xuống.

Nằm trên giường, Tề Ngọc Yên trằn trọc không ngủ nổi. Giương mắt mừng rỡ của Lý Cảnh không ngừng lượn lờ trước mắt nàng. Rõ ràng đối với sự xuất hiện đột ngột của mình trong hoàng cung, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn. Nếu như, thật sự bị hắn phát hiện, hắn sẽ đối xử với mình ra sao? Hắn sẽ vui mừng? Dù sao hắn đã tìm mình lâu như vậy rồi mà.

Nhưng đối với chuyện mình bỏ rơi hắn tại hội đèn lồng, còn giả xấu lừa hắn, hắn sẽ nghĩ thế nào? Mình nên giải thích ra sao? Tội khi quân, có thể nặng có thể nhẹ. Nếu như hắn thật sự muốn truy cứu, không chỉ mình mình phải chịu tội, sợ rằng cả nhà họ Tề cũng không thoát được liên quan? Nhưng hắn sẽ trị tội mình ư?

Đối với Lý Cảnh hiện giờ, Tề Ngọc Yên không nắm chắc chút nào. Kiếp trước, hắn yêu thương mình như vậy mà vẫn giam nhốt mình vào lãnh cung, cuối cùng còn lạnh lùng xuống tay giết cả nhà họ Tề. Người nam nhân đến tận lúc chết mình vẫn yêu ở kiếp trước, có lẽ, mình vẫn luôn không thể hiểu rõ con người hắn?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thấp thỏm

Hôm sau trời vừa sáng, Tề Ngọc Yên uể oải thức dậy, vừa rửa mặt trang điểm xong, Trúc Vận liền tiến vào phòng, tới sau nàng, hành lễ nói: “Quý nhân, Thanh Hà cô cô có việc cầu kiến ạ.”

“Truyền cô ấy vào.” Tề Ngọc Yên nhìn mình trong gương đồng, thuốc mỡ đã bám đều trên mặt, hoàn toàn không nhận ra gương mặt thật của mình.

“Dạ.” Trúc Vận lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Tề Ngọc Yên nhìn thấy Thanh Hà bước vào phòng qua gương đồng.

Thanh Hà từ từ tới phía sau Tề Ngọc Yên, hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Tề quý nhân.”

Tề Ngọc Yên xoay người lại, mỉm cười với Thanh Hà, hỏi: “Thanh Hà cô cô tìm ta có chuyện gì vậy?”

Thanh Hà tươi cười, nói: “Hồi Tề quý nhân, sớm tinh mơ hôm nay, Dịch Đình cục phái người tới truyền lời, những nữ tử từ trẻ tuổi tiến cung sau ngày mười lăm tháng giêng năm ngoái trong cung phải tới Càn Dương cung trước giờ Mùi ba khắc, báo rằng Hoàng thượng có lời muốn hỏi. Trong Chiêu Thuần cung này, ngoại trừ cung nữ ra, thị nữ Trúc Vận, Mai Hương cô nương theo bên Tề quý nhân cũng nằm trong hàng ngũ này. Lần này nô tỳ tới, là để báo với Tề quý nhân một tiếng, mời hai vị cô nương chuẩn bị, chốc nữa sẽ theo nô tỳ cùng tới Càn Dương điện diện thánh.”

Nghe Thanh Hà nói, Tề Ngọc Yên hơi sững sốt. Thoảng chốc nàng đoán ra được mục đích của việc Lý Cảnh cho gọi toàn bộ nữ tử tiến cung sau mười lăm tháng giêng năm ngoái. Nàng hoàn toàn không ngờ tới, Lý Cảnh sẽ cho rằng mình là cung nữ trong cung. Để tìm mình, còn gọi tất cả cung nữ mới vào trong hoàng cung tới diện thánh.

Mặc dù trong lòng nàng hiểu rõ, Lý Cảnh sẽ không tìm ra mình trong đám cung nữ, nhưng nàng cũng không quên, Lý Cảnh đã từng gặp qua Mai Hương. Nếu như Mai Hương đi Càn Dương cung, chẳng sẽ nhận ra em ấy, như vậy thì thân phận của mình không vạch mà tự lộ.

Chuyện này, phải làm sao giờ?

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên nhú mày, ngừng một lúc, nói: “Đêm qua Mai Hương nhiễm phong hàn, có thể không tới Càn Dương điện diện thánh chứ?”

Thanh Hà lắc đầu, nói: “Dịch Đình cục đã chọn người lên danh sách, người trong danh sách, không được thiếu bất cứ ai. Còn nói, kể cả bệnh nặng không dậy nổi cũng phải nâng tới Càn Dương điện.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên run sợ, đành bắt đầu đi gật đầu nói: “Được rồi. Chỉ là không biết có phải Mai Hương lây bệnh của ta hay không, dạo gần đây sắc mặt không được tốt lắm, cũng không biết có chịu nổi không.”

Thanh Hà cười nói: “Người đừng lo, Hoàng thượng hỏi xong Mai Hương cô nương có thể quay về liền, không tốn nhiều thời gian đâu ạ.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, nói: “Cô về trước đi, ta sẽ báo Mai Hương và Trúc Vận chuẩn bị.”

“Dạ.” Thanh Hà hành lễ, rồi lui xuống.

Thanh Hà vừa rời khỏi, Tề Ngọc Yên vội báo Trúc Vận gọi Mai Hương về, nói cho cô ấy biết chuyện qua giờ Ngo phải tới gặp Lý Cảnh.

Mai Hương nghe xong sợ run: “Quý nhân, Hoàng thượng cũng đã nhìn thấy em, ngài ấy sẽ nhận ra em mất, chuyện này phải làm sao bây giờ?”

Tề Ngọc Yên thở dài một hơi, nói: “Còn làm sao được nữa, chuyện tới nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Lát nữa để Trúc Vận thoa thuốc mỡ kia lên mặt em, giấu đi dung mạo. Hơn nữa, cung nữ mới tiến năm nay cũng phải mấy trăm người, người nhìn qua, chỉ cần không phát hiện người mà người muốn tìm, không chừng cứ vậy mà thả đi.”

Mai Hương vẫn có chút đắn đo: “Nhưng các cung nhân khác của Chiêu Thuần cung đã nhìn thấy diện mạo của em rồi, các nàng ấy thấy em như vậy sẽ không nghi ngờ gì ư?”

Tề Ngọc Yên nói: “Ta vừa mới nói với Thanh Hà, em lây bệnh của ta, sắc mặt không được tốt giống ta. Còn có, bình thường em ít ra ngoài điện, chưa chắc những người khác đã để ý tới em, nhiều thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, các nàng cũng sẽ không nhiều chuyện đâu.”

“Dạ.” Mai Hương gật đầu đáp: “Mọi chuyện sẽ theo lời của quý nhân.”

Sắp tới giờ Mùi, Thanh Hà sai người tới gọi Trúc Vận và Mai Hương tới Càn Dương điện.

Mặc dù Mai Hương đã bôi thuốc mỡ, nhưng Tề Ngọc Yên vẫn thấp thòm không yên, âm thầm cầu xin Bồ Tát phù hộ Mai Hương, ngàn vạn đừng để bị Lý Cảnh nhận ra. Bằng không, về sau xảy ra chuyện gì, thật sự nàng cũng không dám nghĩ tới.

Lần đầu tiên, nàng có chút hối hận đã mang theo Mai Hương tiến cung.

Hai người Trúc Vận, Mai Hương và sáu bảy tiểu cung nữ vừa mới tiến cung trong Chiêu Thuận cung cùng theo Thanh Hà tới bên ngoài Càn Dương cung.

Lúc đám người Trúc Vận tới, nơi đây đã tụ tập không ít cung nữ. Đứng túm năm tụm ba thành một chỗ, bàn tán việc Hoàng đế triệu người tới hỏi, không rõ dụng ý của Hoàng thượng là gì.

Có thể nhận ra, không ít cung nữ tự nhận có chút ít tư sắc ăn diện kỹ lưỡng. Phải biết rằng những cung nữ này ngày thường khó có cơ hội gặp được Hoàng đế, đều muốn nhân dịp ngàn năm có một này đánh cược một ván. Nhờ đâu được Hoàng đế nhìn trúng, từ đó có thể bay lên đầu cành.

Thấy tình cảnh này, Trúc Vận thờ dài một hơi. Người khác đều muốn được Hoàng đế ngắm trúng, vậy mà quý nhân nhà mình lại cố ý tránh Hoàng đế như tránh tà. Nghĩ tới đây, cô chẳng còn tâm trạng ngắm nghĩa đám nữ nhân kia tranh tài khoe sắc, ngoảnh lại, lại thấy sắc mặt của Mai Hương lộ vẻ căng thẳng, thân thể dường như đang run bần bật. Cô vỗ vỗ bả vai Mai Hương, nhẹ giọng khuyên lơn: “Mai Hương à, cậu đừng căng thẳng vậy. Cậu càng thế, trái lại càng khiến người ta chú ý, chỉ bằng thả lỏng tinh thần một chút, sẽ qua nhanh thôi.”

Nghe Trúc Vận nói, Mai Hương hít một hơi thật sâu, nói: “Trúc Vận, cậu nói thì dễ, nhưng chuyện này sao có thể bình tĩnh được chứ? Giờ tớ chỉ hi vọng Hoàng thượng không thấy có quý nhân bên trong, sẽ không chú ý tới ai khác, tuyệt đối đừng nhận ra tớ.”

“Chỉ cần cậu đừng có trưng ra bộ dạng đầu đầu hờ đuôi thì Hoàng thượng sẽ không chú ý tới cậu đâu.” Trúc Vận chế giễu.

Mai Hương trừng mắt hờn giận nhìn Trúc Vận, nghiêng răng, phì nói: “Đừng nói chuyện không đau eo*.”

(Câu nói này dựa theo một điển tích, ý nghĩa không đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ mà nói.)

Đang nói chuyện, các cung nữ gần như đã đến đông đủ.

Chu Nguyên ra ngoài cửa cung, cất cao giọng nói với đám người: “Mọi người nghe! Sau đây sẽ bắt đầu diện thánh! Các cung nữ dựa theo danh sách đã trao, xếp thành một tổ ngẫu nhiên, mỗi tổ gồm 20 người, đồng loạt tiến vào điện diện thánh. Diện thánh xong, các vị có thể hỏi cung! Nghe rõ chưa?”

Các cung nữ nhón nháo đáp.

“Bây giờ, ta sẽ bắt đầu gọi tên những người ở tổ đầu tiên diện thánh!” Vì vậy, Chu Nguyên liền gân cổ họng bắt đầu đọc tên cung nữ. Người được đọc tên sẽ bước ra khỏi hàng tới trước cửa cung. Có tiểu hoàng môn* sắp xếp những người đó thành một tổ rồi dẫn qua cửa.

(Tiểu hoàng môn: là một chức vị hoạn quan thấp hơn hoàng môn thị lang một bậc.)

Sau khi tới thứ nhất tiến vào, chưa đến hai chung trà đã ra. Không ít cung nữ mang vẻ mặt thất vọng, nói rằng Hoàng đế còn chẳng hề nói gì với các nàng, chỉ liếc mắt qua từng người rồi bảo các cô ra ngoài.

Nghe kể lại như vậy, Trúc Vận và Mai Hương liếc nhau. Xem ra, quả nhiên người Hoàng đế đang tìm là Tề Ngọc Yên. Nghĩ tới đây, Mai Hương càng thêm khản trương, người cứng ngắc lại, chỉ mong Hoàng đế nhìn nhiều người trong thời gian dài, sẽ mỏi mắt, đến khi đó cũng chỉ lướt qua mình.

Rất nhanh, Trúc Vận liền nghe thấy Chu Nguyên gọi tên của mình. Cô vội tới trước cửa cung, xếp thành hàng, đi theo tổ cung nữ của mình, cùng tiến về phía chính điện Càn Dương cung.

Đến cửa chính điện, tốp cung nữ lúc trước vẫn chưa xem xong, nhóm Trúc Vận phải đợi ở ngoài điện một lúc. Chẳng bao lâu, liền có tiểu hoàng môn gọi tiến điện, đám người nói đùa nhau mà vào.

Vừa vào chính điện, Trúc Vận liếc mắt liền thấy Lý Cảnh đang ngồi tại chính giữa. Cô cũng không dám nhìn lâu, nhanh chóng gật đầu xuống, cùng theo mọi người hành lễ.

Lý Cảnh nhìn hai mươi cung nữ đang quỳ phía dưới mình, gật đầu.

Chỉ nghe thấy Thường Nguyên hô lên: “Tất cả ngẩng đầu lên.”

Trúc Vận nghe thấy vậy, thẳng người, từ từ nâng mặt mình lên.

Lý Cảnh ngồi tại chỗ, ánh mắt tình tường đảo qua từng khuôn mặt của các cung nữ, tới Trúc Vận, hần hơi khựng lại, sau đó chuyển tiếp sang cung nữ khác. Sau khi nhìn xong, thấy không có người mình muốn tìm, trên mặt hần thoáng mang theo vẻ thất vọng. Chớp mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy Trúc Vận, hần dừng lại, mở miệng hỏi: “Trúc Vận, bệnh tình của Tề quý nhân thế nào rồi?”

Trúc Vận không ngờ Lý Cảnh sẽ hỏi mình, ngây người, vội cười nói: “Hồi Hoàng thượng, bệnh tình của quý nhân đã khá hơn chút.”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Cảnh hơi dịu xuống, gật đầu nói: “Người trở về nói với Tề quý nhân, bảo nàng cố gắng dưỡng bệnh, mấy ngày nữa Trẫm sẽ tới thăm nàng.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Trúc Vận đáp.

“Các người lui xuống trước đi.” Lý Cảnh nói.

Cung nữ trong điện dập đầu tạ ơn xong, rục rịch đứng dậy rời đi. Vừa ra cửa, ngay sau lại thêm một tốp cung nữ vào điện.

Tới bên ngoài Càn Dương cung, tiểu hoàng môn dẫn đầu nói với mọi người: “Chư vị cô nương không có chuyện gì, có thể tự đi về.” Sau khi nói xong, hần thẳng người tiến vào trong

cung, chuẩn bị dẫn một nhóm cung nữ khác vào.

Trúc Vận bước xuống bậc thang, Mai Hương vội tiến tới đón, nói: “Trúc Vận, mọi chuyện vẫn suôn sẻ chứ?”

Trúc Vận mỉm cười nói: “Hoàng thượng đã từng gặp qua tớ, tớ còn có chuyện gì chứ? Cậu có thể vượt qua được ải này mới là chuyện lớn.”

Nghe Trúc Vận nói, Mai Hương lại nhăn mày: “Đúng thế, thật sự hi vọng tớ có thể thuận lợi như cậu là chúng mình có thể về Chiêu Thuần cung rồi.”

Trúc Vận nhẹ nhàng khoác lên vai Mai Hương, nói: “Yên tâm, không có việc gì đâu. Hiện giờ tâm trí Hoàng thượng đều chỉ nhớ tới vẻ đẹp của quý nhân, không thể nhìn vào ai khác được nữa. Đáng về diện mạo của cậu hoàn toàn khác với quý nhân, có lẽ Hoàng thượng sẽ không để ý tới cậu đâu.”

Rốt cuộc Mai Hương cũng nở nụ cười, nói: “Được như vậy thì tốt.”

“Tớ vẫn ở đây nói chuyện với cậu, đợi cậu diện thánh xong, chúng mình cùng trở về.” Trúc Vận cười nói.

“Ừ.” Mai Hương kéo tay Trúc Vận, mỉm cười gật đầu.

Hai người tiếp tục chờ trước cửa cung, khoảng chừng hơn một nén hương, cuối cùng nghe thấy Chu Nguyên réo tên Mai Hương.

Trúc Vận thấy Mai Hương nghe thấy tên mình, dường như căng thẳng đến mức không đi nổi, vội an ủi: “Mai Hương, đừng sợ, Hoàng thượng muốn tìm là quý nhân, không phải cậu. Cậu vào hành lễ, một lúc sẽ ra liền.”

Gương mặt Mai Hương cứng đờ, dùng sức gạt đầu, nói: “Tớ, tớ không sợ. Cậu, cậu chờ tớ, chúng mình cùng, cùng về.” Nói xong cô đi tới trước cửa cung, đứng cùng với các cung nữ cùng tổ khác. Tiều hoàng môn thấy đủ người, liền dẫn vào trong cung.

Bởi vì sợ Lý Cảnh chú ý tới mình, Mai Hương cố ý đứng lẫn vào hàng cuối. Sau khi tiến vào điện, năm cung nữ xếp thành một hàng ngay ngắn, sau đó quỳ xuống hành lễ với Hoàng thượng. Mai Hương ở chính giữa hàng thứ tư.

“Tất cả ngẩng đầu lên.” Chất giọng the thé của Thường Hải vang lên.

Thân thể Mai Hương hơi run lên, sau đó cùng chúng cung nữ đáp: “Dạ.” Chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Lý Cảnh lần lượt lướt qua từng cung nữ, hần nhìn vô cùng nhanh, như thể không dừng lại quá lâu trên mặt của bất cứ ai.

Rất nhanh, ánh mắt của hắn đậu trên gương mặt của Mai Hương.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phát hiện

Thấy Lý Cảnh nhìn mình, lưng Mai Hương thoáng chốc cứng cứng. Cô ngẩng đầu, yên lặng nhìn Hoàng đế, cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Dường như Lý Cảnh không hề chú ý tới nàng, ánh mắt nhanh chóng chuyển khỏi mặt cô, nhìn sang những người khác.

Có vẻ như Hoàng đế không phát hiện ra mình có gì bất thường.

Tâm Mai Hương bị kéo căng cả ngày, giờ đây cuối cùng cũng được thả lỏng chút ít.

Nhìn một vòng, vẫn không phát hiện ra người mình muốn tìm, Lý Cảnh có hơi thất vọng trong lòng. Cung nữ mới tiến đã nhìn được hơn nửa mà vẫn chưa tìm được, hiện giờ hắn có chút mất kiên nhẫn.

Quay đầu, lại dùng ánh mắt quét qua một lần nữa những cung nữ đang quỳ bên dưới. Đột nhiên, hắn phát hiện có một cung nữ sắc mặt dường như không giống với những người khác. Hơn nữa, sắc mặt đặc biệt kiểu này, hình như hắn đã từng gặp ở đâu đó.

Hắn nhìn chằm chằm vào cung nữ này, ngừng một lúc, mới hỏi cô ta: “Vì sao mặt ngươi lại xin vậy?”

Thấy Lý Cảnh nhìn thẳng vào mình, Mai Hương vốn sợ muốn chết, lại nghe hắn hỏi mình, càng luống cuống không biết trả lời ra sao, sau một lúc mới nói: “Hồi, hồi Hoàng thượng, trước đó vài ngày, nô tỳ đổ bệnh, sắc mặt tự nhiên tối đi.”

Đổ bệnh? Lý do này hình như hơi quen quen.

Lý Cảnh trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Ngươi đang trực ở đâu?”

“Hồi, hồi Hoàng thượng, nô tỳ tại, tại Chiêu Thuần cung ạ.” Mai Hương hồi đáp.

“Ngươi, ngươi hầu hạ bên người Tề quý nhân ư?” Lý Cảnh nhướn mày, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mai Hương. Đột nhiên, hắn hiểu ra được cảm giác quen thuộc trong lòng mình đến từ đâu.

“Dạ, Hoàng, Hoàng thượng.” Mai Hương ấp a ập úng trả lời.

Lý Cảnh nhìn Mai Hương một cách kỹ lưỡng, sắc mặt của cô ta tựa hồ giống hệt với Tề Ngọc Yên. Đột nhiên trong lòng hắn hơi động, sau đó chậm rãi đứng lên, bước về phía Mai Hương.

Mai Hương thấy Lý Cảnh càng lúc càng lại gần, trong lòng căng thẳng vô cùng, thân thể thoáng chốc run rẩy.

Lý Cảnh tới trước mặt Mai Hương, nhìn nữ tử đang run lấy bầy dưới chân, hỏi: “Người đang sợ cái gì?”

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ do là, hiếm khi được nhìn thấy thiên, thiên nhan, có, có chút hồi hộp ạ.” Mai Hương lắp bắp nói.

Lý Cảnh hơi cúi người xuống, chăm chú nhìn Mai Hương, hỏi: “Người là người Tề quý nhân mang từ phủ tới, hay là người trong cung được phân công đến chỗ của Tề quý nhân.”

“Hồi Hoàng thượng, nô tỳ, là, là người quý nhân mang từ phủ tới ạ.” Mai Hương trả lời.

Cô ta là người Tề Ngọc Yên mang theo từ trong phủ đến ư? Nhưng lần đi Huyền Tước sơn nàng ấy không hề mang theo cô ta, hình như có chút không hợp lẽ thường.

Đột nhiên trong đầu hần chột lóe, như hiểu ra gì đó, lại nhìn kỹ mặt mày của Mai Hương. Sau đó, hần nhanh chóng xoay người, bước nhanh trở về chỗ ngồi ngồi xuống, phân phó Thường Hải nói: “Dùng bột đậu rửa sạch mặt của cô ta cho trắng mịn.”

“Dạ.” Thường Hải mau chóng dùng ánh mắt sai sử người bên cạnh. Người nọ gật đầu, cấp tốc chạy xuống.

Nghe câu nói của Lý Cảnh, Mai Hương chết điếng người.

Sau khi rửa sạch sẽ xảy ra chuyện gì, cô đã không còn dám nghĩ tới nữa.

Bấy giờ, Trúc Vận đang đứng trước cửa cung, tâm trạng thấp thòm chờ Mai Hương ra. Nhưng tổ của mấy người Mai Hương, hình như thời gian đi vào hơi quá lâu, đã quá thời gian uống cạn ba chén trà mà vẫn chưa thấy ra.

Trúc Vận mơ hồ có cảm giác bất an.

Đến tận khi đã quá một nén hương mới thấy một tiểu hoàng môn đi ra, thì thăm gì đó bên tai Chu Nguyên.

Chờ tiểu hoàng môn vừa rời đi, Chu Nguyên cao giọng nói với mấy cung nữ vẫn chưa kịp diện thánh ở ngoài cung: “Các vị cô nương, không cần đợi diện thánh nữa, tất cả trở về hết đi.”

Nghe Chu Nguyên nói, tim Trúc Vận nảy “thịch” lên. Đã xảy ra chuyện gì rồi, chẳng lẽ Mai Hương bị Hoàng đế phát hiện?

Sau khi Chu Nguyên nói xong, những cung nữ còn lại lũ lượt rời khỏi Càn Dương cung. Nhưng Trúc Vận lại không dám rời đi. Cô muốn nghe ngóng tin tức, rồi mới trở về phục mệnh với Tề Ngọc Yên.

Lại qua thời gian một chén trà, Trúc Vận chợt thấy có người đi về phía cửa cung. Cô sợ bị người khác phát hiện mình ở đây thám thính, vội núp vào trong bụi cây bên cạnh.

Chỉ thấy tiểu hoàng môn ra cửa cung, lớn tiếng gọi người chuẩn bị dư kiện*.

(Dư kiện: kiện khiêng.)

Nghe tiếng gọi của tiểu hoàng môn, Trúc Vận ngẩn người, Mai Hương vẫn chưa ra, Hoàng đế đã muốn ra ngoài rồi? Có phải Hoàng đế phát hiện ra Mai Hương, tới Chiêu Thuận cung tìm Tề Ngọc Yên để hưng sư vấn tội*? Nghĩ đến đây, lòng cô kéo căng.

(Hưng sư vấn tội: nghĩa là phát động (dẫn) quân đội đến đề lên án, hỏi tội đối phương.)

Một lát sau, quả nhiên Lý Cảnh ra khỏi cung, lên thẳng dư kiện.

Đội Lý Cảnh ngồi vững vàng, liền nghe Thường Hải đứng bên kiệu hô lớn: “Hoàng đế khởi giá! Bãi giá Nhân Thọ cung.”

Trúc Vận ngây ngốc.

Hoàng đế không đến Chiêu Thuận cung, mà lại tới Nhân Thọ cung? Chuyện này là sao đây? Rốt cuộc người có phát hiện ra bí mật của Mai Hương không?

Thấy dư kiện của Hoàng đế đã đi xa, mà Mai Hương vẫn chưa ra khỏi cung, Trúc Vận không dám rề rà, cuống quýt chạy về Chiêu Thuận cung, báo tin cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên nghe Trúc Vận kể sau khi Mai Hương vào diện thánh, không thấy trở ra. Tiếp đó Lý Cảnh vội vàng tới Nhân Thọ cung thì tim nàng run bắn, trong lòng liền đoán được chút ít.

Bị hần phát hiện ra rồi, mình phải làm gì đây?

Nàng bàng hoàng đứng tại chỗ ngồi, ánh mắt mờ mịt, đầu óc trống rỗng.

“Quý nhân, cô nói xem, rốt cuộc Hoàng thượng có phát hiện ra Mai Hương không ạ?” Trúc Vận khẩn thiết hỏi.

Tề Ngọc Yên từ từ ngẩng đầu, nhìn Trúc vận, vẻ mặt hồ hững, nhìn không ra buồn vui: “Trúc Vận, đi múc nước cho ta rửa sạch mặt. Sau đó thay lễ phục cho ta, chuẩn bị nghênh đón Hoàng thượng.”

Trúc Vận sùng sốt: “Ý của quý nhân là, Hoàng thượng đã biết hết?”

Tề Ngọc Yên gật đầu.

“Vậy thì vì sao Hoàng thượng không tới Chiêu Thuận cung mà lại tới Nhân Thọ cung của Thái hậu?” Trúc Vận hỏi.

“Hần tới Nhân Thọ cung hẳn là để xác định một chuyện.” Tề Ngọc Yên nói.

“Chuyện gì?” Trúc Vận hỏi.

“Trước đợt tuyển phi, họa sư đều vẽ cho mỗi quý nữ chờ tuyển một bức họa. Tuyển phi là Thái hậu một tay lo liệu, những bức họa đó hiện giờ chắc vẫn để ở Nhân Thọ cung.” Tề Ngọc Yên nói.

Trúc Vận thoáng chốc hiểu được ý của nàng, vội hỏi: “Quý nhân trong bức họa chính là dung nhan thật của mình?”

Tề Ngọc Yên ngừng một lát, sau đó chậm rãi gật đầu. Nếu như không phải dung nhan thật, sao có thể được tuyển tiến cung chứ?

“Vây, vậy phải làm sao đây ạ?” Trúc Vận sốt ruột hỏi.

“Còn làm sao nữa, chuẩn bị tiếp giá đi!” Nói xong Tề Ngọc Yên đứng dậy, tới bên cửa sổ, nhìn mặt trời dần ngả về đằng Tây. Nàng không biết, sáng mai mình vẫn được ngắm ánh mặt trời rực rỡ này, hay là một trận mưa rền gió dữ.

Từ sau khi trùng sinh, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Là nàng

Trong Nhân Thọ cung, Tiêu thái hậu thấy Lý Cảnh tới, mừng rỡ tiến tới đón: “Cảnh nhi, sao hôm nay con lại đến thăm mẫu hậu vào lúc này?”

Lý Cảnh hành lễ, sau đó hồi đáp: “Nhi thần đến giờ này là có việc tìm mẫu hậu.”

“Cảnh nhi có việc cứ nói với mẫu hậu là được mà.” Tiêu thái hậu hí mắt cười nói.

Im lặng một hồi, Lý Cảnh mới hỏi: “Mẫu hậu, hồi tuyển phi, nhi thần nhớ mẫu hậu sai họa sư vẽ chân dung từng nữ tử chờ tuyển, không biết những bức vẽ ấy còn ở đây không ạ?”

“Vẫn còn.” Tiêu thái hậu nói.

“Vây mẫu hậu có thể sai người tìm bức họa của Tề quý nhân cho nhi thần xem được không.” Lý Cảnh nói.

“Sao thế?” Tiêu thái hậu ngạc nhiên: “Sao Cảnh nhi lại muốn xem bức họa của Tề quý nhân.”

Lý Cảnh cười nói: “Lúc trước không phải mẫu hậu nói, dáng vẻ của Tề quý nhân vốn dĩ không tệ, bởi vì ngã bệnh mới thay đổi sao? Nhi thần muốn nhìn xem, trước khi Tề quý nhân ngã bệnh, rốt cuộc đáng đẹp như thế nào.”

“Ừ ừ.” Tiêu thái hậu cười nói: “Cảnh nhi chờ lát, mẫu hậu sẽ sai người tới thư phòng tìm bức họa của Tề quý nhân.”

“Dạ.” Lý Cảnh gật đầu.

“Đáng vẻ thật sự của Tề quý nhân không phải bộ dạng hiện giờ. Lúc Tĩnh Ly tiến cung có nhắc về nàng ấy với ta, nói rằng còn xinh đẹp hơn Phan Dư Quân, ta nhìn bức họa thấy cũng đúng, nên mới tuyển nàng ấy tiến cung. Ai dè...” Nói tới đây, Tiêu thái hậu thở dài một tiếng, nói: “Số nàng ấy thật khổ, đổ một trận bệnh, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn đều biến mất.”

“Thật vậy ư?” Lý Cảnh hừ lạnh: “E rằng nàng ấy cũng không hoàn toàn vậy đâu.”

“Ý của Cảnh nhi là gì?” Tiêu thái hậu lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Cảnh gạt mình, sau đó hằm hừ nói: “Nhi thần nghe nói bệnh tình của Tề quý nhân trở nên tốt lên rất nhiều, nói không chừng mấy ngày nữa sẽ phục hồi như cũ.”

“Thật ư!” Tiêu thái hậu nghe xong, vừa mừng vừa sợ, nói: “Phục hồi như cũ thì tốt rồi. Cảnh nhi không biết đó thôi, mẫu hậu thấy Tề quý nhân xấu xí như vậy, trong lòng luôn cảm thấy có lỗi với con. Vốn chỉ tuyển bốn tần phi thôi, không ngờ tới trong đó lại có một người xấu xí đến thế. Thời gian qua, mẫu hậu luôn hối hận trong lòng, biết trước sẽ đổi người khác rồi!”

Lý Cảnh nhìn mẫu thân, cười như không cười nói: “Mẫu hậu không cần phải tự trách mình như thế, theo nhi thần thấy, mẫu hậu tuyển chọn vô cùng khéo, đặc biệt là Tề quý nhân.”

Nhắc tới ba chữ “Tề quý nhân”, hần có ý nhấn mạnh, dường như nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu thái hậu vẫn không phải hiện ra nhi tử có chỗ khác thường, chỉ nghe hần không ghét bỏ Tề Ngọc Yên, trong lòng nhẹ nhõm đi vài phần, cười nói: “Vây thì tốt. Phải rồi, mẫu hậu nghe nói lần này con ra ngoài săn bắn, thường gọi Tề quý nhân tới chơi cờ cùng, xem ra, Cảnh nhi và Tề quý nhân còn rất hợp nhau nữa.”

Lý Cảnh cắn răng cười: “Quá thật nhi thần và Tề quý nhân hợp nhau lắm.” Đột nhiên hần nhớ ra điều gì, hỏi: “Đúng rồi, chỗ mẫu hậu có sinh thần bát tự của Tề quý nhân không ạ.”

“Có.” Tiêu thái hậu gật đầu, nói: “Cảnh nhi muốn xem, mẫu hậu sẽ đưa cho con liền.”

Dứt lời Tiêu thái hậu tới bên án thư, cầm một quyển sách, lấy ra một tờ giấy từ bên trong, đưa cho Lý Cảnh nói: “Lúc trước sau khi định ra bốn người này, mẫu hậu cố ý đưa bát tự của các nàng ấy và của con cho Khâm Thiên giám* tính toán, mảnh giấy này là mẫu hậu tiện tay kẹp vào bên trong sách. Cảnh nhi, con cầm xem đi.”

(Khâm Thiên giám: là cơ quan quan sát và chiêm nghiệm âm dương bói toán, các hiện tượng thiên văn, thời tiết, làm lịch, coi ngày, báo giờ để định mùa vụ cho dân, giữ đồng hồ báo canh ở điện Càn Chánh, và giữ trọng trách tư vấn triều đình về các vấn đề địa lý và phong thủy.)

“Dạ.” Lý Cảnh nhận mảnh giấy từ tay của Tiêu thái hậu.

Trên đó viết tên và sinh thần bát tự của bốn vị cô nương.

Lý Cảnh bỏ qua ba người kia, tập trung vào tên của Tề Ngọc Yên, chỉ thấy trên đó viết: Tân Tỵ Bính Ngọ Giáp Mùi Đinh Mão.

Tám chữ này, hần vô cùng quen thuộc. Hoi thờ của hần bỗng trở nên nặng nề, vội lấy ra một mảnh giấy từ trong ngực mình ra.

Chỉ thấy trên mảnh giấy kia viết vài nét chữ xinh đẹp: Tân Tỵ Bính Ngọ Giáp Mùi Đinh Mão.

Mặc dù trong lòng đã chuẩn bị từ trước, nhưng lúc này, hắn vẫn cảm thấy ngực mình như bị ai đó nện một quyền, đau tới không thở nổi.

Mảnh giấy này là hắn lấy được từ chỗ toán sĩ mà nữ tử từ kia xem bói trong miếu Nguyệt Lão đêm Nguyên Tiêu đó.

Tiêu thái hậu ngó thấy trên mảnh giấy trong tay Lý Cảnh cũng viết sinh thần bát tự của Tề Ngọc Yên, trên mặt mang vẻ kinh ngạc: “Hừm, sao Cảnh nhi lại có sinh thần bát tự của Tề quý nhân?”

Lý Cảnh lập tức gấp mảnh giấy lại cẩn thận rồi cất vào, sau đó trả lại chỉ tiên* cho Tiêu thái hậu, nói: “Dạ, đây là Tề quý nhân viết cho con.”

(Chỉ tiên: Loại giấy đặc chế chuyên dùng để viết thơ văn, phẩm chỉ tờ giấy có chất lượng hoàn hảo.)

Nghe vậy, Tiêu thái hậu tủm tỉm cười liếc nhìn nữ tử, nói: “Có vẻ, chuyện đi Hành Tước sơn lần này, Cảnh nhi và Tề quý nhân gần gũi hơn nhiều, nhưng mà, hiện giờ nàng đang bị bệnh, mẫu hậu cảm thấy, cần phải nhanh chóng chữa khỏi mặt của Tề quý nhân đã.”

“Mặt nàng ấy, sẽ khỏi nhanh thôi.” Lý Cảnh hờ hững cười với mẫu hậu, hồn lại thả bay đi đâu. Không thể phủ nhận, chuyện đi Huyền Tước sơn, Tề Ngọc Yên mang tới cho hắn một cảm giác đặc biệt, thậm chí hắn còn không để ý tới gương mặt xấu xí của nàng, chỉ cảm thấy ở bên cạnh nàng luôn mang lại cảm giác vô cùng vui sướng.

Nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vắng, chỉ còn lại mình hắn, người nữ tử tình cờ gặp được tại đêm Nguyên Tiêu lại hiện lên trong tâm trí hắn, không xua đi nổi.

Bình tĩnh ngẫm lại, hắn cũng không phải loại mê sắc. Đêm Nguyên Tiêu, nàng cứ thế mà đột ngột chạm vào đáy lòng hắn, khiến lòng hắn phẳng lặng mười chín năm, bỗng nhiên dấy lên trận sóng lớn long trời lở đất. Hôn nửa nàng biến mất y như lúc nàng đến, cũng đột ngột như vậy, khiến hắn trở tay không kịp, trở thành tiều phu nuôi sâu sắc nhất trong lòng hắn.

Mặc dù gương mặt của Tề Ngọc Yên không đẹp, nhưng lúc hai người cùng chơi cờ, thảo luận sách luôn mang đến cho hắn cảm giác thư thái. Khiến hắn càng lúc càng thấy mình bị Tề Ngọc Yên thu hút, nàng lại bất chợt đổ bệnh, phải đóng cửa tĩnh dưỡng.

Hai người này, một người đột ngột xông vào lòng hắn, một người lại như mưa xuân thấm dần, từ từ tiến vào lòng hắn. Hắn cũng từng không phân biệt nổi, rốt cuộc tình cảm mình dành cho hai người các nàng là loại gì. Hắn cũng từng tự nhủ, nữ tử gặp được đêm Nguyên tiêu hôm đó, bản thân không hề biết gì về nàng ấy, coi như tìm được nàng ấy, cũng chưa chắc mang lại cảm giác ấm áp thoải mái như Tề Ngọc Yên cho mình. Nhưng hắn lại không hề ngờ tới, hai nữ tử có vị trí đặc biệt trong lòng mình, lại là một người.

Đúng lúc này, cung nữ của Nhân Thọ cung cầm bức họa tới, hành lễ với Lý Cảnh và Tiêu thái hậu, nói: “Thái hậu, Hoàng thượng, đã mang tới bức họa của Tề quý nhân lúc tuyển phi a.”

“Cảnh nhi có muốn xem bây giờ không?” Tiêu thái hậu hỏi.

Lý Cảnh gật đầu, trầm giọng nói: “Mở bức họa ra!”

“Dạ.” Cung nữ lên tiếng, nhẹ nhàng cuộn mở, bức họa từ từ mở ra.

Trong bức họa, gương mặt xinh đẹp dịu dàng của một nữ tử chăm chăm ánh vào đáy mắt Lý Cảnh.

Mặc dù trong lòng đã xác định từ trước, nhưng khoảnh khắc hắn nhìn thấy người trong tranh kia, lòng vẫn bất chợt siết lại.

Dung mạo người trong tranh kia, từng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của mình.

Tề Ngọc Yên.

Quả nhiên là nàng ấy.

Giả như, thế gian này có khả năng có người sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày cùng giờ, đến bát tự cũng giống.

Cũng có khả năng có người có diện mạo giống nhau trên thế gian này.

Nhưng ngoại trừ song sinh ra, không thể có hai người có cùng sinh thần bát tự, dung mạo còn cực kì giống nhau như thế.

Nếu quả thật xuất hiện loại chuyện này, chỉ có một đáp án, hai người này, kỳ thật chính là một người.

Người bỏ rơi mình vào đêm Nguyên tiêu, là nàng ấy.

Giả xấu trước mặt mình thời gian qua, cũng chính là nàng ấy.

Lúc này Lý Cảnh từ từ thoát khỏi nỗi khiếp sợ, thay vào đó là sự nghi hoặc sâu sắc cùng phần nộ không thể ức chế tận sâu trong lòng.

Vì sao nàng ấy phải làm như vậy? Vì sao nàng ấy phải hao phí nhiều tâm tư để trốn tránh mình? Chẳng lẽ thiên tử kiêu từ* như mình lại bị người ghét bỏ như vậy?

(Thiên tử kiêu từ: con cưng của trời.)

Hắn làm thế nào cũng nghĩ không thông nguyên nhân trong đó, có lẽ tất cả mọi chuyện, chỉ có bản thân nàng mới có thể cho hắn một câu trả lời?

Nghĩ tới đây, Lý Cảnh ngẩng đầu, nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần có thể mang theo bức họa này không ạ?”

“Con muốn thì cứ lấy đi.” Tiêu thái hậu cười nói.

“Cảm tạ mẫu hậu.” Lý Cảnh chấp tay, nói với Tiêu thái hậu, “Vậy nhi thần xin cáo lui trước.”

“Cảnh nhi, con không dùng bữa tối với mẫu hậu sao?” Tiêu thái hậu nhưn mày hỏi.

“Nhi thần còn có việc phải xử lý, hôm khác bồi mẫu hậu.” Hiện giờ Lý Cảnh đâu còn tâm trạng dùng bữa nữa, hận không thể lập tức bay tới Chiêu Thuần cung, tìm Tề Ngọc Yên hỏi cho rõ.

“À, vậy con đi đi.” Tiêu thái hậu hơi thất vọng, nhưng không biểu lộ ra mặt, mỉm cười đưa Lý Cảnh tới trước cửa điện, còn nói thêm: “Hôm khác rảnh rồi qua đây bồi mẫu hậu.”

“Nhi thần sẽ.” Lý Cảnh nở nụ cười, rồi hành lễ với Tiêu thái hậu, sau đó xoay người, hướng thẳng về phía cửa cung.

Tiêu thái hậu vẫn đứng bên cửa, chờ đến khi bóng dáng nhĩ tử khuất khỏi tầm mắt, mới từ từ xoay người, trở vào trong điện.

Ra khỏi Nhân Thọ cung, tươi cười trên mặt Lý Cảnh vụt tắt, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Tới Chiêu Thuần cung.”

“Dạ. Hoàng thượng, có cần phái người tới thông báo trước cho Tề quý nhân, để nàng chuẩn bị tiếp giá không ạ?” Thường Hải hỏi.

“Không cần!” Lý Cảnh lạnh lùng nói: “Cứ qua thẳng đó.” Hắn muốn đánh úp nàng, khiến nàng không còn thời gian để lừa gạt mình nữa.

“Dạ.” Thường Hải thấy sắc mặt Lý Cảnh âm u, không nhiều lời nữa, hô lớn: “Hoàng đến khỏi giá, bái giá Chiêu Thuần cung.”

Dư kiệu nâng lên, chờ Lý Cảnh đi về phía Chiêu Thuần cung.

Càng tiến gần Chiêu Thuần cung, Lý Cảnh càng thêm căng thẳng. Hắn không biết, Tề Ngọc Yên sẽ giải thích mọi chuyện với mình thế nào đây, trong lòng hắn càng lo sợ, sẽ phải nghe một câu trả lời hắn không muốn nghe.

Nhưng cửa ải này, bất luận là hắn hay Tề Ngọc Yên, trước sau gì cũng không trốn tránh được, đều phải đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giận dữ

Tới Chiêu Thuần cung, cung nữ chường cung Thanh Hà và thái giám quản sự Tần Dương dẫn người vội vàng tiến lên tiếp giá.

“Chúng nô tỳ không biết Hoàng thượng giá lâm, tiếp giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội.” Thanh Hà nói.

“Tề quý nhân đâu?” Lý Cảnh hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nô tỳ đã sai người đi bẩm báo cho Tề quý nhân, một lát nữa người sẽ tới đến tiếp giá ạ.” Thanh Hà trả lời.

Lý Cảnh chỉ vào Tần Dương, nói: “Người đi trước dẫn đường, dẫn Trầm tới điện của Tề quý nhân.”

“Dạ.” Tần Dương gấp gáp đứng dậy, vừa đi ở trước, vừa quay người lại, khom lưng nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, mời theo tiểu nhân ạ.”

Lý Cảnh không nói nhiều, theo Tần Dương đi về phía bên trong.

Thường Hải đuổi sát theo, nghĩ ngợi một hồi, lại xoay người nói với đám Thanh Hà: “Các người chờ ở đây đi.”

“Dạ.” Mọi người không hiểu chuyện gì bối rối đáp.

Lý Cảnh đi vô cùng nhanh, Thường Hải phải chạy lạch bạch mới có thể đuổi kịp bước chân của hắn.

Tới cửa viện Di Hòa điện, Tần Dương xoay người thi lễ, nói: “Bẩm Hoàng thượng, Tề quý nhân đang ở trong điện này ạ.”

“Được rồi, tất cả các người chờ ở ngoài.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Tần Dương và Thường Hải vội đáp.

Nhìn cửa viện, Lý Cảnh cảm thấy trong lòng bí bức. Hắn hít một hơi thật sâu, rồi mới nhấc chân vào cửa viện, đi về phía chính phòng.

Trúc Vận nhanh chóng tiến lên nghênh đón, quỳ xuống hành lễ với Lý Cảnh nói: “Nô tỳ gặp qua Hoàng thượng.”

“Tề quý nhân đâu?” Lý Cảnh hỏi.

“Tề quý nhân đang chờ Hoàng thượng ở trong phòng.” Trúc Vận nhỏ giọng đáp.

Lý Cảnh nghe xong, hơi lo lắng, sau đó đi thẳng vào trong phòng.

Vừa vào trong, liền nhìn thấy Tề Ngọc Yên mặc bộ cung trang quý nhân màu xanh biếc, quỳ rạp người trên mặt đất, trán đặt trên sàn nhà.

Nghe thấy Lý Cảnh vào cửa, Tề Ngọc Yên cất tiếng đồng dục: “Tần thiếp Tề Ngọc Yên gặp qua Hoàng thượng.”

Nàng quỳ rạp trên mặt đất, không cách nào nhìn rõ khuôn mặt của nàng.

Nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, hắn hít sâu hai cái, sau đó nói: “Tề quý nhân, ngẩng đầu lên.”

Thân thể nàng run bắn, rồi khẽ giọng đáp: “Tần thiếp tuân mệnh.” Dứt lời, nàng ấn mạnh tay xuống sàn, từ từ chống đỡ thân thể của mình thẳng dậy, đầu chậm rãi ngước lên.

Rất nhanh, một gương mặt xinh đẹp không tì vết tựa bạch ngọc, lộ ra trước mắt Lý Cảnh.

Nhìn gương mặt xuất hiện biết bao lần trong mơ kia, nay thật sự xuất hiện trước mắt mình, hắn hít vào một hơi lạnh. Người đứng sững như trời trồng, không thốt ra được câu nào.

Thấy Lý Cảnh đứng ngây người không nói, Tề Ngọc Yên hoảng sợ trong lòng, giọng run run gọi: “Hoàng thượng.” Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, mắt không hiểu sao lại ướt nhoe.

Nghe thấy tiếng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh hơi giật mình. Thấy Tề Ngọc Yên rung rung, tim hắn khẽ động, dâng lên theo cùng là phần uất như dòi non lấp bề. Sau một lúc, hắn mới

nghe thấy mình lạnh lùng mở miệng: “Tề quý nhân, người thấy, người nên giải thích thế nào với Trầm hà?”

Nghe hắn nói, thân thể nàng run rẩy. Nàng nhìn hắn, chỉ thấy sắc mặt hắn thâm trầm, đôi mắt tóe ra lửa giận. Nàng biết, hiện giờ hắn đang tức giận tới cực điểm.

Nhưng mình còn có thể giải thích thế nào được? Bây giờ đã bị lật tẩy, bất luận nói thế nào cũng đều là sai. Nhưng mình không thể nói ra chuyện kiếp trước cho hắn, có nói thì hắn cũng sẽ không tin.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên đập mạnh đầu xuống sàn nhà phát ra một tiếng vang rõ rệt: “Hoài Hoàng thượng, mọi chuyện đều là lỗi của tần thiếp, tần thiếp, không còn lời nào để nói.”

Tiếng trán nàng cộng vào sàn nhà, “Cộp”, như đập vào tim hắn, khiến tim hắn siết chặt, đau nhói. Nhìn tâm thần mảnh khảnh của nàng nằm rạp trên mặt đất, hắn ngừng một lát, sau đó cắn răng, chất vấn: “Người, không còn lời nào để nói? Người không tự biện bạch cho chính mình sao?” Hắn muốn nàng giải thích một lời, chẳng lẽ nàng ấy thật sự không muốn giải thích gì, vẫn còn gì muốn đối gạt hắn ư.

“Đạ, tần thiếp không có gì để thanh minh cả.” Tiếng của nàng lúc này đã từ từ bình tĩnh trở lại: “Chỉ là, mọi chuyện đều tự tần thiếp chủ trương, không liên quan tới bất cứ ai, thỉnh Hoàng thượng đừng giận cá chém thớt với người nhà và thị nữ của tần thiếp.” Nói tới đây, hốc mắt nàng nóng lên, nước mắt túa ra, nhỏ xuống đất.

Nàng không muốn bởi vì mình, mà khiến người vô tội bị liên lụy. Bây giờ, nàng không còn cách nào khác, nàng chỉ có thể đánh cuộc một lần, cuộc Lý Cảnh vẫn còn tình cảm với nàng. Kiếp trước, cho dù hắn cho rằng mình và Chung Dục thông gian, cũng không hề động tới mình. Nếu kiếp này, hắn vẫn có tình cảm với nàng, có lẽ hắn sẽ không quá tuyệt tình với mình.

“Đem Nguyên Tiêu, nàng lừa Trầm ngậy ngộ tội người ở ngoài cửa tiệm hương phấn nửa canh giờ, người lại lén lút trốn bằng đường cửa sau, chuyện này, người giải thích sao đây?” Lúc Lý Cảnh nói ra câu này, giọng nói bởi vì tức giận mà thành ra hơi run rẩy.

“Hoài hoàng thượng, lúc ấy tần thiếp không biết người là Hoàng thượng, tần thiếp là người đang chờ tuyển nhập cung, đương nhiên không thể tiếp xúc thân thiết với nam nhân khác. Lúc ấy Hoàng thượng cứu tần thiếp, tần thiếp cũng không tiện từ chối ý tốt đưa về của Hoàng thượng, đành phải lén lút rời đi.” Tề Ngọc Yên cố gắng làm cho giọng của mình thật bình tĩnh.

Ừm, nàng giải thích vậy có vẻ còn chấp nhận được.

Lý Cảnh khẽ hừ một tiếng, lại hỏi: “Vậy tại sao sau khi nhập cung, người phải che giấu gương mặt thật của mình, không để lộ ra trước mặt người khác?”

Nghe lời ấy, Tề Ngọc Yên tắc nghẹn, quả thực chuyện này bắt nguồn từ quá khứ không vẹn toàn. Nàng nghĩ người một lúc rồi mới trả lời: “Hoàng thượng, là vì, tần thiếp đổ bệnh, mới thành ra như, như thế.”

Nghe câu trả lời của nàng, Lý Cảnh giận tái mặt, cười lạnh: “Tề Ngọc Yên, người thật sự cho rằng Trầm là tên ngốc sao?”

Thân thể nàng run bắn, lập tức ngậm miệng.

“Tề Ngọc Yên, người không sợ Trầm trị tội người tội khi quân sao?” Lý Cảnh nghiêm giọng nói: “Người không sợ cả nhà Tề thị sẽ bị người liên lụy sao?”

Nghe đến đó, nàng ngẩng mạnh đầu lên, kinh ngạc nhìn Lý Cảnh. Nhớ tới Tề gia bị họa diệt môn ở kiếp trước, nước mắt nhanh chóng tích tụ trong mắt, rơi xuống như chuỗi ngọc bị đứt.

Sau một lúc, nàng mới nói trong tiếng khóc nức: “Tần thiếp cầu xin Hoàng thượng khai ân. Chuyện này là một mình tần thiếp sai, người nhà tần thiếp cũng bị tần thiếp lừa, bọn họ không hề biết chuyện tần thiếp làm. Nếu Hoàng thượng muốn giáng tội, tần thiếp tình nguyện một mình gánh vác hết. Nếu như phần hận trong Hoàng thượng khó dẹp, tần thiếp nguyện dùng cái chết tạ tội, chỉ cầu Hoàng thượng có thể buông tha cho người nhà của tần thiếp.”

Nói tới đây, Tề Ngọc Yên đã sớm lệ rơi đầy mặt. Dứt lời, để tỏ lòng thành tâm của mình, nàng không ngừng đập đầu lên sàn nhà, phát ra từng tiếng “cộp cộp”.

Nghe tiếng đập đầu của nàng lên sàn, tim hắn chợt đau nhói từng cơn. Hắn tiến lên trước hai bước, cúi người, bắt lấy cổ tay của nàng, kéo mạnh nàng lên khỏi mặt đất. Đợi nàng đứng thẳng, hắn kiểm tra trán nàng. May mắn chỉ đỏ lên, không bị toác ra.

Trong lòng hắn yên tâm, ngoài mặt vẫn bày ra vẻ âm trầm: “Được! Trầm không cần mạng của người, cũng không cần mạng của người nhà người. Trầm chỉ cần biết, vì sao người phải gạt trẫm?”

Vì sao phải gạt hắn? Bởi vì chuyện trải qua kiếp trước, khiến nàng không dám tới gần hắn. Nhưng sao có thể nói cho hắn lý do này?

Tề Ngọc Yên ngẩng lên khuôn mặt dính đầy nước mắt, nhìn Lý Cảnh, một hồi sau mới khóc nức nức nói: “Hoài Hoàng thượng, thân tâm tần thiếp không màng danh lợi, không muốn cuốn vào cuộc chiến tranh sùng trong hoàng cung, chỉ nguyện sống một cuộc đời bình thường. Tần thiếp sợ mình vào cung được sủng ái, sẽ, sẽ khiến người ghen ghét, rước họa vào thân, thậm chí gây họa tới người nhà. Cho nên...”

Được mình sủng, đối với nàng là một loại tai họa sao? Nghe vậy, Lý Cảnh vô cùng tức giận. Không đợi nàng nói xong, hắn đã cười lạnh, cắt ngang lời nàng: “Cho nên lý do người già xấu, không muốn trẫm thấy được dung nhan thật của mình, là vì không muốn được sủng ái?”

Nàng há miệng, nhìn về mặt tràn đầy giận dữ của hắn, lại không thốt ra được lời nào.

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào nàng, môi mím chặt, tiếng răng nghiến vào nhau phát ra lạo rạo.

Vừa nghĩ tới nàng hao tổn nhiều công sức vậy, chỉ vì không muốn mình được sủng, tim hắn đau âm ỉ. Hắn là Hoàng đế, hắn cũng có tôn nghiêm của mình. Hắn cười lạnh, buông cổ tay nàng ra, đẩy nhẹ nàng về sau, nàng liền cách lui khỏi người mình.

Nàng lao đảo vài bước, mới đứng vững, ngẩng đầu, bàng hoàng nhìn hắn. Trong trí nhớ, hắn chưa bao giờ đối xử với mình như vậy.

Nhìn gương mặt ngờ ngàng của nàng, hắn lạnh mặt, cắn răng cười nói: “Tề Ngọc Yên, người đề cao mình quá nhỉ? Người dựa vào cái gì cho rằng mình nhất định sẽ được sủng?”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Tề Ngọc Yên trắng nhợt, mím môi, ngờ ngác nhìn hắn.

“Người làm nhiều chuyện như vậy, không phải vì không muốn được sủng ái sao?” Hắn cười lạnh: “Nếu đã vậy, Trầm cũng không ép người, Trầm sẽ theo ý nguyện của người!”

Nói xong, hắn lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau đó xoay người, rảo bước ra khỏi phòng.

Bóng hình chưa từng quyết tuyệt đến thế.

Nhìn bóng lưng của hần, nước mắt nàng thoảng chốc chảy xuống. Nàng không phải không muốn hần sủng ái, nàng chỉ không dám. Nàng có thể không cần mạng của mình, nhưng nàng không dám đem sinh mạng của người nhà mình ra đánh cược.

Kiếp trước, chàng phụ ta. Kiếp này, để ta phụ chàng đi!

Nghĩ tới đây, nàng chậm chậm nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt hoành hành trên mặt mình.

Sau khi Lý Cảnh rời đi, Trúc Vận vội vã tiến vào phòng, thấy Tề Ngọc Yên khóc không thành tiếng, sắc mặt cô đột biến. Trúc Vận chạy tới lay nhẹ nàng, nhỏ giọng hỏi: “Quý nhân, Hoàng thượng nói gì ạ?”

Tề Ngọc Yên từ từ ngừng khóc, vuốt mặt: “Người, người không nói gì cả.”

“Có phải Hoàng thượng rất tức giận không ạ?” Trúc Vận cẩn thận hỏi.

Tức giận? Tề Ngọc Yên cười khổ một tiếng: “Chắc người rất giận.”

“Người không trách tội quý nhân sao?” Trúc Vận lại hỏi.

Nàng trầm mặc một lúc. Tuy hần rất tức giận, nhưng chưa từng nói muốn giáng tội. Nàng lắc đầu nói: “Không.”

Nghe vậy, Trúc Vận thở phào nhẹ nhõm, nói: “Quý nhân lừa dối Hoàng thượng như vậy, người cũng không trị tội cô, xem ra người vẫn có chút tình cảm với quý nhân.”

Chàng vẫn còn tình cảm với nàng ư? Nhớ tới bóng dáng dứt khoát của hần kia, trong lòng nàng không tự tin như Trúc Vận.

Lý Cảnh rời đi không lâu, Mai Hương được thả về, thuốc mỡ trên mặt đã được rửa sạch từ lâu. Theo lời cô kể, Lý Cảnh không hề gây khó dễ cho cô. Tề Ngọc Yên thấy Mai Hương trở về, tâm mới hoàn toàn đặt xuống.

Cả đêm đó, đối với Tề Ngọc Yên mà nói, khẳng định là một đêm khó ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trúc Vận mang tới cho Tề Ngọc Yên một tin.

Sau khi Lý Cảnh rời khỏi Chiêu Thuần cung, đã gọi Lương Tử Vân đến thị tẩm, sáng hôm sau thì tấn phong nàng ta làm quý nghi.

Sau khi nghe được tin này, Tề Ngọc Yên có chút bàng hoàng. Ngay ra một lúc, nàng mới lấy lại tinh thần.

Nói không khó chịu, là giả. Dù sao tình cảm nàng dành cho hần ở kiếp trước là thật lòng thật dạ.

Giờ, hần gọi Lương Tử Vân đi thị tẩm, chẳng lẽ đây chính là ý hần nói sẽ cho mình được như mong muốn ngày hôm qua sao? Mình không muốn được sủng ái, hần liền đi sủng ái nữ nhân khác?

Nghĩ đến đây, đáy lòng Tề Ngọc Yên là một mảnh bi thương. Mũi cay cay, nước mắt chớp cái rơi xuống.

Thấy bộ dạng thương tâm của Tề Ngọc Yên, Trúc Vận vội khuyên nhủ: “Quý nhân, cô đừng đau lòng quá, chỉ cần cô đầu hàng Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ nguôi giận mà.”

Tề Ngọc Yên lắc đầu, ngẩng lên nhìn Trúc Vận, cười nhẹ nói: “Ta không sao, như vậy, rất tốt.”

Nếu mình không muốn ở bên hần, sao hần không thể ở bên nữ tử khác được chứ? Hần là Hoàng đế, không thể dừng lại vì ai.

Trúc Vận thấy Tề Ngọc Yên vẫn tỏ thái độ kiên quyết như cũ, đành thờ dài, không nói gì thêm.

Qua vài ngày, lại có tin truyền đến.

Hoàng đế lại gọi tấn phi tới thị tẩm, lần này người hần sủng hạnh, là Phan Dữu Quân.

Lúc Tề Ngọc Yên nghe vậy, tức đến suýt không thở nổi.

Nàng có thể chịu được việc Lý Cảnh sủng hạnh La Xảo Nhi, thậm chí là việc hần sủng hạnh Lương Tử Vân, nhưng tuyệt đối không chấp nhận được việc hần sủng hạnh Phan Dữu Quân.

Nàng không cách nào quên được, kiếp trước Phan Dữu Quân đã bày tính hãm hại mình và Chung Dục, hại mình bị phế thi thối, phụ thân ả còn hại cả nhà của mình, ngay cả Huyền nhi mình xem như sinh mệnh cũng bất hạnh không thoát khỏi. Tuy kiếp này Phan Dữu Quân vẫn chưa làm ra chuyện xấu xa gì với nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn ngập đầy thù hận với ả đàn bà lòng dạ ác độc này.

Nhưng, nàng hiện giờ, chẳng có quyền lên tiếng với chuyện Phan Dữu Quân được sủng ái. Đầu năm chọn ra bốn vị tấn phi, ngoại trừ nàng, ba người còn lại đều được sủng ái hết rồi. Trong mắt mọi người, nàng chẳng qua là một lãnh phi bị Hoàng đế ghét bỏ mà thôi.

Thấy sắc mặt Tề Ngọc Yên tái nhợt, thân thể hơi run. Trúc Vận hiểu khó chịu trong lòng nàng, vội tiến lên khuyên nhủ: “Quý nhân, mặc dù hiện giờ trong số tấn phi của Hoàng thượng, chỉ có cô chưa được thị tẩm, nhưng tình cảm của Hoàng thượng dành cho cô không hề kém các nàng, chỉ cần cô chủ động lấy lòng Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ...”

Không để Trúc Vận nói hết câu, Tề Ngọc Yên liền lắc đầu: “Trúc Vận, lần trước ta đã nói rồi, như này rất tốt.” Nàng quay mặt đi, nhìn Trúc Vận, khẽ cười nói: “Không phải ta vẫn luôn hi vọng mình được Hoàng thượng lạnh nhạt sao, bây giờ chẳng phải hợp với ý ta rồi còn gì?”

“Nhưng mà, quý nhân, không được Hoàng thượng sủng ái, cuộc sống trong cung sẽ rất khó khăn.” Trúc Vận thờ dài một hơi.

“Còn có thể khó khăn tới mức nào?” Tề Ngọc Yên khẽ cười: “Chuyện khó khăn hơn, ta cũng trải qua rồi, mấy thứ này đáng là gì?”

Kiếp trước ở trong lãnh cung lạnh lẽo âm thấp, không phải một mình nàng vẫn sống sót tới hơn nửa năm đó sao? Nàng tin rằng, không có cuộc sống nào còn khó khăn hơn những ngày tháng trong lãnh cung.

“Phải rồi, Hoàng thượng còn tấn phong Phan tần làm cơ nữ.” Trúc Vận lại nói thêm.

Hiện giờ, quý nhân nhà mình vừa không được thị tẩm, lại không được tấn vị phân, sống trong cung này, thật sự có chút bất tiện.

Tề Ngọc Yên dường như không để ý tới chuyện này, cười nhẹ với Trúc Vận: “Nàng ta tấn vị phân thì tấn vị phân, liên quan gì tới ta?”

Nghe nàng nói vậy, Trúc Vận đực mặt, không nói gì nữa.

“Phải rồi, Trúc Vận.” Tề Ngọc Yên nói tiếp: “Em tìm hoa tượng* xin vài cây hoa về đây, ta muốn trồng hoa trong sân.”

(Hoa tượng: thợ làm vườn.)

Trúc Vận hỏi: “Bây giờ Quý nhân còn có tâm trạng trồng hoa ư?”

“Trồng hoa và luyện chữ giống nhau cả, đều giúp tu tâm dưỡng tính. Dù sao ta nhân rồi không có việc gì làm, trồng hoa cũng tốt.” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Dạ, tối nay nô tỳ sẽ tìm hoa tượng.” Trúc Vận đành phải đáp.

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Tốt nhất phải là hoa sấp nở ấy.”

“Dạ.” Trúc Vận gật đầu đáp.

Trong cung đã biết Tề Ngọc Yên khỏi bệnh, dung mạo đã bình thường trở lại, nàng cũng không thể lấy tiếng là dưỡng bệnh trốn trong Chiêu Thuần cung nữa, nên hằng ngày tới thỉnh an Trịnh hoàng hậu.

Trịnh hoàng hậu trời sinh đố kỵ, thấy sau khi Tề Ngọc Yên khỏi bệnh, dung mạo hoa nhường nguyệt then, trong lòng vô cùng không vui. Nhưng nhiều ngày qua, lại thấy dường như nàng cũng không được Lý Cảnh sủng ái, vẫn chưa gọi nàng thị tẩm, nên không quan tâm tới nàng nữa, mà đặt tâm tư lên người ba vị tần phi được sủng khác.

Cứ như vậy, cuộc sống của Tề Ngọc Yên khá hơn nhiều. Mỗi ngày tới Khôn Dương cung ứng mao* rồi rời đi, thời gian còn lại chỉ ở trong Chiêu Thuần cung, chăm hoa nhỏ cỏ, đánh đàn, thêu thùa, cuộc sống vô cùng thanh thoi. Mặc dù đôi lúc vô tình nghe được Lý Cảnh gọi ba người kia tới thị tẩm, trong lòng nàng vẫn sẽ khó chịu chút ít, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện giờ mình như vậy cũng coi như là cầu gì được nấy, dần già cũng nghĩ thoáng hơn.

(Ứng mao: gọi đến tên thì thưa, như kiểu điểm danh ấy.)

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Triệu kiến

Ngày hôm đó, Lý Cảnh xử lý xong chính sự, vừa quay về Càn Dương điện, Chu Nguyên đã vội tiến tới bẩm báo: “Hoàng thượng, sáng sớm Mã Bình đại nhân đã tới, muốn cầu kiến Hoàng thượng.”

Ánh mắt Lý Cảnh chớp lóe, vội nói: “Mau truyền.”

“Dạ.” Chu Nguyên hành lễ, rồi lui xuống.

Chẳng bao lâu, Mã Bình tiến vào điện, hành lễ với Lý Cảnh: “Thần Mã Bình, tham kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Lý Cảnh nâng tay, vội hỏi: “Trẫm sai người tìm hiểu sự tình thế nào rồi?”

Mã Bình cúi đầu chấp tay nói: “Về chuyện trước khi Tề quý nhân nhập cung, thần đã tìm hiểu kỹ! Thời thơ ấu Tề quý nhân được phu phụ Tề tướng quân đưa về quê nhà Mi Dương, bầu bạn với Tề lão phu nhân cùng ấu đệ. Ngoại trừ người nhà họ Tề, không nghe nói có tiếp xúc với bất kỳ nam nhân nào khác. Sau khi nàng về kinh, ở trong Tề phủ không ra cửa trước không bước cửa sau, chỉ có lúc năm mới thì mới cùng phụ mẫu huynh đệ tới Hoài Dương hầu phủ chúc tết. Dạ, thần còn được biết, ngũ công tử Chung Dục của Hoài Dương hầu gia nhận Tề tướng quân làm thầy, thường xuyên ra vào Tề phủ.”

Nghe đến đó, chân mày Lý Cảnh hơi nhíu lại: “Nói vậy là, nam nhân bên ngoài duy nhất mà nàng thường xuyên tiếp xúc, chỉ có thể là Chung gia ngũ lang Chung Dục?”

Mã Bình ngừng một lát, cúi đầu trả lời: “Hồi Hoàng thượng, đúng thật là vậy. Thần còn nghe nói đêm Nguyên Tiêu năm nay, đáng lẽ Tề quý nhân có hẹn dạo chơi hội đèn lồng cùng với Chung Dục và kỳ muội Chung Xảo Trân, nhưng không ngờ đang trên đường thì Chung Xảo Trân bị xe ngựa dọa sợ té ngã gây chấn thương. Chung Dục vì đưa nàng ấy hồi phủ đánh phải nửa đường rồi đi, không thể cùng dạo chơi với Tề quý nhân. Sau đó Tề quý nhân một mình tới hội đèn lồng, mới gặp được Hoàng thượng.”

Lý Cảnh nghe đến đó, ngực buồn bực.

Tất cả nghi hoặc trong lòng, vào giờ phút này, như thể được tháo gỡ từng chút một.

Thì ra sở dĩ nàng xuất hiện tại hội đèn lồng đêm Nguyên Tiêu, là có ước hẹn với Chung Dục. Chẳng trách nàng ấy sẽ tới miếu Nguyệt Lão cầu nhân duyên, chẳng trách nàng ấy sẽ lén bỏ rơi mình, chẳng trách nàng ấy sẽ cố ý giả xấu không muốn gần mình. Toàn bộ chuyện này đều bởi vì, trong lòng nàng, đã có người khác.

Trong tim nàng không có hắn.

Nghĩ đến đây, tay hắn đang buông thõng nắm chặt thành quyền.

Nhưng từ đêm Nguyên Tiêu đó, nàng đã tiến vào lòng hắn rồi. Chẳng lẽ mình phải cứ thế mà buông bỏ sao? Hắn không cam lòng.

Lý Cảnh khóa chặt hai hàng lông mày, trầm ngâm một lúc rồi nâng mắt hỏi: “Chung Dục phụ trách trực mãng nào trong cung?”

Mã Bình hồi đáp: “Chung thị vệ phụ trách trực phía Nam hồ Quỳnh Phương.”

“Chẳng phải nơi đó gần Chiêu Thuần cung sao?” Lý Cảnh hỏi.

Mã Bình gật đầu nói: “Dạ, Chiêu Thuần cung cũng nằm ở phía Nam hồ Quỳnh Phương.”

“Người về truyền ý chỉ của ta, điều Chung Dục tới trông coi Thanh Đường.” Lý Cảnh nói.

Trong cung có ba hồ, ở giữa là hồ Úc Xuân, phía Tây Nam là hồ Quỳnh Phương, Thanh Đường khá nhỏ, nằm góc Đông Bắc, cách xa Chiêu Thuần cung nhất.

“Thần sẽ trở về an bài ngay lập tức.” Mã Bình nói.

“Được, người mau trở về điều Chung Dục đi, từ giờ trở đi, đừng để hần tiếp tục lảng vảng xung quanh Chiêu Thuần cung.” Lý Cảnh nói.

“Dạ.” Mã Bình lui xuống.

Lý Cảnh quay đầu, tới bên án thư, ngắm bức họa vẽ một nữ tử đang bày trên bàn. Người trong tranh mỉm cười đẹp xinh, thiên kiều bách mị, nhưng kým đồng tiền xinh đẹp đó lại không phải dành cho mình. Trong lòng hần chợt dâng lên một cảm giác thất bại chưa từng có.

(Thiên kiều bách mị xinh đẹp tuyệt trần.)

“Thường Hải.” Hần hô lớn.

Thường Hải vội vã tiến tới, khom người hỏi: “Hoàng thượng có chuyện gì ạ?”

Lý Cảnh ngừng một lát, làm bộ vô thức hỏi: “Ừ, Tề quý nhân, dạo gần đây làm, làm gì?”

Thường Hải hồi đáp: “Hồi Hoàng thượng, dựa vào hồi báo của những người tiểu nhân phái đi nghe ngóng thì Tề quý nhân ngoại trừ ngày ngày tới chỗ Hoàng hậu nương nương thỉnh an, chiều nào cũng đi dạo một lúc trong rừng hoa gần Chiêu Thuần cung, rồi ở lì trong cung, không hề ra ngoài.”

Lý Cảnh ngừng đầu: “Sao? Nàng làm những gì trong cung?”

“Hồi Hoàng thượng, nghe nói hằng ngày Tề quý nhân chỉ trông hoa đánh đàn, đọc sách, luyện chữ trong cung mà thôi, ngoại trừ La tiểu nghi thỉnh thoảng tới thăm người, thì người không qua lại gì với những cung phi khác.” Thường Hải hồi đáp.

“Trông hoa đánh đàn? Đọc sách luyện chữ?” Lý Cảnh hừ lạnh, cắn răng nói: “Cuộc sống của nàng ta thành thoi an nhàn ghê.”

Thường Hải thấy sắc mặt Lý Cảnh không vui, không dám nói tiếp.

Ánh mắt Lý Cảnh dán chặt vào nữ tử trong bức họa, trong lòng gợn dữ. Vì nàng mà mình ngày ngày mất ăn mất ngủ, vậy mà nàng ta lại như một người nhàn rồi, sống ung dung tự tại đến thế.

Nghĩ tới đây, Lý Cảnh ngừng đầu, lạnh giọng nói với Thường Hải: “Truyền ý chỉ của Trẫm, thông báo Tề quý nhân thị tẩm tối nay.”

Thường Hải nghe xong, kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: “Dạ.” Rồi gọi Chu Nguyên tới Chiêu Thuần cung thông truyền.

Lúc Chu Nguyên tới, Tề Ngọc Yên đang đọc sách trong phòng.

Nghe Chu Nguyên giải thích rõ mục đích đến, nàng ngăn người mãi, hồi lâu sau mới tỉnh lại, hỏi: “Hoàng thượng muốn gọi ta tới thị tẩm?” Trên mặt trong mắt, tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng thế ạ. Xin Tề quý nhân đến tối thì chuẩn bị tắm rửa thay đồ, sau giờ Tuất sẽ có cung nhân tới đón quý nhân tới Càn Dương cung trước.” Chu Nguyên cung kính hồi đáp.

Tề Ngọc Yên nghe Chu Nguyên nói, cắn môi, sau một lúc mới nói: “Nhưng mà, mấy ngày này ta không thể thị tẩm.”

“Tại sao ạ?” Chu Nguyên nhướn mày, về mặt kinh ngạc.

Trên mặt Tề Ngọc Yên hơi phỉếm hồng, nói: “Ta đang trong kì nguyệt sự, sao có thể thị tẩm được?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Chu Nguyên đỏ mặt, vội cúi đầu, thấp giọng hồi đáp: “Tiểu nhân đã hiểu, vậy tiểu nhân sẽ trở về bẩm báo lại cho Hoàng thượng.” Nói xong Chu Nguyên liền lui xuống.

Chờ Chu Nguyên đi rồi, Trúc Vận và Mai Hương nhanh chóng tiến đón.

“Quý nhân, tại sao Hoàng thượng muốn gọi cô thị tẩm thế?” Mai Hương khó hiểu hỏi.

“Ta không rõ nữa.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, trên mặt mang vẻ mờ mịt. Nàng không hiểu, Lý Cảnh rõ ràng cố ý lạnh nhạt mình, tại sao đột nhiên lại gọi mình tới thị tẩm chứ.

Trúc Vận lại có chút vui vẻ, cười nói: “Quý nhân, nô tỳ đã nói rồi mà, Hoàng thượng có tình ý với cô, ngài ấy chắc chắn không từ bỏ cô đâu. Giận đối cô vài ngày, cô còn chưa bực, ngài ấy đã chịu thua rồi.” Nói xong liền cười như nắc nẻ.

Tề Ngọc Yên thờ dài một hơi, không nói gì. Mặc kệ Lý Cảnh muốn trừng phạt mình, hay là không quên được mình, hần gọi nàng thị tẩm, đối với nàng mà nói, nhất định không phải là chuyện tốt. Tuy đã vượt qua cửa ải ngày hôm nay, nhưng ải phía sau, có thể còn vượt được nữa không?

Chu Nguyên trở lại Càn Dương điện, không dám nói trực tiếp với Hoàng đế chuyện Tề Ngọc Yên không thể đến thị tẩm, liền tới bên người Thường Hải, ghé tai gã nói vài câu.

Thường Hải nghe xong, thoáng sững sốt. Quan sát một thời gian, gã cũng nhận ra, Lý Cảnh có tâm tư đặc biệt với Tề Ngọc Yên. Lần này người gọi Tề Ngọc Yên tới thị tẩm, hẳn là cũng khác so với những người trước, không biết tối nay ngài ấy không thể gọi mỹ nhân đến như ý, có tức giận hay không nữa.

Gã chậm rãi tới bên Hoàng thượng, cẩn thận cười nói: “Hoàng thượng, tối nay, e rằng Tề quý nhân không thể đến thị tẩm.”

Lý Cảnh vừa nghe, chân mày cau lại, hỏi: “Tại sao? Nàng dám kháng chỉ?”

Thường Hải vội vã lắc đầu, nói: “Đương nhiên không phải ạ.”

“Vậy vì sao nàng ấy không thể thị tẩm?” Lý Cảnh hỏi.

Thường Hải lưng túng cười, nói: “Hồi Hoàng thượng, Tề quý nhân, đến... đến nguyệt tín ạ.”

Lý Cảnh nghe xong, sửng sò một lúc. Rất nhanh, Thường Hải liền thấy tai hắn đỏ lên.

Mặc dù hắn là Hoàng đế, nhưng hiện tại vẫn là một thiếu niên ngây thơ.

Lý Cảnh im lặng một hồi rồi mới lên tiếng: “Vậy, nguyệt sự, bình thường là bao lâu?”

Thường Hải càng thêm xấu hổ, nói: “Chuyện này tiểu nhân thật sự không biết.” Nói xong gã thấy ngoài điện có cung nữ đang trực, vội gọi: “Thái Bình, ngươi vào đây.”

Nhanh chóng, một cung nữ mười lăm mười sáu tuổi vào trong điện.

“Thái Bình, nguyệt sự của nữ tử thông thường bao ngày thì sạch?” Thường Hải hỏi.

Nghe câu hỏi này, tiểu cung nữ tên Thái Bình này đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt đỏ rần, lí nhí nói: “Hồi Thường công công, chuyện này, không phải ai cũng giống nhau, có người chỉ cần ba bốn ngày, có người phải bảy tám ngày.”

“Ra thế.” Thường Hải phát tay, “Ngươi xuống đi.”

“Dạ.” Thái Bình đỏ bừng mặt, lui xuống.

“Hoàng thượng, người nghe thấy rồi chứ ạ?” Thường Hải cẩn thận hỏi.

Giương mặt vốn đang phỉếm hồng của Lý Cảnh từ từ trở lại bình thường. Hắn suy tính một lát rồi nói: “Được, vậy Trẫm chờ nàng ấy mười ngày. Sau mười ngày, xem nàng ấy còn có thể viện cớ gì nữa!”

Năm ngày sau, nguyệt sự của Tề Ngọc Yên đã sạch sẽ. Nàng sợ Lý Cảnh lại gọi mình thị tẩm, sợ mất mặt qua hai ngày, thấy Lý Cảnh không gọi mình thị tẩm, lại thà lòng.

Nào ngờ tới ngày thứ ba, Chu Nguyên lại tới Chiêu Thuần cung, truyền ý chỉ của Lý Cảnh, để nàng thị tẩm.

Lúc Lý Cảnh không phải người gọi nàng, nàng nom nớp lo sợ, bây giờ thật sự đến gọi nàng, nàng lại bình tĩnh ngoài dự đoán của mọi người.

Cái gì cần đến ắt sẽ đến, chẳng nào cũng không tránh khỏi.

Đêm xuống, có cung nữ từ Càn Dương cung tới, hầu hạ Tề Ngọc Yên tắm rửa. Những chuyện này, kiếp trước nàng đã trải qua rất nhiều, vào thang thất*, nàng cũng thân nhiên để các cung nữ vồn nàng.

(Thang thất: Phòng tắm nước nóng.)

Quân sự cung nữ tên là Thu Sương, kiếp trước cũng từng hầu hạ Tề Ngọc Yên nhiều lần, nàng không xa lạ gì.

Tắm xong, Thu Sương cười hỏi: “Giờ quý nhân muốn ra, hay là muốn tắm thêm một lúc ạ?”

“Các ngươi ra ngoài đi, ta muốn ở trong này một lúc.” Nàng trả lời.

“Dạ.” Thu Sương nở một nụ cười thân thiện, nói: “Canh giờ không còn sớm, quý nhân đừng tắm lâu quá, để Hoàng thượng chờ lâu.”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

Thu Sương dẫn cung nữ ra ngoài thang thất, đóng cửa lại.

Trong thang thất chỉ còn lại một mình Tề Ngọc Yên.

Ngoại trừ tiếng hít thở của mình, không còn bất cứ âm thanh nào khác. Nàng ngâm người vào trong làn nước tỏa hương thơm ngát của cánh hoa, cảm giác làn nước ấm áp này dịu dàng bao bọc mình, làm cho tâm tư hỗn loạn của nàng từ từ ổn định hơn.

Cảm thấy đủ rồi, nàng đứng dậy từ trong thùng tắm, cũng không gọi người hầu hạ, tự mình lau sạch thân thể, sau đó mặc vào chiếc váy La Hải đường màu đỏ dùng hoa phượng vĩ xe chỉ vàng trang trí treo ở trên y hành*.

(Y hành: xà ngang đặt quần áo.)

Lúc này, Thu Sương gõ nhẹ lên cửa, hỏi: “Không biết quý nhân đã xong chưa ạ?”

“Xong rồi.” Tề Ngọc Yên lên tiếng, thất dai lưng cẩn thận, sau đó tới cửa, đẩy cửa đi ra ngoài.

Thu Sương chờ ở trước cửa, thấy Tề Ngọc Yên đã mặc xiêm y, hơi kinh ngạc, nhưng chỉ biểu hiện thoáng qua, rất nhanh liền trở lại như thường, cung kính cười với nàng, nói: “Bây giờ nô tỳ sẽ hầu hạ quý nhân đi trang điểm.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Làm phiền Thu Sương cô cô.”

“Bổn phận của nô tỳ, quý nhân không cần đa lễ.” Thu Sương mỉm cười.

Vào phòng, Tề Ngọc Yên ngồi ở trước gương đồng trang điểm, nhìn mình trong gương, vẽ mặt bôi rối.

Thu Sương vấn cho nàng một Lưu Vân kế, cắm một chiếc trâm điệp luyến hoa trên búi tóc, sau đó cúi người, nói với Tề Ngọc Yên: “Quý nhân muốn nô tỳ trang điểm thế nào ạ?”

Tề Ngọc Yên nói với Thu Sương: “Nhạt thôi.”

“Dạ.” Thu Sương hành lễ, sau đó trang điểm cho Tề Ngọc Yên, vẽ lông mày, đánh phấn, tô son.

Trang điểm xong, trong gương phản chiếu lại một gương mặt xinh đẹp kiểu điểm.

Thu Sương nhìn nữ tử trong gương, nhẹ nhàng cười nói: “Quý nhân, có hài lòng không ạ?”

Tề Ngọc Yên nhìn mình trong gương đồng, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, sau đó gật đầu, nói với Thu Sương: “Rất tốt.”

“Nghỉ liền đã chờ ở ngoài Chiêu Thuận cung, quý nhân nên qua đó sớm chút ạ.” Thu Sương còn nói thêm.

Nghe Thu Sương nói như vậy, Tề Ngọc Yên đột nhiên hốt hoảng. Nàng gật đầu qua quýt, đáp lời: “Ừ.” Sau đó đứng dậy, không cẩn thận đụng phải hộp phấn sáp đặt trên bàn trang điểm, chiếc hộp rơi khỏi bàn trang điểm, phấn vương vãi đầy đất.

Nàng nhìn phấn sáp đầy đất, thần người.

“Quý nhân cứ đi trước đi ạ, chỗ này để cung nữ dọn dẹp là được.” Nói xong, Thu Sương vội đỡ nàng bước ra ngoài cung. Thời điểm không còn sớm, không thể trì hoãn thêm nữa.

Đi thị tắm, sẽ do cung nhân của Càn Dương cung hầu hạ, nên không thể mang theo thị nữ của mình được. Mặc dù Mai Hương và Trúc Vận lo lắng cho Tề Ngọc Yên, cũng chỉ có thể đưa nàng tới trước cửa của Chiêu Thuận cung, nhìn nàng lên nghi liền, đi về phía Càn Dương cung.

Ngồi trên nghi liền, càng tới gần Càn Dương cung, Tề Ngọc Yên càng lo sợ. Nàng không biết, đợi chờ mình đêm nay, sẽ là vận mệnh nào.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Càn Dương

Đến trước cửa Càn Dương cung thì nghi liền dừng lại.

Thu Sương tới bên nghi liền, thấp người nhỏ giọng nói với Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, đã tới rồi ạ.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên hít sâu một hơi, sau đó đứng lên, xuống khỏi liền.

“Từ từ thôi, Tề quý nhân.” Thu Sương vội vươn tay đỡ nàng.

Tề Ngọc Yên xuống khỏi liền, ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn của Càn Dương cung.

Mặc dù kiếp này là lần đầu tiên đến đây, nhưng từng cảnh cây ngọn cỏ trong Càn Dương cung, nàng đều thuộc rõ như lòng bàn tay. Nàng không ngờ, kiếp này, mình ngàn tránh vạn trốn, cuối cùng vẫn phải bước vào nơi này.

Bước qua cửa cung, nhìn cảnh vật xung quanh quen thuộc, chỉ cảm thấy cả người trở nên dờ dẩn. Cứ thế mà bị Thu Sương vừa dìu vừa kéo tới bên trong tấm điện của Lý Cảnh.

Lúc này Hoàng đế không ở trong điện, tấm điện ngoại trừ hai cung nhân hầu hạ bên ngoài cửa, không còn người nào khác.

Thấy không có mặt Hoàng đế, Thu Sương hỏi một tiểu thái giám đứng hầu bên cạnh: “Hoàng thượng vẫn chưa trở lại à?”

Tiểu thái giám cúi đầu trả lời: “Hoàng thượng vẫn đang ở thư thất phê sớ xếp.”

“Vậy à.” Thu Sương gật đầu, dìu Tề Ngọc Yên tiến vào điện, đưa tới bên giường ngồi xuống, thấp giọng nói: “Xin quý nhân đợi ở đây một lát, Hoàng thượng chút nữa sẽ đến.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên lên tiếng.

“Nô tỳ ra ngoài trước, sẽ hầu hạ ở bên ngoài. Nếu quý nhân có việc gì cứ gọi nô tỳ một tiếng là được.” Thu Sương nói.

“Ta biết rồi.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Thu Sương hành lễ rồi lui xuống, ra ngoài cửa điện.

Bây giờ đã vào đông, thời tiết có hơi rét lạnh. Mặc dù bên trong tấm điện có đốt địa long*, nhưng gió thổi qua cửa vẫn hơi lạnh. Bởi vì phải thị tắm nên Tề Ngọc Yên cũng không mặc nhiều. Thu Sương ra ngoài điện, sợ gió lạnh thổi vào làm nàng lạnh, nên đóng cửa lại.

(Đốt địa long: là cách làm ấm cả phòng vào mùa đông của nhà giàu, có tiền thời cổ đại Trung Hoa.)

Cửa vừa đóng, trong phòng ấm lên rất nhiều. Mặc dù không cảm thấy lạnh, nhưng thân thể của Tề Ngọc Yên vẫn hơi run rẩy.

Nàng cố gắng ổn định lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn quanh phòng một lượt. Tấm điện của hần, dường như chẳng khác kiếp trước là mấy, chỉ là thiếu vật dụng của nàng mà thôi.

Ngắm căn phòng này, trong lòng nàng bùi ngùi muôn vàn. Kiếp trước, lần đầu tiên của mình trao cho hần cũng tại trong đây. Nhưng khi đó nàng và Lý Cảnh lưỡng tình tương duyệt, nàng tràn đầy vui mừng mà tới. Nhưng kiếp này, trong lòng nàng chỉ muốn trốn tránh hần, còn hần lại chưa nguôi giận với nàng. Với tình hình như này, nàng cũng không biết chốc nữa hần đến, nàng nên đối mặt với hần thế nào.

Ngồi trên tháp, hai tay nàng xoắn chặt lại với nhau, đầu ngón tay run run. Tâm trạng rối rắm lúc này, thật khó có thể diễn tả bằng lời.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe thấy bên ngoài dần dần ồn ào, một trận tiếng bước chân chậm rãi tới trước điện.

“Nô tỳ gặp qua Hoàng thượng.” Đây là tiếng của Thu Sương.

Nghe thấy vậy, lòng nàng căng thẳng.

“Nàng ấy đang ở bên trong hả?” Hần hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, Tề quý nhân chờ trong phòng đã lâu rồi ạ.” Thu Suong hồi đáp.

Nghe Thu Suong nói, Lý Cảnh cũng không nói tiếp nữa, trực tiếp tới trước cửa, đang chuẩn bị đẩy cửa. Đột nhiên hắn cảm thấy trong lòng mình có chút khẩn trương, đầu ngón tay hơi run. Hần hít một hơi, ổn định lại tinh thần, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nghe cửa đánh lên tiếng “két”, nữ tử đang ngồi trong phòng ngẩng đầu, trong mắt ngập đầy sợ hãi.

Ánh mắt hai người giao nhau, nàng vội vã cúi đầu, đứng dậy.

“Các người hầu hạ ở bên ngoài.” Hần phân phó, rồi nhấc chân vào phòng.

“Dạ.” Đợi hắn vào phòng, Thường Hải đóng cửa lại sau lưng hắn.

Nàng đứng khúm núm, nhìn hắn đi đôi giày cừu long xuất hiện trước mắt mình, nàng nhanh chóng quỳ xuống, hành lễ nói: “Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Giọng nói có hơi run rẩy.

Hần nhìn nàng từ trên cao xuống.

Mái tóc đen vấn một Lưu Vân kế, hạt châu trên trăm rú xuống, nhẹ nhàng đung đưa, giống như tim hắn, xao động không ngừng.

Hần khom lưng xuống, bắt lấy hai cánh tay của nàng, đỡ nàng dậy khỏi mặt đất, khẽ giọng nói: “Đứng lên đi.” Thấy nàng xuất hiện như vậy trước mắt mình, hắn bỗng cảm thấy phần uất tích tụ trong lòng mấy ngày nay, bất chợt tan thành mây khói.

Nàng đứng lên, nhìn hắn.

Tay hắn vẫn nắm hai cánh tay nàng, như muốn ôm lấy nàng.

Kiếp này, lần đầu tiên họ tiếp xúc gần như vậy. Mặt nàng chẳng hiểu sao bỗng bị hun nóng.

Nàng không dám nhìn hắn nữa, vội cúi đầu, trầm thấp gọi một tiếng: “Hoàng thượng.”

Nghe nàng dịu dàng gọi tiếng, nhìn hai má đỏ ửng của nàng, trong nhất thời hắn ngây người ra.

Lớp trang điểm nhàn nhạt trên mặt nàng, gờ đầy căng lộ ra vẻ quyến rũ động lòng người. Hai người gần như vậy, hơi ấm trên cơ thể nàng, mùi thơm tỏa ra trên người nàng, không ngừng xông thẳng vào hắn.

Cổ họng hắn hơi nhấp, đột nhiên kéo nàng tới gần.

Nàng hoảng sợ hô lên một tiếng, hai tay đặt trước ngực hắn, kêu lên: “Hoàng thượng làm gì vậy?”

Nhìn kinh hoàng ngập đầy mắt nàng, hắn bình tĩnh lại, sau đó khước miệng kéo lên ý cười chế giễu, nhẹ giọng nói: “Tề quý nhân, nàng nói xem Trẫm muốn làm gì?”

Nàng sùng sốt.

“Nàng nói đi, Trẫm truyền nàng tới là để làm gì nào?” Hần nhìn nàng.

“Hoàng thượng truyền, truyền tần thiếp tới, là, là để, để thị tẩm ạ.” Lòng nàng hoảng hốt, lắp bắp nói.

“Nàng đã tới thị tẩm, thân mật một chút có gì phải ngại chứ?” Trong mắt hắn lóe qua một tia bốn cột.

Nàng ngo ngắc.

“Thị tẩm phải làm như thế nào? Trước khi nhập cung, giáo tập cô cô không dạy nàng à?” Hần lại hỏi.

Thị tẩm phải làm như thế nào? Trong lòng nàng biết rất rõ. Kiếp trước ngày nào hai người cũng dính chung một chỗ, loại chuyện này cũng trải qua vô số. Nhưng Lý Cảnh kiếp này và Lý Cảnh kiếp trước, đối xử với nàng như thể hai người khác nhau, khiến cho nàng có chút bối rối.

Thấy nàng ngần ra, hắn lặp lại lời nói: “Tề quý nhân, lời của Trẫm, nàng không nghe thấy gì sao?”

Mặt nàng đỏ bừng, chỉ thấy hai tai cũng nóng dần, cúi đầu, lên tiếng: “Tần thiếp biết ạ.”

Hầu hắn ngủ, cũng không phải chưa từng ngủ cùng hắn bao giờ, kiếp trước lần lộn nhiều như vậy rồi, chỗ nào trên người hắn có nốt ruồi nàng cũng rõ. Tuy bây giờ thái độ của hắn đối với nàng khác với kiếp trước, nhưng dù gì cũng vẫn là hắn không phải ư? Còn gì phải thẹn thùng nữa? Nghĩ tới đây, nàng nhắm mắt, cắn răng, vươn tay tới bên hông của hắn, nắm lấy đai lưng của hắn, bắt đầu côi.

Hần đỡ người.

Không ngờ Tề Ngọc Yên lại có lá gan lớn như thế, vừa đưa tay đã côi đai lưng của mình. Hắn run sợ, vội vàng bắt lấy những ngón tay hư của nàng, hỏi: “Nàng, nàng đang làm gì thế hả?”

Nàng mở mắt, ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn hắn, hỏi: “Không phải Hoàng thượng gọi tần thiếp tới thị tẩm sao?”

Mặt hắn đỏ bừng: “Vậy nàng, nàng côi đai lưng của ta làm gì?”

“Không côi áo cho Hoàng thượng thì tần thiếp thị tẩm thế nào được ạ?” Nàng cũng đỏ mặt.

Ngước mắt nhìn bộ dạng cùng quần của hắn, nàng ngần ra, sau đó cười rộ: “Chẳng lẽ Hoàng thượng gọi tần thiếp tới, không phải thị tẩm?”

Bị nàng cười, hần hơi tức giận: “Ai nói không thị tẩm hả? Việc này, tất nhiên phải, phải lên giường mới làm.” Nói xong hần ôm ngang hông nàng, thuận thế đẩy nàng ra sau.

Nàng mất thăng bằng, kinh hô một tiếng rồi ngã xuống giường.

Hần nhào người lên, đặt nàng ở dưới mình.

Nàng nâng mày, hần cúi đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hô hấp hai người nặng dần hơn.

“Hoàng, Hoàng thượng.” Nàng gọi hần.

“Tề quý nhân, bây giờ mới thị tẩm thật này.” Hần nói.

“Nhưng, Hoàng thượng, người cứ dè dặt thế này, tẩm thiếp không có cách nào cời áo cho Hoàng thượng.” Nàng thờ hờn hờn nói.

Hần áp trên người nàng, ngửi hương hoa thơm ngát trên người nàng, nghe tiếng tim đập rộn rã của nàng, đầu óc hần lộn xộn hết cả lên.

Vốn gọi nàng tới thị tẩm, chỉ vì nghe Thường Hải nói rằng nàng sống quá mức tự do tự tại, trong lòng buồn bức phát sợ, biết nàng không muốn lại gần mình, cố ý muốn trêu đùa nàng. Nhưng bây giờ, ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, hần, trái lại thật sự có chút muốn nàng.

Nhưng, trong lòng nàng không có hần. Nếu như mình cứ vậy mà muốn nàng, liệu nàng có hận mình hơn không?

Hần nhìn nàng, tinh thần bấp bênh.

Hần nhỏ giọng hỏi: “Nàng nguyện ý ư?”

Nàng ngần ra.

Tại thời điểm này rồi chàng lại còn hỏi mình có nguyện ý hay không.

Từ đáy lòng nàng cười khổ một tiếng. Hần là Hoàng đế, nàng là phi tử của hần, nàng dám nói không nguyện ý sao? Huống hồ hiện giờ mình đã bị hần phát hiện, việc thị tẩm này sớm muộn cũng phải đối mặt.

Nàng nhìn hần.

Hần cũng nhìn nàng.

Ánh mắt của hần, vẫn lưu luyến thâm tình như xưa. Khiến cho nàng không phân nổi người trước mặt, rốt cuộc là hần kiếp trước, hay là hần hiện tại.

Nàng do dự chốc lát, vươn hai tay, nhẹ nhàng vòng lấy cổ hần, nhỏ giọng nói: “Có thể hầu hạ Hoàng thượng, là phúc phận của tẩm thiếp.”

Nghe nàng nói, hần ngẩn ngơ.

Nghĩa là nàng nguyện ý?

Trong lòng hần mừng rỡ như điên.

Hần nhìn người nàng, da thịt trắng tuyết, mày như viễn sơn, mắt tựa thu thủy, đôi môi rực sáng như pháo hoa, toàn bộ đều khiến lòng hần rung chuyển. Hần biết, trong lòng mình có nàng, nhưng nàng lại trốn mình từ xa, nếu như mình muốn nàng, nàng có thể sẽ cứ vậy mà nhận mệnh*, quyết một lòng theo mình không?

(Nhận mệnh: chấp nhận số mệnh.)

Đầu hần từ từ thấp xuống, đến gần bên môi nàng.

Môi hần vừa chạm vào của nàng, nàng giống như nai con bị dọa sợ, đầu hơi rụt lại về phía sau, nhưng không hề né tránh.

Môi của nàng, tròn nhắn mềm mại, tựa như còn mang theo mùi hương hoa dịu dịu, ngọt ngào đến thế, khiến hần bất giác trầm mê. Hần càng hôn càng sâu, cảm nhận được nàng thận trọng đáp lại mình, hần tiến công mãnh liệt hơn, dính chặt lấy môi nàng.

Thật lâu sau, hần mới buông nàng ra.

Nàng nhìn hần, thờ lầy thờ dề.

Môi nàng có hơi sưng lên, son đỏ trên môi đã hơi lem ra.

Hần vươn tay lau sạch vệt son cho nàng.

Nàng nhìn hần, cắn môi, không nói gì.

Nhìn dáng vẻ của nàng, lòng hần lay chuyển, tay vuốt ve trên môi nàng, lướt qua cằm nàng, cổ, xuống dưới.

Hần cảm nhận được thân thể nàng cứng đờ, sau đó thấy nàng nhắm hai mắt lại, mặc cho tay mình dạo chơi trên thân thể nàng.

Tay sờ tới dây lưng của nàng, kéo nhẹ một cái. Váy áo của nàng liền mở ra, xuân quang che hờ trước ngực từ từ hé mở.

Hần cảm thấy miệng lưỡi khô khốc.

Ngắm nhìn thân thể đẹp đẽ như bạch ngọc của nàng, hần nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhẹ nhàng gọi nàng: “Ngọc Yên.”

“Đạ.” Nàng rất tự nhiên đáp lời, tựa như hai người đã quen thuộc từ rất lâu rồi.

Phản ứng này của nàng, có hơi nằm ngoài dự tính của hắn. Trong lòng hắn mừng rỡ, môi lại phù lên đôi môi kiêu kiêu của nàng.

Bàn tay hắn tiến vào váy nàng, vuốt ve thân thể nhẵn mịn của nàng, chậm rãi cởi váy áo của nàng ra.

Sau đó hắn nhấc thân, cởi áo bào của mình ra.

Nàng không mở mắt, hai tay nắm chặt vải trải giường, thân thể cứng ngắc không dám cử động.

Hắn cúi người, ôm nàng, hai thân thể trẻ tuổi trần truồng dán chặt lấy nhau. Hắn dùng môi thay ngón tay dạo chơi trên người nàng.

Cảm giác tốt đẹp thân thuộc kia, khiến nàng quên đi mọi thứ, như thể trở lại kiếp trước, hai người cùng nhau khăng khít thân mật.

Đột nhiên, đau đốn kịch liệt từ dưới thân khiến nàng bất chợt bừng tỉnh. Nàng cau mày rên lên một tiếng, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Hắn thấy nàng roi lệ, trong lòng hốt hoảng, liền dừng lại, lau nước mắt của nàng, hỏi: “Nàng sao vậy? Hay là nàng, nàng vẫn không bằng lòng ư?”

Nàng lác đầu, cắn răng nói: “Không phải, tần thiếp hơi đau.”

Hắn im lặng một chút rồi hỏi: “Lần đầu tiên của nữ tử đều đau thế này à?”

Nàng gật đầu: “Ừm. Hoàng thượng không biết à?” Nàng ngẩng đầu hỏi, “Mấy người La tiểu nghi, Lương quý nghi các nàng lần đầu thị tẩm chẳng lẽ không nói mình đau ư?”

Hắn ngáy người ra một lúc, lẩm bẩm nói một câu: “Mấy nàng ấy không đau.”

Nàng hơi ngạc nhiên: “Sức chịu đựng của các nàng thật giỏi.”

“Đừng nhắc tới bọn họ nữa.” Hắn bất mãn nói, lại hỏi: “Bây giờ nàng còn đau không?”

Nàng im lặng một lát rồi nói: “Hoàng thượng không động, tần thiếp sẽ không đau.”

Lý Cảnh vừa nghe, đực mặt, sững sờ một lúc mới nói: “Nhưng ta không động sẽ thấy khó chịu.”

Nhìn bộ dạng mờ hời đầy đầu của hắn, nàng phì cười.

Hắn đỏ mặt nói: “Vậy ta động nhẹ chút, được không?”

Nàng gật đầu.

Tuy vẫn rất đau, nhưng nàng cảm nhận được hắn đã cố gắng ức chế bản thân, giống như sợ làm nàng đau. Cũng may lần này, hắn không giữ được lâu như kiếp trước, giúp nàng bớt đau hơn.

Nàng nằm trên giường, cảm giác điên loạn trong lòng từ từ ổn định trở lại, còn tiếng hít thở của Lý Cảnh bên cạnh cũng trở về đều đều.

“Hoàng thượng, có để Tề quý nhân ở lại không ạ?” Ngoài cửa, tiếng Thường Hải vang lên.

Theo quy củ, bình thường tần phi thị tẩm xong, để không ảnh hưởng việc Hoàng đế nghỉ ngơi, sẽ rời khỏi Càn Dương điện, về tẩm điện của mình nghỉ ngơi, trừ phi Hoàng đế ân chuẩn cho các nàng ấy ở lại. Cho nên, Thường Hải mới sẽ hỏi ý Hoàng thượng.

Kiếp trước Tề Ngọc Yên luôn cùng hắn như hình với bóng, kiếp này sau khi La Xảo Nhi, Lương Từ Vân và Phan Dữu Quân thị tẩm đều ở lại Càn Dương cung, sáng hôm sau mới trở về tẩm cung của mình. Tề Ngọc Yên hoàn toàn không ngờ tới còn có việc này, giờ Thường Hải đề cập đến, nàng cũng giật mình nghĩ tới.

Hắn khép hờ mắt, không đáp lại Thường Hải, dường như vẫn chưa dẹp yên kích động vừa rồi.

Mặc dù nằm không muốn cử động, nhưng hiện giờ hắn, không phải là người ở kiếp trước mà nàng có thể tùy tiện làm bậy. Về tình về lý, nàng nên hỏi ý qua ý của hắn. Vì thế, nàng hỏi: “Hoàng thượng, bây giờ tần thiếp phải về hay không ạ?”

Nghe tiếng của nàng, Lý Cảnh mở tròng mắt, xoay mặt nhìn nàng, ánh mắt vốn bập bùng lửa cháy dần nguội tắt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Ban thuốc

Thấy Lý Cảnh sầm mặt, trong lòng Tề Ngọc Yên bỗng hơi hoảng hốt, vội gọi: “Hoàng thượng.”

Nghe tiếng của nàng, khóe môi của hắn hơi nhếch lên, lạnh lùng nói: “Nếu Tề quý nhân ao ước được về đến thế, trăm cũng không níu giữ.”

Dứt lời, hắn nói lớn tiếng với Thường Hải: “Thường Hải, kêu người chuẩn bị nghi lễ cẩn thận, đưa Tề quý nhân trở về.” Sau đó cũng chẳng nhìn nàng thêm lần nào nữa, xoay người, đưa lưng về phía nàng.

Tề Ngọc Yên nghe Lý Cảnh nói mà sững sờ.

Nàng không ngờ tới hắn thật sự sẽ đuổi mình đi. Nhưng chuyện đã tới nước này, lời hắn đã nói, nước đổ khó hót, không đi cũng phải đi.

Nàng cắn cắn môi, cũng không nói nhiều, dùng chân che lại thân thể của mình, từ từ đứng dậy mặc y phục.

Xuống giường, thấy Lý Cảnh vẫn không có ý định quay đầu. Nàng hành lễ, nói: “Hoàng thượng, tần thiếp xin cáo lui.”

“Hừ.” Hân dùng mũi hừ một tiếng.

Nàng đứng một lúc rồi mới xoay người, đi về phía cửa.

Nàng vừa mở cửa ra, một trận gió thổi thốc tới.

Gió đêm rét căm. Nàng vừa từ trong chăn ấm ra, bị cơn gió lạnh này đánh đến, nhịn không được hắt hơi một cái.

Thường Hải thấy nàng ra, vội vàng cúi người cười nói: “Tề quý nhân, nghỉ liền đã chuẩn bị xong, tiểu nhân đưa người ra ngoài.” Thái độ cực kỳ cung kính.

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Làm phiền Thường công công.”

“Mời quý nhân.” Thường Hải đang định dẫn đường, đột nhiên trong phòng truyền đến tiếng Lý Cảnh: “Thường Hải!” Âm điệu cực kỳ nóng vội.

Thường Hải ngớ người, sau đó cười nói với Tề Ngọc Yên: “Hoàng thượng gọi tiểu nhân có chuyện, tiểu nhân chỉ sợ không thể đưa quý nhân ra ngoài rồi. Tiểu nhân gọi Chu Nguyên dẫn đường cho quý nhân có được không ạ?”

“Không sao.” Tề Ngọc Yên gật đầu đồng ý.

Chu Nguyên thấy Thường Hải vẫy tay với mình, mau lẹ đi tới.

“Người dẫn quý nhân ra ngoài.” Thường Hải dặn dò: “Buổi tối đường xấu, trông chừng quý nhân, đừng để ngã.”

“Tiểu nhân đã biết.” Chu Nguyên gật đầu nói.

Bấy giờ Thường Hải mới hành lễ với Tề Ngọc Yên, chạy thoăn thoắt vào điện tìm Lý Cảnh.

“Tề quý nhân, xin mời theo tiểu nhân ạ.” Chu Nguyên cung kính thi lễ rồi dẫn nàng ra ngoài.

Tới bên ngoài Càn Dưong cung, quả nhiên nghỉ liền đã chờ sẵn ở đây.

Chu Nguyên đỡ nàng lên kiệu, đương lúc nâng kiệu, bỗng nhiên Thường Hải đuổi theo, trong tay còn cầm theo một chiếc áo khoác lông chồn đen.

Gã bước tới trước mặt Tề Ngọc Yên, nói: “Vừa rồi tiểu nhân nghe thấy quý nhân nhảy mũi, sợ quý nhân cảm lạnh nên đã tìm một chiếc áo lông cừu cho quý nhân đỡ lạnh.” Nói xong liền khoác áo khoác lên vai Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên lớn lên ở phương Nam, trước giờ sợ lạnh, khoác áo khoác lên, ngay lập tức cảm thấy ấm hơn nhiều.

Nàng tươi cười với Thường công công, cảm kích nói: “Đa tạ Thường công công.” Nói xong nàng lại có vẻ hơi do dự: “Không biết Thường công công làm vậy, Hoàng thượng có trách tội ông không?” Cái bộ mặt âm trầm tới mức có thể chảy thành nước lúc Lý Cảnh để mình đi vừa xong đó khiến lòng nàng đến giờ vẫn còn hơi sợ hãi.

“Không có vấn đề gì đâu, cái áo khoác này Hoàng thượng không hay mặc lắm, để ở đó cũng vô dụng.” Thường Hải cười nói: “Nếu quý nhân lo lắng, sáng mai sai người trả áo khoác lại là được mà.”

“Cảm ơn rất nhiều.” Tề Ngọc Yên gật đầu cảm tạ.

“Quý nhân đa lễ rồi.” Thường Hải nói xong thì lui qua một bên.

Lúc này nghỉ liền mới từ khỏi giá, chậm chậm đi về phía Chiêu Thuần cung.

Lúc Tề Ngọc Yên về tới Chiêu Thuần cung thì người trong cung đã ngủ rồi. Trúc Vận và Mai Hương nghe được tiếng động, vội vàng thức dậy ra đón.

Thấy Tề Ngọc Yên, Mai Hương kinh ngạc đầy mặt hỏi: “Quý nhân, sao cô lại về?”

“Thị tẩm xong, đương nhiên trở về rồi.” Tề Ngọc Yên vào phòng, cởi áo khoác trên người xuống, cảm nhận được cái lạnh ập tới, lạnh tới nỗi nàng run cầm cập.

“Lạnh quá.” Nàng quay sang, hỏi Mai Hương, “Có nấu nước nóng không? Ta muốn tắm nước nóng.”

“Sau khi quý nhân đi, nô tỳ đã định nấu sẵn nước đợi quý nhân trở về. Nhưng Trúc Vận nói, quý nhân chắc chắn sẽ không về đâu, cho nên nô tỳ không nấu nước.” Kể tới đây, Mai Hương đánh mất oán hận nhìn Trúc Vận, nói tiếp, “Quý nhân muốn tắm rửa ạ? Nô tỳ đi nấu nước ngay đây.”

“Không cần.” Tề Ngọc Yên gọi Mai Hương lại, nói: “Đợi em nấu nước xong cũng mất một lúc. Hiện giờ ta lạnh tới sợ rồi, tốt hơn là lên giường đắp cho ấm.”

Trúc Vận nhanh nhẹn tiến tới cởi áo giúp Tề Ngọc Yên, trong miệng còn lẩm bẩm: “Sao quý nhân lại trở về vào lúc này vậy?”

“Ừm, Hoàng thượng bảo ta về, nên ta về.” Tề Ngọc Yên trả lời qua loa.

“Sao Hoàng thượng có thể bảo cô về chứ?” Trúc Vận nhướn mày, kinh ngạc hỏi: “Mấy người La tiểu nghỉ đều ngày hôm sau mới trở về mà.”

“Có thể Hoàng thượng sủng ái các nàng ấy hơn!” Tề Ngọc Yên lên giường, quần chặt chần vào người, rốt cuộc cảm thấy chút ấm áp. Chẳng qua, thân thể đau nhức, chân tay lạnh ngắt khiến nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Sao lại thế?” Trúc Vận tiếp tục nói với Tề Ngọc Yên, “Hoàng thượng vì tìm quý nhân mà làm ra bao chuyện âm ỉ như vậy, có thể thấy được quý nhân trong lòng Hoàng thượng quan trọng dường nào. Làm sao Hoàng thượng có thể không sủng ái quý nhân chứ?”

“Trúc Vận.” Tề Ngọc Yên nhíu mày, sau đó nghiêm mặt nói: “Các em tuyệt đối không được nói cho ai khác biết Hoàng thượng triệu tập cung nữ mới tiến là để tìm ta.” Nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, trong cung cấm này, quá gây chú ý luôn không tốt đẹp gì.

“Biết ă.” Trúc Vận gật đầu, “Lần trước quý nhân đã dặn dò rồi ă.”

“Ta thấy em đó, lúc nào cũng dính cái việc này bên miệng, đừng sợ sẩy mà để lộ.” Tề Ngọc Yên nói.

“Không đâu, quý nhân.” Trúc Vận cười híp mắt nói: “Phải rồi, không biết ngày mai Hoàng thượng sẽ tấn phong vị phân gì cho quý nhân nhỉ, nếu có thể cao hơn Lương quý nghi là tốt rồi.”

“Còn lâu.” Mai Hương cạnh bên cười nói: “Đều là thị tẩm, Hoàng thượng sẽ không bên nặng bên nhẹ, thoát cái đã nhắc quý nhân chúng mình lên ngay đâu.”

“Chẳng biết được.” Trúc Vận bĩu môi: “Tớ vẫn cảm thấy, Hoàng thượng đối với quý nhân chúng ta khác hẳn.”

“Chả thấy gì hết.” Mai Hương phồng miệng: “Nếu thật sự đối với quý nhân khác thì trời lạnh như này đã không bảo quý nhân trở về rồi.”

Tề Ngọc Yên chỉ thấy hai nha đầu này cãi qua cãi lại khiến bản thân đau hết cả đầu, bèn mở miệng nói: “Hai em đừng cãi nữa. Trời lạnh vậy mau đi ngủ đi.”

“Dạ.” Lúc này hai nha đầu mới ngưng miệng, trở về hiết tức (nơi nghỉ ngơi) của mình.

Mai Hương và Trúc Vận vừa rời khỏi, phòng lập tức trở nên yên tĩnh lại.

Mặc dù Tề Ngọc Yên nằm trên giường, nhưng vẫn không thể vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt là xuất hiện hình ảnh thân mật với Lý Cảnh, khiến mặt nàng bỗng chốc bị thiêu đốt. Hốt nhiên, dánh về hân lạnh lùng liếc mình lại nhảy ra khiến lòng nàng quặn thắt một trận.

Đêm nay, khẳng định là một đêm mất ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Xảo Nhi tới Chiêu Thuần cung. Vừa đến đã chúc mừng Tề Ngọc Yên, rồi hện nàng cùng đi tới Khôn Dương cung thỉnh an Trịnh hoàng hậu.

Đêm qua Tề Ngọc Yên ngủ chập chờn, nên hôm nay dậy hơi trễ, đành để La Xảo Nhi chờ nàng trong phòng một lúc.

Tề Ngọc Yên rửa mặt xong, ngồi trước bàn trang điểm.

Trúc Vận cầm cây lược ngọc, đang chuẩn bị chải đầu cho nàng.

La Xảo Nhi sắp đến, vuốt ve màu đen trơn bóng mềm mượt của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Cho muội chải đầu giúp Tề tỷ tỷ được không ă?”

“Muội làm được không đấy?” Tề Ngọc Yên cười hỏi.

La Xảo Nhi bĩu môi, nói: “Đừng coi thường muội nhé, Tề tỷ tỷ. Muội chải hơi bị khá đó, muội muội nhà muội thường quán lấy muội để muội chải tóc cho con bé đó.”

Tề Ngọc Yên tươi cười: “Vậy thì, làm phiền La tiểu nghi rồi.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trúc Vận đưa lược ngọc cho La Xảo Nhi, nói với Tề Ngọc Yên: “Nô tỳ đi dọn dẹp nơi tắm.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Đi đi.”

La Xảo Nhi cầm lược ngọc chải từ đỉnh đầu Tề Ngọc Yên, mím môi cười nói: “Không ngờ bệnh trên mặt Tề tỷ tỷ vừa khỏi đã được Hoàng thượng gọi đi thị tẩm. Giờ thì chúng mình đều giống nhau cả, những điều muội muốn nói có thể tâm sự với tỷ rồi, hồi trước phải nhịn tới nỗi bực bội ă.”

Tề Ngọc Yên gạt mình, sau đó mỉm cười nói: “Đã là tần phi của Hoàng thượng, đương nhiên sẽ phải đi thị tẩm rồi.”

La Xảo Nhi dùng lược ngọc bới tóc của Tề Ngọc Yên lên, nhanh nhẹn vắn thành một búi tóc, rồi dùng trâm cài cố định tóc lại. Sau đó bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Hoàng thượng gọi chúng mình đi thị tẩm, còn chẳng phải là vì gây gổ với Hoàng hậu.”

Tề Ngọc Yên nhìn thấy biểu tình của La Xảo Nhi qua gương đồng, hơi sùng sốt, hỏi: “Sao La tiểu nghi lại nói thế?”

La Xảo Nhi nhìn về mặt thắc mắc của Tề Ngọc Yên trong gương, nàng ấy có chút kinh ngạc hỏi: “Tề tỷ tỷ, tỷ không hề nghi ngờ gì việc Hoàng thượng gọi nhóm mình làm trò bịt tai trộm chuông ă?”

Nghe La Xảo Nhi nói, Tề Ngọc Yên ngơ ngác, cảm thấy trong lời nàng ấy có thâm ý, bèn hỏi đến cùng: “La tiểu nghi, sao muội thị tẩm lại là bịt tai trộm chuông được?”

Thấy Tề Ngọc Yên có vẻ như cái gì cũng không biết, La Xảo Nhi nghệt mặt, tiếp nói: “Mỗi lần muội vừa tới Càn Dương cung, liền có tiểu thái giám trực tiếp đưa muội vào trong Thiên điện. Muội cứ thế ngủ ở đó một mình một đêm, từ đầu đến cuối, đến mặt Hoàng thượng cũng không được nhìn.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, kinh ngạc. Hóa ra, La Xảo Nhi vốn không có thị tẩm.

Thấy Tề Ngọc Yên tròn mắt há hốc mồm, La Xảo Nhi gạt mình: “Chẳng lẽ Tề tỷ tỷ không phải như thế?”

“Tỷ...” Tề Ngọc Yên đang muốn mở miệng, đột nhiên nhắc thấy có người tới, vội im bặt.

Mai Hương đang dẫn Thu Sương từ ngoài vào phòng.

Trong tay Thu Sương còn cầm theo một hộp đồ ăn.

Mai Hương tiến tới hành lễ với hai người, nói: “Quý nhân, Thu Sương cô cô cầu kiến.”

Tề Ngọc Yên đứng dậy, gật đầu mỉm cười với Thu Sương: “Thu Sương cô cô, có việc gì lại đến giờ này?”

“Hồi Tề quý nhân, nô tỳ phụng lệnh Hoàng thượng mà tới.” Nói xong Thu Sương hành lễ, tiếp đó đặt hộp đồ ăn trong tay mình lên bàn bên cạnh, mở nắp, lấy ra một bát thuốc ở trong, đưa đến trước mặt Tề Ngọc Yên và nói: “Đây là Hoàng Thượng ban cho Tề quý nhân.”

“Đây là cái gì?” Tề Ngọc Yên sùng sốt.

“Tị tử canh.” Thu Sương trả lời.

(Tị tử canh: thuốc tránh thai.)

Tề Ngọc Yên nghe xong, chỉ cảm thấy đầu đánh “đoành” một cái.

Lý Cảnh vậy mà lại ban cho mình tị tử canh.

Chàng ghét bỏ mình đến vậy sao? Nửa đêm xua đuổi mình thì bỏ đi, còn để mình uống tị tử canh, không muốn mình mang thai đứa con cho chàng. Nghĩ đến đây, mũi nàng đau xót, con mắt hoen mờ.

“Kính xin quý nhân uống thuốc ngay khi còn nóng để nô tỳ trở về phục mệnh.” Thu Sương nói.

Tề Ngọc Yên rung rung nhận chén thuốc, miệng nhảm: “Tần tiếp tạ ơn.” Sau đó nâng bát, một hơi uống cạn sạch nước thuốc.

Thấy Tề Ngọc Yên uống xong thuốc, Thu Sương nhận lại bát, hành lễ với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi, nói: “Giờ nô tỳ xin quay về.”

Tề Ngọc Yên thần thờ gật đầu, nói với Mai Hương: “Mai Hương, em đưa Thu Sương cô đi đi.”

“Vâng.” Mai Hương giúp Thu Sương thu dọn rồi hai người ra cửa.

Thấy Thu Sương và Mai Hương đã đi xa, La Xảo Nhi mới xoay đầu lại, kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, hỏi: “Tề tỷ tỷ, tỷ thật sự thị tẩm?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu, cười: “Nếu không phải thật thì Hoàng thượng cũng sẽ không phái người đưa tị tử canh tới.”

La Xảo Nhi ngây ngốc, sau đó nhảy cẫng lên nói: “Thế thì tốt quá! Lần trước đi Huyền Tước sơn, muội đã cảm thấy Hoàng thượng đối với Tề tỷ tỷ khác biệt rồi, giờ xem ra, quả nhiên là như vậy.” Nói xong nàng ấy tiến lên kéo tay Tề Ngọc Yên, nói: “Hoàng thượng thích tỷ tỷ như vậy, nhất định sẽ gia phong tỷ tỷ thật tốt.”

Tề Ngọc Yên cười khổ nói: “Tị tử canh đã đưa tới, cũng không chắc Hoàng thượng thích ta được bao nhiêu.” Nói tới đây, nghĩ tới Huyền Nhi, nàng sụt sùi.

Phải chăng kiếp này sẽ không bao giờ có lại Huyền nhi?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Vị phân

Nghe câu nói của Tề Ngọc Yên, La Xảo Nhi cười ngượng ngịu nói: “Dù Tề tỷ tỷ có thế nào thì vẫn tốt hơn muội chán. Bề ngoài Hoàng thượng gọi muội mấy lần, chẳng lần nào là thật cả.”

Tề Ngọc Yên ngây người, im lặng một lúc mới hỏi: “Thế... Lương quý nghi và Phan cơ thị sao? Các nàng ấy thị tẩm là thật hay giả?”

“Chuyện của Lương quý nghi thì muội không rõ.” La Xảo Nhi lắc đầu, nói: “Từ sau lần tỷ ta giết hạt châu hại muội trong vườn, muội không qua lại với tỷ ta nữa.”

“Về phần, Phan tỷ tỷ...” Nhắc tới Phan Dữu Quân, chân mày La Xảo Nhi hơi nhíu: “Chắc cũng là thật?”

Vừa nghe lời này, tim Tề Ngọc Yên thất lại, tra hỏi: “Sao lại là thật?”

“Sau hôm Phan tỷ tỷ thị tẩm, muội cũng tới nói chuyện với tỷ ấy.” La Xảo Nhi kể: “Chẳng qua, dù gì muội chẳng thân thiết với Phan tỷ tỷ bằng Tề tỷ tỷ, có vài lời cũng khó nói ra. Muội chỉ hỏi bằng quơ, Phan tỷ tỷ lại vui vẻ ra mặt nói với muội, hi vọng ông trời thương xót, có thể cho tỷ ấy có thai long duệ như ý nguyện.”

“Nghe tỷ ấy nói, muội cảm thấy tỷ ấy hẳn là thị tẩm thật.” Nói tới đây, La Xảo Nhi ngừng đầu cười với Tề Ngọc Yên: “Bằng không, sao tỷ ấy lại nói muốn sớm ngày có thai long duệ? Tỷ nói có phải không, Tề tỷ tỷ?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên ngây ngốc. Nàng không ngờ, Lý Cảnh không để La Xảo Nhi thị tẩm, lại thật sự để Phan Dữu Quân thị tẩm, hơn nữa từ lời nói của Phan Dữu Quân mà suy ra, có lẽ chàng không cho à ta uống tị tử canh, nhưng lại để mình uống.

Nghĩ đến đây, đáy lòng nàng chua xót không thôi.

Nàng áp chế sự chua chát trong lòng, gượng cười với La Xảo Nhi, nói: “Nghe La tiểu nghi nói vậy, chắc Phan cơ cũng là thật.”

“Vâng.” La Xảo Nhi gật đầu, nói, “Trong bốn tần phi chúng mình, có Tề tỷ tỷ và Phan tỷ tỷ là dung mạo xuất chúng, Hoàng thượng thích các tỷ cũng là chuyện bình thường.”

Nói tới đây, La Xảo Nhi nhìn Tề Ngọc Yên, vẻ mặt hồn nhiên tươi cười: “Được rồi, Tề tỷ tỷ, thời giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi Khôn Dương cung thôi.” Nói xong, La Xảo Nhi tình nghịch nháy mắt, “Hôm nay là ngày lành của tỷ tỷ đó, lát nữa Hoàng hậu sẽ tuyên bố vị phân của tỷ tỷ.”

Hoàng hậu là người đứng đầu trong cung, quản lý việc thăng chức của tần phi, sau khi Hoàng đế nghỉ xong chiếu thư, sẽ do Hoàng hậu ban bố. Theo lệ thường, sau khi Tề Ngọc Yên làm lễ xong thì Hoàng hậu sẽ tuyên bố chuyện phong vị phân cho nàng.

Kiếp trước sau khi nàng thị tẩm, thăng liền năm bậc, được phong là quý tần. Kiếp này, vị phân được phong ban đầu của nàng vốn thấp hơn so với kiếp trước, đương nhiên không thể lại được phong làm quý tần. Ba vị tần phi còn lại sau khi thị tẩm, ngoại trừ Lương Tử Vân thăng hẳn bốn bậc, hai người kia chỉ thăng hai bậc. Không biết kiếp này nàng sẽ được phong làm gì. Nếu như thăng hai bậc thì cũng chỉ là tần mà thôi, ngang bằng với Phan Dữu Quân lúc mới nhập cung.

Lúc đến Khôn Dương cung thì Lương Tử Vân và Phan Dữu Quân đã tới.

Thấy Tề Ngọc Yên vào cửa, Lương Từ Vân bĩu môi: “Hôm nay Tề quý nhân lại thông thả đến muộn thế? Có phải bởi vì mình vừa được sủng hạnh mà quá trốn không?”

Tề Ngọc Yên nghe ra trong lời Lương Từ Vân mang gai góc, mày hơi nhúu lại, còn chưa đáp lời đã nghe La Xảo Nhi cười lạnh trả lời: “Hiện tại là giờ nào, đâu thể coi là muộn được? Ta nhớ rõ hai ngày trước Lương quý nghĩ tới còn trễ hơn so với đây thì phải? Huống hồ, đây là trong Khôn Dương cung, chẳng phải còn có Hoàng hậu nương nương ở đây à, muốn trách tội, cũng không đến lượt tỷ ha? Tỷ nói xem có phải hay không, hở Lương quý nghĩ?”

La Xảo Nhi nhấn cực kì mạnh hai chữ “quý nghĩ”, nhắc nhở Lương Từ Vân thân phận của mình.

Không ngờ tới La Xảo Nhi ngang nhiên móc mỉa mình, gương mặt Lương Từ Vân hết xanh rồi trắng, nhưng lại không thể nào phản bác. Hoàng hậu chưa nói gì, nàng ta đã cướp lời quở trách Tề Ngọc Yên, cho dù vị phân của nàng ta cao hơn Tề Ngọc Yên, nhưng quả thật không đúng quy củ. Nghĩ đến đây, nàng ta đành tăng hăng không nói thêm gì.

Phan Dữu Quân nghe vậy, ở bên cười hiền hòa nói: “Đều là tỷ muội, khi không chỉ vì chút chuyện nhỏ mà hòng hòa khí thì không hay.” Nói xong nàng ta liếc mắt nhìn Tề Ngọc Yên, khỏe miệng mang theo ý cười: “Tối qua trời lạnh, Tề quý nhân nửa đêm hồi cung, đương nhiên có chút cực nhọc, chậm trễ một chút cũng đã sao.”

Bề ngoài Phan Dữu Quân tựa như đang nói giúp Tề Ngọc Yên, kỳ thật lại là châm chọc nàng nửa đêm bị Lý Cảnh đuổi về tẩm cung. Mà ba người kia lúc thị tẩm đều ở lại Càn Dương cung đến hôm sau mới rời đi.

Quả nhiên, nghe Phan Dữu Quân nói, vẻ mặt Lương Từ Vân kinh ngạc quá đổi: “Cái gì, tối qua Tề quý nhân không ở lại Càn Dương cung tới bình minh ư?”

Ý tứ trong lời Phan Dữu Quân, Tề Ngọc Yên hiểu rõ trong lòng. Mặc dù trong lòng nàng chán ghét Phan Dữu Quân, cũng không nghĩ tới việc vạch trần nàng ta, cho nên cười hời hợt, không nhiều lời, liền đi thẳng tới trước Trịnh Hoàng hậu làm lễ.

Trịnh Hoàng hậu thành hôn với Lý Cảnh đã ba năm, vẫn chưa từng viên phòng. Mà hiện giờ, bốn tần phi ngồi dưới đều đã thị tẩm hết, nghĩ đến đây, trong lòng nàng ta vô cùng ách, nhìn ai cũng ngửa mặt. Sau khi đám người câu được câu mất, nàng ta tức giận nói: “Được rồi, hôm nay bản cung hơi nhức đầu, các người trở về sớm đi.”

Thấy Trịnh Hoàng hậu bảo mọi người trở về, bốn người phía dưới ai nấy cũng ngậy ra, sững sờ nhìn thẳng nàng.

“Sao há, các người còn có việc gì?” Trịnh Hoàng hậu nhướn mày hỏi.

Lương Từ Vân và Phan Dữu Quân liếc nhìn nhau, cười cười, không nói.

Tề Ngọc Yên thì cúi đầu im lặng.

Theo lý, lúc này Hoàng hậu phải tuyên bố chuyện tấn phong vị phân của nàng. Nhưng Hoàng hậu không hề đề cập tới chuyện này, tuy rằng nàng vô cùng buồn bực trong lòng, lại không tiện mở miệng hỏi.

La Xảo Nhi quay mặt nhìn sang Tề Ngọc Yên, xoay người, sợ hãi hỏi Trịnh Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, có phải người quên tuyên bố tấn phong vị phân của Tề tỷ tỷ không ạ?”

Trịnh Hoàng hậu giật mình, liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười đầy ẩn ý, nói: “Chuyện này, sao bản cung có thể quên chứ?”

La Xảo Nhi vừa nghe, bấy giờ thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Muội nói rồi, sao Hoàng hậu nương nương có thể quên mất chuyện trọng yếu như vậy chứ? Vậy hay là đợi Hoàng hậu nương nương tuyên bố xong, nhóm tấn thiếp mới lui đi.”

Trịnh Hoàng hậu lại lạnh lùng cười, nói: “Tuyên bố cái gì? Cả ngày hôm nay Hoàng thượng không đưa cho bản cung chiếu thư muốn thăng bậc vị phân cho Tề quý nhân.”

Trịnh Hoàng hậu vừa cất tiếng, mọi người ngồi dưới kinh hãi.

Ai nấy đều mang vẻ khiếp sợ nhìn Trịnh Hoàng hậu.

Vào tai Tề Ngọc Yên, càng giống như sấm rền. Nàng ngẩn phát đầu, nhìn Trịnh Hoàng hậu, thân thể như bị ai đó thi triển định trụ, không thể động đậy.

Sau khi thị tẩm, nếu như không được tấn chức vị phân, biểu thị việc Hoàng đế hoàn toàn không hài lòng nàng ấy. Đối với mọi người mà nói, từ đó tần phi này sẽ không có ngày ngóc đầu dậy.

Tề Ngọc Yên không biết mình làm cách nào mà ra khỏi được Khôn Dương cung. Nàng chỉ biết, sau hôm nay, mình sẽ thành trò cười cho toàn bộ hoàng cung. Chuyện này rất nhanh sẽ truyền ra ngoài cung, đến khi đó mình sẽ là trò cười cho cả kinh thành? Phụ huynh cũng sẽ bởi vì mình mà mất hết mặt mũi, không thể ngẩng đầu mà đi trước mặt đồng liêu?

Nghĩ tới đây, thoáng chốc trong mắt nàng bị một lớp sương mù giăng kín.

Trông thấy dáng vẻ đau buồn của Tề Ngọc Yên, thần sắc La Xảo Nhi cũng âm thầm theo: “Tề tỷ tỷ, phải chăng do Hoàng thượng bận quá mà quên mất chuyện thăng bậc vị phân cho tỷ? Hay là tỷ tới Càn Dương cung hỏi Hoàng thượng?”

Nàng lắc đầu, nói: “Có gì phải hỏi chứ? Coi như hỏi người, người nói người không quên thì tỷ nên làm gì? Đã thế, tỷ đi làm gì để rước lấy nhục?”

Trong nàng hiểu rất rõ, sao chàng có thể quên chuyện này chứ? La Xảo Nhi ngủ ở Thiên điện, hôm sau chàng không quên thăng bậc vị phân cho muội ấy, huống hồ mình còn hoan hảo với chàng một đêm.

Không có chiếu thư tấn vị phân, chỉ có thể là chàng cố ý không tấn phong nàng. Đêm qua chàng xua đuổi mình về tẩm cung, hôm nay lại không tấn phong vị phân mình, chàng thật sự chán ghét mình ư? Nghĩ đến đây, đáy lòng quận thất từng cơn đau đớn, khiến nàng hít thở có vẻ khó khăn.

Tề Ngọc Yên không được tấn phong vị phân sau thị tẩm, người trong hoàng cung đều biết Tề quý nhân không được Hoàng đế thích, liên lụy tới cung nhân Chiêu Thuận cung cũng chịu chút hà hiếp.

Tề Ngọc Yên nghĩ nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, nên bảo người xung quanh mình gắng nhẫn nhịn một chút. Lại không ngờ tới, chưa được vài ngày, Trúc Vận xảy ra xích mích với người khác.

Do mùa đông giá rét đã tới, Nội cung giám phân phát tích nỏ mới, dùng làm ấm giường vào ban đêm tới cho nhóm tần phi và thái phi có phẩm cấp tại các cung.

Trúc Vận tới Nội cung giám nhận tích nỏ trở về, cho vào chút nước nóng thử xem sao thì phát hiện rỉ nước, vội báo lại cho Nội cung giám, yêu cầu đổi cái khác.

Nhưng Giám thừa của Nội cung giám không đồng ý, bảo rằng mỗi một tích nô đều đã phân phát đến điện, không có thừa để đổi.

Trúc Vận giải thích Tề Ngọc Yên sợ lạnh, buổi tối lạnh chân sẽ ngủ không ngon, hết lời cầu xin Giám thừa đổi cái khác.

Nhưng Giám thừa kiên quyết không chịu, hai người trái ý kiến, liền tranh cãi.

Cuối cùng chắc Giám thừa cũng thật sự bị Trúc Vận gây phiền nhiễu, bèn cười lạnh nói: “Người dựa vào đâu mà hươ tay múa chân trước ta hả? Cáo mượn oai hùm cũng phải có hổ để dựa vào nhé. Tề quý nhân nhà ngươi sau khi thị tẩm, chẳng thấy Hoàng thượng tấn phong vị phân cho nàng ta, có thể cho nàng ta một cái tích nô là tốt lắm rồi, còn muốn chọn ba lấy bốn hả?”

Giám thừa nói một tràng, khiến cho Trúc Vận nghẹn lời hồi lâu không nói được câu nào.

Mặc dù thân phận Trúc Vận là thị nữ, nhưng từ nhỏ được Tề phu nhân nuôi nấng như con gái, sao chịu được nỗi ức này? Nên không chịu thua tại trận, cãi nhau với Giám thừa, sau đó sứt chút nữa là động thủ. Mãi đến khi Thiếu giám của Nội cung giám bị dọa sợ, đứng ra giảng hòa, hai người mới thôi.

Trúc Vận không đổi được tích nô, ngược lại còn mang con bực trở về, khóc lóc với Tề Ngọc Yên một hồi.

Tề Ngọc Yên đang luyện chữ trong phòng, nghe Trúc Vận kể, đặt bút lên giá, mãi không nói lời nào.

Dựa vào vị phân của nàng hiện tại, phẩm cấp còn không cao bằng Thiếu giám của Nội cung giám, có thể nói gì đây? Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng chỉ có thể nuốt giận.

Thấy Trúc Vận khóc đến mệt, Tề Ngọc Yên thở một hơi dài, khuyên cô rằng: “Trúc Vận, chúng ta không đổi tích nô này là được. Em cũng đừng tới tìm bọn họ, tránh bị khinh thường.”

“Thế thì, thế thì cứ mặc kệ cho bọn chúng khi dễ quý nhân sao?” Trúc Vận tựa hồ không phục.

Tề Ngọc Yên nói: “Chắc không phải bọn họ có ý đưa cái tích nô hòng này cho ta đâu, nếu đã không còn dư tích nô để đổi, chúng ta cũng không tới làm khó bọn họ, ta không dùng tích nô là được mà.” Nghĩ ngợi, Tề Ngọc Yên lại giảng giải, “Trúc Vận, trong cung vốn là đạp thấp nhỉnh cao. Nay ta bị Hoàng thượng ghét bỏ, người khác đương nhiên xem thường ta, sao có thể vui vẻ với em chứ? Chỉ sợ chuyện như ngày hôm nay, sau này sẽ thường gặp hơn. Bây giờ em đã không chịu được, về sau gặp chuyện khó khăn hơn, em phải làm sao?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trúc Vận lau nước mắt, không nói lời nào.

Mai Hương cũng ở bên cạnh khuyên nhủ Trúc Vận: “Trúc Vận, cậu cố gắng nhẫn nhịn chút. Chi phí hằng ngày trong cung của chúng mình đều do Nội quan giám chia phát, gây sự với bọn họ, chỉ sợ về sau chịu thiệt vẫn là quý nhân chúng mình.”

Trúc Vận ngẩng đầu, đầm đìa nước mắt nhìn Tề Ngọc Yên: “Quý nhân, em không tin Hoàng thượng lại đối xử với cô như vậy, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân. Hay là, cô tới gặp Hoàng thượng, hỏi người xem?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên nao nao, sau đó cười khổ lắc đầu: “Hỏi người có ích gì? Khi không lại đi làm người ta ghét.” Nói xong Tề Ngọc Yên cầm bút lông lên, nhấp đầy mực nước, đặt bút lên giấy Tuyên Thành trắng tinh, cố gắng dồn hết suy tư trong lòng xuống đầu bút, không nghĩ về hấn nữa.

Mặt trời vừa lặn, Ngự thư điện đã thấp nền lên. Thoáng chốc, màu vàng rực rỡ vấy khắp phòng.

Lý Cảnh phê xong sổ xếp, đứng dậy, mệt mỏi vươn vai. Sau đó chậm rãi thông thả đi tới bên tường, bước tới trước một bức họa nữ tử, ngo ngắc nhìn người trong bức họa, ngây ngốc.

Thường Hải từ ngoài phòng vào, thấy dáng vẻ thần thờ của Lý Cảnh, ngập ngừng.

Nhiều ngày nay mỗi khi Hoàng đế rảnh rỗi, luôn thích đứng trước bức họa ngắm người.

Gã đối với suy nghĩ trong lòng Hoàng đế, tất nhiên là hiểu rõ ràng.

La Xảo Nhi, Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân đến thị tẩm, Hoàng đế sai người đưa các nàng thẳng tới Thiên điện, căn bản ngay cả mặt mũi cũng chẳng nhìn. Người con gái có thể lên long sàng vào tẩm điện Hoàng đế, đến giờ chỉ có mỗi Tề Ngọc Yên.

Tuy sau đó Hoàng đế không phong bậc vị phân cho Tề Ngọc Yên, nhưng gã biết, đối với Hoàng đế, Tề Ngọc Yên hoàn toàn khác biệt.

Nghĩ đến đây, Thường Hải nhẹ nhàng tiến lên, hành lễ với Hoàng đế: “Hoàng thượng, đã qua vài ngày từ lúc Tề quý nhân thị tẩm hôm trước. Tồn thương trên người nàng ấy đã tốt hơn nhiều rồi. Đêm nay, có cần tiêu nhân đi truyền Tề quý nhân thị tẩm không ạ?”

Nghe Thường Hải nói, Lý Cảnh trầm ngâm, không nói gì.

Nhiều ngày qua, mặc dù không truyền Tề Ngọc Yên, nhưng không khi nào hấn không nghĩ về nàng cả. Cái đêm đẹp đẽ kia, khiến hấn vừa nhớ tới, trong lòng vẫn cứ kích động không yên. Nhưng đối với việc Tề Ngọc Yên trốn tránh hấn, hấn cũng rất lâu không thể dứt bỏ được.

Nhưng hôm nay, hấn nhìn bức họa Tề Ngọc Yên, trong lòng lại vô cùng khao khát được nhìn thấy nàng.

Sau một lúc, hấn mới xoay người lại, hỏi Thường Hải: “Mấy ngày nay nàng sống ra sao?”

“Tề quý nhân vẫn như cũ, làm vườn luyện chữ, cũng không khác bình thường.” Thường Hải nghĩ ngợi, còn bổ sung thêm: “Chỉ là, hai ngày trước thị nữ Trúc Vận của Tề quý nhân có cãi vã với Giám thừa của Nội quan giám.”

Hấn nhíu mi: “Lý do?”

“Nghe nói Nội quan giám phân phát cho Tề quý nhân tích nô hòng, Trúc Vận cô nương đến Nội quan giám muốn đổi, Nội quan giám không đồng ý, nên hai người to tiếng.” Thường Hải hồi đáp.

“Một cái tích nô nhỏ thôi, nếu hòng thì đổi cái khác có gì mà khó khăn? Sao Giám thừa Nội quan giám này không đổi?” Lý Cảnh hỏi.

Thường Hải bắt đầu dĩ cười, nói: “Người trong cung, quen nhìn sắc mặt mà làm việc. Tề quý nhân sau khi thị tẩm, không được Hoàng thượng phong bậc vị phân, trong cung đều đồn đại Hoàng thượng không thích Tề quý nhân, người của Nội quan giám tự nhiên chẳng bày vẽ mặt tốt với Trúc Vận cô nương rồi.”

“Vậy ư?” Đầu hai chân mày của Lý Cảnh càng nhíu chặt lại.

“Trước mặt Hoàng thượng, đương nhiên mọi người cung kính thuận hòa, không dám nửa câu nhiều lời, tất nhiên Hoàng thượng không biết sự hon thua trong đó.” Thường Hải nói: “Nghe bảo Giám thừa kia nói Tề quý nhân không được tấn phong vị phân, chọc tức Trúc Vận cô nương, hai người mới om sòm vậy.”

Nghe Thường Hải nói, Lý Cảnh quay đầu, yên lặng nhìn bức họa trên tường, về mặt mờ mờ.

Bóng đêm dần sâu, đèn lồng chiếu sáng trên cửa cung Chiêu Thuần cung nhẹ đung đưa theo gió.

Tề Ngọc Yên đọc sách một lúc, cảm thấy có chút mệt mỏi, nên gọi Trúc Vận và Mai Hương nấu nước nóng cho mình ngâm chân.

Tề Ngọc Yên sợ lạnh, buổi tối nếu lạnh chân, sẽ không ngủ được. Không có tích nò làm ấm chân, sau khi nàng lên giường, chẳng bao lâu chân lạnh. Vì để ngủ ngon, nàng đành phải mỗi ngày trước khi ngủ, dùng nước nóng ngâm hồng hai chân, rồi nhân lúc chân còn ấm nhanh chóng tiến vào giấc ngủ. Nếu trì hoãn lâu, hai chân lạnh, nàng sẽ càng khó ngủ.

Làm chân nóng đủ, Trúc Vận xách thùng gỗ ra ngoài, Mai Hương tiến tới cởi áo giúp nàng.

Nàng ngồi vào mép giường, vừa cởi áo ngoài ra thì thấy Trúc Vận về mặt kinh ngạc chạy vào buồng, kêu lên: “Quý nhân, hoàng thượng tới!”

Tề Ngọc Yên nghe câu nói này, nhất thời ngớ ngẩn.

Lý Cảnh, đến Chiêu Thuần cung?

Không phải chàng ghét bỏ mình à? Chàng đến làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Suối ấm

Nghe tin Hoàng đế tới, Tề Ngọc Yên cuống quýt mặc lại áo ngoài. Vừa thắt xong đai lưng thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vào trong viện.

Nàng vừa ngẩng đầu, đã thấy Lý Cảnh đang bước vào phòng.

Nàng vội vàng tiến tới nghênh đón, nằm rạp dưới đất: “Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng.” Trán dán trên sàn nhà lạnh lẽo, tê buốt.

Lý Cảnh đứng thẳng tắp trước mặt nàng, nhưng thật lâu không nói gì, tựa như đang quan sát nàng.

Nàng cũng không lên tiếng, yên lặng rạp trên mặt đất.

Sau một hồi, nàng mới nghe tiếng Lý Cảnh vang lên: “Tề quý nhân, hãy bình thân.”

“Tạ Hoàng thượng.” Nàng niệm đọc.

Mai Hương bước tới trước, đỡ nàng dậy.

Tề Ngọc Yên đứng lên, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Không biết giờ này Hoàng thượng tới Chiêu Thuần cung là có việc gì?”

Lý Cảnh lặng lẽ nhìn nàng, nhìn tới nỗi nàng hải hùng.

Đúng lúc Tề Ngọc Yên định mở miệng nói, thì thấy Lý Cảnh dùng cầm hắt Mai Hương, nói: “Người, ra ngoài.”

“Dạ.” Mai Hương lo lắng liếc nhìn về phía Tề Ngọc Yên, nhưng không dám chống lại mệnh lệnh của Hoàng đế, hành lễ rồi lui xuống.

Mai Hương vừa ra khỏi cửa, đám người Thường Hải đóng ngay cửa lại từ bên ngoài.

Thấy tình hình như vậy, Tề Ngọc Yên sững sốt, run giọng gọi hần: “Hoàng thượng.”

Hần nhìn nàng chăm chăm, chậm rãi tiến lại gần: “Tề quý nhân thấy ta qua giờ là để làm gì?”

Lúc nói chuyện, giọng hần trầm xuống, cảm giác có hơi khàn khàn, giống như một tấm giấy ráp xù xì, nhẹ nhàng mài vào lòng nàng, làm cho tim nàng ngứa ngáy.

Nàng kinh ngạc nhìn hần, trong phút chốc không biết nói gì.

Giờ này trong lòng Lý Cảnh cũng kích động không thôi. Mấy ngày không gặp nàng, hần không ngờ rằng, giờ phút này nhìn thấy nàng, lòng hần lại vui mừng đến thế, giống như đã mong đợi khoảnh khắc này từ lâu. Hần không tự chủ được vươn tay ra, vuốt ve hai má non mịn của nàng.

Xúc cảm ấm áp truyền đến, người nàng hơi run, nhưng không tránh né, chỉ nhẹ nhàng gọi hần: “Hoàng thượng.”

Giọng của nàng tựa như một cơn gió xuân, trong chớp mắt cuốn mờ dục vọng bị hần đè nén dưới đáy lòng đã lâu. Hần mới nếm thử mùi vị mây mưa, cái sự mềm dịu cắn tím ăn xương kia khiến hần muốn ngừng mà không được.

Tâm vừa động, liền dùng ngón tay bắt giữ cảm của nàng, nâng mặt nàng lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn hần. Chỉ thấy đôi mắt hần bập bùng như lửa đốt, thâm sâu thăm dò lòng nàng. Bị hần nhìn đến chột dạ, nàng vội vã cúi đầu.

Hần nhìn nàng, hai mắt rĩ xuống, lông mi lay động rung rung, làm cho tim hần cũng hơi run rẩy theo.

Hắn cúi đầu, liền phủ lên đôi môi kiều diễm như cánh hoa kia.

Nàng ngẩn ngơ. Tuy rằng không có ý đón môi hắn, nhưng cũng không dám cự tuyệt, mặc cho hắn cạy mở cơ hàm của mình, đưa đầu lưỡi trơn trượt vào trong miệng, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, ngấm trong miệng nhẹ nhàng từ tốn mút hút.

Lúc này, trong phòng trừ bỏ âm thanh mút hút nho nhỏ mập mờ này thì không còn bất cứ tiếng động nào khác.

Đắm trong nụ hôn của hắn, nàng dần dần như bị mất phương hướng.

Sau một hồi, hắn mới thả nàng ra.

Vừa trải qua một trận vắn vò, đôi môi nàng càng thêm hồng đỏ ướt át, khiến hắn không kim được lại hôn lên. Nhưng lần này, hắn chỉ nhẹ nhàng vừa chạm vào là rời đi luôn.

Nàng há to mồm thờ đốc, kêu lên: “Hoàng thượng, người...” Giọng nói nhỏ nhẹ, hai mắt ngăm xám.

Một cái hôn vừa xong kia đã sớm khiến cho hắn ngứa ngáy khó nhịn, chẳng đợi nàng nói xong, hắn đã bế bổng nàng lên, đi về phía chiếc giường.

Nàng hô lên một tiếng, nhưng đã bị hắn đè lên trên giường.

“Hoàng thượng, người làm gì vậy?” Nàng la lên.

Hắn mở nhẹ lên má nàng, nói: “Đã lên tới giường rồi, nàng bảo ta muốn làm gì?” Sau đó tay bắt đầu động cời bỏ y phục của nàng.

Nghe hắn nói, nàng ngơ ngác.

Chàng không nói đùa, chàng thật sự muốn sùng hạnh mình tại đây.

Theo quy củ, Hoàng thượng sùng hạnh tần phi, bình thường là tại trong Kiền Dương điện. Nếu Hoàng đế muốn qua đêm ở ngoài Kiền Dương cung, thông thường cũng sẽ tới chỗ tắm cung của Hoàng hậu hoặc chính nhị phẩm phi trở lên, sẽ không đến tắm điện của tần phi vị phân thấp.

Mà hiện giờ Tề Ngọc Yên chẳng qua là vị phân chính thất phẩm, vậy mà Lý Cảnh lại chạy tới qua đêm, kể cả kiếp trước, hình như chưa từng xảy ra chuyện như này.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, bất chợt thấy người lạnh lẽo, mới phát hiện Lý Cảnh đã lột nàng sạch sẽ. Có lẽ sợ nàng lạnh, hắn phủ áo ngủ bằng gấm lên trên người nàng, bấy giờ mới cời áo bảo của mình.

Dù rằng kiếp trước đã quen thuộc với thân thể của hắn, nhưng đây mới là lần thứ hai họ bên nhau tại kiếp này. Nàng vội giả vờ xấu hổ, nhanh chóng nhắm mắt lại, dịch thân thể của mình vào bên trong. Chẳng bao lâu, nàng cảm giác được hắn chui vào, sau đó kéo mình vào trong lòng.

Vừa chạm vào thân thể dễ trần của hắn, nàng cảm giác thân thể hắn cứng đờ, hô hấp của hai người dần nặng nề hơn.

Nàng nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng, người đến nơi đây của tần thiếp, sợ là không đúng quy củ.”

“Có gì mà không hợp quy củ, ta muốn đến đâu thì đến.” Hắn vừa nói, tay vừa sờ soạng lung tung người nàng.

Nghe vậy, nàng bỗng chốc á khẩu. Hắn là Hoàng đế, đúng thật muốn làm gì thì làm.

Hắn sắp lại gần, hôn môi nàng, tai, cổ, tiếp tục hướng xuống, đột nhiên trước ngực ảm áp, nàng kiểm không được rên khẽ một tiếng.

Bị hắn hôn, dần già, nàng cũng động tình.

Cảm giác được hắn muốn tiến vào, thân thể nàng từ từ mở rộng ra. Nàng không biết bây giờ có còn đau hay không nữa.

Giống như hắn biết nàng sợ đau, động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

Đợi tới khi hắn hoàn toàn tiến vào, nàng cũng không cảm giác được con đau, thân thể dần dần thả lỏng.

“Đau à?” Hắn hôn lên ngực nàng, ngắm nhìn thân thể trắng mịn của nàng từ từ ửng đỏ.

“Không đau.” Nàng trả lời.

Nghe nàng nói ra, hắn mới yên tâm chuyển động.

Nàng nhắm mắt lại, phối hợp với động tác của hắn, tiếng rên rỉ không kim nén nổi tách hai hàm, tràn ra.

Lần này, rõ ràng hắn lâu hơn rất nhiều so với lần đầu. Đến khi hắn kết thúc thì nàng cảm giác như mình cũng đã sức cùng lực kiệt, không thể nhúc nhích.

Hắn nằm ở bên cạnh nàng, dường như mãi lâu sau mới từ ổn định trở lại.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của hắn, trong lòng nàng có một loại cảm giác vô cùng an bình.

“Hôm nay, không có lúc nào đau chứ?” Hắn đột ngột lên tiếng.

Tại nàng nóng bừng, lí nhí đáp lại: “Không đau.” Ngừng một lát, nàng còn bổ sung thêm: “Hôm nay, rất tốt.”

(Ý chị là chị cảm thấy không đau, hay là anh Hoàng làm việc tốt? *cười xấu*)

Hắn ngáy ra, bắt ngờ khẽ cười thành tiếng.

Bị hắn cười, nàng chợt cảm thấy mặt mình nóng như phải bỏng.

“Mệt à? Ngủ đi.” Hắn nói, sau đó nhẹ nhàng cử động, không cần thận chạm phải chân nàng.

Nàng cảm nhận rất rõ hấn giạt mình.

Nàng biết đôi chân lạnh lẽo của mình làm hấn hoảng sợ, vội vã dịch người mình về sau, cố gắng không đụng tới thân thể ấm áp của hấn.

Hấn cảm lấy tay của nàng, kéo nàng lại, nhíu mày nói: “Sao tay cũng lạnh vậy hả?”

Nàng mỉm cười nói: “Hồi Hoàng thượng, cơ thể tần thiếp cực kì sợ lạnh, vừa vào đông là tay chân lạnh vậy rồi. Vừa xong dọa sợ Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hấn ngừng lại, không nói câu nào, chỉ vươn tay kéo nàng từ rìa giường lại. Hấn dùng hai chân của mình kẹp lấy hai chân lạnh lẽo của nàng, rồi đặt hai bàn tay lạnh băng của nàng lên bụng hấn, dùng thân thể của mình sưởi ấm nàng.

“Hoàng thượng...” Thoáng chốc, nước mắt dâng lên trong đôi mắt Tề Ngọc Yên.

Kiếp trước mỗi khi đông đến, hấn lại ử ấm tay chân giúp nàng như vậy.

Hấn càng ôm nàng chặt hơn: “Xin lỗi, tại ta hành động theo cảm tính, khiến nàng chịu khổ.”

Nàng không nói, chỉ im lặng chảy nước mắt.

Hấn vươn tay, gạt đi nước mắt của nàng: “Đừng khóc, ta sẽ không để nàng phải chịu khổ nữa.”

Tề Ngọc Yên gạt đầu, vẫn không kim được nước mắt.

Nàng được hấn dùng thân thể sưởi ấm, cảm giác như thể trở về kiếp trước. Không biết tự bao giờ, nàng từ từ thiếp đi trong lòng hấn.

Một đêm này, nàng ngủ vô cùng say giấc.

Ngày hôm sau, lúc nàng tỉnh lại thì người ở bên cạnh đã không còn.

Nàng ngơ ngẩn giây lát, bản khoản chuyện đêm qua liệu có phải chỉ là một giấc mộng không.

Nàng nâng người lên, cảm giác thân dưới có chút dính nhớp. Nàng giặt mình, lại rúc vào trong chăn, sau đó gọi lớn: “Mai Hương, Trúc Vận!”

Mai Hương nghe thấy tiếng, vội đẩy cửa đi vào, thấy Tề Ngọc Yên, nở nụ cười: “Quý nhân, cô dậy rồi ạ?”

“Hoàng thượng rời đi từ bao giờ?” Nàng hỏi.

“Sáng sớm nay Hoàng thượng đã đi rồi ạ.” Mai Hương cười nói: “Đến triều phục cũng là Thường nội giám sai người tới Chiêu Thuận cung lấy đến trước đó. Hoàng thượng thay triều phục ở Thiên điện rồi thượng triều thẳng luôn.”

Nàng giặt mình: “Sao các em không gọi ta?” Hoàng đế rời giường, mình là một tần phi nhỏ nhoi lại vẫn ngủ, hình như vô cùng thất nghi (sai phép tắc).

“Hoàng thượng cố ý dặn dò không quấy rầy quý nhân ạ.” Mai Hương hồi đáp.

Nàng quần chăn quanh người, mùi hương quen thuộc của hấn rót vào mũi nàng.

Nàng hơi khịt khịt cái mũi, nói với Mai Hương: “Ta muốn tắm rửa, em đi đun ít nước đi.”

“Nước đã đun xong rồi ạ.” Mai Hương đáp.

“Đã xong rồi?” Tề Ngọc Yên có chút ngạc nhiên.

Mai Hương mỉm môi cười nói: “Lúc Hoàng thượng rời đi, đã bảo nô tỳ chuẩn bị nước ấm cho quý nhân rồi. Người nói cô ngủ dậy sẽ cần đến.”

Nói xong Mai Hương như có điều suy nghĩ nhìn nàng, còn nói thêm: “Sau khi Hoàng thượng thức dậy cũng tắm rồi mới đi. Quý nhân, tối qua cô với Hoàng thượng đánh nhau ạ?” Nói xong Mai Hương tươi cười.

Bất chợt Tề Ngọc Yên lại nhớ tới việc hai người dịu dàng triền miên đêm qua, mặt bị hun nóng lên. Nàng ra vẻ quở trách trừng Mai Hương, mắng nhẹ: “Đừng huyền thuyên nữa! Mau tới phòng tắm đôi nước đi, lát nữa ta tới.”

“Vâng ạ.” Mai Hương cười híp mắt ra ngoài.

Nghe tiếng Mai Hương xa dần, Tề Ngọc Yên mới đứng dậy, nhìn những dấu đỏ trên người mình, nàng ngần ra. Sau đó mau chóng cầm lấy xiêm y, quần kín thân thể, giấu đi vết tích.

Lúc tắm rửa, Tề Ngọc Yên sợ Mai Hương và Trúc Vận nhìn thấy dấu vết trên người mình lại hỏi lung tung, dứt khoát đuổi các nàng ra ngoài canh thất, tự mình tắm.

Tới khi tắm xong, mặc quần áo thật dày vào, người cũng trở nên ấm áp hơn.

Nàng vừa trở về phòng, Trúc Vận đã chạy tới, nói: “Quý nhân, Thiếu giám Lưu Tiệm của Nội quan giám tới.”

Tề Ngọc Yên ngơ ngác, hỏi: “Hấn đến làm gì?”

Trúc Vận cười nói: “Hấn đến đưa tích nô cho quý nhân. Hiện tại còn cầm mấy cái đến cho quý nhân lựa chọn. Hơn nữa còn đưa cả lò sưởi tay với lò sưởi chân nữa, nói là để quý nhân dùng chống lạnh.”

Tề Ngọc Yên im lặng chốc lát, nói: “Trúc Vận, em chọn là được rồi. Thời gian không còn sớm, ta phải nhanh nhanh tới thỉnh an Hoàng hậu.”

Nói xong nàng liền quay người, chải mượt mái tóc đen nhánh của mình. Mấy ngày trước còn khinh rẻ mình, tối qua Hoàng đế tới, hôm nay đã đến nịnh bợ mình. Tề Ngọc Yên phiền chán loại người này vô cùng.

“Dạ, vậy thì nô tỳ chọn giúp quý nhân ạ.” Trúc Vận cười hi hi nói.

“Trúc Vận.” Tề Ngọc Yên gọi cô, nói, “Nói chuyện khách khí chút.” Dù sao cũng là người của Nội cung giám, đắc tội cũng không hay.

“Biết ạ.” Trúc Vận gật đầu, rồi chạy đi.

Mai Hương giúp Tề Ngọc Yên chải xong đầu thì trông thấy Thanh Hà dẫn Thu Sương đến.

Trong tay Thu Sương xách một hộp đồ ăn.

Tề Ngọc Yên nhìn thấy hộp đồ ăn kia, mặt tái nhợt.

Nàng giật mình, sau đó khước mũi kéo lên một nụ cười hơi hợt: “Thu Sương cô cô đến đưa tị tử canh à?”

Thu Sương hành lễ, cũng không nói lời nào, sau đó lấy ra bát gạch men sứ đựng đầy nước thuốc từ bên trong hộp đồ ăn, hai tay nâng lên, đưa tới trước mặt Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, mời dùng ạ.”

Tề Ngọc Yên nhìn chằm chằm vào nước thuốc đen đặc kia, cắn môi, rồi đưa tay ra nhận lấy bát, nhanh chóng uống sạch hết lượng thuốc kia.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Phong bậc

Ngày hôm đó, Tề Ngọc Yên đến được Khôn Dương cung thì đã hơi trễ. Bởi vì lần trước sau khi thị tẩm tới muộn, bị Lương Từ Vân cười chê một trận, lần này lúc nàng vào điện, trong lòng có chút thấp thỏm.

Quả nhiên, khi nàng tiến vào điện, nhìn thấy Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi đều đã ngồi bên trong điện.

Thấy nàng đi vào, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi mang theo nụ cười mỉm trên mặt, hơi gật đầu với nàng một cái, xem như chào hỏi. Còn Lương Từ Vân liếc nàng, nhếch miệng, nhưng cũng không lên tiếng.

Nghĩ tới lần trước lúc nàng ta cười chê Tề Ngọc Yên, bị La Xảo Nhi móc mỉa lại, nên hôm nay không dám nói nhiều.

Tề Ngọc Yên hơi mỉm cười, chậm rãi tới phía trước, nhẹ nhàng cúi đầu trước mặt Trịnh hoàng hậu: “Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn Tề Ngọc Yên, cười nhạt nói: “Đêm qua thị tẩm thế nào mà hôm nay Tề quý nhân lại đến muộn vậy?”

Nghe Trịnh Hoàng hậu nói, Tề Ngọc Yên sững người.

Chi trích trong lời nói vô cùng rõ rệt.

Xem ra, Trịnh Hoàng hậu cũng đã biết chuyện tối qua Hoàng đế qua đêm ở Chiêu Thuận cung, trong lòng khó chịu, đang chờ tìm mình tra hỏi.

Nàng biết, thời điểm này không được phép biểu hiện đáng về bản thân được Hoàng đế sủng ái, vội cúi đầu trả lời: “Bởi vì Hoàng thượng phân phó tần thiếp phải uống Tị tử canh mới có thể đi, cho nên, tần thiếp ra cửa có hơi chậm trễ.” Hi vọng sau khi Trịnh Hoàng hậu nghe thấy được Hoàng đế ban mình uống Tị tử canh, trong lòng sẽ thoải mái hơn.

Quả nhiên, Trịnh Hoàng hậu nghe nói Lý Cảnh ban Tề Ngọc Yên Tị tử canh, ngại ra. Thăm nghĩ trong lòng, xem ra Lý Cảnh cũng chẳng sủng ái cái cô Tề Ngọc Yên này là bao. Tuy hẳn tới Chiêu Thuận cung qua đêm, sợ rằng cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi, nếu không cũng đã không để cô ta uống tị tử canh, không cho cô ta cơ hội có thai long duệ. Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ta hòa hoãn lại.

“Hôm qua Tề quý nhân hầu hạ Hoàng thượng thay bản cung, cũng vất vả rồi, mau ngồi xuống đi.” Trịnh Hoàng hậu mở miệng.

Tề Ngọc Yên cảm tạ ân huệ, tới chỗ Lương Từ Vân ngồi, ngồi xuống.

Thấy nàng lại gần, Lương Từ Vân oán hận trừng nàng, mũi hừ lạnh một tiếng.

Tề Ngọc Yên chỉ làm như không nghe thấy, thân nhiên ngồi xuống chỗ.

Giống như lúc trước, đám người lại thuận tiện kể lại mấy việc vụn vặt hằng ngày, thấy đã đến giờ thì chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, có cung nữ tiến lên bẩm báo, tiểu thái giám Chu Nguyên của Càn Dương cung phụng mệnh Hoàng đế đến, có thứ giao cho Trịnh Hoàng hậu.

Trịnh Hoàng hậu nghe thấy Lý Cảnh lại có đồ cho mình, trong lòng mừng rỡ, vội bảo cung nữ truyền Chu Nguyên tiến vào điện.

Chi chốc lát sau thì thấy Chu Nguyên đi vào, hành lễ trước mặt Trịnh Hoàng hậu nói: “Tiểu nhân bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Trịnh Hoàng hậu mỉm cười nâng tay, ý bảo Chu Nguyên bình thân, hỏi: “Hoàng thượng để người giao gì cho bản cung?”

Chu Nguyên đứng lên, lấy ra một thứ từ trong tay áo, dâng bằng hai tay, cung kính trình cho Hoàng hậu: “Hoàng thượng sai tiểu nhân đưa chiếu thư tấn phong vị phân của Tề quý nhân cho Hoàng hậu nương nương.”

Trịnh Hoàng hậu nghe xong, tươi cười trên mặt thoát cái cứng đờ.

Nàng và Lý Cảnh luôn bất hòa, hôm nay nghe nói Lý Cảnh tặng* đồ cho mình, mấy khi được vui về một hồi. Nhưng không ngờ thứ Lý Cảnh đưa đến lại là chiếu thư tấn chức vị phân Tề Ngọc Yên.

(Trong tiếng trung từ tổng 送 có nghĩa là đưa, cũng có nghĩa là tặng. Ở đây Trịnh Hoàng hậu tướng Lý Cảnh tặng quà cho mình nên mới vui vẻ.)

Nàng ta đảo mắt đánh về phía Tề Ngọc Yên, chỉ thấy nàng cũng đang trợn mắt há hốc mồm, giống như chẳng hề cảm kích chuyện này.

Trịnh Hoàng hậu kiểm chế sự khó chịu trong lòng, đưa tay tiếp nhận chiếu thư.

Theo lý, lần trước Tề Ngọc Yên thị tẩm xong thì phải tấn chức vị phân, nhưng Lý Cảnh lại không hạ chiếu thăng bậc cho nàng. Hôm qua nàng lại thị tẩm nữa, Hoàng đế bù lại phần vị phân chưa tấn chức có vẻ cũng hợp tình hợp lý.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trịnh Hoàng hậu bình tĩnh lại một chút, lớn giọng gọi Tề Ngọc Yên: “Tề quý nhân, tiến lên nghe phong.”

Tề Ngọc Yên giật mình, vội vàng đi tới giữa điện, quỳ xuống hành lễ.

Thấy Trịnh Hoàng hậu muốn tuyên chiếu, ba người Lương Từ Văn, Phan Dừ Quân và La Xảo Nhi cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cung kính đứng thẳng.

Trịnh Hoàng hậu nhìn thoáng qua Tề Ngọc Yên, sau đó thu lại tầm mắt, mở chiếu thư trong tay ra, chuẩn bị tuyên chiếu. Đến khi nàng ta nhìn rõ nội dung viết trong chiếu thư, mắt nàng ta bỗng dưng trợn trừng muốn lòi con ngươi, hết sức chăm chú nhìn vào chiếu thư, trên mặt toát ra loại biểu tình không thể tin được.

Tề Ngọc Yên quỳ ở phía dưới, thật lâu không nghe thấy tiếng Trịnh Hoàng hậu tuyên chiếu, trong lòng có hơi nghi hoặc, nhưng lại không dám thúc giục, chỉ đành yên lặng quỳ tại chỗ.

Mãi sau, nàng mới nghe được tiếng của Trịnh Hoàng hậu từ từ cất vang: “Tề thị Ngọc Yên, dịu ngoan kính kiệm, cử chỉ nền nã, ngay ngày hôm nay, thăng chức làm chính tam phẩm quý tần.”

Trịnh Hoàng hậu vừa đọc xong, ba người Lương Từ Văn đều giật mình.

Phải biết rằng, hiện giờ Tề Ngọc Yên chẳng qua là chính thất phẩm quý nhân, lần này thăng làm chính tam phẩm quý tần, lên tận chín cấp. Không chỉ vậy cái thành người có vị phân cao nhất trong chúng tần phi, đồng thời cũng là tần phi đầu tiên được phong bậc cao nhất chỉ trong một lần tại triều đại Đại Hiến.

Tề Ngọc Yên nghe xong, chỉ thấy đầu mình “oành” một tiếng, trống rỗng.

Quý tần.

Kiếp trước sau khi nàng thị tẩm, Lý Cảnh đã tấn phong vị phân này cho nàng, kiếp này, hẳn vẫn cho nàng vị phân này.

Dường như mọi thứ, đều trở về điểm xuất phát ở kiếp trước. Nàng lại thành quý tần.

“Tề quý tần, Hoàng thượng ưu ái với người thế, còn không mau tạ ơn.” Lúc Trịnh Hoàng hậu nói những lời này thì sắc mặt có hơi trắng bệch.

Tề Ngọc Yên nghe thấy, nhanh chóng dập đầu nói: “Tạ Hoàng thượng, tạ Hoàng hậu nương nương nâng đỡ.” Sau đó đứng lên, khom người tiến tới, nhận lấy chiếu thư phong vị từ trong tay của Trịnh Hoàng hậu.

Lúc tiếp nhận chiếu thư thì nàng trông thấy đầu ngón tay Trịnh Hoàng hậu có hơi hơi run rẩy.

Nàng biết, hiện giờ trong lòng Trịnh Hoàng hậu nhất định hết sức oán hận mình, sau này e rằng mình khó có thể hỏi xin gì trước mặt Trịnh Hoàng hậu rồi. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng nổi lên sự bất an.

“Phải rồi, Tề quý tần, Hoàng thượng nói buổi trưa ngài muốn đến Chiêu Thuận cung dùng bữa trưa.” Nói xong Chu Nguyên nhìn sắc trời rồi nói: “Kính xin Tề quý tần nhanh hồi cung để chuẩn bị, đừng để Hoàng thượng đợi lâu.”

Tề Ngọc Yên nâng mắt nhìn Trịnh Hoàng hậu, nói: “Ta thỉnh an ở Khôn Dương cung xong sẽ trở về.”

Bấy giờ, Trịnh Hoàng hậu mới đành mặt mở miệng: “Nếu Hoàng thượng muốn tới Chiêu Thuận cung dùng bữa, Tề quý tần chớ đừng trì hoãn lâu, bây giờ trở về chuẩn bị ngay đi.”

Tề Ngọc Yên cũng không dám nhiều lời, liền hành lễ với Hoàng hậu, mau chóng rời khỏi cái nơi thị phi Khôn Dương cung này, trở về thẳng Chiêu Thuận cung.

Đến buổi trưa, Lý Cảnh thật sự qua.

Nhận được thông truyền, Tề Ngọc Yên vội vã tới cửa cung chuẩn bị tiếp giá. Trông thấy loan liễn của Hoàng đế tới, nàng vội tiến lên hành lễ.

Lý Cảnh bước từ trên loan liễn xuống, liếc mắt nhìn thấy Tề Ngọc Yên mặc trên mình bộ váy áo viền hoa văn như ý nữ tử.

Nàng luôn dễ dàng có thể chiếm lấy tầm mắt của hắn như vậy, khiến hắn không thể dời mắt.

Hắn bước tới, lên tiếng: “Ngọc Yên, đứng dậy đi.”

Nghe cách hắn gọi, nàng ngáy ra. Hắn không gọi nàng theo vị phân, mà gọi tên của nàng, có vẻ thân mật khác thường.

Thấy nàng mãi không đứng dậy, hắn nhiu mày nói: “Không phải nàng sợ lạnh sao? Dưới đất lạnh như vậy, nàng quỳ lâu làm gì?”

Nghe Hoàng đế lên tiếng, nàng mới lấy lại tinh thần, nói: “Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.” Sau đó mới từ từ đứng dậy.

Lý Cảnh kéo tay nàng qua, nắm trong lòng bàn tay, gật gù, cười nói: “Tốt, hôm nay tay vẫn rất ấm.”

Nàng cười nói: “Sáng nay Nội cung giám đưa lò sưởi tay đến, này tần thiếp vẫn bụng nên tay không lạnh.”

Hắn hừ nhẹ một tiếng: “Coi như bọn chúng biết điều.” Dứt lời nắm lấy tay nàng, cùng đi về phía Di Hòa điện.

Vào phòng, hắn đuổi đám tùy tùng ra, kéo Tề Ngọc Yên tới ngồi bên cạnh mình, hỏi: “Hôm nay tấn chức vị phân xong, Trịnh Chúc không làm khó nàng chứ?”

“Không có.” Tề Ngọc Yên đáp lời, “Hoàng hậu nương nương vừa tuyên bố chiếu thư tấn phong xong thì Chu Nguyên lại nói Hoàng thượng muốn đến Chiêu Thuận cung dùng bữa, nên

người cho tẩn thiếp về cung trước để chuẩn bị.”

Hắn nghiêng người nhìn nàng một cái, cười nói: “Ta sợ cô ta bắt chẹt nàng, cố tình để Chu Nguyên đưa chiếu thư tẩn phong tới vào thời điểm các nàng thỉnh an xong xuôi, rồi nói ta muốn qua đây dùng bữa, để cho cô ta không thể không thả người.”

Nàng nhấc mi nhìn hắn, bất đắc dĩ cười, nói: “Nhưng mà Hoàng thượng à, xem như tẩn thiếp trốn được hôm nay, vậy còn ngày mai? Từ giờ về sau? Một ngày nào đó sẽ tránh không thoát.”

Nói tới đây, nàng yên lặng nhìn Hoàng đế, cắn môi: “Tối qua Hoàng thượng qua đêm ở chỗ tẩn thiếp, vốn đã có chút không hợp quy củ rồi, hôm nay không chỉ thẳng liền tám bạc cho tẩn thiếp, còn tối điện tẩn thiếp dùng bữa. Hoàng thượng chắc không biết, hành động này đã đẩy tẩn thiếp đến nơi đâu sóng ngọn gió. Cứ vậy tẩn thiếp sợ rằng càng bị người ganh ghét.”

Thấy Tề Ngọc Yên nhăn mi nhíu mày, Lý Cảnh vươn tay, ôm lấy nàng, để nàng nửa tựa vào ngực mình, nói: “Mấy điều nàng nhắc tới, đương nhiên ta cũng nghĩ tới. Chẳng qua, ta suy nghĩ cho rằng, việc này có lẽ không gây trở ngại gì cho nàng, mới quyết ý làm vậy.” Nói xong, hắn đặt cằm lên trán nàng, tiếp tục nói, “Lúc trước không phải bởi vì nàng không được tẩn vị phân mà bị người khinh thường ư? Hiện giờ ta thăng nàng làm quý tần, ít nhất cung nhân trong cung không dám xem nhẹ nàng, chèn ép nàng nữa. Mà ba người Lương Từ Văn, vị phân không cao bằng nàng, không dám đụng tới nàng. Về phần Trịnh Chúc...

Nói tới đây, Lý Cảnh khẽ hừ một tiếng: “Qua chuyện hôm nay, nếu cô ta là người thông minh, còn muốn ngồi yên ổn cái vị trí Hoàng hậu này thì đừng vô duyên vô cớ gây chuyện với nàng.”

Tề Ngọc Yên cắn môi, nói: “Nhưng mà, người là Hoàng hậu mà, tùy tiện tìm lý do trị tội tẩn thiếp, cũng đủ để tẩn thiếp khổ sở rồi.”

“Khi nào nàng đi thỉnh an, cẩn thận một chút, đừng để cô ta bắt lỗi, cô ta sẽ không dám động tới nàng.” Ngẫm nghĩ, hắn còn nói thêm: “Ta để Thu Sương lại bên người nàng, bao giờ nàng ra ngoài thì dẫn theo cô ấy. Cô ấy là người trong cung ta, có thể tự do ra vào các nơi trong hoàng cung, nhờ có việc gì, do cô ấy đến báo tin cho ta cũng nhanh hơn.”

Tề Ngọc Yên xao động, sau đó gạt đầu, nói: “Dạ, tẩn thiếp, đa tạ Hoàng thượng tru ái.”

Lý Cảnh dùng cằm nhẹ nhàng xoa trán nàng, từ tốn nói: “Ngọc Yên, ta không cần nàng cảm ơn ta, ta chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý đối với ta là được.”

Nàng không ngờ hắn sẽ nói như thế, thoáng chốc ngây ngẩn cả người. Chỉ cần thiếp toàn tâm toàn ý ư? Thiếp vốn một lòng một dạ, nhưng có sao chàng vẫn muốn cho thiếp uống Tị tử canh?

Nàng muốn hỏi hắn chuyện Tị tử canh, nhưng cứ há miệng thì lại không thốt lên được lời nào. Nàng sợ sẽ nhận được một đáp án mình không mong muốn, tăng thêm nỗi buồn đau.

Hồi lâu không nghe được câu trả lời của nàng, trong lòng hắn có hơi thất vọng, nhưng không muốn bức ép nàng quá, bèn cười che đậy, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta dùng bữa trước đã.” Sau đó buông nàng ra, đứng dậy.

Nàng gật đầu đáp: “Dạ.” Rồi theo sau hắn, đi về phía Tây Noon thỉnh.

Dùng cơm xong, bởi vì Lý Cảnh còn phải về Sùng Tâm điện phê tấu chương nên Tề Ngọc Yên tiễn hắn tới cửa cung.

Cả quãng đường, hắn luôn nắm lấy tay nàng. Cho đến khi lên loan liền, hắn mới thả ra: “Hôm nay bận, tối ta sẽ không qua đây, tự nàng dùng bữa nhé.”

Tề Ngọc Yên nghe hắn nói vậy, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Tần phi đã biết.”

Trong phút chốc nghe được mình không qua được đây, Lý Cảnh thấy rất rõ, nét mặt thả lỏng của nàng. Trong lòng hắn buồn rầu.

Nàng không muốn mình tới đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chuyên sủng

Bởi vì trời lạnh gió lớn, sau khi dùng xong bữa tối, Tề Ngọc Yên không ra ngoài cung tẩn bộ nữa, chỉ ngồi dưới ánh đèn đọc sách một lúc.

Trời vừa tối không lâu thì Tần Dương tới Di Hòa điện, bẩm báo: “Quý tần, Hoàng thượng đến, người nhanh chóng đi tiếp giá ạ.”

Nghe Tần Dương nói, Tề Ngọc Yên sùng sốt, bật thốt lên nói: “Không phải hồi trưa người nói buổi tối không tới ư? Sao lại qua lúc này?”

“Chuyện này tiểu nhân không biết. Chỉ là, loan liền của Hoàng thượng sắp tới cửa cung rồi ạ, hay là quý tần người ra ngoài tiếp giá trước đi ạ.” Tần Dương thúc giục.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên vội đặt sách xuống, đứng dậy, sửa sang lại váy áo, bấy giờ mới bước mau tới cửa cung.

Tới trước cửa cung, trông thấy loan liền vừa mới hạ xuống. Nàng thờ phào nhẹ nhõm, may mắn, không tiếp giá chậm trễ.

Nàng tiến lên hai bước, quỳ lạy nói: “Tẩn thiếp cung nghênh Hoàng thượng.”

Lý Cảnh xuống liền thì thấy Tề Ngọc Yên đang quỳ trước mặt mình. Hắn bước tới trước, đỡ nàng dậy, dịu dàng nói: “Dưới đất lạnh, mau đứng lên.”

Nàng cung kính cười nói: “Tạ Hoàng thượng.”

Hắn mỉm cười nhìn nàng, cũng không nói nhiều, rồi giống như buổi trưa, nhất quyết nắm tay nàng đi về phía điện.

“Không phải ban trưa Hoàng thượng nói buổi tối không tới ư?” Nàng cười nhẹ hỏi.

Hắn quay mặt lại nhìn nàng một cái, nói: “Ta chỉ bảo không tới đây dùng bữa tối, nhưng không hề nói buổi tối không qua.”

Nàng tắc nghẹn. Hình như chàng chỉ nói không qua đây dùng bữa tối thật.

“Phải rồi, đã lâu không đánh cờ cùng nàng. Chiều hôm nay ta nhớ tới thì cảm thấy tay ngứa ngáy. Lát nữa chúng ta làm một ván, thấy sao?” Hắn lại nói.

“Muộn thế này rồi còn chơi cờ ư?” Nàng ngơ ngác.

“Có gì là không thể?” Hắn cười hỏi.

Nàng cười cười, nói: “Giờ trời đã tốiมืด, theo thói quen chơi cờ của tần thiếp và Hoàng thượng, muốn đánh xong ván cờ này, sợ rằng phải tới sáng mai.”

“Thì có làm sao?” Hắn nghiêng đầu liếc nàng, “Không đánh xong thì bây ở đó, đêm mai đánh tiếp là được.”

Nghe hắn nói mà nàng sùng sốt.

Đêm mai đánh tiếp?

Nghe giọng điệu này chẳng lẽ đêm mai chàng còn muốn tới?

Chẳng để cho nàng suy nghĩ nhiều, Lý Cảnh đã kéo nàng đi qua cửa Di Hòa điện.

Hai người vào phòng, gọi Thường Hải dẫn người mang bàn cờ lên.

Hai người ngồi ở hai đầu đối diện, bắt đầu chém giết lẫn nhau. Tề Ngọc Yên nghĩ tới lời Lý Cảnh nói lúc trước, cảm giác dường như hắn đối với mình có xu thế phát triển theo chiều hướng kiếp trước, có hơi không tập trung, rất nhanh liền thua trận.

Lý Cảnh bỏ từng viên cờ vào trong kì tử (hộp đựng quân cờ hình vuông), nâng mắt nhìn nàng, nói: “Ngọc Yên, hôm nay nàng làm sao thế?”

Tề Ngọc Yên ngẩng ngốc nhìn bàn cờ, nàng không ngờ tới mình vậy mà lại thua nhanh thế, ngỡ ngàng hồi lâu. Nghĩ lại thì, ván cờ đã đánh xong, có phải ngày mai chàng sẽ không tới nữa?

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu, cười híp mắt nói: “Kỳ nghệ của Hoàng thượng tiến bộ không ít, tần thiếp bất tài, cam bái hạ phong*.”

(Cam bái hạ phong: chịu thua.)

“Bớt dùng mấy từ trang nghiêm đó đến nịnh nọt ta!” Lý Cảnh dùng mũi hăm hừ, nói: “Ngày mai lại lần nữa, nhưng không được qua loa lấy lệ với ta.”

Tề Ngọc Yên ngẩn người. Hóa ra cho dù ván cờ hôm nay có đánh xong hay không, ngày mai chàng vẫn sẽ đến!

Lý Cảnh cất xong quân cờ, đứng dậy, mệt mỏi vươn vai, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, Ngọc Yên, nghỉ ngơi thôi.”

“À dạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười đứng dậy, nói, “Tần thiếp đưa tiễn Hoàng thượng ra ngoài ạ.”

Lý Cảnh quay sang, nét mặt kỳ quái nhìn nàng: “Ai bảo Trẫm muốn đi?”

Nàng ngớ người: “Đêm nay Hoàng thượng lại không rời đi ư?”

“Lại không rời đi?” Lý Cảnh chau mày: “Tề quý tần có vẻ không thích trẫm nghỉ ngơi ở đây nhì?”

Nàng vừa nghe, vội vã lắc đầu, nói: “Không phải, tần thiếp là, là...”

“Là gì?” Trong mắt hắn chợt lóe ý bốn cột.

“Tần thiếp là, là quá vui mừng, có chút không dám tin.” Nàng chợt dạ nói.

“Vậy thì tốt.” Hắn nở nụ cười. Cho dù nàng có thật lòng hay không, hắn cũng vô cùng hài lòng với câu trả lời này của nàng.

Hai người bèn gọi cung nhân tới hầu hạ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lúc Tề Ngọc Yên tắm rửa xong đi vào phòng, đã thấy Lý Cảnh ở trong phòng. Chỉ thấy hắn nửa ngồi trên giường, đang đọc sách.

Thấy nàng đi đến, hắn đặt sách lên chiếc bàn đặt tại bên giường, vẫy tay với nàng nói: “Lại đây!”

Hắn vừa dứt lời, nàng chợt nghe tiếng cửa phòng phía sau bị đóng lại, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Ngọc Yên, mau lại đây nào.” Hắn thấy nàng đứng đực tại chỗ, lại gọi, “Nàng đứng ở đó không lạnh à?”

Nàng cười gượng gạo, chậm rãi đi tới.

Hắn ngồi ở phía ngoài giường.

Nàng quan sát, đang tự hỏi nên mời Hoàng đế Bệ hạ hạ mình dịch vào trong, hay mình nên trèo qua người Hoàng đế Bệ hạ, ngủ ở bên trong.

Chẳng đợi nàng nghĩ kĩ, Lý Cảnh đã duỗi tay, kéo nàng lên giường. Sau đó nghiêng mình áp nàng dưới thân.

Nàng kinh hô một tiếng, kêu lên: “Hoàng thượng, chàng muốn làm gì?”

Hắn chống đỡ nửa thân mình, nhìn nàng lắc đầu, cười nói: “Ngọc Yên, ta muốn làm gì, trong lòng nàng còn không biết rõ ư? Tại sao lần nào cũng phải đặt câu hỏi này?” Nói xong hôn vội lên môi nàng rồi bắt đầu động thủ cởi bỏ xiêm y của nàng.

Hai lần thân mật với Tề Ngọc Yên, cảm giác đê mê kia khiến hắn muốn ngừng mà không được. Cái đêm sau khi thị tắm đó, hắn biết là lần đầu của nàng, sợ thân mình nàng không chịu

nổi, nên nhẩn nhện mấy ngày. Sau đêm nồng nhiệt hôm qua, hẳn biết thân thể nàng đã tốt hơn, bèn không kiêng nể gì muốn làm gì thì làm.

Tề Ngọc Yên cũng không dám phản kháng, trong lúc vừa đưa vừa đẩy đã cùng hắn quấn lấy nhau. Nàng vô cùng quen thuộc cơ thể của hắn, biết làm thế nào khiến hắn khoan khoái, rất nhanh, hai người đều nổi lên động tình.

Bởi vì Hoàng đế ngủ tại đây, tất cả người phụ trách hầu hạ đều là cung nhân từ Càn Dương cung tới, Mai Hương và Trúc Vận không chen tay vào nổi nên hai người cũng đi ngủ sớm.

Lúc đêm khuya, nghe thấy bên trong chủ điện loảng thoảng truyền ra tiếng kêu la của Tề Ngọc Yên, không lâu sau là tiếng nỉ non be bé, giống như tiếng khóc bị đè nén.

Mai Hương cau mày nói: “Rốt cuộc Hoàng thượng đối với quý tần chúng mình thế nào đây? Lại làm quý tần khóc rồi.”

Trúc Vận học qua y, có hiểu sơ về chuyện nam nữ. Nghe vậy, mặt đỏ rần, trừng Mai Hương, hắng giọng nói: “Chớ lắm miệng. Tự mình đi ngủ đi!”

Mai Hương tui hờn bĩu môi, cũng chẳng nói thêm gì.

Ngày hôm sau, Tề Ngọc Yên mỗi một nằm trên giường, nếu không phải sợ không đi thỉnh an sẽ bị Trịnh Hoàng hậu trách tội, nàng thật sự không muốn xuống giường.

Còn Lý Cảnh thì ngược lại, giống như ăn tiên đơn, thần thái sáng lán vào triều.

Cứ như vậy càng làm cho Mai Hương cảm thấy quý tần nhà mình chịu thiệt thòi lớn.

Liên tục khoảng mười ngày tiếp theo, Lý Cảnh đều qua đêm ở Chiêu Thuận cung. Chuyện này làm chấn động trong cung. Tề Ngọc Yên ở trong cung, rất nhanh trở thành nhân vật chạm tay có thể phỏng. Chẳng qua cứ như vậy, hiển nhiên cũng khiến người ghen ghét.

Hiện tại Trịnh Hoàng hậu nhìn Tề Ngọc Yên chỗ nào cũng không vừa mắt, nhưng lúc Tề Ngọc Yên tiến tới thỉnh an, cấp bậc lễ nghĩa vẹn toàn, cũng ít nói, Trịnh Hoàng hậu không bắt được lỗi, không có cách bắt bẻ nàng.

Chẳng qua, tuy Trịnh Hoàng hậu không dám xen vào chuyện Hoàng đế ngủ tại Chiêu Thuận cung mỗi ngày, nhưng trong cung này, vẫn có người dám nói về chuyện của Hoàng đế.

Tiêu Thái hậu vốn không định quản chuyện hậu cung của Lý Cảnh, nhưng cái cô nàng Tề Ngọc Yên này thẳng liền chín cấp, còn Hoàng đế ngày nào cũng ngủ tại Chiêu Thuận cung, Trịnh Chước thường xuyên khóc kể với bà, bà cũng cảm thấy cái việc đưa con này làm có hơi quá đáng.

Hôm nay, nhân lúc Lý Cảnh đến thỉnh an, Tiêu thái hậu bèn hỏi tới chuyện này.

Lý Cảnh nghe xong, lông mày hơi xoắn lại: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy ngủ tại Chiêu Thuận cung chẳng có gì không ổn cả”

“Chẳng có gì không ổn ư?” Nghe nhi tử nói, Tiêu thái hậu giận tái mặt, nói, “Cánh nhi, trong hậu cung của con, cũng đâu phải chỉ có mình Tề Ngọc Yên đâu. Hàng đêm con ngủ lại trong điện của cô ta, con đặt Hoàng hậu ở đâu, đặt các tần phi khác chỗ nào?”

Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn mẫu thân, trên mặt nhàn nhạt cười: “Vậy mẫu hậu cho rằng nhi thần nên làm thế nào?”

Tiêu Thái hậu gạt mình, sau đó nói: “Chuyện này, đương nhiên là vũ lộ quân triều* cho thỏa đáng.”

(Vũ lộ quân triều: ý là vua nên ban phúc đồng đều cho các phi tần khác chứ không nên chỉ một người.)

“Vũ lộ quân triều?” Lý Cảnh nhướn mày kiếm, hỏi ngược lại.

“Cánh nhi, chỉ có vậy mới cân bằng các cung với nhau, hậu cung con mới có thể thái bình.” Tiêu thái hậu nói.

Lý Cảnh cau mày lắc đầu: “Nhưng hiện giờ nhi thần chỉ sủng một mình Ngọc Yên thôi, cũng không cảm thấy hậu cung này có gì không thái bình cả.”

“Con..” Tiêu thái hậu bị nhi tử làm nghẹn họng, có chút khó thở, “Vậy con nói với mẫu hậu xem xem, tại sao con muốn chuyên sủng một mình Tề Ngọc Yên kia?”

“Không vì lý do nào cả.” Lý Cảnh nhìn thẳng tắp vào Tiêu thái hậu, nghiêm mặt nói, “Mẫu hậu, nhi tử độc sủng Ngọc Yên, là bởi vì nhi tử thích nàng ấy.”

Nhìn dáng vẻ của Lý Cảnh, Tiêu Thái hậu sùng sốt: “Con thích cô ta? Con thích cô ta từ bao giờ? Sao lúc trước chưa từng nghe con nhắc tới?”

Lý Cảnh trầm ngâm trong giây lát, sau đó mở miệng nói: “Thật ra nhi thần gặp được nàng ấy ở ngoài cung, khi ấy vừa trông thấy đã thích nàng, nhưng nhi thần không biết thân phận của nàng, không biết nàng ấy là ai. Sau này nàng ấy vào cung, lại bởi sinh bệnh hủy dung, nhi thần không thể nhận ra được nàng ấy, mãi đến khi nàng ấy khỏi bệnh, bấy giờ nhi thần mới nhận ra nàng ấy chính là cô gái mà con đã gặp ở ngoài cung. Cho nên... nhi thần mới...” Nói tới đây, hắn ngừng lại.

“Cho nên, con mới sủng ái nàng ta đủ điều?” Tiêu thái hậu hỏi.

Lý Cảnh cúi đầu không nói lời nào, coi như ngầm thừa nhận.

Tiêu thái hậu nhìn nhi tử, tạm ngừng, ổn định lại giọng điệu, rồi nói tiếp: “Cứ coi như con thích Tề Ngọc Yên, sủng cô ta nhiều chút, vốn cũng không sao, nhưng con không thể chuyên sủng cô ta. Con vẫn nên dành chút ít để sủng hạnh Hoàng hậu và các tần phi khác thì hoàng thất mới đông con nhiều cháu được.”

“Mẫu hậu, người thật sự muốn nhi thần sủng hạnh mấy người các nàng?” Lý Cảnh gạt mình, sau đó lạnh lùng cười, nói, “Mẫu hậu, thường hay nói, điều mình không muốn thì chớ làm cho người khác. Chẳng lẽ người đã quên nỗi khổ sở mà mình phải chịu đựng năm đó ư?”

Nghe vậy, Tiêu thái hậu sùng sốt: “Cánh nhi, ý con là sao?”

Lý Cảnh nâng mắt liếc nhìn Tiêu Thái hậu, sau đó chậm rãi nói: “Năm đó mặc dù nhi thần còn bé, nhưng vẫn nhớ rõ ngày ngày mẫu hậu ở Khôn Dương cung hy vọng phụ hoàng tới. Mỗi khi nghe nói phụ hoàng tới chỗ tần phi khác, mẫu hậu sẽ âm thầm nhỏ lệ. Sau này phụ hoàng chuyên sủng Hứa quý phi, lại càng không biết mẫu hậu đã chảy bao nhiêu nước mắt sau lưng người. Khi ấy nhi thần đã có suy nghĩ, sau này lớn lên tuyệt đối sẽ không lãng nhãng giống như phụ hoàng. Nếu con lấy vợ, sẽ cưới người con thích, toàn tâm toàn ý với một mình nàng, tuyệt sẽ không để nàng ấy phải đau buồn giống như mẫu hậu vậy.”

Tiêu Thái hậu ngẩn ngơ, bất chợt nhớ tới chuyện năm đó, vẻ mặt cũng âm ảm đi.

Đây chính là vết sẹo nhức nhối nhất trong lòng bà.

Chương 44-2: Ngoại truyện: Kiếp trước (1)

Tại ven thảo nguyên Thiên Thương, có mấy lều trại được dựng lên, nơi ra vào có quân sĩ canh gác, nhìn qua là biết, đây là quân doanh.

Tuy mùa xuân đã đến, nhưng ban đêm vẫn hơi se lạnh.

Phía trước lều của trung quân doanh trại nhóm đồng lửa, dùng để cho nhóm tướng sĩ xoa đi cái lạnh.

Bởi vì vừa đánh thắng trận, các quân sĩ đều cực kỳ phấn khởi, từng tốp ngồi vây quanh đồng lửa, uống rượu mua vui, vô cùng vui sướng.

Doanh trưởng lớn nhất ở chính giữa khu đồng quân thì lại im ắng hơn nhiều, chỉ có giọng hát hào hùng của nam tử loáng thoáng truyền tới từ nơi xa.

Nội giám cung đình Thường Hải đi vào trong doanh trưởng. Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng rực như ban ngày, một nam tử trẻ tuổi mặc bộ thường phục màu xanh trời đang cúi đầu xuống bàn, tay cầm bút son, đang phê chữa gì đó.

Thường Hải lại gần, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, Dự vương cầu kiến.”

Nghe thấy tiếng, Lý Cảnh ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuấn lãng hơi đượm vẻ mệt mỏi. Hắn gật đầu với Thường Hải, nói: “Truyền đệ ấy vào!”

“Dạ.” Thường Hải thưa lời rồi lui xuống.

Thấy Thường Hải ra ngoài, hắn bèn đặt bút son xuống, duỗi ngón trỏ hai tay, nhẹ nhàng day huyệt thái dương của mình.

Chỉ chốc lát sau, Dự vương Lý Chương đã vào trong lều, đi thẳng tới trước mặt huynh trưởng, chấp tay thi lễ: “Thần đệ gặp qua hoàng huynh.”

Lý Cảnh gật đầu, lại dùng tay phải xoa nắn mũi, hỏi: “Lục đệ, chuyện ta bảo đệ đi làm sao rồi?”

Lý Chương nói: “Hồi hoàng huynh, võ vệ quân đi hộ tống lúc trước đã trở lại, đã đưa người an toàn đến Quỳnh Châu theo sự dặn dò của hoàng huynh.”

“Tốt lắm.” Lý Cảnh dùng một lát, rồi lại nói, “Vậy đệ dẫn theo hai võ vệ quân đến hắc trưởng dẫn người tới đây.”

Lý Chương giật mình, quan sát huynh trưởng, ngập ngừng nói: “Hoàng huynh, huynh thật sự muốn thả hắn ư?”

Lý Cảnh không nói, im lặng chốc lát rồi gật đầu.

Thấy Lý Cảnh gật đầu, Lý Chương có chút nóng nảy, nói: “Hoàng huynh, huynh tha cho gã trẻ Tề gia, đưa bọn họ tới Quỳnh Châu, thần đệ cũng không nhiều lời, dù sao cũng là đàn bà và trẻ em vô tội. Nhưng tên Tề Thử này thật sự từng đầu hàng phản quốc, luận tội phải chém. Nếu như chuyện hoàng huynh thả hắn bị người ngoài biết được, làm sao dân chúng thiên hạ tin phục huynh?”

Nghe Lý Chương nói, Lý Cảnh ngược mắt nhìn y, hỏi: “Lục đệ, đệ sẽ bán đứng hoàng huynh?”

Lý Chương ngơ người, lập tức mặt đỏ phừng phừng, phần uất kêu lên: “Hoàng huynh, huynh nói cái gì thế? Sao thần đệ có thể bán đứng huynh cơ chứ?”

Lý Cảnh cười cười, nói: “Ta biết lục đệ sẽ không bán đứng ta, mà đương nhiên võ vệ quân cũng sẽ không bán đứng ta. Người trên thế gian đều cho rằng Tề Thử đã bị chém chết, nếu không ai bán đứng ta, vậy thì sẽ không có ai trong thiên hạ này biết chuyện Tề Thử còn sống.”

Lý Chương lại nói: “Tề Thử này đã đảm nhiệm công việc trong quân nhiều năm, hoàng huynh không sợ có người nhận ra hắn ư?”

Lý Cảnh cười nói: “Đảo Quỳnh Châu và Kinh thành cách xa nhau mấy ngàn dặm, người ở thưa thớt, địa thế hoang vu. Hơn nữa eo biển giữa đường cách xa nhau, người bình thường sẽ không đi Quỳnh Châu. Chỉ cần Tề Thử không tự vạch trần thân phận, sẽ không có ai nhận ra hắn.”

Lý Chương im lặng một lúc rồi hỏi: “Hoàng huynh, huynh làm vậy là vì Tề quý phi?”

Nghe vậy, Lý Cảnh giật mình, nhưng không đáp lời.

Lý Chương nói tiếp: “Hoàng huynh đối với Tề quý phi tình thâm ý trọng, nhưng nàng ta lại đối xử với hoàng huynh như thế, lẽ nào hoàng huynh không oán hận trong lòng ư?”

Nghe Lý Chương nói xong, Lý Cảnh thật lâu không nói tiếng nào. Hắn yên lặng nhìn tấu chương trên bàn, trong đầu là hình ảnh khi mình đẩy cửa vào phòng, trông thấy Tề Ngọc Yên và Chung Dục trần truồng trên giường. Tay đặt trên bàn siết chặt thành quả đấm, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Mãi sau, hắn mới từ từ thả lỏng bàn tay, thờ dài nói: “Hận chứ, sao lại không hận được? Nếu không hận thì ta đã không xử tử Chung Dục tại chỗ, phế truất nàng ấy. Nếu không hận, ta cũng sẽ không nhốt vào lãnh cung chẳng ngó ngàng. Nhưng muốn ta quên nàng, xóa nàng khỏi trái tim ta, quả thật ta không tài nào làm được.”

Nói tới đây, hắn quay sang, nhìn Lý Chương, cười khổ nói: “Kỳ thật, ta thờ ơ với nàng cũng chỉ được chưa tới một tháng. Sau đó, ta thật sự không nhịn nổi, ban đêm lên lút tới bên ngoài Lan Vu cung, đầu rã không trông thấy nàng, nhưng có thể nghe thấy được tiếng bước chân của nàng ở trong điện, biết nàng còn ở cạnh bên ta là ta thỏa mãn rồi.”

Tới đây, hắn ngừng đầu nhìn Lý Chương, cười nói: “Lục đệ, có phải từ ca ngốc quá phải không?”

“Hoàng huynh...” Mũi Lý Chương chưa xốt, đã không thể nói ra lời.

“Đôi khi ta cũng hối hận, rằng tại sao lúc trước ta lại đi nghe lời của Phan Báo! Ông ta nói phụ tử Tề Trí Viễn gia phong tấn tước quá nhanh, nếu lại sắc lập Ngọc Yên làm Hậu, sẽ bị quần thần lên án. Ta thì muốn làm một minh quân, không muốn để quần thần nói ta bởi ham mê nữ sắc mà bỏ qua triều cương (kỷ cương triều đình), nên không nhắc lại việc lập Ngọc

Yên làm Hậu. Khi đó ta nghĩ, dù sao trong lòng ta cũng chỉ có mình nàng, lập Hậu sớm hay muộn cũng chẳng khác nhau là bao. Nếu như sớm biết nàng ấy sẽ vì vậy mà bắt mặn, lại quần quít với Chung Dục, ta không cần quan tâm đến mọi thứ, lập nàng làm Hậu thì có làm sao?”

Lý Chương lắng nghe, kinh ngạc hỏi: “Hoàng huynh nói Tề quý phi lại quần quít với Chung Dục là sao? Chẳng lẽ bọn họ đã có tư tình từ trước đây?”

Lý Cảnh ngừng một lát, sau đó gật đầu, nói: “Sau khi chuyện xảy ra, ta sai người dò la, trước khi nàng nhập cung, Ngọc Yên và Chung Dục có qua lại giao thiệp, đều có tình ý với nhau.” Nói tới đây, hắn cười khổ, “Nếu không phải Ngọc Yên bị tuyên vào cung, phải chăng nàng ấy sẽ gả làm vợ Chung Dục?”

“Chuyện đó thì...” Lý Chương nâng mày, nhìn huynh trưởng, “Một khi đã như vậy, vì sao hoàng huynh còn phải lăn tăn về Tề quý phi như thế? Hoàng huynh thật sự không quan tâm tới chuyện khi xưa của nàng ta sao?”

Lý Cảnh trầm mặc, rồi lại nói: “Cho dù trước kia nàng thế nào với Chung Dục, nhưng mấy năm qua nàng ở bên ta, ta cảm nhận được, nàng có lẽ đối với ta có vài phần thật lòng.”

Lý Chương nghe xong, gật đầu, nở nụ cười: “Đúng thật! Lúc trước thần đệ tiến cung đã phát hiện, chỉ cần hoàng huynh xuất hiện, ánh mắt Tề quý phi chỉ vây quanh lấy mình huynh, cái kiểu liếc mắt đưa tình đó, chắc hẳn không phải giả vờ giả vịt đâu.” Nói tới đây, y ha ha cười, “Đương nhiên, cái này là trước khi sinh Huyền nhi. Sau khi có Huyền nhi thì khác hẳn, trong mắt nàng ta chỉ có Huyền nhi thôi.”

Nhắc tới Huyền nhi, đường nét trên gương mặt Lý Cảnh dịu đi rất nhiều: “Huyền nhi rất đáng yêu, cũng thật thông minh, sau này chắc chắn còn giỏi hơn cả ta.”

Lý Chương giật mình: “Hoàng huynh tính lập Huyền nhi là Thái tử?”

Lý Cảnh gật đầu nói: “Thằng bé là đứa con trai độc nhất của ta, không truyền vị cho nó thì truyền cho ai?”

“Hoàng huynh còn trẻ, sau này còn có thể có hài tử nữa mà.” Lý Chương nói.

Lý Cảnh ngăn ra, cười khổ nói: “Hiện giờ ta đã giết Chung Dục, cũng chẳng biết nàng có hận ta không? Còn nguyện ý sinh con cho ta không?” Nói tới đây, hắn thở dài một tiếng.

Lý Chương vừa nghe, liền im lặng không lên tiếng.

“Không nói mấy thứ này nữa. Lục đệ, đệ đi đưa Tề Thứ tới đây đi.” Lý Cảnh nói tiếp, “Nhân lúc bây giờ vẫn chưa tiến vào địa giới Trung nguyên, hẳn đi đường cũng dễ dàng hơn.”

“Vâng.” Lý Chương thấy chủ ý của huynh trưởng không thay đổi, chỉ thờ dài một hơi rồi lui xuống.

Sau khi Lý Chương rời đi, Lý Cảnh lại cầm bút son lên, mở nắp chương ra, nhưng lại chẳng phê nổi, trong lòng rối rắm như mớ bòng bong, cuối cùng không có cách nào bình tĩnh lại được.

Sau khoảng thời gian một chén trà, ngoài lầu truyền đến tiếng bước chân nhỏ. Một chốc sau thấy Lý Chương vén màn đi vào. Sau y là hai võ vệ quân đang áp giải một nam tử trẻ tuổi bị trói gô, vừa vào cửa nhìn thấy Lý Cảnh liền la mắng: “Hôn quân!”

Người này là huynh trưởng của Tề Ngọc Yên – Tề Thứ.

“Cởi dây thừng cho hắn.” Lý Cảnh nhìn Tề Thứ.

Nghe vậy, Lý Chương nhíu mày: “Hoàng huynh, thế này...”

“Không cần sợ.” Về mặt Lý Cảnh bình thản, “Nghe lệnh Trẫm, cởi ra là được!”

“Dạ!” Võ vệ quân cởi dây thừng trên người Tề Thứ.

Tề Thứ thoát khỏi sự trói buộc xoa nắn hai tay, lớn tiếng mắng mỏ Lý Cảnh: “Lý Cảnh, ngươi là một tên hôn quân, ngươi giết cả nhà Tề phủ ta, ngươi cho rằng ngươi không giết ta thì ta sẽ cảm kích ngươi sao? Ta khuyên ngươi, tốt nhất vẫn nên giết ta đi thì hơn, bằng không, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ giết ngươi!”

“Ai nói hoàng huynh giết cả nhà Tề gia ngươi há?” Lý Chương vừa nghe huynh trưởng bảo vệ Tề gia như vậy, lại bị Tề Thứ xỉ và như kia, bấy giờ mới giận dữ nói: “Hoàng huynh ta gánh vác áp lực nặng nề, chịu vô số lời can gián, mới bảo vệ được cả nhà Tề phủ ngươi, ngươi lại mắng huynh ấy như thế? Ngươi có ý gì há? Ngươi theo địch phản quốc, vốn là tội diệt môn, nhưng hoàng huynh ta không chỉ không giết người nhà ngươi, còn giữ lại tính mạng của ngươi, giờ ngươi còn nói những lời hỗn xược! Tề Thứ, ngươi đúng là thứ không biết phân biệt!”

“Lý Cảnh, ngươi không giết người nhà ta?” Tề Thứ sùng sốt: “Không phải nói là sau khi phụ thân ta bại trận, ngươi đã tịch thu Tề phủ, chém đầu toàn bộ gia quyến Tề phủ để răn chúng sao? Chính bởi ta nghe nói người nhà chết hết, mới bị phản không chịu nổi mà nương nhờ địch quân.”

Lý Cảnh nhìn chằm chằm vào Tề Thứ, hai mắt sáng tỏ: “Trẫm không biết ngươi nghe tin từ đâu. Sau khi Tề tướng quân bại trận bỏ mình, Trẫm không hề động tới bất kì ai trong Tề gia ngươi, mãi đến sau khi ngươi theo địch phản quốc, Trẫm mới giam người Tề phủ lại.”

“Vậy người nhà tôi đâu? Bây giờ họ ở nơi nào?” Tề Thứ hỏi.

Lý Cảnh ngừng một lúc, nói: “Lưu đây Quỳnh Châu.”

“Vậy là tất cả bọn họ vẫn còn sống?” Tề Thứ chăm chú nhìn Lý Cảnh.

“Đúng.” Lý Cảnh gật mạnh đầu.

Tề Thứ đứng đực tại chỗ, sùng sốt một lúc, sau đó hắn đột ngột ngồi sụp xuống, ôm mặt, khóc lớn tựa như một đứa trẻ.

Lý Cảnh thờ dài một hơi, nói: “Tề Thứ, thừa dịp hiện tại đại quân vẫn chưa trở về Trung nguyên, ngươi hãy xuất phát ngay, đi về phía Nam tìm họ! Lộ phí trang bị Dự vương đã chuẩn bị đầy đủ cho ngươi, ngươi có thể lên đường bất cứ lúc nào, chỉ là, người trên thế gian đều nói ngươi đã đến tội, về sau ngươi không thể dùng lại thân phận Tề Thứ nữa. Sau khi tìm được họ, ngươi cải danh đổi họ sống cùng với họ. May thay Quỳnh Châu xa xôi, sẽ không có người nhận ra ngươi đâu.”

“Hoàng thượng, người...” Tề Thứ ngẩng mạnh đầu lên, khóc suốt suốt, gần như không nói lên lời, “Hoàng thượng, ân đức như thế... Kiếp này thần, thần khó báo. Thần, thần không đi. Hoàng thượng, thần phản quốc, thần phạm sai lầm lớn, cho dù Hoàng thượng bảo thần chết ngay tại chỗ, thần cũng không hề có lời oán hận!”

“Thôi, ngươi đi đi!” Lý Cảnh thờ dài, nói: “Ta làm như vậy, không hoàn toàn là vì ngươi.”

Nghe vậy, Tề Thử sùng sốt, sau một lúc mới dè dặt hỏi: “Hoàng thượng vẫn chưa tuyệt tình với Ngọc Yên, phải không ạ?”

Lý Cảnh quay sang, ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn trên bàn. Bỗng nhiên bắc đèn nổ một cái nhỏ, trong mắt hần xuất hiện một đốm hoa lửa.

“Hoàng thượng, thần luôn cảm thấy Ngọc Yên không có khả năng làm ra chuyện có lỗi với ngài, vụ việc kia, trong đó nhất định có điều kì quái!” Tề Thử nói.

Lý Cảnh đảo mắt nhìn Tề Thử, cười khổ nói: “Ngươi thấy, trầm tự mình bắt gian tại giường, còn có thể có gì kì quái chứ?”

“Chính vì bắt gian tại giường mới kì quái!” Tề Thử lắc đầu, nói: “Trước đến giờ Ngọc Yên không có tình ý gì với Chung Dục, con bé thích luôn là Hoàng thượng người, sao nó lại làm ra cái chuyện quan hệ bất chính với hần chứ?”

Thần mình Lý Cảnh hơi run lên, sau đó ngoảnh sang phía khác, không đưa mắt nhìn Tề Thử, hỏi: “Sao ngươi biết được?”

“Hoàng thượng, trước khi Ngọc Yên tiến cung, có phải người từng gặp được con bé ở Vạn Phật tự không?” Tề Thử hỏi.

Lý Cảnh kinh ngạc nhìn Tề Thử, sau đó chậm rãi gật đầu, nói: “Không sai.”

“Vậy là đúng rồi.” Tề Thử nở nụ cười: “Trước lúc Ngọc Yên tiến cung, thần thấy con bé rầu rĩ, hỏi con bé nguyên nhân. Lúc đầu nó không chịu nói, sau bị thần ép hỏi, nó mới nói với thần, rằng gặp được người mình quý mến ở Vạn Phật tự.”

Kể tới đây, Tề Thử liếc nhìn Lý Cảnh, thấy trên mặt hần lộ vẻ xúc động, hần tiếp tục nói: “Sau khi Ngọc Yên tiến cung, tuy thần nghe nói Ngọc Yên trong cung rất được Hoàng thượng sủng ái, nhưng bởi vì thần biết trong lòng con bé có người khác, luôn lo lắng cho nó, sợ nó không quên được thì không hay. Đột năm mới, lúc thần theo phụ mẫu tiến cung gặp Ngọc Yên, nhìn khí sắc tâm trạng con bé rất tốt, không giống giả vờ, nên len lén hỏi nó. Ai ngờ, nó nói với thần, Hoàng thượng chính là người mà nó gặp được ở Vạn Phật tự kia.”

Nghe đến đó, trong lòng Lý Cảnh như bị đập nhẹ một cái: “Nàng, nàng nói như vậy thật ư?”

“Hoàng thượng, lời thần nói, câu nào cũng là thật, tuyệt đối không giả dối.” Tề Thử nói, “Quả thật, Chung Dục có ý với Ngọc Yên, nhưng Ngọc Yên luôn lấy lễ mà đối đãi, không có bất kì chuyện vượt ngoài khuôn phép. Thời điểm trước khi Ngọc Yên được tuyển tiến cung, Chung Dục từng nhờ thư gửi gắm tình cảm, cũng bị Ngọc Yên từ chối. Hoàng thượng, thử hỏi xem, Ngọc Yên vốn có tình với Hoàng thượng, mà Hoàng thượng cũng chuyên sủng nó, thần thật sự nghĩ không ra lý do gì con bé lại muốn phản bội Hoàng thượng.”

“Có người nói rằng là bởi vì Trầm không lập nàng làm hậu nên uất ức trong lòng.” Lý Cảnh chậm rãi nói.

Tề Thử nói: “Hoàng thượng, thể nhân đều biết người chuyên sủng một mình Ngọc Yên. Con bé thân là quý phi, trên nó, trong cung không có người, hơn nữa cũng chỉ có một mình nó sinh được hoàng tử. Tuy con bé không phải Hoàng hậu, nhưng thực chất có gì khác với Hoàng hậu? Hoàng thượng và Ngọc Yên bên nhau sáu năm trời, người cho rằng Ngọc Yên là người như vậy ư?”

Nghe vậy, Lý Cảnh cúi đầu, không nói gì.

“Hoàng thượng, xin tin tưởng thần, Ngọc Yên tuyệt đối sẽ không phản bội ngài.” Tề Thử nói.

“Nhưng ta, tận mắt chứng kiến nàng ấy và Chung Dục với nhau...” Nói tới đây, tay hần không tự chủ lại nắm thành quả đấm.

Tề Thử im lặng chốc lát, nói: “Hoàng thượng, sau khi chuyện xảy ra, người có từng nghe Ngọc Yên giải thích không?”

“Đương nhiên nàng ấy không thừa nhận.” Lý Cảnh cười khổ.

“Hoàng thượng, nếu như người vẫn chưa đoạn tình với Ngọc Yên, xin lần này sau khi người trở về, bình tâm tĩnh khí nghe Ngọc Yên giải thích xem, rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì. Nghe con bé giải thích xong, Hoàng thượng ra quyết định cũng chưa muộn.” Tề Thử nói.

Tay Lý Cảnh từ từ nói lỏng rồi thả ra: “Được, sau khi ta trở về, sẽ nghe nàng giải thích một lần nữa!” Tiếp đó hần quay mặt lại, nhìn Tề Thử, “Tề Thử, ngươi cũng đi đi! Sau khi ngươi đến Quỳnh Châu, chăm sóc Tề phu nhân cho tốt giữ Ngọc Yên. Có lẽ, đời này kiếp này, hai mẹ con nàng sẽ không ngày gặp lại.”

Nghe vậy, Tề Thử lại lần nữa roi nước mắt trai tráng: “Thần sẽ ạ. Thần cũng cầu Hoàng thượng, xin người cho Ngọc Yên một cơ hội, làm rõ sự tình, trả lại trong sạch cho con bé.”

Lý Cảnh gật đầu: “Được.”

Tề Thử quý trước mặt Lý Cảnh, đập mạnh đầu ba cái: “Hoàng thượng bảo trọng!”

“Đi đi!” Lý Cảnh nhẹ nhàng phát tay.

Lý Chương và võ vệ quân dẫn theo Tề Thử rời đi.

Trong lều chỉ còn lại mỗi Lý Cảnh. Hần đứng trước ngọn đèn, nhớ tới những lời Tề Thử nói, lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Cung xưa

Nhớ năm đó, trước khi Tiêu Thái hậu xuất giá, cũng từng xinh đẹp có một không hai tại kinh thành. Bởi vậy, bà mới lọt vào mắt Hoàng hậu lúc bấy giờ, kết đôi với Thái tử làm Thái tử phi. Sau đó Thái tử đăng cơ, chính là Hoàng đế Nguyên Long sau này, bà trở thành Hoàng hậu.

Ngay từ đầu, Hoàng đế Nguyên Long cũng thích bà, bà có một đoạn thời gian vui vẻ. Nhưng mới mẻ qua đi, Hoàng đế Nguyên Long liền gạt bà sang bên, hàng đêm lưu luyến bụi hoa. Còn bà rõ ràng khổ sở trong lòng, lại vẫn phải làm ra dáng vẻ một vị Hoàng hậu khoan dung độ lượng, đối xử hòa nhã với nhóm tần phi của ông.

Về sau, Lương Vương tặng cho Hoàng đế Nguyên Long một nữ nhân họ Hứa, Hoàng đế Nguyên Long bị nàng ta mê hoặc, từ đó chi chuyên sủng một mình nàng ta, lục cung vì vậy mà thành một lớp vỏ rỗng tuếch. Đối với chuyện này, bà càng thêm đau lòng không thôi, thậm chí không biết bao nhiêu nước mắt. Không ngờ mọi chuyện đều bị Lý Cảnh vẫn còn nhỏ nắm lấy nhìn thấy hết.

Thấy trên gương mặt mẫu thân hiện lên vẻ bị thương, Lý Cảnh biết không nên nhắc tới nỗi đau của mẫu thân, trong lòng có chút không đành lòng, vội vàng khuyên nhủ: “Mẫu hậu cũng đừng thương tâm, chuyện đều đã qua. Nhưng nhi thần thật sự không muốn giống như phụ hoàng.”

Nghe vậy, Tiều Thái hậu thở dài, nói: “Con làm như vậy, đương nhiên là lo lắng tới cảm nhận của Tề quý tần, nhưng con có nghĩ tới, A Chúc mới là người vợ đầu của con không, con nhiều năm chưa từng tiến vào Khôn Dương cung một bước, con bé đau lòng dường nào? Chắc hẳn nước mắt con bé chẳng kém mẫu hậu năm đó.”

Nghe mẫu thân nhắc tới Trịnh Chúc, Lý Cảnh cau mày nói: “Nhưng mà việc cưới Trịnh Chúc đó chẳng phải điều nhi thần mong muốn. Nhi thần luôn luôn bất hòa với Trịnh Chúc, mẫu hậu vẫn luôn biết mà.” Ý của hắn là, Hoàng hậu rõ ràng là do người bắt ép đưa cho con.

“Bất kể là con muốn hay không, con đã cưới con bé, thì phải đối xử tử tế với nó.” Tiều Thái hậu nói, “Hơn nữa, A Chúc là con gái của tỷ tỷ ta, cũng là biểu muội của con. Khi trước cũng do ta làm chủ, thủ nó tiến cung vào. Nếu như A Chúc sống không tốt, con bảo mẫu hậu còn mặt mũi nào gặp bác của con?”

Nói tới đây, Tiều Thái hậu ngừng đầu nhìn Lý Cảnh, thành khẩn nói: “Cảnh nhi, nếu con thật lòng thích Tề quý tần, mẫu thân cũng không can thiệp các con, nhưng một tháng con vẫn nên dành ra mấy ngày ở bên Hoàng hậu mới phải chứ.”

Lý Cảnh lặng im một lúc rồi lắc đầu nói: “Mẫu hậu, những chuyện khác, nhi thần đều có thể nghe theo người. Coi như nhi từ tới bên Hoàng hậu, chưa được mấy câu đã tranh cãi, mọi người hà tất phải rời đi trong sự tức tối? Nên là, mẫu hậu, việc này, xin thứ cho nhi thần khó mà vâng lời được.”

“Con...” Không ngờ tới nhi từ lại quyết giữ ý mình đến vậy, sắc mặt Tiều Thái hậu trầm xuống, tức giận tới nói không thành lời.

Thấy sắc mặt mẫu thân không tốt, Lý Cảnh khom người hành lễ, nói: “Mẫu hậu, đã tới lúc nhi thần phải vào triều rồi, xin cáo lui trước.” Nói xong tính xoay người, muốn rời khỏi nơi thị phi này.

“Ừ.” Tiều Thái hậu gật đầu, lại lạnh giọng nói, “Phải rồi, Cảnh nhi, dù thế nào thì việc Hoàng đế ngủ bên ngoài Càn Dương cung thời gian dài cũng không hợp với lễ nghi. Từ hôm nay trở đi, con trở về Càn Dương cung ngủ nghỉ, không được tới Chiêu Thuận cung qua đêm.”

Lý Cảnh ngẩng ra, nhưng hắn cũng không muốn đối chọi với mẫu thân, chỉ đành gật đầu đáp: “Nhi thần tuân mệnh!” Sau đó vội vã rời đi.

Buổi trưa, Lý Cảnh vẫn tới Chiêu Thuận cung dùng cơm.

Ăn được một lúc, hắn đột nhiên buông đũa bạc xuống, thở dài.

Thấy tình hình vậy, Tề Ngọc Yên cho rằng thân thể hắn khó chịu, nên cũng đặt đũa bạc xuống, ân cần hỏi han: “Hoàng thượng sao thế? Người không thoải mái ư?”

Lý Cảnh nâng mắt nhìn Tề Ngọc Yên, than thở: “Ngọc Yên, từ nay trở đi, sợ là ta không thể tới Chiêu Thuận cung qua đêm rồi.”

Nàng sững sờ, hỏi: “Tại sao?”

“Mẫu hậu nói, Hoàng đế ở lại Càn Dương cung thời gian dài, không hợp quy củ.”

Nghe Lý Cảnh nói, đầu tiên nàng ngẩn ra, tiếp đó tâm tình trở nên có chút rối ren. Mấy ngày nay, Lý Cảnh ở lại Chiêu Thuận cung, đòi hỏi vô độ, đêm nào cũng bị chàng vờn và tới rất muộn, nàng quả thật cũng có hơi mệt mỏi. Nếu chàng trở về Càn Dương cung, bản thân có thể thanh bình, cũng sẵn sàng lại thân thể. Chẳng qua, lần này chàng thật sự phải trở về, trong lòng nàng cũng có chút ít hụt hẫng, có chút ít luyến tiếc chàng.

Nhìn thấy hàng mày của nàng hơi nhíu lại, không bởi vì mình rời đi mà có vẻ mừng rỡ, trong lòng hắn cực kì vui vẻ, nhưng trên mặt lại bày ra bộ dạng khổ sở: “Ngọc Yên, tối nay, ta sẽ trở về.”

Nàng dừng một lúc, ngừng đầu nhìn hắn, mỉm cười. Sau đó mở miệng nói: “Hoàng thượng, Thái hậu nói có lý. Hoàng thượng ở tại nơi này của tần thiếp, quả thật rất không hợp quy củ. Hoàng thượng hẳn nên quay về Càn Dương cung.”

Lý Cảnh nói: “Nếu Ngọc Yên cũng nói thế, vậy thì tối nay ta sẽ không đến nữa.”

Nàng ngẩn người, sau đó chậm rãi gật đầu.

“Vậy nàng nhớ tới đến Càn Dương cung sớm chút nhé.” Hắn nói.

Nàng ngạc nhiên: “Tại sao Tần thiếp phải tới Càn Dương cung?”

Hắn nhướn lông mày, đúng lý hợp tình nói: “Đêm nay ta ở Càn Dương cung, đương nhiên nàng cũng phải tới Càn Dương cung rồi.”

Nàng mang theo chút kinh ngạc hỏi: “Ý Hoàng thượng là muốn tối nay tần thiếp tới Càn Dương cung thị tẩm?”

Hắn gật đầu, nói: “Từ đêm nay trở đi, tối nào nàng cũng phải tới Càn Dương cung bởi ta.”

“Hằng đêm?” Nàng cả kinh.

“Đúng thế.” Hắn về mặt đứng đắn nhìn nàng, nói: “Nàng sợ lạnh như kia, không có ta ủ ấm tay chân cho nàng, sao nàng có thể ngủ ngon được?”

Hắn nói trái lại không sai chút nào. Mấy ngày nay, mỗi tối lúc ngủ, hắn đều dùng thân thể của mình ủ ấm tay chân giúp nàng, thân thể nàng ấm áp, ngủ rất vào giấc.

Nhưng nàng sao dám đồng ý với hắn chứ? Nếu đáp lời, chẳng phải là nói để Hoàng thượng làm ấm giường cho mình? Nghĩ đến đây, nàng vội vã nói: “Tần thiếp có tích nò ở bên rồi ạ.”

Hắn trừng mắt liếc nàng: “Tích nò ấm được bằng ta à?”

Nàng nghe thấy, dờ khóc dờ cười, nhưng không biết trả lời ra sao, dứt khoát cúi đầu không lên tiếng.

Hắn còn nói thêm “Hơn nữa, Càn Dương cung có địa long*, lúc chúng ta thân mật, nàng cũng sẽ không lạnh.”

(Địa long: cách làm ấm cả phòng vào mùa đông của nhà giàu, có tiền thời cổ đại Trung Hoa.)

Nghe hần nói vậy, mặt nàng thoát cái bị thiêu, xấu hổ trừng mắt với hần.

Thấy nàng đỏ mặt, hần ngẩn ra, rồi cười vang.

Nàng quay sang, lén liếc cung nhân hầu hạ ở bên, thấy vẻ mặt bọn họ vẫn nghiêm nghị, không hề có ý cười, bấy giờ nàng mới nhẹ nhõm trong lòng.

“Phải rồi.” Hần như nghĩ tới điều gì, lại mở miệng nói, “Chiêu Thuần cung cách Càn Dương cung quá xa, ta nghĩ rồi nghĩ, hay ngày mai nàng chuyển tới Trọng Hoa cung đi. Chỗ đó gần Càn Dương cung, cho dù là nàng đi tới, hay ta tìm nàng, đều thuận tiện hơn.”

Nghe lời đó, Tề Ngọc Yên ngẩng mạnh đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lý Cảnh.

Trọng Hoa cung là cung điện nàng ở kiếp trước. Hơn nữa về sau vì nàng mà Lý Cảnh còn đổi tên cung này thành “Linh Ngọc cung.”

Nghĩ tới đây, lòng nàng đâm căng thẳng.

Vị phận giống hệt kiếp trước, nếu như lại ở tại Trọng Hoa cung như kiếp trước. Vậy mọi chuyện kiếp này, dường như cũng giống với kiếp trước.

Nhìn biểu tình của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh nheo mắt, có chút không hiểu: “Ngọc Yên, nàng sao thế?”

Nghe thấy hần nói, nàng vội ngừng đầu, cười nhẹ nói: “Hồi Hoàng thượng, tần thiếp ở tại Chiêu Thuần cung cũng đã gần một năm rồi, đã quen ở trong đây. Tần thiếp cảm thấy có nhất thiết phải chuyển tới Trọng Hoa cung không?”

Hần lắc đầu nói: “Từ Chiêu Thuần cung đến Càn Dương cung phải cần hai đến ba thời gian uống cạn chén trà, đường đi như vậy rất là dài. Mà từ Trọng Hoa cung tới, chưa tới một chén trà, thuận tiện hơn rất nhiều.” Nói xong hần dịu dàng cười với nàng, nói, “Nàng nghe lời, chuyển tới Trọng Hoa cung đi.”

Nàng hết cách, đành phải gật đầu đáp: “Tần thiếp tuân chỉ.”

Nghe được nàng chấp thuận, bấy giờ hần mới hài lòng nở nụ cười.

Thấy hần đứng dậy, chuẩn bị trở về Sùng Tâm điện, nàng nhanh chóng đứng dậy đưa tiễn.

Đi đến cửa cung, lúc hần lên loan liễn, vẫn không quên dặn dò bên tai nàng: “Nhớ đó, giờ Tuất đêm nay tới.”

Nàng khẽ cười đáp lời: “Tần thiếp đã biết.”

Hần xoay người lên loan liễn, quay sang nhìn nàng, trên mặt là nụ cười dịu dàng, như một làn gió xuân, thổi vào lòng nàng. Như thể trời đông giá rét bị con gió này thổi cuốn đi mất, để lại sự ấm áp trong nàng.

Nàng yên lặng đứng trước cửa cung, giống mọi khi, nhìn loan liễn chở hần dần dần xa khuất, lúc này nàng mới lưu luyến không rời quay về cửa cung.

Tại nơi hoàng cung rộng lớn dường này, vậy mà có chuyện gió thổi cỏ lay gì lại truyền đến là nhanh.

Tin tức Hoàng thượng trở về Càn Dương cung nghỉ ngơi rất nhanh truyền ra.

Tin Tề Ngọc Yên chuyển tới Trọng Hoa cung cũng thật nhanh truyền tới.

Mà mặc dù Hoàng đế hỏi Càn Dương cung, nhưng Tề Ngọc Yên ngày ngày ở tại Càn Dương điện, mãi đến khi trời sáng mới rời đi, càng làm cho chốn hoàng cung ồn ào huyền ảo.

Sau khi nghe được tin này, trong lòng Trịnh Chức vô cùng khó chịu. Trước khi Tề Ngọc Yên xuất hiện, hần chẳng liếc tới mình, hiện giờ trong mắt hần chỉ có mỗi Tề Ngọc Yên, sợ rằng đến cả dư quang khỏe mắt cũng sẽ chẳng lia tới chỗ mình?

Mỗi ngày trông thấy Tề Ngọc Yên thình an mình, Trịnh Chức đều cảm thấy nụ cười mỉm động lòng người trên mặt nàng kia, như thể đang hướng thẳng về mình ra oai, khiến nàng cảm phần khó nhìn trong lòng. Nhưng nàng vẫn không bắt được lỗi nào trên người Tề Ngọc Yên, không có cách trừ giận, đành phải chạy tới Nhân Thọ cung, bù lu bù loa với Tiêu Thái hậu vừa là đi vừa là mẹ chồng.

Nhưng đối với việc này, Tiêu thái hậu trừ bỏ an ủi Trịnh Hoàng hậu vài câu, cũng chẳng còn cách nào khác.

Dẫu rằng bà là mẫu thân của Lý Cảnh, nhưng bà không thể bắt ép nhi tử lên giường với ai, không lên giường với ai.

Chẳng qua, thấy Trịnh Chức khổ sở đến vậy, trong lòng bà cũng buồn bực, dù sao Trịnh Chức cũng là ngoại sanh nữ ruột của bà. Hơn nữa, Lý Cảnh sủng ái Tề Ngọc Yên như vậy, làm bà lại nhớ tới hình ảnh trưởng phu của mình – Hoàng đế Nguyên Long sủng ái Hứa quý phi, không kìm nổi lạnh lẽo trong lòng.

Trịnh Chức lau nước mắt, tức tưởi khóc lóc kể lể: “Mẫu hậu, nhi thần tự hỏi điện mạo chẳng kém Tề Ngọc Yên kia là bao, tại sao Hoàng thượng nhất quyết không thích nhi thần?”

“Chuyện này không đơn giản chỉ là vấn đề điện mạo.” Tiêu Thái hậu lắc đầu, nói: “Dáng vẻ của Phan Dữu Quân chẳng kém Tề Ngọc Yên, không phải Cảnh nhi cũng không thích nàng ta sao?”

“Thế nguyên nhân là vì gì?” Trịnh Chức ngẩn ra.

Tiêu Thái hậu ngừng chốc lát, liếc nhìn Trịnh Chức, thờ dài một tiếng: “Rốt cuộc là nguyên do gì, mẫu hậu cũng không rõ. Mẫu hậu nhớ năm đó trong hậu cung của tiên hoàng, người xinh đẹp hơn Hứa quý phi có rất nhiều, nhưng sau khi tiên hoàng có Hứa quý phi, chỉ chuyên sủng một mình nàng ta. Hiện giờ Cảnh nhi cũng chuyên sủng cái cô Tề Ngọc Yên kia, bấy giờ mẫu hậu chỉ lo lắng, hần đừng đi theo con đường cũ của phụ hoàng hần.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Trịnh Chức càng thêm căng thẳng trong lòng.

Tiêu Thái hậu chậm rãi tới bên cửa sổ, nhìn chiếc lá khô vàng lìa khỏi cây, bà thờ dài thườn thượt, dường như đang nhớ lại những ngày gian khó xưa kia, lòng cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Đồng minh

Năm đó, sau khi Hoàng đế Nguyên Long có được Hứa quý phi, từ đây trong mắt không còn ai khác, độc sủng một mình nàng.

Hai năm sau, Hứa quý phi sinh cho Hoàng đế Nguyên Long một hoàng tử, đặt tên là Lý Tranh. Yêu ai yêu cả đường đi, Hoàng đế Nguyên Long càng yêu thương Lý Tranh hơn. Tiêu Thái hậu cảm giác nếu Lý Tranh lớn thêm chút nữa, e rằng vị trí thái tử của Lý Cảnh khó giữ vững. Lại không ngờ Lý Tranh phúc mỏng, chưa đầy ba tuổi đã chết yểu. Hứa quý phi nhớ con đến phát điên, chưa tới nửa năm cũng liên hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi Hứa quý phi mất, Hoàng đế Nguyên Long đau khổ, một tháng không thượng triều. Về sau, ông ta tin vào lời của một đạo nhân, nói rằng tình duyên giữa ông và Hứa quý phi chưa dứt, hiện tại Hứa quý phi đã đi chuyển thể đầu thai, hai mươi năm sau vẫn sẽ trở về gặp lại ông. lúc ấy ông mới có ý chí muốn sống. Vì để duy trì dung mạo trẻ trung để gặp lại Hứa quý phi sau khi chuyển thể, Nguyên Long để còn gọi thuật sĩ trong cung đến luyện đan được trường sinh bất lão, ăn thử tiên đan này hằng ngày. Ngoài ý muốn, chưa thấy trẻ mãi không già đâu, ông ta lại chết bất thình lình.

Lúc Tiêu Thái hậu chạy tới phòng luyện đan, trông thấy thi thể Nguyên Long Đế, phát hiện cả người ông ta đều là màu xanh đen, trong miệng mũi còn chảy ra máu đen, thì biết được rằng hóa ra ông uống nhầm đan được có độc, trúng độc bỏ mình.

Hoàng đế Nguyên Long qua đời, bản thân được giải thoát, nhưng lại ném một đồng cục diện rối rắm cho Tiêu Thái hậu cùng Lý Cảnh chưa đầy mười ba tuổi.

Khi đó Tiêu Thái hậu đón đầu muôn vàn, thậm chí còn nghĩ tới việc đập đầu chết trước quan tài của Nguyên Long đế. Nhưng nhìn nhi tử nhỏ tuổi trợ trợ một mình, bà vẫn không thể nào hạ quyết tâm.

Bà dứt khoát quyết định, giết hết lũ đạo nhân và thuật sĩ đã hại chết trượng phu của mình. Sau đó dùng thủ đoạn mạnh chinh đón triều cương, trợ giúp nhi tử ổn định vững vàng trong triều.

Tiêu Thái hậu hiểu rõ, năm đó sở dĩ mình có thể thuận lợi giúp đỡ Lý Cảnh ổn định lại thế cục như vậy, ngoại trừ một nhóm cự thần tướng tá trung thành, thế lực từ phía nhà mẹ đẻ cũng ảnh hưởng rất lớn. Cho nên, bà mới biết rõ Lý Cảnh không thích Trịnh Chước, vẫn ép hấn cưới Trịnh Chước, lập nàng ta làm Hoàng hậu. Bà làm như vậy, chính là muốn trong tâm tưởng phía bên nhà mẹ đẻ hiểu được rằng, bà và nhi tử Lý Cảnh không phải là loại qua cầu rút ván.

Kỳ thật trong lòng bà biết rõ Lý Cảnh và Trịnh Chước thành hôn đã được ba năm, nhưng hấn không hề chạm vào Trịnh Chước. Sau này bà phát hiện, tất cả người hầu hạ trong cung của Lý Cảnh đều là thái giám, cung nữ không thể tiếp cận lại gần hấn, bà rất lo lắng, thậm chí nghi ngờ đứa con này của mình liệu có phải mẹ Long Dương* hay không. Mãi đến khi bà tuyên cho hấn bốn tần phi, hấn đều sủng hạnh hết, bà mới yên lòng.

(Long Dương: từ tích Long Dương Quân, ám chỉ mối tình đồng tính.)

Nhưng hiện giờ, Lý Cảnh sủng ái Tề Ngọc Yên như thế, bà mới hiểu được, không phải hấn không thích nữ sắc, chẳng qua hấn chưa gặp được người khiến hấn say mê mà thôi.

Giờ đây cảm giác Lý Cảnh đối với Tề Ngọc Yên, theo góc nhìn của Tiêu Thái hậu, thật sự rất giống phụ thân của hấn đối với Hứa quý phi. Năm đó sau khi Hứa quý phi ra đi, bà tới vẫn an Hoàng đế Nguyên Long, ông tựa như một cái xác không hồn nằm trên giường, trên mặt là biểu tình không còn gì để mất, khiến cho tới giờ bà nhớ lại, vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bà không muốn nhi tử của mình lại giống như phụ thân của hấn, đặt toàn bộ tâm lòng lên người một nữ nhân. Nếu Tề Ngọc Yên xảy ra chuyện gì, nếu Lý Cảnh cũng giống như phụ thân hấn, bà cảm thấy, chuyện này đối với bà mà nói mới thật sự là cả trời sụp đổ. Cho nên, bà không muốn hấn có tình cảm sâu nặng với nàng.

Bà cũng thương cho đứa cháu ngoại Trịnh Chước. Năm đó bà cũng từng bị trượng phu thờ ơ, nên bà có thể hiểu được nỗi đau trong lòng của Trịnh Chước. Nhưng năm đó ít ra bà còn có nhi tử để dựa vào, còn Trịnh Chước lại không có gì cả. Bà không biết được sau khi mình chết, Trịnh Chước sẽ bị đối xử ra sao nữa? Nghĩ đến đây, bà liền cảm thấy một cơn lạnh lẽo ập tới.

Mặc dù Tề Ngọc Yên cũng do tự mình tuyển giúp nhi tử, nhưng trong lòng bà, nàng ta đương nhiên thấp kém hơn cháu gái ngoại ruột của mình. Nhân lúc bây giờ Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên bên nhau chưa lâu, cảm tình vẫn chưa sâu đậm, người làm mẹ như bà nên làm chút chuyện.

Nghĩ đến đây, bà nhìn Trịnh Chước bên cạnh, nói: “Con cũng đừng chỉ biết khóc lóc, khóc cũng chẳng đưa Hoàng đế tới được, không bằng nghĩ cách để nó tách Tề Ngọc Yên ra.”

Nghe vậy, Trịnh Hoàng hậu vội thu hồi nước mắt, nhìn Tiêu Thái hậu, hỏi: “Mẫu hậu, bây giờ Hoàng thượng sủng ái Tề Ngọc Yên như thế. Phải làm thế nào mới khiến Hoàng thượng cách xa cô ta?”

Tiêu thái hậu nói: “Giờ, Cảnh nhi chuyên sủng một mình Tề Ngọc Yên, hiện tại bước đầu tiên con phải làm, chính là phải nghĩ ra biện pháp phá vỡ việc chuyên sủng của Tề Ngọc Yên.”

“Phá bằng cách nào ạ?” Trịnh Hoàng hậu hỏi.

“Trong ba tần phi, con chọn ra một người làm đồng minh, ra sức bồi đắp, lợi dụng cô ta tới chia rẽ tình cảm Cảnh nhi dành cho Tề Ngọc Yên, như vậy con mới có cơ hội.” Tiêu Thái hậu giải thích.

“Ý mẫu hậu là, muốn để nữ nhân khác tới tiếp cận Hoàng thượng?” Trịnh Hoàng hậu vừa nghe, trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

“Con có bản lĩnh dẫn Hoàng đế vào phòng con được không?” Tiêu Thái hậu cười lạnh.

Trịnh Hoàng hậu cứng mặt, không lên tiếng.

Tiêu Thái hậu hừ lạnh một tiếng: “Nếu tự mình không làm được việc, tất nhiên phải dựa vào người khác rồi.”

Trịnh Hoàng hậu cắn môi, cúi đầu đáp: “Dạ, mẫu hậu.”

“Vậy con thấy trong ba người Lương Tử Văn, Phan Dữu Quân, La Xảo Nhi, ai thích hợp?” Tiêu Thái hậu lại hỏi.

Trịnh Hoàng hậu do dự một chút, nói: “La Xảo Nhi ạ.”

“Tại sao?” Tiêu Thái hậu nhướn mày.

Trịnh Hoàng hậu đáp: “Hồi trước người Hoàng thượng chọn thị tẩm đầu tiên là La Xảo Nhi, con đoán là Hoàng Thượng hơi hơi thích cô ta. Bằng không, sao chàng lại chọn cô ta?” Lúc Hoàng đế chọn La Xảo Nhi, nàng đau lòng cả đêm.

“La Xảo Nhi không phù hợp.” Tiêu Thái hậu lắc đầu: “Theo ta được biết, nữ tử này tâm tư quá mức đơn thuần, không giỏi mưu lược hậu cung, hơn nữa hình như không thật sự muốn tranh sủng. Với cả cô nàng rất thân thiết với Tề Ngọc Yên, nhất định sẽ không toàn tâm toàn ý đối phó Tề Ngọc Yên cùng với con đâu.”

“Vậy Lương Từ Vân thì sao? Thân phận cô ta là hiển quý nhất, nhà đẳng ngoại có thể có ích.” Trịnh Hoàng hậu còn nói thêm, “Còn có, cô ta có xích mích với Tề Ngọc Yên.”

Tiêu Thái hậu lại lắc đầu nói: “Cô ta không có chút tâm cơ nào, vui giận hiện hết lên mặt, hơn nữa tầm nhìn quá hạn hẹp, là người kiêu căng ngạo mạn, Cảnh nhi sẽ không thích cô ta.”

“Vậy, chẳng lẽ mẫu hậu muốn nhi thần kết minh với Phan Dữu Quân?” Trịnh Hoàng hậu hỏi. Từ sâu trong lòng nàng, kỳ thật cũng không hi vọng là Phan Dữu Quân, vẻ đẹp của cô ta quá xuất chúng. Nàng sợ Lý Cảnh rời khỏi ôn nhu hương của Tề Ngọc Yên, lại rơi vào mĩ nhân cốc của Phan Dữu Quân.

Tiêu Thái hậu gật đầu, nói: “Ở trong cung này, quả thật chỉ có mình Phan Dữu Quân có thể kết minh với con. Thứ nhất, cô ta không hề hững hờ với việc tranh sủng như La Xảo Nhi, lúc trước cô ta đánh đàn tỳ thu hút sự chú ý của Cảnh nhi tại hồ Úc Xuân là có thể biết được tâm tư của cô ta. Tiếp đó, cô ta có tâm cơ, thạo mưu đồ, hơn nữa nhẫn nại được, có thể đề chúng ta lợi dụng.”

“Vậy tiếp theo nhi thần cần phải làm gì? Mong mẫu hậu chỉ rõ.” Trịnh Chúc nói.

Tiêu Thái hậu tạm ngưng giấy lát rồi nói: “Mấy ngày này con cứ lôi kéo của Phan Dữu Quân trước, đạt được sự ỷ y với cô ta, xây dựng đồng minh, sau đó tìm cơ hội để cô ta tiếp cận Cảnh nhi, bỏ ra tình thương, thu được niềm vui.”

“Thế phải làm sao mới có được sự vui vẻ của Hoàng Thượng?” Trịnh Chúc nóng vội hỏi. Đây là câu hỏi luôn quẩn quanh vây khốn trong lòng nàng nhiều năm, nàng không hiểu Tề Ngọc Yên đã dùng cách gì mà khiến Lý Cảnh yêu thích đến vậy, nhưng nếu như Phan Dữu Quân có thể giành được sự vui sướng từ Lý Cảnh, liệu bản thân cũng có thể làm được chăng?

“Trước tiên con cứ lôi kéo Phan Dữu Quân đã.” Tiêu Thái hậu nói: “Chuyện về sau để sau bàn tiếp.”

“Dạ.” Trịnh Chúc đành phải gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, sau khi chúng tần phi tiến đến thính an, lúc đang chuẩn bị cáo lui, đột nhiên Trịnh Chúc gọi Phan Dữu Quân lại, nói rằng lần trước Phan Dữu Quân đưa tới mẫu thù rất đẹp, chỉ là có vài kiểu kim ngân không hiểu rõ lắm, bảo Phan Dữu Quân tới hậu điện giải thích cho nàng.

Tất nhiên Phan Dữu Quân đồng ý, hai người vừa nói vừa cười vào hậu điện.

Về sau, lúc đi thính an, mọi người ngay lập tức phát hiện, quan hệ giữa Trịnh Hoàng hậu và Phan Dữu Quân có vẻ thân thiết hơn lên nhiều.

Chớp mắt đã tới mừng một tháng chạp.

Theo quy củ, chỉ có Hoàng đế và Hoàng hậu mới được phép đi thính an Thái hậu, những người còn lại không có tư cách gặp Thái hậu. Nhưng ngày đầu tiên mỗi tháng, dưới sự dẫn dắt của Hoàng hậu, tần phi các cung tụ hội lại tiến tới thính an Thái hậu. Bởi vậy, ngày đầu tiên này, tần phi các cung không cần tới Khôn Dương cung, mà sáng sớm đã ở ngoài Nhân Thọ cung, chờ Hoàng hậu tới rồi cùng nhau tiến vào trong cung thính an Thái hậu.

Bởi vì Tề Ngọc Yên nhớ việc tới thính an Thái Hậu ngày hôm đó, tỉnh giấc vô cùng sớm. Lý Cảnh rời giường thì nàng cũng dậy theo.

Lý Cảnh chuẩn bị xong xuôi, trước khi ra ngoài còn quay về phòng để ngắm nàng. Không ngờ nàng đã thức dậy mặc xong xiêm y.

Hắn hơi bất ngờ: “Ngọc Yên, sao không ngủ thêm một lúc nữa?”

“Hôm nay phải đi thính an Thái hậu, tần thiếp muốn đến sớm chờ ở ngoài Nhân Thọ cung. Nhờ đâu thiếp tới trễ, Hoàng hậu và mọi người vào hết rồi sẽ không hay.” Hiện giờ nàng phải cẩn thận mọi chuyện, sợ bị Hoàng hậu bắt lỗi.

“Trời lạnh vậy, nàng qua sớm thế, phải đợi bên ngoài bao lâu, bị lạnh thì làm sao?” Lông mày hắn chau lên, bước về phía nàng.

“Không sao cả.” Tề Ngọc Yên cười nói, “Tần thiếp mặc dày chút là được mà.”

Hắn vòng chặt eo nàng, ôm nàng vào lòng, thì thầm bên tai nàng: “Dù sao ta cũng phải tới thính an mẫu hậu, hay là nàng đi cùng ta. Thính an xong nàng trở về luôn, đỡ phải hứng gió lạnh bên ngoài.”

“Tuyệt đối không được.” Nàng vội vã nói: “Hiện tại tần thiếp có thể ngày ngày bầu bạn bên vua, đã đủ gây chú ý rồi, không biết có bao nhiêu người đang chờ xem tần thiếp ý vào thánh sủng mà làm ra chuyện vượt khuôn phép đây. Giờ bảo tần thiếp gạt Hoàng hậu sang một bên, theo Hoàng thượng đi gặp Thái hậu, chỉ sợ cứ như vậy, càng thêm người hận tần thiếp. Hoàng thượng, chàng bảo sau này tần thiếp sống sao với các nàng ấy trong cung?”

“Mọi chuyện đã có ta, nàng sợ gì?” Hắn cười nói.

Nàng thờ dãi thườn thợt, nói: “Mặc dù Hoàng thượng sẽ bảo vệ tần thiếp, nhưng dù sao trên Hoàng thượng vẫn còn Thái hậu. Nếu tần thiếp đi cùng Hoàng thượng tới, chọc giận Thái hậu, sẽ không tốt. Tần thiếp cũng không muốn mẹ con chàng vì thiếp mà tranh cãi.”

Kiếp trước chính vì Tề Ngọc Yên mà Thái hậu và Lý Cảnh nhiều lần tranh cãi. Sau khi Trịnh Chúc mất, Tiêu Thái hậu càng giận chó đánh mèo với Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên, không màng tới lời cầu xin của Lý Cảnh, nhất quyết dời tới hành cung Lộc Sơn. Từ đó hai mẹ con, ngay cả mặt mũi cũng khó gặp được.

“Nếu nàng đã lo lắng thế, vậy tự mình đi nhé.” Hắn hôn lên trán nàng, còn nói thêm, “Cầm theo lô, đừng để bị lạnh.”

“Ừm.” Nàng tựa vào ngực hắn, một trận ấm áp dâng lên trong lòng.

“Vậy ta đi đây.” Hắn dịu dàng nói.

“Hoàng thượng.” Nàng chợt nhớ ra gì đó, nói, “Ngày nào tẩn thiếp cũng ở tại Càn Dương cung, vẫn hơi vượt quá khuôn phép. Ủm, nếu Hoàng thượng không cần tẩn thiếp hầu hạ, buổi tối tẩn thiếp có thể trở về Trọng Hoa cung nghỉ ngơi không ạ?” Nhiều ngày nay, nhu cầu của Lý Cảnh không nhiều như mấy ngày trước, nhưng dù buổi tối không cần, hần cũng không cho nàng rời khỏi hần.

“Không có ta sưởi ấm tay chân cho nàng, nàng có ngủ ngon được không?” Hần cười hỏi.

“Bên trong Trọng Hoa cung cũng có địa long, hướng hồ tẩn thiếp còn có tích nô mà.” Nàng đáp.

“Tích nô đốt lâu cũng lạnh, sao bì được với ta, có thể sưởi ấm nàng cả đêm nhé.” Hần chọc mũi nàng.

“Hoàng thượng!” Nàng che cái mũi hơi đau đau, hờn giọng: “Nhưng ngày nào Hoàng thượng cũng bị tẩn thiếp chiếm giữ, những tỷ muội khác sẽ ghen ghét tẩn thiếp.”

“Cứ coi như nàng không ở Càn Dương cung tùy giá, ta cũng sẽ không tìm mấy nàng.” Hần kéo khõe miệng.

Lời này nàng tin. Kịp trước trước khi nàng tiến vào lãnh cung, quả thật chàng chỉ có mỗi mình nàng. Chỉ là sau khi nàng vào lãnh cung, chàng lại có Phan Dữu Quân bầu bạn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng ảm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tuyệt Đoàn

Thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên ảm đạm, Lý Cảnh tưởng rằng bởi vì nàng không được về tẩm cung của mình nên buồn, thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Hay ta đồng ý với nàng, đợi trời ấm lên, nếu nàng muốn hồi Trọng Hoa cung, ta sẽ để nàng trở về.”

“Còn phải đợi ấm lên sao?” Nàng sùng sốt.

“Sao hả, không muốn?” Hần nhướn mày, gương mặt trở nên nghiêm nghị.

“Không dám ạ, tẩn thiếp nghe theo Hoàng thượng.” Nàng cười.

Bấy giờ hần mới hài lòng gật đầu, dùng tay捏 má nàng, nói: “Mặc nhiều chút, đừng để lạnh. Giờ ta thật sự đi đây.”

“Tẩn thiếp đưa tiễn Hoàng thượng ra ngoài.” Nàng mau lẹ nói.

Hần xoay mặt nhìn nàng, chỉ thấy nét cười trên gương mặt nàng tựa gió xuân.

Hần cong cong mi mắt, gắng gượng gật đầu: “Được.”

Bất kể người trong lòng nàng là ai, ít nhất giờ phút này nàng đối với mình là thật lòng. Hần hi vọng nàng có thể tan chảy trong tình yêu mình dành cho nàng, rồi hoàn toàn quên đi người từng ngự trị trong lòng.

Tiền Lý Cảnh đi rồi, Tề Ngọc Yên trở về Trọng Hoa cung, dùng bữa sáng, sau đó thay y phục chuẩn bị tới Nhân Thọ cung chờ Trịnh Hoàng hậu. Việc gặp Thái hậu quan trọng như vậy, nàng càng phải tới sớm chút, miễn cho đi trễ bị Trịnh Hoàng hậu tóm được lỗi, mượn cơ hội phạt mình.

Đúng lúc Mai Hương hầu hạ nàng mặc đồ, nàng nhìn thấy Trúc Vận cứ tìm tìm kiếm kiếm gì đó khắp phòng, bèn hỏi: “Trúc Vận, không thấy cái gì à?”

Trúc Vận ngúc ngắc đầu, nói: “Nô tỳ định tìm cái khăn tay thêu hoa mai mà Quý tần từng dùng hai ngày trước để thay giặt, chẳng hiểu sao tìm hoài không thấy.”

“Hay là để quên ở Càn Dương cung?” Mai Hương đưa ý kiến.

“Không thể.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, “Đêm qua ta tới Càn Dương cung không cầm theo khăn lụa.”

“Thế thì rơi ở đâu đó?” Mai Hương hỏi.

“Có thể lỡ tay đánh rơi. Trúc Vận, nếu mãi vẫn chưa tìm thấy thì em cũng đừng tìm nữa, biết đâu một lúc nào đó nó tự xuất hiện.” Tề Ngọc Yên nói.

“Dạ, Quý tần.” Ánh mắt Trúc Vận vẫn ngó nghiêng xung quanh thêm một lần, nhưng vẫn không nhìn thấy, đành nói: “Nô tỳ mang y phục kia ra ngoài trước, lát nữa sẽ có người ở Hoán Ý cục tới thu.”

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên gật đầu.

Lúc Tề Ngọc Yên tới bên ngoài Nhân Thọ cung, vẫn còn hơi sớm, chỉ có một mình nàng đến. Thu Sương liền theo nàng ngồi trong lương đình cách ngoài cung không xa, chờ những người khác tới.

Chẳng bao lâu đã thấy Phan Dữu Quân, Lương Từ Vân và La Xảo Nhi lần lượt đến, nàng liền bước ra khỏi đình, tiến tới chào hỏi mọi người.

Lương Từ Vân vẫn như mọi khi, sau khi làm lễ với Tề Ngọc Yên, liền quay mặt sang phía khác, phớt lờ. Còn Phan Dữu Quân, tuy rằng bằng lòng đáp lời nàng, nhưng nàng lại không muốn nhiều lời với Phan Dữu Quân, bèn lờ kéo La Xảo Nhi ở bên chuyện trò thân mật.

Được một lúc thì phượng liễn của Hoàng hậu cũng đến.

Mọi người nhanh chóng tiến lên hành lễ.

Trịnh Chúc bước xuống từ trên phượng liễn, nâng tay với mọi người, nói: “Tất cả bình thân.”

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Mọi người lần lượt đứng dậy.

“Chư vị theo bần cung vào thôi.” Nói xong Trịnh Chúc bước tới, thân thiết kéo tay Phan Dữu Quân, cười nói: “Hôm qua lúc ta tới thỉnh an Thái Hậu, lão nhân gia còn nhắc tới người đây.”

“Thật à?” Phan Dữu Quân cười nói: “Thái Hậu nói gì ạ?”

“Thái Hậu bảo cái trà Tuyết Tùng lúc trước người tặng cực kì tốt. Người nói uống xong đúng thật có tác dụng làm dịu tâm thần.” Trịnh Chúc kể.

Phan Dữu Quân cười nói: “Trà Tuyết Tùng này chỗ tẩm thiếp còn có một ít, để lát nữa tẩm thiếp sai người đưa tới biểu Thái Hậu...”

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước.

La Xảo Nhi liếc nhìn Tề Ngọc Yên, hai người đều không nói chuyện.

Từ lời lẽ của hai người có thể thấy Trịnh Hoàng hậu còn dẫn Phan Dữu Quân tới gặp Thái hậu, hơn nữa Tiều Thái hậu có vẻ rất quý Phan Dữu Quân.

Trong lúc Tề Ngọc Yên quần quanh trăm mối trong lòng, đã vào tới chính điện Nhân Thọ cung. Trương ma ma hầu hạ Tiều Thái hậu hành lễ với Hoàng hậu nói: “Thỉnh Hoàng hậu nương nương và chư vị tân phi chờ một lúc, thân thể Thái hậu có hơi khó chịu, Vương thái y của Thái y viện đang bắt mạch cho Thái hậu, chốc lát Thái hậu sẽ tới.”

Từ đạo Lý Cảnh tuyên bố ra bên ngoài gương mặt Tề Ngọc Yên là do Vương Vị chữa khỏi, danh tiếng của y ngày càng lên, hiện giờ Thái hậu cũng thường gọi y tới khám chẩn.

“Thái hậu không thoải mái sao?” Trịnh Chúc lo lắng, “Lão nhân gia có nặng lắm không?”

“Cũng không nghiêm trọng lắm.” Trương ma ma cười nói: “Chỉ là không biết có chuyện gì xảy ra với Tuyết Đoàn, tự dưng tới qua lòng lên, Thái hậu lo lắng cho Tuyết Đoàn, vội về Tuyết Đoàn đến khuya. Có lẽ nghỉ ngơi không đủ nên sáng nay sau khi rời giường, thân thể hơi mỏi mệt.”

“Nói vậy, chắc hẳn không có gì đáng ngại?” Trịnh Chúc vẫn lo lắng.

“Ai gia không có gì đáng ngại.” Tiếng Tiều thái hậu bất chợt vang lên.

Mọi người vội vã đứng lên hành lễ.

“Tất cả ngồi xuống đi.” Tiều Thái hậu ngồi xuống chiếc ghế.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Tiều thái hậu, chỉ thấy tuy rằng sắc mặt bà hơi kém nhưng tinh thần có vẻ vẫn tốt, nên cũng yên tâm hơn.

“Mẫu hậu, thái y nói sao ạ?” Trịnh Chúc hỏi.

“Vương thái y nói ai gia vốn bị bệnh tim, đêm qua bởi vì quá lo lắng cho Tuyết Đoàn, bệnh cũ có dấu hiệu tái phát. Hẳn kê cho ta một đơn thuốc, nói là uống mấy ngày là ổn.” Tiều Thái hậu nói

“Tốt quá.” Bấy giờ Trịnh Chúc mới yên tâm, còn nói thêm, “Nhi thần biết mẫu hậu yêu quý Tuyết Đoàn, nhưng dù sao nó cũng là con vật, mẫu hậu lo nghĩ cho nó tới tổn thương thân mình, không đáng chút nào.”

Tiều Thái hậu đánh tiếng thờ dài, nói: “Các con lớn cả rồi, không quan tâm tới ta, bây giờ ta cũng chỉ có Tuyết Đoàn bầu bạn, sao có thể không đau lòng vì nó chứ?” Nói xong câu này, bà quét qua năm thiếu nữ như hoa như ngọc bên dưới, rồi nói tiếp, “Mấy người các người, nếu có hơi sức ganh đua, sinh cho ta cháu trai cháu gái thì ta đã không cần phải yêu thương Tuyết Đoàn như kia.”

Lời Tiều Thái hậu vừa phát ra, bên dưới bỗng chốc lặng im. Bởi vì Tề Ngọc Yên được thị tẩm nhiều nhất, Lương Từ Vân và Phan Dữu Quân đều đưa mắt nhìn nàng.

Tề Ngọc Yên cắn môi, trong lòng oán thầm, việc này sao có thể trách mình chứ? Lần nào sau khi thị tẩm, Thu Surong đều cho mình uống Tỳ tử canh, coi như mình muốn mang cũng mang chẳng được.

Về mặt Trịnh Chúc có chút xấu hổ, cười khan hai tiếng, lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, Tuyết Đoàn thế nào, đỡ hơn chưa? Mấy ngày nhi thần không tới gặp nó, hơi nhớ nhớ. Mẫu hậu, chỉ bằng bề nó tới cho nhi thần gặp, mọi khi nó thích nhi thần lắm, không chừng thấy nhi thần, nó vui vẻ lên, sẽ không nổi điên nữa.”

Tiều thái hậu ngẩng đầu nhìn Trương ma ma nói: “A Chi, người ôm Tuyết Đoàn tới đây đi.”

“Dạ.” Trương ma ma lui xuống.

Chỉ chốc lát sau đã thấy Trương ma ma ôm một con chó nhỏ cả người trắng toát tiến vào.

Tề Ngọc Yên biết con chó nhỏ này là Tuyết Đoàn - bảo bối trong lòng của Tiều Thái hậu. Chỉ thấy hiện giờ nó đang cuộn tròn trong lòng Trương ma ma, không hề động đậy, thoạt nhìn vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu.

Trương ma ma ôm nó, lúc đến gần thì đột nhiên Tuyết Đoàn ngẩng lên nhìn xung quanh.

Sau đó, nó hướng về phía Tề Ngọc Yên ngồi, sủa nhẹ lên.

Tiều Thái hậu sững sốt, nói: “Sao Tuyết Đoàn lại sủa nữa rồi? A Chi, mau ôm nó tới để ai gia xem nào.”

“Dạ.” Trương ma ma nhanh chóng ôm Tuyết Đoàn tới.

“Nào nào, Tuyết Đoàn ngoan, sao thế? Đừng quấy nữa, có nghe không? Phải nghe lời mới ngoan.” Tiều Thái hậu nhận lấy Tuyết Đoàn, dịu dàng dỗ dành nó.

Tuyết Đoàn đứng trên hai đầu gối của Tiều Thái hậu, quay mặt về phía Tề Ngọc Yên, sủa to, hơn nữa dường như càng lúc càng kích động.

“Rốt cuộc là sao vậy, không phải đêm qua hết rồi ư? Tại sao lại nổi cơn nữa rồi?” Tiều Thái hậu sốt ruột vô cùng.

“Thái hậu, hình như Tuyết Đoàn không thích Tề quý tần.” Trương ma ma do dự nói.

Tiêu Thái hậu giật mình, nhìn Tuyết Đoàn, sau đó ngừng đầu nhìn Tề Ngọc Yên, nheo mắt lại, một lúc sau mới lên tiếng: “Tề quý tần, người ra ngoài điện một lúc đi.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài điện.

Tuyết Đoàn vẫn sửa ỉnh ỏi sau nàng.

Chờ đến khi nàng ra khỏi điện, tiếng Tuyết Đoàn dần dần bé lại, rồi không còn tiếng sửa nữa.

Thấy nàng ra khỏi điện, Thu Sương chờ ở bên ngoài bước tới hỏi: “Quý tần có việc gì ạ?”

“Chẳng hiểu xảy ra chuyện gì mà Tuyết Đoàn của Thái hậu liên tục sửa to, Thái hậu bảo ta thử ra ngoài.” Tề Ngọc Yên lo lắng, nàng không biết sao lại chọc tới Tuyết Đoàn, nhưng nhận ra được, Thái hậu cực kì không vui.

“Đừng lo lắng, chắc không có việc gì đâu, thưa quý tần.” Thu Sương an ủi nàng.

Nàng gật đầu cười, cũng không nói lời nào.

Một lúc sau, Trương ma ma từ trong điện đi ra, hành lễ với nàng: “Tề quý tần, Thái hậu gọi người vào.”

“Làm phiền Trương ma ma.” Tề Ngọc Yên khiêm tốn thi lễ, sau đó theo sau bà ta vào điện.

Vào điện, nàng nhận ra Tuyết Đoàn đã không còn trong điện, xem ra có người đã ôm nó đi lối sau rồi.

Nàng tới trước Thái hậu, hành lễ, hô vang: “Thái hậu.”

“Tề quý nhân, tại sao Tuyết Đoàn lại ghét người? Người đã làm gì với nó hả?” Tiêu thái hậu lạnh giọng hỏi.

Thái hậu dùng từ “ghét”.

Tề Ngọc Yên hoảng sợ trong lòng, vội vàng quỳ xuống giải thích: “Hồi Thái hậu, tần thiếp chẳng hiểu tại sao Tuyết Đoàn thấy tần thiếp lại lồng lên. Bản thân tần thiếp chưa từng tiếp xúc với Tuyết Đoàn, hơn nữa chưa từng làm gì với nó cả ạ.” Nàng biết, mặc dù Tuyết Đoàn chỉ là một con chó, nhưng trong lòng Thái hậu, có thể còn quan trọng hơn mình nhiều.

Tiêu thái hậu nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên một hồi, cũng chẳng nhìn ra được nguyên cớ từ trên mặt nàng, đành thở dài một hơi, nói: “Mà thôi, việc này bỏ đi. Người trở về đi, trước khi có ý chỉ của ta, người tạm thời không cần tới thỉnh an Nhân Thọ cung, tránh để Tuyết Đoàn thấy người lại điên lên. Chuyện người thỉnh an, vài hôm nữa nói sau.”

Nghe Tiêu thái hậu nói, Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Hành động này của Thái hậu tỏ rõ việc chán ghét mình.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Mang thai

Trong lòng Tề Ngọc Yên hiểu rõ, Tiêu Thái hậu nói như vậy, hiển nhiên chính là không thích mình. Nhưng nàng cũng không dám nhiều lời, khẽ sụt sịt, dập đầu một cái, đáp: “Dạ, Thái hậu, tần thiếp đã biết.” Sau đó mới chậm rãi đứng dậy.

Ngờ đâu Tề Ngọc Yên vừa đứng dậy, nàng bất chợt thấy trước mắt tối sầm lại, đầu hơi choáng váng, người lao đảo hai cái, suýt chút nữa ngã xuống.

“Trời ơi, Tề tỷ tỷ cẩn thận!” Tiếng La Xảo Nhi vang lên bên cạnh nàng.

Tề Ngọc Yên quay sang nhìn thì thấy La Xảo Nhi đang đỡ chắc lấy mình.

“Làm phiền La tiểu娘子 rồi, tỷ không sao.” Nàng nhìn La Xảo Nhi, gượng cười.

“Sao sắc mặt Tề tỷ tỷ lại kém vậy, không phải bị bệnh chứ?” La Xảo Nhi quan sát nàng, vẻ mặt lo lắng.

“Bệnh gì chứ?” Lương Tử Văn gần đó khẽ hừ nói: “Chắc thấy xấu hổ quá nên mặt mũi mới thế, bây giờ còn giả vờ đáng thương trước mặt Thái hậu nữa.”

“Ta thấy không hẳn.” Phan Dữu Quân mỉm cười, nói, “Thái hậu, tần thiếp thấy sắc mặt Tề quý tần thật sự có chút kém, không chừng thật sự bị bệnh rồi? Hay là bảo thái y tới xem cho Tề quý tần?”

Hoàng hậu nghe thấy vậy, trừng mắt với Phan Dữu Quân.

Phan Dữu Quân dùng ánh mắt đáp lại Trịnh Hoàng hậu.

Kỳ thật trong lòng nàng ta và Lương Tử Văn đều nghĩ giống nhau, Tề Ngọc Yên chỉ bởi vì bị Tiêu Thái hậu ghét bỏ mà trong lòng nhất thời không tiếp thu được, mới sẽ sơ sẩy như kia. Nếu lát nữa thái y tới xem, nói nàng ta không bị bệnh, càng chứng thực cho những lời mà Lương Tử Văn vừa nói, nàng ta sẽ càng thêm nhục nhã.

Quả nhiên, Tề Ngọc Yên vội vã nói với Thái hậu: “Hồi Thái hậu, tần thiếp chỉ là vừa đứng dậy, từ chỗ thấp lên chỗ cao, nhất thời không thích ứng kịp nên mới chóng mặt. Một lúc là ổn ạ, không cần phiền tới thái y.”

Bấy giờ Hoàng hậu cũng hiểu được ý của Phan Dữu Quân. Nàng ta quay sang, cười nhẹ nói với Tiêu thái hậu: “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy vẫn nên gọi thái y tới khám cho Tề quý tần xem sao.” Nói xong nàng ta chuyển ánh mắt, liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói, “Hiện giờ Tề quý tần là hồng nhân lớn bên người Hoàng thượng, nếu cô ấy có chuyện gì, Hoàng thượng biết được, sợ rằng sẽ tức giận.”

Tề Ngọc Yên biết các nàng muốn nhân cơ hội xem mình làm trò hề, cuống quýt xua tay, nói: “Thái hậu, Hoàng hậu nương nương, tần thiếp thật sự không có vấn đề gì, không cần làm phiền thái y đâu.”

“Không phiền.” Tiêu Thái hậu thân nhiên mở miệng, nói, “Lúc trước ai gia có gọi Vương thái y tới, bây giờ hần vẫn chưa rời đi, vừa vặn bảo hần tới xem cho người.”

Trương ma ma hiểu ý, nhanh nhẹn nói: “Vậy nô tỳ đi mời Vương thái y tới xem cho Tề quý tần ạ.”

“Ừ.” Tiêu thái hậu gật đầu.

Trương ma ma được lệnh, vội vàng ra điện.

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy rồi, từ chối cũng không phải, đành tạ ơn nói: “Tần thiếp tạ ơn Thái hậu, Hoàng hậu nương nương thương xót.”

“Tề quý tần, thân thể người không thoải mái, ngồi xuống trước đi.” Tiêu thái hậu nói.

“Tạ Thái hậu.” Tề Ngọc Yên hành lễ.

La Xảo Nhi vội đỡ nàng ngồi vào chỗ.

Chẳng bao lâu Vương Vĩ theo sau Trương ma ma vào điện.

Sau khi y tiến lên hành lễ với mọi người trong điện, Tiêu Thái hậu bảo hần khám chẩn cho Tề Ngọc Yên.

Lúc này, có cung nhân chuyển tới một chiếc ghế gỗ đặt ở phía trước Tề Ngọc Yên. Vương Vĩ ngồi xuống đối diện với Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên hơi vén ống tay áo lên, để lộ cổ tay, đặt tay lên tay vịn ghế.

Ngón tay lạnh lạnh của Vương Vĩ áp lên. Y lẩm bẩm, chỉ dùng ngón tay cảm nhận nhịp đập trên cổ tay của Tề Ngọc Yên. Đột nhiên, y mở bừng mắt, nhìn nàng chăm chú.

Thấy vậy, Tề Ngọc Yên hoảng hốt, bật thốt lên hỏi: “Vương thái y, ta thật sự có vấn đề gì sao?”

Wương Vĩ dùng một lúc, cười nhẹ đứng dậy, nói: “Không có chuyện gì.” Sau đó y tới gần Tiêu Thái hậu, chắp tay thi lễ nói: “Thái hậu, vì thân đã xem kỹ càng cho Tề quý tần.”

“Vậy thân thể Tề quý tần có bệnh gì không?” Tiêu thái hậu hỏi.

“Hồi thái hậu, Tề quý tần trong mình không có bệnh.” Vương Vĩ hồi đáp.

Vừa dứt lời, La Xảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, quay sang cười híp mắt nhìn Tề Ngọc Yên: “Tốt quá, Tề tỳ tỷ!”

Tề Ngọc Yên hơi mỉm cười, nhưng không mở miệng.

Phan Dữu Quân và Trịnh Chúc liếc nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười hiểu ý. Chẳng qua cả hai người đều không nói, các nàng biết, lúc này sẽ có người lên tiếng thay.

“Ta đã bảo cô ta không có bệnh rồi mà!” Lương Từ Vân hằm hừ, nói: “Cô ta chỉ là ra vẻ đáng thương trước mặt Thái hậu thôi, mới này còn giả vờ mình suy nhược té xỉu chứ.”

Wương Vĩ nghe Lương Từ Vân nói, mày hơi nhíu lại, nói: “Thái hậu, vừa rồi Tề quý tần suy nhược té xỉu ư? Chuyện này phải cẩn thận.”

Tiêu Thái hậu nhíu mày, hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì.”

Wương Vĩ nói: “Hồi Thái hậu, Tề quý tần đã mang thai, nếu như bất cẩn ngã xuống, sợ rằng sẽ sảy thai.”

Wương Vĩ vừa dứt lời, tất cả người đang ngồi đều kinh ngạc.

Đại diện ban này còn có chút huyền ảo, bởi vì những lời của Vương Vĩ, bỗng chốc lặng ngắt như tờ, không có lấy một âm thanh, quả thực nghe thấy được cả tiếng kim rơi.

Mình mang thai? Nghĩ tới tin này, Tề Ngọc Yên cũng chấn động, mụ mắt cả đầu óc.

Nàng nhớ rất rõ, mỗi lần ân ái với Lý Cảnh xong, sáng sớm ngày kế Thu Sương sẽ cho nàng uống Tỳ tử canh, sao mình lại có thể mang thai được cơ chứ?

“Cái gì?” Bây giờ, dường như Trịnh Chúc mới phản ứng lại, nàng ta bật dậy khỏi chỗ ngồi: “Tề quý tần mang thai? Vương thái y, người chẩn không sai?”

“Hồi Hoàng hậu nương nương, mạch tượng của Tề quý tần rất rõ ràng, đúng là mang thai, hơn nữa đã được hơn một tháng.” Vương Vĩ nói.

“Sao có thể vậy được?” Trịnh Chúc cả kinh kêu lên: “Sau khi cô ta thị tẩm, Hoàng thượng luôn để cô ta uống Tỳ tử canh, sao cô ta có thể mang thai? Chẳng lẽ...”

Nói đoạn Trịnh Chúc quay mặt qua, nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Tề Ngọc Yên, người mau nói, rốt cuộc đứa con hoang trong bụng người là của ai?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên kinh ngạc đầy mặt: “Hoàng hậu nương nương, sao người, người lại vu oan cho tôi như vậy?”

Nàng ta nghiêm giọng nói: “Ta vu oan người? Theo bản cung biết, sau mỗi lần người thị tẩm, Hoàng thượng đều cho người uống Tỳ tử canh, sao người có thể mang thai con của Hoàng thượng được?” Chuyện Tề Ngọc Yên mang thai khiến nàng ta cảm giác như thể bị ai đó dùng gậy đánh khiến lòng đau âm ỉ.

Nàng ta biết trong khoảng thời gian này Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh luôn dính tại một chỗ, mặc dù nàng ta không biết tại sao Tề Ngọc Yên uống Tỳ tử canh rồi còn có thể mang thai, nhưng nàng cảm giác, đứa bé này chắc hẳn là của Lý Cảnh. Biết được chuyện này khiến trong lòng nàng ta càng khó tiếp thu. Người trọng phu đại hôn với nàng ba năm ròng, lại chưa từng chạm vào nàng, giờ lại để nữ nhân khác mang thai, khiến nàng ta nghĩ tới mà tim như bị dao cứa, trong lòng càng tràn ngập hận ý sâu đậm với Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên lắc đầu, khăn trương giải thích: “Tần thiếp, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quả thật tần thiếp chỉ ở cùng với Hoàng thượng thôi.”

“Tề Ngọc Yên, không để người chịu khổ một chút thì người không chịu nói phải không?” Trịnh Chúc quát to: “Người đâu! Kéo tiện nhân kia xuống, đánh hai mươi bản, xem ả ta còn mạnh mẽ mạnh mẽ được nữa không.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, sắc mặt tái nhợt, hét lớn: “Hoàng hậu nương nương, người đừng mà. Như vậy đứa bé sẽ chết.” Sau đó nàng vội vã bỏ nhào tới trước mặt Thái hậu, kêu van: “Thái hậu, xin tin con, trong bụng con thật sự là con của Hoàng thượng.”

“Mẫu hậu, đừng bị à ta lừa.” Trịnh Chúc cũng lên tiếng: “À ta uống Tị tử canh rồi thì sao có thể mang thai được?”

Về mặt Tiêu thái hậu lạnh lẽo, nâng mắt nhìn Vương Vĩ, nhân nhạh hỏi: “Vương thái y, nếu đã uống Tị tử canh, còn có thể mang thai nữa không?”

Vương Vĩ khom người chấp tay nói: “Hồi Thái hậu, nếu đã uống Tị tử canh, chắc chắn không thể mang thai.”

Trịnh Chúc nghe xong, cười lạnh một tiếng, nói: “Mẫu hậu, ngài nghe thấy chưa? Tiệp nhân kia còn dám mạnh miệng! Người tới, kéo à ta xuống cho ta!”

Vương Vĩ thấy thế, vội vàng nói: “Nhưng mà, Hoàng thượng dùng được, đều do Sứ Viện Chính tự mình phụ trách. Việc này có nên gọi Sứ Viện Chính tới hỏi thử không ạ? Nhờ đâu trong thuốc có vấn đề, oan uổng Tề quý tần không nhắc tới, tổn thương tới long thai thì không hay.”

Trịnh Chúc lạnh lùng cười nói: “Y thuật của Sứ Viện Chính cao siêu, ông ta kê thuốc có thể có vấn đề gì mà để cho cái đồ miệng hôi mùi sữa như người ăn nói bậy bạ?” Nói xong nàng ta nhìn thấy cung nhân tiến vào điện, quát lớn: “Mau kéo à tiệp nhân kia xuống, đánh mạnh hai mươi đại bần.”

“Thái hậu, cứu con! Đứa bé thật sự là của Hoàng thượng!” Tề Ngọc Yên thấy có cung nhân tiến lại gần mình, ôm chân Thái hậu, đau khổ cầu khẩn nói, thấy Thái hậu cau mày không lên tiếng, tâm nàng rét lạnh, hét lớn: “Các người không được! Ta, ta muốn gặp Hoàng thượng!”

“Tề Ngọc Yên, người vụng trộm sau lưng Hoàng thượng, người tưởng Hoàng thượng còn có thể gặp người sao?” Trịnh Chúc lạnh lùng nói.

“Ta thật sự chỉ ở cùng với mỗi Hoàng thượng thôi, trong lòng Hoàng thượng biết rõ, đứa bé trong bụng ta thật sự là của Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên nức nở nói: “Ta không thể vô duyên vô cớ nhận cái tội danh này! Cho dù chết, ta cũng muốn được chết rõ ràng!”

“Đừng nghe à ta làm nhảm nữa! Mau lui xuống!” Trịnh Chúc lớn tiếng.

Cung nhân kéo cánh tay Tề Ngọc Yên, muốn lôi nàng ra bên ngoài.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng! Cứu thiếp với!” Tề Ngọc Yên hét lớn: “Hoàng hậu, đứa bé trong bụng ta thật sự là của Hoàng thượng. Các người đối xử với ta như vậy, nếu long thai bị tổn thương, người không sợ sau này Hoàng thượng sẽ trách tội các người sao?”

Nghe câu nói này, cung nhân đang lôi kéo Tề Ngọc Yên hơi biến sắc. Chuyện Tề Ngọc Yên độc sủng tiêu phòng, sớm đã truyền đi khắp hoàng cung. Nếu như Tề Ngọc Yên thật sự mang long chủng, bị sảy thai, Hoàng đế nổi giận trách tội bề dưới, bản thân e rằng khó bảo toàn được tính mạng. Nghĩ đến đây, tay bọn họ nói lỏng hơn chút ít. Tề Ngọc Yên nhân cơ hội vùng thoát, trốn sang một bên.

“Bản cung không tin người đã uống Tị tử canh còn có thể mang thai con của Hoàng thượng!” Trịnh Chúc to giọng: “Đừng sợ, mọi chuyện đã có Thái hậu và bản cung gánh, kéo à xuống, đánh thật mạnh!”

Cung nhân nhìn nhau, nhưng không dám tiến lên kéo Tề Ngọc Yên.

“Chớ vội!” Rốt cuộc Tiêu thái hậu mở miệng.

Tề Ngọc Yên tựa như thấy cứu tinh, vội vã quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu hô lớn: “Thái hậu cứu con!”

“Mẫu hậu...” Trịnh Chúc vừa vội vừa tức.

Tiêu thái hậu liếc nhìn Trịnh Chúc, chậm rãi nói: “Dù sao Tề Ngọc Yên cũng là người của Hoàng đế. Muốn cô ta chết hay sống cũng phải đợi Hoàng đế tới rồi nói.”

“Vậy... nhi thần nghe theo mẫu thân ạ.” Trịnh Chúc thấy Tiêu thái hậu nói như vậy, cũng đành phải thuận theo.

Lúc bấy giờ, Tiêu thái hậu mới phái người đi thông truyền cho Hoàng đế.

Tề Ngọc Yên chảy nước mắt, quỳ bệt dưới đất chờ Hoàng đế tới.

Đối với chuyện mình mang thai, nàng cũng thật kinh sợ.

Nàng không biết tại sao mình uống tị tử canh rồi mà vẫn mang thai được.

Trong lúc chờ Lý Cảnh tới, nàng có chút thấp thòm trong lòng. Nàng không biết đợi tới khi Lý Cảnh tới, sẽ phải giải thích thế nào với chàng về chuyện mình mang thai. Liệu chàng có giống như Trịnh Hoàng hậu, cho rằng thai nhi trong bụng mình căn bản không phải của chàng, hoặc là chàng tin rằng đứa bé là của nàng, nhưng lại cho rằng mình cố ý tính kế chàng, không uống Tị tử canh? Như vậy chàng vẫn ra tay cứu mình chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngoại truyện: Kiếp trước (2)

Lý Cảnh sắp đặt xong lễ mừng công ở tiền triều, rồi lại tới Sùng Tâm điện xử lý một vài chính sự quan trọng. Đợi tới khi hân trở lại hậu cung, đêm đã khuya.

Loan liền nâng hân đi về phía Càn Dương cung.

Cung đình ban đêm, chỉ có hai quả chuông trên đầu cột liễn đang ra sức đong đưa phát ra tiếng vang, át đi tiếng bước chân của đám cung nhân.

Trở về cung đình sau gần nửa năm, nhìn từng cảnh cây ngọn cỏ quen thuộc, trong lòng hân không khỏi có chút xúc động. Thật tốt, cuối cùng đã trở lại nơi đây.

Loan liền dừng lại, Thường Hải khom lưng hành lễ nói: “Hoàng thượng, đã tới.”

“Ừm” Lý Cảnh gật đầu, nhắc chân bước xuống liễn.

Chân hần đặt còn chưa chắc đã cảm giác được có người nhào tới, ôm chặt hai chân mình. Tiếp đó hần nghe thấy tiếng cười giòn tan thơ ngây của trẻ nhỏ: “Phụ hoàng, cha đã về rồi, Huyền nhi cực nhớ phụ hoàng.”

Lý Cảnh vừa nghe thấy, trên gương mặt nở ra một nụ cười dịu dàng. Hần cúi đầu, trông thấy một đứa trẻ hơn bốn tuổi đang đứng dưới đầu gối mình, ngẩng cái mặt phúng phính lên, hai mắt như đá vô chai lấp lánh tỏa sáng.

Nhìn đứa bé này, Lý Cảnh cảm thấy tim mình sắp tan chảy mất rồi. Hần cúi người, duỗi tay ôm bé con vào lòng, ôn nhu nói: “Huyền nhi, sao muộn rồi mà vẫn chưa ngủ hả?” Vỗ về cái mông nhỏ của nó, vẫn núng nính thịt, có vẻ như không gầy đi chút nào, bấy giờ hần mới yên tâm.

Lý Huyền giãy giụa trong lòng phụ thân, nhõng nhẽo nói: “Huyền nhi không muốn ngủ, Huyền nhi muốn đợi phụ hoàng!”

“Điện hạ biết hôm nay Hoàng thượng trở về, đã chờ ở Càn Dương cung cả ngày nay, ai khuyên cũng không đi.” Tiếng của một nữ tử mang theo ý cười vang lên.

Nghe thấy tiếng nói, Lý Cảnh ngẩng đầu, trông thấy một nữ tử xinh đẹp hơn hai mươi đang dựa vào bên cửa, mỉm cười nhìn mình.

“Phan đức phi.” Hần gật đầu với nữ tử, hơi hột cười nói, “Mọi việc trong cung mấy ngày nay, còn có Huyền nhi, đã làm phiền nàng rồi.”

Nghe Lý Cảnh nói, Phan Dữu Quân cười dịu dàng: “Cố thể chia sẻ buồn lo với Hoàng thượng, là may mắn của thần thiếp!”

Lý Cảnh cười, cũng không nói thêm gì, chỉ bế Lý Huyền vào trong điện.

Lúc Lý Cảnh đi tới bên cạnh người, Phan Dữu Quân nghiêng người sang hành lễ. Chỉ thấy Lý Cảnh hơi gật đầu với mình rồi vào điện, chẳng để ý nhiều tới mình, lòng nàng ta lạnh lẽo. Nhìn hình ảnh hần công đưa bé, nàng ta cắn môi, vẫn theo vào.

Vào chính điện, Lý Cảnh đặt Lý Huyền xuống, vỗ nhẹ lên cái mông nhỏ của thằng bé, cười nói: “Huyền nhi, tự mình chơi một lúc nhé.”

Lý Huyền đồng dạc: “Dạ, Huyền nhi chơi xếp hình đây!” Nói xong chạy tới sang bên lắp ráp xếp hình.

Thường Hải tiến tới, hầu hạ Lý Cảnh cởi áo khoác ngoài, để lộ ra áo lót bên trong. Thân hình hần trắng kiện lộ rõ khối nét cơ thể, Phan Dữu Quân tới trước cửa điện, nhìn hần, tim không hiểu sao nảy mạnh lên.

Lý Cảnh nhắc thấy nàng ta, vội mặc bộ đồ thường ngày ra bên ngoài.

Gương mặt vốn bởi sợ hãi mà hơi ửng đỏ của nàng ta trở lại trạng thái bình thường.

Ngập ngừng, nàng ta bước vào, kéo khốe môi cười hỏi: “Hoàng thượng bốn ba đường dài, chắc giờ mệt mỏi lắm?”

“Không sao cả.” Lý Cảnh đáp lời nàng ta, thuận miệng hỏi, “Năm ta đi, trong cung không xảy ra chuyện gì chứ?”

Phan Dữu Quân gạt mình, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ bi thương: “Hồi Hoàng thượng, có việc xảy ra!”

Nhìn nét mặt của nàng ta, Lý Cảnh hoảng sợ: “Chuyện gì?”

Phan Dữu Quân dần dần đỏ hốc mắt, giọng nghèn nghẹt nói: “Hoàng thượng xuất cung chưa tới một tháng, Lương chiêu dung giấu sen bên hồ không cẩn thận ngã xuống. Lúc đó thị nữ của cô ấy về lấy áo choàng cho cô ấy, quay lại thì không thấy người đâu, vội đi tìm khắp nơi. Tìm mãi vẫn không thấy nên mới tới bẩm báo cho thần thiếp. Thần thiếp gấp gáp gọi người tới hồ tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy Lương chiêu dung ở trong hồ, chỉ là cô ấy, cô ấy đã không cứu được nữa.” Nói tới đây, Phan Dữu Quân ôm mặt, khóc nức lên.

Mặc dù Lý Cảnh và Lương Từ Vân không có chút tình cảm gì, nhưng dẫu sao người con gái này cũng đã ở trong cung sáu năm, bỏ phí thanh xuân vì mình. Giờ người đã không còn, trong lòng Lý Cảnh cảm thấy có chút buồn thương. Hần thở dài một hơi, nói: “Thế có hậu táng cho nàng ấy không?”

“Tất nhiên là hậu táng ạ.” Phan Dữu Quân lau nước mắt nói.

Nghe chuyện của Lương Từ Vân, trong lòng Lý Cảnh có chút thương cảm, hỏi tiếp: “Những người khác trong cung vẫn sống tốt chứ?”

“Đều tốt cả.” Phan Dữu Quân giấu nghĩ, nói thêm, “Phải rồi, La tiếp dư nói muốn rời cung tới Từ Nguyệt am thanh tu quanh năm. Nhưng thần thiếp thấy chuyện lớn như vậy, không được Hoàng thượng cho phép không dám đồng ý với muội ấy, e rằng ngày mai muội ấy sẽ tự mình tới cầu xin Hoàng thượng.”

Lý Cảnh trầm mặc một hồi, trả lời: “Nàng ấy muốn đi, cứ để cho đi!”

Phan Dữu Quân không ngờ Lý Cảnh lại đồng ý nhanh đến thế, ngừng trong chốc lát rồi nói: “Nhưng nốt người này thì chỉ còn mỗi thần thiếp là tần phi của Hoàng thượng thôi.”

“Không đúng!” Lý Huyền đang lắp ghép đồ chơi ở bên bắt chợt ngẩng đầu, lớn tiếng kêu lên: “Còn có mẫu phi của con nữa!”

Lời vừa rời khỏi miệng Lý Huyền, vẻ mặt Lý Cảnh cứng nhắc.

Phan Dữu Quân thoát cái trở nên tái nhợt, vội đưa mắt liếc trộm Lý Cảnh.

Lý Cảnh ngăn ra, sau đó hơi trừng Lý Huyền, trách mắng: “Huyền nhi, trước kia phụ hoàng đã nói với con, chuyện người lớn, trẻ con đừng có chen miệng vào. Con quên rồi hả.”

Lý Huyền nhìn phụ thân, uất ức mếu máo: “Nhưng Huyền nhi nhớ mẫu phi.”

Lý Cảnh phớt lờ thằng bé, quay đầu, cười với Phan Dữu Quân, “Thấy đức phi quản lý hậu cung rất tốt, trầm vô cùng hài lòng.”

Thấy Lý Cảnh không muốn nhắc tới Tề Ngọc Yên, bấy giờ tảng đá trong lòng Phan Dữu Quân mới được thả xuống. Có lẽ trong lòng Hoàng đế, đã quên Tề Ngọc Yên rồi? Nếu biết Tề Ngọc Yên không còn nữa, liệu người có giống như lúc nghe thấy tin Lương Từ Vân chết, trong lòng chỉ hơi thương xót thôi không?

Nhưng từ đầu đến cuối nàng ta không dám chủ động đưa ra chuyện của Tề Ngọc Yên. Vẫn là đi một bước tính một bước, nói không chừng người không hề muốn nhắc tới ả đàn bà

kia, mình cần gì chuốc phiền phức? Tốt nhất người vĩnh viễn không nhắc tới à ta.

Hiện tại Tề Ngọc Yên và Lương Tử Vân đã chết hết, La Xảo Nhi thì muốn tới miếu, sau này, hậu cung Đại Hiên đây chính là thiên hạ của một mình mình. Nhớ tới thân thể trắng kiện lúc hấn thay đồ khi này, tìm nàng lại đập mạnh một trận.

Chẳng biết hiện tại người có tiếp nhận mình không nữa?

Nghĩ đến đây, Phan Dữu Quân đỏ mặt bước tới, dịu dàng nói với Lý Cảnh: “Lần này Hoàng thượng ra ngoài cực khổ, chắc nhiều ngày đã không được ngủ nghỉ thoải mái? Chi bằng, để thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi?”

Nghe thấy vậy, Lý Cảnh hơi kinh ngạc ngẩng đầu. Nhìn Phan Dữu Quân dạt dào ý tình, trong lòng hấn cũng hiểu được ý của nàng ta.

Hấn ngừng một lúc, sau đó cười nhạt mở miệng: “Không cần, đức phi. Canh giờ đã muộn, nàng cũng mệt mỏi rồi, trở về Vân Thai cung nghỉ sớm đi.”

Sắc mặt Phan Dữu Quân hơi đổi, sau đó kéo lên một nụ cười, nói: “Thần thiếp tuân chỉ, vậy thần thiếp cáo lui.” Nói xong nàng ta hành lễ.

Hấn phẩy tay.

Nàng ta hướng mặt về phía hấn, vẫn mỉm cười, sau đó từ từ xoay người, bước qua cửa điện. Ra khỏi cửa, ngay tức khắc, nụ cười tắt ngấm, ánh mắt mất đi sự dịu dàng.

Nàng thân là đức phi, đứng đầu trong bốn phi, thoát nhìn thân phận hiển quý. Nhưng xuất giá gần bảy năm, đến giờ nàng vẫn trinh trắng.

Nghĩ đến đây, nàng cười khổ một trận. Việc này chỉ sợ nói ra chẳng ai tin.

Nhưng nàng ta càng nghĩ càng không hiểu nổi, tại sao Hoàng đế rõ ràng bị Tề Ngọc Yên tổn thương tận sâu trong tim, nhưng vẫn không chạm vào những người khác.

Thấy Phan Dữu Quân rời đi, Lý Cảnh tới bên Lý Huyền, xoa xoa đầu thẳng bẻ: “Huyền nhi, con cũng phải đi ngủ rồi.”

Lý Huyền nghe thấy, vội vàng bỏ trò chơi xếp hình trong tay ra, sau đó ôm chặt lấy phụ thân, bảm trên người phụ thân giống như một con khỉ nhỏ, nói liến láu: “Huyền nhi đã lâu không gặp phụ hoàng, Huyền nhi ngủ với phụ hoàng có được không?”

Lý Cảnh ôm chặt nhi tử, im lặng.

Thường Hải tới kéo Lý Huyền, cười nói: “Điện hạ, Hoàng thượng xuất chinh bên ngoài, không được ngủ nghỉ tốt, đêm nay để Hoàng thượng nghỉ ngơi đầy đủ. Tiểu nhân dẫn điện hạ tới Thiên điện ngủ, được không?”

“Không!” Lý Huyền chu cái miệng nhỏ, tức giận nói: “Ta muốn ngủ với phụ hoàng cơ.”

“Điện hạ!” Thường Hải bắt đầu kêu lên.

Lý Cảnh lại cười, nói: “Được, hôm nay phụ hoàng ngủ chung với Huyền nhi.”

“Tuyệt quá!” Lý Huyền thả tay, nhảy cẫng lên, vỗ tay vui mừng reo vang nói: “Huyền nhi có thể ở bên phụ hoàng rồi.”

Thường Hải chịu thua lắc đầu, cười nói: “Vậy tiểu nhân dẫn điện hạ đi tắm rửa trước.”

“Được.” Lần này Lý Huyền chịu nghe lời Thường Hải.

“Đi nào, điện hạ.” Thường Hải dắt Lý Huyền ra ngoài.

Lý Cảnh mỉm cười nhìn Lý Huyền nhảy nhót rời đi.

Chờ Lý Cảnh tắm rửa xong, lúc chui vào chăn thì cảm giác có một thân thể nhỏ bé, mềm mềm nhích lại gần.

“Huyền nhi đang đợi phụ hoàng ư?” Lý Cảnh cười hỏi.

“Dạ. Phụ hoàng không đến, Huyền nhi không ngủ được.” Nói xong Lý Huyền thò hai chân của mình vào giữa hai chân phụ thân, đôi tay nhỏ lạnh buốt luồn vào trong xiêm y của hấn, đặt ở trên bụng hấn, lạnh tới nỗi khiến hấn giật mình.

“Huyền nhi coi phụ hoàng là tích nò hả?” Hấn cười mắng.

Lý Huyền cười hi ha nói: “Có cái tích nò nào ấm được bằng phụ hoàng đâu.”

Nghe nhi tử nói, hấn bỗng chốc ngây người.

Lời nói này thật quen.

Hỏi hấn và nàng còn mặn nồng. Nàng sợ lạnh, vừa đến đông tay chân đã lạnh lẽo. Vì giúp nàng làm ấm người, hấn liền dùng chân kẹp hai chân nàng vào giữa, rồi đặt tay nàng lên bụng mình để sưởi ấm.

Lúc đầu nàng không tình nguyện, nói với hấn mình có thể dùng tích nò. Cuối cùng hấn vẫn là chẳng nói chẳng rằng, kéo tay nàng đặt lên bụng mình. Tuy rằng vừa áp lên, thật sự rất lạnh, nhưng hấn biết, hấn và nàng đều thấy ấm áp trong lòng.

Hấn nhớ rõ, mình lúc đó nói với nàng rằng: “Có tích nò nào ấm được bằng ta.”

Nhớ tới đây, mũi hấn hơi cay cay.

Đã lâu lắm rồi hấn chưa tới thăm nàng. Mấy ngày nay, không ngày nào hấn không nhớ tới nàng. Còn nàng? Có từng nhớ tới mình không?

Đột nhiên, hấn không nén nổi niềm mong muốn được gặp nàng, được ngắm nữ tử có nụ cười hồn nhiên trong trí nhớ.

Lý Cảnh kéo mạnh Lý Huyền vào lòng mình, hỏi: “Lúc phụ hoàng không ở đây, đức phi có tốt với con không?”

“Tốt ạ.” Lý Huyền đáp.

Lý Cảnh hơi hơi yên tâm.

“Nhưng nhi thần không thích Đức phi.” Lý Huyền nói.

“Tại sao?” Lý Cảnh ngăn ra.

“Mỗi lần cô ấy nhìn Huyền nhi, mặc dù mặt thì cười, nhưng Huyền nhi thấy mắt cô ấy không cười, rất hung dữ.”

Lý Cảnh thâm cười. Bé tí tuổi đã học được quan sát sắc mặt.

Chẳng qua, tiểu hài tử cũng sẽ không nói dối, xem ra Phan Dữ Quân này cũng không phải thật lòng yêu thương Huyền nhi.

Về mặt có thể nguy trang, nhưng ánh mắt kia thì không.

Lý Cảnh hôn nhẹ lên trán nhi tử một cái, sau đó dỗ nó ngủ.

Tiểu hài tử dễ ngủ, Lý Huyền rất nhanh đã thiêu thiêu ngủ.

Đỗ nhi tử ngủ xong, Lý Cảnh nhẹ nhàng ngồi dậy.

Thường Hải thấy Hoàng đế lặng lẽ ra cửa điện, có hơi bất ngờ, vội hỏi: “Hoàng thượng có việc gì ạ?”

“Ừ.” Hần gật đầu, “Trẫm muốn ra ngoài một lúc.”

“Hoàng thượng muốn đi đâu?” Thường Hải nói, “Tiểu nhân đi gọi loan liền.”

Lý Cảnh ngừng một lát, nói: “Tới Lan Vu cung.”

Thường Hải ngớ ra rồi cúi đầu trả lời: “Dạ.”

Sau thời gian hai chung trà, Lý Cảnh đã đứng ở trước Lan Vu cung.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngoại truyện: Kiếp trước (3)

Lý Cảnh nhìn cánh cửa cung cũ kĩ, tường cung loang lổ, tim đập loạn một lúc lâu.

Đây là nơi nàng ở. Nhưng giờ lại vô cùng im ắng, không nghe thấy được bất cứ âm thanh nào.

Hần tiến thêm vài bước, gần sát cạnh tường cung, đóng tai nghe ngóng âm thanh bên trong, nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng gì.

Bất chợt, lời Tề Thử từng nói với hần lúc ở thảo nguyên Thiên Thương vang lên bên tai: “Hoàng thượng, nếu như người vẫn chưa cắt đứt tình cảm với Ngọc Yên, xin người sau khi trở về lần này, bình tĩnh nghe Ngọc Yên giải thích xem thử, khi ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nghe con bé nói xong, Hoàng thượng ra quyết định cũng chưa muộn.”

Tim hần đập mạnh.

Hần muốn nghe nàng giải thích, hần muốn nghe nàng nói về quan hệ giữa nàng và Chung Dục, hần muốn nghe nàng nói, nàng vốn không phản bội tình cảm của bọn họ.

Nghĩ đến đây, hần bỗng lên tiếng: “Tim người tới mở cửa cung ra!”

“Dạ!” Thường Hải lên tiếng trả lời. Sau đó cúi tay gọi Chu Nguyên lại, “Kêu bà ma già đưa com cho Tề quý phi tới mở cửa!”

Chu Nguyên gật đầu rồi chạy đi.

Chẳng lâu sau, một bà lão mặc áo quần màu đỏ bã trầu theo Chu Nguyên trở về. Bà lão nom nớp lo sợ đi đến trước mặt Lý Cảnh, nói: “Lão nô gặp qua Hoàng thượng.”

“Mở cửa cung ra.” Lý Cảnh nói.

“Dạ!” Bà lão đáp. Sau đó đi lên trước, lấy ra một xâu chìa khóa từ trong ngực, tra vào lỗ khóa, chỉ nghe “kịch”, khóa cửa vang lên tiếng mở.

Thấy khóa cửa đã mở, mấy cung nhân tiến tới, dùng sức đẩy. Hai tấm cửa nặng trĩu từ từ tách sang hai bên.

Lý Cảnh ngập ngừng một lúc, sau đó chậm rãi cất bước, đi đến trước cửa cung, nhìn vào bên trong.

Bên trong tối om, yên ắng tựa A ti địa ngục đang say ngủ.

“Thấp đèn!” Lý Cảnh ra lệnh.

“Dạ!” Lập tức có cung nhân xách lồng đèn đi tới.

Lý Cảnh gấp gấp giật lấy đèn lồng, hít một hơi thật sâu, chậm chậm đi vào trong Lan Vu cung.

Nàng bị giam ở đây hơn chín tháng, lần đầu tiên hần đặt chân vào nơi này.

Một cơn gió lạnh thổi qua, ngoại trừ mùi ẩm mốc của cung điện lâu không tu sửa, dường như còn thoảng thoảng mùi máu tanh.

Vừa trở về từ nơi chiến trận nên hần cực kì nhạy cảm với mùi máu.

Đôi mày hần từ từ nhíu lại, một dự cảm bất an dần dâng lên trong lòng hần.

“Ngọc Yên.” Cuối cùng hần gọi tên của nàng.

Dù rằng tiếng không quá lớn, nhưng ban đêm tại nơi đây, lại vô cùng vang dội.

Nhưng vẫn không ai trả lời hần.

“Ngọc Yên.” Hần gọi lớn hơn.

Vẫn là sự im lặng trả lời hần.

Lòng hần hoảng loạn, liên tục gọi: “Ngọc Yên! Ngọc Yên!”

“Hoàng thượng, đừng gọi nữa. Tề phế phi không có ở đây.” Bà lão mở cửa lên tiếng.

“Nàng không có ở đây?” Hần chấn động, quay đầu nhìn thẳng vào bà lão, hỏi: “Nàng ở đâu?”

“Hồi Hoàng thượng, lão nô không biết.” Bà lão lắc đầu, nói: “Năm tháng trước, có một hôm lúc lão nô đến đưa cơm cho Tề phế phi, tự nhiên không gặp được cô ấy nữa. Chỉ là...” Kể tới đây, bà ta giống như đang nghĩ tới điều gì đó kinh khủng, người hơi run rẩy.

“Chỉ là sao?” Sắc mặt Lý Cảnh dần trở nên tái nhợt, hỏi gấp.

Bà lão chỉ phàn đất cách đó không xa, nói: “Chỗ đó có hai bãi máu.” Nói xong ngón tay lại chỉ lên trên tường cung, nói: “Trên tường cũng có máu!”

Máu?

Máu từ nơi nào?

Là máu của nàng ư?

Lý Cảnh cảm giác có một cơn lạnh buốt thấu xương xộc từ đáy lòng lên, thấm vào từng thớ da tấc thịt trên người hần.

Lý Cảnh chỉ cảm thấy nổi bất lực và hoảng sợ trong lòng.

Nàng không có ở đây!

Mà dưới đất cung này lại có máu!

Đã xảy ra chuyện gì với nàng?

Nàng đang ở đâu?

“Vậy rốt cuộc Tề quý nhân đã đi đâu rồi?” Giọng Lý Cảnh run rẩy hỏi.

“Quả thật lão nô không biết ạ.” Bà lão nói: “Sau khi lão nô trở về có bẩm báo lại việc này cho Tổng Thượng cung*. Nhưng Tổng Thượng cung không nói gì cả, chỉ bảo lão nô đừng quan tâm tới việc này nên lão nô không hỏi nữa.”

(Thượng cung: nắm giữ mọi việc chung trong cung.)

“Đường đường hoàng cung Đại Hiên, một người bỗng dưng mất tích cũng không quan tâm hỏi han ư?” Lý Cảnh tức đến run cả người.

“Hoàng thượng, trong đại nội hoàng cung này, bỗng dưng biến mất một người là chuyện bình thường, huống hồ Tề phế phi chỉ là một tần phi bị phế truất, chẳng ai ngó ngang tới cô ấy đâu.” Lão bà cúi đầu nói: “Lão nô có thể bình an sống tới bây giờ đã là cực kì may mắn rồi.”

“Có phế thì vẫn là người của trẫm! Là mẫu thân con trẫm!” Lý Cảnh nổi giận dưng dưng, quay đầu quát lớn với Thường Hải: “Gọi Tổng Thiệu Sơn tới gấp ta.”

Rất nhanh, một nữ tử tuổi khoảng ba mươi bị dẫn tới trước mặt Lý Cảnh.

Người này là Tổng Thiệu Sơn, bởi sau khi Phan Dữu Quân quản lý hậu cung mới được cất nhắc lên Thượng cung.

“Tổng Thiệu Sơn, Tề quý phi đâu?” Lý Cảnh vừa nhìn thấy Tổng Thiệu Sơn, vội vã hỏi.

Nghe Lý Cảnh gọi Tề Ngọc Yên là quý phi, Tổng Thiệu Sơn ngăn người.

Theo lý thì Tề Ngọc Yên đã bị phế, không thể gọi cô ta là quý phi. Giờ Hoàng đế lại gọi cô ta như vậy, có phải chứng minh trong lòng người vẫn coi Tề Ngọc Yên là quý phi của người không. Nghĩ tới đây, lại nhớ tới chính mình giúp Phan Dữu Quân làm ra mấy chuyện kia với Tề Ngọc Yên, Tổng Thiệu Sơn căng thẳng, cúi đầu trả lời: “Hồi Hoàng thượng, Tề quý phi cô ấy, cô ấy không còn ở đây nữa rồi ạ.”

Lý Cảnh ngây ra.

Một lúc sau, hần mới hỏi: “Không ở đây là thế nào?”

“Chính là, Tề quý phi, cô ấy, cô ấy đã, không còn, trên đời nữa.” Tổng Thiếu Sơn bời vì sợ hãi mà lắp bắp.

Không! Còn! Trên! Đời!

Trước mắt Lý Cảnh bỗng tối sầm, thân thể lao đảo, tựa như sắp ngã xuống đất. Tuy rằng đã đoán được trong lòng, nhưng nghe người nói ra sự thật này, hắn vẫn có chút không thể tiếp nhận được.

“Hoàng thượng cần thận.” Thường Hải nhanh chóng tiến tới đỡ lấy hắn.

Hiện giờ, đầu óc Lý Cảnh trống rỗng. Hắn giống như một con rối gỗ, ngơ ngác, nước mắt lưng tròng, nói không ra lời.

“Hoàng thượng, người, người nên đau buồn!” Tiếng Thường Hải mang theo nghẹn ngào.

Hắn ổn định lại tinh thần, sau một lúc mới hỏi: “Nàng, nàng mất như nào?”

“Hỏi Hoàng thượng, Tề quý phi mắc bệnh dịch mà từ trần ạ.” Cô ta đáp.

“Mắc phải dịch bệnh?” Hắn lạnh lùng nói, “Bà lão kia kể lại với trẫm rằng nhìn thấy máu dưới đất là sao hả?”

Cô ta giật mình, im lặng một hồi không trả lời.

“Chết do dịch bệnh sẽ để lại mấy bãi máu hả?” Mặt hắn xanh mét, hai con mắt dưới ánh đèn lồng, càng tăng thêm sắc đỏ như máu.

“Hỏi Hoàng thượng, lúc Tề quý phi chết thì nô tỳ không có mặt, nô tỳ cũng, cũng chỉ là nghe nói.” Tổng Thượng cung giải thích.

“Người là Thượng cung mà cái gì cũng không biết, thế trẫm phải hỏi ai?” Lý Cảnh lạnh lùng nói.

Cô ta áp ứng hồi lâu không nói được gì.

Hắn thấy Tổng Thiếu Sơn không nói lời nào, liền quát lớn: “Người nói, trẫm nên hỏi ai!”

Tiếng quát kia trong cung điện đêm khuya, đột ngột phát ra, tựa như vang tới tận trời mây.

“Đức phi nương nương!” Tổng Thiếu Sơn bị dọa tới khóc òa, “Hoàng thượng nếu muốn biết, cứ hỏi Đức phi nương nương ạ!”

“Được, Trẫm sẽ hỏi Phan Dữu Quân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Nói xong Lý Cảnh xoay người ra ngoài cửa cung.

Vừa ra khỏi cung, chợt có một nữ tử từ hô lớn “Hoàng thượng!”, muốn xông tới lại bị thị vệ ngăn lại.

Chỉ thấy nữ tử kia gào khóc: “Hoàng thượng, quý phi oan uổng, cô ấy chết thật thê thảm, người phải trả lại trong sạch cho cô ấy! Người phải báo thù cho cô ấy!”

Nghe tiếng gào khóc thê lương này, người Lý Cảnh run lên.

“Đưa cô ta tới!” Hắn lên tiếng.

“Dạ!” Rất nhanh liền có vũ vệ quân dẫn theo nữ tử kia tới.

Hắn nhìn chằm chằm, nữ tử này chính là thị nữ của Tề Ngọc Yên, Mai Hương.

“Mai Hương, người biết chuyện của Ngọc Yên ư?” Hắn hỏi.

Cô roi lệ gât đầu: “Đạo đó nô tỳ biết thân thể quý phi không khỏe, nhân lúc làm xong việc ở Hoán y cục bèn tính tới thăm quý phi. Nô tỳ giống như mọi khi, chuẩn bị leo cây vào trong cung, không ngờ tới, nô tỳ vừa trèo lên cây thì trông thấy bọn họ đang giết cô ấy.” Kể xong, Mai Hương quỳ tiến lên vài bước, ôm chặt chân Lý Cảnh, khóc lớn nói: “Hoàng thượng, quý phi oan uổng! Cô ấy chết vô cùng thảm, người phải báo thù cho cô ấy!”

Nghe Mai Hương nói, Lý Cảnh đứng như trời trồng, không hề nhúc nhích. Chỉ có hai dòng lệ không tiếng động chảy xuống từ đôi mắt hắn.

Phan Dữu Quân vốn đã đi ngủ, lại nghe được Lý Cảnh sai người đến truyền mình. Nàng ta cho rằng chàng đã nghĩ thông suốt, gọi mình qua thị tẩm, mừng rơn trong lòng. Vội vàng dậy, thay sang chiếc váy gấm the mỏng lấp lánh, vắn lên Mặc Vân kế, rồi lại tỉ mỉ chải chuốt một hồi, bấy giờ mới rời khỏi Vân Đài cung, ngồi nghi lễn tới Càn Dương cung.

Nhưng nơi cung nhân đưa nàng đến, lại không phải tẩm cung của Lý Cảnh, mà là Vân Hi điện.

Phan Dữu Quân có hơi hậm hực trong lòng nhưng vẫn đi vào.

Vào trong điện, nàng liền trông thấy Lý Cảnh đang đứng trước cửa sổ ở bên điện, quay lưng lại với mình ngẩng đầu nhìn lên trời sao.

Thấy tình hình này, trong lòng nàng ta thấp thoáng có cảm giác không ổn. Nàng ta ổn định lại tâm thần, sau đó mạnh mẽ bước tới trước, hành lễ nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Nàng ta dán trán trên sàn, hồi sau vẫn chưa thấy Lý Cảnh lên tiếng, bèn ngẩng đầu, thấp giọng gọi: “Hoàng thượng.”

Được một lúc, nghe thấy giọng điệu lạnh lẽo của Lý Cảnh vang lên: “Đứng dậy.”

Trong lòng nàng ta phát lạnh, từ từ đứng lên.

Hắn vẫn quay lưng lại với mình không nói gì.

Nàng ta hít sâu một hơi, cười nói: “Thần thiếp đang ngủ, không biết Hoàng thượng gọi thần thiếp tới có việc gì không ạ?”

“Ngọc Yên đâu?” Hắn bắt chợt hơi hột mở miệng.

Âm điệu trời nổi trong không trung, giống như truyền tới từ dưới đất.

Nghe hẳn hoi, lòng nàng căng thẳng.

Sao chàng lại nhắc tới Tề Ngọc Yên? Nếu chàng đã hỏi thế, có phải chàng đã tới Lan Vu cung, không tìm thấy Tề Ngọc Yên nên mới hỏi như vậy không?

Một lúc sau, nàng ta mới mở miệng: “Cô ta, cô ta, ...” Câu kể tiếp, lại không biết nói thế nào.

“Rốt cuộc nàng ấy bị sao?”

Mặc dù Lý Cảnh quay lưng lại với nàng ta, nhưng nàng ta nghe được rất rõ tiếng răng hắn nghiền ken kết vang lên.

Nàng ta cắn răng, run giọng nói: “Hồi Hoàng thượng, Tề quý phi, cô ta mắc dịch bệnh, đã qua đời.” Nói xong liền bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ngoại truyện: Kiếp trước (cuối)

“Mắc dịch bệnh?” Lý Cảnh xoay phắt người lại, lạnh giọng nói: “Thế tại sao bà lão đưa com tới Lan Vu cung hàng ngày cho nàng ấy lại nói, trước đó một ngày nàng ấy vẫn mạnh khỏe, ngày hôm sau đã không thấy người nữa, dưới đất, trên tường Lan Vu cung còn có bãi máu? Người giải thích cho trẫm nghe thử xem chuyện gì đã xảy ra?” Càng về sau, hắn gần như quát lớn.

Phan Dừ Quân bị hắn quát, sợ tới mức cả người run bắn, nước mắt cũng quên chảy. Sau một lúc, nàng ta mới nghe được tiếng nói khô khốc của chính mình cất lên: “Vết máu đó, là bởi vì, bởi vì Tề quý phi mắc dịch bệnh, thân thể đau đớn, nên, nên đập đầu vào tường mà chết, vì vậy, trên tường, dưới đất, mới, mới có vết máu.”

“Phan Dừ Quân! Người còn dám lừa trẫm!” Lý Cảnh xông thẳng tới trước mặt nàng ta, tóm lấy cổ tay ả, bóp chặt, lạnh giọng nói: “Người có biết, người đã phạm phải tội khi quân không hả!”

Hiện giờ sát gần, Phan Dừ Quân mới trông thấy rõ, sắc mặt Lý Cảnh đen kịt, đôi mắt đục ngầu, nàng ta hoảng sợ, “Thần thiếp, không hiểu, không hiểu tại sao Hoàng thượng nói thế? Thần thiếp, thần thiếp nói đều là sự thật, không có khi quân.”

Lý Cảnh nghe thấy vậy, tức giận, quăng mạnh Phan Dừ Quân ngã nhào xuống đất, chỉ vào ả ta quát: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi đừng có làm! Người cho rằng người làm ra những chuyện ác độc kia, người không nói sẽ không có người nói ra ư?”

Mặt Phan Dừ Quân trắng bệch, nhưng vẫn quả quyết nói: “Thần thiếp, thật, thật sự không có lừa Hoàng thượng.”

“Không lừa trẫm?” Hắn nghiền răng, “Phan Dừ Quân, người thật độc ác! Người lại dám làm vậy với nàng! Người có biết, từ trước đến giờ đến cả Trẫm cũng không nỡ động vào một đầu ngón tay nàng, cho dù nàng gian dối với người khác bị trẫm bắt được, trẫm cũng chỉ giết gã ta, cũng không động vào nàng ấy chút nào. Nhưng người, người thì giỏi lắm!”

Nói tới đây, trong mắt Lý Cảnh đọng đầy nước mắt, giọng nói cũng mang theo chút ít ghen ngào: “Phan Dừ Quân, người có biết không, tay nàng ấy, là trẫm ủ ảm trong lòng sáu năm, người dám, người dám...”

Người dám, chặt bỏ tay nàng.

Những lời này, hẳn nói không ra lời.

Hắn cảm thấy đến việc nói ra khỏi miệng cũng quá ư tàn nhẫn, vậy mà ả đàn bà này lại thực hiện trên người nàng.

Giờ khắc này, nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt hắn.

Hắn không tài nào tưởng tượng được, người con gái hắn nâng niu lại bị người khác đối xử như vậy. Hắn không ngờ được, Phan Dừ Quân còn độc địa hơn cả rắn rết.

“Hoàng thượng!” Phan Dừ Quân nhào tới ôm chân Lý Cảnh, gào khóc: “Hoàng thượng, người đừng nghe kẻ khác nói bậy bạ, Tề quý phi thật sự tự mình đập đầu vào tường tự sát! Thần thiếp không có hại cô ta!”

“Đập đầu vào tường tự sát?” Lý Cảnh quát lớn, “Đúng! Nàng là đập vào tường tự sát! Nhưng trước khi nàng ấy tự sát, người đã làm gì với nàng ấy hả?”

Vừa nghĩ tới việc nàng phải chịu đựng những khổ đau kia khi còn sống, lòng hắn đau tựa dao cứa.

Hắn nhắc chân, đập mạnh vào chính giữa ngực của Phan Dừ Quân, đá văng ả ta ra.

Phan Dừ Quân ôm ngực, chịu đựng đau nhức, hét lớn: “Hoàng thượng, người đừng nghe kẻ ngoài châm ngòi! Oan, oan uống thần thiếp!” Dứt lời, nước mắt nàng ta tuôn như mưa.

“Châm ngòi?” Lý Cảnh âm trầm mặt mũi, nói, “Ai châm ngòi? Phan Dừ Quân, người không ngờ được, lúc người làm ra mấy việc đó với Ngọc Yên, thị nữ của Ngọc Yên – Mai Hương đang núp trên cây ngoài cung. Hành vi của người, cô ấy đã chứng kiến hết.”

Phan Dừ Quân giật mình, hỏi: “Nó nhìn thấy cái gì?”

“Lúc Mai Hương đến, người đã đổ độc cầm Ngọc Yên, móc mắt nàng, còn, còn chặt bỏ tay nàng ấy...” Nói tới đây, hắn lại ghen ngào một hồi, “Người còn nói với nàng, Huyền nhi cũng đã chết, khiến cho nàng bị thương cùng cực, chặt đứt ý niệm sống của nàng ấy, để nàng đập đầu vào tường mà chết!”

“Hoàng thượng, tất cả, đều là Mai Hương vu oan ta.” Phan Dừ Quân tái nhợt, yếu ớt thanh minh.

Dẫu rằng nàng ta biết chỉ là phí hoài, nhưng nàng ta vẫn cố gắng gượng gũa lần cuối.

Quả nhiên, về mặt Lý Cảnh âm lãnh nhìn à: “Phan Dừ Quân, có vu oan hay không, trong lòng ngươi tự rõ. Chẳng qua, ta muốn nói với ngươi, những đau đớn ngươi bắt nạng ấy phải chịu, ta sẽ trả lại ngươi gấp bội!”

“Hoàng thượng!” Phan Dừ Quân hét lớn: “Xin ngài xét phụ thân thần thiếp trung thành tận tâm với Hoàng thượng, tận tâm tận lực vì Đại Hiến...”

“Đừng nhắc tới người phụ thân bán nước thông đồng với địch của ngươi nữa!” Lý Cảnh quát to.

Nghe thấy vậy, người Phan Dừ Quân run rẩy, bấy giờ mới ngậm miệng.

“Trẫm vẫn luôn nghi ngờ, tại sao lần này Tề Trí Viễn lại thua thảm hại như vậy. Kỳ thật, trên đường về triều Trẫm đã phái người điều tra rõ, chính phụ thân Phan Bảo của ngươi bày trò bên trong, không chỉ giữ lại lính tinh nhuệ, hơn nữa còn trì hoãn việc cung cấp lương thực, thông đồng với nước giặc, báo tình hình quân lính của Tề Trí Viễn cho giặc, cho nên mới dẫn tới việc Tề Trí Viễn thua trận mà chết!”

“Mặc dù biết Phan Bảo làm điều ác độc, ban đầu Trẫm không có ý định liên lụy đến ngươi. Mấy năm nay, trong lòng Trẫm có hơi áy náy với ngươi. Không ngờ rằng, Trẫm nghĩ sai rồi! Trẫm nên sớm đoán ra, cha nào con nấy!” Nói tới đây, Lý Cảnh từ từ đứng thẳng dậy, hơi hốt nhìn Phan Dừ Quân, “Nếu hai cha con ngươi đều độc ác đến thế, vậy đừng trách Trẫm tâm ngoan thủ lạt! Ngươi và Phan Bảo tới địa phủ làm cha con tốt đi!”

“Đừng mà! Hoàng thượng!” Phan Dừ Quân đau đớn thét lên.

Nhìn sự tuyệt tình trong mắt Lý Cảnh, nạng ta biết đã hết hy vọng, chán nản ngã ngồi dưới đất, mặt tái mét.

“Phan Dừ Quân, Trẫm đã nói, những việc ngươi làm với Ngọc Yên, Trẫm sẽ trả lại ngươi gấp bội! Trẫm nói được nhất định sẽ làm được!” Nói xong, Lý Cảnh hét lớn ra ngoài điện: “Người tới!”

Một đội vũ vệ quân lên tiếng trả lời rồi vào.

Lý Cảnh chỉ vào Phan Dừ Quân nói: “Dẫn à độc phụ này đi! Làm cạm, cắt lưỡi, khoét mắt, đục tai, chém tay, chặt chân! Để chảy máu mà chết!”

“Dạ!” Hai vũ vệ quân được lệnh, tính tiến tới kéo Phan Dừ Quân.

“Buông ta ra!” Phan Dừ Quân giãy giụa, không muốn bị kéo đi.

Nhưng vũ vệ quân nào để cho à ta phản kháng, chốc lát đã khiến à không thể cự quậy, kéo à ra bên ngoài.

“Lý Cảnh!” Phan Dừ Quân bất chợt gọi thẳng tên của Hoàng đế, hét vang: “Ngươi cho rằng ngươi làm vậy là có thể báo thù cho Tề Ngọc Yên ư? Ngươi có biết rằng, thời điểm à ta chết, hận nhất chính là ngươi không. Ngươi vĩnh viễn sống trong sự thù hận của à ta.”

Nghe Phan Dừ Quân nói, Lý Cảnh giật mình, sau đó ra lệnh: “Đưa à ta về đây!”

“Dạ!” Vũ vệ quân lại kéo Phan Dừ Quân trở về.

“Phan Dừ Quân, những lời ngươi vừa nói là có ý gì?” Lý Cảnh hỏi, “Tại sao Ngọc Yên phải hận trẫm?”

“Mai Hương tới muộn, trước đó ta có nói vài lời với Tề Ngọc Yên, chắc chắn nó không nói cho ngươi biết rồi?” Phan Dừ Quân kéo khóe miệng lên thành một nụ cười.

“Ngươi nói gì với Ngọc Yên?” Lúc Lý Cảnh hỏi ra câu này, trong lòng mang một cơn bất an.

Phan Dừ Quân vẫn treo nụ cười trên mặt, nói: “Ta nói với à rằng, ngươi đã giết cha của à trên chiến trường, chém đầu cả nhà à, độc sủng mình ta. Ngươi nói xem, khi chết, trong lòng à sẽ nghĩ gì về ngươi?”

Lý Cảnh giận tới mức cả người run bần bật: “Phan Dừ Quân! Vì cái gì, vì cái gì mà ngươi phải làm như thế?”

Phan Dừ Quân vẫn nở nụ cười xinh đẹp: “Năm đó Phan Dừ Quân ta cũng từng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, sau khi tiến cung, toàn tâm toàn ý với ngươi. Nhưng ngươi ngoại trừ Tề Ngọc Yên ra, có nữ tử nào lọt vào mắt ngươi không? Coi như nhốt vào lãnh cung, ngươi cũng chẳng tuyệt tình với à, nếu ta không có hành động, ngươi trở về sẽ thả à ra, ta chỉ còn nước chết mòn trong cái cung này.”

“Nhưng ngươi có biết, người làm như vậy, chỉ khiến cái chết đến càng nhanh hơn!” Lý Cảnh nghiêng răng.

“Dù sao làm hay không đều phải chết, chi bằng ta làm thử, không chừng còn có một ít cơ hội sống!” Phan Dừ Quân cười khẩy nói, “Phải rồi, Lý Cảnh, còn có một việc chưa nói cho ngươi biết. Kỳ thật Tề Ngọc Yên và Chung Dục căn bản không có tư tình, là ta cho chúng uống độc, rồi côi xiêm y của chúng, đặt bọn chúng nằm với nhau, sau đó có ý dụ ngươi bắt được. Ha ha, có phải bây giờ ngươi hận bản thân mình lắm không?”

“Quả nhiên là ngươi giở trò!” Lý Cảnh tiến tới, bóp chặt cổ à ta, tay dùng sức, như thể muốn bóp nát cái cổ của à ta.

Rất nhanh, trong điện vang lên tiếng thờ khó nhọc gào khan của Phan Dừ Quân.

Nhìn ánh mắt Phan Dừ Quân có chút trắng dã, Lý Cảnh từ từ nói lỏng tay ra.

Phan Dừ Quân bắt đầu ho khan kịch liệt, “Tại sao ngươi không giết ta?”

Lý Cảnh lạnh lùng nói: “Muốn chết ư? Không dễ dàng như vậy đâu, ngươi còn chưa nhận đau đớn mà Ngọc Yên phải chịu, sao có thể chết được?”

Nghe Lý Cảnh nói, Phan Dừ Quân trắng bệch mặt mày.

Lý Cảnh dùng ánh mắt ra lệnh vũ vệ quân, lớn tiếng: “Dẫn à ta xuống, làm theo những gì trẫm nói khi nãy!”

“Dạ!” Vũ vệ quân bèn kéo Phan Dừ Quân ra ngoài.

“Ha ha ha, giết ta thì sao? Tề Ngọc Yên cũng không sống lại được! À ta ôm nỗi hận sâu nặng với ngươi theo cái chết đó!” Phan Dừ Quân cười ha ha.

Thân mình Lý Cảnh run rẩy, cắn chặt môi, không nói gì.

Tiếng cười của Phan Dữu Quân vẫn vang vọng bên tai, mãi đến khi ả ta bị lôi ra ngoài điện, tiếng cười thê lương của ả vẫn không ngừng xói vào tai hắn, sau đó, dần dần tiếng cười kia chuyển thành tiếng gào khóc.

Ngọc Yên, nàng thật sự mang theo nỗi thù hận với ta sao?

Lý Cảnh nhắm chặt mắt lại, trong lòng giống như bị ai đó dùng một con dao cùn cưa đi cưa lại một cách từ từ, đau tới nỗi khiến người ta sắp không chịu được nữa.

Hôm sau, Lý Cảnh lên triều, chỉ làm duy nhất một chuyện.

Hạ chỉ chém Phan Bảo.

Gia tộc Phan thị, toàn bộ nam tử sung quân biên cương, nữ tử làm tôi tớ.

Sau đó, Lý Cảnh báo bệnh, hơn mười ngày liền không vào triều.

Thừa tướng khuyên giải đôi lần, thấy không khuyên được hắn, vội phái người tới Lộc Sơn mời Tiêu Thái hậu trở về.

Lúc Tiêu Thái hậu bước vào Càn Dương cung, trông thấy nhi tử nằm ở trên giường, mặc dù mắt mở thao láo, nhưng vô hồn, đáng về sống không còn gì lý do tiếc.

Bà đau lòng, cảm giác thời gian dường như quay ngược lại. Người bà nhìn kia không phải con trai của mình, mà là Hoàng đế Nguyên Long khi mất đi Hứa quý phi thương yêu.

Bà cười khổ.

Thực ra tính cách của Lý Cảnh không giống cha hắn, duy chỉ cái tính si cuồng này là thừa hưởng từ phụ thân hắn.

Tiêu thái hậu thở dài thườn thượt, sau đó chậm chậm bước tới, ngồi bên mép giường, nắm thật chặt bàn tay của đứa con: “Cảnh nhi, người chết rồi không thể sống lại, con đừng quá đau buồn. Tin rằng linh hồn Ngọc Yên trên trời cũng sẽ không vui lòng nhìn thấy con như vậy đâu!”

Biết mẫu thân tới, Lý Cảnh vẫn nằm im, nhưng khi nghe nhắc tới cái tên Tề Ngọc Yên thì thân thể hắn run lên nhẹ.

Tiêu Thái hậu lại khuyên như: “Cảnh nhi, con cũng đừng như vậy với mẫu hậu!” Nói tới đây, bà gạt nước mắt, “Con đấng cơ khi còn nhỏ, mẫu hậu mất bao tâm huyết mới giúp con ổn định triều cương. Ngọc Yên còn trẻ vậy đã mất, mẫu hậu biết con đau lòng, nhưng không thể vì vậy mà loi là triều chính! Con phải nhớ kỹ, con là Hoàng đế Đại Hiến, trên vai là lợi ích của dân chúng thiên hạ!”

“Nhưng mà, mẫu hậu ạ!” Nước mắt trượt xuống từ đôi mắt trống rỗng của hắn, “Trong lòng con quá mức chịu đựng rồi, con thật sự không còn tâm tư để ý triều chính.”

Bấy giờ, Thường Hải dắt Lý Huyền đi vào.

Tiêu Thái hậu vẫy tay với Lý Huyền.

Lý Huyền ngập ngừng, tiến tới trước, cung kính gọi vang: “Hoàng tổ mẫu ạ.”

Tiêu Thái hậu kéo Lý Huyền vào lòng, nói: “Cảnh nhi, con ngoại trừ có Ngọc Yên, còn có mẫu hậu, còn có Huyền nhi mà. Dẫu rằng Ngọc Yên không ở đây, nhưng mẫu hậu không thể không có con, Huyền nhi càng không thể không có cha.”

Nói xong, bà đẩy Lý Huyền tới trước mặt Lý Cảnh, “Bây giờ Huyền nhi đã không còn mẫu thân, con nhẫn tâm để thằng bé không có cả cha nữa ư? Chẳng lẽ con cũng muốn nó giống con, tuổi còn bé đã phải gánh vác giang sơn Đại Hiến sao? Năm đó mẹ con chúng ta gian khổ như nào, con biết mà, lẽ nào con muốn con của con phải hứng chịu những khổ cực năm đó giống con?”

Nghe nói thế, vẻ mặt Lý Cảnh hơi đổi.

Tiêu Thái hậu tiếp tục nói: “Huyền nhi không chỉ là con của con, nó cũng là con của Ngọc Yên. Con có lỗi với Ngọc Yên, chẳng phải nên bù đắp con trai của nàng ấy cho xứng sao?” Nói xong, Tiêu Thái hậu đẩy Lý Huyền tới.

Lý Huyền nhào lên người Lý Cảnh, “Oa!” khóc lớn: “Phụ hoàng, Huyền nhi sợ lắm. Bọn họ nói mẫu phi mất rồi, không cần Huyền nhi. Phụ hoàng, có phải cha cũng muốn bỏ đi không? Cha không cần Huyền nhi nữa ă? Hay huyền nhi làm gì sai? Tại sao mọi người đều ghét bỏ Huyền nhi?”

Nghe tiếng khóc của đứa con vang lên bên tai, nước mắt trong suốt từ từ trượt xuống. Hắn chậm rãi vươn tay, ôm nhi tử vào lòng, nói: “Huyền nhi, phụ hoàng không đi. Phụ hoàng sẽ không ghét bỏ con.” Nói xong Lý Cảnh ngồi dậy, nâng khuôn mặt Huyền nhi lên quan sát một lúc, rồi nói: “Huyền nhi của ta có tài năng của Nghiêu Thuấn, phụ hoàng nhất định giúp đỡ Huyền nhi làm nên sự nghiệp vĩ đại!”

Dứt lời, hai cha con ôm nhau khóc.

Nhìn nhi tử có vẻ đã trở lại bình thường, Tiêu Thái hậu ngồi ở bên, lau khô nước mắt.

Từ đó về sau, Lý Cảnh trở về như lúc trước, siêng năng triều chính.

Hậu cung không người, hắn nhiều lần chối bỏ đề nghị tuyển chọn của Nội các, đặt toàn bộ tâm tư lên người đứa con trai độc nhất Lý Huyền.

Lý Huyền 10 tuổi, Lý Cảnh dẫn thằng bé vào triều tham chính.

Lý Huyền 14 tuổi, Lý Cảnh để hắn hỗ trợ phụ thân phê duyệt tấu chương.

Lý Huyền 16 tuổi, Lý Cảnh cho hắn tự mình xử lý chính sự.

Sau khi Lý Huyền đại hôn vào lúc mười tám tuổi, Lý Cảnh cảm thấy nhi tử hoàn toàn có thể đảm đương một mình, bèn thoái vị, truyền ngôi cho con trai độc nhất Lý Huyền.

Vào tháng thứ hai sau khi thoái vị, Lý Cảnh mặc kệ mẫu thân nhi tử níu kéo, nhất quyết tới Vạn Phật tự xuất gia.

Lúc hắn cạo đầu xong, thành kính quỳ trước Phật tổ, dập đầu.

Huyền Giác đại sư hỏi: “Người quyết ý hướng Phật, có chuyện gì muốn cầu?”

Hắn đáp: “Bản tăng không mong ước gì hơn, chỉ cầu có được kiếp sau.”

Nói xong hắn nhắm mắt lại, nhắm đọc trong lòng: ta chỉ mong có thể hạnh phúc với nàng tôi đầu bạc tại kiếp sau!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Vị thuốc đáng ngờ

Tề Ngọc Yên quý thẳng tấp dưới đất, thấp thòm chờ Lý Cảnh tới.

La Xảo Nhi thấy Tề Ngọc Yên có thai còn quý như vậy, trong lòng có chút không đành, tiến lên hành lễ với Tiêu Thái hậu nói: “Thái hậu, Tề tỷ tỷ mang thai, sợ cứ quý dưới đất e sẽ ảnh hưởng xấu tới thai nhi?” Nói tới đây, nàng ấy ngừng đầu, sợ hãi nhìn Tiêu Thái hậu, “Hay là, Thái hậu để Tề tỷ tỷ đứng lên rồi nói tiếp.”

Thái hậu còn chưa mở miệng, đã nghe Trịnh Hoàng hậu lạnh tanh nói: “Hiện giờ cái thai trong bụng Tề Ngọc Yên vẫn chưa rõ ràng, để cho à quý trước thì có sao? Chuyện còn lại, chờ Hoàng thượng tới rồi nói. La tiểu nhi, người đừng có lo chuyện bao đồng, người tốt nhất đừng xía vào, tuân thủ bổn phận của mình là được rồi.”

Bị Trịnh Hoàng hậu trách mắng, La Xảo Nhi trắng nhợt, nhìn nàng ta, định nói thêm gì đó.

Tề Ngọc Yên vội xoay sang, cười nhẹ lắc đầu với La Xảo Nhi, ý bảo nàng ấy đừng lên tiếng vì mình nữa.

Thấy tình cảnh này, La Xảo Nhi cắn môi, nuốt xuống những lời tới bên môi.

Bấy giờ Tề Ngọc Yên mới quay đầu về, lặng lẽ quý trên mặt đất, chờ đợi Lý Cảnh đến quyết định số mệnh của mình.

Thấy trên mặt Tề Ngọc Yên có vẻ khẩn trương, Thái hậu híp mắt, trầm nghĩ, chẳng lẽ Tề Ngọc Yên kia lại to gan đến thế, thật sự dám dan díu với nam tử khác sau lưng Hoàng đế? Nên cũng không cho nàng đứng dậy.

Lúc này đây, sự im lặng bao trùm cung điện. Người trong phòng, ai cũng có suy nghĩ riêng.

Một cung nhân hốt hải chạy vào điện, bẩm báo: “Thái hậu, Hoàng thượng đã tới bên ngoài Nhân Thọ cung.”

Nghe vậy, Tiêu Thái hậu sững sờ: “Sao Hoàng thượng đến nhanh thế được?”

“Hỏi Thái hậu, lúc tiểu nhân trên đường tới Sùng Tâm điện đã trông thấy Hoàng thượng đi về phía Nhân Thọ cung. Nghe nói là Thu Sương cô nương đi mời Hoàng thượng ạ.” Cung nhân trả lời.

Tiêu Thái hậu liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười như không cười nói: “Thị nữ này của Tề quý tần đúng là hiểu chuyện ghê.”

Trịnh Chúc lạnh lùng lườm nguyệt Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên cắn môi, nhưng không dám lên tiếng.

Tiếng bước chân gấp gấp truyền đến từ bên ngoài điện.

Tiêu Thái hậu ngừng đầu, liền nhìn thấy Lý Cảnh đang bước vội về phía trong điện.

Mọi người vừa thấy Lý Cảnh tới, lập tức đứng hết lên. Tiêu Thái hậu đón ở phía trước, cười gọi: “Cảnh nhi.”

Đám người Trịnh Chúc tới trước mặt Lý Cảnh, nhanh chóng vái chào.

“Mẫu hậu.” Lý Cảnh tiến tới hành lễ với Tiêu Thái hậu, ánh mắt lại đảo quanh tìm kiếm sau lưng Tiêu Thái hậu.

Ngó thấy đằng sau Tiêu Thái hậu chỉ có bốn người Trịnh Chúc, hắn nhú mày, hỏi: “Ngọc Yên đâu ạ?”

Nghe vậy, Trịnh Chúc cứng mặt.

“A Chúc, các con đứng lên trước đi.” Tiêu Thái hậu nói với mấy người Trịnh Chúc, sau đó bà quay người lại, kéo tay Lý Cảnh đi vào trong điện, “Tề quý tần đang ở bên trong.”

Đám Trịnh Chúc đứng dậy, tách sang hai bên tạo thành một con đường.

Không còn ngăn trở, Lý Cảnh liếc mắt liền trông thấy Tề Ngọc Yên đang quý ở trong điện, kêu lên: “Ngọc Yên, sao nàng lại quý?”

Tề Ngọc Yên xoay thân lại, vái Lý Cảnh: “Hoàng thượng.”

“Mẫu hậu, rốt cuộc Ngọc Yên phạm lỗi gì? Tại sao nàng ấy có thai, còn bắt nàng ấy quý như vậy?” Lý Cảnh quay đầu, hỏi Tiêu Thái hậu, trên mặt thấp thoáng mang theo chút bất mãn.

Nghe nhi tử nói, Tiêu Thái hậu giật mình. Từ câu nói của Lý Cảnh cho thấy hắn đã nhận cái thai trong bụng Tề Ngọc Yên là của mình. Bà im lặng vài giây, sau đó mỉm cười: “Đã thế thì cho phép Tề quý tần đứng dậy.”

“Vậy, đa tạ mẫu hậu.” Lý Cảnh trả lời, sau đó chạy tới trước, đỡ Tề Ngọc Yên đứng dậy.

Tề Ngọc Yên vừa đứng lên, chân mềm nhũn, liền ngã xuống đất.

“Cẩn thận!” Lý Cảnh vòng tay ôm lấy nàng.

Tề Ngọc Yên đứng có chút không vững, tựa vào người Lý Cảnh, nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, tần thiếp quý tê hết cả chân, không đứng nổi.”

“Tê chân?” Lý Cảnh cả kinh, “Họ bắt nàng quý bao lâu?”

“Không, không lâu, tại chân tần thiếp yếu thôi.” Tề Ngọc Yên nói.

Nghe thấy Tề Ngọc Yên ôm toàn bộ chuyện vào mình, Lý Cảnh trừng mắt với nàng, “Đừng chuyện gì cũng một mình gánh vác!” Sau đó bế bổng nàng lên.

“Hoàng thượng!” Tề Ngọc Yên kinh hô, mặt đỏ bừng. Phải biết rằng, Thái hậu và Hoàng hậu, còn có các tần phi khác đều có mặt ở đây hết, hẳn bề mình như này, thật sự khiến nàng có chút lúng túng.

“Bây giờ nàng đang mang thai, coi như không chú ý tới bản thân, cũng phải để tâm tới trong bụng chứ. Nhỡ ngã rồi sảy thai thì sao?” Hẳn lại không hề cảm thấy xấu hổ, vừa trách nàng vừa bế nàng tới bên cạnh ghế dựa, đặt nàng ngồi lên ghế.

“Tần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.” Nàng cúi đầu, thò thề nói.

“Nàng yếu đuối vậy, ta không quan tâm tới nàng, sợ rằng nàng bị người khác găm tới chẳng còn cái xương!” Lý Cảnh hừ lạnh, ánh mắt lại liếc về phía Trịnh Chước.

Thấy Lý Cảnh mất lạnh liếc mình, trong lòng Trịnh Chước âm ỉ vô cùng. Nàng ta và Phan Dữu Quân đánh mất qua lại với nhau, sau đó căm giận bước lên, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, người đừng để Tề Ngọc Yên lừa bịp, cái thai trong bụng ả không phải của người đâu.”

Nghe Trịnh Chước nói như vậy, Tề Ngọc Yên giật giật tay áo Lý Cảnh, khẩn trương giải thích: “Hoàng thượng, tần thiếp thật sự không phản bội Hoàng thượng, chẳng qua, tần thiếp không hiểu sao lại có thể mang thai được nữa.”

“Mang thai là chuyện vui.” Lý Cảnh vỗ nhẹ lên tay Tề Ngọc Yên, sau đó thẳng người, nhìn Trịnh Chước, nhíu mày hỏi: “Tại sao Hoàng hậu nói như vậy? Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng, ngay cả cái thai trong bụng nữ nhân của Trẫm có phải của mình hay không cũng không biết ư?”

Trịnh Chước cắn môi, nói: “Theo thần thiếp biết, mỗi lần Tề Ngọc Yên thị tẩm xong đều uống Tị tử canh. Nếu đã thế rồi thì sao ả ta có khả năng mang thai con cho Hoàng thượng được?”

Nghe xong, Lý Cảnh ngây ra trước, sau đó mới lạnh lùng hỏi: “Sao Hoàng hậu lại biết chuyện riêng trong tẩm điện của Trẫm hả?”

Trịnh Chước tái mét, nhưng không đáp lời.

Tự tiện dò la chuyện riêng của Hoàng đế là phạm vào cung quy.

Thấy hai người căng thẳng, Tiêu thái hậu vội mở miệng: “Cảnh nhi, hay là con hỏi Tề quý tần trước đã, nếu như nàng ta uống Tị tử canh rồi, sao lại mang thai được?”

Lý Cảnh hừ lạnh: “Ai bảo nàng ấy uống Tị tử canh hả?”

Lý Cảnh vừa dứt câu, mọi người trong điện sững sờ.

Đúng lúc này, có cung nhân tiến tới bẩm báo: “Sứ Viện Chính của Thái y viện đã đến ạ.”

“Truyền!” Lý Cảnh nói.

“Dạ!” Cung nhân bèn lui xuống.

“Mẫu hậu, người có nghi vấn gì, hỏi Sứ Viện Chính là được.” Lý Cảnh nói.

Chỉ chốc lát sau, Sứ Viện Chính đã vào điện, tiến tới hành lễ.

“Sứ Viện Chính, việc Tề quý tần uống Tị tử canh là do người kê đơn?” Tiêu thái hậu do dự hỏi.

“Tị tử canh nào?” Sứ Viện Chính ngờ ngác, “Vi thần chưa bao giờ kê Tị tử canh cho Tề quý tần ạ.”

“Thế sau mỗi lần Tề quý tần thị tẩm, Thu Sương lại cho ả ta uống thuốc gì hả?” Trịnh Chước chất vấn.

“Hóa ra Thái hậu muốn hỏi thuốc Thu Sương cô nương tới lấy ạ.” Sứ Viện Chính cười nói: “Hồi Hoàng hậu nương nương, Thu Sương cô nương không hề bảo vi thần phối tị tử canh, trái lại bảo vi thần phối Trợ dục canh.”

“Trợ dục canh?” Trịnh Chước hơi biến sắc, “Là ai sai Thu Sương đi phối Trợ dục canh?”

“Đương nhiên là Trẫm!” Lý Cảnh mở miệng.

Nghe thấy vậy, không chỉ những người khác đều chấn động, ngay cả Tề Ngọc Yên cũng sững sờ. Sau một lúc, nàng mới nói: “Nhưng sau lần đầu tần thiếp thị tẩm, lúc Thu Sương mang thuốc tới cho tần thiếp uống, thật sự nói là Tị tử canh mà. Từ đó cứ sau mỗi khi thị tẩm, Thu Sương luôn mang thuốc này tới cho thần thiếp uống.”

Lý Cảnh cúi đầu nhìn Tề Ngọc Yên, ánh mắt dịu bớt: “Đây cũng là Trẫm bảo cô ấy nói như vậy. Thứ nhất, lúc đó Trẫm đang giận nàng, nghĩ rằng nàng ghét bỏ Trẫm, nên Trẫm phải ghê lạnh lại nàng, nên bảo Thu Sương nói với nàng rằng đây là Tị tử canh, cố ý chọc tức nàng. Thứ hai, ta cũng có tư tâm, ta sợ nàng biết đây là thuốc hỗ trợ mang thai, sẽ không chịu uống, cho nên về sau vẫn không nói cho nàng.”

Nghe Lý Cảnh giải thích, Tề Ngọc Yên ngây ngốc mất một lúc. Nghĩ tới bản thân mình lúc trước còn hốt hoảng lo sợ, suýt chút nữa bị Trịnh Chước gọi người đánh đã man, không chết cũng mất nửa cái mạng, đôi mắt nàng chột hoe đỏ, nước mắt chảy xuống, oán giận nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, sao chàng có thể làm vậy chứ? Chàng có biết tần thiếp với con suýt nữa thì chết oan không hả.”

Trông thấy Tề Ngọc Yên như thế, Lý Cảnh hoảng sợ, cuống cuồng dùng tay lau nước mắt cho nàng, miệng thì nói: “Ngọc Yên, nàng đừng khóc, là ta sai, không nên nói dối nàng.”

Lý Cảnh càng nói, Tề Ngọc Yên càng khóc to hơn.

Lý Cảnh vung về đồ dành nằng: “Ngọc Yên, đừng vậy, cẩn thận hải tử. Nàng muốn trách cứ trách ta đi, nàng đừng tự mình đau mình, khóc nhiều sẽ ảnh hưởng tới thân thể.”

Mọi người trông thấy tình cảnh này, nhìn nhau. Trải qua chuyện này, trong lòng tất cả mọi người đều biết, địa vị của Tề Ngọc Yên trong lòng Hoàng đế không ai có thể chạm tới được.

Tiêu Thái hậu thấy Lý Cảnh lúc này hoàn toàn không có tí bộ dạng nào của một Đế vương cả, nói năng nhún nhường đồ dành Tề Ngọc Yên, trong lòng không khỏi có hơi bức tức, lạnh giọng hô lớn: “Hoàng đế!”

Lý Cảnh quay đầu, thấy Tiêu Thái hậu nghiêm mặt, biết mẫu hậu nhất định không quen nhìn hành động của mình, nhanh chóng đứng thẳng người, vái chào Thái hậu nói: “Mẫu hậu gọi nhi thân có việc gì ạ?” Nhưng ánh mắt không kim được liếc sang Tề Ngọc Yên.

Bấy giờ Tề Ngọc Yên cũng biết bản thân vừa xong có hơi luống cuống, khiến cho Thái hậu không vui, vội nín, nhỏ giọng thút thít.

Tiêu Thái hậu đối với thái độ nhận sai của hai người, cũng coi như vừa lòng, ngừng một lúc rồi nói: “Nếu Tề quý tần đang có thai, Cảnh nhi, con đưa cô ấy về nghỉ sớm đi.”

“Tạ mẫu hậu! Vậy bọn con cáo lui ạ.” Lý Cảnh hành lễ, sau đó quay sang nói với Tề Ngọc Yên, “Ngọc Yên, bây giờ chân của nàng còn tê không?”

“Hết tê rồi!” Tề Ngọc Yên nghe xong, sợ hãi lại bế mình tiếp, vội vã đứng dậy, hành lễ với Thái hậu, nói: “Tạ Thái hậu, tần thiếp xin cáo lui ạ.”

“Phải rồi, mẫu hậu.” Lý Cảnh còn nói tiếp, “Hiện giờ Ngọc Yên mang thai, đi đi về về cũng không tiện, nhi thần thấy, hay là miễn cho nàng ấy không cần tới thỉnh an Hoàng hậu hằng ngày nhé?”

“Mỗi thỉnh an thôi thì có vấn đề gì chứ?” Trịnh Chúc nghe vậy, trong lòng hơi bất mãn.

Thấy Trịnh Chúc không vui, Tề Ngọc Yên vội vàng nói: “Tần thiếp có thể...” Còn chưa dứt lời đã thấy Lý Cảnh quay đầu, lườm mình, nàng vội ngậm miệng lại.

Hành động nhỏ nhặt này của Lý Cảnh với Tề Ngọc Yên lọt hết vào mắt Tiêu Thái hậu.

Tiêu Thái hậu trầm ngâm một hồi, sau đó cười nhạt mở miệng: “Tề quý tần mang thai là con đầu lòng của Hoàng đế, hẳn khó tránh khỏi hơi sốt ruột.” Nói xong, bà quay đầu nhìn Trịnh Chúc, “Một khi đã vậy, A Chúc, con cũng rộng lượng chút, miễn cái lễ cho Tề quý tần đi.” Nói xong bà dùng ánh mắt nói với Trịnh Chúc.

Trịnh Chúc nghe Thái hậu nói vậy rồi, đành miễn cưỡng đáp: “Mọi chuyện theo lời mẫu hậu ạ.”

“Tạ mẫu hậu, vậy nhi thần và Ngọc Yên xin cáo lui.” Lý Cảnh nói xong thì hành lễ, sau đó nói với Tề Ngọc Yên: “Ngọc Yên, đi nào.”

Tề Ngọc Yên nhanh chóng hành lễ với Thái hậu và Hoàng hậu, rồi theo sau Lý Cảnh ra ngoài.

Trịnh Chúc thấy hình ảnh Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên cùng rời đi, trong lòng bức bối không yên.

“Các người lui ra hết đi!” Tiêu Thái hậu nói với những người bên dưới.

Nghe vậy, đám Trịnh Chúc hành lễ cáo lui với Tiêu Thái hậu.

“Hoàng hậu ở lại, ai gia có lời muốn nói với con.” Tiêu Thái hậu nói.

“Dạ!” Trịnh Chúc đáp.

Phan Dừ Quân, Lương Từ Vân, La Xảo Nhi sau khi đứng lên thì nối đuôi nhau ra khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Toan tính

“Mẫu hậu.” Thấy trong điện chỉ còn lại Tiêu Thái hậu và mình, Trịnh Chúc tức tưởi òa khóc.

Tiêu Thái hậu thờ dài, nói: “Vừa rồi con cũng thấy Cảnh nhi đối với Tề Ngọc Yên như nào, hiện tại mẫu hậu cảm thấy, coi như con và Phan Dừ Quân bắt tay, chỉ sợ cũng vô dụng.”

“Tại sao ạ?” Trịnh Chúc ngược lên đôi mắt đầm lệ.

“Ban nãy từ lúc Cảnh nhi tiến vào điện, mẫu hậu ngầm quan sát, phát hiện ngoại trừ Tề Ngọc Yên, Cảnh nhi chẳng hề lia mắt đến bất cứ nữ tử nào khác.” Tiêu Thái hậu đau lòng nhìn Trịnh Chúc, nói: “Bởi vậy, cho dù là con, hay là Phan Dừ Quân, e rằng đều khó lọt vào mắt của Cảnh nhi.”

“Vậy, vậy nhi thần cứ thế mà cam chịu ư?” Trịnh Chúc lại chảy nước mắt.

“A Chúc, nãy mẫu hậu suy nghĩ, con muốn có chỗ đứng vững trong cái cung này, vẫn còn có cách khác. Phải rồi, nếu Tề Ngọc Yên đã mang thai, con nên đối xử tốt với cô ta chút đi.” Tiêu Thái hậu nói.

Trịnh Chúc cắn môi, nhưng không hề răng đồng ý. Á nữ nhân kia cướp trượng phu của mình, còn bảo mình phải đối xử tốt với à ta ư?

“A Chúc, con đừng thiên cận quá.” Tiêu Thái hậu biết trong lòng Trịnh Chúc nghĩ gì, kiên nhẫn giải thích cho nàng ta, “Tề Ngọc Yên hoài thai, đối với con mà nói, chưa hẳn là chuyện tồi tệ.”

Nghe Tiêu Thái hậu nói, Trịnh Chúc khó hiểu, hoang mang nhìn thẳng bà: “Ý của mẫu hậu là gì, nhi thần không rõ.”

Tiêu Thái hậu thờ dài, nói: “A Chúc, mẫu hậu mới nói, Cảnh nhi quan tâm Tề Ngọc Yên như thế, so với tiên đế đối với Hứa quý phi chỉ hơn chứ không kém. Nếu muốn tranh giành trượng phu, sợ cả đời con cũng không vượt qua nổi Tề Ngọc Yên. Mẫu hậu đã nghĩ, nếu con muốn sống êm ả trong cung về sau, cách tốt nhất chính là có con trai, sau đó phong nó làm Thái tử. Như thế, quãng đời sau này của con cũng có chỗ dựa vào.”

Trịnh Chúc cười cay đắng nói: “Mẫu hậu cũng nói, trong mắt Hoàng thượng chỉ có mỗi Tề Ngọc Yên, không có bất cứ ai khác, sao nhi thần có cơ hội mang thai sinh con chứ.”

Tiêu Thái hậu cười nhẹ, nói: “Đứa con không nhất định phải do chính con sinh, bây giờ trong bụng Tề Ngọc Yên không phải có một đứa à?”

Trịnh Chúc sùng sốt, nói: “Ý mẫu hậu là, bảo nhi thần lấy con của Tề Ngọc Yên sang?”

Tiêu Thái hậu gật đầu, cười nói: “Con là Hoàng hậu, tự mình chăm sóc con của tần phi sinh ra dưới gối mình, có gì không được?”

“Nhưng mà, Hoàng thượng sẽ đồng ý chứ?” Trịnh Chúc hơi nhủm mày.

“Hoàng hậu là mẹ các con của Hoàng đế, muốn tự mình nuôi nấng con mình, hoàn toàn là làm theo lễ pháp. Đợi Tề Ngọc Yên sinh xong, con trực tiếp bế đứa bé đi là được, chắc chắn Cảnh nhi cũng không thể nói gì. Nếu hần không đồng ý, cứ bảo hần làm cho con tự sinh một đứa, cho hần tự chọn.” Tiêu Thái hậu ngầm nghĩ, rồi nói thêm: “Huống hồ Cảnh nhi và Tề Ngọc Yên còn trẻ, đứa con này cho con, tự nó sinh tiếp là được mà.”

Trịnh Chúc do dự một hồi, cuối cùng gật đầu, nói: “Vậy thì, mọi chuyện nghe theo lời mẫu hậu.”

Lúc này Tề Ngọc Yên đang ngồi trên loan liễn cùng Lý Cảnh, hoàn toàn không hay có người có ý đồ với đứa con trong bụng nàng.

Lý Cảnh ôm chặt lấy nàng, để nàng tựa đầu lên vai mình, còn mình dán má lên trán của nàng.

Tề Ngọc Yên nhắm mắt lại, tay xoa xoa bụng của mình.

Không hề báo trước, Ầy vậy mà mình lại mang thai. Bất chợt nàng nhớ tới Huyền Nhi. Nàng nhớ rõ thời điểm mình mang thai Huyền Nhi tại kiếp trước hình như sớm hơn hai tháng so với kiếp này. Điều này cũng có nghĩa, kiếp này, đứa bé trong bụng không phải là Huyền Nhi, cho nên mình sẽ vĩnh viễn không có cơ hội được gặp lại Huyền Nhi.

Nghĩ đến đây, gương mặt đáng yêu của Huyền Nhi lại hiện lên trước mắt nàng. Mũi nàng cay cay, nước mắt chảy xuống.

Nghe thấy tiếng thút thít nhỏ nhỏ của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh sùng sốt, vội ngẩng lên, hỏi: “Ngọc Yên, sao thế?”

Tề Ngọc Yên dụi đầu khỏi vai hần, quay mặt sang hướng khác quệt vội giọt nước mắt đi, sau đó xoay đầu lại, nói với Lý Cảnh: “Tần thiếp không có việc gì ạ, Hoàng thượng.”

Lý Cảnh nhìn nàng chằm chằm, một lúc sau mới nói: “Có phải, nàng, không muốn đứa bé này?”

Tề Ngọc Yên gạt mình, vội vã trả lời: “Không phải, Hoàng thượng, không phải tần thiếp không muốn bé.”

Lý Cảnh nhìn thẳng vào nàng một lúc lâu rồi kéo môi cười: “Vậy thì tốt, ta sợ nàng giận ta vùi lên lút cho nàng uống Trọ dựng canh.”

“Tần thiếp không dám.” Nàng miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ta không nghĩ nàng không dám.” Hần ngăn ra, sau đó bắt lấy bà vai nàng, kéo nàng lại vào ngực mình, thì thầm bên tai nàng: “Ta muốn trong lòng nàng, sẽ không bao giờ trách giận ta.”

“Trong lòng tần thiếp, thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trách gì Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên bất đắc dĩ cười nói: “Tần thiếp là tần phi của Hoàng thượng, sinh con dưỡng cái cho Hoàng thượng vốn là trách nhiệm của tần thiếp mà.”

“Hóa ra nàng nghĩ như vậy à.” Lý Cảnh gượng cười.

“Thế Hoàng thượng cho rằng tần thiếp nghĩ thế nào?” Nàng nhướn mày hỏi.

Lý Cảnh cúi đầu, trông thấy da nàng trắng nõn, mày mắt như vẽ, môi như anh đào, chỉ muốn nhập vào lòng mình. Đương nhiên ta muốn nàng bởi vì tâm duyệt với ta, mới nguyện ý sinh con dưỡng cái cho ta, chứ không phải vì là tần phi của ta, vì việc sinh con dưỡng cái là bổn phận của nàng.

Nhưng hần đắn đo hồi lâu, vẫn không nói ra những lời trong lòng mình, chỉ cười cười, nói: “Không có gì, nàng nghĩ vậy cũng rất tốt.”

Thấy vẻ mặt Lý Cảnh buồn bã, Tề Ngọc Yên cũng không rõ hần muốn thế nào, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hai người trầm mặc trong giây lát, bỗng hần nói: “Ngọc Yên, ngày mai ta sẽ tấn vị phân cho nàng.”

Nàng sùng sốt: “Tần thiếp vừa mới tấn phong quý tần, Hoàng thượng vẫn muốn tấn phong vị phân nữa cho tần thiếp?”

“Tất nhiên rồi.” Hần gật đầu, “Giờ nàng đang mang thai, theo quy củ thì nên tấn vị phân cho nàng.”

Bây giờ nàng đã là chính tam phẩm quý tần, lên một bậc chính là tòng nhị phẩm chiêu nghi, chiêu dung, chiêu viện hoặc là chiêu hoa, lên nữa là chính nhị phẩm phi, tổng nhất phẩm phu nhân, cuối cùng chính là chính nhất phẩm “tứ phi” quý, đức, thực, hiền. Nàng nhớ rõ, kiếp trước sau khi nàng mang thai, Lý Cảnh tấn phong cho nàng làm chính nhị phẩm phi.

Nàng dò hỏi: “Thế Hoàng thượng định tấn vị phân gì cho tần thiếp?”

Hần quay mặt lại, cười nói: “Ta vừa mới nghĩ, tấn phong nàng làm chính nhị phẩm phi, có được không?”

Tề Ngọc Yên nghe xong, tim nảy bình bịch, quả nhiên vị phân giống hệt kiếp trước. Nhưng hiện giờ nàng không muốn bước trên con đường kiếp trước, vì thế, nàng lắc đầu, nói: “Không được.”

Hần sùng sốt, nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, sau đó cười nói: “Vậy phong nàng là phu nhân nhé, tòng nhất phẩm luôn!”

“Thế cũng không được, Hoàng thượng!” Nàng hoảng hốt, sao chàng càng nói vị phân càng cao vậy.

Thấy Tề Ngọc Yên vẫn không chịu, hần cau mày nói: “Nếu nàng thích, bây giờ phong nàng làm tứ phi cũng không phải không được, chỉ là sau khi nàng sinh Lân nhi* rồi sẽ không còn vị

phân đề tấn phong đầu.”

(Lân nhi: chỉ đứa con trai quý.)

Tề Ngọc Yên ngó người, sau một lúc mới phản ứng lại, hóa ra Lý Cảnh cho rằng mình đòi chàng cho vị phân, mau miệng cười nói: “Hoàng thượng hiểu sai rồi, tẩn thiếp thấy Hoàng thượng phong vị phân quá cao, tẩn thiếp sợ hãi thôi.”

“Hử? Vậy nàng muốn sao?” Lý Cảnh nhìn nàng hỏi.

“Tẩn thiếp chỉ là mang thai, không cần phải tấn vị phân.” Nàng nhỏ nhẹ cười nói.

“Không được!” Lý Cảnh lắc đầu, “Nàng mang là đứa con đầu của ta, không thể bạc đãi nàng và con, ta nhất định phải tấn phong vị phân cho nàng.”

“Vậy thì...” Thấy Lý Cảnh kiên quyết, Tề Ngọc Yên đành bất đắc dĩ nói: “Vậy thì Hoàng thượng cứ chọn đại vị phân tòng nhị phẩm nào đó cho tẩn thiếp là được rồi.”

Lý Cảnh lại lắc đầu, nói: “Ta muốn cho nàng lên làm chính phẩm, không muốn để nàng làm tòng phẩm, trước đó đã nghĩ tới chuyện này nên mới quyết định tấn phong nàng làm chính nhị phẩm phi, ngay cả tòng nhất phẩm phu nhân cũng không chọn, thì cái tòng nhị phẩm tự nhiên càng không cần suy tính.” Đã khiến nàng phải làm vợ lẽ, không thể đến vị phân cũng không để nàng được làm chính.

“Tấn vị phân thôi, không sao cả.” Nàng cười nói.

“Nếu nàng đã muốn tòng phẩm, chẳng bằng tòng nhất phẩm.” Hần nói.

Nàng ngây ngốc, nói: “Hoàng thượng, tòng nhị phẩm là tốt lắm rồi. Tẩn thiếp được tấn vị phân quá nhanh, thật sự vô cùng hoảng sợ.”

“Cái này có gì mà hoảng với sợ? Ai bảo bụng nàng không đòi ganh đua chứ!” Nói xong hần còn vuốt ve cái bụng của nàng.

Nghe hần nói mà nàng dờ khóc dờ cười. Đây rõ ràng là hần trăm phương ngàn kế khiến mình có thai, giờ lại đổ tại bụng mình tranh đấu.

Chỉ là nghe hần nói vậy, trong lòng nàng vẫn vui mừng đôi chút. Ít nhất trong lòng chàng, vẫn yêu thương mình như kiếp trước. Nhưng những chuyện xảy ra tại kiếp trước khiến nàng mỗi khi nhớ lại, vẫn cảm thấy tim gan run sợ.

Nhất định phải giống với kiếp trước ư?

Nghĩ đến đây, lòng nàng rét run, sau đó xoay mặt cười với hần: “Tẩn thiếp cảm thấy tòng nhị phẩm rất tốt.”

Thấy nàng vẫn đôi co với mình, hần nghiêm mặt, nói: “Đừng nói nữa, tòng nhất phẩm phu nhân, chính nhị phẩm phi, nàng chọn một cái.”

Nàng đực mặt, đành nói: “Vậy tẩn thiếp nghe theo Hoàng thượng, chính nhị phẩm phi là được rồi ạ.” Nàng chọn vị phân thấp hơn.

“Giờ mới phải!” Hần thấy nàng đồng ý, nhin không được hôn nhẹ lên má nàng khích lệ rồi nói: “Đợi sinh con xong, ta tấn phong vị phân cho nàng tiếp.”

Nàng cười cười, nói: “Tẩn thiếp tạ Hoàng thượng.”

Đáy lòng lại thờ dài. Cuối cùng vẫn không trốn khỏi vận mệnh kiếp trước ư? Không được! Chuyện xảy ra tại kiếp trước, kiếp này, tuyệt đối không cho phép nó lặp lại nữa. Kiếp trước, chính bởi vì Lý Cảnh chỉ độc sủng mỗi mình mình, mới khiến Phan Dữu Quân ghen ghét, cuối cùng Phan thị mới hại cả nhà mình.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tẩn thiếp mang thai, chỉ sợ không thể hầu hạ Hoàng thượng được nữa. Mấy ngày này, Hoàng thượng cứ gọi La tiểu nghi các nàng thị tâm đi”

Lý Cảnh nghe xong, Tề Ngọc Yên lại rộng lượng bảo mình sủng hạnh tẩn phi khác, xem ra, quả nhiên trong lòng nàng ấy vẫn không có mình. Nghĩ đến đây, hần bực bội trong lòng, mặt lạnh te, nói: “Trẫm muốn thị tâm ai, không cần Tề quý tần bận tâm”

Nghe vậy, vẻ mặt Tề Ngọc Yên căng cứng, cúi mày thỉnh tội nói: “Dạ, là tẩn thiếp đi quá giới hạn, xin hoàng thượng thứ tội.”

Lý Cảnh xoay mặt sang hướng khác, không để ý tới nàng.

Tề Ngọc Yên nhìn sắc mặt của chàng là biết mình chọc tức chàng rồi, lập tức im lặng. Kỳ thật trong lòng nàng cũng rất mâu thuẫn, từ sâu thẳm trong lòng, đương nhiên nàng không thích thú việc Lý Cảnh ở bên nữ nhân khác, nhưng vì không muốn giống với kiếp trước, nàng không dám lại độc chiếm người đàn ông này. Nhưng bản thân đẩy chàng ra như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai? Lúc này, nàng có hơi băn khoăn.

Cả quãng đường, hai người đều lặng thinh không nói.

Loan liền dừng trước cửa Trọng Hoa cung, Tề Ngọc Yên nhanh chóng dừng dậy nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, tẩn thiếp xin cáo lui.”

Lý Cảnh quay mặt lại ngó nàng, vẫn không hề lên tiếng, nhưng thân nhiên đứng dậy, trực tiếp xuống khỏi loan liền, sau đó xoay người lại, bệ Tề Ngọc Yên vẫn còn ngơ ngác từ trên liền xuống.

Tề Ngọc Yên hét nhỏ một tiếng, cả người đã vào trong lòng hần.

“Hoàng thượng, mau đặt tẩn thiếp xuống!” Nàng hét hoảng kêu lên.

“Ngồi lâu như vậy, không động dậy, chân nàng không tê à?” Hần hỏi lại.

Nàng ngẩn ra, sau đó bật cười thành tiếng: “Hoàng thượng, chân tẩn thiếp không có tê!”

Nghe tiếng cười êm ái như chuông bạc quần quanh bên tai, sắc mặt hần dịu dần, hừ khế, nhưng vẫn không nói gì.

Nàng tựa đầu vào ngực hần, hai tay ôm cổ hần, thỏ thẻ nói: “Hoàng thượng, vừa rồi tẩn thiếp nói sai, ngài đừng giận tẩn thiếp, có được không?”

Hần trừng lớn nàng, nói: “Sau này nàng còn dám bảo ta đi sủng hạnh người khác, xem ta trừng phạt nàng ra sao!”

“Tần thiếp không dám nữa.” Nàng cười nói, hai tay càng quấn chặt hần hơn.

Sao nàng nguyện ý chấp tay nhường chàng cho kẻ khác? Nếu ông trời đã cho chàng yêu nàng lần nữa, chắc chắn mọi chuyện đều là thiên mệnh khó tránh.

Giờ, nàng cũng đã nghĩ thông suốt. Muốn thay đổi vận mệnh kiếp trước, nếu chỉ trốn tránh, sẽ tránh không thoát.

Nàng tính toán trong lòng, hiện tại cách chuyện phụ thân thua trận bỏ mình ở kiếp trước còn có năm năm. Thời gian năm năm, nàng tin tưởng, đủ để nàng làm ra rất nhiều chuyện có thể thay đổi những chuyện xảy ra ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Khẩn lựa

Mai Hương và Trúc Vận nhìn thấy Lý Cảnh bế Tề Ngọc Yên vào Trọng Hoa cung, tưởng Tề Ngọc Yên xảy ra chuyện gì, vội vã chạy tới, lo lắng hỏi han: “Quý tần, cô sao thế ạ?”

Tề Ngọc Yên xoay mặt lại, cười với hai người, nói: “Ta không sao.”

“Không có chuyện gì ạ?” Trúc Vận hỏi nhủ mảy, nói, “Thế tại sao Hoàng thượng lại bế quý tần vào điện?”

“Ngọc Yên có thai.” Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên, trêu mếu mím cười.

Nghe Lý Cảnh nói, đầu tiên Trúc Vận sững sờ, tiếp đó thì reo mừng: “Oa! Tuyệt quá!”

“Quý tần, cô mang thai thật ạ?” Còn Mai Hương thì lộ ra vẻ vừa mừng vừa lo.

Hai má Tề Ngọc Yên ửng hồng, gật nhẹ đầu.

“Tốt quá tốt quá đi!” Mai Hương kích động không thôi.

Lý Cảnh bế nàng đặt xuống tháp quý phi, bàn thân ngồi cạnh nàng, ủ chặt tay nàng trong tay mình.

Mai Hương đứng bên, vui vẻ đến nổi chân tay vung vẩy.

“Sau này ăn uống của quý tần sẽ do chính nô tỳ kiểm tra rồi mới được dùng.” Trúc Vận cầm một cái gối lót sau lưng Tề Ngọc Yên, để nàng được ngồi thoải mái hơn chút.

Lý Cảnh cũng gật đầu, nói với Tề Ngọc Yên: “Trúc Vận thông y lý, có cô ấy chiếu cố nàng, ta cũng yên tâm phần nào.”

“Tần thiếp nghe theo Hoàng thượng ạ.” Tề Ngọc Yên cười nói.

Lý Cảnh ngắm nàng một lúc, sau đó lưu luyến đứng dậy, nói: “Lúc trước ta đang xử lý dở chính sự thì Thu Trương tới gọi ta, ta tới ngay Nhân Thọ cung. Giờ nàng đã ổn, ta phải trở về Sùng Tâm điện đây.”

“Tất nhiên chính sự quan trọng hơn, Hoàng thượng cứ đi đi ạ, không cần lo lắng cho tần thiếp đâu.” Nàng mím cười nói.

“Vậy ta đi đây.” Hần đứng dậy.

Nàng nhìn hần, trong mắt lại không tự chủ mang theo vài phần không nở ròi xa.

Ánh mắt của nàng, hần đương nhiên hiểu, trong lòng trào lên một niềm vui sướng. Thầm nghĩ, xem ra mình đi nước cờ này là đúng, sau khi nàng mang thai, quả nhiên đối với mình khác hẳn. Nghĩ đến đây, hần cúi người xuống, lấy tay vuốt ve bụng của nàng, nói: “Nàng nhớ cẩn thận đây.”

Nàng mím cười gật đầu, tính đứng dậy tiễn hần.

Hần ấn nàng xuống, nói: “Không cần, nàng ngồi là được, đừng làm ảnh hưởng đến con.”

Nàng cười: “Sao thế?”

“Ta bảo nàng không được đứng dậy thì nàng cứ nghe lời ta.” Hần nói.

“Vậy, tần thiếp nghe Hoàng thượng.” Nàng ngẩng đầu mím cười.

“Ta xử lý xong việc sẽ tới thăm nàng.” Hần nói.

“Dạ.” Nàng mím cười gật đầu.

Bấy giờ hần mới yên tâm, tiến về phía ngoài điện.

Ánh mắt của nàng vẫn dõi theo hần.

Tới trước cửa điện, hần xoay người quay đầu nhìn nàng, thấy nàng vẫn đang dõi theo mình, trong lòng vui vẻ, nở nụ cười với nàng.

Dường như nụ cười trên gương mặt nàng càng thêm tươi tắn.

Hần vẫy tay với nàng, sau đó mới xoay người bước ra ngoài, bước chân như nhanh nhẹn hơn thường ngày.

Nhìn bóng lưng hần dần dần khuất khỏi tầm mắt, nàng cảm giác lòng mình như thể trống rỗng theo.

Nàng bất chợt cảm thấy, một màn vừa xong, cực kỳ giống với kiếp trước. Khi đó hai người thắm thiết y vậy.

Nếu ông trời đã cho hần yêu mình như kiếp trước, nàng cũng không có ý định tiếp tục trốn tránh tình cảm của mình dành cho hần.

Chỉ là kiếp này, nàng nhất định thay đổi vận mệnh kiếp trước. Nàng không chỉ muốn cả nhà Tề gia mạnh khỏe, muốn đưa con trong bụng mình mạnh khỏe, nàng còn muốn hần! Kiếp này, nàng nhất định phải vì bản thân mình không mong gì hơn.

“Quý tần, đừng nhìn nữa, Hoàng thượng đã đi xa rồi!” Tiếng Trúc Vận vang lên mang theo giọng cười.

Trúc Vận lên tiếng, kéo nàng ra khỏi dòng suy nghĩ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Trúc Vận và Mai Hương đều đang cười sung sướng.

“Hình như tình cảm giữa Quý tần và Hoàng thượng tăng lên không ít nhỉ.” Mai Hương cười nói.

Nàng đỏ mặt, tay nhẹ nhàng xoa bụng, “Chàng là cha đứa bé mà!”

“Hoàng thượng đối với quý tần tốt thế, sau này quý tần mà sinh được hoàng tử, chắc chắn Hoàng thượng sẽ càng thêm cưng chiều quý tần.” Trúc Vận cười nói.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên ngây ngốc. Hôm nay mình mang thai, ngày mai Lý Cảnh sẽ tấn chức mình làm phi, cứ như vậy thì mình quá nổi bật ở trong cung này rồi. Như thế, Phan Dữu Quân, Lương Tử Vân sẽ cực kì hận mình? Nếu mình sinh ra con trai, sợ rằng sẽ càng thêm người ghen ghét?

Nàng bất giác nhớ tới Huyền Nhi bị Phan Dữu Quân hại chết ở kiếp trước. Nếu Huyền Nhi là con gái, biết đâu Phan Dữu Quân sẽ không hạ độc thủ với nó? Hiện giờ mình vẫn không biết có thể đầu thắng được mấy nàng ta không, nếu sinh con gái, mấy nàng ta chắc sẽ không ra tay độc ác với đứa bé đâu.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên thần nhiên cười, nói: “Ta lại hi vọng có thể sinh được bé gái.”

“Con gái?” Trúc Vận kinh ngạc, nói: “Quý tần, tất nhiên Hoàng thượng sẽ muốn con trai chứ.”

Con trai? Chàng hần là mong nhỉ?

Tề Ngọc Yên lại nhớ tới kiếp trước Lý Cảnh yêu chiều Huyền Nhi vô vàn, ánh mắt tối tăm.

Thấy vậy, Mai Hương vội trừng mắt với Trúc Vận, cười nói: “Hoàng thượng sùng ái quý tần thế, hoàng tử hay công chúa ngài ấy đều thích cả.”

Trúc Vận bị Mai Hương trừng, thấy sắc mặt Tề Ngọc Yên không tốt, cho rằng mình nói sai, nên vội vàng hứa nói: “Phải đó! Hoàng thượng thích là quý tần chúng ta, chỉ cần là quý tần sinh, cho dù là trai gái, người đều sẽ thích hết.” Nói tới đây, cô nàng lại cười, “Hơn nữa, lần này sinh công chúa, lần tới quý tần sinh hoàng tử là được.”

Tề Ngọc Yên nở nụ cười, nhưng không đáp lại lời nói của Trúc Vận, chỉ nói với Mai Hương: “Mai Hương, lát nữa em kiếm ít vải bố tối, ta muốn làm quần áo cho con.”

“Dạ.” Mai Hương cười híp mắt đáp.

Mai Hương vừa ra cửa thì có tiểu cung nữ vào, bẩm báo với Tề Ngọc Yên: “Quý tần, La Tiểu Nghi tới ạ.”

La Xảo Nhi tới? Nghi tới hôm nay La Xảo Nhi đã giúp đỡ mình lúc ở Nhân Thọ cung, Tề Ngọc Yên âm áp trong lòng, vội nói: “Mau mời muội ấy vào.”

“Dạ.” Tiểu cung nữ lui xuống.

Vài phút sau, La Xảo Nhi tiến vào điện.

Tề Ngọc Yên nhanh chóng cười đón chào, lên tiếng: “La tiểu nghi, nhanh tới ngồi.”

Hiện tại vị phân La Xảo Nhi thấp hơn Tề Ngọc Yên, tiến tới hành lễ, hô vang: “Tề tỷ tỷ.”

Tề Ngọc Yên đỡ La Xảo Nhi dậy, cười nói: “Có hai tỷ muội chúng mình, đừng đa lễ vậy, mau tới ngồi đây đi.”

La Xảo Nhi dịu Tề Ngọc Yên, cười nói: “Bây giờ tỷ tỷ mang thai rồi, động tác cần phải cẩn thận chút.”

“Ta vẫn chưa yếu đuối đến thế đâu.” Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

Hai người ngồi xuống, Trúc Vận lạnh lẽo đi pha trà cho La Xảo Nhi.

Tề Ngọc Yên nắm lấy tay La Xảo Nhi, nói: “Hôm nay lúc ở Nhân Thọ cung, cảm ơn La tiểu nghi đã giúp đỡ nhiều lắm.”

“Tề tỷ tỷ cũng nói chúng mình là tỷ muội, khách khí vậy làm chi.” La tiểu nghi cười hi hi nói.

“Vậy ta sẽ không nói mấy lời khách sáo nữa.” Tề Ngọc Yên vỗ nhẹ lên tay La Xảo Nhi.

La Xảo Nhi ngưỡng mộ nhìn Tề Ngọc Yên, nói: “Hôm nay tại Nhân Thọ cung, Hoàng thượng đối với Tề tỷ tỷ đúng là tình thâm ý trọng nhé!”

Nghe La Xảo Nhi nói vậy, Tề Ngọc Yên xôn xang, sau đó cười ngượng ngùng.

“Nếu Xảo nhi cũng có người đối đãi vậy, có chết cũng cam lòng!” La Xảo Nhi cảm khái nói.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên thờ dãi trong lòng. Nàng và La Xảo Nhi đều là nữ nhân của Lý Cảnh, Lý Cảnh chung tình với mình, nên hờ hững với những tần phi khác. Nhưng nếu trong lòng mình đã ra quyết định, ở bên Lý Cảnh, đương nhiên không thể đẩy chàng ra như lúc trước.

Ngừng một lúc, Tề Ngọc Yên mới thấp giọng nói: “Xin lỗi, muội đừng trách tỷ nhé.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, La Xảo Nhi ngó ra, sau đó lập tức hiểu ý của nàng, nhòe miệng cười: “Tề tỷ tỷ hiểu lầm rồi, muội không có mấy suy nghĩ quá phận đó với Hoàng thượng đâu.”

Tề Ngọc Yên nghe vậy thì sùng sốt, nói: “Sao lại nói là suy nghĩ quá phận? Hoàng thượng cũng là trượng phu của muội đó!”

La Xảo Nhi cúi đầu cười khỏ: “Trượng phu? Trong lòng Hoàng thượng, e chỉ là trượng phu của duy mình Tề tỷ tỷ thôi.”

Nghe nàng ấy nói vậy, Tề Ngọc Yên thờ dài một tiếng: “Tỷ tỷ xin lỗi muội.”

La Xảo Nhi vội kéo tay Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tề tỷ tỷ đừng vậy mà. Hoàng thượng yêu thương tỷ như vậy, muội thật sự không đau lòng.”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nhìn đôi mắt chân thành của La Xảo Nhi, giống như không phải đang nói dối. Đột nhiên, nàng nhớ lại lúc ở Huyền Tước sơn, La Xảo Nhi hào hứng kể về Chung Dục, trong lòng không khỏi kích động.

Lúc này, La Xảo Nhi nắm chặt tay của Tề Ngọc Yên, nói: “Tề tỷ tỷ, chính là nói, trần báo dễ kiếm, tình lang khó tìm. Nếu tỷ có thể có được tình cảm thật lòng của Hoàng thượng, vậy thì nhất định phải thật quý trọng mới đúng.”

“Tỷ sẽ mà.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu cười nói.

“Vậy thì tốt.” La Xảo Nhi cười rộ lên với Tề Ngọc Yên.

“Phải rồi, La tiểu nghi tới tìm tỷ là có việc gì?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Trời ạ, suýt nữa thì muội quên mất chuyện chính.” La Xảo Nhi than nhẹ.

“Có chuyện gì vậy?” Tề Ngọc Yên khẽ cười hỏi.

La Xảo Nhi dè giọng nói: “Tề tỷ tỷ, tỷ có biết vì sao Tuyết Đoàn của Thái hậu cứ thấy tỷ là sửa soạn lên không?”

Tề Ngọc Yên sững ra một lúc rồi mới hỏi: “La Tiểu Nghi biết vì sao à?”

Lúc này, Trúc Vận mang trà đã được pha xong lên, đặt lên bàn bên cạnh La Xảo Nhi.

“Có người cố ý hại tỷ.” La Xảo Nhi bung chén sứ lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Tề Ngọc Yên hoang mang, hỏi: “Tại sao lại nói thế?”

La Xảo Nhi đặt chén sứ lại lên bàn, sau đó luồn tay trái vào ống tay áo bên phải, lấy ra một chiếc khăn lụa thêu hoa mai.

Trông thấy, Tề Ngọc Yên giật mình.

“Ý, đây không phải là khăn lụa của quý tần nhà em ư?” Trúc Vận nói: “Nô tỳ tìm lâu rồi mà vẫn không thấy, sao lại ở chỗ La tiểu nghi?”

La Xảo Nhi nhìn chằm chằm vào Tề Ngọc Yên, chậm rãi nói: “Hôm nay sau khi Tề tỷ tỷ và Hoàng thượng rời đi, Thái hậu cũng bảo chúng muội lui. Muội ra cửa thì thấy Tuyết Đoàn, nên ở lại chơi với nó một lúc. Tấm khăn lụa này là muội phát hiện ở trong sân. Muội nhớ mang máng Tề tỷ tỷ từng dùng rồi nên nhặt lên. Nào ngờ, Tuyết Đoàn vừa thấy cái khăn lụa, lại bắt đầu lồng lên, sửa ỉnh ỏi với muội, vừa sửa vừa bước lùi trốn tránh, giống như sợ hãi cái khăn lụa này.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên thất chặt đôi lông mày.

La Xảo Nhi tiếp tục kể: “Muội cảm thấy, nhất định có người trộm khăn lụa mà Tề tỷ tỷ đã dùng, sau đó cầm chiếc khăn lụa hại Tuyết Đoàn. Tuyết Đoàn nhớ rõ người hại nó có cái mùi trên chiếc khăn lụa, cho nên hôm nay nó nhìn thấy Tề tỷ tỷ, nghĩ được mùi trên người Tề tỷ tỷ, nó cho rằng Tề tỷ tỷ chính là người hại nó, nên mới lồng lộn lên sửa lớn với tỷ.”

Nghe La Xảo Nhi phân tích, Tề Ngọc Yên từ tốn gật đầu: “La tiểu nghi nói rất đúng, tỷ cũng nghĩ như vậy.”

Trúc Vận nghe xong, chấn động: “Ai sẽ làm ra chuyện xấu xa đến thế để hại quý tần chúng ta?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, liếc mắt với La Xảo Nhi, hai người đều im lặng không nói.

Kẻ trộm khăn lụa của Tề Ngọc Yên đi hại Tuyết Đoàn, mục đích chính là muốn Tiêu Thái hậu vì Tuyết Đoàn mà ghét Tề Ngọc Yên.

Ở trong Hoàng cung, nữ nhân bày kế hãm hại nhau, đơn giản cũng chỉ vì nam nhân kia thôi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tề Ngọc Yên càng thêm trầm trọng.

Kẻ này, nàng tin tưởng sẽ không phải là La Xảo Nhi. Bởi vì tâm La Xảo Nhi, vốn không đặt trên người Lý Cảnh, đương nhiên sẽ không bởi vì mình được sủng mà trù tính hại mình.

Nàng cảm thấy hẳn cũng không phải Hoàng hậu. Bởi vì Hoàng hậu muốn Tiêu thái hậu không thích nàng, cần bản không cần quanh co như thế, cứ khốc lóc kể lẻ trước mặt Tiêu Thái hậu là được.

Nói như vậy, kẻ lút hại nàng, không phải Phan Dữu Quân thì là Lương Tử Vân.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên rung mình. Bản thân còn chưa muốn ra tay đối phó các ả, các ả đã ra tay trước với mình rồi.

Xem ra, mình nên lên kế hoạch sớm chút, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết được!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Thấu hiểu

Lý Cảnh vừa vào Trọng Hoa cung đã trông thấy Tề Ngọc Yên tươi cười tiến tới nghênh đón. Thấy nàng chuẩn bị hạ người hành lễ, hần bước vội hai bước, đỡ lấy nàng, nói: “Hiện giờ nàng đang mang thai, không cần hành lễ.”

Tề Ngọc Yên đứng dậy, ngược nhìn Lý Cảnh, mỉm cười: “Tạ Hoàng thượng thương yêu.”

“Sau này thời điểm chỉ có hai chúng mình, nàng không cần phải hành lễ.” Hần kéo tay nàng, đi vào bên trong điện.

Nàng lắc đầu, cười nói: “Như vậy sao được? Bị người khác biết được, tần thiếp sẽ bị chê trách.”

“Trẫm nói được là được!” Hần kiên quyết, “Chuyện riêng trong phòng của hai ta, ai tới quản?”

Thấy hần dùng giọng điệu của Hoàng đế, nàng nở nụ cười: “Vâng! Vậy sau này gặp Hoàng thượng, tần thiếp sẽ không đa lễ nữa.”

“Thế mới ngoan.” Hần vừa lòng gật đầu.

Nàng mỉm cười, theo bước hần vào điện.

Vào điện, hần ngồi trên tháp quý phi, kéo nàng tới, để nàng ngồi lên đùi mình, ôm nàng hỏi han: “Hôm nay sau khi ta rời đi, nàng đã làm những gì?”

Tề Ngọc Yên chỉ vào giỏ đựng kim chỉ ở trên bàn, nói: “Trong lúc rảnh rỗi, tần thiếp muốn chuẩn bị vài bộ đồ cho con.”

Lý Cảnh một tay ôm nàng, tay khác với lấy giỏ đựng kim chỉ tới, lật qua lật lại chiếc quần lót còn đang dở, ngạc nhiên nói: “Sao nhỏ xíu vậy?”

Nàng cười: “Tiểu hài tử mới sinh, đương nhiên là nhỏ bé rồi.”

Nhớ lại thân thể mềm mềm nho nhỏ lúc Huyền nhi vừa mới sinh kia, đáy lòng Tề Ngọc Yên dường như sắp tan chảy đến nơi.

“Sao nàng biết con nó sẽ rất nhỏ?” Hần cười hỏi.

Nàng mỉm cười nói: “Lúc tần thiếp ở Mi Dương, có nhà họ hàng sinh em bé, tần thiếp có tới xem.” Vừa nói nàng vừa hươ tay, nói: “To ngần này nè.”

Hần cười nói: “Con của ta, nói không chừng sẽ to hơn của những người khác thì sao?”

“Mong là không.” Nàng cười khổ lắc đầu nói, “Đứa bé quá lớn, tần thiếp sinh sẽ rất khó khăn.” Nghĩ tới con đau do sinh ở kiếp trước, đến giờ nàng vẫn cảm thấy kinh hãi.

Hần gạt mình, nói: “Vậy để đứa bé nhỏ chút, ta không muốn nàng quá mệt nhọc.”

Nàng vừa nghe, yên lặng quan sát hần một lúc, rồi nói: “Tần thiếp tạ Hoàng thượng thương yêu.” Ánh mắt lại không ngăn được từ từ lấp lánh.

“Đừng thế nữa.” Hần thăm khỏa mắt cho nàng, nói: “Nàng sẽ ảnh hưởng tới con trai ta đó.”

Nàng tức thì bật cười: “Sao Hoàng thượng biết là con trai, nhờ tần thiếp không chịu, sinh con gái thì sao?”

“Con gái cũng không có vấn đề.” Hần nhìn nàng, thản nhiên cười nói: “Chỉ cần là nàng sinh cho ta, trai gái ta thích hết.”

“Tần thiếp sinh, trai gái Hoàng thượng đều thích.” Nàng đứng lên, nghiêng nghiêng nhìn hần, nói: “Vậy nếu tần phi khác sinh con cho Hoàng thượng, Hoàng thượng thích con gái hay con trai hơn?”

Nghe vậy, hần nao nao, sau đó khước miệng vênh lên, nhẹ nhàng phớt cái mũi nàng, cười nói: “Sẽ chẳng có ai khác, chỉ có nàng thôi! Yên tâm chưa?”

Tuy rằng trong lòng đã sớm đoán được đáp án của hần, nhưng nghe chính miệng hần nói ra, trong nàng vẫn hơi cảm động. Nàng chột nhào tới, hai tay vòng ôm cổ hần, đầu tựa vào hõm vai hần, nói: “Tần thiếp yên tâm rồi, Hoàng thượng.”

Hần ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng, nhỏ tiếng gọi: “Được rồi, Ngọc Yên.”

Nàng tựa đầu trong ngực hần, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hần, hồi lâu không muốn rời ra.

“Nàng chưa dùng cơm à?” Hần nhỏ giọng hỏi.

“Chưa ạ.” Nàng lắc đầu.

“Đã muộn vậy rồi mà sao chưa dùng bữa?” Trong giọng hần mang theo chút trách cứ, “Nàng không quan tâm tới bản thân cũng phải để ý tới đứa bé trong bụng chứ.” Hần phát hiện kể từ khi Tề Ngọc Yên biết mình mang thai, thái độ đối với hần từ trốn tránh chuyển thành tiếp nhận. Hần nghĩ sự thay đổi của nàng, hần là do nàng mang thai, trong lòng tự nhiên cũng coi trọng đứa bé trong bụng của nàng hơn nhiều.

Nàng ngẩng đầu, cười nhìn hần: “Lúc Hoàng thượng rời đi, không phải nói giải quyết chuyện xong sẽ quay lại sao? Tần thiếp đoán khi Hoàng thượng tới đây, già nữa là chưa dùng bữa, nên muốn cùng dùng với Hoàng thượng.”

“Nàng đoán đúng rồi đó!” Hần nheo mắt cái má của nàng, mỉm cười nói, “Vậy nàng dùng bữa cùng ta đi.”

“Dạ.” Nàng gật đầu, xuống khỏi lòng hần.

Lý Cảnh sai Thường Hải truyền thiện, rồi kéo Tề Ngọc Yên vào trong Noãn các dùng bữa.

Dùng xong bữa, Lý Cảnh cùng nàng dạo ven hồ Úc Xuân ngoài Trọng Hoa cung để tiêu com, rồi mới trở về Trọng Hoa cung. Thấy thời gian vẫn còn sớm, Lý Cảnh lại gọi Thường Hải mang cờ lên, nói rằng muốn chơi cùng Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh chẳng có ý định rời đi, có chút bất ngờ, bèn hỏi: “Sao Hoàng thượng không trở về Càn Dương cung nghỉ ngơi cho sớm?”

“Đêm nay ta ở đây, không đi.” Hấn vẫn cúi đầu, nói.

“Hoàng thượng ở đây ư?” Nàng sùng sốt, “Nhưng hiện giờ tần thiếp đang mang thai, không thể hầu hạ Hoàng thượng được.”

Hấn nhìn nàng, dùng tay di trán nàng, cười nói: “Nàng nghĩ cái gì thế? Ta có nói muốn nàng hầu hạ đâu.”

Nàng đỏ mặt, nói: “Vậy thì sao Hoàng thượng còn qua đêm tại đây?”

“Không phải cơ thể nàng rất khó ấm sao? Ta không chăm sóc nàng, con ta bị lạnh thì phải làm sao?” Nói xong hấn giữ hai tay bé nhỏ của nàng trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Tần thiếp sẽ đắp chăn, hơn nữa còn có tích nô nài!” Nàng nói, “Vội lại, không phải Thái hậu không cho Hoàng thượng ngủ bên ngoài Càn Dương cung sao?”

“Người nói không thể qua đêm lâu dài ở ngoài Càn Dương cung, ở có vài ngày thì không sao cả.” Hấn ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói, “Hơn nữa, ngày mai nàng sẽ được phong làm phi, vị phân khác lớn, Hoàng đế có thể ngủ lại tại tâm cung của phi tử.”

Từ chính nhị phẩm trở xuống chỉ có thể gọi là tần, trên chính nhị phẩm mới là phi, gần như ngang bằng Hoàng hậu, ở trước mặt Hoàng đế xưng là “thần thiếp”, trước mặt mọi người có thể xưng “bản cung”, những tần phi khác và cung nhân khác phải gọi là “nuông nuong”. Một khi lên làm phi, địa vị trong cung cao hơn rất nhiều.

“Hoàng thượng cũng đừng quá yêu thương tần thiếp, tần thiếp sợ sẽ khiến người ghen ghét.” Tề Ngọc Yên nói.

“Ghen ghét? Cho dù có, cũng chỉ dám giấu ở trong lòng, ai dám làm gì với nàng chứ?” Lý Cảnh không cho là đúng nói.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên im lặng. Hấn xem nhẹ tâm tính ghen tị của nữ nhân, một khi bùng phát, sẽ hại chết người, giống như mình của kiếp trước là một ví dụ sinh động.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Lý Cảnh, thấy chàng đang bình tĩnh nhìn mình, trong lòng nàng chợt cảm động. Nếu đã quyết tâm, kiếp này muốn bên chàng tới đầu bạc, có một số việc không cần thiết phải giấu chàng. Dù sao chàng cũng là Hoàng đế, nếu được chàng hỗ trợ, rất nhiều việc sẽ dễ dàng thực hiện hơn.

Nghĩ tới đây, Tề Ngọc Yên chần chừ một hồi, bèn kể lại chuyện có kẻ lên lấy cấp khăn lụa của mình đi hại Tuyết Đoàn, khiến cho Tuyết Đoàn thấy mình thì phát điên cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh vừa nghe, sắc mặt hơi có chút khiếp sợ: “Thực sự có người dám lên lút xuống tay với nàng ư?”

Tề Ngọc Yên không nói, chỉ khẽ gật đầu.

“Ngọc Yên có biết đó là ai không?” Hấn truy vấn.

“Tần thiếp không biết.” Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, rồi nói tiếp: “Chẳng qua thần thiếp cảm thấy, có lẽ không phải là La tiểu nghi.” Trong lòng nàng vẫn có chút mưu cầu tư lợi, không nói ra không phải Hoàng hậu.

Lý Cảnh im lặng một lúc, nói: “Ta đã biết, sau này ta sẽ cố gắng làm việc chu đáo cẩn thận hơn. Trước khi chuyện chưa được điều tra rõ ràng, nàng cũng phải thận trọng, nếu kẻ kia trộm được khăn lụa của nàng, nói không chừng trong Trọng Hoa cung có người của cô ta. Càng phải cẩn thận trong vấn đề ăn uống, nhất quyết không được gây hại cho con của chúng ta.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, lại thờ dãi, nói: “Đương nhiên tần thiếp sẽ cẩn thận. Chỉ là Hoàng thượng làm việc chu đáo cẩn thận thì sao chứ, hiện giờ chỉ cần Hoàng thượng còn sùng một mình tần thiếp, trong lòng các nàng ấy đều sẽ ghen ghét tần thiếp.”

“Vậy ta phải làm sao?” Hấn lờn nàng, nói: “Chẳng lẽ, nàng muốn để ta đi sùng hạnh các cô ta ư?” Nói xong mặt nghiêm lại, tỉnh đứng dậy.

Tìm nàng nhảy dựng, vội vã níu chặt lấy tay áo của hấn, lớn tiếng hô: “Hoàng thượng!”

“Gi há?” Hấn mặt lạnh, biết rõ còn có hỏi.

Nàng cắn môi, nói: “Không được đi!” Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn hấn, nói lớn, “Hoàng thượng cứ coi tần thiếp là đồ phụ, tần thiếp không cho Hoàng thượng đi!”

“Là ai sáng nay còn bảo ta đi sùng hạnh mấy người La tiểu nghi hử?” Hấn bĩu môi.

Mặt nàng càng đỏ, nói: “Dù thế nào, bây giờ thiếp chính là không cho Hoàng thượng đi nữa!”

Hấn nhìn chăm chăm nàng một lúc, sau đó cười vang, ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy tay ôm chặt eo nàng, thầm thì bên tai nàng: “Kể cả nàng cho ta đi, ta cũng sẽ không đi.”

Nghe vậy, mặt nàng càng đỏ hơn, ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy nét cười.

Hai người chơi cờ được một lúc, thấy thời gian không còn sớm, bèn dọn dẹp rồi nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, hai người quấn chặt lấy nhau. Tay chân Tề Ngọc Yên đều được hấn dùng thân thể ủ ấm, cả người đều cảm thấy ấm áp.

Tề Ngọc Yên sau khi suy nghĩ thông suốt mọi chuyện, cảm thấy giấc ngủ đêm nay vô cùng ngon.

Ngày hôm sau, khi nàng tỉnh dậy thì Lý Cảnh đã rời đi thượng triều.

Tề Ngọc Yên rửa mặt chải đầu xong xuôi, liền gọi Thu Sương chuẩn bị tới Khôn Dương cung.

Thu Sương nghe Tề Ngọc Yên muốn đi Khôn Dương cung, sùng sốt một hồi rồi nói: “Không phải Hoàng thượng đã nói, quý tần mang thai, không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an ạ?”

“Tuy là nói thế, nhưng bây giờ ta hoàn toàn khỏe mạnh, tất nhiên tới Khôn Dương cung thỉnh an vẫn tốt hơn.” Tề Ngọc Yên cười lạt nói: “Hơn nữa, hôm nay Hoàng thượng sắc phong chiếu thư phải do Hoàng hậu tuyên bố, ta không thể để Hoàng hậu đến Trọng Hoa cung chứ?”

“Đúng vậy, hôm nay quý tần phải tấn vị phân, đến Khôn Dương cung vẫn tốt hơn.” Thu Sương gật đầu, nói, “Vậy quý tần chờ chút, nô tỳ đi gọi nghi lễ tới trước.”

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên gật đầu nói.

“Nô tỳ xin đi cùng quý tần, nhờ Hoàng hậu ban cho quý tần đồ ăn gì, có nô tỳ cũng có thể thay quý tần kiểm tra.” Trúc Vân vừa nói, vừa cài một cây trăm ngọc lên búi tóc Tề Ngọc Yên.

Nghe Trúc Vân nói vậy, Tề Ngọc Yên giật mình, nói: “Chắc là không đâu? Hoàng hậu sẽ không dám làm thế chứ?”

“Quý tần, bây giờ cô đang mang thai, không biết các nàng ta ghen ghét đường nào đâu, cẩn thận chút vẫn hơn.” Trúc Vân nói.

Nghĩ tới kiếp trước của mình chính bởi vì không nhìn thấu, mới hại cả một nhà Tề thị chết thảm. Kiếp này, nghĩ sâu xa cũng tốt. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Vậy được, em đi theo cùng ta.”

Bấy giờ, Thu Sương tiến vào bẩm báo rằng nghi lễ đã chuẩn bị xong, Tề Ngọc Yên dẫn theo Trúc Vân ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đi xa

Lúc Tề Ngọc Yên đến Khôn Dương cung, Lương Từ Vân, Phan Dữu Quân và La Xảo Nhi đã tới rồi.

Tề Ngọc Yên vào điện, quý xuống vái Trịnh Hoàng hậu nói: “Tần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương!”

Trịnh Chước thấy Tề Ngọc Yên quý rạp hành lễ, vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, tự tay đỡ Tề Ngọc Yên lên, cười nói: “Tề quý tần đang mang thai, không cần đa lễ thế đâu.”

Được Trịnh Hoàng hậu tiếp đãi nhiệt tình như vậy, Tề Ngọc Yên lộ vẻ được yêu mà lo sợ: “Tần thiếp tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

“Phải rồi, không phải Hoàng thượng và Thái hậu miễn Tề quý tần tới thỉnh an bản cung hàng ngày ư?” Trịnh Hoàng hậu mỉm cười nói, “Sao Tề quý tần còn qua đây vào lúc này?”

Tề Ngọc Yên mỉm cười nói: “Dù rằng Hoàng thượng và Thái hậu thương xót tần thiếp, miễn tần thiếp cái lễ, nhưng trong lòng tần thiếp biết lễ không thể bỏ. Hơn nữa, bây giờ thân thể tần thiếp vẫn mạnh khỏe, đương nhiên nên tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi ạ.”

Trịnh Chước vỗ về tay của Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tề quý tần đúng là biết lễ nghi hiểu đạo lý, chẳng trách Hoàng thượng sủng ái người vậy. Đúng rồi, sớm nay Hoàng thượng đã đưa chiếu thư tấn phong tới, bản cung tưởng người không tới, đang tính lát nữa sẽ tới Trọng Hoa cung gặp người tuyên chiếu đó.”

Đối với việc thái độ của Trịnh Chước đối với mình ngày hôm nay biến hóa lớn, về mặt hòa ái thân thiết, Tề Ngọc Yên ngạc nhiên đôi chút trong lòng. Chẳng lẽ, nàng ta bởi vì Lý Cảnh sủng ái mình, nên đối xử mình khác biệt. Về suy nghĩ này, Tề Ngọc Yên không quá tin tưởng, tất nhiên cũng không dám xem nhẹ, bèn cung kính nói: “Tần thiếp không dám làm phiền Hoàng hậu nương nương giả, nếu có việc, Hoàng hậu nương nương phái người tới truyền tần thiếp tới là được ạ.”

“Bây giờ người đang mang thai, đương nhiên phải quý trọng hơn, sao có thể để người vất vả.” Trịnh Chước tự mình đỡ Tề Ngọc Yên tới chiếc ghế dựa gần đó, để nàng ngồi xuống, “Tề quý tần ấy, à đâu, lát nữa thôi người sẽ không phải quý tần nữa.”

Nói tới đây, Trịnh Chước mỉm cười, “Cũng tốt, nhân lúc các người tề tựu ở đây, bản cung sẽ tuyên chiếu luôn.”

Vừa dứt lời, liền có thị nữ trình lên chiếu thư màu vàng chói lọi.

Mọi người vừa thấy, bèn đứng dậy quý xuống hành lễ.

Trịnh Chước đưa tay tiếp nhận chiếu thư, đứng trên điện, quét qua đám người Tề Ngọc Yên đang quý trong điện, sau đó chậm rãi đọc: “Quý tần Tề Ngọc Yên, siêng năng dịu hiền, nhiệt tình tốt bụng, thảo nội tắc*, thuận lễ không vượt ngoài, hết mực được lòng trẫm, ngày hôm nay sắc phong làm chính nhị phẩm phi.”

(Nội tắc: Tên một thiên trong sách “Lễ Kĩ”, nói về phép tắc mà người đàn bà phải theo để cư xử phải đạo.)

Tề Ngọc Yên vội dập đầu tạ ơn: “Tạ long ân Hoàng thượng.”

Phan Dữu Quân, La Xảo Nhi rộn ràng chúc mừng Tề Ngọc Yên xong mấy người chuẩn bị đứng dậy.

Trịnh Chước vội lên tiếng: “Đừng đứng dậy vội, ba người các người cũng được tấn vị.”

Nghe vậy, mọi người trong điện đều ngỡ ngàng.

Trịnh Chước tươi cười, rồi tiếp tục đọc chiếu thư tấn phong cho ba người Lương Từ Vân.

Lương Từ Vân tấn thăng làm tòng tam phẩm tiệp dư, Phan Dữu Quân tấn thăng làm chính tứ phẩm quý nghi, La Xảo Nhi tấn thăng làm tòng tứ phẩm thuận nghi. Hai người trước thăng hai bậc, còn La Xảo Nhi thăng liền bốn bậc.

Tuyên chiếu xong, ai nấy đều dập đầu tạ ơn.

“Tất cả đứng dậy đi.” Trịnh Chước mỉm cười nói, “Các người vẫn nên cảm ơn Tề phi nữa. Trong chiếu thư Hoàng thượng cũng có nói, chính bởi vì Tề phi mang thai long duệ, trong cung có đại hỷ, Hoàng thượng mới nghĩ tới việc tấn vị phân cho các người.”

“Cám ơn Tề tỳ tỳ.” La Xảo Nhi bước tới, híp mắt cười kéo tay Tề Ngọc Yên.

“Đa tạ Tề phi nương nương.” Phan Dữu Quân cũng mang nụ cười trên mặt.

“Tạ ơn Tề phi nương nương.” Mặc dù nét mặt Lương Từ Vân có hơi cứng nhắc, nhưng lúc này đây không thể không cúi đầu nói cảm tạ.

“Không cần cảm ơn ta, đây đều là ân đức của Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên vội vàng nói.

“À phải rồi, bây giờ Tề phi có thai, để tránh hiềm khích, các người không được đưa đồ ăn thức uống linh tinh tới Trọng Hoa cung.” Trịnh Chúc tiếp tục nói.

Đám người Lương Từ Vân nhanh chóng gật đầu đáp ứng.

“Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm.” Tề Ngọc Yên nhanh nhẹn hành lễ nói.

“Tề phi, người mau đứng lên! Bàn cung vừa nói rồi, người đừng đa lễ thế.” Trịnh Chúc nói mang chút hờn trách.

“Dạ, Hoàng hậu nương nương.” Tề Ngọc Yên đáp.

Việc Trịnh Chúc thay đổi thái độ với mình ngày hôm nay, Tề Ngọc Yên luôn cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không nói được không đúng ở đâu. Chỉ dằn trong lòng, kệ đi, mình cứ đề phòng là được.

Tối đến, lúc Lý Cảnh tới Trọng Hoa cung, Tề Ngọc Yên liền kể chuyện tất cả tần phi đều được tấn vị phân.

Nghe nàng kể xong, Lý Cảnh liếc sang nàng, nói: “Sao vậy, nàng không vui à?”

Nàng ngồi trong lòng hán, khóe miệng nhếch lên, làm bộ như chẳng để ý tới, nói: “Thần thiếp mới không thèm quan tâm tại sao Hoàng thượng lại tấn vị phân cho các cô ấy ý.” Nói xong nàng vươn tay quàng cổ Lý Cảnh, bấu môi làm nũng nói, “Thần thiếp chỉ để ý trong lòng Hoàng thượng có các cô ấy không thôi.”

Hán cười cười, kéo một bàn tay của nàng từ trên cổ mình xuống, đặt lên ngực mình, nói: “Nàng sờ đi, trong lòng ta chỉ có mình nàng.”

“Thế sao Hoàng thượng còn muốn tấn vị phân cho đám Phan Dữu Quân?” Nàng hỏi.

“Chẳng phải hôm qua nàng nói, mình quá mức nổi bật, sợ các cô ấy sẽ ghen tị nàng ư?” Hán nói, “Nên trầm nghĩ, tấn vị phân cho các cô ấy, để các cô ấy không sinh lòng bất mãn với nàng.”

“Các cô ấy nhất định là bất mãn với thần thiếp rồi.” Nàng tựa đầu vào ngực hán, nói: “Hoàng thượng vốn không bước vào trong cung các cô ấy, cũng không chiều các cô ấy đến Càn Dương cung, cứ coi như Hoàng thượng phong các cô ấy làm tứ phi thì các cô ấy vẫn bất mãn với thần thiếp thôi.”

“Ra thế.” Lý Cảnh tựa như ngẫm nghĩ gì đó gật đầu, “Vi không để cho các cô ấy ghen ghét nàng, trầm nên sùng hạnh từng người một thì, phải không?” Nói xong hán làm bộ muốn nhấc nàng ra khỏi lòng mình.

Nàng dùng hai tay ôm chặt lấy cổ hán, thấp giọng kêu lên: “Thiếp không cho chàng đi.”

Nhìn bộ dạng của nàng, hán bật cười khẽ thành tiếng, ôm chặt eo của nàng, nói: “Nàng có để ta đi, ta cũng sẽ không đi. Nếu không, ta đã đi từ lâu rồi.”

“Hoàng thượng, hôm qua thần thiếp đã nói, thần thiếp là đồ phụ.” Nàng làm nũng nói.

“Ta thích nàng ghen.” Hán cười đáp.

Nàng mỉm cười, tựa đầu vào lòng hán, không nói gì.

Sau một lúc, nàng lại nói tiếp: “Phải rồi, hôm nay thần thiếp đi Khôn Dương cung, cảm thấy Hoàng hậu nương nương đối đãi với thần thiếp có hơi khang khác.”

“Ồ, khác chỗ nào?” Hán cảnh giác hỏi.

“Hoàng hậu nương nương đối xử với thần thiếp hòa ái vô cùng, còn rất quan tâm tới vấn đề ăn uống của thần thiếp, không cho thần phi khác đưa đồ ăn tới Trọng Hoa cung.” Nàng kể.

“Ra thế, rất tốt.” Hán nhẹ nhõm, nói: “Cô ta là Hoàng hậu, mấy chuyện này đều là chuyện của cô ta.”

“Nhưng thiếp luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.” Nàng ngẩng đầu nhìn hán, nói: “Hôm qua tại Nhân thọ cung, Hoàng hậu biết thiếp mang thai, còn muốn đánh chết thiếp...”

Nàng còn chưa nói hết, hán nhíu mày, một tay bịt miệng nàng, nói: “Không cho phép nói từ chết! Yên tâm, có ta ở đây, không ai dám động vào nàng.” Không biết xảy ra chuyện gì, nghe nàng nói tới chữ chết, tim hán tự dưng đập dữ dội.

Nghe vậy, nàng ngây ngốc.

Có chàng ở đây, không ai dám động vào nàng?

Nhưng kiếp trước nàng vẫn bị người hại chết.

Một lúc sau, nàng mới phục hồi lại tinh thần, nói tiếp: “Hôm qua sau khi Hoàng hậu nương nương nghe tin thiếp mang thai, giống như nổi điên, đánh mất理智. Hôm nay lại quan tâm thiếp đủ điều, Hoàng thượng không cảm thấy kỳ lạ ư?”

Hán trầm ngâm rồi nói: “Cho dù cô ta có ý gì, nàng phải cẩn thận là được. Ngày mai nàng vẫn đừng nên tới thỉnh an cô ta.”

Nàng nói: “Thỉnh an cũng không sao, chắc hán nàng ấy không có lá gan lớn, dám hạ độc thủ với thiếp ở ngoài sáng đâu đúng không?”

“Dù sao Khôn Dương cung cũng là địa bàn của cô ta, cô ta muốn đụng tay chân gì cũng rất dễ dàng.” Lý Cảnh nói, “Nếu nàng có lo lắng trong lòng thì đừng đi là tốt hơn.”

“Nhưng thần thiếp sợ người bên ngoài nói thiếp được sủng mà kiêu, vô lễ với Hoàng hậu.” Nàng nói.

“Chuyện này nàng không cần lo, ta sẽ thu xếp.” Hán an ủi.

“Ừm.” Nàng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn hơi nơm nớp.

Đêm đó, Lý Cảnh bảo Sứ Viện Chính tới khám cho Tề Ngọc Yên, nói rằng những ngày này nàng phải nằm yên chăm thai, không nên đi lại nhiều. Vì vậy, Tề Ngọc Yên lấy cớ dưỡng

thai, danh chính ngôn thuận không cần đi thỉnh an Trịnh Chương.

Không ngờ tới, Tề Ngọc Yên không đi, Trịnh Hoàng hậu cứ đâm ba hôm lại tìm tới cửa, ra điều rất quan tâm Tề Ngọc Yên.

Đối với việc này, Tề Ngọc Yên vô cùng bất ngờ.

Nàng nhớ rõ, thời gian này ở kiếp trước, thân thể Trịnh Hoàng hậu không tốt lắm, nằm trên giường nghỉ ngơi dài ngày. Nhưng kiếp này, Tề Ngọc Yên thấy tinh thần nàng ta rất tốt, không có dấu hiệu nào vì ảm ức mà sinh bệnh. Chẳng lẽ, kiếp này Trịnh Hoàng hậu sẽ không qua đời sớm?

Cũng may sắp sang năm mới, Trịnh Hoàng hậu phải gấp rút chuẩn bị công việc đón năm mới, đến Trọng Hoa cung cũng ít hơn, cuối cùng Tề Ngọc Yên cũng cảm thấy thoải mái được chút ít.

Không ngờ, vừa sang năm, Trịnh Hoàng hậu lại thường xuyên đến Trọng Hoa cung, khiến Tề Ngọc Yên âu sầu vô cùng.

Đêm xuống, lúc nằm cùng Lý Cảnh trên giường, Lý Cảnh liền nói cho Tề Ngọc Yên biết mấy ngày nữa hần phải rời khỏi kinh thành tới Thái Sơn tế thiên.

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên chợt nhớ tới, năm nay là năm Lý Cảnh nhược quán*, theo quy củ thì chàng phải tới Thái Sơn tế thiên. Kiếp trước cũng vì vậy mà chàng rời cung hơn ba tháng.

(Nhược quá: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán.)

Nghe tới phải chia cắt với hần lâu như vậy, lòng dạ nàng xốn xang, ôm chặt hông hần, nói: “Hoàng thượng, lần này chàng đi lâu như vậy, thần thiếp không nỡ rời xa chàng!”

“Ta cũng không muốn cách xa nàng, nhưng ta không thể không đi!” Hần nhỏ giọng nói, nhẹ nhàng ôm chặt nàng, rồi nói tiếp, “Ừm, lần này ta đi, tính đưa cả Hoàng hậu và ba người Lương Từ Vân đi cùng.”

Nàng sùng sốt, bấu môi, nói: “Hoàng thượng không dẫn thiếp theo, tại sao lại muốn mang các cô ấy?” Trong lòng có chút hờn ghen.

Hần cười cười, dùng ngón tay dẹt trán nàng, nói: “Đương nhiên ta muốn dẫn theo nàng rồi, nhưng bây giờ nàng đang mang thai, sao chịu được bốn ba đường dài? Ta tính mang theo mấy cô ấy, trong cung chỉ có nàng và mẫu hậu, chặng đường này ta đi cũng yên tâm hơn. Nhờ đâu lúc ta không ở đây, mấy người đó làm ra chuyện gì hại nàng thì sao? Đến khi đó, ta có gấp rút trở về cũng không cứu nàng kịp. Tuy rằng không thể nói rằng Thái hậu thích nàng, nhưng hiện tại nàng đang mang cháu trai của người trong bụng, tự nhiên người sẽ để ý tới nàng.”

Hóa ra chàng sợ lúc chàng không ở trong cung, có người sẽ hại nàng.

Nhớ tới ở kiếp trước, Phan Dữu Quân thừa lúc chàng không ở trong cung, hãm hại nàng. Khi đó, nếu chàng ở trong cung, liệu chàng có tới cứu mình không? Đột nhiên nàng rất muốn hỏi thử hần.

Nhưng nàng biết, hần kiếp này, đã không còn là hần của kiếp trước nữa, sẽ không có câu trả lời cho vấn đề này.

Nàng, vĩnh viễn không có cơ hội đề hỏi Lý Cảnh của kiếp trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng khổ sở vô cùng.

Thấy trong mắt nàng lấp lánh ánh nước, lòng hần hốt hoảng, hỏi: “Ngọc Yên, sao vậy hả?” Vội vàng vươn tay ôm nàng, nói, “Nàng đừng thế mà, ta cùng các cô ấy tới Thái Sơn, cũng đâu ở cùng một chỗ với họ.”

Nàng lắc đầu, siết chặt tay hần, gượng cười: “Đương nhiên thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng. Hoàng thượng suy nghĩ cho thần thiếp như vậy, thần thiếp cảm động thôi.” Nói xong, nàng dùng tay lau khô mắt mình.

Hần nhìn nàng, cười bất đắc dĩ, khẽ giọng nói: “Đồ ngốc này.” Hôn nhẹ lên trán của nàng.

“Nếu Hoàng thượng mãi mãi đối tốt với thiếp như này, thiếp nguyện ý ngốc suốt đời.” Nàng tựa đầu vào ngực hần.

“Vậy nàng cứ ngốc suốt đời đi!” Hần ôm chặt lấy nàng, mãi không muốn buông ra.

Năm ngày sau, Lý Cảnh xuất phát tiến thẳng tới Thái Sơn.

Đám người Trịnh Chương vô cùng vui vẻ với việc Lý Cảnh chủ động muốn Hoàng hậu và nhóm tàn phi cùng đi tế thiên lần này.

Tề Ngọc Yên theo Tiêu thái hậu tiễn đưa nhóm người Lý Cảnh.

Trong những thị vệ xuất hành theo vua, nàng bắt chợt nhắc thấy một bóng hình quen thuộc, là Chung Dục.

Nhớ lại thì hình như đã lâu rồi nàng chưa gặp y.

Y ngồi trên lưng ngựa, ngắm nhìn nàng từ xa, ánh mắt như thể chẳng hề chớp lấy một cái.

Nàng tránh né ánh mắt của y, bắt trong mắt mình chỉ có dáng người Lý Cảnh thôi.

Nàng cố gượng cười vẫy tay tạm biệt hần, nước mắt lại không kiềm được chảy xuống, mãi đến khi hần dần xa, biến mất trong đôi mắt nhòe nước.

Cảm giác lòng mình, bỗng chợt trống trải.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Biền cố

Sau khi đoàn người Lý Cảnh rời đi, trong cung bỗng chốc yên ắng hẳn.

Cả Hoàng đế và Hoàng hậu không ở trong cung, mọi chuyện trong cung do Tiêu Thái hậu làm chủ. Tề Ngọc Yên biết Thái Hậu lấy cơ mình đang mang thai nên không thể làm việc vất vả, chủ động gánh vác trách nhiệm quản lý chuyện trong cung, kỳ thật là không muốn giao quyền hành cho mình, sợ mình nhân cơ hội cướp quyền của cháu gái bà.

Về việc này, trong lòng Tề Ngọc Yên cũng cảm thấy không quan trọng, dù sao bản thân cũng vui vẻ được nhân hạ. Ngày ngày chơi hoa, luyện chữ trong cung, rồi chuẩn bị một ít xiêm y gầy dếp cho bé con, cuộc sống trái lại không quá buồn tẻ.

Thời tiết dần dần chuyển ấm, rảnh rỗi, nàng loanh quanh gần Trọng Hoa cung, thường ngắm hoa.

Mặc dù Thái hậu đề phòng nàng, nhưng cũng không bạc đãi nàng, đêm ba bữa lại đến thăm nàng, ăn uống ở trong cung.

Nàng cảm thấy, ngoại trừ trong thâm tâm không kim nổi nổi nhớ mong Lý Cảnh thì mấy ngày này, dường như nàng không có chuyện nào không được như ý.

Thời gian ba tháng nói ngắn không ngắn, nói dài cũng chẳng dài. Trong lúc Tề Ngọc Yên chờ đợi, rốt cuộc Lý Cảnh trở về. Nghe được tin tức này, trong lòng nàng vui sướng không thối.

Ngày Lý Cảnh trở về, sau khi Tề Ngọc Yên nghỉ trưa liền đến Nhân Thọ cung sớm bởi Tiêu Thái hậu, hai người cùng nhau chờ đợi người nam nhân mà mình luôn mong nhớ kia trở về.

Ngồi trong Nhân Thọ cung cũng buồn chán, Tề Ngọc Yên chủ động nêu ý kiến giúp Tiêu Thái hậu sao chép kinh Phật.

Trước khi tiến cung, hồi nàng còn ở Mi Dương cũng thường xuyên sao chép kinh Phật cho tổ mẫu Tề lão phu nhân. Bởi vậy, nàng làm công việc chép kinh Phật này vô cùng thuần thục.

Khi Tề Ngọc Yên chép được một lúc, Tiêu Thái hậu rảnh rang bên quan sát.

Thấy chữ viết của Tề Ngọc Yên thẳng đẹp, bà không khỏi gật đầu khen: “Tề phi viết rất tốt! Chữ chép tay cực kì đẹp, quả nhiên nét chữ như nét người mà!”

“Thần thiếp tạ Thái hậu khen.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu mỉm cười.

Tiêu Thái hậu cười, chăm chú nhìn cái bụng Tề Ngọc Yên nổi lên rõ rệt, bà kéo tay Tề Ngọc Yên, dẫn nàng tới cái tháp bên cạnh ngồi xuống, vừa mở miệng nói: “Tề phi, con cũng nên nghỉ ngơi chút đi. Hiện giờ con bụng mang dạ chứa đã bảy tháng rồi, đừng lao lực quá độ.”

“Hồi Thái hậu, thần thiếp không thấy mệt ạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười đáp.

“Không mệt cũng phải nghỉ chút.” Tiêu Thái hậu vỗ về tay Tề Ngọc Yên, mỉm cười nhìn nàng.

Tuy rằng sau khi mang thai, thân hình Tề Ngọc Yên có hơi đầy đặn, nhưng vẫn môi hồng da trắng, dáng vẻ nhanh nhẹn, không sung phù giống người đang có bầu, gương mặt sạch gọn như gốm trắng tinh tế. Nếu không nhìn bụng của nàng, hoàn toàn không nhận ra nàng đã là phụ nữ có bầu.

Thấy vậy, Tiêu thái hậu không kìm được thờ dài trong lòng, giai nhân như thế, không trách được đứa con trai của mình quan tâm nàng ấy đến vậy. Nếu không phải sợ cháu gái Trịnh Chúc sau này bơ vơ không nơi nương tựa, kỳ thật bà cũng không muốn nhúng tay vào chuyện trong phòng của nhi tử. Có đôi khi nhìn thấy tình cảnh như nước với lửa của Lý Cảnh và Trịnh Chúc, bà cũng nghĩ, rốt cuộc lúc trước mình ép Lý Cảnh cưới Trịnh Chúc, lập con bé làm Hậu có phải là sai lầm không?

Nghĩ đến đây, bà thờ dài thườn thượt. Chỉ mong Tề Ngọc Yên có thể sinh một đứa con trai, rồi dưỡng nó dưới gối Trịnh Chúc, cho con bé có cái dựa vào, mình cũng coi như hoàn thành tâm nguyện, về sau không quản chuyện của nhóm hậu bối nữa.

Nhưng mình và Trịnh Chúc làm vậy, dù sao cũng là cướp con của Tề Ngọc Yên.

Mấy ngày nay, bà thấy Tề Ngọc Yên vì con mình mà tất bật chuẩn bị đồ cho nó, bà biết, Tề Ngọc Yên vô cùng chờ mong đứa bé này, trong lòng vẫn cảm thấy hơi có lỗi với Tề Ngọc Yên. Chẳng qua, mặt khác bà lại nghĩ tới, Tề Ngọc Yên cho Trịnh Chúc đứa bé này, dựa vào việc Lý Cảnh sủng ái cô nàng như vậy, nàng vẫn có thể sinh nữa, nàng ta vẫn sẽ có đứa con bên mình thôi!

Vì vậy, Tiêu Thái hậu ấy náy trong lòng kéo tay Tề Ngọc Yên, cười nói: “Tề phi này, lần sinh đầu sẽ có hơi vất vả, sinh lần hai sẽ dễ dàng hơn nhiều. Con cần phải nhân lúc còn trẻ, sinh nhiều tôn tử cho ai già vào nhớ.”

Nghe thế, Tề Ngọc Yên đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu, nói: “Tất nhiên thần thiếp sẽ cố hết sức.”

Đúng lúc này, Trương ma ma chạy từ ngoài điện vào, vẻ mặt mừng rỡ nói: “Thái hậu, Tề phi nương nương, nhóm Hoàng thượng đã trở lại, sắp sửa tới Hưng Khánh môn rồi!”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, trong lòng mừng như điên, vội đứng lên, nói với Tiêu Thái hậu: “Thái hậu, Hoàng thượng đã trở về! Thần thiếp theo cùng Thái hậu đi nghênh đón Hoàng thượng nhé!”

Nghe tin nhi tử đã trở về, trong lòng Tiêu Thái hậu cũng kích động không thôi, nói liên tục: “Được, được, chúng ta đi ngay nào!”

Nói xong Tề Ngọc Yên bèn đỡ Tiêu Thái hậu bước về phía ngoài cung.

Đến khi Tề Ngọc Yên và Tiêu Thái hậu ra tới ngoài Hưng Khánh môn, đã có không ít quan viên tụ tập ở đây, chờ đợi nghênh đón Hoàng đế trở về.

Chúng quan viên thấy Tiêu Thái hậu và Tề Ngọc Yên đi ra, nhanh nhẹn quỳ hành lễ.

Được Tiêu Thái hậu miễn lễ, đám người tách thành từng nhóm đứng ở một bên, chờ đợi Hoàng đế.

Tề Ngọc Yên trông thấy phụ thân Tề Chí Huy cũng ở trong đó, xin phép một câu với Tiêu Thái hậu rồi qua trò chuyện cùng phụ thân.

Tề Chí Huy nhìn thấy cô con gái ẽnh bụng đi tới, đương nhiên vui mừng ra mặt, vội vàng tới đón, hành lễ với Tề Ngọc Yên: “Vi thần Tề Chí Huy, gặp qua Tề phi nương nương.”

Tề Ngọc Yên nhanh chóng đỡ phụ thân dậy, hỏi han: “Phụ thân, dạo này mẫu thân có khỏe không ạ?”

“Mẫu thân con rất tốt.” Tề Chí Huy híp mắt cười nói.

“Phụ thân, hiện giờ con gái cũng nhiều tháng rồi, luôn có hơi lo lắng trong lòng. Đợi Hoàng thượng trở về, con gái muốn xin Hoàng thượng cho mẫu thân tiến cung bầu bạn với con gái vài ngày. Phụ thân thấy có ổn không?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Được, được.” Tề Chí Huy gật đầu, nói: “Nếu Hoàng thượng đồng ý, con cứ phái người tới truyền mẫu thân con tiến cung.”

“Cám ơn phụ thân.” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Cha con với nhau còn nói lời đó làm gì?” Nói xong Tề Chí Huy lại chăm chú nhìn bụng cô con gái, nói: “Ngọc Yên, bây giờ con nên giành chút sức, tốt nhất kiếm được đứa con trai.”

Nghe phụ thân nói, Tề Ngọc Yên giật mình, đáp lại: “Con gái lại mong sinh được công chúa cơ.”

“Sao con có thể suy nghĩ vậy chứ?” Tề Chí Huy trừng mắt với con gái, nói: “Hiện giờ Hoàng thượng không người dưới gối, nếu như con sinh được Hoàng tử, đối với Đại Hiến mà nói chính là lập công lớn. Con gái Tề gia, có thể sinh hạ con trai cả cho Hoàng thượng. Tề gia chúng ta cũng nở mày nở mặt!”

Tề Ngọc Yên cắn môi, nói: “Nhưng Hoàng thượng có nói, con gái sinh trai hay gái, chàng đều thích hết.”

“Lúc đó trong cung chỉ có con mang thai, đương nhiên Hoàng thượng nói vậy rồi. Nếu con sinh con gái, tần phi khác sinh con trai, người còn có thể nói vậy ư?” Tề Chí Huy nói.

“Tần phi khác không mang thai.” Nàng đáp.

“Giờ không mang thai, chẳng lẽ sau này cũng không?” Tề Chí Huy nhìn Tề Ngọc Yên, vẻ mặt hận rên sắt không thành thép, “Hon nữa, lần này ngoại trừ con, Hoàng thượng dẫn theo tất cả tần phi hậu cung ra ngoài, nói không chừng lần này trở về, có lẽ có người mang hoàng tử trong bụng đó.”

Tề Ngọc Yên dờ dẫm, thì thào nói: “Sao có thể?”

“Sao lại không thể?” Tề Chí Huy nói tiếp, “Phụ thân biết, lúc ở trong cung, Hoàng thượng độc sủng một mình con. Nhưng ra ngoài cung, con ngoài tầm với tay, có thể quân Hoàng thượng được à? Bây giờ Hoàng thượng mới hai mươi tuổi, là lúc khí huyết cương cường, bên cạnh toàn những tần phi xinh đẹp tựa hoa kia, người có thể kiềm chế ư?”

Nghe phụ thân phân tích, Tề Ngọc Yên lịch bạch trong lòng. Phụ thân nói không phải không có lý, Lý Cảnh và các nàng ở cùng nhau ba tháng, trừ bỏ La Xảo Nhi ra, sao ba người kia lại không muốn thân thiết với chàng? Chàng có thể chịu được mê hoặc đó sao?”

“Cho nên, Ngọc Yên à, muốn giữ được sủng ái, bụng của con cần phải ganh đua mới tốt.” Tề Chí Huy nói.

“Con gái đã biết.” Tề Ngọc Yên nghe phụ thân nói xong thì trong lòng nàng cũng bắt đầu thấp thòm.

“Ừm, con mau trở về bên cạnh Thái hậu đi.” Tề Chí Huy tiếp tục nói, “Đừng để Thái hậu ghét.”

“Dạ, cín gái quay trở về ạ.” Tề Ngọc Yên dứt lời uể oải về lại bên Tiêu Thái hậu.

Tiêu Thái hậu thấy mặt nàng hơi xanh, ân cần hỏi han: “Tề phi, con không được thoải mái à?”

Nàng vừa nghe, vội ổn định lại tâm trạng, cười với Tiêu thái hậu, nói: “Hồi Thái hậu, thần thiếp vẫn khỏe ạ.”

“Vậy thì tốt.” Tiêu Thái hậu quan sát Tề Ngọc Yên vài lần, thấy nàng ngoại trừ sắc mặt không tốt thì tinh thần vẫn bình thường, bấy giờ mới yên tâm.

Chẳng bao lâu, tại cuối con đường rộng lớn bên ngoài Hưng Khánh môn xuất hiện đoàn người ngựa đông đảo. Phía trước đoàn xe là ngọn cờ màu vàng chói lọi đón gió phấp phới. Điều này mang ý nghĩa, Hoàng đế đã trở về.

Bách quan vừa thấy Hoàng đế tiến tới, vội vàng đứng vào hàng lối theo thứ tự. Đợi nghi trượng thiên tử đến trước mặt, liền đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Đoàn xe tới trước Hưng Khánh môn mới dừng lại.

Rất nhanh, một nam tử mặc trên người chiếc long bào vàng rực, đáng vẻ oai hùng bước ra từ trong ngọc lộ.

Trông thấy bóng hình quen thuộc đó, tim Tề Ngọc Yên không kiềm được đập loạn.

Tiêu Thái hậu nhìn thấy, bước nhanh tới nghênh đón.

Tề Ngọc Yên cũng nói cười theo sau Tiêu Thái hậu, đi về phía Lý Cảnh.

Lý Cảnh xuống ngọc lộ, nhưng không chào mình và Tiêu Thái hậu, lại đi về chiếc xe đằng sau ngọc lộ.

Thấy vậy, Tề Ngọc Yên ngẩn ra.

Thực nhanh liền thấy Lý Cảnh dắt Trịnh Chức từ bên trong xe lộ ra, nụ cười dịu dàng hiện trên khuôn mặt.

Bước chân của nàng chợt chậm lại.

Lời nhắc nhở của phụ thân, như lớn vồn quanh tai nàng.

Chẳng lẽ đi ba tháng, chàng đối với Trịnh Chức, đối với tần phi khác, thật sự đổi khác?

Nàng áp chế nỗi khổ sở trong lòng, bước mau tiến tới.

Nhìn Lý Cảnh và Trịnh Chức nắm tay nhau cùng đi, Tiêu Thái hậu hết sức vui mừng.

Lý Cảnh và Trịnh Chức tới trước Tiêu Thái hậu, hành lễ nói: “Nhi thần gặp qua mẫu hậu!”

“Cảnh nhi, A Chức, mau mau đứng lên, về là tốt rồi!” Giọng điệu vui tới sắp khóc của Tiêu Thái hậu cất lên.

Tề Ngọc Yên cũng nhanh chóng hành lễ. Mặc dù bụng nàng hơi lớn, nhưng nàng vẫn hạ người hành lễ theo quy củ, ánh mắt lại nhìn chằm chằm xuống đất, không muốn nhìn hình ảnh

chàng và nàng ta nắm tay nhau.

Nhanh chóng, nàng liền nghe được hần nhẹ nhàng nói với mình: “Tề phi hãy bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên tạ ân, Thu Sương vội tiến lên đỡ nàng dậy.

Lúc Tề Ngọc Yên ngẩng lên, đã trông thấy Lý Cảnh và Trịnh Chúc sóng vai tới trước mặt bách quan, cất cao giọng nói: “Các khanh gia bình thân!”

“Tạ Hoàng thượng!” Tiếng bách quan tạ ơn vang lên đồng đều.

Lý Cảnh đứng bên cạnh Trịnh Chúc, mỉm cười với bách quan nói: “Chư vị ái khanh chờ lâu một hồi rồi, có việc để mai tính, về nghỉ ngơi sớm đi!”

“Dạ! Chúng thần cung tiễn Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu.” Bách quan lại một lần nữa hô vang tạ ơn.

Trong lúc đó, hai tay Lý Cảnh và Trịnh Chúc vẫn nắm lấy nhau.

Nhìn Trịnh Chúc mỉm cười đứng bên Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên không nén nổi đau đớn trong lòng.

Phải rồi, cho dù Lý Cảnh có sủng ái nàng ra sao, thì Trịnh Chúc mới là thê tử của chàng. Có thể cùng chàng sóng vai đứng trên đỉnh thiên hạ, vĩnh viễn chỉ có thể là nàng ta.

Không lời báo trước, mắt nàng nhòe dần đi.

Lý Cảnh và Trịnh Chúc hơi gạt đầu với bách quan, sau đó một trái một phải bên Tiêu Thái hậu đi vào trong Hưng Khánh môn, lúc này bách quan mới tản đi như nước chảy.

Nàng ngây ngốc nhìn bóng lưng của hần, từ khi hần trở về chưa từng nhìn nàng lấy một cái.

Trong phút chốc, nàng cảm giác như bị đập xuống hầm băng, lạnh buốt từ đầu đến chân.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Đau lòng

Giữa lúc Tề Ngọc Yên đang ngây ngốc dõi theo bóng hình Lý Cảnh và Trịnh Chúc, giọng nói vui sướng của một cô gái vang lên: “Tề tỷ tỷ!”

Nghe thấy tiếng nói, Tề Ngọc Yên quay đầu lại thì bất gặp La Xảo Nhi đang chạy thoăn thoắt tới trước mình, túm chặt lấy đôi tay nàng, cười nói: “Tề tỷ tỷ, lâu rồi không gặp tỷ.”

“Ừ, hơn ba tháng rồi còn gì.” Tề Ngọc Yên cười nói.

La Xảo Nhi yên lặng nhìn cái bụng của Tề Ngọc Yên, sau đó nàng reo lên mừng rỡ nói: “Tề tỷ tỷ, bụng tỷ đã lớn đường này rồi sao.”

“Bảy tháng đến nơi rồi, phải lớn chứ.” Tề Ngọc Yên xoa xoa bụng mình, ngẩng đầu nhìn La Xảo Nhi, trêu mếu cười: “La thuận nghi, chuyển đi này của các muội có êm xuôi không?”

“Vô cùng thuận lợi, quang cảnh Thái Sơn đẹp lắm ấy, nhất là ngày hôm nọ, khiến người ta cứ như ở trong tiên cảnh vậy.” Kể tới đây, La Xảo Nhi mang vẻ tiếc nuối, “Đáng tiếc Tề tỷ tỷ không đi cùng, nếu tỷ đi chắc chắn sẽ thích Thái Sơn.”

“Biết làm sao được.” Tề Ngọc Yên tươi cười, nói, “Sẽ có cơ hội đi mà.”

Đúng lúc này, một chất giọng trầm ấm của nam tử vang lên: “La thuận nghi, tiểu nhân mang sóc tới đưa cho người.”

Nghe thấy, Tề Ngọc Yên hơi giật nảy mình, ngẩng đầu lên thì thấy Chung Dục đang cầm một chiếc giỏ trúc đứng trước mặt mình. Chiếc giỏ trúc trong tay kia, có nhốt một con sóc bị thương đang chạy tán loạn trong giỏ.

Thấy Tề Ngọc Yên nhìn mình, Chung Dục ngẩng người, ánh mắt lướt qua cái bụng của Tề Ngọc Yên, sau đó hành lễ, cung kính nói: “Tiểu nhân gặp qua Tề phi nương nương.”

“Chung thị vệ miễn lễ.” Tề Ngọc Yên gạt đầu mỉm cười.

“Tạ Tề phi nương nương.” Chung Dục đứng lên, sau đó dâng giỏ trúc cho La Xảo Nhi: “La thuận nghi, tiểu nhân giao con sóc này lại cho người.”

La Xảo Nhi mở lớn đôi mắt long lanh, nhìn Chung Dục hỏi: “Chung thị vệ, vết thương của nó khỏi rồi chứ?”

“Hồi thuận nghi, vết thương của nó cơ bản đã khỏi rồi ạ.” Chung Dục cúi đầu trả lời.

“Ừm, đã làm phiền Chung thị vệ rồi.” La Xảo Nhi cười híp mắt nhận lấy giỏ trúc.

“Tiểu nhân cáo lui!” Chung Dục hành lễ.

La Xảo Nhi ngẩng đầu, dịu dàng nói với Chung Dục: “Nếu vết thương của nó chưa lành hẳn, ta lại tìm người nhé!”

Nghe vậy, mặt Chung Dục hơi biến sắc, sau đó cúi đầu hồi đáp: “Nếu thuận nghi có việc, tiểu nhân chờ đợi sai phái bất cứ lúc nào!” Sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Tề Ngọc Yên một lúc, sau đó xoay người rời đi.

Bị Chung Dục nhìn lăm lăm như vậy, Tề Ngọc Yên cảm thấy có hơi không được thoải mái, vội quay mặt đi, lại trông thấy Lương Tử Vân và Phan Dữu Quân đang đi thẳng về phía mình.

Thấy Tề Ngọc Yên, Lương Tử Vân và Phan Dữu Quân hành lễ với nàng.

“Lương tiếp dư, Phan quý nghị, hữu lễ.” Tề Ngọc Yên nhanh chóng nói.

Phan Dừ Quân nhìn chăm chăm vào bụng của Tề Ngọc Yên, sau đó ngẩng đầu, cười nói: “Khí sắc của Tề phi nương nương có vẻ rất tốt!”

Bởi nguyên nhân kiếp trước, Tề Ngọc Yên không muốn để ý tới nàng ta, nghe nàng ta nói vậy, chỉ hơi hột cười, nói: “Cảm ơn Phan quý nghị quan tâm, ta vẫn luôn mạnh khỏe.” Sau đó liền quay sang, nhìn sóc nhỏ trong giỏ trúc của La Xảo Nhi, cười nói, “La thuận nghị, bé sóc này từ đâu mà có thế? Đáng yêu quá!”

“Trên đường lên núi Thái Sơn, muội phát hiện bé sóc này bị thương, mắc ở trên cây. Nên muội gọi Chung thị vệ tới cứu nó xuống.” Ngón tay của La Xảo Nhi nhẹ nhàng gãi gãi trên đầu sóc nhỏ, cười nói: “Lúc đầu nó sợ lắm, sau hiểu được muội và Chung thị vệ tới cứu nó, nên rất nghe lời bọn muội.”

“Thế ư?” Tề Ngọc Yên nờ nụ cười.

Thấy Tề Ngọc Yên chỉ lo nói chuyện với La Xảo Nhi, không để ý tới mình và Phan Dừ Quân, Lương Tử Vân hừ nhỏ một tiếng, nói với Phan Dừ Quân: “Phan quý nghị, chúng ta cần gì nói thêm nữa, hồi cung thôi.”

“Ừ.” Phan Dừ Quân gật đầu, sau đó nói với Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi: “Tề phi nương nương, La thuận nghị, chúng ta về cung trước.”

“Dạ.” La Xảo Nhi cười híp mắt gật đầu.

“Các người cứ đi trước đi, lát chúng ta đi.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu cười.

Lương Tử Vân kéo tay Phan Dừ Quân, vừa đi vừa lớn tiếng hỏi: “Phải rồi, Phan quý nghị, tối qua cô với Hoàng thượng chơi cờ, rốt cuộc ai thắng thế?”

“Vẫn chưa đánh xong mà.” Phan Dừ Quân cười nói, “Hoàng thượng nói, hôm khác đánh tiếp!”

Nghe cuộc nói chuyện của Lương Tử Vân và Phan Dừ Quân, Tề Ngọc Yên cảm giác người mình cứng đờ.

Tối qua, chàng với Phan Dừ Quân chơi cờ với nhau ư?

Nhớ tới lần trước cùng Lý Cảnh tới Huyền Tước sơn săn bắn, chàng đã nảy sinh tình cảm với mình khi chơi cờ. Còn lần này, chàng lại chơi cờ với Phan Dừ Quân, chàng cũng sẽ sinh tình ý với à ta ư?

Nghĩ tới vừa rồi hấn nắm tay Trịnh Chúc, lập tức rời đi, không thèm nhìn nàng một lần, lòng nàng đau đớn vô cùng.

Chẳng lẽ, thật sự đúng như lời phụ thân nói, chuyển đi tới Thái Sơn này, đã thay đổi mọi chuyện sao?

Thấy sắc mặt Tề Ngọc Yên càng lúc càng âm đạm, La Xảo Nhi hoảng sợ hỏi: “Tề tỷ tỷ thấy khó chịu à?”

Tề Ngọc Yên bình tĩnh lại, gượng cười với La Xảo Nhi, nói: “Không sao cả, La thuận nghị, chúng mình hồi cung thôi.”

“Dạ.” La Xảo Nhi vội đưa giỏ trúc đựng sóc nhỏ cho cung nữ bên cạnh cầm, bản thân thì bước tới đỡ Tề Ngọc Yên đi về phía Hưng Khánh môn.

“La thuận nghị, lần này tới Thái Sơn, Hoàng thượng đối đãi với các người tốt không?” Tề Ngọc Yên thuận miệng hỏi.

“Rất tốt ạ.” La Xảo Nhi cười thành tiếng, tiếp tục nói, “Chẳng qua, mặc dù lần này cùng Hoàng thượng đi Thái Sơn, cơ hội muội gặp mặt Hoàng thượng còn ít hơn hồi đi Huyền Tước sơn.”

Nghe đến đó, Tề Ngọc Yên hơi nhẹ nhõm trong lòng.

“Có điều, Hoàng hậu nương nương và Phan tỷ tỷ với Hoàng thượng cùng với nhau nhiều hơn chút.” La Xảo Nhi nói.

Tề Ngọc Yên vừa nghe, tâm vốn được hạ xuống lại treo lên, “Nhiều hơn chút là thế nào?”

“Phan tỷ tỷ chơi cờ khá tốt, nhiều ngày nay Hoàng hậu luôn gọi Phan tỷ tỷ cùng tới chơi cờ với Hoàng thượng đó.” La Xảo Nhi nói, “Nghe nói tới hôm qua Hoàng thượng còn sai người truyền Phan tỷ tỷ tới lầu người chơi cờ cơ.”

Tề Ngọc Yên nặng trĩu lòng.

Bước vào Hưng Khánh môn, nhìn nghi lễ đứng chờ ở bên, La Xảo Nhi vội vàng nói: “Tề tỷ tỷ, lên liền đi! Hiện giờ tỷ đang mang thai, không thể đứng lâu, nên về cung sớm nghỉ ngơi!”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gật đầu cười, nói, “La thuận nghị đường xa mệt nhọc, cũng về nghỉ sớm đi!”

“Cảm ơn Tề tỷ tỷ quan tâm.” La Xảo Nhi réo rất đáp, đỡ Tề Ngọc Yên lên liền ngồi ổn định, rồi bản thân mới đi tới một chiếc nghi lễ khác ngồi.

Ngồi trên lễ, Tề Ngọc Yên từ từ thu lại nụ cười, chỉ cảm thấy giờ này lòng dạ đã sớm loạn như ma.

Hơn ba tháng qua, giữa Lý Cảnh và Trịnh Chúc, Phan Dừ Quân đã có chuyện gì?

Trở về Trọng Hoa cung, nàng liền bảo Thu Sương tới Càn Dương cung xem Lý Cảnh có ở trong cung không. Nếu như hấn ở đây, nàng hận không thể lập tức chạy tới trước mặt hấn, hỏi hấn cho rõ ràng.

Thu Sương ra ngoài một lúc, trở về báo Lý Cảnh không về Càn Dương cung mà cùng Trịnh Chúc ở lại Nhân Thọ cung, dùng bữa tối cùng với Tiêu Thái hậu.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên buồn rầu trong lòng. Ba tháng không gặp, cũng chẳng thèm liếc nàng một cái, chàng không nhớ nàng ư? Hay là trong lòng chàng, đã có ai khác, không còn quan tâm tới mình nữa?

Hoàng đế hỏi cung, Thái hậu làm tẩy trần cho Đế - Hậu, nhưng không gọi tần phi theo cùng. Có lẽ bà cũng nhận ra điểm khác thường, không muốn người khác tới quấy rầy.

Nước mắt bắt chọt dâng lên.

Nhưng nàng vẫn chưa hết hy vọng!

Nàng không tin Lý Cảnh sẽ tuyệt tình với mình như thế, nên bảo Mai Hương đứng chờ trước cửa cung, nếu thấy Lý Cảnh đến, nhanh chóng tới báo!

Trong lòng nàng vẫn cảm giác, chàng nhất định sẽ đến.

Nhưng chờ đến khi trời đã nhá nhem tối, Lý Cảnh vẫn chưa đến.

Trúc Vận thấy bộ dạng khổ sở của Tề Ngọc Yên, cảm thấy ngây ngốc chờ đợi như vậy cũng không phải cách, nên ra ngoài tìm hiểu xem. Chẳng bao lâu, Trúc Vận trở về, liền giận dữ nói với Tề Ngọc Yên: “Nurong nurong, cô tốt hơn đừng đợi Hoàng thượng nữa, người sẽ không tới đâu, cô nên nghỉ sớm đi.”

Nghe vậy, nàng giật mình, hỏi: “Tại vì sao?”

Trúc Vận có vẻ như không bình tĩnh nổi, tức tối nói: “Nô tỳ vừa mới tới Càn Dương cung hỏi, Hoàng thượng đã về Càn Dương cung từ lâu rồi. Nô tỳ còn nghe, Phan quý nghi vừa mới tới Càn Dương cung nữa.”

Tề Ngọc Yên cứng đờ cả người.

Lời Trúc Vận tựa như một đạo sấm sét, giáng thẳng vào lòng nàng.

Sau khi hấn trở về, không hề tới gặp mình, mà lại gọi Phan Dữu Quân tới làm bạn.

Nghĩ đến đây, nàng cắn môi, chiếc khăn lụa xoắn vặn trên ngón tay, mười ngón tay bị xoắn đến đau.

Nhưng nỗi đau này, chẳng bị được với đau đớn trong lòng nàng.

Thoáng chốc, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt, rơi xuống từ đôi mắt nàng, nàng nức nở khóc.

“Nurong nurong, cô đừng vậy mà!” Trúc Vận thấy nàng như kia, hơi hoảng loạn, vội vàng khuyên nhủ: “Cô phải chú ý đứa bé trong bụng chứ.”

Trúc Vận không nói chuyện này ra, Tề Ngọc Yên vẫn chưa cảm thấy gì. Trúc Vận vừa nói thì nàng thật sự cảm thấy bụng có hơi quặn đau.

Nàng dùng tay nhẹ nhàng ôm bụng mình, trong lòng có hơi hốt.

Nếu như Lý Cảnh thật sự thay lòng, nàng ở trong cung chỉ có thể dựa vào đứa nhỏ trong bụng mình đây thôi.

Nghĩ đến đây, nàng cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình, thu lại nước mắt, trong lòng nhủ thầm, con yêu, nhất định con không được xảy ra chuyện, nếu phụ thân con không cần mẫu thân, không cần con nữa, còn có hai mẹ con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau. Con không được xảy ra chuyện nhé.

Trúc Vận thấy sắc mặt Tề Ngọc Yên không tốt, vội vàng đỡ nàng, khuyên nhủ: “Nurong nurong, cô vẫn nên về giường nằm đi.”

Sắc mặt Tề Ngọc Yên tái nhợt, chậm rãi gật đầu.

Trúc Vận dìu nàng tới bên giường, đỡ nàng chầm chậm nằm xuống, rồi mới lên tiếng: “Nô tỳ đi nấu chút thuốc an thai cho nurong nurong nhé.”

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên yếu ớt trả lời lại.

Trúc Vận không dám chậm trễ, gọi Mai Hương tới trông coi Tề Ngọc Yên, bản thân vội vã đi nấu thuốc an thai.

Trông thấy đáng về Tề Ngọc Yên, Mai Hương càng lo lắng không thôi, khuyên lon: “Nurong nurong, cô đừng sốt ruột, Hoàng thượng, người, người...” Nghĩ tới Lý Cảnh chiều Phan Dữu Quân, cũng chẳng biết nên an ủi Tề Ngọc Yên như nào nữa.

Nghe Mai Hương cố gắng giải thích, Tề Ngọc Yên cảm thấy trong lòng càng thêm chua xót, nàng nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Mai Hương, em ra ngoài trước đi, ta có phiền muộn trong lòng, muốn ở một mình yên tĩnh một lúc.”

“Nurong nurong, cô như vậy, sao nô tỳ có thể yên tâm để người lại một mình trong phòng được? Nô tỳ vẫn nên ở trong đây chăm sóc cô.” Mai Hương lau chùi nước mắt nói.

“Ta không sao, em ra ngoài đi, ta yên tĩnh một lúc là ổn mà.” Bình tĩnh lại, Tề Ngọc Yên nói tiếp, “Có việc gì ta khác gọi em.”

“Vậy, được. Nurong nurong, nô tỳ canh chừng ở ngoài phòng, nurong nurong có việc cứ gọi nô tỳ.” Mai Hương đành phải nói.

“Ừ.” Tề Ngọc Yên nhắm mắt gật đầu.

Nghe tiếng Mai Hương ra ngoài cửa, nước mắt không cầm được lại chầm chậm trượt xuống.

Nước mắt theo gò má, chảy xuống gối gấm, thấm ướt gối.

Ngày trước, mình không muốn được sủng, hấn cố tình tới trêu chọc nàng, khiến nàng lại giao hết tấm chân tình này cho hấn một lần nữa. Giờ, nàng nghĩ thông suốt, muốn giữ lấy hấn, không bao giờ buông tay, thì hấn lại muốn dứt bỏ rồi đi.

Càng khiến nàng cảm thấy xót xa hơn, kiếp trước, trước khi nàng bị người hãm hại, bị hấn bắt gian, trong lòng hấn chỉ có một mình nàng, mà kiếp này, hiện tại hấn đã thay lòng rồi.

Nghĩ đến đây, nước mắt càng tuôn ra ào ạt.

Như vậy cũng tốt, vốn nàng không muốn được sủng ái. Giờ như này, chẳng phải đúng theo ý nguyện của nàng ư? Không được sủng, làm một lãnh phi thì có sao chứ?

Nàng sờ bụng mình. Coi như thất sủng thì sao? Dầu nàng không có hấn, nhưng nàng còn có đứa con của mình. Làm một lãnh phi, cùng con sống qua năm tháng yên bình, kỳ thật, cũng rất tốt mà nhỉ?

Không sủng không ghen ghét, nói không chừng như thế, Phan gia sẽ tha cho con mình và cả nhà Tề thị chăng?

Nghe đến đây, nàng gạt nước mắt, khụt khịt cái mũi, muốn thu lại nước mắt.

Đột nhiên, một giọng nói kinh ngạc vang lên: “Ngọc Yên, nàng đang khóc ư?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, nàng sùng sốt trong giây lát, rồi nhanh chóng ngồi dậy ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Mây tan

Trong ánh đèn lò mờ, hấn chậm rãi tiến lại gần.

Tề Ngọc Yên ngồi ở trên giường, nhìn bóng dáng cao lớn đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, cả người ngây dại.

Hấn đi đến trước mặt nàng, cúi đầu, hơi chau mày, yên lặng quan sát nàng rồi hỏi: “Ngọc Yên, nàng làm sao thế? Tại sao mà khóc?”

Nghe thấy giọng nói của hấn, nàng mới xác định được đó, thật sự là chàng! Chàng thật sự đã tới! Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, túi hờn nước mắt lại tuôn chảy rờn rờn lần nữa, che miệng phát ra âm thanh nức nở.

Hấn hoảng hốt, ngồi xuống cạnh bên nàng, kéo nàng vào lòng, khẽ giọng nói: “Ngọc Yên, nàng đừng khóc! Đã xảy ra chuyện gì? Nói với ta mau!”

Nàng tựa vào ngực hấn, chỉ mãi khóc chứ không nói ra một lời nào.

“Ngọc Yên, đừng khóc nữa, nàng nói đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thấy Tề Ngọc Yên vẫn chỉ khóc không nói câu nào, hấn sốt ruột kêu lên, “Ngọc Yên, nàng không nói tiếng nào như thế là muốn ta sốt ruột tới chết à?”

Sau một lúc, nàng mới thút thít nói: “Thiếp, thiếp tưởng rằng, tưởng rằng chàng, chàng không tới?”

Nghe vậy, hấn ngẩn ra, sau đó cười rộ, “Ra là vì việc này ư?”

“Hu hu!” Trả lời hấn, vẫn là tiếng nức nở của nàng.

“Đồ ngốc này, sao ta lại không đến được chứ?” Hấn ôm chặt lấy nàng, thấp giọng nói, “Nàng không biết mấy tháng qua ta nhớ nàng tới mức nào đâu, đêm nào ta nằm trên giường một mình, khát khao mình có đôi cánh dài, bay trở về để gặp nàng đó.”

“Thế sao chàng muộn vậy mới tới?” Nàng lau nước mắt, hỏi.

“Ngọc Yên.” Hấn thờ dài một hơi, nói, “Ngoài việc là trượng phu của nàng, ta vẫn là Hoàng đế Đại Hiên, ta đi ba tháng, dù sao cũng phải xử lý xong một vài công chuyện quan trọng rồi mới có thể tới gặp nàng chứ.”

“Hoàng Thượng lừa người!” Nàng chua chát nói.

“Sao ta gạt nàng chứ?” Hấn sùng sốt.

“Thần thiếp lại nghe nói Hoàng thượng gọi Phan Dữu Quân tới Càn Dương cung.” Nàng nói.

“Ta đâu có gọi cô ấy!” Hấn hơi kinh ngạc, sau đó như sực nhớ ra điều gì đó, cười lớn, giải thích với nàng, “Tối qua ta và cô ấy có đánh một ván cờ mà chưa xong, ta chỉ thuận miệng nói hôm khác chúng ta đánh tiếp. Không ngờ đêm nay cô ấy lại tự mình chạy tới Càn Dương cung, nói muốn chơi nốt ván cờ đang dở đêm qua cùng ta. Ta vừa nghe, ngay cả mặt mũi đều không nhìn, đã đuổi cô ấy đi rồi.”

“Vậy tối qua vì sao chàng muốn chơi cờ với nàng ta?” Nàng bắt mắt hỏi.

“Mấy ngày trước buồn chán quá, lúc cô ấy chơi cờ với Lục đệ, ta ở bên ngồi xem vài lần, cảm thấy cô ấy xuống cờ không tệ lắm, nên đánh với cô ấy hai ván cờ. Đêm qua ta trần trọc không ngủ được, Lục đệ lại trở về gấp trong đêm, không ai ở bên nên ta đành gọi cô ấy qua chơi cờ với ta giết thời gian. Chẳng qua chỉ đánh một nửa, ta thấy đêm đã khuya, nên bảo cô ấy về đi.” Nói xong hấn thăm thẳm thì bên tai nàng: “Tối qua chỉ ngủ có một mình thôi.”

Mặt nàng đỏ bừng, hỏi vặn lại: “Vậy tại sao chàng khó ngủ hả?”

“Bởi vì nàng đó.” Hấn cười.

“Liên quan gì tới thiếp?” Nàng bĩu môi.

Hấn nắm chặt lấy tay của nàng, cười nói: “Ta nghĩ tới hôm nay được gặp lại nàng, trong đầu toàn hình bóng nàng, làm thế nào cũng không vào giấc được.”

Nàng ngẩn ngơ, rồi nói tiếp: “Hoàng thượng gạt người!”

“Sao ta lại gạt nàng chứ?” Hấn hơi ngạc nhiên.

“Hôm nay lúc ở Hưng Khánh môn nghênh đón Hoàng thượng, trong mắt Hoàng thượng chỉ có Hoàng hậu, chẳng hề để mắt tới thần thiếp, sao có thể nhớ thần thiếp tới nỗi mất ngủ được chứ?” Nàng nói.

Hấn ngẩn ra, sau đó thờ dài một hơi, nói: “Dù sao Trịnh Chúc cũng là Hoàng hậu của ta, tất nhiên trước mặt mọi người phải làm ra bộ dạng Đế - Hậu tình thâm, làm gương cho thiên hạ. Việc này không liên quan đến tình cảm, chỉ là chính sự thôi. Hơn nữa, sao ta lại không nhìn nàng chứ, ta vừa xuống xe, trông thấy nàng đang quỳ trước mặt ta thì ta chỉ muốn ôm lấy nàng vào lòng. Nhưng lúc ấy ta không thể làm thế, ta vẫn phải có điểm cổ kị, nhất định phải làm ra dáng vẻ phu thê ân ái cùng Trịnh Chúc trước mặt đại thần.”

Thấy nàng không nói lời nào, hấn xoa xoa lưng nàng, nói: “Ngọc Yên, ta không chỉ là trượng phu của nàng, còn là Hoàng đế nữa, có một số việc, ta cũng là thân bất do kỷ.”

Phải, chàng là trượng phu của nàng, cũng là trượng phu của Trịnh Chúc, mà nàng thì không phải thế tử của chàng. Lần đầu tiên cảm thấy, thân phận bản thân lại bấp bênh đến thế. Nàng hơi khịt khịt mũi, không nói gì.

Hắn đẩy người nàng lên, yên lặng nhìn nàng rồi nói: “Ngọc Yên, giờ nàng vẫn còn giận ta?”

Nàng bình tâm lại, sau đó lắc đầu.

Hắn cười, lại kéo nàng vào trong lòng mình, khẽ giọng nói bên tai nàng: “Ngọc Yên, nàng biết gì không? Hôm nay, ta cực kỳ vui.”

“Vì sao?” Nàng ngửa đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Bởi vì, ta nhìn đáng vẻ ghen tuông quá mức vừa xong của nàng, thì ta biết, trong lòng nàng có ta.” Hắn nhỏ giọng cười nói.

Nàng mạnh mẽ: “Thiếp còn lâu mới ghen.”

“Được, được, nàng không ghen!” Hắn ôm chặt nàng, nhưng mặt lại mang ý cười.

Nàng lẳng lặng tựa vào ngực hắn, nhắm mắt lại, cũng không nói lời nào.

Hắn cúi đầu, hôn nhẹ lên trán nàng, “Ngọc Yên, nàng yên tâm, trong lòng ta có nàng, không chứa thêm ai nữa đâu.”

“Vậy thì, sau này chàng không được đánh cò với Phan Dữu Quân nhé.” Nàng bướng bỉnh nói. Nhớ tới Lý Cảnh và Phan Dữu Quân nói nói cười cười, uống trà chơi cò, nàng lại tức giận đầy bụng.

“Được! Về sau ta không chơi với cô ấy nữa!” Hắn cười, “Ta chỉ chơi cò với nàng thôi!”

“Ừm.” Nàng lên tiếng.

“Nương nương, thuốc an thai đã nấu xong ạ.” Đúng lúc này, Trúc Vận bưng chén thuốc đi vào.

Nghe tiếng Trúc Vận, Tề Ngọc Yên vội vàng rời khỏi ngực Lý Cảnh.

Trúc Vận đã được nghe Mai Hương kể lại chuyện Lý Cảnh tới đây trước đó, vừa mới vào cửa lại thấy hai người ôm ấp nhau, biết bây giờ đã mưa tạnh trời quang, không khỏi vui mừng trong lòng. Cô từ từ đi tới, hành lễ với hai người, cười nói: “Nương nương, nô tỳ cảm thấy, Hoàng thượng tới lúc này còn công hiệu hơn cả linh đan diệu dược nhé, chắc bây giờ nương nương khỏe hẳn rồi nhì, e là không cần món thuốc an thai này nữa đi?”

“Đừng có mà mồm mép tép nhảy.” Tề Ngọc Yên nóng mặt, trừng Trúc Vận.

Trúc Vận mỉm cười, cũng không nói thêm nhiều, liền cầm lấy chén thuốc, dâng lên cho Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên đưa tay nhận chén thuốc, ngửi thấy cái mùi đắng ngắt kia, lông mày hơi nhíu lại, sau đó mới uống thuốc.

“Ngọc Yên, nàng khó chịu à? Sao phải uống thuốc an thai?” Lý Cảnh khẩn trương hỏi.

“Vừa rồi bụng thần thiếp có hơi đau, nên Trúc Vận đi làm thuốc an thai cho thiếp.” Tề Ngọc Yên nói.

“Nương nương nghe nói Hoàng thượng gọi Phan quý nghi tới Càn Dương cung, tức tới đau bụng đó.” Trúc Vận che miệng cười nói.

“Lại lắm lời!” Tề Ngọc Yên lại trừng Trúc Vận, sau đó đưa chén sứ cặn sạch cho Trúc Vận, nói: “Em lui xuống trước đi.”

“Dạ.” Trúc Vận khúc khích cười lui xuống.

“Trúc Vận nói là thật ư? Nàng thật sự tưởng rằng ta gọi Phan Dữu Quân tới, khiến cho thân thể không khỏe?” Lý Cảnh quay sang, nhìn thẳng vào nàng.

Nàng cúi đầu, không nói gì.

“Ngọc Yên, sao nàng lại không tin tưởng ta vậy chứ?” Lý Cảnh vội vã nói, “Nàng như vậy, ảnh hưởng tới con thì sao đây?”

“Sau khi Hoàng thượng trở về, chẳng nói với thần thiếp một câu, đã cùng Hoàng hậu và Thái hậu tụ lại xum vầy vui vẻ, sau đó cũng không hề ngó ngang tới thần thiếp đã về Càn Dương cung. Trúc Vận tới Càn Dương cung tìm Hoàng thượng, lại nghe được Phan quý nghi tới Càn Dương cung. Hoàng thượng, việc này, chàng bảo thần thiếp phải nghĩ thế nào?” Nàng lại cắn môi, “Hoàng thượng, thần thiếp đã nói rồi, thần thiếp là đồ phụ.”

Nhìn bộ dạng ghen tuông của nàng, hấn giật mình, nhoen miệng cười: “Nhưng ta thích cái cô đồ phụ này.”

Nghe hắn nói vậy, nàng ngẩn ra, sau đó viền mắt hoen đỏ.

Hắn lại ôm nàng vào lòng, để đầu nàng tựa vào bên cổ, dịu dàng nói, “Thái hậu bảo ta và Hoàng hậu dùng bữa cùng người, nhưng không muốn gọi các nàng tới cùng, ta cũng đành phải theo người. Sau khi ra khỏi Nhân Thọ cung, ta chỉ nghĩ xử lý xong đồng việc kia rồi sẽ đến gặp nàng, nên mau chóng hồi cung. Về phần Phan Dữu Quân, ta cũng vừa mới giải thích cho nàng rồi đó.”

“Cũng tại Hoàng thượng không phải người tới truyền lời, bảo sao thần thiếp cứ suy nghĩ linh tinh.” Nàng nói.

“Phải, là ta không suy tính chu đáo.” Hắn ôm chặt nàng, nói, “Ngọc Yên, ta biết, đều do ta không tốt! Là ta khiến nàng hiểu lầm! Nàng đừng suy nghĩ lung tung, ta cam đoan, chuyện như thế sau này sẽ không xảy ra nữa đâu!”

Nàng vừa nghe thì nước mắt lập tức trào ra, nhỏ giọng khóc thút thít. Nhưng khác với khi này, hiện giờ lòng nàng lại mang hạnh phúc.

“Đừng khóc, cẩn thận ảnh hưởng tới thân thể.” Nói xong, hắn cúi đầu, hôn lên gò má ướt đầm của nàng.

“Ừm.” Nàng gật đầu, muốn ngăn nước mắt, nhưng một lúc sau mới ngừng được.

Hai người cứ ôm nhau trong yên lặng như vậy trong một lúc.

“Ngọc Yên, chúng mình nghỉ sớm thôi.” Hấn dịu dàng nói.

“Được.” Nàng gật đầu, “Để cung nhân hầu hạ Hoàng thượng rửa mặt trước đã.”

“Ta đã rửa mặt, thay tâm y ở Càn Dương cung rồi mới qua đây.” Hấn cười phiết đầu mũi nàng, “Không ngờ ta chỉ tới trễ một lát thôi, mà mới đến đã bắt gặp có người lên lút khóc lóc.”

Nghe vậy, nàng đỏ mặt, âm ức nói: “Giả mà trễ một lát, trễ tận mấy canh giờ nhé.”

“Ừ, là ta sai.” Hấn cũng không tranh biện cùng nàng, nhéo nhẹ gương mặt nàng, cười nói, “Nàng mau đi rửa mặt đi, ta chờ nàng.”

“Vâng.” Bấy giờ nàng mới ra ngoài, gọi Mai Hương và Trúc Vận đến hầu hạ nàng rửa mặt.

Đội nàng rửa mặt xong, vào trong phòng thì thấy hấn đã cởi áo ngoài, chỉ mặc tâm y đọc văn thư dưới ánh đèn. Thấy nàng tiến vào, hấn đặt văn thư xuống, tiến tới đón, kéo nàng lại.

Trúc Vận vừa thấy, vội thả tay ra, cúi đầu cười nói: “Vâng nô tỳ xin cáo lui.”

“Trúc Vận.” Lý Cảnh lên tiếng.

Trúc Vận sững sốt, mau chóng trả lời: “Không biết Hoàng thượng còn gì phân phó ạ?”

“Đứa bé trong bụng Ngọc Yên ổn chứ?” Hấn hỏi.

Trúc Vận nở nụ cười, nói: “Hoàng thượng yên tâm, thai của nương nương vẫn khỏe mạnh ạ.”

“Vậy khi này tại sao nàng lại đau bụng?” Hấn ngược mắt.

“Thật ra lúc này nương nương đau bụng, không phải do thân thể không khỏe, mà do tâm bệnh.” Trúc Vận nhìn Lý Cảnh, mỉm cười nói: “Nô tỳ nấu cho nương nương thuốc dưỡng thai, cũng chỉ là muốn lòng cô được thoải mái một chút thôi ạ.”

“Được rồi, Trầm đã biết.” Lý Cảnh sáng tỏ, mỉm cười nói, “Người đi xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.” Trúc Vận hành lễ rồi lui xuống.

Tề Ngọc Yên ngửa đầu nhìn Lý Cảnh, mỉm cười nói: “Hoàng thượng đang lo lắng cho con à?”

“Ta lo lắng là nàng ấy.” Hấn nghiêng đầu, thăm thẳm bên tai nàng.

Nàng ngẩng ra, trong lòng lại hạnh phúc vô vàn.

Hấn bế nàng đến bên giường, cởi áo ngoài cho nàng, đỡ nàng nằm xuống, sau đó cũng lên giường, ôm lấy nàng từ sau lưng.

“Ngọc Yên, hơn ba tháng, cuối cùng ta cũng có thể ở cạnh bên nàng như vậy.” Hấn chôn mũi vào cổ nàng, nhẹ nhàng hít hà mùi hương bồ kết thơm dịu tỏa ra từ mái tóc nàng.

Nàng bắt lấy cái tay đang vòng bên hông mình của hấn, về mặt thỏa mãn cùng hạnh phúc: “Hoàng thượng đi đường mệt nhọc, mau ngủ đi.”

“Ừ.” Hấn lên tiếng.

Sau đó hai người đều im lặng, rất nhanh hô hấp của hấn đã vừa sâu vừa dài. Nhanh vậy đã ngủ rồi sao? Nàng giật mình, sau đó đáy lòng cười rộ một trận.

Nghe tiếng hít thở đều đều của hấn phát ra bên cạnh mình, ngửi mùi hương quen thuộc trên cơ thể hấn, nàng cảm thấy thật bình yên, những rối rắm giày vò ban ngày kia đã sớm tan thành mây khói, thật nhanh cũng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ăn khuya

Tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Tề Ngọc Yên phát hiện mình và Lý Cảnh vẫn duy trì tư thế lúc chìm vào giấc ngủ đêm qua. Nàng ngáy ngốc, chẳng lẽ cả hai người chẳng cựa quậy gì suốt đêm sao?

Nàng khẽ khàng thả bàn tay đang vòng bên hông mình xuống, sau đó nhẹ nhàng xoay người lại, đối mặt với hấn.

Chàng đang nhắm mắt, về mặt an bình.

Nàng nhìn không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hấn.

Lúc ngón tay nàng lướt qua bờ môi hấn, hấn bất ngờ mở mắt, trông thấy nàng mang ý cười nồng đậm nhìn mình, tay vẫn đặt trên môi mình. Hấn ngẩn ra, sau đó khóe miệng cong lên, tính ôm lấy nàng. Nào ngờ, hấn mới hơi ôm thì đụng ngay cái bụng của nàng.

Bấy giờ hấn mới nhớ, bụng của nàng đã không còn nhỏ nữa, đang chấn hấn, khiến hấn cơ bản không lại gần được. Hấn hơi bực nói: “Oái con này thật vương vãi!”

Nàng trừng hấn: “Không được nói con thiếp như thế.”

Hắn ngơ ngác, sau đó làm bộ dạng đau khổ: “Ngọc Yên, bây giờ con còn chưa ra đời, nàng đã ghét bỏ ta thế rồi, nếu sinh ra, e rằng nàng chẳng thèm quan tâm tới ta chút.”

“Tất nhiên thần thiếp sẽ không rồi!” Nàng lắc đầu.

“Thật ư?” Hắn mừng rỡ.

“Đúng thế, thiếp còn muốn có thể thêm vài đứa nữa, không để tâm tới Hoàng thượng, một mình thiếp sinh kiểu gì?” Nàng cười nói.

Lý Cảnh: “...”

Nàng mím môi.

Hắn giả vờ tức giận, nhẹ nhàng xoa eo nàng: “Nàng coi ta là thứ gì hả?”

Nàng bị hắn làm có chút ngứa, vừa tránh né vừa cười ha ha nói: “Tất nhiên là, tất nhiên là cha của đứa bé rồi.”

“Cha của đứa bé?” Hắn giật mình, sau đó cười nói: “Vậy thì được.” Tay cũng dừng lại.

Nàng nhìn hắn, mím cười không nói.

Lúc này, tiếng của Thường Hải trầm thấp truyền đến từ ngoài cửa: “Hoàng thượng, đã tới giờ lâm triều rồi ạ.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên vội chống người dậy chuẩn bị rời giường: “Thần thiếp hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo.”

“Nàng nằm xuống.” Hắn nhấn vai nàng xuống, nói, “Bây giờ nàng đang mang thai, ngủ thêm chút nữa đi, có Thường Hải hầu hạ ta là được rồi.”

Nàng nhắm mắt, sau đó gật đầu cười nói: “Dạ.”

Hắn sắp lại, hôn nhẹ lên má nàng một cái rồi nói: “Mấy ngày tới sợ là sẽ hơi bận chút, nàng đừng chờ ta dùng bữa, có thời gian ta sẽ qua.”

“Được.” Nàng mím cười đáp.

Nhìn hắn đứng lên, ra cửa. Nàng quần mình trong chăn, ngửi mùi hương của hắn lưu lại, trong lòng ngọt ngào.

Thật tốt, mọi thứ vẫn không thay đổi! Chàng, vẫn chính là chàng!

Bởi vì Lý Cảnh ra ngoài hơn ba tháng, công chuyện trong triều tích thành một đống chờ hắn xử lý. Nên vừa mới trở về, ngày nào cũng bận tới mất tối mũi, thường xuyên tới tận đêm khuya mới xử lý xong công chuyện.

Mỗi tối Tề Ngọc Yên luôn ở Trọng Hoa cung chờ hắn. Có mấy lần Lý Cảnh tới, trông thấy Tề Ngọc Yên đang tựa ngủ trên tháp. Hắn nghĩ nàng mang thai vất vả, và lại phụ nữ mang thai lại thích ngủ, nên bảo nàng đừng chờ hắn nữa, bản thân ngủ trước đi.

Mới đầu Tề Ngọc Yên không chịu, nhưng theo đà lớn của cái bụng từng ngày, nàng cũng có chút trụ không nổi, nên hàng ngày không đợi hắn nữa mà đi ngủ trước. Nhưng Tề Ngọc Yên ngủ rất dễ tỉnh giấc, bất cứ khi nào Lý Cảnh tới, vừa lên giường nàng sẽ tỉnh lại, sau đó sẽ rất khó để ngủ lại.

Vì muốn Tề Ngọc Yên có thể ngủ yên giấc, Lý Cảnh quyết định về Càn Dương cung, ngủ một mình. Lúc rồi rảnh tới thăm nàng, nhưng có khi bận tới mức muộn quá, nghĩ nàng đã ngủ thì sẽ không qua nữa.

Ngày hôm đó, Tề Ngọc Yên vừa tỉnh giấc, liền cảm thấy trong lòng bị nỗi buồn xâm chiếm.

Bởi vì, ở kiếp trước, hôm nay là ngày Huyền Nhi chào đời.

Nàng xoa bụng mình, đứa bé này giờ mới được tám tháng, phải hai tháng nữa mới có thể sinh.

Còn Huyền nhi của nàng, cũng sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Nghĩ đến đây, mũi nàng cay cay, nước mắt chọt dâng lên.

Mai Hương nghe được tiếng động trong phòng, vội vào phòng chuẩn bị hầu hạ Tề Ngọc Yên rời giường, lại bất gặp Tề Ngọc Yên đã dậy rồi, đang ngồi ở mép giường, hai mắt rơi lệ.

Cô hốt hoảng, bước tới hỏi: “Nương nương, cô sao thế?”

Thấy Mai Hương tiến vào, nàng gạt vội nước mắt, cười cười, nói: “Ta không sao.”

“Không phải nương nương nhớ Hoàng thượng chứ?” Mai Hương suy nghĩ Lý Cảnh đã mấy ngày không tới, bèn cười nói, “Hoàng thượng bận bận quá, vài ngày nữa chắc có thể ngày ngày tới thăm nương nương.”

Nghe Mai Hương nhắc tới Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên ngẩng ra.

Chàng là phụ thân của Huyền Nhi, yêu thương Huyền Nhi đủ điều, không biết chàng ra trận trở về, không gặp được Huyền Nhi, liệu có đau lòng muốn chết giống mình không? Bây giờ, đột nhiên nàng thật muốn được nhìn thấy Lý Cảnh, cho dù kiếp này chàng không biết tới sự tồn tại của Huyền Nhi, coi như mình không thể kể cho chàng về Huyền Nhi, nàng cũng muốn ở cạnh bên chàng, trong lòng âm thầm tưởng nhớ về đứa bé gắn kết huyết mạch của nàng cùng chàng.

Nhưng mình nên tìm chàng vào thời điểm nào?

Buổi sáng chắc chắn không được, chàng phải thượng triều, xong còn phải xử lý công việc. Buổi chiều chàng cũng phải nghị sự với các đại thần ở Sùng Tâm điện. Thời điểm sau bữa tối chàng sẽ một mình đọc công văn, chắc sẽ rảnh rang được một chút.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên ngừng đầu nói với Mai Hương: “Mai Hương, chuẩn bị giúp ta một ít nguyên liệu nấu ăn, ta muốn làm điểm tâm cho Hoàng thượng ăn đêm.”

Mai Hương sùng sốt: “Nương nương, cô muốn làm điểm tâm bây giờ ạ? Cô mang thai lớn vậy, sợ sẽ mệt cô.”

Tề Ngọc Yên cười cười, nói: “Không sao, ta làm đơn giản là được, đêm nay ta mang tới cho Hoàng thượng.” Thấy Mai Hương có vẻ vẫn có chút do dự, nàng lại nói, “Và lại, không phải ta còn có em giúp đỡ sao?”

Ngừng một lát, cuối cùng Mai Hương gật đầu, nói: “Không biết nương nương muốn làm thứ gì, nô tỳ đi chuẩn bị.”

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, nói: “Làm sủi cảo bí đao thủy tinh đi.” Kiếp trước chàng cực kì thích ăn món sủi cảo bí đao thủy tinh mình làm, kiếp này chàng vẫn chưa được thưởng thức qua đâu.

“Món đấy rất tinh xảo, làm đồ ăn khuya cho Hoàng thượng rất hay.” Mai Hương cười nói: “Nương nương còn có thể ngồi làm sủi cảo.”

“Vậy em nhớ chuẩn bị nhanh chút, nhân bánh sẽ do ta tự trộn.” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Dạ, nương nương.” Mai Hương đáp.

Đến khi Tề Ngọc Yên nghỉ trưa dậy, liền bảo Mai Hương lấy nguyên liệu làm sủi cảo bí đao thủy tinh tới.

Mai Hương gọi người mang một cái thớt đơn giản vào phòng Tề Ngọc Yên, cầm luôn cả lồng hấp tới, đặt bên cạnh cái thớt.

Món sủi cảo bí đao thủy tinh này là điểm tâm Tề Ngọc Yên thường xuyên làm ở Mi Dương, nhìn qua rất tinh tế, mà làm cũng không phức tạp.

Mai Hương đã chọn được một quả bí đao lớn từ trước, thái bí đao thành từng lát mỏng, trần qua nước sôi để bí đao mềm rồi vớt ra.

Nhân bánh do chính Tề Ngọc Yên trộn. Nàng cho cả rốt, nấm hương, hành hoa, thịt vào cùng nhau, rồi thêm gia vị vừa đủ, trộn đều sau đó đưa cho Mai Hương mang tới thiện phòng đào chín, rồi mang về để sẵn.

Thấy nguyên liệu đã chuẩn bị xong hết, Tề Ngọc Yên rửa tay, ngồi xuống trước tấm thớt. Chỉ thấy nàng thuần thục rắc một ít bột mịn lên một mặt miếng bí đao, sau đó đặt nhân bánh vào chính giữa, gấp góc đối lại, nhẹ nhàng vỗ dính. Cứ thế, một chiếc sủi cảo bí đao thủy tinh được làm xong.

Thoạt nhìn làm sủi cảo bí đao thủy tinh có vẻ đơn giản, nhưng công đoạn rắc bột mịn đòi hỏi phải có kỹ thuật, quá nhiều sẽ ảnh hưởng tới vị, quá ít sẽ không dính chắc. Chẳng qua kiếp trước Tề Ngọc Yên thường làm món sủi cảo bí đao thủy tinh này cho Lý Cảnh ăn, nên làm vô cùng nhuần nhuyễn.

Tề Ngọc Yên đặt miếng sủi cảo bí đao thủy tinh đã làm xong vào lồng hấp, rồi làm cái tiếp theo. Chưa tới một canh giờ, trong lồng hấp đã chất đầy sủi cảo bí đao thủy tinh.

Nhìn sủi cảo bí đao thủy tinh mà mình mất một buổi chiều làm ra, Tề Ngọc Yên hài lòng gật đầu nói: “Mai Hương, trước tiên mang tới thiện phòng, tới hẵng hấp.”

“Dạ.” Mai Hương bèn gọi mấy cung nhân nhắc lồng hấp với thớt ra ngoài.

Tới đến, Mai Hương tới thiện phòng, canh sủi cảo bí đao thủy tinh hấp chín, cầm mấy hộp đồ ăn, mang sủi cảo trở về.

Tề Ngọc Yên đã chờ sẵn ở trong phòng, nghe thấy tiếng Mai Hương trở về, vội vàng tiến tới đón.

“Nương nương, chín hết rồi.” Thấy vẻ mặt nôn nóng của Tề Ngọc Yên, Mai Hương khẽ cười dâng hộp đồ ăn lên.

Tề Ngọc Yên mở hộp đồ ăn ra, bên trong, trên chiếc đĩa sứ trắng muốt, hơn mười miếng sủi cảo bí đao thủy tinh nằm ngay ngắn. Bí đao chín, có màu trong suốt, giống như thủy tinh. Nhân bánh bên trong lộ ra màu đỏ, màu đen, màu xanh, vô cùng rực rỡ, nhìn rất hút mắt.

Tề Ngọc Yên ngắm nhìn món sủi cảo bí đao thủy tinh mình làm, trong lòng cực kỳ vui sướng. Nhớ tới, đây là lần đầu tiên tại kiếp này mình làm đồ ăn cho Lý Cảnh, trái với kiếp trước nàng thường xuyên làm nhiều món điểm tâm cho chàng, mà chàng lần nào cũng đều cực kỳ nề tình mà diệt sạch món ăn nàng mang tới.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng trào ra niềm ngọt ngào. Hơn nữa mấy ngày không gặp, trong lòng nàng cũng thật sự nhớ hân, lúc này càng mong lập tức có thể nhìn thấy hân, liền cầm hộp đồ ăn, mang theo Trúc Vận đi về phía Càn Dương cung.

Bởi vì Lý Cảnh cho Tề Ngọc Yên yêu bài có thể tự do ra vào Càn Dương cung, cung nhân nhìn thấy nàng, đương nhiên không dám ngăn trở, hành lễ xong thì để nàng và Trúc Vận vào cung.

Đến trước cửa chính điện, Chu Nguyên nhìn thấy Tề Ngọc Yên, gạt mình, bước lên phía trước hành lễ nói: “Tiểu nhân gặp qua Tề phi nương nương. Xin Tề phi nương nương chờ một chút, tiểu nhân vào trước bẩm báo qua ạ.”

Tề Ngọc Yên khoát tay, cười nói: “Ngươi đừng đi bẩm báo, ta muốn tạo bất ngờ cho Hoàng thượng.”

“Dạ?” Chu Nguyên sững người, sau một lúc mới ngập ngừng nói: “Tề, Tề phi nương nương, như vậy không, không được, hay là tiểu nhân đi, đi báo cho Thường công công một tiếng trước?”

Thấy sắc mặt Chu Nguyên có gì đó khác lạ, Tề Ngọc Yên loáng thoáng cảm thấy chuyện có điều lạ, trên mặt vẫn giữ nụ cười, nói: “Tại sao không hay? Trước kia ở Càn Dương cung, ta gặp Hoàng thượng chẳng cần thông truyền còn gì.”

“Hôm nay, có hơi khác ạ.” Chu Nguyên ngập ngừng cười nói.

Tề Ngọc Yên cười lạnh nói: “Ồ? Vậy ngươi nói xem, hôm nay khác chỗ nào?”

Chu Nguyên đứng đờ người, không trả lời được.

Tề Ngọc Yên thoát cái sa sầm mặt mũi, cũng không để ý tới Chu Nguyên, nhắc chân đi lên bậc thang.

Chu Nguyên hoảng sợ, vội vã tiến tới ngăn cản nàng, Tề Ngọc Yên lách qua gã tiếp tục đi tới trước, Chu Nguyên lại không dám kéo nàng lại, chỉ có thể theo sau, thấp giọng khàn cầu nói: “Tề phi nương nương, người tạm thời chờ một chút đi!”

Lửa bùng trong lòng Tề Ngọc Yên càng lớn. Tên Chu Nguyên này càng không cho nàng đi, nàng càng cảm thấy trong chuyện này nhất định có vấn đề, bèn không màng tới Chu Nguyên, đi thẳng về phía điện bên trên.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chết vẫn

Nghe thấy tiếng động trước cửa, Thường Hải nghiêng mình đi ra từ trong điện, trông thấy Tề Ngọc Yên đang tiến thẳng tới, gãi hơi giật mình, chạy vội mấy bước, đi tới trước mặt Tề Ngọc Yên, hô lên: “Tề phi nương nương, sao người lại tới đây?”

“Hoàng thượng đâu?” Tề Ngọc Yên trầm mặt hỏi.

“Hoàng thượng đang ở bên trong ạ.” Thường Hải tươi cười.

“Vậy ta vào tìm Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên vượt qua Thường Hải, xông vào trong điện.

“Ài!” Thường Hải vội vã tiến lên ngăn nằng lại, nói: “Xin Tề phi nương nương chờ chút, để tiểu nhân vào bẩm báo một tiếng cho Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng không phải từng nói, ta có thể ra vào tùy ý không cần thông truyền ở Càn Dương cung sao?” Tề Ngọc Yên lạnh lùng cười, nói, “Vậy tại sao còn phải vào bẩm báo?”

“Chuyện này...” Thường Hải bồng cứng miệng, Lý Cảnh từng nói như vậy thật. Chẳng qua, hiện tại gãi thật sự không dám để Tề Ngọc Yên vào, bởi vì Hoàng đế cố ý dẫn dò chuyện này không thể để nàng biết được.

Nghĩ đến đây, gãi lau mồ hôi, cười khan với Tề Ngọc Yên, nói: “Tề phi nương nương, bây giờ Hoàng thượng đang có việc trong điện, ngài vẫn cho tiểu nhân thông báo một câu đi.”

Tề Ngọc Yên liếc xéo Thường Hải, sau đó không để ý tới gãi nữa, lập tức tiến về phía trong điện.

Thường Hải trông thấy, chạy vội mấy bước, muốn ngăn Tề Ngọc Yên lại. Lại chẳng ngờ, bước nhanh đến trước cửa, nằng dừng lại đột ngột.

Thường Hải ngẩn ra, sau đó nghe thấy có giọng nói truyền ra từ trong phòng.

Giọng nói uyển chuyển của một nữ tử vang lên: “Hoàng thượng ra chiều này thật tuyệt, cứ thế này ván cờ sẽ hoàn toàn được giải rồi.”

Giọng nói này, quá quen thuộc với nằng.

Kiếp trước, chính giọng nói này đã nói cho mình cả nhà chết thảm, con trai bị hại. Mà giờ, à lại ở bên Lý Cảnh vào chính ngày sinh của Huyền Nhi. Bọn họ đang làm gì? Tại sao phải dối mình? Tình cảnh này đã diễn ra được bao lâu?

Nghĩ tới Lý Cảnh mấy ngày chưa đến thăm mình, nằng chỉ cảm thấy một con rét lạnh toả ra từ đáy lòng.

Tiếp đó là tiếng cười vui sướng của Lý Cảnh: “Xem ra thật sự sắp giải được rồi. Cũng may có Phan quý nghi ở bên hỗ trợ, trăm mới nghĩ ra cách phá tàn cục này. Nào, chúng ta tiếp tục giải nốt ván cờ này đi.”

Nghe giọng điệu, hần đang vô cùng phấn khởi.

“Giờ tàn thiếp còn hạ được gì nữa? Hoàng thượng đi nước này đều đã thắng chắc rồi.” Giọng Phan Dữ Quân ngọt tới phát ngấy.

“Cũng phải đi xong mới biết được có thật sự phá giải được ván cờ này không đã!” Tiếng Lý Cảnh mang theo ý cười, “Nào, Phan quý nghi, chúng ta tiếp tục!”

Nghe tiếng hai người trong phòng, Tề Ngọc Yên chôn chân tại chỗ, cả người run rẩy, tựa như đến sức cầm hộp đồ ăn cũng không còn.

Bọn họ đang đánh cờ!

Chàng rõ ràng đã đồng ý với mình, không chơi cờ với Phan Dữ Quân nữa mà, giờ lại ở bên nhau, lại còn nói dối mình. Lúc này, Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy trong lòng có một luồng nhiệt bốc thẳng lên.

“Nương nương, người sao vậy?” Thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên khác lạ, Trúc Vận lo lắng.

“Nương nương.” Thấy bộ dạng Tề Ngọc Yên, Thường Hải biết nằng tức giận, trong lòng cũng hơi chút sợ hãi, vội vàng nói: “Thật ra Phan quý nghi cũng chỉ, vừa mới đến, mới đánh cờ với Hoàng thượng được một lúc thôi.” Dứt lời, Thường Hải nâng tay áo lên, lau mồ hôi trên trán.

“Kịch”, hộp đồ ăn tuột khỏi tay Tề Ngọc Yên rơi xuống, sùi cào bí đao thủy tinh trong hộp vương vãi đầy đất. Sau đó, Tề Ngọc Yên bước nhanh tới trước cửa, dùng sức đẩy, cửa điện vang tiếng mở.

Trong phòng, hai người vốn đang vô cùng chăm chú quan sát quân cờ trên bàn nghe được âm thanh, đều giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Lý Cảnh liếc mắt liền nhìn thấy Tề Ngọc Yên đứng ở trước cửa, ngó ra, nghiêng đầu liếc về Phan Dữ Quân đang ngồi đối diện với mình, sau đó đứng dậy, tiến lên nghênh đón, chột dạ cười: “Ngọc Yên, sao nằng lại tới đây?”

Giọng điệu của hần từ tốn, tựa hồ vô cùng bình tĩnh.

Nằng ngẩng đầu, nhìn hần, mặt giận dữ: “Hoàng thượng đã đồng ý với thần thiếp điều gì? Tại sao à lại ở trong đây?” Dứt lời, nằng chia ngón tay vào Phan Dữ Quân.

Hôm nay vốn là ngày sinh của Huyền Nhi, mà chàng lại ở cạnh người đã hại chết Huyền Nhi, âu yếm yêu thương. Lúc này, Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy lòng mình đau đớn từng cơn.

Thấy Tề Ngọc Yên tức giận, ánh mắt Lý Cảnh lẩn trốn, nhưng không biết trả lời ra sao.

Phan Dừ Quân đi tới, hành lễ với Tề Ngọc Yên: “Tề phi hữu lễ.”

Tề Ngọc Yên nhìn thẳng vào Lý Cảnh, không thèm liếc sang Phan Dừ Quân, như thể nàng ta không hề tồn tại.

Phan Dừ Quân hơi lúng túng đứng lên, nói với Tề Ngọc Yên: “Tần thiếp chỉ là đến chơi cờ cùng Hoàng thượng mà thôi, hà tất Tề phi nương nương phải nổi giận?”

“Chơi cờ?” Tề Ngọc Yên lạnh lùng nhìn Lý Cảnh, nói, “Không phải Hoàng thượng đồng ý với thần thiếp rằng không chơi cờ cùng ả ư? Tại sao hôm nay lại chơi cờ với ả ta chứ?”

Phan Dừ Quân nghe thấy, trong lòng bùng lên ngọn lửa. Cả tháng nay, lần nào mình tới tìm Hoàng đế đều đóng cửa không tiếp, hóa ra là Tề Ngọc Yên ở giữa phá rối. Nếu không phải mình may mắn có cơ duyên, lấy được kì phở cổ có thể giải Vân Mộng tàn cục, e rằng chẳng tiến vào nổi cái Càn Dương cung này. Nghĩ đến đây, Phan Dừ Quân càng thêm tức giận.

Lý Cảnh đang tính mở miệng giải thích thì nghe được giọng nói tức giận của Phan Dừ Quân vang lên: “Tề phi nói vậy là sai rồi. Ngươi ta đều là tần phi của Hoàng thượng, ta hầu Hoàng thượng chơi cờ, đến Hoàng hậu còn chưa có ý kiến, Tề phi có tư cách gì mà can thiệp?”

Tề Ngọc Yên chẳng đếm xỉa tới Phan Dừ Quân, vẫn quật cường ngẩng đầu, nói với Lý Cảnh: “Chuyện Hoàng thượng đồng ý với thần thiếp, nhưng không làm được, thần thiếp chỉ muốn nghe Hoàng thượng giải thích như nào?”

Thấy Tề Ngọc Yên mang dáng vẻ hung sư vắn tội, Lý Cảnh thở dài trong lòng, giải thích: “Kỳ thật cũng chẳng có chuyện gì. Chỉ là hôm nay Phan quý nghi cảm một cuốn kì phở cổ tới, nói là có khả năng giải Vân Mộng tàn cục. Trầm lật vài trang kì phở, lập tức ngửa tay, bèn gọi bày bàn cờ giải cục. Không ngờ tới cuốn kì phở này vẫn dang dở, nên trầm bảo Phan quý nghi và trầm mỗi người một ý, dựa theo phương pháp nêu trong cuốn kì phở đi tiếp, tiếp tục giải tàn cục này.”

“Hoàng thượng muốn giải Vân Mộng tàn cục, có thể truyền thần thiếp đến, thần thiếp tự thấy kỳ nghệ không hề kém.” Tề Ngọc Yên nói.

“Không phải bây giờ nàng đang mang thai sao? Trầm sợ nàng mệt.” Lý Cảnh cười nói.

“Nhưng dù thế, Hoàng thượng có thể nuốt lời được ư? Ngoại trừ Phan quý nghi, Hoàng thượng không tìm được ai khác chơi cờ cùng sao?” Tề Ngọc Yên sầm mặt, tóm chặt không buông.

Lý Cảnh cảm thấy mình chỉ là chơi cờ với Phan Dừ Quân thôi, cũng chẳng có suy nghĩ gì khác, nhưng Tề Ngọc Yên lại ở trước mặt Phan Dừ Quân và cung nhân, chất vấn mình như thế, khiến cho mình không xuống nước được, trong lòng có chút bức bối, lạnh giọng nói: “Ngọc Yên, không phải trầm chỉ là đánh cờ cùng Phan quý nghi thôi sao? Nàng có cần phải làm to chuyện như thế không?”

Trong lòng Phan Dừ Quân cũng tích lửa, cười lạnh với Tề Ngọc Yên nói: “Tề phi nương nương, tần thiếp là tần phi của Hoàng thượng, tại sao không được hầu Hoàng thượng chơi cờ? Hoàng hậu nương nương còn không quản Hoàng thượng chơi cờ cùng ai, Tề phi nương nương dựa vào đâu mà can thiệp? Nói cho cùng, mọi người đều là thiếp thất của Hoàng thượng, người ghen tuông như vậy, trong dân gian là phạm vào thất xuất chi điều (bảy điều để bỏ vợ) rồi đó.”

Nghe Phan Dừ Quân nói, Tề Ngọc Yên giật mình. Đúng, nàng chẳng qua chỉ là một nàng thiếp của Lý Cảnh mà thôi.

Nàng nhìn Lý Cảnh, hỏi: “Hoàng thượng, nếu chàng không làm được, vì sao còn hứa với thần thiếp?”

Lý Cảnh cá giận nói: “Ngọc Yên, ta và Phan quý nghi chỉ là chơi cờ, nàng đừng có tình gây sự thế.”

“Thiếp có tình gây sự?” Về mặt Tề Ngọc Yên cứng đờ, trong mắt tràn đầy sự thất vọng. Nàng lạnh lùng nhìn Lý Cảnh, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt. Thì ra, lời chàng hứa hẹn cũng chỉ vậy, thì ra, trong lòng chàng, mình là người như thế.

Ánh mắt lạnh băng của nàng đâm về phía Phan Dừ Quân. ả đàn bà này, hại chết cả nhà Tề thị, hại chết Huyền Nhi, cuối cùng bản thân mình còn bị ả tra tấn tới chết. Hiện giờ, chàng lại muốn ở bên ả, còn nói mình có tình gây sự. Được, một khi đã như vậy, cũng chẳng còn tình ý gì để nhớ nữa, sau này mình và con sẽ dựa vào nhau mà sống.

Nghĩ đến đây, nàng lạnh lùng nhìn Lý Cảnh, nói: “Xem ra, Càn Dương cung này, là hôm nay thần thiếp đến nhầm. Đã vậy thì, thần thiếp sẽ rời đi, không quấy rầy Hoàng thượng và Phan quý nghi chơi cờ vui vẻ, từ nay về sau, Càn Dương cung này, thần thiếp chắc chắn không vào lấy một bước.” Nói xong, nàng lấy yêu bài ra vào Càn Dương cung ra, giao trả cho Thường Hải.

Thường Hải nhìn khuôn mặt Hoàng đế sầm sì sắp mưa, càng không dám nhận.

Tề Ngọc Yên nhét yêu bài vào tay Thường Hải, hành lễ với Lý Cảnh, chẳng nói nửa lời liền xoay người đi về phía sau.

“Tề Ngọc Yên!” Lý Cảnh cảm thấy nàng làm mình quá mức bề mặt, lạnh giọng kêu lên: “Đây là dáng vẻ một tần phi nàng nên có sao? Vào Càn Dương cung hay không, là do nàng quyết định sao?”

Thần thể Tề Ngọc Yên hơi khựng lại, nhưng không quay đầu, bước thẳng về phía trước. Tâm như tro tàn, còn gì phải sợ.

Đột nhiên, giày gấm phải sùi cáo bí đao thủy tinh rơi dưới đất, trượt chân, người theo đà ngã xuống.

Trúc Vận đi đằng sau, thấy Tề Ngọc Yên sắp ngã xuống, vội chạy tới, nhưng chưa kịp đỡ nàng, đã trông thấy Tề Ngọc Yên đặt mạnh móng xuống đất.

Trúc Vận hoảng sợ kêu lên: “Nương nương, cô không sao chứ?”

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên ngã, trong lòng sợ hãi, vội vã chạy tới.

Tề Ngọc Yên ngồi dưới đất, hai tay ôm bụng, cả người run rẩy, gương mặt mang vẻ đau đớn: “Bụng, bụng ta đau quá.”

“Ngọc Yên, nàng, nàng làm sao vậy? Nàng đừng dọa ta!” Lúc Lý Cảnh thốt ra, giọng run run.

Có chất lỏng nóng ướt chảy từ trong người nàng ra.

“Trúc Vận, mau, mau, cứu, cứu con ta.” Tề Ngọc Yên không nhìn Lý Cảnh, chỉ bắt lấy tay Trúc Vận, yếu ớt kêu lên.

Trúc Vận nhìn xuống dưới thân nàng, thấy quần nàng đã bị tẩm ướt, sắc mặt kinh hãi, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, nương nương bị vỡ ối rồi, e rằng sẽ sinh non.”

Nghe vậy, Lý Cảnh biến sắc, bế ngang Tề Ngọc Yên từ dưới đất lên, chạy vào tẩm điện của mình, vừa hô lớn: “Mau truyền thái y!”

Thấy Lý Cảnh định bế Tề Ngọc Yên vào tắm điện của hần, Thường Hải vội chạy tới ngăn hần lại, nói: “Hoàng thượng, nơi đây là chính điện chỗ ở của Hoàng đế, không thể làm phòng sinh cho phụ nhân, Trọng Hoa cung cách chỗ này không xa, chi bằng đưa Tề phi trở về đi.”

Lý Cảnh ngậy người, cúi đầu nhìn Tề Ngọc Yên đã đau tới trắng bệch mặt mày, mồ hôi to chừng hạt đậu trượt xuống từ trên đầu nàng, nói: “Chuyện xảy ra đột ngột, không có thời gian lo nghĩ, huống hồ trăm không chê mẹ con Tề Ngọc Yên, không sao hết!” Nói xong lập tức ôm Tề Ngọc Yên vào cung.

Thường Hải thấy không ngăn được hần, chỉ đành chạy tới trước mở cửa dẫn đường.

Càn Dương cung bỗng chốc nhộn nhạo cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Khó sinh

Lý Cảnh cẩn thận đặt Tề Ngọc Yên lên giường, nhìn nàng cau mày, tay bụng lấy bụng, bởi vì đau đớn mà nhăn nhó, miệng phát ra tiếng rên rỉ be bé. Lòng hần căng thẳng. Lúc này, áy náy, đau lòng, sợ hãi, cùng nhau trào dâng.

Hần nắm chặt tay nàng, lăm bằm không ngừng: “Không sao đâu. Ngọc Yên, đừng sợ. Nàng và con đều ổn thôi.”

“Xin Hoàng thượng tránh ra một chút, để nô tỳ xem cho nương nương.” Trúc Vận tiến lên nói với Lý Cảnh.

Lý Cảnh lo lắng nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó gật đầu: “Được.” Sau đó đứng dậy lùi sang một bên.

Phan Dữu Quân thấy Tề Ngọc Yên xảy ra chuyện, cũng đi theo vào, thấy tình cảnh này, bèn tới bên cạnh Lý Cảnh, nói: “Hoàng thượng, liệu có chuyện gì cần tẩn thiếp hỗ trợ ở đây không?”

Lý Cảnh nhìn Phan Dữu Quân, ngăn ra, sau đó nói: “Phan quý nghi, chỗ này không cần người giúp, người về cung trước đi.”

Nghe Lý Cảnh nói vậy, Phan Dữu Quân sững sốt một lúc, sau đó, nàng ta mới cắn môi, về mặt oan ức nói: “Hoàng thượng sợ tẩn thiếp ở lại đây sẽ khiến Tề phi nương nương khó chịu?”

“Đúng thế!” Lý Cảnh trả lời vô cùng thẳng thắn.

Nói xong, ánh mắt hần nhìn Tề Ngọc Yên đang vùng vẫy đau đớn, lo lắng nói: “Nếu biết sớm chuyện sẽ thành ra vậy, trăm tình nguyện không cần giải Văn Mộng tàn cục kia.”

Nghe vậy, Phan Dữu Quân cứng ngắc, đứng sững tại chỗ.

“Phan quý nghi, hay là người trở về trước đi.” Lý Cảnh thờ dãi một hồi, nói, “Trăm không muốn Ngọc Yên lại khó chịu trong người.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Về mặt Phan Dữu Quân tối sầm, cắn môi, đành lui xuống.

Bấy giờ Trúc Vận sau khi xem cho Tề Ngọc Yên, về mặt lo âu tới trước mặt Lý Cảnh, nói: “Hoàng thượng, có khả năng nương nương sẽ khó sinh.”

Nghe vậy, Lý Cảnh căng thẳng, thất thanh nói: “Khó sinh là sao?”

“Nương nương vẫn chưa đủ tháng đã sinh, thai vị trong bụng chưa hoàn toàn vào điểm, đương nhiên sinh sẽ có hơi khó khăn.” Trúc Vận giải thích.

Bởi vì sinh sớm, nên thai chưa hoàn toàn vào vị trí.

Mà nàng sinh sớm, là bởi vì mình nuốt lời, nàng và mình cãi nhau, khi giận dỗi rồi đi, dẫm trượt rồi té ngã trên đất, vỡ nước ối.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Cảnh chất đầy day dứt cùng hối hận không thể nói thành lời.

Hần cầm tay Trúc Vận, run giọng nói: “Vô luận thế nào, nhất định phải giúp Ngọc Yên bình an! Cái gì trăm cũng không cần, chi cần nàng bình an!”

Trúc Vận gạt mình, ánh mắt bắt gặp hơi lấp lánh, cô gật đầu, nói: “Nô tỳ hiểu.”

Đúng lúc này, Sứ Viện Chính và Vương Vị dẫn theo bà đỡ đi vào, thi lễ với Hoàng thượng: “Hoàng thượng.”

Sắc mặt Hoàng đế trắng nhợt, nói: “Các người nhanh xem cho Tề phi đi, phải đảm bảo nàng bình an!”

Sứ Viện Chính chấp tay nói: “Thần nhất định cố hết sức.”

Wương Vị trông thấy Trúc Vận đứng ở bên, hai mắt đỏ bừng, bước lên trước an ủi: “Trúc Vận, cô cũng đừng lo, Sứ Viện Chính đích thân ra tay, Tề phi nương nương chắc chắn không có việc gì.”

“Nương nương nhà tôi đương nhiên sẽ không sao rồi.” Trúc Vận lau nước mắt.

“Hoàng thượng, nếu Sứ Viện Chính và Vương thái y đã tới rồi, Tề phi nương nương tất nhiên sẽ ổn, ngài vẫn nên tránh ra ngoài ạ.” Thường Hải tiến lên khuyên nhủ, “Ngài ở lại đây không hợp quy củ.”

Lý Cảnh nghe vậy, nhìn Tề Ngọc Yên đang nằm trên giường, trong lòng không nở.

Hần nghĩ ngợi, bước vội tới, bắt lấy tay của Tề Ngọc Yên rồi nói: “Ngọc Yên, nàng sẽ ổn thôi. Ta ở bên ngoài chờ tin bình an của nàng cùng con.”

Tề Ngọc Yên nhắm mắt nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy từng cơn đau thắt đánh úp đến. Kiếp trước nàng cũng đã từng sinh đẻ, nhưng hình như không đau đớn nhường này. Nàng biết Lý Cảnh ở cạnh mình, nhưng giờ nàng không còn nghe được hắn nói gì, chỉ cảm thấy cơn đau sắp xé rách mình ra.

Thấy Tề Ngọc Yên không đáp lại mình, Lý Cảnh buồn bã trong lòng, càng luyến tiếc buông tay.

Thường Hải vội tiến lên trước nói: “Hoàng thượng, hay là ngài ra ngoài trước đi. Người ở trong đây, các thái y cũng không tiện làm việc!”

Lý Cảnh chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên một lúc, sau đó cúi người, hôn lên trán nàng, bấy giờ mới lưu luyến không rời bước sang bên.

Thường Hải liền tiến lên, vừa đẩy vừa khuyên Lý Cảnh ra ngoài điện.

Mọi người trong phòng gấp gấp tiến tới đỡ đẻ cho Tề Ngọc Yên.

Lý Cảnh đứng ở trước điện, nghe trong phòng truyền ra tiếng hét đau đớn tột cùng, cảm giác bản thân như nhúng trong chảo dầu.

Lúc này, trong lòng hắn ngoại trừ cảm giác áy náy, còn có sợ hãi vô cùng. Hắn chỉ cầu ông trời có thể giúp Tề Ngọc Yên thuận lợi qua cửa ải này, cho hắn có cơ hội để xin nàng tha thứ, dùng thời gian còn lại để bù đắp cho nàng.

Tiêu thái hậu và Trịnh Chúc vừa được tin Tề Ngọc Yên trở dạ, cũng vội vàng tới Càn Dương cung. Hai người vào cung, bắt gặp Lý Cảnh đang đứng trước tấm điện, giống như kiến bò trên chảo, đứng thẳng không yên.

“Cánh nhi, tình hình Tề phi sao rồi?” Tiêu thái hậu tiến lên hỏi.

Lý Cảnh ngẩng lên khuôn mặt tái nhợt, nói: “Nghe nói thai vị chưa ổn định, e rằng sinh sẽ gặp chút khó khăn.”

Tiêu thái hậu vừa nghe, biến sắc, nói: “Nữ nhân sinh con, giống như đạo quý môn quan. Thai vị chưa vào, dễ một xác hai mạng.”

Lý Cảnh nghe xong, sắc mặt càng khó coi: “Vậy, vậy làm sao đây?” Lâm Hoàng đế, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình bất lực đến vậy.

Tiêu thái hậu thở dài thườn thượt, nói: “Chi hi vọng Tề phi mẫu tử có thể cát nhân thiên tướng.”

“Chi là, tại sao Tề phi lại sinh đẻ ở trong Càn Dương cung?” Trịnh Chúc cau mày, “Càn Dương cung là tẩm cung của Hoàng đế, sao lại cho phép thứ không hay ho này được?”

Lý Cảnh quắc mắt nhìn Trịnh Chúc, trên mặt vô cùng tức giận: “Chẳng lẽ Tề phi muốn sinh, còn phải bắt nàng về Trọng Hoa cung ư? Hơn nữa, trong bụng Tề phi là con của Trẫm, thứ không hay ho là gì hả?”

Trịnh Chúc nghe vậy, giật người.

Tiêu thái hậu nhìn sắc mặt tức giận của Lý Cảnh, khẽ lắc đầu với Trịnh Chúc.

Trịnh Chúc đành phải im miệng, không dám nói thêm lời.

Trong điện truyền ra từng tiếng hét đau đớn của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh cảm thấy tim gan mình như bị ai đó kéo, đau tới chột vật.

Đột nhiên, cửa điện mở toang, Trúc Vân vội vã đi ra từ trong phòng, tới trước mặt Lý Cảnh, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, hiện giờ Tề phi nương nương cực kỳ không ổn, sợ là, chỉ có thể giữ lại một người. Sử Viện Chính bảo nô tỳ tới hỏi, giữ đứa con hay Tề phi.” Câu cuối cùng, Trúc Vân bật khóc nói.

Nghe xong, Lý Cảnh ngây ngốc.

Con hay Ngọc Yên, chỉ có thể giữ lại một người?

Nhưng cả hai hắn đều không nỡ. Bảo hắn chọn thế nào?

“Trúc Vân, ngươi nghe đây, nhất định phải giữ lại đứa bé.” Trịnh Chúc thấy Lý Cảnh không nói gì, nhanh chóng trả lời. Theo nàng ta, nếu như chỉ có thể giữ lại một, đương nhiên là đứa nhỏ. Giả sử Tề Ngọc Yên khó sinh mà chết, mình nhận nuôi đứa nhỏ càng là danh chính ngôn thuận.

Nghe vậy, Trúc Vân hoảng sợ, nhìn Lý Cảnh nói: “Hoàng thượng, thế là giữ đứa bé sao?”

Lý Cảnh dần dần thoát khỏi nỗi sợ trong lòng bình tĩnh trở lại, nói với Trúc Vân: “Đừng nghe Hoàng hậu nói, Trẫm đã nói, Trẫm chỉ cần Ngọc Yên bình an, còn lại đều không cần. Nếu quả thật chỉ có thể cứu lấy một, đương nhiên cứu Ngọc Yên.”

“Dạ.” Trúc Vân được lời này của Lý Cảnh, bấy giờ mới thả lỏng tâm tình, vội vã chạy vào điện.

Thấy tình hình như vậy, Trịnh Chúc có hơi sốt ruột. Mấy ngày nay nàng trông ngóng Tề Ngọc Yên sinh xong sẽ nhận nuôi đứa bé, không ngờ sắp tới thời điểm, lại thành vui mừng uống công.

Nghĩ đến đây, về mặt nàng ta nghiêm lại, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, hoàng tử quan trọng. Nhờ đâu là hoàng tử, Đại Hiền ta sẽ có người kế nghiệp. Giữ hoàng tử lại vẫn hơn.”

Nghe vậy, Lý Cảnh chợt quay đầu, sắc mặt âm trầm trừng Trịnh Chúc, khiến Trịnh Chúc sợ hãi tới mức bước lùi.

“Con, trẫm không thể sinh nữa ư?” Lý Cảnh trừng Trịnh Chúc, nghiêng răng nói: “Trịnh Chúc, ngươi nghe rõ cho ta. Trẫm có thể sinh con lần nữa, nhưng người trong lòng ta chỉ có một Tề Ngọc Yên, nếu như ngươi còn nói thêm lời gì khiến Trẫm chán ghét thì ngươi cút ngay về Khôn Dương cung!”

Trịnh Chúc sững sờ, còn muốn nói thêm gì đó, lại bị Tiêu Thái hậu giật tay áo nàng ta, xua tay với nàng.

Nàng há miệng thở hổn hển, cuối cùng vẫn nuốt lời tới bên môi mình xuống.

Lý Cảnh cũng không nhìn nàng ta nữa, yên lặng đứng, mắt nhìn cửa điện, hai tay nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Ngọc Yên, nàng nhất định phải cố gắng, nhất định phải bình an trở lại bên ta, sau này, chuyện gì ta cũng nghe theo nàng.

Bỗng nhiên, tiếng trẻ sơ sinh khóc xé trời đêm truyền ra từ trong điện.

Lý Cảnh đầu tiên giật mình, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch. Hắn cảm giác như thể rơi vào hầm băng, cả người rét lạnh.

Chỉ có thể cứu một người, giờ đứa bé đã sinh ra, vậy Ngọc Yên của hắn thì sao? Nàng thế nào? Nàng không qua nổi cửa ải này ư?

Không biết từ bao giờ, nước mắt ràn rụa trên gương mặt hắn.

Lúc này, Trịnh Chúc lại mang vẻ vui mừng, vui tới mức khóc không thành tiếng: “Đứa bé an toàn! Đúng là trời thương Đại Hiền ta.”

Tiêu thái hậu nắm chặt phật châu trong tay, miệng niệm: “A di đà Phật! A di đà Phật!”

Chẳng bao lâu liền thấy Trúc Vân chạy ra, vẻ mặt hân hoan nói với Lý Cảnh: “Chúc mừng Hoàng thượng, Tề phi nương nương vì Hoàng thượng đã sinh hạ một hoàng tử, đọi bà đỡ tắm sạch, sẽ bế ra cho Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu ngắm.”

Lý Cảnh bắt lấy cánh tay Trúc Vân, giọng nói run rẩy phát ra: “Không phải trăm đã nói giữ Ngọc Yên sao? Tại sao lại là đứa bé?”

Trúc Vân ngược mắt nhìn, chỉ thấy sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, hai mắt đỏ như máu, giật mình, bấy giờ mới hiểu, Hoàng đế cho rằng Tề Ngọc Yên đã mất. Cô nhanh chóng cười nói: “Hoàng thượng, Tề phi nương nương vẫn còn, chỉ là cô tốn quá nhiều sức, hiện giờ đã ngủ mê mệt rồi. Nhưng không còn gì đáng ngại nữa.”

Lý Cảnh ngắt ra, một lúc sau mới nói: “Ý của ngươi là, mẫu tử bình an?”

Trúc Vân cười híp mắt gật đầu.

“Không phải ban nãy ngươi nói chỉ có thể giữ lại một người sao?” Lý Cảnh vừa mừng vừa sợ, “Giờ mẫu tử bình an, trăm thật sự rất vui mừng. Hôm nay trăm sẽ trọng thưởng tất cả người đỡ đẻ trong điện!”

“Tạ Hoàng thượng, là Tề phi nương nương nhất quyết giữ đứa bé lại.” Tuy trên mặt Trúc Vân mang nụ cười, trong mắt lại giấu lệ, “Cô không chịu từ bỏ hoàng tử, tình nguyện để mình chịu thêm đau đớn, mạo hiểm tính mạng, còn yêu cầu Sử Viện Chính cho cô cổ thêm nữa, không ngờ hoàng tử cũng không chịu thua kém, cuối cùng bình an sinh ra.”

“Ngọc Yên.” Lý Cảnh thầm thì tên nàng, nhưng trong lòng thì đau đớn vô cùng, hận không thể lập tức gặp nàng, ôm nàng vào lòng.

Hắn vội vã hỏi Trúc Vân: “Khi nào trăm có thể vào phòng gặp nàng?”

“Hoàng thượng vẫn phải chờ một chút.” Trúc Vân quệt nước mắt, nói, “Chờ phòng được dọn sạch, Hoàng thượng mới có thể vào ạ.”

“Vậy các ngươi mau lên.” Lý Cảnh nói.

“Nô tỳ đã biết.” Trúc Vân hành lễ rồi chuẩn bị trở về trong điện.

Nghe thấy Tề Ngọc Yên mẫu tử bình an, Trịnh Chúc hơi thất vọng trong lòng.

Nàng tính Tề Ngọc Yên khó sinh mà chết, mình dựa vào thân phận Hoàng hậu nuôi nấng đứa bé bên người. Hoàng đế sùng ái Tề Ngọc Yên như thế, chắc chắn sẽ thường xuyên tới Khôn Dương cung để gặp đứa con của nàng ta. Như vậy, mình cũng có cơ hội tiếp xúc với Hoàng đế nhiều hơn, nói không chừng còn có thể sinh hạ con của chính mình.

Nhưng hiện tại, Tề Ngọc Yên lại vượt qua được cửa ải này.

Nghĩ đến đây, Trịnh Chúc thở dài trong lòng.

Dựa vào việc Hoàng đế sùng ái Tề Ngọc Yên, muốn đoạt được đứa bé vất vả lắm mới sinh hạ từ tay Tề Ngọc Yên, e rằng sẽ có chút khó khăn?

Chỉ chốc lát sau, một bà đỡ khoảng hơn 30 đi ra từ trong điện, trong ngực ôm một bọc vải nhỏ. Bà đi đến trước đám người Hoàng đế, hành lễ: “Tiểu hoàng tử gặp qua Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

Ba người vừa nghe, nhanh chóng tiến lên trước.

Tiêu thái hậu đưa tay tiếp nhận cái bọc vải, ôm thật chặt vào lòng mình, chỉ thấy một khuôn mặt bé xíu nằm bên trong bọc vải, đang nhắm nghiền mắt, say sưa ngủ.

Tiêu thái hậu tức khắc cười không khép được miệng.

Nhìn đứa bé nhỏ xinh này, nghĩ tới thằng bé là cốt nhục của mình và Tề Ngọc Yên, trong lòng Lý Cảnh dâng lên một cảm giác kì lạ, tâm như tan chảy.

Đây chính là huyết mạch của trăm và Ngọc Yên.

Miệng hắn dường như sắp toét tới tận mang tai.

Tiêu thái hậu hướng mặt đứa bé về phía Trịnh Chúc, cười gọi: “A chúc, con nhìn này, thằng bé thật khiến người ta yêu quý mà.”

Trịnh Chúc nhìn đứa bé, trong lòng cũng thật sự thích, nhìn không được dùng ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng trên gương mặt nhỏ nhắn của nó.

Nhìn kỹ, Trịnh Chúc lại phát hiện mặt mày đứa bé này rất giống Tề Ngọc Yên, trong lòng không khỏi trầm xuống, cau mày nói: “Đứa bé này nhìn qua, không giống Hoàng thượng, mà giống Tề phi hơn.”

Nghĩ tới mình phải đối diện với gương mặt giống với Tề Ngọc Yên ngày ngày, Trịnh Chúc liền thấy khó chịu trong lòng.

Tiêu thái hậu cũng cẩn thận quan sát, nói: “Nhìn qua, đúng là rất giống Tề phi.”

Tiêu Thái hậu ngắt đầu, nhìn sắc mặt không vui của Trịnh Chúc, biết nàng bối vì tướng mạo của đứa nhỏ này, trong lòng có chút chán ghét. Bà bèn cười, an ủi Trịnh Chúc, “Tướng mạo đứa bé lúc lớn sẽ biến đổi một chút, nghe nói ai chăm sóc nó nhiều, nó lớn lên sẽ giống người đó.”

“Không sao, giống Ngọc Yên cũng tốt.” Lý Cảnh vui vẻ nói, “Không phải dân gian có câu nói, nam tử giống mẹ có phúc khí ư. Hoàng nhi của trăm lớn lên giống mẫu thân nó, cho thấy

nó nhất định sẽ là người có phúc. Khi nào đó đề Ngọc Yên sinh cho trăm một đứa con gái, rồi cho con bé lớn lên giống trăm, ha ha.”

Tiêu thái hậu gật đầu cười nói: “Con giống mẹ có phúc, đúng là dân gian có câu nói này.” Nói xong bà nhìn Lý Cảnh mỉm cười, “Cảnh nhi lớn lên trông giống giống Ai gia đó.”

Nghe mẹ con Lý Cảnh nói vậy, Trịnh Chức cũng chẳng thể nói thêm được gì nữa, chỉ đành ngượng ngùng cười: “Khó trách Hoàng thượng có phúc đến thế.” Nhưng trong lòng thì thờ dài. Bất luận đứa bé lớn lên giống ai, dù thế nào mình cũng phải bề được nó về bên mình.

Lúc Tề Ngọc Yên tỉnh lại, đã là giờ Sửu ngày hôm sau.

Nàng chỉ cảm thấy thân thể đầm mồ hôi, cực kì khó chịu, nhẹ nhàng cử động, chỉ cảm thấy bụng co rút đau đớn, nàng nhịn không được rên lên.

Vừa phát ra tiếng, liền cảm giác được tay mình bị ai đó nắm chặt, tiếp đó là giọng nói mừng rỡ của Lý Cảnh truyền tới: “Ngọc Yên, nàng tỉnh rồi ư?”

Tề Ngọc Yên nghiêng mặt sang, nhìn thấy Lý Cảnh đang ngồi ở bên giường, tay nắm lấy tay mình, vẻ mặt vui sướng.

Nàng giật mình, hỏi: “Đêm qua Hoàng thượng luôn ở đây ư?”

“Đương nhiên.” Hắn cầm lấy tay nàng, hôn lên, “Ngọc Yên, nàng khổ cực như vậy, tất nhiên ta phải ở bên cạnh nàng rồi.”

Nàng nhớ tới hôm qua bởi vì hắn chơi cò với Phan Dữu Quân mà cãi cọ, lòng bức bối, rút tay về, quay mặt đi: “Hoàng thượng không đi chơi cò với người ta, ở đây chăm thân thiếp làm gì?”

Lý Cảnh giật mình, sau đó nhếch miệng cười: “Ngọc Yên, nàng vẫn giận ta sao?”

Tề Ngọc Yên không nhìn hắn, nghiêm mặt không nói lời nào.

Lý Cảnh vươn tay, xoay mặt nàng lại, để nàng nhìn thẳng vào mình, nói: “Ngọc Yên, nàng còn giận gì nữa? Nếu ta thật sự có ý nghĩ gì với nàng ta, sẽ chẳng chờ tới bây giờ.”

Thấy Tề Ngọc Yên đánh mắt sang bên không nhìn hắn, hắn thờ dài nói: “Không phải hôm qua ta đã giải thích cho nàng rồi sao? Hôm qua, Phan quý nghi tìm ra một cuốn kì phở cổ, có giải Vân Mộng tàn cục, chỉ là không hoàn chỉnh. Nàng biết đó, người yêu cò đều muốn mình có thể tự tay giải Vân Mộng tàn cục, ta chỉ là nhất thời ngứa ngáy, nên mới cùng nàng ta xếp bàn cò, nghiên cứu cách giải Vân Mộng tàn cục này. Ta chơi cò với cô ta, trong lòng thật sự không có suy nghĩ gì khác.”

Tề Ngọc Yên cười lạnh nói: “Áy thế mà hôm qua thân thiếp ở ngoài phòng lại nghe thấy tiếng cười nói trong phòng đó thôi.”

Hắn đưa tay nheo mắt nàng, cười nói: “Trước khi nàng đến, đúng lúc ta nghĩ ra một nước cò phá được tàn cục này, đang phấn khởi trong lòng.”

Nàng nghe vậy, chua chát nói: “Thời khắc hạnh phúc như thế, Hoàng thượng lại sẽ chia bên Phan quý nghi, sau này sợ rằng lúc Hoàng thượng vui vẻ, sẽ lại nhớ tới Phan quý nghi.”

Hắn cười: “Ngọc Yên biết khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong đời ta là khi nào không?”

Nàng ngẩn ra, lắc đầu, nói: “Không biết.”

Hắn nâng tay nàng lên bên môi, hôn nhẹ, nói: “Chính là lúc Trúc Vận ra nói với ta, mẫu tử Tề phi bình an.” Dứt lời hắn nhìn nàng chăm chú, ý cười càng nồng, ánh nhìn thâm thúy.

Nghe vậy, nàng ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng có gì đó đang gợn.

“Sau này nếu có người nhắc tới khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời, nàng đoán ta sẽ nhớ tới ai?” Hắn mang nụ cười trên môi.

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng nàng rung động, trên mặt vẫn lạnh tanh, lắc đầu nói: “Thần thiếp không biết.”

Hắn nheo mắt nàng, nói: “Ta nhớ tới, tất nhiên là Trúc Vận rồi.” Dứt lời hắn chớp mắt ranh mãnh, vẻ mặt đắc ý mà cười.

Nàng ngẩn ra, mới hiểu được bị hắn đùa, mặt đỏ bừng, muốn vùng tay mình khỏi tay hắn: “Hoàng thượng muốn nhớ ai thì tùy.”

Hắn nắm chặt tay nàng, không cho nàng giãy ra: “Ngọc Yên, đừng tức giận! Tin ta đi, trong lòng ta, luôn chỉ có mình nàng thôi.”

Nàng thấy không thoát nổi hắn, liền mặc kệ, chỉ chuyển mặt sang bên.

“Ngọc Yên, đừng nóng giận. Ta hứa với nàng, sau này không chơi cò với nàng ấy nữa.” Hắn nói.

Nàng quay mặt lại, nhìn hắn, buồn bã nói: “Lúc trước Hoàng thượng cũng hứa với thần thiếp, không chơi cò với Phan Dữu Quân.”

Hắn lắc đầu cười nói: “Được, là ta sai. Chẳng qua, nàng đã trừng phạt nặng ta rồi.”

Nàng hừ lạnh: “Thần thiếp sao dám trừng phạt Hoàng thượng!”

Hắn thờ dài, nói: “Nàng ngã xuống rồi sinh non, hại ta suýt nữa mất cả nàng cùng hoàng nhi, đối với ta đó là trừng phạt lớn nhất.”

Nàng giật mình, sau đó nổi giận nói: “Thần thiếp không còn, bên cạnh Hoàng thượng sẽ không có đồ phụ, muốn chơi cò với ai thì chơi.”

Hắn lặng yên nhìn nàng, thờ dài rồi nói: “Nhưng ta lại không rời được đồ phụ này.”

Nghe vậy, nàng ngấy ngốc một lúc.

“Đừng giận nữa, được không?” Hắn nhỏ nhẹ nói.

Chung quy hôm qua là sinh nhật của Huyền Nhi, chàng lại ở cạnh người đã hại chết Huyền Nhi, mặc dù chàng đã nhận lỗi với mình, nàng vẫn cảm thấy đôi phần khó chịu bên trong, cũng không biết nên trả lời chàng như thế nào. Trong lúc rối rắm, đột nhiên nhớ tới mình vẫn chưa được nhìn mặt con, bèn hỏi: “Con của thiếp đâu?”

“Con đang ngủ.” Hắn cười, “Nàng muốn gặp con sao? Ta bảo Trúc Vận bế con lại.”

“Ừm.” Nàng gật đầu.

Lý Cảnh đi qua, vỗ tỉnh Trúc Vận đang ngủ vẹo bên nôi, nói: “Trúc Vận, bế tiểu hoàng tử tới cho Ngọc Yên nhìn.”

Quả thực hôm qua Trúc Vận mệt mỏi vô cùng, nên chợp mắt ở bên nôi. Bị Lý Cảnh vỗ, cô mới bừng tỉnh, dụi dụi đôi mắt tèm nhem, nói: “Hoàng thượng, nương nương tỉnh rồi ạ?”

“Ừ.” Lý Cảnh gật đầu.

“Vậy nô tỳ bế tiểu hoàng tử tới ngay.” Trúc Vận dứt lời đưa tay vào trong nôi bế đứa bé lên.

Lý Cảnh bước nhanh tới bên giường, đỡ Tề Ngọc Yên đang nằm trên giường dậy, ngồi ở trên giường. Rồi đặt một chiếc gối ra sau lưng nàng, để nàng ngồi dựa vào thoải mái hơn.

Nhìn Lý Cảnh chăm lo cho Tề Ngọc Yên như thế, Trúc Vận thấy vui vẻ trong lòng. Cô bế đứa bé tiến tới, mỉm cười nói: “Nương nương, cô không biết lúc cô sinh, Hoàng thượng lo lắng tới mức nào đâu. Lúc nghe chỉ có thể giữ lại cô hoặc tiểu hoàng tử, Hoàng thượng không chút do dự nói muốn cứu nương nương, vì thế còn lớn tiếng với Hoàng hậu nương nương đó.”

Nghe Trúc Vận nói vậy, Lý Cảnh đỏ mặt, nhưng không tính ngắt lời cô, mặc cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Trở về

Nghe Trúc Vận thuật lại lời của Lý Cảnh, Tề Ngọc Yên ngăn ra, liếc qua Lý Cảnh, cắn môi, nhưng không biết nên nói gì với hắn, bèn vươn tay với Trúc Vận: “Trúc Vận, cho ta bế con.”

Lúc nàng sinh mất quá nhiều sức, vừa nghe thấy tiếng khóc thì toàn thân nàng thả lỏng, chỉ mơ hồ nghe thấy Trúc Vận mừng rỡ kêu lên: “Là tiểu hoàng tử.” Sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Hiện tại, là lần đầu tiên nàng gặp con mình.

Nàng ôm chặt đứa con mình dùng cả tính mạng để đánh đổi, trong lòng xúc động không thôi.

Nàng run rẩy vươn tay, nhẹ nhàng vén lên miếng vải găm che đầu đứa bé, ngay sau đó, một khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện trước mắt nàng.

Thấy rõ diện mạo đứa bé, nàng ngây người.

“Ngọc Yên, con rất giống nàng đó.” Lý Cảnh ở bên cạnh mỉm cười nói.

“Giống mẫu thân là có phúc.” Trúc Vận đứng bên hôn hờ cười nói, “Tiểu điện hạ đại nạn không chết, tất là người có phúc.”

Tề Ngọc Yên ngây ra một lúc, sau đó cả người bắt đầu run rẩy.

Nàng hít sâu một hơi, sau đó đặt đứa bé lên đùi rồi bắt đầu côi vài bọc.

Thấy Tề Ngọc Yên côi vài bọc của con, Lý Cảnh thắc mắc hỏi: “Ngọc Yên, nàng làm gì vậy?”

Tề Ngọc Yên không trả lời, chỉ tập trung côi vài bọc đứa bé ra. Lập tức thân thể đứa bé lộ ra. Nàng vội vàng vươn tay, bắt lấy chân phải đứa bé, giơ lên, chăm chú nhìn.

Tại chính giữa lòng bàn chân đứa bé có một chấm ruồi nhỏ.

Nhìn thấy chấm ruồi này, nàng ngây ngẩn. Nước mắt dần tích tụ trong mắt.

Thấy Tề Ngọc Yên là lạ, Lý Cảnh căng thẳng, vội hỏi: “Ngọc Yên, nàng sao thế?”

Một lúc sau, Tề Ngọc Yên mới ngẩng đầu, mắt đã ngập nước. Nàng run giọng nói: “Hoàng thượng, Huyền Nhi của chúng ta, con, con trở về rồi.”

“Huyền Nhi? Huyền Nhi nào?” Lý Cảnh mờ mịt.

Thấy Lý Cảnh lo lắng, Tề Ngọc Yên giật mình. Bấy giờ mới nhớ ra, trong trí nhớ của Lý Cảnh, vốn không có Huyền Nhi.

Nàng nhìn Lý Cảnh, nén khóc cười nói: “Hoàng thượng, thiếp muốn gọi con là Huyền Nhi, được không? Nếu Hoàng thượng không thích cái tên này, vậy lấy làm nữ danh của con nhé.”

Kỳ thật ở kiếp trước, cái tên Lý Huyền cũng là do Lý Cảnh đặt, chỉ là không biết kiếp này, hắn còn có thể đặt cái tên này cho đứa bé không nữa. Nhưng bất kể ra sao, thằng bé luôn là Huyền Nhi trong lòng nàng.

“Huyền Nhi? Ngọc Yên, nàng nói tới chữ Huyền nào?” Mắt Lý Cảnh lấp lóe.

Tề Ngọc Yên quán lại cho con, sau đó ôm chặt đứa bé vào lòng, nói: “Chính là lời mà Lưu Tuấn nói trong sách Quảng Tuyệt Giao Luận, “tự ôn ức tắc hàn cốc thành huyền, luận nghiêm khổ tắc xuân tùng linh hiệp” (lời nói nhiệt tình nồng hậu, thân dù ở sơn cốc rét lạnh cũng cảm thấy ấm áp).” Nói xong một tay bế đứa nhỏ, một tay kéo tay Lý Cảnh, viết vào lòng bàn tay của hắn chữ “Huyền”.

Lý Cảnh thấy chữ Tề Ngọc Yên viết, hơi bất ngờ, sau đó nở nụ cười, nói: “Ngọc Yên, quả là trùng hợp. Lúc trước trong sổ những cái tên để đặt cho hoàng tử mà Ti Thiên giám đưa tới cho ta, có chữ Huyền này. Ta đang phân vân giữa chữ Huyền và chữ Huy, không biết chọn cái nào.”

Nói xong hắn dịu dàng vén tóc hai bên má Tề Ngọc Yên ra sau tai, cười nói: “Nếu Ngọc Yên vừa ý chữ Huyền này, vậy ta sẽ đặt tên cho hoàng nhi chúng ta là Lý Huyền nhé.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên mừng rỡ, gật đầu nói: “Vậy, thần thiếp cảm ơn Hoàng thượng.” Sau đó nhẹ nhàng áp mặt mình lên gương mặt nhỏ nhắn, nét mặt dịu dàng. “Huyền Nhi, tốt quá. Huyền Nhi của mẹ đã trở về rồi.”

Tề Ngọc Yên lúc này, cực kì hạnh phúc.

Tốt quá! Huyền Nhi đã trở lại! Những người nàng yêu quý kiếp trước, đều đang ở cạnh bên mình. Kiếp này, thật sự có thể mong cầu được hạnh phúc trọn vẹn không?

Đúng lúc này, Huyền Nhi có vẻ hơi khó chịu, vận vạt thân thể nhỏ bé, đột nhiên khuôn mặt bé nhăn lại, khóc ré lên.

“Huyền Nhi, con sao thế? Khó chịu đâu à?” Tề Ngọc Yên khẩn trương.

Trúc Vận lên tiếng: “Nương nương, chắc tiểu hoàng tử đói bụng ạ. Nương nương giao tiểu hoàng tử cho nô tỳ, nô tỳ dùng thìa bón chút nước đường cho bé uống.”

“Nếu nó đói bụng, sao lại bón nước đường?” Tề Ngọc Yên sững sốt, “Tại sao không cho nó bú sữa?”

“Nương nương sinh non đột ngột, nữ nương tuyển chọn vẫn chưa tiến cung. Hôm qua sau khi nương nương sinh xong, mới gấp rút gọi nữ nương vào cung, chỉ là vẫn phải để Thái Y viện kiểm tra một lần nữa, xác định không có bệnh kín nào, mới có thể để nữ nương cho tiểu hoàng tử bú.” Trúc Vận cười giải thích, “Điện hạ đành chịu thiệt một ngày, mai sẽ có sữa ăn.”

“Hiện giờ Huyền Nhi sinh non, thân thể vốn yếu, sao có thể chịu đói được.” Tề Ngọc Yên cau mày.

“Nếu vậy.. hay cứ gọi nữ nương tới cho Huyền Nhi bú sữa trước?” Lý Cảnh do dự nói.

“Không được.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Vẫn nên để các thái y kiểm tra nữ nương cẩn thận, đừng lấy bệnh gì sang cho Huyền Nhi.”

“Nàng vừa muốn Huyền Nhi bú sữa, nhưng không muốn nữ nương đến cho con ăn, vậy nàng muốn sao?” Lý Cảnh bắt đầu nói.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên trừng Lý Cảnh, thăm thẳm nói: “Thần thiếp không phải mẹ chắc.” Sau đó tính cời vạt áo, ngẩng đầu thấy Lý Cảnh tỏ vẻ ngạc nhiên, miệng hơi há, đang yên lặng nhìn mình.

Nàng chần chờ một lúc, bèn xoay lưng lại, bấy giờ mới cời vạt áo trước ngực, bắt đầu cho Huyền Nhi bú sữa.

Chỉ chốc lát sau, Huyền Nhi nín khóc, thay vào đó là tiếng nhắm nuốt nho nhỏ truyền đến.

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên xoay lưng lại cho bú sữa, đầu tiên là sững sốt, sau đó khước miệng hơi giương lên, nhưng không lên tiếng.

Huyền Nhi sau khi được sinh ra, chưa được bú tí sữa nào, hiện tại có ăn, thành ra ngấu nghiến bú. Đến khi chẳng ăn no, lại ngủ thiếp đi.

Tề Ngọc Yên thấy Huyền Nhi ngủ, bèn một tay bế bé, một tay khấp khểnh lại vạt áo trước ngực, sau đó bế thẳng Huyền Nhi vẫn đang say ngủ.

“Nàng bế con lên làm gì?” Lý Cảnh có chút không hiểu, “Để cho con ngủ đi.”

“Hoàng thượng không hiểu đâu.” Tề Ngọc Yên đặt đầu thẳng bé lên vai mình, vỗ nhẹ vào lưng nó.

Lúc sau, Huyền Nhi trong giấc ngủ ợ hơi hai cái, nhưng không tỉnh, chép chép miệng rồi ngủ tiếp.

Tề Ngọc Yên thả Huyền Nhi xuống ấm ngang, rồi giải thích cho Lý Cảnh: “Không để Huyền Nhi ợ, rất dễ nôn trớ, làm con bị sặc.”

Lý Cảnh càng thêm kinh ngạc: “Sao Ngọc Yên biết điều này?”

Tề Ngọc Yên gạt mình, sau đó nói: “Hồi trước không phải thần thiếp từng kể với Hoàng thượng à? Lúc ở Mi Dương, có nhà họ hàng sinh con, thần thiếp có giúp đỡ chăm sóc.”

“Hóa ra Ngọc Yên học sớm vậy, là để chờ cái ngày này chứ gì?” Lý Cảnh vui vẻ.

Tề Ngọc Yên lờm Lý Cảnh, chẳng thèm đáp lại.

Trúc Vận cười nói: “Nương nương, tiểu hoàng tử ngủ rồi, đưa bé cho nô tỳ.” Dứt lời liền vươn tay, muốn đỡ lấy đứa bé.

Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Trúc Vận, ta muốn tự chăm sóc con, để con ngủ cùng với ta một lúc.”

Nghe vậy, Trúc Vận ngậm ra như phỗng.

Cô thoáng nhìn qua Lý Cảnh, sau đó nói: “Nương nương, bây giờ chúng ta đang ở trong Càn Dương cung, chỗ cô đang nằm chính là long sàng. Nếu chốc nữa tiểu hoàng tử đói lắm, làm bản long sàng thì làm sao? Vẫn nên để nô tỳ chăm tiểu hoàng tử đi ạ.”

Tề Ngọc Yên ngăn ra, lắc đầu nói: “Nhưng ta muốn ở bên Huyền Nhi.”

Kiếp trước thời gian ở bên con quá ngắn, kiếp này nhất định phải bù đắp.

Nhưng quả thật không được làm bản long sàng, làm sao đây?

Nghĩ đến đây, nàng ngập ngừng nói: “Vậy, Trúc Vận, hay là, chúng ta về Trọng Hoa cung? Như thế sẽ không làm bản long sàng.”

“Linh tinh!” Nghe vậy, Lý Cảnh nghiêm mặt, lạnh giọng trách nói: “Ngọc Yên, hiện giờ nàng vẫn đang ở cử, sao có thể tùy tiện ra ngoài hừng gió? Nếu để lại tại thì làm sao hả?”

Tề Ngọc Yên cắn môi, tủi thân nói: “Nhưng, nhưng thiếp không muốn rời khỏi Huyền Nhi.”

Hắn trừng nàng: “Ta có nói không cho nàng và Huyền Nhi ở cùng nhau đâu.”

Tề Ngọc Yên sững sốt, sau đó vui mừng nói: “Hoàng thượng đồng ý cho Huyền Nhi và thần thiếp ngủ tại đây?”

Hoàng đế dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Nhi, mỉm cười nói: “Dù sao về sau cái long sàng này, cũng là nơi thẳng bé ngủ, sớm hay muộn như nhau cả thôi.”

Tề Ngọc Yên ngáy ra khi nghe những lời đó.

Chàng nói vậy là có ý gì? Chàng muốn phong Huyền Nhi làm Thái tử? Nhưng kiếp trước Huyền Nhi đâu có làm Thái tử?

Thấy Tề Ngọc Yên ngơ ngác nhìn mình, Hoàng đế nhẹ nhàng nhéo mặt nàng: “Bây giờ thấy thoải mái trong lòng chưa?”

Lúc này Tề Ngọc Yên mới lấy lại tinh thần, cũng không suy nghĩ nhiều, liền mỉm cười nói: “Vậy, thần thiếp tạ Hoàng thượng yêu mến.” Dứt lời ngẩng đầu nhìn Trúc Vân, nhẹ giọng nói: “Trúc Vân, em cũng mệt rồi, ra ngoài nghỉ một lúc đi.”

“Dạ, Hoàng thượng, nương nương, nô tỳ xin cáo lui.” Trúc Vân hành lễ rồi lui xuống.

Tề Ngọc Yên lại ru Huyền Nhi thêm một lúc, thấy thẳng bé ngủ say, mới đỡ đầu của bé, nhẹ nhàng đặt nó vào phía trong giường. Sau đó nàng nửa nằm xuống, nghiêng người sang, quay lưng lại với Lý Cảnh, say sưa nhìn đứa bé, nét mặt dịu hiền.

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên sau khi sinh Huyền Nhi, trong mắt chỉ có con, không để ý tới mình nữa, chẳng hiểu sao có chút ghen tỵ.

Hắn bèn cời giầy, trèo lên giường, ôm Tề Ngọc Yên từ đằng sau.

Tề Ngọc Yên giật mình, sau đó hơi giãy, muốn thoát khỏi cái ôm của Lý Cảnh.

“Ngọc Yên, nàng làm gì đấy?” Hắn nói, “Đừng động! Ta chỉ muốn ôm nữ nhân thôi.”

“Hoàng thượng muốn ôm nữ nhân thì kiếm Phan quý nghi ấy, tìm thần thiếp làm gì?” Tề Ngọc Yên chua chát nói, “Thần thiếp vừa sinh xong, mặt mũi hốc hác, đầu tóc bù xù, dung nhan chẳng chỉnh tề, nữ nhân gì chứ?”

“Chua như này, vẫn chưa hết ghen sao?” Hắn bật ra tiếng cười nhỏ.

Nàng hừ nhẹ một cái: “Nếu Phan quý nghi không được, vẫn có Lương tiếp dư, La thuận nghi kia.”

“Độ giắt này càng tăng thêm à?” Nghe nàng nói như vậy, hắn nở nụ cười, nói: “Ngọc Yên, nàng cứ đẩy ta như vậy, nàng không sợ ta thật sự đi tìm những người khác à?”

Nghe vậy, thân thể nàng run lên thấy rõ, nói: “Mặc kệ, dù sao thiếp có Huyền Nhi rồi. Sau này thần thiếp và Huyền Nhi sẽ sống nương tựa vào nhau.”

Nghe nàng nói, ghen ứ trong bụng, giờ mới hiểu được cái gì gọi là tự nâng đá đập chân mình. Sau một lúc, hắn mới buồn bã nói: “Ngọc Yên, nàng có nhi tử là không cần phu quân?”

“Rõ ràng là Hoàng thượng không cần mẹ con chúng thiếp.” Nàng hừ lạnh nói, “Hoàng thượng lại còn ác nhân cáo trạng trước*.”

(Ác nhân cáo trạng trước: chỉ những người xấu/không nói lý hoặc đuối lý giành nói trước hoặc bẻ cong, bóp méo sự thật.)

“Ta không cần các nàng bao giờ?” Nói xong hắn ôm nàng càng thêm chặt, “Nếu Ngọc Yên nói ta là ác nhân, vậy ta nhất định phải làm ác nhân, đã vào tay ta, ta tuyệt đối không buông ra.”

“Buông thiếp ra!” Bị hắn ôm chặt, Tề Ngọc Yên có chút khó thở, liền muốn tránh thoát khỏi hắn.

“Ta không buông!” Hắn tăng thêm lực, càng siết chặt nàng hơn.

Nàng giãy vài cái, thấy không cách nào thoát khỏi, lại sợ động mạnh sẽ đánh thức con, đành bỏ cuộc.

Thấy nàng không giãy nữa, Lý Cảnh thả lỏng vòng tay, nói: “Ngọc Yên, nàng không thích ta chơi cò với Phan Dữu Quân, thật sự ta sẽ không tìm nàng ta nữa.” Hắn chôn đầu vào gáy nàng, hôn nhẹ: “Hôm qua quả thật ta bị Văn Mộng tàn cục kích thích, mới chơi cò với nàng ta. Ta vốn tưởng chẳng to tát gì, không ngờ nàng tức giận đến thế, còn ngã xuống.”

Hắn tiếp tục nói: “Ngọc Yên, nàng không biết lúc bọn họ nói với ta nàng khó sinh, nói với ta chỉ có thể giữ nàng hoặc đưa con, lòng ta đau thế nào đâu. Lúc đó ta cảm thấy, ngoại trừ các nàng, mọi thứ với ta mà nói, đều không quan trọng. Không giải được Văn Mộng tàn cục thì sao? Ta chẳng muốn gì hết, nếu như có thể, ta nguyện dùng tất cả để đổi lấy bình an cho nàng và con.”

“May mắn thay ông trời không bạc đãi ta, thật sự dễ dàng và Huyền nhi bình an trở về bên ta.” Hắn cười khê thành tiếng, “Nhất định ông trời nghe được lời cầu khẩn của ta, nên cho ta một cơ hội, để nàng biết, lòng ta chưa từng đổi thay.”

Nói xong, hắn không nghe thấy nàng đáp lại, hơi thất vọng trong lòng. Đột nhiên, hắn nghe thấy nàng khe khẽ khịt khịt mũi.

“Đừng khóc, Ngọc Yên.” Hắn hoảng hốt, nói, “Đang ớ cữ mà khóc, sẽ ảnh hưởng tới mất đó.”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng có chỗ không đứng.” Tề Ngọc Yên nhỏ giọng nức nở nói, “Thần thiếp không nên tranh cãi âm ỉ trước mặt người khác, khiến Hoàng thượng không có đường lui.”

“Nếu hai người đều sai, coi như chúng ta huề, sau này không ai được nhắc tới chuyện này nữa.” Lý Cảnh nói, “Ngọc Yên, nghe lời ta, đừng khóc.”

Hai vai Tề Ngọc Yên vẫn hơi run run.

Thấy Tề Ngọc Yên không ngừng được, Lý Cảnh có chút bất đắc dĩ, sau đó muốn chuyển lực chú ý của nàng, nói: “Ngọc Yên, này nàng cho Huyền Nhi bú, tại sao phải tránh ta?”

Tề Ngọc Yên ngẩn người, quả nhiên ngừng khóc, nói: “Mấy chuyện tế nhị như thế, đương nhiên phải tránh rồi.”

“Tránh ta làm gì?” Lý Cảnh bừa bãi nói, “Thân thể nàng, có chỗ nào ta chưa ngắm?”

Tề Ngọc Yên nóng mặt, nói: “Hoàng thượng, không biết xấu hổ.”

“Sợ gì? Đầu có người ngoài.” Lý Cảnh cười nói, càng vô si hơn nói, “Chờ nàng sạch sẽ, ta còn phải ăn.”

Tề Ngọc Yên đỏ mặt, mắng: “Hoàng thượng, không biết xấu hổ.”

“Vớ nằng còn gì để xấu hổ nữa sao?” Hần tiếp tục vô lại nói.

Tề Ngọc Yên ngậy ngốc, quả thực không biết nên trả lời lại tên Hoàng đế lưu manh này như nào.

Đúng lúc này, tiếng Thường Hải ồm ồm truyền đến từ ngoài cửa: “Hoàng thượng, sắp tới giờ mào, ngài nên thay đồ thượng triều.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, bỗng như trút được gánh nặng, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, chàng mau đi thay đồ đi, đừng trì hoãn thời gian thượng triều.”

“Được, ta đi thay đồ.” Hoàng đế hôn xuống bên tai nàng, “Ta hạ triều sẽ tới gặp nằng và Huyền Nhi.”

“Dạ.” Nàng gật đầu.

Nghe nàng đáp lại, bảy giờ hần mới hài lòng đứng lên, ra cửa.

Vành tai hần hôn ngửa ngửa, ngửa thẳng vào lòng nằng.

Nàng chuyên chú ngắm khuôn mặt đáng yêu đang say ngủ của Huyền Nhi, chỉ cảm thấy ngọt ngào.

Bởi Tề Ngọc Yên có công sinh hoàng trưởng tử, ngày hôm đó Lý Cảnh hạ chiếu, sắc phong nằng làm quý phi. Đợi sau khi thân thể nằng khỏe lại, sẽ chọn ngày lành tháng tốt làm đại lễ sắc phong.

Kiếp này, Tề Ngọc Yên lại thành quý phi nương nương dưới một người trong hoàng cung.

Bởi vì Tề Ngọc Yên đã đoán trước được, nên khi nghe được tin này không cảm thấy kinh ngạc.

Từ sau khi sinh Lý Huyền, toàn bộ tâm trí của Tề Ngọc Yên tập trung hết lên người đứa con mới sinh này. Kiếp trước, nằng làm mẹ mà không thể bảo vệ nó, kiếp này, nằng phải bồi thường nó gấp bội.

Tề Ngọc Yên không chỉ tự mình chăm sóc Huyền Nhi, đến cho bú cũng đa phần tự làm, chỉ sợ buổi tối Huyền Nhi quấy nhiễu Lý Cảnh nghỉ ngơi, mới để nữ nương và Mai Hương chăm nó.

Lý Cảnh bận rộn công chuyện, mỗi ngày lúc hần trở về Càn Dương cung, sắc trời đã nhá nhem. Đợi hần chơi đùa với Huyền Nhi một lúc, bà vú sẽ mang đứa bé tới Thiên điện nghỉ ngơi. Bởi vậy, ngược lại hần cũng không cảm giác Huyền Nhi cướp mất Tề Ngọc Yên.

Có Huyền Nhi bầu bạn, có Lý Cảnh chở che, Tề Ngọc Yên sống vô cùng thoải mái.

Chớp mắt, Huyền nhi đã đầy một tháng.

Bởi là trưởng tử của Hoàng đế, Lý Cảnh và Tiêu thái hậu sau khi bàn bạc, quyết định vào ngày Lý Huyền đầy tháng, sẽ mở tiệc chiêu đãi hoàng thân quốc thích trọng thần tại Xương Nhạc điện, làm một bữa tiệc đầy tháng cho Lý Huyền.

Theo đề nghị của Tiêu Thái hậu, việc lo liệu tiệc đầy tháng, đương nhiên vào tay Hoàng hậu Trịnh Chúc.

Rất nhanh, đã tới tiệc đầy tháng.

Theo thường lệ, trước khi mở tiệc, Huyền nhi vẫn phải tới chỗ ngồi để nhận mặt.

Mặc dù Tề Ngọc Yên vừa chuyển về Trọng Hoa cung, vẫn dành tay làm cho Huyền nhi một cái áo choàng nhỏ màu đỏ rực.

Ngắm Huyền Nhi mặc đồ mới, đầu đội mũ đầu hồ, chân đi giày đầu hồ, trông khỏe mạnh khác khinh, cực đáng yêu.

Mai Hương cầm một cái trống bồi, đứng đưa phía trên Huyền Nhi, thùng thùng vang lên. Bất luận Mai Hương đứng ở đâu, chỉ cần cô lắc lắc, Huyền Nhi sẽ đánh mắt qua, hết sức chăm chú nhìn cô, tỏ mò. Huyền nhi một tháng tuổi vẫn chưa biết bày tỏ cảm xúc, chỉ biết mở lớn đảo mắt, bất chợt Huyền Nhi phun ra bong bóng, Mai Hương trông thấy, cười ha ha.

Tề Ngọc Yên lau miệng cho Huyền Nhi, cũng nhin không được bật cười.

“Chà, náo nhiệt ghê?” Tiếng một nữ tử cười nhẹ truyền vào.

Tề Ngọc Yên và Mai Hương ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hoàng hậu Trịnh Chúc đang mỉm cười đi vào.

Hai người bước tới trước hành lễ.

“Đứng lên đi.” Trịnh Chúc nâng tay, nhìn Tề Ngọc Yên qua thời gian ở cũ, vẫn giống như bình thường, sáng chói, cười nói: “Xem ra, thân thể Tề quý phi đã khỏe rồi.”

“Tạ nương nương quan tâm, thân thể thần thiếp đã tốt hơn.” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Tốt lắm, bản cung sẽ đi nói với Hoàng thượng, chọn một ngày tốt làm đại lễ sắc phong.” Trịnh Chúc cười nói.

“Không cần gấp ạ.” Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

Trịnh Chúc tiếp tục nói: “Phải rồi, bản cung phụng mệnh Hoàng thượng, tới đón Huyền Nhi tới Xương Nhạc điện. Tề quý phi, người đưa thẳng bé cho bản cung đi.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên ngẩn ra.

Ý của Trịnh Hoàng hậu là không cho mình tới tiệc đầy tháng của Huyền nhi?

Thấy Tề Ngọc Yên đứng đực ra, Trịnh Chúc nói tiếp: “Tề quý phi, người yên tâm đưa Huyền Nhi cho bản cung, bản cung chắc chắn trông nom Huyền Nhi cẩn thận.”

Tề Ngọc Yên miễn cưỡng cười, nói: “Đương nhiên thần thiếp tin Hoàng hậu nương nương.” Nói xong bèn giao đứa bé cho Trịnh Chúc, cười nói, “Huyền Nhi xin làm phiền tới Hoàng

hậu nương nương.”

“Tề quý phi không cần khách khí.” Trịnh Chức cười cười, “Tất nhiên bản cung sẽ đối đãi với Huyền Nhi như thân sinh của mình.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên giật mình, cảm thấy lời này có chỗ không đúng, nhưng không thể nói rõ điểm sai.

Trịnh Chức cũng không nhiều lời với Tề Ngọc Yên nữa, lại hỏi: “Nhũ nương đâu? Để nhũ nương theo bản cung đi trước. Nếu Huyền nhi đói bụng, còn có người cho nó bú.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên nhanh chóng đáp, “Thần thiếp sẽ bảo Mai Hương gọi nhũ mẫu lại.”

Mai Hương nghe thấy, gấp rút đi gọi nhũ mẫu.

Chỉ chốc lát sau, nhũ mẫu của Huyền nhi Hoàng thị vào điện, thi lễ với Trịnh Chức và Tề Ngọc Yên: “Nô tỳ gặp qua Hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương.”

“Vân nương, bà theo Hoàng hậu nương nương tới Xương Nhạc điện đi, nếu Huyền nhi đói bụng khóc náo, phải cho thằng bé bú ngay.” Tề Ngọc Yên nói.

“Nô tỳ biết ạ.” Hoàng thị đáp.

“Tề quý phi, vậy chúng ta đi.” Trịnh Chức nói.

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng hậu nương nương.” Tề Ngọc Yên thi lễ.

Trịnh Chức cười cười, giao Lý Huyền cho Hoàng thị, xoay người bước ra khỏi điện.

Hoàng thị bế Lý Huyền, hành lễ với Tề Ngọc Yên, rồi mau mau chóng chóng theo Trịnh Chức ra ngoài.

Trịnh Chức bế được Huyền Nhi ra, vui sướng khôn xiết, ngồi trên phượng liền đi thẳng tới Xương Nhạc điện.

Tới ngoài Xương Nhạc điện, Trịnh Chức sai cung nhân đưa Hoàng thị tới sau điện nghỉ ngơi, mình thì bế Lý Huyền đi ra trước điện.

Lý Cảnh thấy Trịnh Chức một mình mang theo Huyền nhi tới, trong lòng có chút buồn bực, tiến tới hỏi: “Ngọc Yên đâu? Sao nàng ấy không tới?”

Trịnh Chức mỉm cười nói: “Tề quý phi nói thân thể có hơi không khỏe, thần thiếp để nàng ấy nghỉ lại Trọng Hoa cung rồi.”

Lý Cảnh nghĩ tới Tề Ngọc Yên mới sinh chưa lâu, thân thể không khỏe cũng là chuyện bình thường, cũng không nghĩ nhiều, liền gật đầu, nói: “Hoàng hậu làm tốt lắm. Để Ngọc Yên dưỡng thân thể, chớ để lại bệnh căn.”

“Tạ Hoàng thượng khen.” Trịnh Chức ngẩng đầu, vẻ mặt rạng rỡ.

Ngắm Lý Huyền trong lòng Trịnh Chức, Lý Cảnh thấy ấm áp. Hắn nghiêng người qua, dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cái miệng nhỏ của Huyền Nhi, nói: “Huyền Nhi, không có mẫu phi bên người, con cũng phải nghe lời nhé.”

Huyền Nhi tròn mắt, thấy Lý Cảnh, chợt ngậm lấy ngón tay Lý Cảnh, mút chùn chụt đầu ngón tay phụ thân.

Lý Cảnh vội vàng rút ngón tay ra, làm bộ dạng ghét bỏ: “Cái này con cũng ăn à? Không chê bẩn sao?”

Trịnh Chức cười nói: “Có lẽ Huyền Nhi đói bụng, thần thiếp gọi nhũ nương tới cho nó bú.”

Lý Cảnh gật đầu nói: “Đi đi.”

Trịnh Chức vội bế Huyền Nhi đi tìm nhũ nương.

Lý Cảnh trở lại điện tiếp đón tân khách.

Tề Ngọc Yên những tưởng Huyền Nhi đi ra mặt xong, Trịnh Chức sẽ phái người trả lại Huyền Nhi và Hoàng thị, nên cứ ở trong Trọng Hoa cung chờ đợi. Ai ngờ, đợi tới giờ Hợi vẫn chưa thấy Trịnh Chức tới trả Huyền Nhi, nàng liền có chút bất an trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đòi con

Sốt ruột chờ không nổi tại Trọng Hoa cung, Tề Ngọc Yên vội phái người tới tìm hiểu tình hình. Chẳng bao lâu, người được phái trở về nói, tiệc ở Xương Nhạc điện chưa xong, Hoàng đế Hoàng hậu vẫn đang tiếp khách tại tiệc.

Tề Ngọc Yên nghe xong, bèn nghĩ không phải sau khi cung yến tàn, Hoàng hậu mới trả Huyền Nhi chứ. Lại đành kiên nhẫn tiếp tục chờ.

Mấy ngày nay lúc nào cũng có Huyền Nhi bên cạnh, chờ đợi như vậy càng thêm nóng ruột. Nàng liền cầm một quyển sách, ngồi dưới ánh đèn, vừa đọc sách giết thời gian, vừa chờ Huyền Nhi trở về. Chẳng ngờ vừa sinh xong thân thể yếu ớt, con buồn ngủ âm thầm ập đến, bất giác thiếp đi.

Đến khi nàng tỉnh lại, nhìn đồng hồ cát, đã qua giờ Tý.

Trễ vậy rồi, Huyền Nhi đã về chưa?

Nghĩ đến đây, nàng vội gọi Mai Hương tới hỏi. Lại được cho hay Huyền Nhi vẫn chưa trở về, mà nghe nói Hoàng đế say rượu, đã trở về Càn Dương cung nghỉ ngơi từ lâu rồi.

“Thế Huyền Nhi đâu?” Tề Ngọc Yên gấp gấp hỏi, “Tại sao Hoàng thượng hỏi cung rồi mà Huyền Nhi vẫn chưa trở về?”

Thấy Tề Ngọc Yên lo lắng, Mai Hương nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nurong nurong đừng lo lắng, có lẽ Hoàng hậu nurong nurong thấy canh giờ đã muộn, nên giữ lại tiểu hoàng tử. Dù sao có nhũ nương đi theo, cũng không sợ ban đêm tiểu hoàng tử quấy nhiễu không yên.”

Nghĩ tới Huyền Nhi hay ở cùng nhũ nương vào buổi đêm, hẳn cũng không có gì đáng lo, bấy giờ Tề Ngọc Yên mới hơi nhẹ nhõm, nét mặt vẫn mang theo chút bất mãn: “Cứ coi như thế thì Hoàng hậu nurong nurong cũng phải sai người tới báo cho ta một tiếng chứ.”

“Hoàng hậu nurong nurong thấy khuya rồi, sợ sẽ quấy rầy nurong nurong nghỉ ngơi.” Mai Hương cười nói.

“Huyền nhi chưa trở về, sao ta nghỉ ngơi được?” Tề Ngọc Yên lầu bầu nói.

“Nurong nurong, cô đừng lo quá.” Mai Hương đỡ Tề Ngọc Yên tới bên giường, nói, “Sáng mai, nô tỳ sẽ theo nurong nurong tới Khôn Dương cung đón tiểu hoàng tử trở về.”

Tề Ngọc Yên thở dài: “Hiện tại, đành phải thế thôi.”

Chỉ là, đêm nay Huyền Nhi không về, Tề Ngọc Yên cứ nhớ mong thẳng bé, ngủ không vào giấc.

Ngày tiếp theo, Tề Ngọc Yên dậy sớm, chờ Trịnh Hoàng hậu đưa trả Huyền Nhi về. Nhưng nàng chờ tới giờ Ty, vẫn chẳng có chút tin tức nào từ Khôn Dương cung.

Huyền Nhi lớn từng này, nhưng chưa từng rời khỏi mắt Tề Ngọc Yên. Giờ vừa đi, liền đi cả một đêm, nàng nhớ bé vô cùng. Nghĩ cứ chờ trong Trọng Hoa cung cũng không phải cách, bèn dẫn theo Mai Hương, vội vàng tới Khôn Dương cung.

Tới trước cửa Khôn Dương cung thì trông thấy Lương Tử Vân, Phan Dữu Quân, La Xảo Nhi đang từ trong Càn Dương cung đi ra.

Thấy Tề Ngọc Yên tới, ba người đều ngăn ra, sau đó tiến tới hành lễ.

Tề Ngọc Yên ôm nỗi nhớ Huyền Nhi, liền miễn lễ, không định tiếp chuyện với ba người, vội báo cung nhân trước cửa vào thông báo, nói mình tới thỉnh an.

“Tề quý phi thỉnh an sớm thật đó.” Lương Tử Vân ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “Canh giờ này, mặt trời đã lên cao ngất rồi.”

Sau khi sinh, dựa theo lễ nghi trong cung, Tề Ngọc Yên có hai tháng không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an. Nếu không phải Trịnh Chúc giữ Huyền Nhi không trả, nàng cũng sẽ không tới Khôn Dương cung giờ này.

Nghe Lương Tử Vân nói, Tề Ngọc Yên biết nàng ta đang mỉa mai ngầm mình. Mặc dù bấy giờ nàng là quý phi, nhưng Lương Tử Vân ý vào nhà mẹ đẻ thế lực lớn, trong lòng không phục nàng. Lúc này nghe Lương Tử Vân châm chọc, Tề Ngọc Yên cũng không muốn nhiều lời với nàng ta, liền làm bộ như không nghe thấy, không đoái hoài tới nàng ta.

Phan Dữu Quân lại mỉm cười đi tới, tựa như cái hôm Tề Ngọc Yên sinh, chẳng xảy chuyện gì giữa hai người vậy, cười dịu dàng với Tề Ngọc Yên nói: “Mấy ngày trước Tề quý phi ở cũ, chúng ta thấy không nên quấy rầy. Giờ Tề quý phi đã khỏe lại, ngày khác chúng ta tới Trọng Hoa cung vấn an Tề quý phi.”

Nghe vậy, ánh mắt Tề Ngọc Yên hơi lóe, sau đó gật đầu, nói: “Làm phiền Phan quý nghi nhớ mong rồi.” Sau đó xoay mặt đi, hướng vào trong cung, về mặt sót ruột.

Thấy Tề Ngọc Yên có vẻ không muốn tiếp chuyện với mọi người, La Xảo Nhi liền nói: “Tề tỳ tỳ, tỳ bọn thì bọn muội về trước nhé.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên quay qua, cười nhẹ đáp.

Nói xong La Xảo Nhi gọi Phan Dữu Quân cùng rời khỏi Khôn Dương cung, Lương Tử Vân lia mắt nhìn Tề Ngọc Yên, cắn môi, xoay người, đuổi theo La Xảo Nhi và Phan Dữu Quân.

Chỉ chốc lát sau, cung nhân đi thông báo lúc trước chạy trở về, thi lễ với Tề Ngọc Yên, nói: “Tề quý phi, Hoàng hậu nurong nurong mời người vào.”

“Được.” Tề Ngọc Yên gật đầu, liền nhắc chân bước vào trong cung.

Cung nhân ở phía trước dẫn đường, Tề Ngọc Yên và Mai Hương theo sát sau.

Đến trước cửa chính điện, Mai Hương đứng ở một bên, Tề Ngọc Yên một mình vào trong điện.

Vừa vào phòng, Tề Ngọc Yên trông thấy Trịnh Chúc đang ngồi một mình trên ghế dựa bên trên, nhâm nhi trà.

Tề Ngọc Yên tới trước, quỳ lạy nói: “Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nurong nurong.”

Trịnh Chúc vội đứng lên, khom lưng nâng Tề Ngọc Yên đứng dậy, cười nói: “Tề quý phi vừa ở cũ xong, thân thể mới khỏe lại, không nghỉ ngơi thêm vài ngày, sao đã vội vã tới đây?”

“Thần thiếp ổn, tất nhiên phải tới thỉnh an Hoàng hậu nurong nurong.” Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

“Tề quý phi thật có lòng.” Trịnh Chúc cười nói, “Phải rồi, hôm qua bản cung có nhắc tới chuyện làm đại lễ sắc phong quý phi với Hoàng thượng. Hoàng thượng đã bảo Tư Thiên giám chọn ngày, nhanh thôi sẽ làm đại lễ sắc phong cho người.”

“Tạ Hoàng hậu nurong nurong.” Tề Ngọc Yên tươi cười, ánh mắt lại đảo xung quanh, vẫn chẳng thấy Huyền Nhi.

“Tề quý phi đã lâu không tới Khôn Dương cung, mau mau ngồi xuống, chuyện phiếm vài câu cùng bản cung đi.” Nói xong, Trịnh Chúc lời kéo Tề Ngọc Yên tới bên ghế tựa ngồi.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên cười đáp.

Trịnh Chúc tự mình làm, rót một chén trà, đưa cho Tề Ngọc Yên, nói, “Tề quý phi nếm thử trà này thế nào, đây chính là trà Ngân Châm mới tới năm nay đó.”

Tề Ngọc Yên mỉm cười, liền bưng chén lên, thản nhiên nhấp một ngụm.

Trịnh Chúc nhìn nàng, nói: “Tề quý phi, mùi vị ra sao?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Trà này, rất ngon.”

“Ngon hà?” Trịnh Chúc cực kì phấn chấn, bàn về trà kinh với Tề Ngọc Yên, “Trà Ngân Châm này chia ra Ngân Châm vùng Bắc và Ngân Châm vùng Nam, có điều, hai loại này đều có tại tỉnh Mân...”

Thấy Trịnh Chúc không đề cập tới chuyện Huyền Nhi, Tề Ngọc Yên nóng ruột, liền không để ý tới lễ nghi, cắt ngang Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, đêm qua Huyền Nhi có ngoan không ạ?”

Trịnh Chúc giật mình, cười nói: “Huyền Nhi rất ngoan, chưa từng khóc nháo.”

Nghe Trịnh Chúc nói vậy, Tề Ngọc Yên hơi yên tâm, cười nói: “Không biết giờ Huyền Nhi đang ở đâu?”

“Tề quý phi đừng lo lắng, bây giờ Huyền Nhi đang được nhũ mẫu chăm sóc ở sau điện.” Trịnh Chúc cười đáp.

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên nở nụ cười, nói: “Có thể xin Hoàng hậu nương nương bảo Vân nương bế Huyền Nhi ra không, lát nữa cũng tiện theo thần thiếp trở về Trọng Hoa cung.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trịnh Chúc liếc nhìn nàng, nhưng không nói chuyện, cup mắt, ngón tay gõ nhẹ lên trên mặt bàn, giống như đang suy nghĩ.

Một lúc lâu sau nàng ta mới ngẩng đầu, nghiêm mặt nói với Tề Ngọc Yên: “Tề quý phi, có chuyện, bản cung muốn giải thích với người một tiếng.”

Tề Ngọc Yên cảm giác không khí có chút khác lạ, tâm căng thẳng, hỏi: “Không biết Hoàng hậu nương nương có chuyện gì?”

Trịnh Chúc dừng một lúc, sau đó cười nói: “Bản cung muốn giữ Huyền Nhi lại Khôn Dương cung nuôi nấng.”

Tề Ngọc Yên ngớ ngẩn, tựa như một tia sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu mình, nàng đại người đi trong giây lát. Sau một lúc, nàng mới phục hồi lại tinh thần, môi run rẩy, hỏi: “Hoàng hậu, tại sao muốn giữ Huyền Nhi lại Khôn Dương cung?”

Trịnh Chúc cười nhạt nói: “Hôm qua bản cung mang theo Huyền Nhi tới tiệc đầy tháng, thấy Huyền Nhi rất đáng yêu, bản cung và thằng bé rất hợp nhau, không nỡ rời xa nó.”

Tề Ngọc Yên ngấy ra.

Nàng ta giữ Huyền Nhi lại Khôn Dương cung? Nàng ta muốn tách Huyền Nhi khỏi mình?

Tuyệt đối không được.

Kiếp trước Huyền Nhi rời xa sự chở che của mẫu thân, cuối cùng bị người ta hãm hại. Kiếp này, nàng tuyệt đối không để bị kịch tái diễn lại lần nữa.

Nghĩ đến đây, nàng ổn định lại cảm xúc, cố gắng cười với Trịnh Chúc, sau đó mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương yêu mến Huyền Nhi, thần thiếp làm mẫu thân Huyền Nhi, trong lòng đương nhiên rất vui mừng. Chỉ là Huyền Nhi sau khi sinh ra, vẫn luôn do thần thiếp tự mình chăm lo, thần thiếp không rời được Huyền Nhi, nên Huyền Nhi cũng không rời được thần thiếp, thần thiếp cảm thấy vẫn nên để Huyền Nhi ở Trọng Hoa cung thì tốt hơn.”

Thấy sắc mặt Trịnh Chúc biến đổi, Tề Ngọc Yên nói tiếp: “Nếu Hoàng hậu nương nương nhớ Huyền Nhi, dù sao Trọng Hoa cung và Khôn Dương cung cách nhau không xa, ngài chỉ cần tới đó thăm là được. Nếu Hoàng hậu nương nương không muốn đi, phái người truyền lời, thần thiếp sẽ mang Huyền Nhi tới Khôn Dương cung vẫn an mẹ cả. Không biết ý Hoàng hậu nương nương thế nào ạ?”

Lúc Tề Ngọc Yên nói chuyện, nhấn mạnh hai chữ “mẹ cả”.

Trịnh Chúc đương nhiên hiểu được ý nàng, nâng mắt cười, nói: “E là Tề quý phi không hiểu lời bản cung rồi? Bản cung nói, từ nay trở đi, Huyền Nhi sẽ ở lại Khôn Dương cung, nuôi nấng dưới gối bản cung. Nếu Tề quý phi nhớ Huyền Nhi, bản cung sẽ đồng ý cho các người gặp nhau, chẳng qua, trước mặt thằng bé người không được tự xưng là mẫu phi.”

Ý Trịnh Chúc là, từ nay về sau, Huyền Nhi sẽ là con của nàng ta, rũ bỏ quan hệ với mình? Nàng cảm giác tâm mình như bị ai đó quất từng nhát một, đau đớn vô cùng.

Nàng nhìn thẳng vào Trịnh Chúc, sau một lúc mới lấy lại tinh thần, run giọng nói: “Ý của Hoàng hậu nương nương, là muốn nuôi Huyền Nhi dưới danh nghĩa của mình?”

Trịnh Chúc gật đầu, nói: “Phải!”

“Không được!” Tề Ngọc Yên đứng bật dậy, không cẩn thận hất đổ chén trà trên bàn, nước trà đổ ra, tẩm ướt váy nàng.

Nàng không quan tâm tới cái váy, lớn tiếng nói với Trịnh Chúc: “Hoàng hậu nương nương, Huyền Nhi là do thần thiếp sinh ra, tất nhiên thằng bé sẽ do thần tự nuôi nấng. Chuyện nuôi dưỡng Huyền Nhi, không khiến Hoàng hậu nương nương tổn công tổn sức, kính xin Hoàng hậu nương nương để nhũ nương mang Huyền Nhi ra, trả lại cho thần thiếp.”

Trịnh Chúc nhìn Tề Ngọc Yên, lạnh lùng cười, sau đó chậm rãi đứng dậy, nói: “Tề quý phi, lời bản cung nói, người nghe không rõ sao? Vậy bản cung lặp lại lần nữa, từ giờ phút này Huyền Nhi sẽ ở tại Khôn Dương cung, do bản cung nuôi nấng, bản cung sẽ là mẫu thân của thằng bé.”

“Hoàng hậu nương nương, người dựa vào cái gì muốn cướp Huyền Nhi từ thần thiếp?” Tề Ngọc Yên bị phần kêu lên: “Thần thiếp mới là mẫu thân của Huyền Nhi!”

“Được, bản cung nói luôn với người, bây giờ người đã không còn là mẫu thân của Huyền Nhi nữa!” Trịnh Chúc thần nhiên nói, “Từ nay trở đi, Huyền Nhi là con của bản cung, sau này không có quan hệ gì với người.”

Nghe vậy, ánh mắt Tề Ngọc Yên bỗng chốc trở nên đỏ như máu.

Mình vất vả mang thai con, tại sao lại không có quan hệ với mình?

Tề Ngọc Yên rơm rớm nước mắt, chất vấn: “Hoàng hậu nương nương, Huyền Nhi do thần thiếp mang nặng 8 tháng, liệu mạng để sinh ra, Hoàng hậu nương nương dựa vào đâu mà cướp nó khỏi thần thiếp chứ?”

“Chỉ bằng bản cung là Hoàng hậu của Đại Hiên!” Trịnh Chúc lạnh lùng nói, “Chỉ cần là con của Hoàng thượng, đều là con của bản cung. Bản cung muốn tự thân nuôi nấng con của mình, có gì không được?”

“Nhưng thần thiếp mới là người mẹ sinh ra Huyền Nhi!” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên ứa nước mắt, “Hoàng hậu nương nương, người vì thần thiếp sinh Huyền Nhi mà suýt mất mạng, trả Huyền Nhi lại cho thần thiếp đi.”

“Tề Ngọc Yên, bản cung đã giải thích rõ, người có cầu cũng vô dụng.” Trịnh Chúc không lung lay, “Huyền Nhi, bản cung nhất định phải nuôi dưỡng bên người.”

Tề Ngọc Yên nâng hai mắt đầm lệ, yên lặng nhìn Trịnh Chức, “Hoàng thượng đâu? Hoàng thượng cũng đồng ý Hoàng hậu nương nương cướp Huyền Nhi khỏi thần thiếp sao?”

“Bản cung chính là thê tử của Hoàng thượng, theo lễ pháp hay tình lý, đều có thể nuôi dưỡng Huyền Nhi bên người.” Trịnh Chức liếc Tề Ngọc Yên, “Tề quý phi cảm thấy, Hoàng thượng có lý do gì để khước từ đây?”

“Chàng, chàng, lại đồng ý giao Huyền Nhi cho người?” Tề Ngọc Yên đứng như trời trồng, cả người lạnh toát.

“Tề quý phi, bây giờ bản cung hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc. Người hồi cung đi.” Trịnh Chức không hề muốn dây dưa thêm với Tề Ngọc Yên, bèn hạ lệnh tiễn khách.

“Không!” Tề Ngọc Yên gào khóc, “Hôm nay Hoàng hậu nương nương không giao trả Huyền Nhi cho thần thiếp, thần thiếp không rời khỏi Khôn Dương cung này.”

Nghe vậy, Trịnh Chức nhăn mày: “Tề quý phi, người đang uy hiếp bản cung đó à?”

Tề Ngọc Yên ngăn ra, chột búng tỉnh, bịch một tiếng, quỵ xuống trước Trịnh Chức, đầu đón nói: “Hoàng hậu nương nương, van cầu người, người xót thương thần thiếp, trả Huyền Nhi lại cho thần thiếp đi.” Lúc nói, rớt cuộc nhện không được, nước mắt không kìm được từng giọt từng giọt rớt xuống.

Trịnh Chức lại hơi hững hờ nhìn nàng, lắc đầu nói: “Tề Ngọc Yên, người cầu xin ta cũng vô dụng. Bản cung khuyên người, nên hồi cung đi.”

“Hoàng hậu nương nương, Huyền Nhi là máu thịt của thần thiếp, thần thiếp không thể không có con!” Nàng lê gối tới, ôm chân Trịnh Chức, “Cầu Hoàng hậu nương nương ban ơn, trả Huyền Nhi lại cho thần thiếp.”

Trịnh Chức hiện lên vẻ mặt bình tĩnh, giãy mạnh chân của mình thoát khỏi tay Tề Ngọc Yên: “Tề quý phi, người tự trọng chút đi. Huyền Nhi, ta sẽ không giao cho người đâu.”

Tề Ngọc Yên lạy sát đất, nước nờ nói: “Không trả Huyền Nhi, thần thiếp không rời.”

Trịnh Chức lạnh lùng cười, nói: “Được! Rời hay không, là do người, dù sao bản cung sẽ không trả Huyền Nhi lại cho người.” Nói xong nàng ta xoay người, bước hướng ra ngoài điện.

“Hoàng hậu nương nương!” Tề Ngọc Yên hét lớn ở sau lưng nàng, “Xin người thương xót, đừng chia tách mẹ con chúng ta!”

Trịnh Chức làm như không nghe thấy lời gào thét của Tề Ngọc Yên, chân chưa từng dừng lại, đi thẳng ra khỏi điện.

Trong điện chỉ còn lại một mình Tề Ngọc Yên gào khóc đau lòng.

Trong điện ồn ào như vậy, đã sớm đến tai Mai Hương đứng ngoài điện, đến khi cô nghe rõ Hoàng hậu muốn cướp Huyền Nhi, cảm thấy kinh hãi, nhìn tình hình trong điện không ổn, cô len lén rời khỏi Khôn Dương cung, đi tìm Lý Cảnh hỗ trợ.

Giờ này, tất nhiên Lý Cảnh không có ở Càn Dương cung, người chắc vẫn đang thượng triều. Mai Hương không hề nghỉ ngơi, chạy thẳng tới trước Triều Tuyền chính điện, muốn chờ Hoàng đế hạ triều sẽ bẩm báo với người. Đến không lâu, quả thật hạ triều, thế nhưng Hoàng đế lại cùng mấy đại thần tới Sùng Tâm điện nghị sự, cô vẫn không thể lại gần báo cho hần.

Mai Hương theo tới ngoài Sùng Tâm điện, xin tiểu hoàng môn trước điện thông truyền một tiếng cho Hoàng đế. Nhưng Hoàng đế đang làm chính sự, tiểu hoàng môn nào dám vì thị nữ nhỏ nhoi này mà quấy rầy? Đương nhiên không đồng ý.

Mai Hương bất đắc dĩ, đành phải chờ bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Chu Nguyên đi ra từ trong điện. Mai Hương thấy gã, giống như gặp được người thân, xông tới trước, túm chặt Chu Nguyên, kêu lên: “Chu công công, cứu mạng! Xin người cứu quý phi nương nương với!” Lời vừa rời miệng, nước mắt chảy tới tấp.

Nghe vậy, Chu Nguyên sững sốt, vội vàng nói: “Mai Hương cô nương đừng vội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô kể lại rõ ràng xem.”

“Hoàng hậu nương nương muốn cướp tiểu hoàng tử từ trong tay quý phi nương nương, quý phi nương nương không chịu, nên xảy ra tranh chấp không dứt với Hoàng hậu nương nương ở Khôn Dương cung. Tôi sợ âm ỉ lâu, chọc giận Hoàng hậu nương nương, sẽ bất lợi với nương nương chúng tôi.” Mai Hương vừa nước nờ, vừa nói, “Chu Nguyên, người mau đi nói với Hoàng thượng, xin ngài nhanh cứu quý phi nương nương, không đi, nói không chừng không kịp mất!”

Nghe Mai Hương kể xong, Chu Nguyên ngăn người, sắc mặt thoát nhìn có chút khó xử.

Gã theo Hoàng đế lâu như vậy, Lý Cảnh đối đãi Tề Ngọc Yên thế nào, gã nhìn ra hết. Nhưng lúc này Hoàng đế đang bàn luận quốc sự quan trọng cùng đại thần, sao gã dám lấy chuyện hậu cung quấy nhiễu người?

Bất đắc dĩ, gã nói với Mai Hương: “Mai Hương cô nương, Hoàng thượng đang thảo luận chuyện trị thủy với chúng đại nhân, giờ dù Hoàng thượng biết việc này, sợ cũng không tiện rời khỏi, ta cũng không muốn quấy rối tâm trạng Hoàng thượng. Xin cô nương chờ chút nữa, đợi Hoàng thượng thảo luận xong chuyện trị thủy, ta sẽ bẩm báo.”

“Vậy quý phi nương nương phải làm sao?” Mai Hương nóng ruột, “Nếu Hoàng hậu nương nương bị cô ấy chọc giận, trị tội cô sẽ nguy mất.”

Chu Nguyên thấy thế, an ủi Mai Hương nói: “Mai Hương cô nương chớ lo, cô tiến cung chưa lâu, quy củ trong cung có thể vẫn chưa biết hết. Giờ mặc dù đại lễ sắc phong quý phi nương nương vẫn chưa làm, nhưng chiếu thư sắc phong đã ban hạ. Quý phi nương nương đứng đầu hàng tứ phi, trong hậu cung, chỉ dưới Hoàng hậu, thân phận tôn quý. Dầu Hoàng hậu nương nương là chủ hậu cung, không được Hoàng thượng phê chuẩn, cũng không thể tự ý xử trí nàng.”

“Thế thì tốt.” Mai Hương nghe xong, bỗng yên tâm lại, “Lúc nương nương mang thai lần trước, Hoàng hậu nương nương hạ lệnh đánh chết nàng, tới giờ nhớ đến, vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi.”

“Bây giờ Hoàng hậu nương nương cũng không động được vào người.” Chu Nguyên nói, “Mai Hương cô nương, dù sao ở lại đây cũng không có việc gì, hay là về Khôn Dương cung để ý quý phi nương nương, đợi Hoàng thượng có thời gian, ta sẽ bẩm báo việc này với Hoàng thượng.”

Mai Hương mới nghe, ngăn người, sau đó lắc đầu, nói: “Đa tạ Chu công công, tôi vẫn nên ở đây đợi Chu công công mang tin đến.”

Cô cũng đề phòng, nhờ Chu Nguyên không bẩm báo việc này cho Hoàng đế, vậy phải làm sao đây? Nếu Hoàng hậu không dám gây lợi cho Tề Ngọc Yên, chỉ bằng mình ở lại đây, lúc nữa sẽ theo Hoàng đế về Khôn Dương cung, chắc chắn hơn.

Chu Nguyên biết Mai Hương trung thành với Tề Ngọc Yên, làm việc lại cẩn thận, cũng không khuyên cô, chỉ cười nói: “Theo ý cô nương, vậy ta đi canh trước điện.”

“Làm phiền Chu công công.” Mai Hương thì lễ, cũng đứng ở ngoài điện, chỉ là nghe Chu Nguyên an tù, lòng không còn cồn cào như lúc trước nữa.

Chu Nguyên trở lại phía ngoài Sùng Tâm điện, đợi thêm gần nửa canh giờ, thấy cuối cùng Hoàng thượng cùng Công bộ, Hộ bộ quan trọng bàn xong chuyện trị thủy. Đợi chúng quan viên rời đi, Chu Nguyên mau chóng tiến tới, hành lễ nói: “Bẩm báo Hoàng thượng, vừa rồi thị nữ Mai Hương của quý phi nương nương tới báo, nói là Hoàng hậu nương nương nhận nuôi hoàng tử Huyền ở Khôn Dương cung, quý phi không đồng ý, đang tranh cãi tại Khôn Dương cung.”

Vừa mới giải quyết chuyện trị thủy xong, Lý Cảnh còn đang thờ lầy hơi, nghỉ ngơi được một lúc, không ngờ Chu Nguyên lại mang tới tin như vậy, khiến hắn giật mình. Trịnh Chước muốn cướp Huyền Nhi? Hắn bàng hoàng, nói: “Bãi giá gấp tới Khôn Dương cung.”

“Dạ.” Thường Hải vội vàng ra ngoài an bài.

Tề Ngọc Yên ở trong Khôn Dương cung, vẫn duy trì tư thế khi Trịnh Chước rời đi, cúi sát đất, nước mắt đã thấm ướt ống tay áo lót dưới mặt từ lâu.

Huyền Nhi, nàng mới gặp lại con được một tháng, đã bị người khác cướp khỏi nàng ư? Kiếp trước nàng đã một lần trải qua sự thống khổ khi mất đi Huyền Nhi, giờ, nàng không muốn trải qua một lần nữa. Trịnh Chước cướp Huyền Nhi, nhưng nàng ta hoàn toàn không có liên kết huyết mạch với Huyền Nhi, Tề Ngọc Yên không tin nàng ta sẽ quan tâm tới Huyền Nhi như mình.

Bởi vậy, nàng âm thầm hạ quyết tâm trong lòng, không có lại Huyền Nhi, mình quyết không rời.

Trong lòng có niềm tin, cũng không cảm thấy khó chịu khi quỳ trên mặt đất. Nếu có thể có lại Huyền Nhi, có quý ba ngày ba đêm, nàng cũng nguyện ý.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập truyền tới, nàng nghe có người vào điện, sau đó là tiếng hô lớn sợ hãi: “Ngọc Yên, nàng đang làm gì vậy?”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra. Đây là giọng của Hoàng đế.

Nàng còn chưa nghĩ xong, bản thân đã bị người nọ đỡ dậy khỏi mặt đất.

Nàng ngẩng đầu, nhìn Hoàng đế, hai mắt đầm lệ: “Hoàng thượng, van cầu chàng, chàng bảo Hoàng hậu nương nương trả Huyền Nhi lại cho thần thiếp đi.”

Hoàng đế thấy hai mắt Tề Ngọc Yên sưng đỏ, trên mặt đều là nước mắt, rõ ràng đã khóc rất lâu, đầu tiên là sùng sốt, sau đó đau lòng vô vàn, cắn răng quát: “Trịnh Chước đâu?”

Phía bên Hoàng hậu đã sớm được bẩm báo, biết Hoàng thượng tới, nàng ón lạnh. Lại nhớ tới lời Tiêu Thái hậu nói ngày hôm ấy, mình nuôi nấng Huyền Nhi dưới gối là hợp lễ pháp tình lý, trong lòng bình tĩnh lại. Nàng hơi sửa soạn lại, rồi đi về phía chính điện.

Vừa tới trước cửa, liền gặp cung nhân tiến tới bẩm báo, khom người nói với mình: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng đang giận dữ, thỉnh người mau qua.”

Sắc mặt Trịnh Chước hơi đổi, gạt đầu, nói: “Bản cung đã biết.” Nghĩ cửa ải này trước sau cũng phải đổi mặt, sau đó hít một hơi, bước vào điện.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Giành con

Thấy Trịnh Chước vào, Tề Ngọc Yên vội vàng xông lên, nhào tới trước mặt nàng ta, quỳ xuống, dập đầu nói: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp cầu xin người trả lại Huyền nhi cho thần thiếp...” Chưa nói xong câu, đã khóc không ra tiếng.

Nhìn bộ dạng của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh ngây ra trong chốc lát, sau đó trong lòng tắc nghẹn. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới, người con gái mình yêu thương, vì muốn có lại đứa con của mình, lại quỳ lạy cầu xin Trịnh Chước.

“Ôi, Tề quý phi, người làm gì vậy? Người đứng lên trước đi.” Thấy Lý Cảnh thay đổi sắc mặt, Trịnh Chước vội kéo ra một nụ cười, cúi người đỡ Tề Ngọc Yên, “Người làm vậy, Hoàng thượng lại tưởng ta bắt nạt người đó.”

Tề Ngọc Yên một mực không chịu đứng lên, khóc lóc khẩn cầu nói: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp van cầu người...”

Lời còn chưa dứt, Lý Cảnh tiến tới, kéo nàng đứng dậy: “Ngọc Yên, nàng không cần cầu xin cô ta, Trẫm sẽ đòi lại Huyền nhi cho nàng.”

Tề Ngọc Yên giật mình, ngẩng đầu nhìn Lý Cảnh, mắt sáng ngời: “Hoàng thượng nói thật sao?”

Lý Cảnh gạt đầu: “Tất nhiên rồi.”

“Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên nắm chặt ống tay áo Lý Cảnh, vẻ mặt mong đợi.

Có được câu trả lời của Lý Cảnh, trong lòng nàng dấy lên niềm hi vọng.

Thấy tình cảnh này, Trịnh Chước cười lạnh, nhưng không nói gì.

Lý Cảnh quay sang, liếc nhìn Trịnh Chước, cố gắng để giọng mình nhẹ nhàng: “Hoàng hậu, tại sao cô muốn cướp con của Ngọc Yên?”

Trịnh Chước ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, cười lạnh nói: “Hoàng thượng, tuy rằng Huyền nhi là do Tề Ngọc Yên sinh ra, nhưng thằng bé là con trai của Hoàng thượng. Thần thiếp là Hoàng hậu, là thê tử của Hoàng thượng. Con của Hoàng thượng, tất nhiên cũng là con của thần thiếp, tại sao thần thiếp không được nuôi dưỡng chứ?”

“Cô là mẹ cả của Huyền nhi, chuyện này không sai.” Lý Cảnh kiên nhẫn nói: “Nhưng cô chỉ là mẫu thân trên danh nghĩa. Trẫm vẫn chưa chấp thuận cô được bế Huyền nhi về Khôn Dương cung nuôi, cô dựa vào gì mà tự ý hành động?”

Trịnh Chước cũng không yếu thế, giọng lạnh lùng nói: “Hoàng thượng đừng quên, thần thiếp không được Hoàng thượng thương yêu, nhưng thần thiếp cũng là Hoàng hậu. Nếu là tần phi khác trong cung, bởi nàng ta không phải mẫu thân của hoàng tử, muốn nuôi con của người khác trên danh nghĩa của mình, đương nhiên phải được Hoàng thượng thông qua. Nhưng thần

thiếp là Hoàng hậu, đương nhiên chính là mẫu thân của con Hoàng thượng, đón đưa bé về nuôi nấng, đâu cần Hoàng thượng chấp thuận.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên biến sắc.

Lý Cảnh nghe xong, cũng lạnh lùng cười: “Hoàng hậu nói đón đưa bé của tần phi khác về thì không cần trăm chấp thuận. Nhưng không biết Hoàng hậu có biết rằng, nếu như Trẫm dứt khoát không chấp nhận Hoàng hậu nuôi dưỡng Huyền Nhi dưới gối cô, Hoàng hậu định là thế nào?”

Nghe vậy, ánh mắt Trịnh Chước lay động.

Theo lý, nàng bé đưa bé tới, không thể không hỏi Lý Cảnh. Nhưng nếu Lý Cảnh nói rõ, không cho nàng lấy đứa bé này, nàng chắc chắn không thể chống lại Thánh ý.

Thấy Trịnh Chước tái nhợt mặt mày, á khẩu không trả lời được, Lý Cảnh lạnh giọng nói: “Hoàng hậu, bây giờ trẫm muốn người giao trả Huyền nhi lại cho Tề phi nuôi!”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Thần thiếp cảm ơn Hoàng thượng.”

Trịnh Chước nhìn gương mặt lạnh tanh của Lý Cảnh và vẻ thoải mái của Tề Ngọc Yên, chỉ cảm thấy cả người có chút bí bức, trong một lúc không nói ra lời.

“Hoàng hậu, trẫm nói gì, cô có nghe thấy không?” Giọng Lý Cảnh càng thêm lạnh lùng.

Trịnh Chước ngăn người nhìn Lý Cảnh, thân thể run rẩy. Nàng biết, Lý Cảnh không thích mình, cả đời sợ rằng không có cơ hội sinh lấy đứa con của chính mình. Nếu bây giờ trả đứa bé lại cho Tề Ngọc Yên, hi vọng cuối cùng của mình sẽ tan tành, thật sự trắng tay.

Thấy Trịnh Chước ngây ra như phỗng, Lý Cảnh nói thêm: “Nếu Hoàng hậu không chịu tự giao Huyền Nhi ra, vậy Trẫm sẽ phái người mang Huyền Nhi ra! Đến lúc đó, cô đừng trách Trẫm không giữ mặt mũi cho Hoàng hậu!”

“Hoàng thượng...” Trịnh Chước cũng không nhịn được nữa, nước mắt tuôn ra.

Người đàn ông này, từ nhỏ đã thích chàng, xin phụ mẫu và di giúp đỡ, rốt cuộc được gả cho chàng như ý nguyện, chàng lại chán ghét mình đủ đường. Vốn tính có thể nuôi nấng Lý Huyền trên danh nghĩa, mình có cái để dựa vào, chàng lại tuyệt tình tuyệt nghĩa với mình như thế, đến yêu cầu nhỏ nhoi này cũng không đồng ý. Sớm biết vậy, lúc trước đừng tiến cung, tuy không thể gả cho người trong lòng, nhưng được hai nhà Trịnh – Tiêu che chở, chắc chắn cuộc sống sung sướng hơn hiện giờ gấp trăm lần.

“Hoàng hậu muốn nói gì nữa không?” Hoàng đế hỏi.

“Hoàng thượng, dù Hoàng thượng không thích thần thiếp, nhưng dẫu sao thần thiếp cũng làm phu thê bốn năm với Hoàng thượng. Chẳng lẽ lòng Hoàng thượng, chưa từng dành chút tình cảm cho thần thiếp ư?” Trịnh Chước nức nở nói.

Lý Cảnh quay đầu trông thấy một Trịnh Chước yếu đuối trước mặt mình, sững sờ một lúc. Lại nói, dù sao Trịnh Chước cũng là biểu muội của mình, hơn nữa gả cho mình đã nhiều năm, tuy bình thường mình không thích tính cách của nàng ta, nhưng không có tình yêu, cũng có vài phần tình thân.

Nghĩ đến đây, Lý Cảnh thở dài một hơi, nói: “Như này, ta cũng không phải không muốn giữ vài phần tình cảm cho Hoàng hậu. Nếu Hoàng hậu tự mình giao Huyền Nhi ra, không truy cứu việc này nữa. Vừa rồi cô cũng nói, cô vốn là mẹ cả của Huyền Nhi, tự mình nuôi nấng hay không cũng không quan trọng. Nhưng Ngọc Yên thì khác, Huyền Nhi là nàng ấy dùng tính mạng để đổi lấy, huyết thống thân tình đương nhiên không cần nhắc tới, người nên tự mình giao trả Huyền Nhi cho nàng ấy mới đúng.”

Nói đến cùng, vẫn là muốn nàng trả đứa bé lại cho Tề Ngọc Yên. Trịnh Chước ngừng khóc, lạnh lùng cười, nói: “Nếu thần thiếp không giao?”

“Trẫm nói, việc này không phải theo cô.” Lý Cảnh nghiêm mặt, lạnh giọng nói.

“Nếu Hoàng thượng nhất định bức ép thần thiếp, vậy xin Hoàng thượng cùng thần thiếp tới gặp mẫu hậu, mời mẫu hậu tới xem xét phân xử.” Trịnh Chước nói.

Lý Cảnh gạt mình, nhú mày.

Đi gặp Tiêu Thái hậu? Bà đương nhiên sẽ nghiêng về Trịnh Chước. Nghĩ đến đây, hần lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Việc nhỏ này, không cần phiền mẫu hậu. Cô mau bế Huyền Nhi ra.”

“Thần thiếp muốn gặp mẫu hậu.” Trịnh Chước kêu lên.

Thấy Trịnh Chước vẫn ngu muội không lĩnh hội, Lý Cảnh cũng bức, không nói với nàng ta nữa mà nói với Thường Hải: “Thường Hải, gọi vài người, lục soát sau điện của Hoàng hậu, nhất định phải mang tiểu hoàng tử ra.”

Sai người xông vào nội cung Hoàng hậu, đây chính là coi thường Hoàng hậu. Thường Hải sững sờ một lúc.

“Sao vẫn chưa đi hả?” Lý Cảnh hỏi Thường Hải.

Thường Hải nâng mắt, thấy vẻ mặt Lý Cảnh mất bình tĩnh, đáp vội: “Tiểu nhân đi ngay ạ.” Nói xong liền ra ngoài gọi người chuẩn bị tiến vào phía trong cung của Hoàng hậu.

“Hoàng thượng, người không thể đối xử như thế với thần thiếp!” Trịnh Chước thấy Lý Cảnh không gặp Thái hậu, trái lại sai người xông vào tâm cung của mình, trong lòng quýnh lên, hét lớn với đám cung nhân trong điện, “Bản cung là Hoàng hậu Đại Hiên, ai dám xông vào nội cung của bản cung? Không sợ bản cung đánh chết các người hả?”

Cung nhân vừa nghe, có chút ngần ngại.

“Lời Trẫm nói, chẳng lẽ không bằng Hoàng hậu?” Giọng nói lạnh lùng của Lý Cảnh truyền tới, “Sống chết của các người, nằm trong tay Hoàng hậu, hay là tay Trẫm hả?”

Nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Lý Cảnh, tất cả cung nhân đều hoảng sợ. Nếu phải chọn giữa Hoàng đế và Hoàng hậu, ai cũng hiểu được nên đứng về phía nào.

Mọi người vội hành lễ với Lý Cảnh, đáp: “Tiểu nhân đi ngay!” Rồi tính đi về phía nội cung.

Đúng lúc này, chợt nghe thái giám hô vang: “Thái Hậu giá lâm!”

Người trong ngoài điện sững sờ. Hoàng đế lớn hơn Hoàng hậu, nhưng Thái hậu lại là mẹ của Hoàng đế, việc này nói không chừng có chuyển biến, những người đang xông về phía nội cung dừng lại bước chân.

Trịnh Chước nghe thấy Tiêu thái hậu tới, biết cứu tinh của mình đã đến, vội kêu khóc: “Mẫu hậu cứu con!” Sau đó chạy về phía cửa điện.

Tề Ngọc Yên rét lạnh trong lòng.

Cho dù kiếp trước hay kiếp này, Tiêu Thái hậu đối với Trịnh Chúc ra sao, Tề Ngọc Yên hiểu rất rõ. Giờ, Tiêu Thái hậu tới Khôn Dương cung, xem ra mình muốn Huyền Nhi trở về, e không dễ dàng.

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn Lý Cảnh, chỉ thấy sắc mặt hắn cũng hơi biến.

Dù sao Tiêu Thái hậu cũng là mẫu thân chàng, nếu như bà dùng địa vị Thái hậu áp chế Lý Cảnh, sợ chàng cũng bất lực?

Lúc này, trong lòng Tiêu thái hậu có chút hỗn loạn. Bà vốn định thuyết phục Lý Cảnh trước, rồi mới để Trịnh Chúc dùng danh nghĩa của mình nhận nuôi Lý Huyền. Ngờ đâu, Trịnh Chúc nóng lòng, tự chủ trương, tới qua sau khi mang Lý Huyền tới tiệc đầy tháng, bèn nhân cơ hội giữ thẳng bé lại Khôn Dương cung. Bà biết, chưa giải thích rõ với Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên, bọn họ ắt sẽ không đồng ý.

Buổi sáng, lúc Tề Ngọc Yên tìm tới Khôn Dương cung xảy ra tranh cãi, Tiêu Thái hậu đã biết. Chỉ là, khi đó bà vẫn chưa muốn ra tay, nghĩ để xem Trịnh Chúc có thể tự mình xử lý tốt không. Sau nghe nói Lý Cảnh vội vàng từ Sùng Tâm điện tới Khôn Dương cung, bà biết Trịnh Chúc chắc chắn không có cách không chế thế cục, nên nhanh chóng tới Khôn Dương cung.

Quả nhiên, bà vừa tiến vào điện, đã thấy Trịnh Chúc khóc lóc nhào tới, gào to: “Mẫu hậu cứu con!”

Tiêu Thái hậu vội đỡ Trịnh Chúc lên, nhìn nàng đầm đìa nước mắt, không khỏi nhủ mảy, nói: “A Chúc, tại sao con lại thế này? Bộ dạng của Hoàng hậu Đại Hiền đâu?”

“Mẫu hậu, Hoàng thượng bức ép nhi thần.” Trịnh Chúc nức nở nói.

“Hửm?” Tiêu Thái hậu nâng mắt nhìn Lý Cảnh hỏi, “Không biết Hoàng đế làm gì Hoàng hậu, dồn ép Hoàng hậu thành ra bộ dạng như này?”

“Mẫu hậu.” Lý Cảnh tiến lên hành lễ, “Nhi thần chẳng qua báo Hoàng hậu giao Huyền Nhi ra thôi.”

“Giao Huyền Nhi?” Tiêu Thái hậu nâng mắt quét xung quanh, sau đó làm bộ như không hiểu hỏi, “Huyền Nhi làm sao? Xảy ra chuyện gì?”

“Thái hậu.” Tề Ngọc Yên bước tới trước, rung rức nói: “Hôm qua vốn là ngày đầy tháng của Huyền Nhi, buổi tối Hoàng thượng mở tiệc ăn mừng cho Huyền Nhi, Hoàng hậu đến cung thần thiếp, sau khi đón Huyền Nhi tới Nhạc Xương điện, chẳng thấy trả thẳng bé về. Hôm nay thần thiếp tới Khôn Dương cung đón Huyền Nhi, Hoàng hậu lại không chịu giao trả Huyền Nhi cho thần thiếp.”

Nói tới đây, Tề Ngọc Yên đã khóc nghẹn.

Lý Cảnh tới bên nàng, ôm chặt lấy bà vai nàng, khẽ giọng an ủi: “Ngọc Yên, đừng khóc. Huyền Nhi sẽ trở về mà.”

Tề Ngọc Yên lau mắt, thu lệ, rồi nức nở nói: “Thái hậu, Huyền Nhi là do thần thiếp sinh, thần thiếp không thể rời xa Huyền Nhi, kính xin Thái hậu làm chủ cho thần thiếp, để Hoàng hậu trả Huyền Nhi lại cho thần thiếp.”

Tiêu thái hậu nghe Tề Ngọc Yên thuật lại, nhủ mảy, như thể đang suy nghĩ điều gì đó.

“Mẫu hậu, bình thường Hoàng hậu nghe lời người nhất. Người bảo nàng ta tốt nhất nên giao Huyền Nhi ra, bằng không, đừng trách Trẫm không khách khí với nàng ta!” Lý Cảnh lạnh mặt nói.

“Gi cơ?” Tiêu Thái hậu nâng mày, nhìn Lý Cảnh, lạnh lùng cười, nói: “Hoàng đế chuẩn bị không khách khí với Hoàng hậu như nào?”

“Đương nhiên là sai người vào trong nội cung Hoàng hậu, tìm Huyền Nhi.” Lý Cảnh đáp.

“Sai người tiến vào nội cung?” Tiêu Thái hậu mặt lạnh, trách cứ Lý Cảnh: “Đường đường là Hoàng đế lại phái người lục soát nội cung Hoàng hậu, truyền ra rồi, người đời còn trông Hoàng hậu làm ra loại chuyện thất đức nào, con báo thiên gia còn mặt mũi nào nữa?”

“Nếu nàng ta không giao ra Huyền Nhi, chẳng lẽ nhi thần không được tra tìm?” Lý Cảnh tức giận nói.

Tiêu Thái hậu không đáp lời Hoàng đế, mà quay mặt sang Trịnh Chúc hỏi: “Hoàng hậu, vì sao con không giao Huyền Nhi cho Tề quý phi?”

Trịnh Chúc trả lời: “Hồi mẫu hậu, hôm qua nhi thần mang theo Huyền Nhi tới Nhạc Xương điện tham gia tiệc đầy tháng, rất mến Huyền Nhi, không nỡ để thẳng bé rời nhi thần, nên muốn giữ thẳng bé lại Khôn Dương cung tự mình nuôi nấng.”

“Hoàng hậu nương nương, Huyền Nhi là con của thần thiếp, người không thể cướp thẳng bé khỏi thần thiếp.” Tề Ngọc Yên nói.

“Nhưng thẳng bé cũng coi như là nhi tử của bản cung, sao bản cung không được nuôi nó?” Trịnh Chúc quay sang, lạnh giọng với Tề Ngọc Yên.

“Không phải!” Tề Ngọc Yên quýnh quýng, kêu lên: “Huyền Nhi là con của thần thiếp, không phải con của Hoàng hậu nương nương!”

“Tề quý phi, lời người nói sai rồi.” Tiêu thái hậu nhủ mảy nói: “A Chúc là Hoàng hậu, là mẹ cả của Huyền Nhi, nói cách khác, nàng mới là mẫu thân theo lễ pháp của Huyền Nhi.”

Nghe Tiêu thái hậu nói vậy, Tề Ngọc Yên giật mình.

Thái hậu thiên vị Hoàng hậu, vốn nằm trong dự liệu, Tề Ngọc Yên cũng không dám tranh luận cùng bà, liền cắn môi, không dám lên tiếng.

“Trịnh Chúc đúng là mẹ cả của Huyền Nhi.” Lý Cảnh ở bên trầm giọng nói, “Nhưng dù sao Ngọc Yên cũng là mẹ đẻ của Huyền Nhi, sao nàng ta lại tự tiện cướp Huyền Nhi khỏi Ngọc Yên chứ?”

“A Chúc muốn nuôi Huyền Nhi bên mình, có gì là không thể?” Tiêu Thái hậu nâng mắt hỏi.

Nghe vậy, Lý Cảnh kinh ngạc: “Mẫu hậu, người...”

Tiêu Thái hậu nói: “Cảnh nhi, nói thế nào A Chúc cũng là Hoàng hậu của con, đương nhiên là mẹ của Huyền nhi rồi. Mặc dù không phải tự sinh, theo tông pháp, A Chúc là mẫu thân chân chính còn hơn cả mẹ đẻ Tề Ngọc Yên, nhận nuôi Huyền Nhi dưới gối A Chúc, thuận tình thuận lý sẽ chẳng có ai nói gì được! Nói khó nghe một chút, chẳng qua A Chúc chỉ

mượn cái bụng của Tề Ngọc Yên một thời gian, rồi đón đứa bé về tự mình nuôi nấng, có gì không được?”

“Mẫu hậu, người muốn giao Huyền Nhi cho Trịnh Chúc nuôi nấng?” Lý Cảnh tỏ vẻ không dám tin.

“Tất nhiên.” Tiêu Thái hậu gật đầu, “A Chúc theo con bốn năm, con cũng chẳng cho nàng sinh con, con bảo nàng phải làm sao đây? Nếu nàng thích Huyền Nhi, thì cứ cho nàng Huyền Nhi, cũng cho nàng cái để dựa dẫm”

“Nhưng Ngọc Yên muốn tự mình nuôi nấng Huyền Nhi.” Lý Cảnh nói, “Nhi thần cũng cảm thấy, Huyền Nhi là do chính Ngọc Yên sinh ra, giao Huyền Nhi cho Ngọc Yên nuôi nấng là tốt nhất.”

Tiêu Thái hậu liếc Tề Ngọc Yên, thấy sắc mặt nàng trắng bệch. Bà biết mình và Trịnh Chúc cướp con như vậy, vốn không phải việc tốt lành gì, trong lòng cũng dao động, dẫu dằng nói với Tề Ngọc Yên: “Ngọc Yên à, con với Hoàng đế còn trẻ, Hoàng đế lại sùng ái con như thế, nếu như con thật sự thích con trẻ, sinh thêm đứa nữa là được, cần gì tranh giành Huyền Nhi với Hoàng hậu.”

Rõ ràng là Hoàng hậu cướp con trai mình, vào miệng Tiêu Thái hậu lại thành mình tranh giành cùng Hoàng hậu.

Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy cả người lạnh toát.

“Thái hậu...” Một lúc sau, Tề Ngọc Yên mới ngẩng đầu, nhìn Tiêu Thái hậu, ngập nước mắt, “Huyền Nhi là thần thiếp liễu mạng mới sinh ra, là khúc thịt rơi từ người thần thiếp, cướp Huyền Nhi khỏi thần thiếp, như khoét tim thần thiếp, cắt thịt thần thiếp. Thái hậu, người cũng làm mẫu thân, người càng nên thông cảm cho thần thiếp, có sao người có thể làm ra chuyện chia rẽ cốt nhục thần thiếp?”

“Ngọc Yên, ai gia đã nói rất rõ, người cũng phải biết điều hiểu lẽ mới nên.” Tiêu thái hậu chân thành nói.

“Thần thiếp không cần biết điều hiểu lý lẽ!” Khuôn mặt Tề Ngọc Yên đã ràn rụa nước mắt, “Thần thiếp chỉ cần Huyền Nhi!”

Thấy Tề Ngọc Yên không chịu nghe lời, Tiêu Thái hậu lại nghiêm mặt, nói: “Trường là lớn nhất, việc này không phải do người!”

Thấy Tề Ngọc Yên ràn rụa nước mắt, Lý Cảnh đau lòng không thôi, liền nói với Tiêu Thái hậu: “Mẫu hậu, nếu nhi thần nhất định muốn trả Huyền Nhi về lại cho Ngọc Yên thì sao?”

“A Chúc là Hoàng hậu, theo lễ pháp, A Chúc nhận nuôi Huyền nhi không có gì sai cả.” Tiêu Thái hậu lạnh giọng nói, “Hoàng đế dựa vào cái gì muốn A Chúc giao giả Huyền Nhi!”

Thấy mẫu thân thiên vị Trịnh Chúc chằm chặp, Lý Cảnh cũng có chút tức giận, cười lạnh nói: “Vậy nếu như nàng ta không phải Hoàng hậu, Huyền Nhi sẽ trả lại Ngọc Yên đúng không?”

Lời vừa ra, Tiêu Thái hậu, Trịnh Chúc đều biến sắc.

Sau một lúc, Tiêu Thái hậu mới hỏi: “Ý Hoàng đế là muốn phế Hoàng hậu ư?”

Lý Cảnh lạnh lùng nhìn Tiêu Thái hậu, nhưng không mở miệng.

“Hoàng hậu cũng không phải tần phi, chỉ cần Hoàng đế thích là lập. Sắc phế Hoàng hậu, chính là đại sự quốc gia, phải do trọng thần trong triều sau khi bàn bạc mới có thể quyết định. Nếu A Chúc không có lỗi mà bị phế, Hoàng đế phải đối mặt thế nào với vấn đề của trọng thần trong triều?”

“Chẳng lẽ bởi vì nàng ta là Hoàng hậu, thì bắt Ngọc Yên chịu oan ức này sao?” Lý Cảnh nói, “Nhi thần cũng không cần nàng ta làm gì cả, chỉ bảo nàng ta trả lại Huyền Nhi cho Ngọc Yên mà thôi.”

Nghe nhi tử nói vậy, lửa giận trong lòng Tiêu Thái hậu càng dữ dội. Bấy giờ chuyện lớn thành như vậy, nếu Trịnh Chúc bị thuyết phục dao động, bị bắt giao Huyền Nhi ra, sau này trước mặt Tiêu Ngọc Yên còn uy thế nào nữa. Bà là mẹ chồng kiêm dì, hôm nay nhất định phải cho Tề Ngọc Yên hiểu rõ, không phải được Hoàng đế sủng ái, là không cần biết chủ mẫu trong cung này là ai.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thái hậu cười lạnh: “Hóa ra Hoàng đế không nỡ để Tề quý phi chịu oan ức.” Nói tới đây, Tiêu Thái hậu lạnh lùng lia qua Tề Ngọc Yên, rồi quay mặt lại, nói với Lý Cảnh, “Coi như hiện tại Tề Ngọc Yên là quý phi, nói cho cùng cũng chỉ là một thiếp thất mà thôi. Hoàng đế vì Tề Ngọc Yên mà gây khó dễ cho A Chúc, thậm chí phế bỏ A Chúc, đây chính là sủng thiếp diệt thế! Đây cũng là tội lớn trong dân gian! Nếu Hoàng đế có đức hạnh như vậy, để cho dân chúng thiên hạ biết, nên giải quyết ra sao đây?”

Nghe vậy, Lý Cảnh mở miệng, nhưng không thốt ra được lời nào.

“Được rồi, việc này sẽ do ai gia quyết định!” Tiêu Thái hậu cũng không nói nhiều, bấy giờ vỗ tay nói, “Từ giờ Huyền Nhi sẽ được nuôi dưỡng trên danh nghĩa Hoàng hậu, là trưởng tử của Hoàng đế, sau này không liên quan tới Tề quý phi!”

Trịnh Chúc vui mừng khôn xiết nói: “Tạ mẫu hậu đã làm chủ cho nhi thần.”

“Mẫu hậu, nhi thần có ý kiến!” Lý Cảnh lên tiếng.

Tiêu Thái hậu liếc nhìn Lý Cảnh, nói: “Nếu Hoàng đế nhất quyết muốn làm ra loại chuyện sủng thiếp diệt thế, ai gia nghĩ, chắc không sợ rước thêm tội danh bất hiếu nhi.”

Về mặt Lý Cảnh cứng ngắc, mím chặt môi.

Tề Ngọc Yên thấy thế, lòng rét lạnh. Nàng biết, nếu như ngay cả Lý Cảnh cũng không thể giữ Huyền Nhi lại bên mình, trên đời sẽ không ai giúp được mình nữa.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên thăm thương nhìn Lý Cảnh, nước mắt vốn đã ngừng lại chảy ra: “Hoàng thượng...”

Nghe thấy tiếng Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh giật mình, sau đó quay mặt lại, nhìn nàng một lúc nhưng không nói ra lời nào. Hắn muốn đòi Huyền Nhi lại cho nàng, nhưng hiện giờ Thái hậu lấy lễ pháp, lấy đạo hiếu tới đe dọa, khiến hắn không còn lời nào chống đỡ. Hắn càng cảm thấy hổ thẹn với Tề Ngọc Yên hơn.

Lúc này đây, Tề Ngọc Yên thất vọng khổ sở cùng cực.

Là Huyền Nhi đó!

Chính là Huyền Nhi mà mình chưa từng bảo vệ thật tốt, bị người làm hại đó!

Hiện tại mình cứ như vậy, trở mắt nhìn con lại một lần nữa bị người ta đoạt khỏi tay mình!

Nàng biết, Trịnh Chúc không thích mình, nàng không tin nàng ta sẽ thật lòng đối xử tốt với Huyền Nhi của mình. Nàng ta đoạt Huyền Nhi đi, chẳng qua là coi thẳng bé là công cụ để củng cố địa vị Hoàng hậu của bản thân mà thôi.

Nghĩ đến đây, nàng giật mình. Nếu như nàng ta có con của chính mình, phải chăng nàng ta sẽ không cần tới Huyền Nhi nữa?

Tề Ngọc Yên do dự chốc lát, sau đó gian nan mở miệng: “Hoàng hậu nương nương, ngài muốn nhận nuôi Huyền Nhi bên người, chỉ bởi vì mình không có con. Nếu như Hoàng hậu nương nương tự mình sinh ra trai trưởng, có phải sẽ trả Huyền Nhi lại cho thần thiếp?”

Tề Ngọc Yên vừa dứt lời, Trịnh Chúc và Tiêu Thái hậu đều sùng sốt.

Lý Cảnh tròn lớn mắt, kéo Tề Ngọc Yên tới bên mình, nhìn chăm chăm vào nàng, lạnh giọng nói: “Ngọc Yên, nàng nói vậy là ý gì?”

Tề Ngọc Yên cắn răng, cúi đầu với Lý Cảnh, nói: “Thần thiếp cầu xin Hoàng thượng, để cho Hoàng hậu sinh ra đích tử của chính mình, trả lại Huyền Nhi cho thần thiếp.

Nghe vậy, Lý Cảnh kinh sợ vô cùng, từ trên cao nhìn xuống Tề Ngọc Yên, trong lòng sóng lớn ngất trời. Nàng lại bảo mình đi tìm nữ nhân khác, trong lòng bức tức khó nhịn tới cực điểm.

Sau một lúc, hần mới cắn răng nói: “Tề Ngọc Yên, nàng lại muốn ta...”

Lúc này, Tề Ngọc Yên đã ngã xuống dưới đất, nước mắt chảy ròng ròng. Không phải không yêu chàng, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, nhưng vì Huyền Nhi, nàng có thể buông bỏ mọi thứ. Nếu như hiện giờ đứa bé mình sinh không phải Huyền Nhi, có lẽ nàng khóc âm một trận rồi sẽ nhận mệnh, nhưng Huyền Nhi, kiếp này nàng sẽ không để con rời xa khỏi mình. Chẳng sợ từ giờ thất sủng cô độc, nàng cũng nhận, nàng chỉ cần cùng Huyền Nhi hai mẹ con sống một cuộc sống bình thân là đủ.

“Thần thiếp cầu xin Hoàng thượng thương xót!” Nàng nức nở nói, “Thần thiếp chỉ muốn con mình.” Nói xong nàng áp trên mặt đất, khóc thảm thiết.

Nhìn bộ dạng thương tâm muốn chết của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh đau lòng khôn tả. Tuy rằng sau khi từ Thái Sơn trở về, cũng bởi mấy lần Tề Ngọc Yên ghen tuông mà giận lấy với mình, hần từng cho rằng cuối cùng trong lòng nàng đã có mình, nhưng hiện giờ nàng bảo mình sinh con cùng với Trịnh Chúc, hần không còn xác định nổi địa vị của hần trong lòng nàng nữa.

Nhưng dù bản thân không thể xác định tâm tư của nàng, nhưng lòng mình, hần biết rõ. Cho tới nay, trong lòng hần chỉ có duy nhất nàng. Nữ nhân hần muốn, cũng chỉ có một mình nàng.

Hần cũng hiểu, Trịnh Chúc bắt chợt ra tay cướp con khiến nàng hoảng loạn, mẫu thân yêu con vốn là thiên tính. Vì muốn đòi lại đứa con nên nàng mới như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Bên tai

(Ý là thổi gió bên tai)

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Lý Cảnh liền thoải mái hơn chút. Hần hít sâu một hơi, sau đó ngồi xổm xuống, đỡ Tề Ngọc Yên khóc tới lạc giọng đang quỳ trước mặt mình lên, nói: “Ngọc Yên, nàng giận tới mất trí rồi, sao lại nói linh tính vậy? Huyền Nhi, nàng cứ coi con như một giấc mộng đi, coi như chúng ta chưa có con, sau này sinh đứa khác.”

Tề Ngọc Yên ngược lên gương mặt đầm lệ, lắc đầu, nói: “Hoàng thượng, lúc thiếp sinh Huyền Nhi có bao nhiêu hung hiểm, chàng đều nhìn thấy, sao thiếp có thể coi như không có con? Hoàng thượng, thiếp van cầu chàng, thiếp không cần những đứa con khác, thiếp chỉ cần Huyền Nhi thôi!” Dứt lời, nàng lại khóc không thành tiếng.

Lý Cảnh nhìn bộ dạng nàng như vậy, khóe mắt không nhịn được hồng lên. Hần chợt cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả đứa con của mình cũng không giữ được, trái lại còn khiến người trong lòng mình đau khổ như vậy.

Tự trách áy náy khổ sở đan xen, tàn khấp lòng hần.

Thấy Lý Cảnh rừ đầu, vẻ mặt áy náy, tâm Tề Ngọc Yên đã lạnh thành băng.

Xem ra, hiện giờ không thể lấy lại được Huyền Nhi.

Nước mắt lại một lần nữa ứa ra.

Nhưng mình có thể làm được gì? Đến Hoàng đế cũng không thể chống lại ý chỉ của Tiêu Thái hậu, mình càng không có khả năng. Nếu chọc tức Tiêu thái hậu, không chỉ mình bị trị tội, không chừng còn liên lụy tới cha mẹ người nhà.

Tại sao số mình lại khổ như vậy chứ?

Một lúc sau, nàng mới ngừng khóc, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Lý Cảnh, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi nói: “Thì ra, có là Hoàng đế, cũng có chuyện không thể làm được.”

Lý Cảnh ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt hai người gặp nhau.

Hần đọc hiểu ánh mắt của nàng, biết nàng cực kì thất vọng về mình, trong lòng buồn bã: “Ngọc Yên...” Nhưng không biết nên nói sao với nàng.

Hai người cứ yên lặng nhìn nhau, trong mắt ngập nước.

Nếu Huyền Nhi bị Trịnh Chúc cướp đi là kết cục đã định, mình khóc nữa cũng vô dụng. Nhưng đầu sao Trịnh Chúc cũng không phải mẫu thân thân sinh Huyền Nhi, nàng ta lại ghét mình, liệu nàng ta có đối xử tốt với Huyền Nhi không?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên nhìn xuống đau xót trong lòng, lau khô nước mắt trên mặt, sau đó đứng dậy, đi thẳng tới trước mặt Trịnh Chúc, “bịch” quỳ xuống, ngẩng mặt, nói với

Trịnh Chúc: “Hoàng hậu nương nương, nếu Thái hậu và Hoàng thượng muốn giao Huyền Nhi cho người, thần thiếp cũng vô lực ngăn cản, chỉ đành nhận mệnh. Có điều, có điều Huyền Nhi là mạng sống của thần thiếp, thần thiếp cầu người nhất định phải đối xử tốt với con. Nếu như có một ngày Hoàng hậu nương nương không thích con, xin đưa trả con về với thần thiếp, thần thiếp chắc chắn sẽ cảm động tới rơi nước mắt với Hoàng hậu.” Nói xong, nàng rạp người dập đầu lạy ba cái.

Lý Cảnh đứng dậy, nghe Tề Ngọc Yên dập đầu trên đất phát ra tiếng vang thanh thúy, như thể đang đập vào lòng mình, hóa đau. Lòng hần khó chịu vô vàn, nhưng không thể thốt ra lời nào.

Trịnh Chúc nâng mắt, nhìn về mặt âm trầm của Lý Cảnh, lòng run lên, nhanh chóng cúi đầu, nói với Tề Ngọc Yên: “Tề quý phi yên tâm, từ hôm nay Huyền Nhi là nhi tử thân sinh của bản cung, đương nhiên bản cung sẽ không bạc đãi con.”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương.” Tề Ngọc Yên ngẩng mặt lên, nở một nụ cười yếu ớt, “Vây thần thiếp trở về thu dọn một chút, rồi bảo người đưa những vật phẩm Huyền Nhi thường dùng tới cho Hoàng hậu nương nương.”

“Đi đi.” Trịnh Chúc mỉm cười gật đầu, “Nếu thiếu cái gì, người cứ liệt kê danh sách cho bản cung, bản cung phái người đi chuẩn bị.”

Thấy tình hình vậy, Tiêu Thái hậu cũng hài lòng gật đầu, “Ngọc Yên, người hiểu đại thể như vậy, ai gia rất vui.”

“Tạ Thái hậu khen.” Tề Ngọc Yên cười, nói, “Thần thiếp xin cáo lui.”

“Người đi đi.” Tiêu Thái hậu gật đầu.

Tề Ngọc Yên đứng dậy, cũng không liếc qua Lý Cảnh đứng ở sau, hướng ra ngoài điện.

Thấy nàng không để ý tới mình, Lý Cảnh biết nàng thất vọng mình vô cùng, trong lòng lại khó chịu.

Tề Ngọc Yên vừa đi được hai bước, bỗng cảm thấy bước chân có chút không thực, ngược mắt nhìn, mọi thứ giống như đang xoay tròn, ngay sau đó hai mắt tối sầm, thân thể nhẹ hẫng bay lên.

“Ngọc Yên!” Trước khi mất đi ý thức, nghe rõ Lý Cảnh sợ hãi gọi tên mình.

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên sau khi đứng dậy, đi chưa được hai bước thân thể bắt đầu lao đảo, ngã xuống đất. Trong lòng hần căng thẳng, chẳng suy nghĩ gì, xông lên, ôm nàng vào lòng trước khi nàng ngã xuống.

“Ngọc Yên, nàng không sao chứ?” Hần lo lắng nhìn Tề Ngọc Yên ở trong lòng mình, chỉ thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, hiển nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

Hần hoảng hốt, hét lớn: “Ngọc Yên, nàng làm sao vậy? Nàng tỉnh lại mau!”

Tiêu Thái hậu thấy Tề Ngọc Yên té xỉu, Lý Cảnh cực kì kích động, sợ Tề Ngọc Yên có gì không tốt, vội phản phò người nói: “Mau gọi thái y tới Khôn Dương cung!”

“Dạ!” Có cung nhân nhanh nhẹn đáp, sau đó chạy hướng ra ngoài.

“Chờ chút!” Lý Cảnh kêu lên.

“Hoàng thượng còn gì dặn dò ạ?” Cung nhân xoay người lại.

Lý Cảnh nói: “Gọi thái y tới thẳng Càn Dương cung!”

Trịnh Chúc thấy Tề Ngọc Yên tái nhợt, nằm tại đó không phản ứng, trong lòng cũng hơi sợ. Nếu Tề Ngọc Yên xảy ra chuyện gì, không biết Lý Cảnh sẽ phát điên ra sao.

Trịnh Chúc phản phò thị nữ nói: “Mau, đỡ Tề quý phi lên tháp.”

“Dạ!” Hai cung nữ đứng ngoài điện chạy vào trong, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, giao quý phi nương nương cho chúng nô tỳ ạ.”

“Không cần, Trẫm tự mình làm.” Nói xong Lý Cảnh bồng Tề Ngọc Yên.

Cúi đầu, nhìn nàng tái nhợt tiêu tụy, hần đau lòng không thôi, “Ngọc Yên, ta bế nàng về Càn Dương cung. Nàng không được xảy ra chuyện gì!”

Nói xong, hần không để ý tới Tiêu Thái hậu và Trịnh Chúc nữa, bế Tề Ngọc Yên lao ra ngoài.

Vừa chạy tới cạnh cửa, hần đột nhiên nhớ ra gì đó, xoay mạnh người lại, nói với Trịnh Chúc: “Trịnh Chúc, nếu mẫu hậu làm chủ, để người nhận Huyền Nhi về nuôi nấng, Trẫm cũng không còn lời để nói! Nhưng Trẫm cũng muốn cảnh cáo trước, nếu Huyền Nhi trong tay người có bất kì tổn thương nào, Trẫm chắc chắn không bỏ qua cho người! Nếu Huyền Nhi có bất trắc, không chỉ địa vị Hoàng hậu của người khó giữ, Trẫm còn chôn cả Trịnh gia theo người!”

Trịnh Chúc vừa nghe, sắc mặt thoát cái trở nên trắng bệch.

Phải biết rằng trẻ sơ sinh rất dễ chết non. Năm đó Tiêu Thái hậu ngoài Lý Cảnh, còn sinh một trai một gái, nhi tử chưa được nửa tuổi đã chết non, nữ nhi chết yểu lúc hai tuổi, chỉ mình Lý Cảnh có thể trưởng thành.

Thằng bé Lý Huyền mới đầy tháng, ai dám đảm bảo nó có thể vô bệnh vô tai bình an lớn lên?

Nếu Lý Huyền thật sự xảy ra điều không hay, dựa vào việc Lý Cảnh chán ghét mình, hơn nữa hần còn sủng ái Tề Ngọc Yên, cực kì có khả năng không cần hỏi phải trái mà hạ đao Trịnh gia cùng mình.

Nghĩ đến đây, Trịnh Chúc lạnh toát sống lưng. Đột nhiên nàng cảm thấy, mình giành Lý Huyền, có lẽ đã giành về một củ khoai lang phòng tay.

Xem ra, nếu muốn mình và cả nhà Trịnh thị bình an vô sự, chỉ có thể cầu thần Phật phù hộ Lý Huyền vô bệnh vô tai, bình an lớn lên.

Lúc Tề Ngọc Yên tỉnh lại, người đã ở trong Càn Dương cung.

Nàng nâng mắt, nhìn thấy Lý Cảnh đang ở bên cạnh nàng, nhưng Huyền Nhi thì không trở về cùng hai người.

Nàng quay sang, nhìn bên giường trống không, lại nhớ tới lúc ở cũ, cũng trên chiếc giường này, Lý Cảnh cũng ngồi giống vậy bên cạnh mình, Huyền Nhi nằm chếch phía trong giường, hai người tựa vào nhau, ngẩn ngơ chăm chú ngắm Huyền Nhi ngủ nghiêng, thỉnh thoảng cười khanh khách...

Nghĩ đến đây, nước mắt nàng lại ứa ra.

Lý Cảnh thấy Tề Ngọc Yên tỉnh lại, trong lòng vừa mới nhẹ nhõm, đã thấy nàng khóc tiếp, tâm lại căng thẳng.

Hắn biết, chuyện về Huyền nhi, đã hình thành một vết thương sâu trong lòng nàng, trong nhất thời, sợ rằng khó có thể khép lại.

“Ngọc Yên.” Trong lòng hắn buồn bã, kéo tay nàng, “Đừng đau buồn nữa. Nàng vừa rồi bởi vì thương tâm quá mức mà ngất xỉu, giờ khóc nữa sẽ ảnh hưởng tới thân thể.”

Nàng vẫn khóc nức lên, vẫn chẳng đáp lại hắn.

Trong lòng hắn càng thêm khó chịu.

“Ngọc Yên, xin lỗi, ta vô dụng.” Hắn áp chặt tay nàng trong tay, cúi đầu nói, “Ta không thể mang Huyền nhi về cho nàng.”

Nghe hắn nói, nàng ngẩng đầu lên, nhìn hắn, mắt ngập lệ.

Quả thật trong lòng nàng có trách chàng, hận chàng, oán chàng. Chàng là Hoàng đế, nhưng lại không thể bảo vệ Huyền Nhi của nàng.

Đột nhiên nàng cắn răng, rút mạnh tay, muốn rút tay của mình khỏi tay hắn.

Nhưng hắn không cho, dùng sức túm lấy tay nàng.

“Chàng buông ra!” Nàng khóc kêu lên.

“Ta không buông!” Hắn đáp.

“Chàng buông ra! Ta hận chàng!” Nàng khóc lớn.

“Ngọc Yên, ta biết nàng hận ta.” Mắt hắn cũng thấm đỏ, “Ta biết ta vô dụng, nàng muốn đánh ta, mắng ta, ta đều nhận, nhưng ta tuyệt đối không buông nàng ra!”

Nàng ngẩn ra, lặng yên nhìn hắn, trong mắt là xót xa cùng khổ sở.

Hắn ghen ngào nói: “Ngọc Yên, nàng muốn hận thì hận đi, nhưng nàng phải nhớ kỹ, ta vẫn luôn yêu nàng.”

Nghe vậy, nàng ngầy ra, nước mắt lại chảy ra lần nữa. Bỗng nhiên, nàng bật khóc thành tiếng, dùng bàn tay khác ra sức dấm vào ngực hắn: “Ta hận chàng! Chàng trả lại Huyền Nhi! Trả lại Huyền Nhi cho ta!”

“Ngọc Yên!” Hắn dề mặc cho nàng đánh mình, “Ta cũng muốn Huyền Nhi trở về! Nhưng hôm nay mẫu hậu dùng lễ pháp cùng hiếu đạo ép ta, ta cũng không có cách nào khác. Nàng đừng nóng, chúng ta tìm cơ hội khác đem Huyền Nhi trở về.”

Tề Ngọc Yên vẫn gào khóc như cũ, nắm tay tựa như mưa rơi lên ngực hắn.

“Ngọc Yên, nàng đừng khóc, chú ý thân thể mình.” Hắn mặc cho nàng xả trên người hắn, nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Huyền Nhi ở bên chỗ Trịnh Chúc sẽ không xảy ra chuyện đâu. Trước khi đi, ta đã nói với cô ta, nếu Huyền Nhi có bất kì tổn thất nào, ta bắt cả nhà Trịnh thị bồi mệnh cho con!”

Nghe vậy, nàng ngầy ra, có vẻ đánh tới mệt rồi, nắm tay đánh vào ngực hắn cũng dần dần ngừng lại. Song, nước mắt vẫn rơi đều.

Sau một lúc, nàng mới ngẩng đầu, nhìn hắn. Chỉ thấy hai mắt hắn đỏ au, sắc mặt tái nhợt.

Nàng đau lòng, nàng biết, trong hắn cũng là khó chịu.

“Oa!” Nàng chợt bật ra tiếng khóc, nhào vào lòng hắn, “Hoàng thượng, thiếp muốn Huyền Nhi! Chàng trả Huyền Nhi lại cho thiếp đi!”

“Ngọc Yên, ta cam đoan, Huyền Nhi là của nàng, vĩnh viễn là nhi tử của nàng. Ta nhất định sẽ nghĩ ra cách, trả Huyền Nhi lại cho nàng.”

Nàng chỉ mãi khóc, không hề đáp lời hắn.

Hắn ôm chặt nàng, thờ dãi nói: “Ngọc Yên, có trách thì trách ông trời trên người, khiến chúng ta gặp nhau muộn ba năm. Nếu ta gặp được nàng trước khi đại hôn với Trịnh Chúc, ta tuyệt đối sẽ không cưới Trịnh Chúc. Nếu ta cưới nàng sớm hơn, sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay.”

Nghe hắn nói thế, nàng ngẩn người, sau đó lắc đầu nói: “Sao có thể? Nếu gặp được sớm ba năm, thân thiếp vẫn chưa cập kê, chưa thể gả cho ai.”

Hắn ngẩn ra, sau đó hôn phớt lên trán nàng, nói: “Vậy ta sẽ đại hôn muộn ba năm.”

“Đại hôn trễ ba năm thì sao chứ? Thái hậu vẫn sẽ để chàng cưới Trịnh Chúc thôi.” Nàng buồn bã nói.

“Thời điểm Trịnh Chúc gả cho ta đã mười lăm, đợi ba năm nàng ta đã mười tám. Sao Trịnh gia có thể cho nàng ở lại nhà lâu như vậy được? Nhất định là gả sớm cho người nào đó rồi.” Hắn nói.

Nàng nhìn chằm chằm hắn một lúc, rồi mới lên tiếng: “Vậy thì sao?”

“Tất nhiên chỉ cưới một mình nàng rồi.” Nói xong hắn cúi đầu, lặng yên ngắm nàng, “Khi đó, nàng là Hoàng hậu của ta, trong cung cũng chỉ có hai phu thê chúng ta, không ai có thể cướp con của chúng ta.”

Nghe hắn nói như vậy, nàng ngơ ngàng.

Tại kiếp trước, Trịnh Chúc vì u uất mà chết, hắn cũng không sắc lập nàng làm Hoàng hậu. Nhưng bây giờ, chàng lại nói với mình, không có Trịnh Chúc, chàng sẽ lập mình làm hậu.

Kiếp này Trịnh Chúc không qua đời, nhưng nếu Trịnh Chúc bị phế, chàng sẽ lập mình làm Hậu ư? Cho dù chàng không lập mình làm Hậu, chỉ cần chàng giống như kiếp trước, không lập ai khác làm Hậu, như vậy trong cung này, quý phi mình vẫn là tôn quý nhất, sẽ không có người dám tới cướp con của mình.

Nói như vậy, Huyền Nhi sẽ tự nhiên trở lại bên mình. Nghĩ đến đây, tim nàng đập dữ dội.

Tuy rằng trước đó vài ngày nàng đã quyết tâm phải làm vài chuyện, không thể cứ vậy ngồi chờ chết, nhưng đối tượng nàng nhắm đến, vốn chỉ có Phan Dữu Quân và Lương Từ Văn.

Nếu Trịnh Hoàng hậu muốn cướp Huyền nhi của mình, vậy chỉ bằng mình cũng nghĩ cách, kéo nàng ta khỏi cái ghế Hoàng hậu.

Tiêu Thái hậu không phải từng nói, Trịnh Chúc không sai không thể phế ư? Vậy chính mình sẽ giúp nàng ta, khiến nàng ta phạm phải sai lầm đi!

Nghĩ đến đây, mặt đẹp của nàng càng thêm thâm trầm. Mà giả Trịnh Chúc biết mình bị tính kế, liệu có ảnh hưởng tới Huyền Nhi không?

Nàng ngẩng đầu, hỏi Lý Cảnh: “Hoàng thượng, Huyền Nhi ở chỗ Hoàng hậu nương nương sẽ thật sự an toàn chứ ạ? Hoàng hậu luôn không thích thần thiếp, nhờ người giận chó đánh mèo Huyền Nhi thì sao?”

Lý Cảnh lắc đầu, nói: “Cô ta chắc sẽ không? Nàng ta cướp Huyền Nhi, nói cho cùng, cũng là muốn dùng Huyền Nhi làm chỗ dựa. Nếu Huyền Nhi xảy ra chuyện, chẳng phải mưu tính của cô ta thành xối hõng bóng không ư?” Ngừng một lúc, hần lại nói tiếp, “Huống hồ, ta đã buộc mạng cả nhà Trịnh thị cùng với Huyền Nhi rồi, nàng ta không dám xuống tay với Huyền Nhi đâu.”

“Vậy thì tốt.” Tề Ngọc Yên thở một hơi nhẹ nhõm, “Trịnh gia không chỉ là nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu nương nương, cũng là hậu thuẫn của nàng ta, nàng ta chắc chắn sẽ ném chuột sợ vỡ đồ.”

Lý Cảnh gật đầu, hần chợt nhớ ra gì đó, nói với Tề Ngọc Yên: “Ngọc Yên, nàng vất vả sinh Huyền Nhi, ngoại trừ khen ngợi nàng, ta nghĩ, cũng nên thăng bậc cho phụ thân nàng.”

Nghe Lý Cảnh nói vậy, Tề Ngọc Yên ngẩn ra.

Kiếp trước sau khi Huyền Nhi ra đời, chàng đã thăng bậc cho phụ thân nàng từ chính tam phẩm Vinh Uy đại tướng quân thành chính nhị phẩm Trấn Quốc đại tướng quân, hai năm sau lại thăng ông lên tòng nhất phẩm Trấn Viễn đại tướng quân, đến tận khi phụ thân thua trận bỏ mình.

Nàng nhớ rõ trước khi chết, có nghe Phan Dữu Quân nói, nguyên nhân phụ thân thua là do không có công trạng mà được tấn chức, lính bên dưới khinh thường ông, chúng quân không tin phục.

Kiếp này, nàng tất nhiên không thể để chuyện giống vậy phát sinh lần nữa.

Vì thế, nàng lắc đầu, nói: “Hoàng thượng, phụ thân thần thiếp không có công trạng gì, chỉ bởi vì thần thiếp sinh con trai, đã thăng bậc cho phụ thân, liệu có ổn không ạ?”

“Có gì không ổn?” Lý Cảnh không cho là đúng, “Nàng sinh cho ta hoàng tử duy nhất, thế là có công lớn với hoàng thất rồi. Ta thăng bậc cho phụ thân nàng cũng là chuyện bình thường, chắc chắn trên triều sẽ không có ai phản đối.”

“Ngoài miệng người ta không phản đối, trong lòng không chắc sẽ phục.” Tề Ngọc Yên chậm rãi nói, “Huống hồ phụ thân thần thiếp là quan võ, lên chức phải luận theo công trạng mới đúng. Bằng không, lấy gì mọi người nể phục? Nếu có một ngày ra chiến trận, thù hạ khinh thường chủ soái, làm sao có thể thăng trận?”

“Chẳng lẽ Ngọc Yên không muốn thế lực nhà mẹ đẻ của mình lớn chút, có khả năng hậu thuẫn cho nàng à?” Lý Cảnh kinh ngạc.

Tề Ngọc Yên thở dài một hơi, nói: “Đương nhiên thần thiếp muốn phụ huynh (cha anh) có thể thăng quan tiến chức, nhưng thần thiếp hi vọng họ giành được bằng chính năng lực của mình, mà không phải dựa vào việc bám váy thần thiếp.”

“Ngọc Yên.” Nghe vậy, Lý Cảnh có chút xúc động, “Nàng giải thích như vậy, thật sự khác với những cô gái bình thường.”

“Vậy chuyện thăng bậc cho phụ thân thần thiếp, Hoàng thượng đừng đề cập đến nhé.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Ta theo lời nàng nói.” Hần nắm tay nàng, “Dù sao trong lòng ta chỉ có mình nàng, coi như nhà mẹ đẻ không mạnh, cũng chẳng sao cả, ta sẽ là hậu thuẫn của nàng.”

Nàng cúi đầu cười, không nói.

“Chẳng qua, ta e rằng sắp phải tấn vị phân cho Phan Dữu Quân.” Hần đột ngột nói.

“Vì sao?” Nàng kinh ngạc.

“Nàng biết không, vùng Đông Lĩnh xảy ra lũ lụt, quan viên địa phương cứu tế không hết lòng hết sức, dẫn tới dân chúng oán than đầy đường. An bình Tiết độ sứ Hàn Thôi thừa cơ làm loạn mưu phản. Sáng sớm hôm nay, ta cùng nhóm Văn Thái úy, Binh bộ trao đổi, dự định phái Trung võ Đại tướng quân Đặng Tuấn nắm giữ ản soái tiến tới đánh dẹp. Huynh của Phan Dữu Quân – Phan Kỳ muốn theo Đặng Tuấn tới Đông Lĩnh dẹp loạn.”

Nói tới đây, Lý Cảnh nhéo tay Tề Ngọc Yên: “Ngọc Yên, ta thật sự chỉ vì để Phan gia yên tâm, mới tấn vị phân cho Phan Dữu Quân. Hiện giờ ta nói trước chuyện này với nàng một tiếng, tránh khiến nàng nghĩ lung tung.”

Nghe Lý Cảnh nói, Tề Ngọc Yên chợt lâm vào trầm tư.

Kiếp trước chuyện Hàn Thôi làm loạn, Tề Ngọc Yên cũng nhớ mang máng.

Nàng nhớ Đặng Tuấn tới Đông Lĩnh thì dùng chiêu đặc biệt, thiết kế khiến Hàn Thôi rơi vào bẫy rồi toàn lực tấn công Hàn Thôi, cuối cùng quân Hàn đại bại mà trốn chạy.

Cũng trong lúc đó, triều đình trưng trị quan viên cứu tế bất lợi, hơn nữa trị thủy có hiệu quả, lũ rút. Triều đình lại điều phái lương tiền ở các nơi tới cứu tế nạn dân, rất nhanh dân chúng Đông Lĩnh dần ổn định lại. Dân chúng thấy theo Hàn Thôi cũng chẳng sống được ngày lành, trái lại triều đình giúp mọi người vượt qua cơn khốn khó, nên cũng không giúp đỡ Hàn Thôi làm loạn nữa.

Hàn Thôi sau khi thua trận, thế lực giảm mạnh, lại chưa thể mời gọi bổ sung thêm lính mới, không có khả năng chiến đấu, cuối cùng bị Đặng Tuấn dùng trọng binh vây khốn tại Thần Ngưu sơn. Đám người Phan Kỳ được phái vào núi vây quét Hàn Thôi, không ngờ tìm ra chỗ ẩn nấp của Hàn Thôi, sau một trận đấu ác liệt, đích thân hần ta chém đầu Hàn Thôi, do đó lập công lớn.

Lúc ấy, Lý Cảnh vì khen ngợi Phan gia, không chỉ thăng bậc cho Phan Kỳ làm Chiêu vũ tướng quân, còn sắc lập Phan Dữ Quân làm Đức phi - một trong tứ phi.

Chuyện Phan Kỳ lập công, Tề Ngọc Yên cũng nghe phụ thân Tề Chí Huy nhắc tới. Ông nói, Phan Kỳ lập công lớn hoàn toàn dựa vào may mắn. Một trận đã có thể đánh bại Hàn Thôi, chủ yếu do Đặng Tuấn đánh úp mà giành thắng lợi. Nàng còn nhớ rõ, lúc đó phụ thân tâm đắc khen Đặng Tuấn, nói hần ta là nhân tài về quân hiểm có.

Nếu kiếp trước Phan Kỳ và Đặng Tuấn xuất chinh là có thể lập công lớn, nếu đổi lại là huynh trưởng của mình Tề Thử dẫn đầu, có phải huynh ấy cũng có khả năng lập công lớn?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, thần thiếp có yêu cầu quá đáng, không biết có nên nói hay không?”

Lý Cảnh nhanh chóng nói: “Ngọc Yên có lời cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, tất nhiên sẽ đáp ứng nàng.”

Đến Huyền Nhi cũng không thể lấy về được, hiện giờ Lý Cảnh cũng không dám chắc chuyện mình có thể làm được.

“Huynh trưởng của thần thiếp là Tề Thử, từ nhỏ theo phụ thân làm việc trong quân, cũng từng trải qua chiến sự vài lần, cũng tính có chút kinh nghiệm. Lần xuất chinh này nếu đã có Đặng Đại tướng quân giữ chỉ huy, nếu chỉ làm tiên phong gì đó, huynh trưởng thần thiếp cũng làm được.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nói.

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Lý Cảnh sững sờ. Muốn phái Phan Kỳ theo Đặng Tuấn xuất chiến, cũng là Phan Báo nêu ra với mình. Trong lòng hần đương nhiên biết lão hồ ly Phan Báo này có ý đồ gì.

Tài năng quân sự của Đặng Tuấn ở trong triều rõ như ban ngày, Hàn Thôi căn bản không phải đối thủ của hần. Giờ phân Phan Kỳ theo Đặng Tuấn, nói trắng ra chính là đi chiếm công. Chỉ là Lý Cảnh dựa theo lệ thường, trước khi đại chiến, tấn vị phân cho cung quyền ở trong cung của tướng lĩnh xuất chinh cho yên lòng quân. Nhưng Lý Cảnh không biết sau khi Tề Ngọc Yên biết phải tấn vị phân cho Phan Dữ Quân, nàng sẽ có phản ứng như nào, nên báo trước cho nàng biết.

Không ngờ tới, đối với chuyện tấn vị phân cho Phan Dữ Quân, Tề Ngọc Yên căn bản không nhắc tới, trái lại đề xuất cho ca ca nàng Tề Thử làm tiên phong. Cho nên hần cũng không hiểu nói, là nàng đang tức giận? Hay là không quan tâm tới mình đây?

Thấy Lý Cảnh trầm mặc không nói, Tề Ngọc Yên tưởng hần không muốn, bèn cười, nói: “Có phải thần thiếp không nên ra yêu cầu này không?” Nàng cúi đầu, cười nói, “Thần thiếp biết, chuyện trong triều, không tới lượt thần thiếp làm lời, Hoàng thượng coi như thần thiếp chưa nói gì đi.”

“Ngọc Yên, không phải ta nghĩ thế đâu.” Nghe vậy, Lý Cảnh vội nói, “Chỉ là Phan Kỳ theo Đặng Tuấn xuất chinh, Phan Báo đã từng đề cập với ta. Nếu như Phan Kỳ không được cho đi, ta sợ ông ta sẽ nghĩ nhiều.”

“Chẳng lẽ theo Đặng Đại tướng quân xuất chinh, chỉ được một mình Phan Kỳ thôi sao?” Tề Ngọc Yên nói.

Nghe vậy, Lý Cảnh ngáy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Thái y

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, Lý Cảnh kinh ngạc, sau đó hỏi: “Ý Ngọc Yên là, cho Tề Thử và Phan Kỳ cùng theo Đặng Tuấn xuất chinh?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, nói: “Lúc đại quân khai chiến hình như không chỉ có một tiên phong đúng không? Chẳng phải có thể chia làm trái giữa phải ba đường tiên phong ư?”

“Chuyện này nàng cũng biết?” Hần sững sờ.

Nàng nở nụ cười, nói: “Hoàng thượng, mặc dù thần thiếp là đàn bà con gái, không hiểu dụng binh, nhưng cũng lắng nghe lúc phụ thân và huynh trưởng nói chuyện về bày binh bố trận. Thần thiếp hơi có ấn tượng với việc này.”

“Trẫm hiểu ý nàng rồi, thông minh đấy.” Nói xong hần nhéo mũi nàng, cười nói: “Được, chuyện nàng vừa mới nói, ta sẽ cân nhắc.”

“Đa tạ Hoàng thượng!” Tề Ngọc Yên mừng rỡ nói.

Nàng biết, lời này của hần nghĩa là đã đồng ý cho Tề Thử theo Đặng Tuấn cùng ra trận.

Thấy nàng từ sau khi Huyền Nhi rời khỏi, khó có được vui vẻ như thế, tâm trạng hần cũng khá hơn, nên vươn tay, ôm nàng vào lòng, thầm thì bên tai nàng: “Ta đã nói, chuyện có thể làm, ta nhất định sẽ làm.”

“Dạ.” Nàng cũng không nói thêm gì, chỉ tựa đầu vào ngực hần, ra sức gật đầu, trong lòng lại tính toán.

Coi như Phan Kỳ cũng theo đại quân xuất chinh thì sao? Nàng cam đoan, lần này người lấy được đầu Hàn Thôi, nhất định là Tề Thử.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cười khẩy trong lòng. Phan Dữ Quân sợ là nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi, kiếp này Tề Thử cướp quân công của huynh trưởng nàng ta, chuyện này sẽ khiến à thiệt lớn. Kiếp trước à vì khoe khoang công lao huynh trưởng của à, từng thuật lại sinh động Phan Kỳ tìm được Hàn Thôi bằng cách nào, chiến đấu với gã ra sao, lấy đầu gã thế nào.

Nếu Tề Ngọc Yên đã biết trước chỗ ẩn nấp của Hàn Thôi, như vậy, đến lúc đó người đầu tiên đuổi tới, chắc chắn là Tề Thử. Nếu Phan Kỳ có thể lấy được đầu Hàn Thôi, nàng tin tưởng, dựa vào năng lực Tề Thử, đánh bại Hàn Thôi càng dễ dàng.

Chỉ cần Tề Thử lập công lớn, Hoàng đế sẽ danh chính ngôn thuận thăng bậc ban thưởng cho huynh ấy. Theo đó, sẽ không có ai nói Tề gia lợi dụng quan hệ bên trên, mọi chuyện sau này sẽ thuận buồm xuôi gió.

Ngày hôm sau, Lý Cảnh hạ chiếu phong Phan Dữ Quân làm quý tần.

Ba ngày sau, Trung vũ Đại tướng quân Đặng Tuấn dẫn dắt đại quân xuất phát, tiến về Đông Lĩnh dẹp loạn. Còn Phan Kỳ cùng Tề Thử chia làm đại quân dẹp loạn tiên phong cánh trái

và cánh phải, xuất phát cùng một lúc với đại quân.

Bảy ngày sau, Lý Cảnh tiến hành đại lễ sắc phong quý phi long trọng cho Tề Ngọc Yên tại Kỳ Nguyên điện, ban cho nàng kim sách và kim ấn.

Tuy sắc phong quý phi không long trọng bằng sắc lập Hoàng hậu, không chỉ phải đại xá thiên hạ, hơn nữa hoàng thân trọng thần cùng mệnh phụ triều đình đều có thể đến dự lễ. Nhưng ngày hôm đó, trong hoàng cung vẫn vô cùng náo nhiệt vui vẻ.

Tề phu nhân cùng chị dâu Trương Tương Như tiến cung dự lễ, Hoàng đế sau khi để các nàng dùng ngọc thiện trong cung, còn cho phép ba mẹ con ba chuyện trò với nhau trong Trọng Hoa cung một lúc rồi mới rời đi.

Tề Ngọc Yên nhân cơ hội lên lút giao bức thư có viết nơi Hàn Thôi trốn cho mẫu thân, bảo mẫu thân mang về phái người ra roi thúc ngựa đuổi theo đại quân, giao thư cho Tề Thứ.

Có mẫu thân cùng chị dâu ở bên, tâm trạng Tề Ngọc Yên đỡ hơn ít nhiều.

Sau khi mẫu thân và chị dâu rời khỏi, Tề Ngọc Yên gọi Mai Hương với Trúc Vân lấy hạ lễ Tiều Thái hậu, Hoàng hậu Trịnh Chúc và tần phi khác đưa tặng ra xem.

Tiêu Thái hậu ban cho cây trầm song loan điểm thùy chạm vàng khảm hồng bảo thạch cùng ngọc bội phi thùy đẳng hoa.

Hoàng hậu Trịnh Chúc ban cho Tề Ngọc Yên, ngoại trừ một viên dạ minh châu lớn bằng quả trứng chim, còn có một cây trầm Lục Tuyết thơm ngát.

Thấy Tiêu Thái hậu và Trịnh Chúc ra tay phóng khoáng như thế, Tề Ngọc Yên cười lạnh trong lòng. Hai người này có lẽ cướp Huyền Nhi của mình, áy náy trong lòng nên mới hào phóng như thế?

Phan Dừ Quân tặng một cây trầm ngọc Khổng tước xanh ngọc ánh biếc. Trên khắp chiếc trầm ngọc này nạm đá quý màu sắc rực rỡ, bất luận ngày đêm, luôn lấp lánh ánh sáng, rất lung linh. Bên cạnh đó, nàng ta còn tặng Tề Ngọc Yên một từ đàn hương được bí chế, nói rằng đốt liên tục ba tháng, vừa có khả năng loại trừ bách bệnh, còn hỗ trợ giấc ngủ.

Lương Từ Văn tặng một cặp vòng tay Dương Chi ngọc. Vòng ngọc này trắng như tuyết, không chút tí vết. Xem ra, mặc dù Lương Từ Văn không ưa nàng, sĩ diện vẫn phải giữ trọn.

La Xảo Nhi tặng trầm châu điệp luyến hoa vàng nạm ngọc. Cây trầm này nằm trong đồng quả không tính là quý giá nhất, nhưng bướm bướm màu vàng trên cây trầm kia vờn bên đóa hoa trắng, thoát nhìn cực kì sống động. Còn nhụy hoa lại được màu đỏ mĩ nảo điểm xuyết, trông vô cùng xinh đẹp.

Kiếp trước ngoại trừ việc Hoàng hậu mất sớm, chưa ban vật cho nàng, Tiêu Thái hậu ban cho một miếng ngọc bội, còn lễ vật của ba người kia, đều giống với kiếp trước.

Tề Ngọc Yên nhặt ra trầm châu điệp luyến hoa, đặt vào trong hộp trang sức mình hay dùng, sau đó nói với Trúc Vân đang đứng hầu bên cạnh: “Trúc Vân, đặt những thứ khác vào lại đi.”

“Dạ, nương nương.” Trúc Vân bước lên trước, nhặt nhanh đồ vật, tính để vào rương, nhìn thấy đàn hương kia, sợ cất lâu sẽ hỏng, bèn hỏi Tề Ngọc Yên: “Nương nương, đàn hương này cũng bỏ vào ạ?”

Tề Ngọc Yên quay mặt lại xem, nhìn hương kia, nhớ tới kiếp trước Phan Dừ Quân âm thầm làm ra mấy chuyện với mình, chợt giật mình, nói với Trúc Vân: “Trúc Vân, em mang hương này đi kiểm tra thử xem có gì kì lạ không?”

Nghe vậy, Trúc Vân kinh ngạc, hơi ngập ngừng, nói: “Nương nương nghi ngờ Phan quý tần động chạm vào đàn hương này? Chuyện này, chắc không thể đâu?”

“Trúc Vân, không thể không đề phòng lòng dạ người khác, em hoàn toàn đừng tưởng lòng người vô cùng thiện lương! Hôm ta sinh Huyền Nhi, đã âm ỉ với Phan Dừ Quân như thế nào, em đều chứng kiến. Em tin tưởng nàng ta sẽ không bất mãn? Mọi thứ đều nên cân thận mới tốt.”

“Nương nương nói đúng ạ, vậy nô tỳ cầm đàn hương đi kiểm tra.” Nói xong Trúc Vân đưa hương lên mũi ngửi, nói: “Hương này hình như hơi khác với từ đàn hương bình thường, chỉ là, nô tỳ, cũng không biết có thể phân biệt được không. Nương nương, nếu nô tỳ không xác định được, có thể mời Vương thái y của Thái y viện tới giúp đỡ được không? Hẳn đối với vấn đề này giỏi hơn nô tỳ.”

Tề Ngọc Yên gật đầu, cười nói: “Đi đi. Nhưng không được nói cho hần biết hương này từ đâu mà có.”

“Dạ, nương nương, Trúc Vân đã nhớ.” Trúc Vân nói xong, thu dọn châu báu đồ trang sức nhóm hậu phi tặng, rồi cầm đàn hương ra ngoài.

Buổi tối, Lý Cảnh xong việc, cũng qua Trọng Hoa cung.

Tề Ngọc Yên dùng thiện cùng hần, hai người đi dạo bên hồ Ngọc Xuân, trở về đánh cờ một lúc, rồi mỗi người tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lần nào Lý Cảnh tắm cũng nhanh hơn Tề Ngọc Yên. Lần này cũng không ngoại lệ, lúc Tề Ngọc Yên từ phòng tắm đi ra, vào trong tắm điện đã thấy Lý Cảnh mặc tắm y nằm trên giường.

Chỉ thấy hần không dựa gối đọc sách như bình thường, mà hai tay vắt ra sau đầu làm gối, hai mắt nhìn trời, không biết đang suy nghĩ gì.

Nghe thấy tiếng Mai Hương đóng cửa, Tề Ngọc Yên tới trước bàn trang điểm, thả tóc xuống, chải mượt rồi mới tới bên giường, thấy Lý Cảnh vẫn đang thờ người nhìn nóc màn trướng, dáng vẻ như đang nghĩ ngợi.

Nàng cúi người xuống, vươn tay vẫy trước mặt hần, hỏi: “Hoàng thượng đang nghĩ gì mà tập trung thế?”

Lý Cảnh xoay đầu lại, nhìn Tề Ngọc Yên, khoé miệng cong lên, duỗi tay ôm nàng vào lòng, cười nói: “Nàng thật sự muốn biết ta đang nghĩ gì?”

“Hoàng thượng muốn nói cho thần thiếp, thần thiếp sẽ lắng nghe. Hoàng thượng không muốn nói, thần thiếp cũng không hỏi.” Nàng nói.

Hần dùng tay chấm lên chóp mũi nàng, cười nói: “Ta vừa mới tỉnh, hai chúng mình đã bao lâu chưa gần gũi?”

Nàng ngăn ra.

Từ sau khi nàng mang thai, sợ tổn thương con nên không thân mật với chàng nữa. Sau này chàng đi Thái Sơn, đợi chàng trở về thì thai cũng đã lớn, ngay cả ngủ cũng thấy vất vả, vì thế càng không có tâm tư muốn những thứ ấy.

Tuy chàng từng hỏi nàng hai lần, nhưng đều bị nàng cự tuyệt thẳng thừng. Tiếp đó, nàng sinh con, ở cũ, đương nhiên không thể cùng một chỗ.

Tính ra, hai người đều gần một năm không thân mật.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cảm giác mặt nóng lên, nâng mày nhìn hắn, xẵng giọng: “Sao Hoàng thượng lại không biết xấu hổ như thế cơ chứ?”

Hắn ôm chặt nàng, thầm thì: “Không biết xấu hổ cũng chỉ với một mình nàng.”

Hơi thở của hắn phả bên tai nàng, nóng nóng. Đột nhiên, nàng cảm giác được tay hắn thả vào vạt áo tắm y nàng, rất nhanh đã chạm tới nơi mềm mại bên ngoài trước ngực nàng, dùng sức xoa nắn.

Tề Ngọc Yên chỉ cảm thấy hai gò má như nước sôi, lời kéo cánh tay hắn, muốn kéo tay hắn ra: “Hoàng thượng, chàng bỏ tay ra trước đã!”

Tay hắn lại dính chặt như keo, kéo cũng không ra.

“Hoàng thượng! Đừng nóng vội như thế!” Nàng la hắn.

Bất chợt, hắn xoay người một cái, đặt nàng ở dưới thân, yên lặng nhìn nàng, hờn dỗi nói: “Sao có thể không gấp chứ? Ngọc Yên, ta nhìn đã lâu, ghen tới sắp hỏng rồi.”

“Nhiều năm trước kia, chẳng phải Hoàng thượng cũng vượt qua đó thôi?” Nàng nói.

“Đó là lúc chưa khai trai, chưa biết vị thịt. Giờ ngày ngày nhìn thấy nàng, mà lại không được ăn, khó chịu biết bao.”

“Thiếp đâu có khó chịu.” Nàng bĩu môi.

“Vậy nàng nhờ ta khó chịu?” Nói xong hắn bắt đầu cởi vạt áo nàng. “Ta thấy Huyền Nhi ăn ngon miệng lắm, ta cũng muốn ăn.”

Nghe hắn nhắc đến Huyền Nhi, nàng chấn động.

Hắn biết mình nói sai, ngay lập tức ngừng tay, lặng lẽ nhìn nàng.

Nàng nhìn hắn, hơi khó khăn dần trong mắt.

“Ngọc Yên.” Hắn thở dài một tiếng, dùng tay xoa má nàng, hôn nhẹ lên, nói: “Hay là, chúng ta thêm một đứa nữa.”

Nàng ngừng trong giây lát, nâng mắt lên nhìn hắn. Nàng biết, đối với chuyện của Huyền Nhi, hắn vẫn rất áy náy trong lòng.

Nàng mềm lòng, hai tay ôm cổ hắn, cười nói: “Được, nhưng giờ chúng mình sinh con gái nhé.”

Có con trai có con gái, hợp thành một chữ “Tốt”. Nhưng mà, sẽ có con gái sao? Kiếp trước nàng chỉ sinh mỗi Huyền Nhi, sau này mặc dù nàng và hắn cùng với nhau, nhưng bốn năm trời, nàng vẫn không sinh được thêm.

Lòng, không kim được nhớ Huyền Nhi.

Huyền Nhi, mẫu thân rất nhớ con. Cho dù mẫu thân có những hài tử khác hay không, mẫu thân cũng sẽ không từ bỏ con. Mẫu thân nhất định sẽ nghĩ ra cách, giành lại được con về. Và phụ hoàng con, là chỗ dựa lớn nhất để mẫu thân có thể giành con về.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu lên, sắp môi lại, hôn hắn thật sâu, mạnh mẽ xâm nhập vào trong môi hắn, cùng hắn quấn lấy nhau.

Một cái hôn chủ động này của nàng, khiến cho ngọn lửa trong hắn như được tiếp thêm, thoáng chốc bùng lên dữ dội, đốt cháy nàng và hắn, tựa như hai người muốn cùng nhau tan thành tro bụi...

Ngày hôm sau, lúc Tề Ngọc Yên tỉnh lại, Lý Cảnh đã không còn bên.

Nàng hơi động dậy, mùi hương hoan ái đêm qua bên trong chấn lập tức phả vào mặt.

Mặt nàng nóng phùng phùng.

Có lẽ đã lâu không cùng với nhau, đêm qua hai người quấn quýt đặc biệt lâu, khiến cho tới giờ thân thể nàng vẫn đau nhức không thôi.

Thấy sắc trời đã không còn sớm, nàng chịu đựng cảm giác không mấy thoải mái, từ từ ngồi dậy, gọi với ra ngoài cửa: “Người đâu!”

Mai Hương đẩy cửa tiến vào, hô lên: “Nương nương có gì phân phó ạ?”

“Mai Hương, em đi chuẩn bị chút nước, ta muốn tắm rửa.” Nàng nói.

“Dạ, nương nương.” Mai Hương liền lui ra ngoài.

Nàng mặc xiêm y, ngồi vào trước bàn trang điểm, túm lấy tóc phía sau vắn lên. Chẳng bao lâu, Mai Hương chuẩn bị nước xong liền tới gọi nàng, nàng mới đứng dậy tới cạnh thất tắm rửa.

Tắm rửa xong xuôi, cả người thoải mái.

Mai Hương đỡ nàng tới trước bàn trang điểm, chải tóc cho nàng.

Tề Ngọc Yên ngồi ở trước gương đồng, nhìn nữ tử trong gương, mi mục như họa, mới mấy ngày trước còn tiêu tụy, gương mặt cuối cùng đã có lại chút màu sắc.

Mai Hương ở sau lưng, chải mái tóc rối của nàng thành suôn mượt: “Nương nương, hôm nay muốn vắn kiểu gì ạ?”

“Vắn theo ý em đi.” Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói.

“Vậy hôm nay nô tỳ vắn cho nương nương Mặc Tuyền kế nhé.” Mai Hương cười nói.

“Được.” Ngẫm nghĩ, nàng còn nói thêm: “Đeo lên cho ta cây trâm điệp luyến hoa mà La thuận nghi tặng ta đi.”

“Dạ.” Mai Hương đáp, động tác trên tay không dừng lại, nhanh nhẹn cuốn sắc đen dài thành búi tóc trên đầu, rồi cài trâm ngọc điệp luyến hoa vào.

“Nương nương xem thử có hài lòng không ạ?” Mai Hương hỏi.

Tề Ngọc Yên quan sát hai bên, gật đầu, nói: “Đẹp lắm.”

“Nô tỳ ra ngoài gọi nghỉ liền chuẩn bị tới Khôn Dương cung thỉnh an nhé.” Mai Hương khẽ giọng nói.

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên gật đầu nói.

Mai Hương liền lui xuống.

Tề Ngọc Yên ngồi một mình trước gương đồng, tay phải chống má. Không biết hôm nay tới Khôn Dương cung, có cơ hội gặp được Huyền Nhi không. Nếu như Trịnh Chước vẫn không nhắc tới chuyện cho mình gặp Huyền Nhi, mình có nên đề cập đến không?

Đương lúc nàng trầm tư thì Trúc Vận đi vào, hành lễ sau lưng nàng, nói: “Nương nương, nô tỳ có việc muốn bẩm báo.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, bỏ tay xuống, xoay người lại, nói với Trúc Vận: “Em nói đi!”

Trúc Vận nhìn ngó xung quanh, bầy giờ mới thấp giọng nói: “Nương nương, chuyện hôm qua cô bảo nô tỳ điều tra, nô tỳ đã điều tra xong.”

“Nhanh vậy ư?” Tề Ngọc Yên giật mình, hỏi: “Thế đàn hương kia có vấn đề gì không?”

“Đúng thật có vấn đề!” Trúc Vận gật đầu, nói, “Trong hương kia có trộn lẫn một loại thuốc tên gọi là cỏ Tuyệt Hoan.”

“Thứ đó là gì?” Tề Ngọc Yên nâng mày.

“Cỏ Tuyệt Hoan này không có ở Đại Hiên, xuất phát từ bộ lạc người Dịch ở phía tây Viên quốc. Cỏ này có công dụng đặc biệt, đó là đốt lên tạo ra khói có thể khiến phụ nhân không thể thụ thai, nếu phụ nhân ngửi liên tục ba tháng, cả đời không thể thụ thai.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, biến sắc: “Trúc Vận, em nói thật chứ?”

“Chính xác tuyệt đối.” Trúc Vận đáp.

“Sao em biết được là thuốc của người Dịch?” Tề Ngọc Yên hỏi.

Trúc Vận đáp: “Hồi nương nương, hôm qua nô tỳ trở về phòng, cạo ra một ít bột đàn hương, xem xét kĩ lưỡng, phát hiện trong đó ngoại trừ bột đàn hương, còn có một loại nô tỳ chưa từng gặp qua. Nô tỳ vội tới Thái y viện tìm Vương vị, nhờ hẩn xem giúp, sau khi hẩn kiểm tra, nói rằng hơi giống thuốc của người Dịch, hẩn cũng không dám khẳng định, nhưng hẩn quen biết một vị thầy thuốc người Dịch sống trong kinh thành, nên lập tức ra cung tìm Dịch y kia đến xem. Vừa rồi Vương Vị tới tìm nô tỳ, bảo rằng Dịch y kia biết thứ đó, nói thuốc này là cỏ Tuyệt hoan, khói sau khi đốt có thể khiến phụ nhân vô sinh.”

Nghe Trúc Vận thuật lại, chân tay Tề Ngọc Yên đã lạnh toát.

Kiếp trước mình ngửi cỏ Tuyệt Hoan liên tục hơn ba tháng.

Chẳng trách, kiếp trước sau khi mình sinh hạ Huyền Nhi, thì không còn mang thai được nữa. Hóa ra, mọi chuyện đều có tay Phan Dừ Quân nhúng vào.

Kiếp này, Phan Dừ Quân vẫn sử dụng thứ ấy ý muốn mình vô sinh, ả ra tay âm độc như thế, vậy thì đừng trách nàng lòng dạ độc ác.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên nói với Trúc Vận: “Trúc Vận, em chuẩn bị cho ta một bát tỳ tử canh.”

Nghe Tề Ngọc Yên muốn uống tỳ tử canh, Trúc Vận giật mình: “Nương nương muốn tỳ tử canh làm gì ạ?”

Tề Ngọc Yên nói: “Trúc Vận, nếu ả Phan Dừ Quân ý đồ hại ta vô sinh, nếu ta mang thai lúc này, ả biết âm mưu bị bại lộ, sẽ đề phòng ta, ta xuống tay cũng khó khăn hơn. Cho nên, hiện tại ta không thể mang thai.”

Trúc Vận nhủ mày: “Cho nên nương nương muốn uống tỳ tử canh, để cho mình tạm thời không thụ được thai?”

Tề Ngọc Yên gật đầu, còn nói thêm, “Đúng, em cũng chuẩn bị một ít đàn hương hơi giống với loại này, chắm trong phòng ta. Trong Trọng Hoa cung này không biết cơ sở ngầm của ả ta, không thể để cho ả phát hiện đề phòng ta.”

“Nương nương, có cần thiết phải phiền toái như thế không? Chỉ cần nương nương báo lại việc này cho Hoàng thượng, Hoàng thượng biết Phan quý tần dùng độc được hại nương nương vô sinh, chắc chắn làm chủ cho nương nương.” Trúc Vận nói.

Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói: “Bây giờ chưa phải lúc. Nếu lúc này để Hoàng thượng ra tay, coi như nhốt ả vào lồng cung thì sao? Thế lực Phan gia vẫn tồn tại, khó nói sau này Hoàng thượng cần tới Phan gia, vẫn có thể thả ả ra.”

Kiếp trước Phan gia hãm hại cả nhà Tề thì, kiếp này, nàng chắc chắn phải nhờ cả gốc rễ Phan gia.

Trúc Vận không ngờ Tề Ngọc Yên đã suy tính xa đến vậy, chỉ đánh đáp: “Dạ, nô tỳ nghe theo nương nương.”

Thấy Trúc Vận ra cửa, Tề Ngọc Yên vẫn ngẩn ngơ ngồi tại chỗ.

Hóa ra, Phan Dừ Quân vì đối phó mình, lên kế hoạch mấy năm trời. Kiếp trước mình thật sự quá ngây thơ, chẳng có tí phòng bị với ả ta, khó trách cuối cùng lại rơi vào kết cục bị thảm như kia.

Chỉ là kiếp này, nàng đã không còn là Tề Ngọc Yên không hiểu thế sự kia nữa. Nếu đã biết thủ đoạn của ả và Phan gia, vậy nàng sẽ hát thật hay vở kịch này.

Đến khi nàng trở về từ Khôn Dương cung, Trúc Vận bung chén thuốc tới, dâng lên cho Tề Ngọc Yên: “Nương nương, tị tử canh đã hầm xong.”

“Ừ.” Tề Ngọc Yên gạt đầu, nàng đưa tay bưng bát thuốc, hơi ngậy người.

Kiếp này hồi mới ở bên Lý Cảnh, lúc hai người gần gũi xong, hần sai Thu Strong đưa trợ dụng được cho nàng, nàng lại tưởng rằng tị tử canh, vì vậy mà thương tâm một thời gian. Không ngờ, giờ nàng lại chủ động uống bát tị tử canh này.

Nàng cười khổ một tiếng, sau đó đưa bát tới bên môi, một hơi uống cạn sạch thuốc trong đó.

Đây là lần đầu tiên nàng uống tị tử canh, đắng ngắt.

Nàng lau miệng, đưa bát cho Trúc Vận.

Trúc Vận đưa tay nhận chén thuốc, nói với Tề Ngọc Yên: “Phải rồi, nương nương, cô cũng đừng lo lắng quá cho tiểu hoàng tử. Nô tỳ nghe Vương Vĩ nói, Hoàng hậu nương nương quan tâm tiểu hoàng tử lắm.”

“Làm sao hần biết Hoàng hậu quan tâm Huyền Nhi?” Tề Ngọc Yên sừng sốt.

Hiện tại vừa nghe tới tin Huyền Nhi, nàng liền kích động.

Hôm nay đi Khôn Dương cung, vẫn chẳng thể gặp Huyền Nhi, nàng cực kì buồn rầu.

“Bây giờ ngày nào Vương Vĩ cũng phải tới Khôn Dương cung gặp tiểu hoàng tử.” Trúc Vận nói.

“Ngày nào hần cũng tới gặp Huyền Nhi ư? Vì sao?” Tề Ngọc Yên căng thẳng, “Chẳng lẽ Huyền Nhi bị bệnh?”

“Không ạ.” Trúc Vận sợ Tề Ngọc Yên sốt ruột, vội vàng nói, “Nô tỳ nghe Vương Vĩ nói, Hoàng hậu nương nương ra lệnh hần bắt kẻ hoàng tử có bệnh hay không bệnh, đúng giờ mỗi ngày tới Khôn Ninh cung khám cho tiểu hoàng tử.”

“Hoàng hậu sai Vương Vĩ xem cho Huyền nhi?” Tề Ngọc Yên ngăn ra, “Nàng ta thật sự lo lắng cho Huyền Nhi?”

“Dạ.” Trúc Vận gạt đầu, nói, “Nô tỳ nghe cung nhân xì xào, Hoàng thượng từng nói, nếu tiểu hoàng tử có chuyện, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho Hoàng hậu nương nương và cả nhà Trịnh thị. Đương nhiên Hoàng hậu nương nương không dám lời là, sợ tiểu hoàng tử xảy ra chuyện, không thể giao cho Hoàng thượng, thành ra mới lo lắng như vậy.”

“Ra thế, nàng ta lo lắng Huyền Nhi như vậy, là sợ Huyền Nhi có việc sẽ liên lụy tới nàng ta cùng Trịnh gia.” Tề Ngọc Yên suy nghĩ gạt đầu. Xem ra, ngược lại mình có thể lợi dụng chuyện này, dựng chuyện, giành lại Huyền Nhi.

Trúc Vận cầm chén thuốc bỏ vào khay, mỉm cười nói: “Nếu nương nương không còn gì phản phó, nô tỳ lui xuống trước ạ.”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Trúc Vận, nói: “Trúc Vận, em bảo, liệu ta có thể tin tưởng vị Vương Vĩ thái y này không?”

Nghe vậy, Trúc Vận gạt mình, sau đó mặt đỏ bừng, nói: “Nô tỳ tin chắc, hần đối với nương nương, trung tâm y như nô tỳ ạ.”

Tề Ngọc Yên nở nụ cười: “Đó là tất nhiên, hần vẫn chưa cưới được em, sao dám đắc tội ta.”

Nghe vậy, Trúc Vận vừa lúng túng vừa xấu hổ, kêu lên: “Nương nương!” Mặt cô, lúc này giống như tấm lụa đỏ.

“Nam nữ yêu nhau, vốn là bình thường, có gì ngại?” Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói, “Nếu hai người các người có tình, ta đương nhiên sẽ không gây khó dễ bên trong.”

“Nương nương muốn Vương Vĩ chiếu cố tốt tiểu hoàng tử.” Trúc Vận đỏ ửng mặt mũi, cúi đầu nói, “Chuyện này không cần nương nương nói, hần cũng sẽ làm.”

“Không phải, ta cần hần giúp đỡ ta lấy lại Huyền Nhi.” Nàng nói.

“Giúp như thế nào ạ?” Trúc Vận sừng sốt. Đến Hoàng thượng cũng không thể khiến tiểu hoàng tử trở về với nương nương, Vương Vĩ sao có thể?

Tề Ngọc Yên tươi cười, nói: “Bây giờ em đi một chuyến tới Thái y viện, bảo thân thể ta hơi mệt mỏi, nhờ Vương Vĩ tới xem cho ta. Đợi hần tới, ta sẽ giải thích trước mặt hần.”

“Dạ, nương nương.” Trúc Vận không rõ cho lắm, chỉ đành gạt đầu, “Nô tỳ đi ngay ạ.” Dứt lời Trúc Vận đi vội vã.

Trông thấy bóng dáng Trúc Vận dần xa, trong lòng Tề Ngọc Yên kích động không thôi. Xem ra, lúc trước dẫn theo Trúc Vận vào cung là hoàn toàn chính xác, không chỉ mình có thị nữ trung thành và tận tâm, còn có thêm một thái y có thể dễ mình sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Giúp đỡ

Chẳng bao lâu, Vương Vĩ tới Trọng Hoa cung.

Trúc Vận dẫn y vào trong điện.

Hai người bước tới trước, hành lễ với Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên đang luyện chữ, thấy Vương Vĩ tới, ngẩng đầu tươi cười, nói: “Vương thái y đã tới.”

Sau đó nàng gác bút lên giá, quay sang, nói với Mai Hương đứng bên: “Mai Hương, em ra cửa canh chừng.”

“Dạ.” Mai Hương hành lễ, không hỏi nhiều thêm, lui ngay ra ngoài.

“Nghe nói quý phi nương nương có bệnh, xin để thần xem mạch cho nương nương trước ạ.” Vương Vị mỉm cười nói.

“Không phải gấp.” Tề Ngọc Yên tới bàn ngồi xuống, bưng lên chén trà bên tay, nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn Vương Vị, nói: “Vương thái y, nghe nói người và Trúc Vận quen biết đã nhiều năm.”

Vương Vị không ngờ Tề Ngọc Yên đột ngột nhắc tới việc này, giật mình, sau đó cúi đầu đáp: “Dạ phải, quý phi nương nương.”

“Không biết Vương thái y cảm thấy Trúc Vận thế nào?” Tề Ngọc Yên cười hỏi.

Trúc Vận nghe vậy lúng túng, khẽ giọng kêu: “Nương nương!”

Vương Vị trộm nhìn Trúc Vận, đỏ mặt nói: “Hồi quý phi nương nương, thần cảm thấy Trúc Vận cô nương, tất nhiên là, cực tốt.”

Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn Vương Vị, gật đầu cười nói: “Ta cũng cảm thấy Trúc Vận cực tốt. Cho nên, ta tính giữ em ấy bên người thêm vài năm.”

Vương Vị giật mình, liếc nhìn Trúc Vận, cúi đầu không nói gì.

“Vương thái y, không giấu gì người, hiện giờ ta vẫn chưa rời được Trúc Vận. Đợi ta xử lý xong chuyện cùng người, ta sẽ để em ấy nở mày nở mặt gả ra ngoài.” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên quay mặt nhìn Trúc Vận, nói, “Phu quân em ấy, sẽ do chính em ấy chọn lựa. Em ấy nguyện ý gả cho ai, thì gả cho người đó. Đến khi ấy, ta sẽ đưa em ấy xuất giá y như muối muối vậy.”

Trúc Vận nghe xong, bùi ngùi, đỏ mặt nói: “Nương nương, Trúc Vận không gả, Trúc Vận muốn hầu hạ cô cả đời.”

Tề Ngọc Yên nở nụ cười: “Trúc Vận, em đừng nói thế.” Nói xong đánh mắt về Vương Vị, “Vừa nghe em nói không gả, Vương thái y nóng ruột nóng gan lắm rồi kia, không chừng đang hận ta lắm đó.”

“Thần không dám.” Mặt Vương Vị càng đỏ bừng, vội nói, “Thần, thần theo ý Trúc Vận.”

“Sao?” Tề Ngọc Yên lườm Vương Vị, nói, “Trúc Vận không gả, người không sốt sáng à? Có phải tính cưới ai khác không?”

Trúc Vận vừa nghe, vội nâng hai mắt ngấn lệ, nhìn chăm chăm Vương Vị.

“Oan quá, quý phi nương nương!” Vương Vị vội xua tay, mặt đỏ tai hồng nói, “Kiếp này không phải Trúc Vận thần sẽ không cưới, nếu nàng ấy muốn hầu hạ nương nương cả đời không gả, thần cũng cả đời không lập gia đình.”

Thấy bộ dạng cuồng quật của Vương Vị, Tề Ngọc Yên bật cười thành tiếng: “Được rồi, hai người các người cũng đừng nói không gả không cưới gì hết. Phải gả thì nên gả, phải cưới thì nên cưới, chỉ là đành để các người phải đợi mấy năm thôi.”

Trúc Vận vừa nghe, bịch một tiếng quỵ xuống trước mặt Tề Ngọc Yên, rơm rớm nói: “Nương nương, mạng Trúc Vận là phu nhân cho, chỉ cần nương nương có việc cần đến Trúc Vận, đừng nói đợi vài năm, muốn mạng Trúc Vận, Trúc Vận cũng nguyện ý.”

Vương Vị cũng vội vàng quỵ xuống bên người Trúc Vận, nói: “Nương nương, thần cũng vậy ạ.”

Tề Ngọc Yên nhanh chóng đứng dậy, đỡ hai người lên, cười nói: “Mạng hai người, ta không cần. Chẳng qua, bây giờ ta thật sự có hai chuyện, muốn Vương Thái y hỗ trợ.”

“Quý phi nương nương xin cứ phân phó, thần muôn lần chết không chối từ.” Vương Vị nói.

Tề Ngọc Yên cười tươi, nói: “Nghe Trúc Vận nói, mỗi ngày Vương thái y đều tới khám cho Huyền Nhi, ta muốn Vương thái y bận bịu một chuyện, đương nhiên là về Huyền Nhi.”

“Hồi nương nương, hoàng tử Huyền hoàn toàn khỏe mạnh.” Vương Vị nhanh chóng nói.

“Nhưng mà, chuyện ta muốn người làm, chính là để thằng bé không khỏe.” Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn Vương Vị.

“Khiến Hoàng tử Huyền không khỏe?” Vương Vị ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, không giống đang nói đùa, y sững người.

Thấy Vương Vị đờ ra, Tề Ngọc Yên cười lên: “Đương nhiên không phải khiến thằng bé thật sự ốm, chỉ là muốn nó giống như không khỏe thôi, người còn phải nói với Hoàng hậu rằng thằng bé không khỏe, hơn nữa do thay đổi sinh hoạt, tình trạng của nó sẽ còn tệ hơn, chuyện còn lại người đừng quan tâm, tự nhiên ta sẽ xử lý.”

“Ngược lại thần có cách để Hoàng tử Huyền giống như không khỏe lắm. Nhưng Hoàng hậu thấy hoàng tử Huyền lâu ngày không khỏe, nhất định sẽ gọi Sứ Viện Chính đến xem cho thằng bé.” Vương Vị nói, “Đến lúc đó sẽ không giấu được.”

“Nếu Sứ Viện Chính cũng nói Huyền Nhi không được khỏe thì sao?” Tề Ngọc Yên cười nhạt.

Chân mày Vương Vị hơi chau lại: “Sứ Viện Chính luôn luôn cương trực, thần sợ ông ấy không chịu giúp quý phi nương nương nói dối.”

“Ta nói với ông ấy, chưa chắc ông ấy sẽ nghe.” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên hơi nhếch khóe miệng, “Nếu như Hoàng thượng bảo ông ấy, người nói ông ấy có nghe không?”

“Hoàng thượng?” Vương Vị ngần ra, “Nếu Hoàng thượng lên tiếng, Sứ Viện Chính đương nhiên sẽ nghe, chỉ là không biết, chuyện này có thể không?”

“Có gì là không thể chứ.” Trúc Vận trừng Vương Vị, “Hoàng thượng luôn sủng ái nương nương, chuyện nhỏ cỡ này, Hoàng thượng chắc chắn đồng ý.”

“Vậy thần sẽ làm theo.” Vương Vị chấp tay đáp, còn nói thêm, “Không phải Quý phi nương nương có hai chuyện muốn phân phó vì thần ạ? Không biết chuyện thứ hai này là chuyện gì?”

Tề Ngọc Yên khép hờ mắt, cười nhẹ: “Ta muốn người tìm một thứ giúp ta.” Nói xong cầm lấy bút trên bàn, nhúng vào trong nghiên mực, sau đó viết xuống hai chữ trên giấy.

Vương Vị vừa nhìn, biến sắc, “Nương nương muốn thứ này?”

“Đúng!” Tề Ngọc Yên đặt bút lên giá, nặng nề gạt đầu, “Hon nữa, ta ngươi cùng Trúc Vận còn phải phối hợp diễn một màn kịch.”

“Diễn?” Vương Vị hỏi.

“Tất nhiên là kịch hay rồi!” Tề Ngọc Yên kéo lên một nụ cười.

Wương Vị quay mặt nhìn thoáng qua Trúc Vận, thấy cô cũng mông lung, hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó Vương Vị đáp: “Dạ, vậy thần sẽ làm theo những gì quý phi nương nương phân phó. Phải rồi, quý phi nương nương, nếu muốn Hoàng hậu nương nương cảm thấy hoàng tử Huyền không khỏe, có thể gây khổ hoàng tử Huyền chút, không biết quý phi nương nương chịu được không?”

Tề Ngọc Yên giương mắt nhìn Vương Vị, hỏi: “Vương thái y tính làm thế nào?”

Wương Vị nói: “Thần đang định dùng chút dược, khiến tiểu hoàng tử chán ăn, có khi sẽ vô có khóc loạn.”

Tề Ngọc Yên vừa nghe, mày nhíu chặt: “Dược này của ngươi, có ảnh hưởng gì tới thân thể của Huyền Nhi không?”

Wương Vị hỏi đáp: “Tất nhiên thần sẽ dùng dược không có hại tới thân thể hoàng tử Huyền, chỉ là trong lúc dùng dược tinh thần Hoàng tử Huyền nhìn thì không được tốt lắm, thật ra không có vấn đề gì. Chỉ cần thần dùng thuốc, hoàng tử Huyền sẽ trở lại bình thường.”

Nghe Vương Vị nói, Tề Ngọc Yên căng thẳng. Coi như dược này không ảnh hưởng tới thân thể, nhưng trong lúc dùng, Huyền Nhi sẽ không thoải mái. Mà nếu không làm chiêu binh đi nước hiểm, có lẽ Huyền Nhi sẽ mãi mãi không trở về với mình được.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cắn răng, nói: “Vương thái y, chỉ cần có thể bảo đảm thân thể Huyền nhi vô sự, ngươi cứ việc làm đi! Có điều bây giờ Huyền Nhi còn quá nhỏ, đợi thêm ba tháng nữa, đợi thẳng bé cứng cáp rồi hẵng làm.”

“Dạ, quý phi nương nương!” Vương Vị chấp tay nói.

“Vậy ngươi đi tìm thứ ta cần trước đi.” Tề Ngọc Yên nói.

“Vâng.” Vương Vị nhanh chóng đáp, “Thần bắt tay làm ngay.”

Tề Ngọc Yên nặng nề gạt đầu, nói: “Làm xong chuyện sớm, ngươi và Trúc Vận cũng mau tu thành chính quả.”

Trúc Vận và Vương Vị đưa mắt nhìn nhau, má hai người đỏ ửng.

Mùa hè sau trưa, thời tiết oi bức, Lương Tử Vân nằm trên sàng thấp nghỉ trưa, tiếng ve sầu rả rích ngoài cửa sổ khiến nàng ta không thể vào giấc.

Tâm phiền ý loạn, nàng ta bật ngồi dậy từ trên giường, gọi với ra ngoài phòng: “Thu Di!”

“Tới ạ.” Rất nhanh một thị nữ chạy vào, mỉm cười nói với Lương Tử Vân: “Tiếp dư, người tỉnh rồi ạ?”

“Tỉnh ngủ cái gì?” Lương Tử Vân bực dọc nhíu mày, nói, “Ve sầu kêu bên ngoài, khiến ta phiền não, chẳng ngủ được chút nào.” Nói xong tính xuống giường.

Thu Di bước tới, đi giày cho Lương Tử Vân, đỡ nàng xuống giường, nói: “Lát nữa nô tỳ gọi người cầm lưới đến, bắt hết lũ ve ngoài phòng.”

“Ừ.” Lương Tử Vân gạt đầu, lại nghĩ tới chốc lát sẽ có một đám cung nhân ở ngoài bắc thang bắt ve sầu, nhất định sẽ hò hét ầm ĩ, trong lòng lại bực bội.

Thu Di thấy Lương Tử Vân cau mày, biết nàng đang khó chịu trong lòng, bèn nói: “Hay là, nô tỳ theo tiếp dư đi dạo Dị Lâm.”

Lương Tử Vân nghe xong, ngừng một lát, sau đó gạt đầu nói: “Cũng được.”

Thu Di thấy Lương Tử Vân đồng ý, vội ra ngoài gọi nghỉ lễ chuẩn bị xong, rồi mới về phòng mời Lương Tử Vân ra cửa, thoát cái đã tới Dị Lâm.

Dị Lâm là một khu rừng lớn ở phía Tây hoàng cung, các loại cây kỳ lạ trong rừng được thu thập từ khắp các nơi tại Đại Hiến, cành lá sum suê, cao chọc trời, che kín cả khu rừng. Vào mùa hè nắng gắt, đi dưới bóng cây vô cùng mát mẻ.

Đi ở trong rừng, màu xanh hút mắt, cả người mát lạnh. Cuối cùng Lương Tử Vân cũng thoải mái hơn, lông mày vốn nhíu lại cũng dần dần giãn ra.

Thấy vậy, Thu Di cười nói: “Nếu tiếp dư thích chỗ này, nô tỳ sẽ theo hầu tiếp dư tới đây nhiều hơn.”

“Ừ.” Lương Tử Vân gạt đầu, mỉm cười nói: “Nếu có thể ngủ trưa tại đây thì tốt biết mấy.”

“Khó mà làm được.” Thu Di cười nói: “Trong rừng nhiều muỗi, thỉnh thoảng còn có rắn ẩn hiện, sẽ dọa người đấy.”

Nghe thấy rắn, Lương Tử Vân lại nhớ tới lời đồn trong cung, chân mày lại chau.

Lời đồn rằng, có một đêm Lý Cảnh ngồi một mình trong Lâm Nguyệt đình, một con rắn rết xuống từ trên đỉnh, mà cung nhân bên cạnh người không ai phát hiện. Tề Ngọc Yên đứng lúc đi ngang qua, thấy rắn hô lên, bấy giờ mọi người mới phát hiện ra rắn, bắt nó lại. Lý Cảnh cũng bối vì Tề Ngọc Yên cứu mình, mà đối đãi với nàng khác biệt, sùng ái đủ đường.

Nghĩ đến đây, Lương Tử Vân ám ám trong lòng, sao ngày đó người ngang qua Lâm Nguyệt Đình không phải là mình chứ?

Trông thấy Lương Tử Vân lại nhíu mày, Thu Di vội hỏi: “Tiếp dư đi mỏi rồi ạ? Nếu không chúng ta đến bên trên ngồi nhé?” Nói xong Thu Di chỉ tay vào ngọn đồi nhỏ phía trước.

Trên đồi kia có một cây bách cổ cao ngất, dưới tầng cây có một tảng đá xám, có thể cho người ngồi.

Thấy vậy, Lương Tử Vân gạt đầu, nói: “Được.”

Thu Di đỡ nàng ngồi dưới tầng cây, lấy ra chiếc quạt lông từ trong tay áo, nhẹ nhàng phe phẩy, quạt mát cho Lương Tử Vân.

“Thoải mái hơn không, tiếp dư?” Thu Di hỏi.

“Ừ.” Lương Từ Vân gật nhẹ, ánh mắt từ từ nhắm lại.

Thu Di cũng không nói lời nào, tay chưa từng dừng chiếc quạt lông.

Chậm chậm, hồ hấp Lương Từ Vân trở nên đều đặn, có vẻ sắp ngủ.

Bỗng nhiên, Thu Di khẽ chọc Lương Từ Vân, nhỏ giọng kêu lên: “Tiếp dư.”

Lương Từ Vân sắp vào giấc bị Thu Di chọc một cái, bừng tỉnh, mở mắt ra, nghiêm mặt đang chuẩn bị quở cô ta vài câu, lại thấy Thu Di yên lặng ngồi xỏm người xuống, dựng ngón trỏ đặt trước môi, hướng mình lắc đầu.

“Sao thế?” Lương Từ Vân theo bản năng hạ thấp giọng hỏi.

“Tiếp dư, nô tỳ trông thấy thị nữ Trúc Vân bên người quý phi nương nương cũng tới Dị Lâm này, vừa đi vừa ngó nghiêng xung quanh, như sợ bị người khác phát hiện, như có chuyện gì ấy.”

“Trúc Vân một mình tới đây làm cái gì?” Lương Từ Vân cau mày, thắc mắc.

“Nô tỳ cũng không biết ạ. Tiếp dư, chúng ta có nên theo dõi hay không.” Thu Di nói, “Em thấy Trúc Vân đi dọc dưới đồi, chúng ta đi men phía trên đồi, cô ta sẽ không phát hiện ra chúng ta, chúng ta lại có thể thấy cô ta làm cái gì.”

“Được.” Lương Từ Vân do dự một lúc, sau đó gật đầu, nói: “Chúng ta đi xem thử xem.”

Nói xong đứng lên, cùng với Thu Di men theo đồi theo hướng Trúc Vân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Dẫn dụ

Dứt lời, Lương Từ Vân cùng Thu Di lẳng lặng dọc theo con đường nhỏ, quả nhiên không bao lâu đã thấy Trúc Vân đi ở dưới chân núi.

Tuy rằng Trúc Vân cực kỳ cẩn thận, thỉnh thoảng nhìn ngó phía sau, nhưng chưa từng nghĩ tới quan sát ở phía trên núi, có thể không ngờ rằng có người ở trên núi từ trước.

Rất nhanh, liền trông thấy đứng tại khoảnh đất trống phía trước là một nam tử trẻ tuổi mặc đồ màu xanh. Nhìn dáng vẻ, giống như đang chờ Trúc Vân. Nhìn kỹ lại, thì ra là Vương Vị của Thái y viện.

Chẳng lẽ Trúc Vân và Vương Vị len lút qua lại?

Phải biết rằng ở trong cung, cung nữ coi như là kẻ làm việc nặng, nhưng cũng được tính là nữ nhân của Hoàng đế, nói không chừng tùy lúc được Hoàng đế ngắm trúng, bởi vậy, các cô ta không được có tình cảm với nam tử khác. Nếu cung nữ dây dưa với nam tử khác, bị phát hiện sẽ phạt nặng.

Nghĩ đến đây, Lương Từ Vân tính theo dõi thêm chút nữa, nếu Vương Vị và Trúc Vân thật sự có tư tình, sẽ bắt hai người họ tới Dịch Đình cục ngay lập tức, đến lúc đó hai kẻ đó không chết cũng bị lột da. Coi như Tề Ngọc Yên là quý phi thì sao nào? Cũng chỉ đánh bắt lực thôi.

Tương tượng đáng vẻ khốn khổ của Tề Ngọc Yên, Lương Từ Vân phần khích trong lòng.

Trúc Vân nhòm về đằng sau, có vẻ không có người theo dõi, lúc này mới tới trước mặt Vương Vị, hành lễ: “Trúc Vân gặp qua Vương thái y.”

Vương Vị đáp lễ lại: “Trúc Vân cô nương hữu lễ.”

Trúc Vân đứng thẳng người, hỏi Vương Vị: “Thứ nương nương nhà tôi cần đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

Vương Vị vội lấy từ trong ngực ra một bọc nhỏ, nói: “Hiện tại thứ này vẫn hơi thiếu, xin Trúc Vân cô nương trở về báo lại cho quý phi nương nương, thần sẽ tiếp tục kiếm.”

Trúc Vân mở bọc ra, bên trong có vẻ như là một loại dược liệu. Cô cúi đầu ngửi ngửi, sau đó gật đầu, sau khi xác định đúng là vật mình cần, thì nói tiếp: “Vậy kính xin Vương thái y mau tìm. Ngươi cũng biết, nương nương nhà tôi được sủng ái vững chắc như bây giờ, hoàn toàn dựa vào thứ này, nếu dùng hết dược rồi mà Vương thái y vẫn chưa kiếm ra, do đó nương nương nhà tôi thất sủng thì làm sao?”

Lương Từ Vân vừa nghe, tim này mạnh lên. Thứ đó là gì? Nghe lời Trúc Vân, Tề Ngọc Yên được sủng đều nhờ nó, chuyện này phải theo dõi cẩn thận mới được.

“Cô nương có thể chuyển lời lại quý phi nương nương, xin người yên tâm, Vương Vị tôi cam đoan, trước khi nương nương dùng hết thứ ấy, thần chắc chắn đưa đến.” Vương Vị nói.

“Vậy làm phiền Vương thái y.” Trúc Vân nói xong đưa một thỏi vàng cho Vương Vị, “Đây là quý phi nương nương thưởng cho ngươi.”

Vương Vị sáng mắt, nhận lấy thỏi vàng, cười nói: “Vương Vị cảm ơn nương nương thưởng.”

Trúc Vân cười nói, “Vương thái y yên tâm, ngươi làm việc cho nương nương nhà tôi, tất nhiên không thể thiếu lợi ích rồi.”

“Vương Vị biết ạ.” Vương Vị chấp tay cười nói.

“Vậy ta về đây.” Trúc Vân cũng không nói nhiều, nhét bọc vào trong tay áo, xoay người đi ra khỏi Dị Lâm.

Vương Vị thấy Trúc Vân đi xa, cầm thỏi vàng trong tay đặt vào miệng cắn thử, sắc mặt vui vẻ, sau đó nhét thỏi vàng trong trong ngực, rồi đi theo hướng ngược với Trúc Vân.

Thấy Vương Vị và Trúc Vân đã rời xa, Lương Từ Vân cùng Thu Di núp trong bụi cây mới đứng lên.

“Rốt cuộc thứ mà Trúc Vân tìm Vương Vị để lấy là cái gì?” Lương Từ Vân nghi hoặc, “Trúc Vân nói Tề Ngọc Yên được sủng ái hoàn toàn dựa vào thứ ấy.”

“Nô tỳ cũng không biết ạ.” Thu Di lắc đầu, nói, “Chẳng qua, nếu Tề quý phi có thể được sủng bởi thứ ấy, giả như tiếp dư cũng có, ấy không phải có thể được sủng ư?”

Nói tới đây, Thu Di trông thấy ánh mắt Lương Từ Vân sáng quắc.

“Chỉ là, không biết thứ đó rốt cuộc là cái gì.” Thu Di tò vò về tiết nuôi.

“Sẽ biết thôi!” Lương Từ Vân nói, “Thu Di, chúng ta mau hồi cung. Người bảo người đi một chuyến tới Thái y viện, nói ta mệt mỏi trong người, gọi Vương Vị Vương thái y tới xem bệnh cho ta.”

“Tiếp dư muốn tự mình hỏi Vương thái y? Không biết Vương thái y có chịu nói ra cho tiếp dư không.” Thu Di lo lắng nói.

“Tự nhiên sẽ nói.” Lương Từ Vân dừng một lúc, rồi tiếp tục nói, “Nhìn bộ dạng Vương thái y vừa rồi, là loại người thấy tiền sáng mắt, ta không tin có tiền không thể sai khiến ma quỷ!”

“Tiếp dư nói đúng.” Thu Di nhanh nhẹn cười nói, “Chúng ta mau trở về thôi.”

Lương Từ Vân gật đầu, chủ tớ hai người vội vàng quay về.

Sau nửa canh giờ, Vương Vị phụng mệnh tới Minh Quang cung.

Thu Di dẫn Vương Vị vào trong phòng.

Vương Vị hành lễ với Lương Từ Vân, mở miệng: “Thần Vương Vị gặp qua Lương tiếp dư.”

“Vương thái y miễn lễ.” Lương Từ Vân nâng mắt cẩn thận quan sát Vương Vị, chỉ thấy y mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, thoát nhìn tuấn dật nho nhã, nếu không phải mình tận mắt chứng kiến, thật không thể tin được y lại là kẻ tham tài.

Bị Lương Từ Vân nhìn chăm chăm, Vương Vị cảm thấy bồn chồn.

“Vương thái y, vào Thái y viện đã bao lâu rồi?” Lương Từ Vân hỏi.

“Hồi Lương tiếp dư, thần tới Thái y viện sắp được ba năm rồi ạ.” Vương Vị cung kính hồi đáp, “Chẳng qua, mặc dù lai lịch thần thấp kém, nhưng xuất thân là hạnh lâm thế gia (nhà có làm nghề liên quan đến y học), Lương tiếp dư có thể yên tâm để thần xem bệnh.”

Lương Từ Vân cười cười, nói: “Đương nhiên ta tin tưởng Vương thái y, bằng không, hôm nay ta cũng sẽ không điểm danh báo Vương thái y đến khám bệnh.”

“Đa tạ Lương tiếp dư nâng đỡ, bây giờ thần có thể thỉnh mạch cho Lương tiếp dư chứ ạ?” Vương Vị hỏi.

“Ừ.” Lương Từ Vân tươi cười, đặt tay lên tay vịn ghế.

Thu Di mau lẹ phủ khăn lụa lên trên cổ tay.

Ngón tay Vương Vị nhẹ nhàng đặt lên, yên lặng tập trung bắt mạch chẩn bệnh cho Lương Từ Vân. Chẳng bao lâu, chân mày y hơi nhíu lại, nghi ngờ nhìn Lương Từ Vân, nói: “Xin hỏi thân thể Lương tiếp dư không thoải mái chỗ nào? Thần cảm thấy thân thể Lương tiếp dư khỏe mạnh, không có gì khác thường cả.”

“Hôm nay ta nghỉ trưa mà không tài nào ngủ nổi, người cứ nôn nao.” Lương Từ Vân nói.

Vương Vị gạt mình, nói: “Vậy thần sẽ kê cho Lương tiếp dư Tề ninh thần an miên.”

“Được.” Lương Từ Vân gật đầu cười nói.

Thu Di vội mời Vương Vị tới bên bàn, dâng lên giấy bút.

Vương Vị hơi dăm chiêu, rồi viết ra một phương thuốc, sau đó đưa cho Thu Di, nói: “Xin Thu Di cô nương phái người đến được cục lấy được là được.”

“Làm phiền Vương thái y.” Thu Di cười nói tiếp nhận phương thuốc.

“Thu Di cô nương không cần phải khách khí, đây là chuyện trong phận sự của Vương mẫu.” Vương Vị chấp tay, sau đó xoay người lại, hành lễ với Lương Từ Vân, nói: “Lương tiếp dư, vậy thần xin cáo lui.”

“Vương thái y hãy khoan!” Lương Từ Vân nhanh chóng lên tiếng.

Vương Vị ngần ra, nói: “Lương tiếp dư còn gì phân phó ạ?”

“Thu Di, thưởng Vương thái y.” Nói xong Lương Từ Vân dùng ánh mắt sai bảo Thu Di.

Thu Di hiểu ý, nhanh chóng đưa tới một thỏi vàng, nói: “Đây là tiếp dư nhà ta thưởng cho Vương thái y.”

Vương Vị nhìn thấy vàng, mắt sáng rực, nhưng không đưa tay tiếp nhận, trái lại từ chối nói: “Phần thưởng này quá lớn, thần ngại không dám nhận.”

“Vương thái y không cần phải khách khí, ta rất tin tưởng y thuật của Vương thái y, sau này còn dùng tới Vương thái y nhiều. Vàng này thưởng cho người, người cứ cầm đi.” Lương Từ Vân mỉm cười nói.

“Vậy thì...” Vương Vị liếc trộm thỏi vàng, cúi đầu nói: “Vậy thì thần đa tạ Lương tiếp dư.” Nói xong đưa tay cầm lấy thỏi vàng trên tay Thu Di.

Lương Từ Vân cười cười, còn nói thêm: “Phải rồi, Vương thái y, hôm nay sau giờ Ngọ, ta không ngủ được, nên cùng với Thu Di đi dạo ở Dị Lâm.”

Nghe vậy, bàn tay đang cất thỏi vàng vào trong ngực của Vương Vị khựng lại, ngừng một lúc, y chậm rãi rút ra, trong tay đã không còn thứ gì.

“Vương thái y có biết ta trông thấy ai trong Dị Lâm không?” Lương Từ Vân ha ha cười nói.

“Thần, thần không biết ạ.” Mồ hôi lấm tấm trên trán Vương Vị.

“Vương thái y thật sự không biết ư?” Lương Từ Vân thu lại nụ cười, lạnh lẽ nhìn Vương Vị.

Vương Vị cúi đầu, vẫn không nói gì.

Đột nhiên, Lương Từ Vân cao giọng hỏi: “Vương thái y, thứ người đưa cho Trúc Vận là cái gì?”

“Dạ?” Vương Vị bất chợt ngẩng đầu, nhìn Lương Từ Vân, ấp úng: “Hồi, hồi Lương tiếp dư, không, không có gì ạ.”

“Không có gì?” Lương Từ Vân hừ lạnh, nói: “Ta với Thu Di ở trên đồi, thấy rõ ràng, người không cần nói dối ta.”

“Lương tiếp dư, thật sự không có gì, chỉ là Trúc Vận cô nương nhờ ta ra ngoài cung mua được cho cô ấy thôi.”

“Được gì mà ở trong cung không có? Được gì mà nhất định phải mua ngoài cung?” Lương Từ Vân chất vấn.

Vương Vị nghe xong, tắc nghẹn, nhưng không lên tiếng.

“Vương thái y, chuyện hôm nay ở Dị Lâm, ta không chỉ nhìn thấy, còn nghe thấy, người tốt nhất đừng gạt ta.” Lương Từ Vân tiếp tục nói.

“Lương tiếp dư, thần thật sự chỉ là lấy được cho Trúc Vận cô nương thôi.” Vương Vị mạnh mẽ nói.

“Nhưng tại sao ta lại nghe Trúc Vận nói, Tề Ngọc Yên có thể được sủng ái hết thảy dựa vào thứ ấy?” Lương Từ Vân hỏi: “Rốt cuộc là được gì, lại có khả năng như vậy?”

“Sợ rằng Lương tiếp dư nghe nhầm rồi?” Ánh mắt Vương Vị chớp tắt, chợt dạ cười nói: “Thần không biết được này.”

Lương Từ Vân bỗng trầm mặt: “Vương thái y, người đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, người còn gạt ta, chớ trách ta không khách khí.”

“Thần, thần, thật sự, thật sự không có gạt, gạt Lương tiếp dư.” Vương Vị cuống quýt giải thích.

“Vương thái y, người đừng cho hiện giờ Tề Ngọc Yên được sủng ái, dù sao nàng ta cũng chỉ là nữ nhi của võ quan hạng tam phẩm, còn ta có Cảnh quốc công phu nhất phẩm chống đỡ sau lưng, nếu ta có được thứ đó, sau này cuối cùng là ai được sủng ái, vẫn phải nghe theo lời người đó thôi.” Lương Từ Vân nói, “Vương thái y, người tốt nhất rõ ràng tình thế. Hiện tại nếu ta biết thứ đó, tất nhiên sẽ tìm ra, người không nói, tự nhiên sẽ có người khác nói, ta không tin Cảnh quốc công phu sẽ không tìm ra thứ đó. Nếu từ đó mà ta được sủng, Vương thái y, đến khi ấy lại là người khác lập công.”

Vương Vị cúi đầu, tựa như suy tư.

Lương Từ Vân cho Thu Di một ánh mắt.

Thu Di vội gật đầu, đi ra ngoài, chẳng bao lâu quay lại, trong tay cầm một cái khay, bên dưới khăn gấm trong khay dường như có vật gì đó.

Thu Di giờ khay tới trước mặt Vương Vị, vén mở khăn gấm, một khay vàng hiện ra, sáng chói rực rỡ.

“Lương tiếp dư, đây... đây là ý gì?” Ánh sáng trong mắt Vương Vị còn rực rỡ hơn số vàng kia.

“Vương thái y, chỉ cần người tìm cho ta thứ kia, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi người.” Lương Từ Vân nói.

Vương Vị nhìn chằm chằm đồng vàng xếp đầy khay, tỏ vẻ rối rắm. Nhìn ra được, y đang đấu tranh tư tưởng.

Lương Từ Vân quyết định thêm lửa, lại mở miệng nói: “Vương thái y, đây chỉ là tiền đặt cọc, nếu như người thật sự giúp ta tìm thứ kia, sẽ có nhiều khay vàng như này cho người nữa. Mặc dù Tề Ngọc Yên là quý phi, nhưng dựa vào lệ tiền của nàng ta, chẳng có khả năng cho người nhiều vàng như thế này chứ?”

Lệ tiền có mức số nhất định, không hề nhiều. Trang sức trong cung không thể tùy ý cầm ra ngoài cung, đương nhiên Tề Ngọc Yên làm gì có nhiều tiền như vậy cho y.

Nghĩ đến đây, Vương Vị giống như ra quyết định, rốt cuộc gật đầu, nói: “Được! Thần sẽ nghe theo Lương tiếp dư.”

Lương Từ Vân vui vẻ, cười nói: “Vương thái y thế mới là người thức thời.”

“Đa tạ Lương tiếp dư để mắt tới thần.” Vương Vị chấp tay.

“Vậy người nói xem, thứ người đưa cho Trúc Vận là gì?” Lương Từ Vân hỏi.

“Thứ kia là một loại vu được, gọi là Nhiếp Tâm.” Vương Vị nói.

“Được ấy có tác dụng gì?” Lương Từ Vân lại hỏi.

“Hồi tiếp dư, Nhiếp Tâm này có mùi hương đặc biệt, phối hợp với một loại vu được khác tên là Đoạt Phách, sẽ khiến nam từ chối với nữ từ nhất định mê luyến không dứt.”

“Ồ?” Lương Từ Vân bỗng có tinh thần, thẳng người hỏi, “Được này lại thần kỳ đến thế ư?”

“Hồi tiếp dư, chỉ cần trước đó cho nam từ uống Đoạt Phách, sau đó nữ từ đeo Nhiếp Tâm bên người, chỉ cần nam từ bị hạ được người thấy mùi Nhiếp Tâm, sẽ mê muội nữ từ tỏa ra hương thơm này. Chẳng qua, hiệu lực mùi hương chỉ trong vòng ba ngày, bởi vậy phải thường xuyên dùng mới có thể cố sủng.” Vương Vị nói.

“Tề Ngọc Yên dùng loại được này để mê hoặc Hoàng thượng?” Lương Từ Vân hỏi.

Vương Vị do dự chốc lát, sau đó gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Khó trách!” Lương Từ Vân cắn răng nghiêng lợi nói, “Khó trách Hoàng thượng chỉ chuyên sủng một mình nàng ta.”

“Nên Vương Vị, hãy nhanh nhanh chóng chóng tìm loại Nhiếp Tâm Đoạt Phách này cho ta.” Lương Từ Văn nói.

“Hiện giờ thần không có Đoạt Phách, thần chỉ còn lại một ít Nhiếp Tâm” Vương Vị đáp lời.

“Không có Đoạt Phách, chỉ có Nhiếp tâm có tác dụng gì?” Lương Từ Văn bắt mẫn.

“Cũng không hẳn.” Vương Vị nhanh chóng nói, “Tuy rằng tiếp dư không có Đoạt Phách, nhưng Tề quý phi vẫn có, chắc chắn nàng ấy sẽ cho Hoàng thượng dùng được, đến lúc ấy, tiếp dư chỉ cần tìm cơ hội để Hoàng thượng ngửi được Nhiếp Tâm trên người của người, Hoàng thượng khẳng định say đắm tiếp dư.”

“Vậy còn chần chờ gì nữa?” Nghĩ tới mình thật nhanh sẽ được sủng ái, Lương Từ Văn gấp gấp kêu lên: “Mau lấy hết Nhiếp Tâm tới cho ta!”

“Dạ, vậy thần trở về lấy tới ạ.” Vương Vị nói xong thì lễ, sau đó thối lui ra phía ngoài điện.

Lương Từ Văn nhìn Vương Vị dần dần rời xa, vừa nghĩ tới đợi y quay lại, mình sẽ có được thứ thuốc thần kỳ. Sau này, mình sẽ được sủng ái giống y Tề Ngọc Yên, trong lòng nàng ta kích động không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Nhiếp Tâm

Thật nhanh đã tới mừng bảy tháng bảy, lễ Khất Xảo

(Lễ Khất Xảo: ngày lễ người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá.)

Lễ Khất Xảo trong cung không khác dân gian là bao, cũng là chúng nữ từ tập trung lại một chỗ, vái lạy Chức Nữ rồi ăn nhè.

Sáng sớm sau khi Lương Từ Văn rời giường, Thu Di liền dâng lên nước nóng được nấu bằng lá bách và cành đào, hầu hạ nàng gội đầu. Đợi đến sau trưa, tóc khô, Thu Di mới chải tóc cho nàng rồi vắn thành búi.

Qua bữa tối, Thu Di cùng với Hàm Xuân hầu hạ nàng thay sang chiếc váy Như Ý thêu hoa quỳên bằng chỉ tơ vàng màu vàng ngà đỏ, rồi tới trang điểm.

Trang điểm diện đồ xong hết, Lương Từ Văn ngắm mình trong gương, mắt ngọc mây ngài, xinh đẹp phân chiếu. Vậy mà cảnh đẹp lại không có người thưởng, trong lòng không khỏi có chút buồn bã. Nghĩ ngợi, nàng tới bên giường, lấy ra một cái túi thơm bên trong hộp gỗ đặt cạnh gối ngọc nhét vào trong ngực.

Trong túi thơm này bỏ loại được tên là Nhiếp Tâm mà Vương Vị mang tới cho nàng.

Được ấy, nàng đã bỏ vào mấy ngày, nhưng vẫn chưa có cơ hội dùng. Mặc dù nàng cũng qua cầu kiến Hoàng đế, nhưng Hoàng đế luôn nói qua loa hai ba câu rồi đuổi khéo nàng. Nghĩ tới tình cớ gặp gỡ, nhưng lại không thể gặp riêng Hoàng đế.

Đêm nay không biết có cơ hội hay không, nhưng nàng vẫn mang theo túi thơm bên người, lo trước khỏi họa. Nhờ đâu gặp được Hoàng đế?

Đợi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Lương Từ Văn bèn bảo Thu Di theo nàng tới Tụ Hà uyển.

Mặc dù Thu Di là cung nữ trong cung phân cho Lương Từ Văn, cũng không phải nàng mang từ Cảnh quốc công phủ đến, nhưng tận tâm hầu hạ nàng. Gần đây thân thể Hàm Xuân không thuận tiện, trong ngoài hầu như đều được Thu Di thu vén, hiện tại đã rất được nàng tín nhiệm. Bây giờ, Lương Từ Văn đi đâu cũng thích mang theo Thu Di, còn Hàm Xuân thật thà thì bị gạt sang một bên.

Tối Khất Xảo, Trịnh Chức theo thường lệ mở tiệc Khất Xảo tại Tụ Hà uyển, ngoại trừ tần phi trong cung, còn có hai vị công chúa chưa xuất giá sống trong cung cũng sẽ tới tham dự. Nhân cơ hội lễ Khất Xảo này, mọi người có thể vui vẻ một trận.

Lương Từ Văn đến trước cửa Tụ Hà uyển, vừa xuống nghỉ xa đã thấy nghỉ xa của Tề Ngọc Yên tới.

Ngày hôm nay Lương Từ Văn nhìn thấy Tề Ngọc Yên, chẳng còn bức bối như hồi nào nữa. Vừa nghĩ tới trong tay mình cũng có pháp bảo, sau này Tề Ngọc Yên hết được chuyên sủng, trong lòng đặc ý dặt dào. Nàng ta hiếm khi chủ động đi tới, hành lễ với Tề Ngọc Yên, cười nhẹ nói: “Tần thiếp gặp qua Quý phi nương nương.”

Thấy hôm nay Lương Từ Văn lại chủ động lên thỉnh an mình, Tề Ngọc Yên tựa hồ có hơi kinh ngạc, ngừng một lúc, nàng mới khẽ cười đáp: “Lương tiếp dư, hữu lễ.”

Lương Từ Văn ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên mặc bộ váy khúc sa la màu xanh ám khói, càng nổi lên da thịt tuyết trắng, bèn cười nói: “Bộ váy sa của quý phi nương nương đẹp thật đó.”

Tề Ngọc Yên cười bảo: “Bộ khúc sa này là Hoàng thượng ban cho ta, ta còn có một khúc màu hồng phấn, Lương tiếp dư nếu thích, ta sẽ tặng lại cho ngươi.”

Tặng lại? Nghe được hai chữ này, Lương Từ Văn cười khẩy trong lòng. Nếu mình cũng được sủng ái, đương nhiên Hoàng đế sẽ ban cho mình bộ váy còn đẹp hơn, còn để cho Tề Ngọc Yên khoe khoang trước mặt mình ư?

Nghĩ đến đây, Lương Từ Văn lạnh lùng cười, nói: “Đa tạ ý tốt của Quý phi nương nương, quân tử không cướp đồ của người khác, khúc vải ấy quý phi nương nương cứ giữ lấy đi.”

Tề Ngọc Yên cũng không nói gì thêm, chỉ mỉm cười, nói: “Thời điểm không còn sớm nữa, Lương tiếp dư, chúng ta tiến điện thôi.”

“Mời quý phi nương nương đi trước.” Lương Từ Văn lui sang một bên. Tề Ngọc Yên là quý phi, thân phận gần bằng Hoàng hậu, dẫu nàng ta không phục, vẫn phải làm theo quy củ.

“Vậy ta vào trước nhé.” Tề Ngọc Yên cười nói.

Trúc Vận đỡ Tề Ngọc Yên, hai người đi ở đằng trước. Thu Di đỡ Lương Từ Văn theo sát phía sau.

Vào Tụ Hà uyển, La Xảo Nhi cùng Phan Dữu Quân đã ở trong điện.

Thấy Tề Ngọc Yên và Lương Tử Văn tiến vào, hai người bước lên trước hành lễ.

Tề Ngọc Yên hồ hững gật đầu với Phan Dữu Quân, xem như đã chào hỏi, sau đó kéo tay La Xảo Nhi, hai người tới một bên chuyện trò ríu rít.

Tuy rằng tiến cung hơn một năm, nhưng tâm tư La Xảo Nhi vẫn hồn nhiên như khi tiến cung. Nàng nhìn Tề Ngọc Yên, môi mắt cong cong cười nói: “Tề tỷ tỷ, chiếc váy sa này của tỷ đẹp thật đó!”

“Thích không?” Tề Ngọc Yên cười híp mắt nói.

“Có.” La Xảo Nhi gật đầu.

Tề Ngọc Yên nói: “Hoàng thượng cho ta hai tấm khúc sa, ta tặng muội một khúc. Khúc kia màu hồng đào, muội mặc vào nhất định sẽ rất xinh.”

La Xảo Nhi gạt mình, lắc đầu, nói: “Cảm ơn ý tốt của Tề tỷ tỷ. Nhưng khúc sa này do Hoàng thượng ban cho Tề tỷ tỷ, tặng cho người khác thì không hay?”

“Một tấm khúc sa thôi mà, Hoàng thượng sao để ý chuyện này?” Tề Ngọc Yên cười nói: “Hơn nữa, ta vừa thấy hai miếng sa này, đã cảm thấy màu hồng đào rất hợp với muội, nên đã nói với Hoàng thượng muốn tặng tấm sa này cho muội. Lúc ấy Hoàng thượng có nói, khúc sa này ban cho ta là của ta, chẳng không quan tâm ta tặng cho ai.”

Thấy Tề Ngọc Yên kể mấy chuyện nhỏ nhặt giữa nàng cùng Hoàng đế, tựa như một đôi phu thê bình thường, La Xảo Nhi ngưỡng mộ: “Hoàng thượng đối với Tề tỷ tỷ tốt thật.”

Nhận ra sự ngưỡng mộ trong lời La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên gạt mình. Nàng nâng mắt nhìn La Xảo Nhi, chỉ thấy nàng ấy đang nhìn mình, mắt tràn đầy sự ước ao. Nghĩ tới dù sao La Xảo Nhi cũng là phi tần của Lý Cảnh, giờ mình lại độc chiếm chàng, phút chốc nàng không biết nên trả lời ra sao.

Đúng lúc Tề Ngọc Yên khó xử, có cung nhân cất cao giọng: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Tề Ngọc Yên nghe thấy, vội dắt La Xảo Nhi tiến đến nghênh đón.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy Trịnh Chước đi vào, nói đằng sau là Tế Ninh công chúa mười ba tuổi và An Dương công chúa mười hai tuổi.

Mọi người bước lên trước hành lễ.

“Chư vị muội muội miễn lễ.” Trịnh Chước cười nói, “Hôm nay đúng dịp lễ Khất Xảo, bản cung đặc biệt chuẩn bị rượu cùng đồ ăn ngon, tỷ muội chúng ta cùng xôm tụ.”

Mọi người vội đồng loạt cảm ơn.

Trịnh Chước nâng mắt nhìn Tề Ngọc Yên sâu xa, cười nói: “Thân thể Tề quý phi thật tốt, giờ nhìn qua chẳng khác gì hồi mới vào cung, mặc bộ váy sa này vào ai bảo từng sinh con? Thà tót xuống trông chẳng khác Tế Ninh là bao.”

Tề Ngọc Yên cười trừ, nói: “Tạ Hoàng hậu nương nương khen. Bất quá, thần thiếp trông ra thần sắc Hoàng hậu nương nương hơi bơ phờ, chẳng lẽ Huyền Nhi quấy nương nương? Nhắc tới, thần thiếp còn phải cảm ơn nương nương vất vả chăm sóc cho Huyền Nhi ạ.”

Nghe vậy, Trịnh Chước nôn nao, cười khan hai tiếng, nói: “Tề quý phi nói gì thế? Huyền Nhi là nhi tử của bản cung, chăm sóc thằng bé là trách nhiệm của bản cung, tại sao lại nói vất vả chứ?”

Tề Ngọc Yên cười cười, cũng không nói thêm nữa.

“Mọi người ngồi vào chỗ đi.” Trịnh Chước cũng không để ý nàng, quay sang, dắt tay hai vị công chúa Vĩnh Ninh và An Dương về phía chỗ ngồi.

Trịnh Chước ngồi tại chính giữa, hai vị công chúa ngồi ở bên phải nàng ta, vị trí quan trọng bên trái dành cho quý phi Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên cũng không khách khí, tới thẳng chỗ ngồi phía trên bên trái. Phan Dữu Quân ngồi ở bên dưới hai vị công chúa, còn Lương Tử Văn, La Xảo Nhi ngồi phía Tề Ngọc Yên.

Thấy các quý nhân đã vào chỗ, cung nhân liền tiến lên dâng các món ngon trái cây, Đan Ngọc Lộ là thức uống được chế ra dành riêng cho nữ tử trong cung, vị ngọt, mang theo mùi rượu lại không gây say.

Mọi người quây quần, ăn trái cây, thưởng thức nhóm ca kỹ vũ cơ trong cung biểu diễn, thỉnh thoảng bình luận vài câu, không khí cũng thuận hòa.

Một lúc lâu sau, đột nhiên có cung nữ hốt hải chạy vào, thì thầm gì đó vào tai Trịnh Chước.

Chỉ thấy Trịnh Chước đổi sắc, ánh mắt không tự chủ lướt qua Tề Ngọc Yên. Thấy thế, Tề Ngọc Yên cũng căng thẳng ra mặt.

Trịnh Chước hơi nhú mày, quay sang, khẽ nói với cung nữ câu gì đó, cung nữ gật đầu rồi chạy ra ngoài. Chờ cung nữ rời khỏi Tụ Hà uyển, bỗng thấy Trịnh Chước mỉm cười đứng lên, nói: “Chư vị muội muội, đột nhiên bản cung có việc, không theo các vị muội muội được. Các người có thể tiếp tục ngắm sông xem múa, hôm nay nhất định phải thỏa thuê mới về.”

Thấy Trịnh Chước định đi, Tề Ngọc Yên khản trương đứng lên, nói: “Hoàng hậu nương nương định đi ạ? Là Huyền... có chuyện gì trong Khôn Dương cung ư?”

“Không có chuyện gì.” Trịnh Chước cười cười, nói: “Các người cứ chơi đi!” Nói xong Trịnh Chước cũng không để ý tới đám người Tề Ngọc Yên nữa, bước vội bước vàng ra ngoài Tụ Hà uyển.

Mọi người vội vàng hành lễ cung tiễn Trịnh Chước.

Trịnh Chước đi rồi, Tề Ngọc Yên vẫn bản thân đứng tại chỗ, nhìn theo hướng nàng ta rời đi.

Trúc Vận bước tới nói: “Nương nương, cô mau ngồi xuống đi, Hoàng hậu nương nương đã đi xa rồi.”

Tề Ngọc Yên cắn môi, nói: “Không được, ta muốn tới Khôn Dương cung xem sao.”

“Nương nương tới Khôn Dương cung làm gì?” Trúc Vận thắc mắc.

“Hiện giờ lòng ta không yên, nhất định là Huyền Nhi có chuyện gì rồi. Ta muốn tới xem thẳng bé.” Tề Ngọc Yên nói.

Trúc Vân ngăn ra, nói: “Tiểu Hoàng tử chắc không có việc gì đâu? Hơn nữa, coi như nương nương tới Khôn Dương cung, e rằng Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không cho cô gặp tiểu hoàng tử.”

“Ta mặc kệ, Huyền Nhi là khúc thịt trong lòng ta. Ta nhất định phải tới xem!” Tề Ngọc Yên nói.

“Nhưng nương nương, Hoàng thượng vẫn đang chờ người ở Lâm Nguyệt đình đó ạ.” Nói tới đây, Trúc Vân thấp giọng, nói, “Lúc dùng bữa tối nay, Hoàng thượng đã uống thứ đó.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên xao động, sau đó lắc đầu, nói: “Ta không qua. Ta đang cực kỳ lo cho Huyền Nhi, giờ phải tới gặp con, tối về sẽ bồi tội Hoàng thượng sau.” Nói xong Tề Ngọc Yên liền cáo từ mọi người, cũng đi ra ngoài.

Trúc Vân bất đắc dĩ, chỉ đành thở dài một tiếng rồi đi theo.

Vừa rồi mặc dù Trúc Vân đã nói nhỏ, nhưng Lương Từ Vân vẫn nghe thấy tiếng cô.

Bây giờ Hoàng đế đang ở Lâm Nguyệt đình? Hơn nữa, nghe Trúc Vân nói, có lẽ Tề Ngọc Yên đã cho người uống thứ gì đó? Chẳng lẽ chính là vụ được Đoạt Phách kia?

Nghĩ đến đây, Lương Từ Vân lẳng lặng sờ cái túi thơm giấu trong đai lưng. Nếu thật sự như vậy, chẳng lẽ cơ hội đã đến với mình? Nàng ta mừng thầm, chào mọi người rồi gọi Thu Di cùng rời khỏi Tụ Hà uyển, tiến thẳng về phía Lâm Nguyệt đình.

Tới bên ngoài Lâm Nguyệt đình, quả nhiên Lý Cảnh đang ngồi một mình trong đình tự rót tự uống.

Lương Từ Vân mừng rơn trong lòng, vội lấy túi thơm ra, treo bên thắt lưng. Chớp mắt, một mùi hương kì lạ thoang thoảng tỏa ra.

Nàng chỉnh y phục, sửa lại tóc mai, sau đó đi tới.

Thường Hải đang canh giữ ở ngoài đình, trông thấy Lương Từ Vân đi tới, hơi sững sốt. Gã vội vàng tiến tới nghênh đón, hành lễ nói: “Tiểu nhân gặp qua Lương tiếp dư. Không biết Lương tiếp dư có chuyện gì ạ?”

“Không có việc gì.” Lương Từ Vân khẽ cười nói, “Ta dạo hồ qua đây, trông thấy Hoàng thượng, cố ý tới thỉnh an Hoàng thượng.”

Lương Từ Vân là tần phi của Lý Cảnh, thấy Lý Cảnh tiến tới thỉnh an cũng hợp tình hợp lý, vì vậy, Thường Hải cung kính khom người, mỉm cười nói: “Xin Lương tiếp dư chờ, tiểu nhân tới bẩm báo trong chốc lát.”

“Làm phiền Thường công công.” Lương Từ Vân cười nói.

Thường Hải hành lễ rồi xoa người vào Lâm Nguyệt đình.

Lý Cảnh sốt ruột chờ Tề Ngọc Yên, không ngờ Thường Hải tới bẩm báo, người đến không phải Tề Ngọc Yên, mà là Lương Từ Vân. Lý Cảnh ngăn người, sau đó đưa mắt nhìn về phía Lương Từ Vân.

Lương Từ Vân vội nở ra một nụ cười thủy mì.

Tục ngữ nói, giờ tay không đánh người tươi cười, huống hồ Lương Từ Vân thấy mình tới thỉnh an, cũng là làm theo lễ. Nghĩ đến đây, Lý Cảnh gật nhẹ với Thường Hải, nói: “Cho nàng ấy vào đây.”

“Dạ.” Thường Hải lên tiếng, lui xuống, rồi đi về phía Lương Từ Vân.

Thấy Thường Hải dẫn tiến lại gần, Lương Từ Vân cực kỳ hồi hộp. Nàng không biết Lý Cảnh cho mình qua, hay là báo mình rồi đi. Nếu người không chịu gặp mình, mất đi một cơ hội ngàn năm có một này, nàng không biết đến khi nào mới xuất hiện cơ hội tốt khác nữa.

Thường Hải tới trước Lương Từ Vân, hành lễ, cười nói: “Lương tiếp dư, Hoàng thượng cho phép người qua.”

Có được câu trả lời này, Lương Từ Vân kinh ngạc, lập tức bị sự phấn khích cực độ bao trùm.

Nàng vô thức vịn vào chiếc túi thơm đựng Nhịếp Tâm bên hông, sau đó hít một hơi thật sâu, từng bước, từng bước tiến vào Lâm Nguyệt đình...

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Gặp gỡ đêm khuya

Lương Từ Vân vào trong đình, tới trước Lý Cảnh, thướt tha vái lạy nói: “Tần thiếp gặp qua Hoàng thượng.”

Lý Cảnh nhìn Lương Từ Vân, nâng tay, mỉm cười nói: “Lương tiếp dư, miễn lễ.”

“Tạ Hoàng thượng.” Lương Từ Vân đứng dậy.

“Đêm đã khuya, sao Lương tiếp dư còn đi dạo hồ?” Lý Cảnh mỉm cười, có vẻ như tâm trạng bây giờ khá tốt.

Lương Tử Văn mỉm cười nói: “Chẳng phải Hoàng thượng cũng đang dạo hồ sao?”

Lý Cảnh cười nói: “Trẫm và Ngọc Yên có hẹn đêm nay gặp nhau, trải qua lễ Khất Xảo cùng nàng, đang chờ nàng ấy tới...” Đột nhiên hắn nhớ ra điều gì đó, hỏi Lương Tử Văn, “Đúng rồi, Lương tiếp dư cũng dự cung yến, giờ người ở đây, vậy cung yến kết thúc rồi ư?”

Lương Tử Văn ngáp ngừng, sau đó cười nói: “Dạ, Hoàng thượng, cung yến đã kết thúc.”

Lý Cảnh sừng sốt, lẩm bẩm: “Đã kết thúc? Sao Ngọc Yên còn chưa tới?”

“Tề quý phi vẫn chưa tới à?” Lương Tử Văn tựa như buột miệng, “Chẳng qua, tần thiếp thấy Tề quý phi rời khỏi Tụ Hà uyển từ lâu rồi.”

“Nàng ấy đã rời đi từ lâu?” Lý Cảnh ngăn ra, chân mày nhíu lại.

Thấy thế, Lương Tử Văn mau chóng nở nụ cười nói: “Có lẽ là Tề quý phi có chuyện gì đó nên phải hoãn lại chăng?”

“Có lẽ thế.” Lý Cảnh gật nhẹ, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng không lên tiếng.

Lương Tử Văn đứng tại chỗ, ngửi mùi hương lạ kì thoang thoảng tỏa ra từ chiếc túi thơm, quan sát Lý Cảnh. Phát hiện hình như hắn chẳng có phản ứng đặc biệt gì với mình, có vẻ chưa bị túi thơm ảnh hưởng. Nhìn dáng vẻ của hắn, chắc vẫn đang suy nghĩ chuyện Tề Ngọc Yên lỡ hẹn.

Chuyện gì đang xảy ra?

Trông thấy Lý Cảnh như vậy, Lương Tử Văn cảm giác hơi hoảng hốt.

Không phải Vương Vĩ đã từng nói, chỉ cần nam tử uống Đoạt Phách, ngửi được hương Nhiếp Tâm này sẽ bị người dắt Nhiếp Tâm hấp dẫn sao? Nhưng Lý Cảnh hoàn toàn không thế! Chẳng lẽ người người chưa đủ?

Nhưng bây giờ cũng đã thình an xong, theo thường lệ Hoàng đế không lên tiếng lưu mình lại, nàng phải lui xuống. Nhưng chưa đạt được mục đích, nàng sao có thể rời đi? Không được, vất vả lắm mới có cơ hội, nhất định phải nắm thật chắc.

Lúc này, Lương Tử Văn ngó thấy ấm trà đặt trên bàn, mùi trà thoảng bay. Nàng ta cười chỉ vào ấm trà trên bàn, hỏi Lý Cảnh: “Hoàng thượng, đây là trà gì ạ? Thật thơm!”

Nghe vậy, Lý Cảnh nhanh chóng rời khỏi cõi thần tiên, thuận miệng nói: “Đây là trà Thanh Âm, Ngọc Yên nói vùng Mi Dương thường uống loại trà này. Trà này sau khi vào miệng, hương thơm kì lạ lan tỏa, có thể tiêu thực giải nhiệt, thư giãn tinh thần, hơn nữa dùng vào buổi tối, sẽ không làm hưng phấn khó ngủ. Trẫm và Ngọc Yên hay uống trà này vào tối.”

“Nghe kể thì có vẻ như trà này rất tốt.” Lương Tử Văn cười nói, “Chỉ là thần thiếp chưa uống bao giờ cả.”

Lý Cảnh thân nhiên cười cười, nhắc một chén trà nhỏ lên, rót nước trà trong ấm vào chén. Thoảng chói, nước trà màu hổ phách đọng đầy chén trà nhỏ.

Lý Cảnh đưa chén trà cho Lương Tử Văn, mỉm cười nói: “Lương tiếp dư nếm thử đi.”

Thấy Lý Cảnh tự tay rót trà cho mình, Lương Tử Văn thụ sủng nhược kinh, vội vã đón nhận chén trà, vui mừng nói: “Tần thiếp đa tạ Hoàng thượng.” Sau đó bưng chén trà, đặt môi lên,

nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hương thơm đặc biệt lấp đầy môi miệng.

“Lương tiếp dư thấy trà này ra sao?” Lý Cảnh cười hỏi.

Lương Từ Vân tươi cười, cúi đầu lại nhấp thêm một ngụm, bấy giờ mới cười trả lời: “Thơm mát lại ngọt, hương lạ khắp chốn, quả thật rất ngon.”

“Lương tiếp dư thích là được.” Lý Cảnh mỉm cười nói.

“Nếu Tề quý phi vẫn chưa tới, tần thiếp xin được hầu Hoàng thượng trong chốc lát.” Lương Từ Vân đánh bạo nói, “Vừa lúc tần thiếp muốn nhâm nhi thêm loại trà này.”

“Nếu Lương tiếp dư thích đến thế, ngày mai trăm bảo Ngọc Yên đưa một ít tới cung ngựoi là được.” Lý Cảnh đáp, cũng không đồng ý cho Lương Từ Vân ở lại.

Lương Từ Vân giật mình, nhìn Lục Ngọc tô cùng Ngẫu Phấn cao, cười nói: “Nhìn điểm tâm kia, tần thiếp cảm thấy có hơi đói. Liệu tần thiếp có thể mặt dày cầu Hoàng thượng thưởng hai miếng bánh?”

(Lục Ngọc tô: rau chân vịt chiên.

Ngẫu Phấn cao: bánh ngó sen.)

“Lúc trước ngựoi chưa ăn gì ở cung yến sao?” Lý Cảnh ngược mắt, có chút kinh ngạc.

“Trước đó tần thiếp có dùng qua bữa tối, không thấy đói nên không ăn thêm gì cả.” Lương Từ Vân mang vẻ xấu hổ, “Chẳng hề nghĩ rằng đi một đoạn từ Tự Hà uyển đến Lâm Nguyệt đình thôi mà giờ bụng đã đói meo rồi.”

Lương Từ Vân nghĩ gì, trong lòng Lý Cảnh biết rõ, chỉ là Lương Từ Vân đã nói đến vậy, hấn cũng không thể khiến nàng ta bẽ mặt, dù gì nàng ta cũng là con gái của Cảnh quốc công. Nghĩ đến đây, hấn bèn cười rồi nói: “Đã vậy thì Lương tiếp dư ngồi xuống ăn tạm gì lót dạ đi.”

Lương Từ Vân nghe thấy vậy, mừng rỡ nói: “Đa tạ Hoàng thượng.” Sau đó nàng liền ngồi xuống.

Thấy chén trước mặt Lý Cảnh trống không, nàng liền vươn tay cầm ấm trà, rót đầy chén trà cho Lý Cảnh.

Hai người ngồi trong đình, uống trà, chuyện phiếm đàm câu.

Lương Từ Vân ăn một miếng Ngẫu Phấn cao, ngẩng đầu nhìn Lý Cảnh, thấy hấn nhìn mình, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, tựa hồ không chịu ảnh hưởng của túi thơm, nàng sốt ruột.

Phải thế nào mới có thể để Hoàng đế ngựi nhiều Nhiếp Tâm hơn đây?

Đột nhiên, lòng nàng ta nảy lên, ngừng đầu, cười nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, đúng thật Lâm Nguyệt Đình này mát mẻ, nhưng nhiều muỗi quá.”

“Vậy ư?” Lý Cảnh nâng mày, nhìn Lương Từ Vân, nói: “Lương tiếp dư bị bọn muỗi làm phiền sao? Chẳng lẽ Thường Hải đốt hương xua muỗi chưa đủ? Vậy để Trẫm gọi hấn đến đốt thêm.”

“Không cần đâu ạ.” Lương Từ Vân vội vàng xua tay, nói: “Tạ Hoàng thượng quan tâm, tần thiếp không có việc gì, tần thiếp chỉ lo lắng cho Hoàng thượng thôi.”

“Trẫm cũng không có vấn đề gì.” Lý Cảnh cười nói, “Không chỉ có trong đình đốt hương xua muỗi, Ngọc Yên còn hun hương xua muỗi trên áo quần trăm, phòng muỗi quấy nhiễu.”

“Tân thiếp biết loại hương huân kia, có thể xua muỗi nhưng không được bao lâu, để lâu thì hiệu quả sẽ giảm.” Nói xong, Lương Từ Vân vội tháo túi thơm bên hông mình xuống rồi nói, “Túi thơm xua muỗi này của tân thiếp chính là tổ mẫu thiếp nhờ người đưa vào, có thể giữ được tận mười ngày. Nếu Hoàng thượng vẫn muốn ở lại đây chờ Tề quý phi, tân thiếp xin tặng túi thơm này cho Hoàng thượng, bảo đảm Hoàng thượng không còn bị muỗi quấy rầy.”

Nghe vậy, Lý Cảnh giật mình, Lương Từ Vân có ý tốt, hắn cũng không nên khiến nàng bề mặt, ngừng trong giây lát, hắn đưa tay nhận lấy, cười bảo: “Lương tiếp dư có lòng.”

Lương Từ Vân cười nói: “Hoàng thượng không cần khách khí với tân thiếp như thế.”

Lý Cảnh cười cười, không nói.

“Phải rồi, Hoàng thượng, mùi của túi thơm này cũng rất đặc biệt đó.” Lương Từ Vân cười nói, “Vô cùng dễ chịu, không tin, Hoàng thượng thử xem?”

Thấy Lương Từ Vân nhiệt tình như vậy, Lý Cảnh không nỡ từ chối nàng, đưa tay để túi thơm dưới mũi hít nhẹ. Thoáng chốc, mùi hương lạ kì len vào đầu mũi, thấm nhập đáy lòng.

Lương Từ Vân thấy Lý Cảnh ngửi túi thơm, căng thẳng trong lòng.

Chắc hắn bây giờ người sẽ bị Nhiếp Tâm hấp dẫn?

Rồi từ nay về sau, người sẽ sùng ái mình giống như Tề Ngọc Yên chăng?

Đến khi Lý Cảnh ngẩng đầu lên, nàng ta thấy hắn nhìn mình bằng ánh mắt mang chút mê đắm.

Nàng ta giật mình, trong lòng lập tức vui mừng.

Vậy là Nhiếp Tâm đã có tác dụng?

“Hoàng thượng, người ngửi hương này có thấy quen không ạ?” Lương Từ Vân dè dặt hỏi.

Lý Cảnh quay phắt lại, nhìn Lương Từ Vân, hồ hạp càng lúc càng dồn dập, mặt đỏ ửng lên, nén giận hỏi: “Lương tiếp dư, thứ được gì để trong túi thơm của ngươi hả?”

Thấy vẻ mặt Lý Cảnh ẩn hiện sự giận dữ, Lương Từ Vân cảm thấy có điều gì đó là lạ. Nếu như người thật sự bị Nhiếp Tâm mê hoặc, sẽ không có biểu hiện như giờ chứ? Bên trong có gì ư?

Nàng có chút lóng ngóng, sau một lúc mới lú lờ nói: “Ồi, Hoàng thượng, là, là, hương, hương xua muỗi, ạ.”

“Thật sự chỉ là hương xua muỗi?” Lý Cảnh run giọng hỏi.

“Thật, thật sự chỉ là, hương, hương xua muỗi ạ.” Lương Từ Vân đáp.

Lý Cảnh nhìn chằm chằm nàng một lúc, khiến nàng khiếp sợ trong lòng. Đột nhiên, hắn đứng bật dậy, tới bên đình, gọi Thường Hải: “Thường Hải!”

“Tiểu nhân đây ạ!” Thường Hải nhanh chóng chạy tới.

Lý Cảnh dùng tay lôi kéo cổ áo của mình, thờ hồn hển nói: “Mau, mau đỡ ta hồi cung!”

Thường Hải nhận ra Lý Cảnh khác lạ, vội vàng hỏi: “Hoàng thượng không thoải mái ở đâu sao?”

“Mau dẫn ta rời đi!” Lý Cảnh gấp gáp lên tiếng.

“Hoàng thượng!” Đột nhiên, giọng của một cô gái vang lên.

Mọi người đều ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Lương Từ Văn thấy Tề Ngọc Yên hốt hải chạy tới bên người Hoàng đế, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, chàng làm sao vậy?”

Thấy Tề Ngọc Yên xuất hiện tại Lâm Nguyệt đình, Lương Từ Văn giật mình.

Không phải Tề Ngọc Yên tới Khôn Dương cung thăm Hoàng tử Huyền ư? Sao đã tới được đây rồi?

“Ngọc Yên...” Lý Cảnh ôm chặt lấy Tề Ngọc Yên, khàn giọng nói, “Ngọc Yên, ta khó chịu lắm, mau, chúng ta, mau hồi cung đi.”

Tề Ngọc Yên thấy mặt Lý Cảnh đỏ ửng, đưa tay sờ mặt hắn, cả kinh: “Sao người Hoàng thượng nóng thế, chẳng lẽ mắc bệnh lên cơn sốt.” Vội vã đỡ Lý Cảnh tới ngồi xuống ở một bên đình, quay lại gọi lớn, “Trúc Vận, em mau tới đây xem cho Hoàng thượng.”

“Dạ, nương nương.” Trúc Vận được lệnh, mau lẹ tiến tới, ngồi xổm trước người Lý Cảnh, bắt mạch cho hắn.

Tức thì, cô biến sắc.

Tề Ngọc Yên thấy vậy, vẻ mặt khẩn trương: “Hoàng thượng nóng như vậy là bị bệnh sao?”

“Hồi nương nương, đúng là Hoàng thượng có nóng, nhưng không phải do thân thể không khỏe mà ra.” Trúc Vận hồi đáp.

Tề Ngọc Yên ngăn ra, hỏi tới: “Vậy là vì sao?”

“Hồi nương nương, dáng vẻ này của Hoàng thượng, như là, như là...” Nói tới đây, Trúc Vận ấp a ấp úng mãi không thành lời.

“Trời ơi, bà cô ơi, cô muốn tôi sốt ruột mà chết à!” Thấy Trúc Vận hồi lâu không nói nổi một câu, Thường Hải quýnh hết cả lên, nói: “Rốt cuộc Hoàng thượng bị sao?”

Trúc Vận nhìn Tề Ngọc Yên, biểu tình hơi ngại ngùng.

Tề Ngọc Yên cũng vô cùng lo lắng, cao giọng hỏi: “Trúc Vận, em đừng có rề rà vậy, nói mau đi!”

“Nương nương.” Trúc Vân đỏ mặt, cúi đầu, lí nhí nói: “Hoàng thượng, thân thể không có việc gì, chỉ là, trúng, trúng độc mị dược ạ.”

Mị dược?

Ai nấy trong đình nghe xong đều hoảng sợ.

Lương Tử Vân chỉ cảm thấy có một nhát sấm sét bổ xuống đỉnh đầu mình, toàn thân tê liệt, ngây ngốc đứng tại chỗ.

“Sao lại như vậy được? Tiểu nhân vẫn luôn theo bên Hoàng thượng, cho nên đồ ăn đều để người thử qua, sao có thể trúng độc mị dược được?” Thường Hải kinh hô.

Tề Ngọc Yên gắng bình tĩnh lại, nhanh chóng phản phó nói: “Thường Hải, người mau phái người tới Thái y viện, mời thái y tới giải độc cho Hoàng thượng.”

“Dạ, quý phi nương nương.” Thường Hải đáp, vội vã gọi người tới Thái Y viện mời Sứ Viện Chính.

“Nương nương, nô tỳ có ít thuốc có thể dùng tạm trước cho Hoàng thượng, có khả năng đẩy lùi tạm thời độc của mị dược này.” Trúc Vân nói.

“Sao em lại có thuốc giải mị độc?” Tề Ngọc Yên sững sốt.

“Hồi nương nương, nô tỳ mang không phải là thuốc giải mị độc, mà là Thanh Tâm hoàn.” Trúc Vân vội vàng giải thích, “Không phải lúc trước tâm trạng nương nương có hơi bất ổn, phải uống Thanh Tâm hoàn này mới có thể thoải mái à? Gần đây mặc dù nương nương không uống thuốc này nữa, nhưng nô tỳ vẫn mang theo Thanh Tâm hoàn bên người, chuẩn bị cho bất cứ khi nào cần đến. Thanh Tâm hoàn này có công hiệu giải độc, tuy rằng không thể giải hết được mị dược cho Hoàng thượng, nhưng có thể giảm bớt khá khá độc. Hoàng thượng uống Thanh Tâm hoàn rồi sẽ không thấy khó chịu nữa.”

Tề Ngọc Yên nghe vậy, vội vàng nói: “Còn chờ gì nữa? Mau cho Hoàng thượng dùng đi.”

“Dạ.” Trúc Vân vội lấy ra một chiếc bọc nhỏ bằng khăn giấu trong tay áo, mở khăn giấu, bên trong là những viên thuốc tròn màu đen.

Tề Ngọc Yên mau chóng cầm một viên, đút vào miệng Lý Cảnh.

Lý Cảnh ngậm viên dược trong miệng, cảm giác viên thuốc tan thành nước ngay trong giây lát, chảy dọc theo yết hầu xuống bụng. Một luồng mát lạnh kéo từ khoang miệng tản khắp toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thanh minh (đầu)

Nhắc tới cũng lạ, sau khi nuốt viên thuốc này vào, Lý Cảnh cảm thấy cảm giác khô nóng trong người đúng thật giảm dần, hẳn cũng thấy dễ chịu hơn.

Thấy sắc mặt Lý Cảnh từ từ trở về bình thường, Tề Ngọc Yên thở ra một hơi dài.

Thường Hải thấy Lý Cảnh bình thường lại, thấp thòm trong lòng cuối cùng cũng được tháo gỡ, quỳ sụp xuống trước mặt Lý Cảnh, dập đầu thỉnh tội nói: “Tiểu nhân hộ giả bất lực, thỉnh Hoàng thượng giáng tội!”

Lý Cảnh khẽ lấy hơi, sau đó lắc đầu, nói: “Thường Hải, ngươi có tội gì chứ? Đứng lên đi, Trẫm biết, việc này không liên quan tới ngươi.”

Nghe vậy, ánh mắt Tề Ngọc Yên lấp lóe, thấp người, nắm lấy tay Lý Cảnh, nhỏ nhẹ hỏi: “Hoàng thượng, sao chàng lại trúng độc vậy? Chàng phát hiện ra mình bất thường vào lúc nào?”

Lý Cảnh ngẩn ra, nâng mắt sâu xa nhìn Lương Tử Văn, nói: “Trẫm phát giác người khác thường là lúc uống trà cùng với Lương Tiệp dư.”

Trông thấy ánh mắt của Lý Cảnh, Lương Tử Văn run sợ trong lòng.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu chăm chú nhìn Lương Tử Văn, lại hỏi: “Không biết Hoàng thượng uống trà gì?”

“Trà Thanh Âm” Lý Cảnh nói.

“Trà này sẽ không có vấn đề.” Tề Ngọc Yên nói, “Từ bé đến lớn thần thiếp luôn uống loại trà này, chưa từng nghe thấy trà này có độc. Hơn nữa, Hoàng thượng cũng uống cùng thần thiếp rất nhiều lần rồi, nhưng Hoàng thượng chưa bao giờ có cảm giác khác lạ nào cả.”

“Tất nhiên trà không có vấn đề.” Lý Cảnh ngẩng đầu, nhìn Lương Tử Văn, lạnh lùng nói, “Chỉ là Lương Tiệp dư cho Trẫm một cái túi thơm, sau khi trẫm ngủ thì tự dưng người cảm thấy lạ lạ.”

“Túi thơm?” Tề Ngọc Yên ngẩn ra, nâng mắt quan sát thì trông thấy đặt ở giữa bàn là một cái túi thơm.

Thấy Tề Ngọc Yên phóng mắt về phía túi thơm, Lương Tử Văn hoảng hốt, xoay người chạy tới cạnh bàn, tính lấy cái túi thơm kia.

Nào ngờ, động tác của Trúc Vân nhanh nhẹn hơn nàng ta rất nhiều, nàng ta chưa kịp tới gần thì Trúc Vân đã vọt tới bên bàn, cầm lấy túi thơm.

“Ngươi...” Lương Tử Văn môi mấp máy nhưng không bật nổi thành lời.

Trúc Vân trừng Lương Tử Văn ác liệt, sau đó cầm lấy túi thơm, để gần mũi hít ngửi.

Rất nhanh, Trúc Vân biến sắc.

Thấy vậy, Tề Ngọc Yên đứng lên, nghiêm mặt hỏi: “Trúc Vân, trong túi thơm này có cái gì?”

“Hồi quý phi nương nương, nếu nô tỳ không nhầm, trong túi thơm này đựng một loại mị dược tên là Uyên Ương.” Trúc Vân hồi đáp.

“Ngươi nói bậy!” Lương Tử Văn lớn tiếng nói: “Nếu như bên trong này là mị dược, tại sao ta đeo lâu vậy rồi mà không có trúng độc?”

“Hồi Lương Tiệp dư, dược này gọi là Uyên Ương, tức là dùng có đôi có cặp.” Trúc Vân thẳng thắn trả lời, “Dược này gồm hai loại, một loại tên Uyên, một loại tên Ương. Sử dụng đơn lẻ một loại sẽ không làm người ta trúng độc, nhưng khi hai loại dược kết hợp với nhau sẽ khiến người ta trúng độc, mà trong túi thơm này chính là dược Ương.”

“Nhưng ta, ta chỉ lấy túi thơm này cho Hoàng thượng, chuyện còn lại, ta không biết gì cả.” Lương Từ Vân trả lời, “Người nói phải cùng dùng hai loại dược, vậy dược kia ở đâu?”

Trúc Vận sững sốt, tựa hồ không biết phải trả lời ra sao.

“Trúc Vận, kiểm tra cái chén Trầm vừa mới uống kia xem, ở bên trái ấm trà, trà bên trong chắc còn khoảng nửa chén.” Lý Cảnh nói, “Người xem nước trà đó có gì khác thường không.”

“Đạ.” Trúc Vận tới bên bàn, đưa tay cầm lấy chén trà Lý Cảnh uống qua, ngửi ngửi, nói, “Hồi Hoàng thượng, quả nhiên trà trong chén bị người hạ độc.”

Sau khi nói xong, Trúc Vận đặt chén trà về lại bàn.

“Lương tiếp dư, nếu Trầm nhớ không lầm, ly trà này chính là người rót cho trầm.” Lý Cảnh nhìn Lương Từ Vân, ánh mắt tối đen.

Lúc này Lương Từ Vân tái nhợt mặt mày, “bịch” quỵ xuống trước Lý Cảnh, gào lên: “Hoàng thượng, oan cho tần thiếp quá! Tần thiếp thật sự không có suy nghĩ hạ độc hại Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng, kỳ thật mị dược này cũng không coi là độc.” Tề Ngọc Yên cắn môi, chậm rãi nói: “Dược này chỉ cần kịp thời giải, sẽ không gây hại tới người. Coi như tần thiếp và Trúc Vận không tới kịp, Lương tiếp dư cũng sẽ, cũng sẽ không để Hoàng thượng khó chịu lâu đâu.” Càng nói, tiếng của Tề Ngọc Yên càng nhỏ như muỗi.

Lý Cảnh nghe vậy, tự biết Tề Ngọc Yên ám chỉ điều gì. Nếu không có người tới, dược tính trong hấn phát tác, bị mê muội, nói không chừng y như mong muốn của Lương Từ Vân, cùng nàng ta thành sự.

Thấy Tề Ngọc Yên vào thời điểm này mà vẫn nói đỡ cho Lương Từ Vân, hấn nhìn sang nàng, trên mặt tựa như tỏ ra bất mãn.

“Tề Ngọc Yên, người cho rằng người nói như vậy, ta sẽ cảm kích người ư?” Sắc mặt Lương Từ Vân càng thêm tái nhợt, hét lớn với Tề Ngọc Yên, “Người đừng tưởng ta không biết, người nói như thế, chẳng qua là muốn gán tội hạ độc Hoàng thượng cho ta thôi.”

Nói xong nàng ta nhào tới, dập đầu nói: “Hoàng thượng, thiếp thật sự không có hạ nị dược người, người đừng nên tin lời đặt điều!”

Lý Cảnh nhìn Lương Từ Vân, lạnh lùng nói: “Lương Từ Vân, người nói người không hạ độc Trầm, vậy người giải thích coi, tại sao trong chén trà của Trầm lại có cái thứ dược tên Uyên này, mà vừa vận người lại cầm loại dược Ương này tới cho Trầm ngửi?”

“Tần thiếp...” Lương Từ Vân nhất thời nghẹn khuất, đột nhiên nhắc thấy Trúc Vận, trong lòng nảy lên.

Hôm đó tại trong rừng, rõ ràng nghe thấy Trúc Vận và Vương Vĩ nói rằng Tề Ngọc Yên được sủng hoàn toàn dựa vào dược này, Trúc Vận nói dược này tên là Uyên Ương, Vương Vĩ lại bảo đây là Nhiếp Tâm Đoạt Phách. Có lẽ nào hai thứ dược này là một, chỉ là cách gọi của Trúc Vận và Vương Vĩ khác nhau?

Một khi đã như vậy, Tề Ngọc Yên khẳng định sẽ thường để Hoàng thượng uống thuốc, mà trà Thanh Âm này chính là Tề Ngọc Yên dâng cho Hoàng đế, liệu rằng vấn đề có nằm trong món trà Thanh Âm không? Nàng ta giương mắt quan sát, trông thấy bên hông Tề Ngọc Yên cũng treo một cái túi thơm, nàng càng khẳng định suy nghĩ trong lòng mình.

Nghĩ đến đây, Lương Từ Vân nhanh chóng nói: “Hoàng thượng, nhất định là trà Thanh Âm kia có vấn đề. Nhất định có người đã thả dược vào trong trà từ trước, để Hoàng thượng uống, một sai hai lỗ, thần thiếp lại lấy túi thơm đến cho Hoàng thượng, cho nên mới khiến Hoàng thượng trúng độc.”

“Trà này là Tề quý phi cho Trầm.” Nói xong Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên, nói, “Ý của người là trước đó Tề quý phi đã hạ độc Trầm?”

“Hoàng thượng!” Lương Từ Vân đập đầu nói, “Rốt cuộc ai hạ được, tẩn thiếp cũng không biết, kính xin Hoàng thượng tra rõ, trả lại trong sạch cho tẩn thiếp.”

“Nếu được trong trà không phải người hạ, vậy tại sao người lại nghĩ tới việc lấy túi thơm cho trầm ngủ?” Lý Cảnh lại hỏi.

Lương Từ Vân thất kinh, nhất thời nghẹn khuất, không biết đáp lại ra sao.

Đúng lúc này, Chu Nguyên dẫn Sử Viện Chính của Thái y viện vào.

Sử Viện Chính vừa nghe thấy Hoàng đế có chuyện, đương nhiên không dám trì hoãn, chạy vội tới. Tiến vào trong đình, nhìn thần sắc Hoàng đế như thường, trong lòng có chút câu kinh, không phải nói thân thể Hoàng thượng trúng mị được không thoải mái sao, có gì bây giờ giống như chẳng có chuyện gì vậy.

Ông tới trước mặt Lý Cảnh, hành lễ nói: “Thần gặp qua Hoàng thượng, không biết thân thể Hoàng thượng có chỗ nào không khỏe?”

“Trẫm bị người hạ độc. Nhưng vừa rồi Trúc Vận cho Trẫm uống một viên được, hiện tại đã đỡ hơn rồi.” Lý Cảnh nói.

“Vậy để thần bắt mạch cho Hoàng thượng.” Sử Viện Chính cung kính nói.

“Ừ.” Nói xong Lý Cảnh vươn tay ra.

Sử Viện Chính ngồi bên cạnh, đặt ngón tay lên cổ tay Lý Cảnh, bắt mạch cho Lý Cảnh. Ông khép hờ mắt trong lúc dò mạch Lý Cảnh một lúc, sau đó đứng lên, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, xem ra được kia của Trúc Vận cô nương quả thật có công hiệu giải độc, bây giờ thân thể người đã không còn đáng ngại. Lát nữa thần sẽ kê hai thang thuốc giải độc cho Hoàng thượng. Hoàng thượng sẽ khỏi hẳn.”

“Thế Trẫm trúng phải loại độc gì?” Lý Cảnh hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, theo thần quan sát, xác nhận là độc tên Uyên Ương.” Sử Viện Chính hồi đáp.

“Cái kia, thật sự là mị độc?” Nghe Sử Viện Chính cũng nói vậy, Lương Từ Vân ngây ngốc.

Lý Cảnh ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Lương Từ Vân, nói: “Lương Từ Vân, giờ người còn gì để nói nữa không?”

“Hoàng thượng, người tin tưởng tẩn thiếp đi, tẩn thiếp thật sự không có hạ độc người!” Lương Từ Vân lắc đầu quảy quảy, trong mắt đã có lệ tràn ra.

“Vậy người giải thích thế nào chuyện Trẫm trúng độc?” Tựa như nước mắt Lương Từ Vân không có ảnh hưởng gì tới Lý Cảnh, hắn lạnh lùng nhìn Lương Từ Vân, vẻ mặt chán ghét nói, “Lúc trước, trong đình này chỉ có hai người người và ta! Độc này nếu không phải người hạ, thì ai hạ nào?”

“Đúng, túi thơm là của tẩn thiếp. Nhưng độc trong trà kia thật sự không phải tẩn thiếp hạ! Hoàng thượng anh minh, tin tưởng tẩn thiếp, tẩn thiếp thật sự bị người hãm hại!” Lương Từ Vân khóc nói.

Lý Cảnh im lặng một lúc, rồi nói với Sử Viện Chính: “Sử Viện Chính, người kiểm tra xem nước trà trên bàn kia có vấn đề gì không?”

“Dạ.” Sử Viện Chính cúi người, sau đó tới chỗ cái bàn, cẩn thận kiểm tra chén trà cùng ấm trà một lượt, sau đó trở lại phía sau Lý Cảnh, chấp tay, nói: “Hồi Hoàng thượng, thần đã nhìn qua, chỉ có duy nhất chén trà bên trái là có được, trà trong ấm với nước trong chén khác đều không có độc.”

“Tốt!” Lý Cảnh gật đầu, nói với Thường Hải, “Thường Hải, dẫn Sử Viện Chính đi bốc thuốc!”

“Dạ.” Thường Hải hành lễ, rồi dẫn Sử Viện Chính lui xuống.

Bấy giờ Lý Cảnh mới quay đầu, nhìn Lương Từ Văn, nói: “Lương tiếp dư, vừa rồi Sử Viện Chính nói gì, ngươi nghe rõ chưa, chỉ có chén trà trầm uống mới có độc. Nếu như được này như ngươi nói, đã bị người hạ vào trà từ trước, vậy sao chỉ có mỗi chén của trầm là có độc?”

“Sao có thể vậy được?” Lương Từ Văn lâm bảm nói.

Lý Cảnh quát to: “Lương Từ Văn, ta không ngờ, ngươi lại lớn mật như thế, dám hạ độc Trầm! Từ mai trở đi, tước bỏ vị phân tiếp dư của ngươi, chuyển tới Chỉ Hành cung.”

Chỉ Hành cung là lãnh cung, khác với Lan Vu cung mà Tề Ngọc Yên ở tại kiếp trước, trong Chỉ Hành cung có tần phi bị phế của tiền triều ở, nhiều người sống với nhau, còn tại Lan Vu cung, chỉ có mình Tề Ngọc Yên.

Lương Từ Văn vừa nghe, cả người run lấy bầy. Ý của Lý Cảnh nghĩa là, từ giờ nàng sẽ chẳng còn ngày nổi danh, bị giam trong chốn lãnh cung vừa ảm thấp lại bản thù kia, đến tận khi chết. Nàng ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên đứng bên cạnh Lý Cảnh, vẻ mặt hồ hững, bên môi tựa như hơi nhếch lên.

Nàng ta chợt hiểu ra, đây nhất định là quỷ kế của Tề Ngọc Yên. Nàng ta hạ quyết tâm, chỉ vào Tề Ngọc Yên hét lớn: “Hoàng thượng, dùng được với người không phải chỉ có mình tần thiếp, Tề Ngọc Yên vẫn luôn hạ độc người!”

Tề Ngọc Yên nghe vậy, ngẩng mặt, khiếp sợ nhìn Lương Từ Văn.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thanh minh (cuối)

Nghe Lương Từ Văn nói vậy, biểu cảm Lý Cảnh có chút kinh ngạc, hỏi: “Lương Từ Văn, ngươi nói Ngọc Yên hạ độc Trầm? Nàng hạ được gì?”

“Đương nhiên là loại được Uyên Ương này.” Lương Từ Văn nói.

“Ngọc Yên lại đi hạ mị được Trầm?” Lý Cảnh vừa nghe, có chút buồn cười, “Trầm độc sùng mình nàng ấy, nàng ấy có lý do gì phải hạ độc Trầm?”

Lương Từ Văn lại không cho là đúng, vẫn rành rọt nói: “Nhưng Hoàng thượng chưa từng nghĩ, vì sao ngài lại mê luyến Tề Ngọc Yên đến thế ư? Vì sao mĩ nhân hậu cung không màng chỉ muốn nàng ta? Hoàng thượng, sở dĩ người như vậy, chính bởi vì nàng ta hạ độc người đó.”

Nghe vậy, Lý Cảnh cười gằn một tiếng, nói: “Trầm bên cạnh Ngọc Yên hơn một năm, nàng ấy có hạ độc Trầm hay không, Trầm lại không biết?”

“Hoàng thượng! Chuyện Tề Ngọc Yên hạ độc người...” Lương Từ Văn vội vàng nói, “Lời này không phải tần thiếp nói, mà là thị nữ Trúc Vận của Tề Ngọc Yên!” Nói xong, nàng ta chỉ tay vào Trúc Vận.

Trúc Vận thấy tình hình như vậy, hoảng sợ, cuống cuống quỳ xuống trước mặt Lý Cảnh, nói: “Hoàng thượng minh giám, nô tỳ chưa từng nói vậy bao giờ, không biết tại sao Lương tiếp dư lại nói thế.”

“Ngươi còn muốn chống chế?” Lương Từ Văn thấy Trúc Vận không thừa nhận, vẻ mặt dữ dằn nói, “Ngày ấy ngươi với thái y Vương Vĩ bí mật trao đổi trong Dị Lâm, ta tận mắt chứng

kiến Vương Vị giao được cho người, còn nghe người nói Tề Ngọc Yên được sủng hoàn toàn dựa vào được này. Sau đó ta có gọi Vương Vị đến, hẳn đã nói hết tất cả cho ta! Được trong túi thơm này cũng là Vương Vị cho ta, nói là được mà Tề Ngọc Yên cho Hoàng thượng dùng!”

“Hoàng thượng, những lời Lương tiếp dư nói đều sai sự thật.” Trúc Vân đập đầu, nói, “Vừa rồi Hoàng thượng trúng mị độc, thân mình ngay lập tức cảm thấy không khỏe. Hơn một năm nay, Hoàng thượng ở bên nường nường nhà nô tỳ lại chưa từng khó chịu như thế? Sao nường nường có thể hạ độc Hoàng thượng chứ?”

Lý Cảnh biết rất rõ mọi chuyện giữa mình và Tề Ngọc Yên, lúc trước Tề Ngọc Yên tránh né mình như nào, hẳn cũng biết, đương nhiên sẽ không tin Tề Ngọc Yên hạ độc để mê hoặc mình.

Thấy Lý Cảnh lạnh lùng nhìn mình, dường như không tin lời mình nói, Lương Từ Vân vội vàng nói: “Nếu Hoàng thượng không tin, có thể truyền thái y Vương Vị tới hỏi.”

Thấy Lương Từ Vân đây đưa không dứt, Lý Cảnh nhú mày, nói: “Được, nể Cảnh quốc công, hôm nay trẫm sẽ khiến người tâm phục khẩu phục!” Dứt lời quay sang, nói với Thường Hải, “Đi gọi Vương Vị tới!”

“Dạ!” Thường Hải khom người lui ra.

Lâm Nguyệt Đình cách Thái y viện không xa, chưa tới hai chén trà, Vương Vị đã nhận được ý chỉ, gấp gáp chạy tới.

Vừa vào trong đình, Vương Vị trông thấy Lương Từ Vân quỳ trên mặt đất, trên mặt đầm đìa nước mắt. Y sờ sờ, dừng một lúc, sau đó bước tới trước, hành lễ với Lý Cảnh: “Thần gặp qua Hoàng thượng.”

“Vương thái y, Lương Từ Vân nói được mà nàng ta sử dụng để hạ độc Trẫm, là người đưa cho, việc này là thế nào?” Lý Cảnh hỏi.

Nghe vậy, Vương Vị ngẩng mạnh đầu, nhìn Lý Cảnh, kinh ngạc nói: “Hạ độc? Thần chưa từng đưa cho Lương tiếp dư độc được, không biết tại sao Lương tiếp dư nói như thế?”

“Vương Vị, người nói láo!” Lương Từ Vân kêu lên, “Được kia rõ ràng là người đưa cho ta.”

Thấy Vương Vị cùng Lương Từ Vân bắt đầu tranh cãi, Lý Cảnh nhú mày, sau đó kêu lên: “Thường Hải, đưa túi thơm kia cho Vương thái y xem.”

“Dạ.” Thường Hải lên tiếng rồi cầm túi thơm đưa cho Vương Vị: “Vương thái y, người xem trong túi thơm này có gì khác lạ không?”

Vương Vị đưa tay tiếp nhận túi thơm, ngửi ngửi, biến sắc, nhanh chóng quỳ xuống đập đầu nói: “Cầu Hoàng thượng phân giải rõ ràng! Thần chưa từng đưa cho Lương tiếp dư thứ ác độc này!”

Lương Từ Vân thấy Vương Vị không nhận, hét lớn: “Cái này rõ ràng là người đưa cho ta! Phải rồi, Hoàng thượng, chuyện Vương Vị đến Minh Quang cung đưa thuốc cho tần thiếp, còn có cung nữ của tần thiếp Thu Di có thể làm chứng!”

“Mang Thu Di lại đây!” Lý Cảnh kêu lên.

Rất nhanh, Thu Di liền bị dẫn tới trước mặt Lý Cảnh.

“Thu Di, trước đó vài ngày Vương thái y Vương Vị có đến Minh Quang cung không?” Lý Cảnh hỏi.

Thu Di giống như chưa từng gặp phải loại chuyện này, cả người run bần bật nói: “Hồi, hồi Hoàng thượng có, có việc, việc này ạ.”

Nghe Thu Di nói như vậy, cuối cùng Lương Từ Vân hơi thở phào nhẹ nhõm.

“VẬY, có phải Vương thái y có đưa được gì cho Lương Từ Vân không?” Lý Cảnh lại hỏi.

“Hỏi, hỏi Hoàng thượng, Vương thái y có đưa, đưa được cho, cho Lương tiếp dư.” Thu Di hỏi đáp.

“Giờ thì Hoàng thượng biết thần thiếp không nói dối rồi chứ!” Lương Từ Vân hơi nhẹ nhõm trong lòng, nhanh chóng nói, “Mì được này đúng là Vương Vĩ đưa cho, hần còn nói với thần thiếp Tề Ngọc Yên cho Hoàng thượng dùng, cũng là được này.”

“Thần tới Minh Quang cung, chính là khám chẩn cho Lương tiếp dư, đâu có đưa mì được cho người?” Vương Vĩ cãi.

“Tiếp dư, mì được gì?” Lúc này, Thu Di ngẩng đầu nhìn Lương Từ Vân, vẻ mặt ngờ ngác.

Lương Từ Vân thấy Thu Di nói như vậy, biến sắc.

“Thu Di, này người nói Vương Vĩ cho Lương Từ Vân được, là cho được gì?” Lý Cảnh trầm giọng hỏi.

“Hỏi, hỏi Hoàng thượng, mấy ngày đêm nay Lương tiếp dư cực khó ngủ, nô tỳ thỉnh Vương thái y đến bắt mạch cho Lương tiếp dư, sau đó Vương thái y cho một ít được hỗ trợ giấc ngủ.” Thu Di nói.

“Đúng thế.” Vương Vĩ chấp tay nói, “Việc này sau khi thần trở lại Thái y viện có chép lại chuyện bốc thuốc vào sổ sách, nếu Hoàng thượng không tin, có thể phái người kiểm tra sổ xuất nhập khám bệnh tại Thái y viện.”

“Thu Di, sao người lại nói như thế?” Nghe Thu Di nói, Lương Từ Vân sững sốt, “Người biết rõ Vương Vĩ đưa cho cái được Nhiếp Tâm kia cơ mà!”

“Nhiếp Tâm là thứ gì? Tiếp dư, nô tỳ nói sai sao?” Thu Di biến sắc, lo lắng nói, “Nô tỳ nên nói như nào mới đúng?”

Thấy tình cảnh này, Lương Từ Vân rét run trong lòng. Ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên lạnh nhạt nhìn mình, lòng nàng thoáng cái tỏ tường.

Hóa ra, toàn bộ đều là âm mưu của Tề Ngọc Yên.

Nếu Thu Di nói như vậy, khẳng định cũng là người của Tề Ngọc Yên.

Nghĩ lại, ngày đó ở trong Dị Lâm, cũng là Thu Di cố ý dẫn mình theo dõi Trúc Vận. Mà Trúc Vận cùng với Vương Vĩ cố ý để mình nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người họ, khiến mình tưởng rằng Tề Ngọc Yên dựa vào được mới được sủng, lại để mình tự tìm Vương Vĩ, Vương Vĩ nhân cơ hội đưa mì được cho mình.

Mà đêm này, nhất định à Tề Ngọc Yên kia cũng cố ý để mình nghe thấy chỗ đến của Hoàng đế, làm mình cứ tưởng cơ hội đã tới, rồi dùng túi thơm hạ độc Hoàng đế, sau đó à ta sẽ cùng Trúc Vận xuất hiện vạch trần mình.

Bằng không, tại sao rõ ràng Tề Ngọc Yên tới Khôn Dương cung, mà Hoàng đế mới trúng độc được một lúc đã xuất hiện ở ngoài Lãm Nguyệt đình rồi?

Chỉ có thể nói rằng, à ta đã sắp xếp kế hoạch đầu ra đó ngay từ đầu.

“Lương Tử Văn, bây giờ ngươi còn lời gì muốn nói nữa không?” Lý Cảnh lạnh mặt hỏi.

Nghe vậy, Lương Tử Văn cười thê lương, nói: “Tần thiếp ngu dốt, bị người làm hại, giờ có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Nếu trong lòng Hoàng thượng đã định tội tần thiếp, thế thì tần thiếp cũng chẳng còn gì để nói!”

Thấy Lương Tử Văn chết vẫn không nhận sai, Lý Cảnh sầm mặt: “Chuyện tới giờ này mà ngươi vẫn muốn hắt nước bẩn lên người Ngọc Yên? Đêm nay ngươi hãm hại Ngọc Yên như thế, nằng chẳng những không nhיע móc ngươi, lại còn không thanh minh cho mình, còn giải vây cho ngươi...”

Tề Ngọc Yên đứng tại bên, nghe đến đó, điềm điềm cười: “Thần thiếp vẫn luôn biết, Hoàng thượng ắt sẽ trả lại trong sạch cho thiếp.”

“Ngọc Yên.” Lý Cảnh nhẹ gọi, sau đó vươn tay, cầm lấy tay Tề Ngọc Yên, dịu giọng nói, “Oan ức cho nàng rồi.”

Tề Ngọc Yên hơi lắc đầu, trên gương mặt vẫn là nụ cười dịu hiền.

“Độc phụ! Hôm nay ngươi hại ta, ngày sau ngươi cũng sẽ không có kết quả tốt đâu!” Lương Tử Văn nhỏ nước bọt vào Tề Ngọc Yên.

Nghe Lương Tử Văn mắng chửi, bất giác Tề Ngọc Yên nhớ tới chuyện kiếp trước, cả người run rẩy.

Lý Cảnh cảm giác được nỗi bất an trong nàng, vòng tay ôm lấy eo nàng, ôm nàng vào ngực. Rồi xoay đầu lại, gùm Lương Tử Văn, mắt tối đen, quát to: “Người tới!”

Vài thị vệ ngay lập tức đi vào.

“Đưa Lương Tử Văn đến Chi Hoàng cung.” Lý Cảnh nói.

“Ta không đi!” Lương Tử Văn thảm thiết kêu: “Chỗ đó đáng sợ lắm! Ta không muốn đi! Hoàng thượng, người bắt tần thiếp đi Chi Hoàng cung, chẳng bằng ban cho tần thiếp một trượng lụa trắng, giải thoát thần thiếp!”

Nghe Lương Tử Văn van xin không ngớt, Tề Ngọc Yên hơi nhăn mi. Dường như tình cảnh khi mình bị Phan Dữu Quân hãm hại nhốt vào Lan Vu cung lại hiện ra.

Nàng dừng một chút, nói với Lý Cảnh: “Hoàng thượng, thần thiếp có một lời, không biết có nên nói hay không?”

Lý Cảnh quay mặt lại, trêu mến nhìn nàng, khẽ giọng nói: “Ngọc Yên có lời cứ nói.”

Tề Ngọc Yên nói: “Nếu Lương tiếp dư không muốn đi Chi Hoàng cung, nếu cưỡng ép nàng ấy, nói không chừng nàng ta suốt ngày gào thét, sẽ làm phiền đến mọi người. Nếu Hoàng thượng đã phế bỏ vị phân của nàng ta, hay là đưa nàng ta đến Từ Nguyệt am đi, cho nàng ta sám hối tội lỗi của chính mình trước Phật, tâm cảnh cũng dễ dàng bình ổn hơn. Như thế, mọi người đều thoải mái.”

Tuy Từ Nguyệt am nằm ngoài cung, nhưng điều kiện tốt hơn Chi Hoàng cung nhiều. Chi là tần phi bị phế trong lãnh cung, nếu có ngày nào đó Hoàng đế nhớ tới, lòng còn thương tiếc, còn có khả năng xoay người. Còn như bị cho ra khỏi cung, sẽ không có cơ hội quay trở lại hoàng cung.

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh trầm ngâm rồi gật đầu, nói: “Vây theo lời Ngọc Yên, đưa Lương Tử Văn tới Từ Nguyệt am đi!”

Lương Tử Văn đứng tại chỗ, trắng bệch nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt chất chứa căm hận cùng chán ghét: “Tề Ngọc Yên, những gì ngươi đang làm, ông trời nhìn thấy hết, ngươi đối xử

với ta như thế tất sẽ có báo ứng!”

Tề Ngọc Yên đưa mắt nhìn Lương Từ Vân, nao nao, cười tươi: “Ta tin, rồi sẽ có ngày nhân quả luân hồi!”

Kiếp trước ta đã chịu sự đau đớn cùng cực, kiếp này, đến lượt ta lấy lại những thứ ta đáng được.

“Dẫn Lương Từ Vân đi!” Lý Cảnh trầm giọng quát.

“Dạ!” Mấy thị vệ kéo Lương Từ Vân đi, Lương Từ Vân vừa giãy dụa, vừa chửi rủa Tề Ngọc Yên: “Tề Ngọc Yên, độc phụ nhà ngươi, ngươi sẽ có báo ứng!”

Lý Cảnh nhướn mày, kêu lên: “Bịt miệng ả ta lại!”

Lập tức có thị vệ giật lấy khăn lụa trong tay Lương Từ Vân, vo thành một nhúm, nhét vào miệng nàng ta, rồi mới kéo tiếp nàng ta đang ú ớ đi.

Sau một lúc, trong trời đêm vẫn vắng vắng tiếng của Lương Từ Vân.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, Tề Ngọc Yên mới quay mặt lại, nhìn Hoàng đế, mỉm cười nói: “Hoàng thượng, chúng mình hồi cung thôi.”

Lý Cảnh chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, nắm chặt lấy tay nàng, gật đầu nói: “Ừm.”

“Đêm nay thật mát, chúng mình có nên về không?” Nàng cười.

“Tùy Ngọc Yên đó.” Hần nhẹ cười đáp.

“Đêm nay Hoàng thượng tới Trọng Hoa cung hay là về Càn Dương cung?” Nàng hỏi.

Hần quay đầu, lặng yên nhìn nàng, đột nhiên vươn tay, vén một lọn tóc bên má nàng ra sau tai, cười nói: “Hôm nay là lễ Khất Xảo, vốn là ngày lễ cho nữ tử các nàng. Ta tới Trọng Hoa cung, mừng lễ cho nàng.”

Tề Ngọc Yên nghe vậy, tươi cười rạng rỡ nói: “Đa tạ Hoàng thượng.” Nói xong kéo tay Lý Cảnh, bước đi trong đêm tối.

Lý Cảnh đi theo nàng, nhìn nàng thảnh thơi quay đầu nhìn mình mỉm cười, trong lòng hạnh phúc.

Nhóm Thường Hải, Trúc Vận cách một khoảng xa phía sau.

Thấy chuyện hoàn thành một cách êm đẹp, Trúc Vận và Vương Vị liếc nhìn nhau, bấy giờ hai người mới thở một hơi nhẹ nhõm.

Trúc Vận vừa đi, vừa dùng khăn lụa chà lau tay mình, trong lòng vẫn cảm giác sợ hãi.

Nếu như lúc ấy Lý Cảnh để Sử Viện Chính kiểm tra tay của cô, sẽ phát hiện có thuốc bột sót lại trong tay cô.

Lương Tử Văn nói không sai.

Kỳ thật, trước khi Lý Cảnh đến Lâm Nguyệt đình, Tề Ngọc Yên đã để người uống thứ mị dược tên “Uyên” kia, chỉ chờ Lương Tử Văn cảm thứ có chứa dược “Ương” cho người gửi, được hiệu sẽ phát tác.

Còn dược trong chén trà là lúc Lý Cảnh bảo Trúc Vân kiểm tra chén, cô đã lên bỏ vào. Cho nên khi Sử Viện Chính đến kiểm tra thì chỉ phát hiện trong chén của Lý Cảnh có độc, còn ấm trà và chén trà của Lương Tử Văn thì lại không.

Nói cho cùng, cũng bởi Lý Cảnh quá tin Tề Ngọc Yên, căn bản sẽ không nghi ngờ Tề Ngọc Yên hạ độc người. Bằng không, biết đâu đấy cũng sẽ bảo Sử Viện Chính kiểm tra mình rồi.

Nghĩ đến đây, Trúc Vân lại lau mồ hôi trên trán.

Vừa rồi nghe tiếng Lương Tử Văn gào thét, trong lòng Trúc Vân thoáng chốc cũng có chút không đành.

Nhưng lại nghĩ, nếu Lương Tử Văn không tự mình đi tính kế Lý Cảnh, nàng ta cũng đã sẽ không rơi vào kết cục thảm hại như kia. Nói đến cùng, nàng ta chính là tự làm tự chịu mà thôi.

Hơn nữa, Lương Tử Văn đi Từ Nguyệt am, so với việc sống cả đời trong cung vẫn còn tốt chán.

Nghĩ vậy, cô mới dần dần bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Vách tường

Sớm hôm sau, chuyện Lương Tử Văn bị phế đưa ra khỏi cung truyền khắp hoàng cung.

Lúc Tề Ngọc Yên tới Khôn Dương cung thỉnh an, Trịnh Chúc liền hỏi nàng về việc này: “Tề quý phi, chuyện của Lương tiếp dư, à, là Lương Tử Văn, lá gan ả ta lớn thật đó, dám hạ mị dược Hoàng thượng ư?”

“Hồi Hoàng hậu nương nương, lúc ta đến Lâm Nguyệt Đình, thân thể Hoàng thượng đã không ổn rồi. Sử Viện Chính tới kiểm tra, bảo rằng Hoàng thượng đúng là trúng mị dược.” Tề Ngọc Yên hỏi đáp, “Hoàng thượng nói, dược này chính là Lương Tử Văn hạ.”

Hoàng đế đã lên tiếng, ai dám nghi ngờ chứ?

“Ai!” Trịnh Chúc nghe đến đó, thờ dài thườn thượt, lắc đầu nói: “Không nghĩ tới, Lương Tử Văn vì đoạt sủng, đến thủ đoạn hèn hạ này cũng sử dụng.”

Nghe Trịnh Chúc nói vậy, Tề Ngọc Yên cúi đầu, cũng không đáp lời.

Trong bốn nữ nhân đang ngồi ở đây, duy chỉ nàng được sủng, hiện giờ nàng nói thế nào đều có vẻ không thích hợp.

La Xảo Nhi ngẩng mặt, nhìn Tề Ngọc Yên hỏi: “Tề tỷ tỷ, muội nghe nói Lương tỷ tỷ hạ độc trong trà của Hoàng thượng, còn cho Hoàng thượng gửi túi thơm có độc, khiến Hoàng thượng trúng độc, có phải như vậy không?”

Tề Ngọc Yên im lặng trong chốc lát rồi nói: “Sử Viện Chính báo như thế.”

Nghe đến đó, La Xảo Nhi hơi nhũn mày, nói: “Vậy vì sao tỷ ấy không trực tiếp cho mị được vào trong túi thơm hoặc nước trà, mà phải tách riêng ra, như vậy không phải càng phiền phức hơn à?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Nghe Sử Viện Chính giải thích, nếu như trực tiếp cho mị được vào trong túi thơm, mà Lương Từ Vân lại đeo túi thơm này ở bên hông, nếu mình hoặc người khác ngửi phải rồi trúng mị độc, không phải sẽ rắc rối sao? Cái loại nằng ta dùng phải hai loại được kết hợp cùng nhau thì công hiệu được Âm Dương mới phát huy, người hạ độc chia tách, nhưng chỉ khiến một người trúng độc, cũng sẽ không bởi vì vô tình khiến người khác trúng độc mà mang đến rắc rối cho mình.”

Ngừng một lúc, Tề Ngọc Yên tiếp tục nói: “Còn nếu như cho hết vào trà, sẽ nhanh chóng bị người tra ra Hoàng thượng bị người hạ độc. Mà chỉ tại một phần trong trà, nếu không có ai biết loại mị được này phải kết hợp với nhau mới có thể phát huy tác dụng, đương nhiên sẽ không phát hiện được nằng ta hạ độc trong trà.”

Nói tới đây, Tề Ngọc Yên cười cười: “Lần này cũng là trùng hợp, trước đó không lâu Lưu thái y của thái y được có nghe bằng hữu nhắc về thứ mị được Uyên Ương này, trở về kể với Sử Viện Chính. Hai người còn cùng nhau thử điều chế phương thuốc giải độc, cho nên Sử Viện Chính mới có thể nhận ra mị được này ngay lập tức.”

“Hóa ra là vậy!” La Xảo Nhi gật đầu, vẻ mặt sáng tỏ, “Có thể thấy được mọi thứ đã được số phận định sẵn, bằng không, sẽ không ai có thể vạch trần mưu kế của Lương tỷ... Lương Từ Vân.”

Tề Ngọc Yên nghe vậy, chỉ phe phẩy chiếc quạt tròn trong tay, gật đầu không nói.

Phan Dữu Quân nâng mắt, nhìn chằm chằm vào Tề Ngọc Yên, mỉm cười nói: “Tề quý phi biết rõ chuyện Lương Từ Vân dùng Âm Dương được như vậy, thật là có tâm.”

“Phan quý nghi khen sai rồi! Chỉ là từ bé ta đã ngu dốt, rất nhiều chuyện không chứng kiến thì không thấu hiểu. Nếu bàn tới lòng dạ, so với Phan quý nghi còn kém xa nhiều.” Lúc Tề Ngọc Yên nói chuyện, khóe miệng kéo lên một nụ cười.

La Xảo Nhi nghe hai người đối đáp, ngơ ngác một lúc. Tâm tư nàng đơn thuần mà cũng nghe ra được đao quang kiếm ảnh trong lời của hai người, nghĩ lại chuyện này do mình khơi mào liền bước lên trước giảng hòa, “Hai vị tỷ tỷ đều là người thông minh, chỉ có Xảo Nhi mới không hiểu.” Nói xong cười rộ.

“Xảo nhi muội muội chớ đừng coi nhẹ bản thân, trong cung này ai không thích Xảo Nhi muội muội chứ?” Tề Ngọc Yên nhìn La Xảo Nhi, vẻ mặt trêu mến ý cười.

Phan Dữu Quân ở cạnh bên, mỉm môi, không đáp lời.

Trịnh Chúc bung chén trà lên, mở nắp ra, nhẹ nhàng thổi lá trà nổi trên mặt nước, nhưng chưa uống ngụm nào.

Đúng lúc này, tiểu cung nữ đến Tự Hà Uyển báo tin cho Trịnh Chúc đêm qua, lại vội vã vào điện. Cô nàng hành lễ với mọi người rồi tới trước người Trịnh Chúc, nhỏ giọng thăm thì bên tai nàng

Nghe cung nữ nói xong, Trịnh Chúc biến sắc, vội vàng đứng dậy, nói: “Bản cung còn có việc, chur vị tần phi cứ về trước đi.” Nói xong không chờ mọi người hành lễ đã vội vàng ra ngoài điện.”

“Nhiều ngày nay, hình như Hoàng hậu nương nương luôn có chuyện quan trọng nào đó.” La Xảo Nhi nhìn bóng dáng Trịnh Chúc, như có điều suy nghĩ.

Tề Ngọc Yên nghe vậy, ngừng một lúc, trầm ngâm nhìn dáng vẻ vội vã của Trịnh Chúc, nhưng không lên tiếng.

Trịnh Chúc vào Hồng Lưu uyển, nhũ mẫu của Lý Huyền – Hoàng thị tiến lên nghênh đón, vẻ mặt lo lắng nói: “Hoàng hậu nương nương, hôm nay tiểu hoàng tử chi khóc nháo, tới giờ một ngụm sữa cũng không chịu ăn, phải làm sao bây giờ?”

Trịnh Chúc nhủ mày, hỏi: “Vương thái y cũng không có cách nào sao?”

Hoàng thị nói: “Vương thái y nói tiểu hoàng tử sinh non hai tháng, chưa phát triển hoàn toàn, thân mình vốn yếu ớt, hơn nữa hai ngày trước lại kinh phong*, cho nên ngày đêm khóc ngặt nghèo không ngừng. Nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng... sợ rằng...” Nói tới đây, Hoàng thị không dám nói tiếp.

(Kinh phong: bệnh giật tay chân của trẻ con.)

Nghe vậy, sắc mặt Trịnh Chúc thoát cái trở nên xanh mét.

Hiện tại Lý Huyền là con trai duy nhất của Lý Cảnh, còn do người trong lòng chàng sinh ra, đương nhiên Lý Cảnh yêu thương nó vô vàn. Còn mình dưới sự che chở của Tiêu thái hậu, cường đoạt Lý Huyền từ tay Tề Ngọc Yên về, Lý Cảnh vốn có bất mãn với mình.

Từ lúc Lý Huyền tới Khôn Dương cung, Lý Cảnh có chủ động tới Khôn Dương cung vài lần. Tuy rằng chàng chỉ lại thăm con, vẫn lạnh nhạt với mình như cũ, nhưng Trịnh Chúc nghĩ, chỉ cần Lý Cảnh chịu đến Khôn Dương cung, mình sẽ có cơ hội từ từ kéo gần quan hệ với chàng. Nếu Lý Huyền xảy ra chuyện, người Lý Cảnh trách tội đầu tiên chắc chắn chính là mình. Đến khi đó, mình và Trịnh gia sẽ kết thúc.

Nàng nhớ lại lời Lý Cảnh cảnh cáo ngày hôm đó, trong lòng rét run. Nếu tình hình Lý Huyền cứ mãi không ổn định, vẫn nên mau chóng phái cung nhân đi bẩm báo cho Lý Cảnh việc này. Nếu sau này Lý Huyền có chuyện, chàng cũng đã biết trước việc đó, cũng không thể đổ vấy lên người mình.

Nghĩ đến đây, Trịnh Chúc nhanh chóng gọi cung nữ bên cạnh đi tìm Hoàng đế.

Tề Ngọc Yên cùng La Xảo Nhi, Phan Dữu Quân vừa ra khỏi Khôn Dương cung không lâu, đã thấy một tiểu cung nữ tầm mười ba mười bốn tuổi lật đật chạy từ trong cung ra. Bởi vì chạy quá vội, cô bé không cẩn thận va phải Trúc Vận.

Trúc Vận mau lẹ đỡ cô bé, cười nói: “Nào nào, muội muội chậm chậm thôi.”

Cung nữ đứng dậy, nhoeo cười với Trúc Vận, nói: “Đa tạ tỷ tỷ.”

“Đừng gấp, cứ từ từ mà làm.” Trúc Vận nói.

“Việc này không thể chậm trễ được.” Tiểu cung nữ lắc đầu, nói, “Tiểu hoàng tử bệnh, muội phải mau tới Càn Dương cung bẩm báo với Hoàng thượng.”

Tề Ngọc Yên đi ở phía trước nghe thấy tiểu cung nữ nhắc tới Huyền nhi, biến sắc, quay đầu, nói: “Huyền nhi bị sao?”

Dẫu sao tiểu cung nữ tuổi còn nhỏ, thấy Tề Ngọc Yên tỏ ra sốt ruột như vậy, cô bé cũng hoảng hốt vô cùng, nhanh chóng lắc đầu, giải thích: “Quý phi nương nương yên tâm, tiểu hoàng tử không có vấn đề gì ạ.”

“Không có vấn đề? Vậy tại sao lại phải kinh động tới Hoàng thượng?” Tề Ngọc Yên ghen giọng thốt lên.

Tiểu cung nữ ngơ ngác, cúi đầu lí nhí nói: “Nô tỳ chỉ là phụng mệnh Hoàng hậu nương nương đi bẩm báo Hoàng thượng, chuyện còn lại đều không biết gì hết ạ.”

Tề Ngọc Yên thấy tình hình như vậy, biết cũng chẳng hỏi được gì từ tiểu cung nữ. Nàng ngừng trong chốc lát, chậm rãi nói với cô bé: “Đã như thế, bản cung cũng không làm khó người nữa, người mau đi đi.”

“Dạ!” Tiểu cung nữ quỳ gối thi lễ, sau đó vội vàng rời đi.

Thấy Tề Ngọc Yên thất thần nhìn theo hướng tiểu cung nữ rời đi, La Xảo Nhi tiến lên mỉm cười an ủi: “Tề tỷ tỷ không cần phải lo lắng, tiểu hoàng tử không có việc gì đâu.”

Tề Ngọc Yên quay đầu nhìn La Xảo Nhi, cười nói: “Tỷ không sao.”

“Vậy chúng mình trở về cung thôi.” La Xảo Nhi nói.

“Xảo Nhi muội muội về trước đi.” Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói, “Ta nhớ ra có vài việc cần tìm Hoàng thượng.”

La Xảo Nhi nghe nàng nói như vậy, trong lòng biết nàng lo lắng cho Lý Huyền, cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu rồi nói: “Dạ, Tề tỷ tỷ xin cứ tự nhiên.”

“Vậy các người cứ từ từ trở về, ta đi trước đây.” Nói xong, Tề Ngọc Yên gửi lời La Xảo Nhi và Phan Dữu Quân, rồi lên nghi liễn đi về phía Sùng Tâm điện.

Đến khi Tề Ngọc Yên tới trước cửa điện Sùng Tâm, vừa hạ nghi liễn thì trông thấy Chu Nguyên đang ra khỏi điện, bước mau về trước.

Nàng vội lên tiếng gọi Chu Nguyên lại hỏi: “Chu Nguyên, người đi đâu thế?”

Chu Nguyên thấy Tề Ngọc Yên, giật mình, sau đó nhanh chóng hành lễ nói: “Hồi quý phi nương nương, tiểu nhân đi Thái y viện mời Sứ Viện Chính ạ.”

Tề Ngọc Yên nghe xong là biết tiểu cung nữ kia đã báo lại tình trạng Huyền nhi cho Lý Cảnh, sau đó Lý Cảnh bảo Chu Nguyên đi gọi Sứ Viện Chính. Nhưng hiện giờ nàng vẫn chưa trao đổi với Sứ Viện Chính, nếu như bây giờ ông ấy đi xem bệnh cho Huyền nhi, chắc chắn phát hiện chuyện Vương Vị kê đơn cho Huyền nhi. Minh nhất định phải thuyết phục được Lý Cảnh trước, rồi đề Lý Cảnh nói với Sứ Viện Chính, như vậy mình mới có cơ hội giành lại được Huyền nhi.

Nghĩ đến đây, nàng dừng một lúc, sau đó nói với Chu Nguyên: “Chu Nguyên, người gọi Sứ Viện Chính tới Sùng Tâm điện trước đã.”

Chu Nguyên ngỡ ngàng, có chút khó xử nói: “Nhưng mà, Hoàng thượng bảo Sứ Viện Chính tới Khôn Dương cung, chuyện này...” Phải làm sao mới được?

Thấy Chu Nguyên khó xử, Tề Ngọc Yên nghiêm nghị nhìn gã, nói: “Chu Nguyên, người cứ việc làm theo lời ta bảo! Hoàng thượng có trách tội, cứ để ta gánh hết!”

Nghe Tề Ngọc Yên nói như vậy, Chu Nguyên hơi đắn đo.

Gã theo Lý Cảnh mấy năm nay, hiểu rằng người con gái có thể khiến Hoàng đế đặt trong tim, chỉ có mình Tề quý phi đây. Ngày đó Tề quý phi ngắt, Hoàng đế lo lắng áy náy ra sao, mất thậm chí hoen đỏ, gã trông thấy hết. Hơn nữa việc này lại liên quan tới đứa con do Tề quý phi sinh ra, nàng bảo Sứ Viện Chính qua đây, đương nhiên cũng có quyết định của người. Tóm lại, người tin tưởng, nàng sẽ không hại Lý Huyền. Hơn nữa, chỉ cần là chuyện nàng muốn làm, Hoàng đế ắt sẽ đáp ứng.

Nghĩ đến đây, Chu Nguyên nhanh chóng đáp: “Tiểu nhân tuân mệnh! Tiểu nhân sẽ gọi Sứ Viện Chính lại đây.”

“Đi đi.” Tề Ngọc Yên hài lòng gật đầu.

Chu Nguyên hành lễ, bước chân mau lẹ chạy hướng về phía Thái y viện.

Tề Ngọc Yên thấy Chu Nguyên đi xa, cũng xoay người đi vào phía trong điện.

Tới trước bậc thang bằng đá, một thị vệ trẻ tuổi ngăn nàng lại: “Quý phi nương nương xin dừng bước!”

“Bản cung muốn gặp Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên mỉm cười.

Thị vệ hỏi: “Không biết Quý phi nương nương có thông truyền không ạ?”

“Không có!” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Vậy thì xin lỗi, quý phi nương nương.” Thị vệ lắc đầu nói, “Không có thông truyền, ai cũng không được vào.”

Nghe hán nói như vậy, Tề Ngọc Yên cũng không nổi nóng, mỉm cười nói: “Bản cung thật sự có việc gấp muốn gặp Hoàng thượng, làm phiền người giúp ta nói với Thường Hải, để ông đi thông truyền một tiếng.”

Người trong cung đều biết Tề Ngọc Yên sủng quan hậu cung, không ai dám đắc tội với nàng, thêm vào đó nàng nói chuyện khách khí nhẹ nhàng với tiểu thị vệ như vậy, khiến người ta không nỡ cự tuyệt nàng.

Quả nhiên, người thị vệ này do dự chốc lát, sau đó khom lưng thi lễ, nói: “Vâng... xin quý phi nương nương đợi chút, tiểu nhân đi bẩm báo ngay.” Dứt lời bèn xoay người, bước lên thêm bậc.

Chưa hết chén trà, thị vệ đã trở về, hành lễ nói với Tề Ngọc Yên: “Hoàng thượng mời quý phi nương nương vào ạ.”

“Làm phiền rồi.” Tề Ngọc Yên mỉm cười đáp.

Thị vệ thấy Tề Ngọc Yên khách sáo như thế, ngơ ngác, đỏ mặt nói: “Quý phi nương nương nói vậy, giảm thọ tiểu nhân mất.”

Tề Ngọc Yên cũng không nhiều lời thêm với hán nữa, tươi cười rồi xoay người, dọc theo thêm đá lên trên.

Vừa lên thêm đá, đã thấy Thường Hải đứng chờ mình, thấy nàng lại, vội vàng nghênh đón, cúi người hành lễ, cười nói: “Hoàng thượng mời quý phi nương nương chờ ở hậu điện một lúc, ngài sẽ qua đó ngay ạ.”

“Ừm.” Tề Ngọc Yên gật đầu đáp.

Thường Hải dẫn Tề Ngọc Yên vào trong một noãn các phía sau chính điện, gọi người bưng trà cho Tề Ngọc Yên, còn mình thì quay về tiền điện hầu hạ.

Tuy rằng Tề Ngọc Yên tiến cung sắp được hai năm, nhưng đây là lần đầu tiên nàng bước vào Sùng Tâm điện. Đây là nơi Lý Cảnh cùng các thần tử thảo luận chính sự sau khi hạ triều, nếu không có việc gấp, nàng cũng sẽ không tới chỗ này.

Noãn các này ở ngay phía sau tiền điện, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng người nói chuyện ở tiền điện. Từ đầu Tề Ngọc Yên vốn không để ý, lại chẳng ngờ nàng lại nghe được một cái tên quen thuộc, tim giật thót.

Nàng liếc mắt nhìn Trúc Vận, rõ ràng Trúc Vận cũng nghe thấy cái tên đó, cũng nhìn nàng, sắc mặt âu lo.

Thấy Trúc Vận có biểu cảm như thế, nàng biết, mình không nghe nhầm. Nàng vội đứng dậy, đi đến phía tường giáp với tiền điện, áp tai lên, lắng nghe vách tường.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Hỗ trợ

Tề Ngọc Yên áp tai lên vách tường, mọi thứ trong tiền điện đều nghe rõ mồn một.

Lúc này, chợt nghe Lý Cảnh cất tiếng, nói: “Ồ, Tề Thử thật sự dùng mảnh phi thường thế ư?”

Có thể nhận ra sự hứng thú trong giọng điệu chàng.

Lại nghe được giọng của một người cao tuổi nói: “Hồi Hoàng thượng, cừu thần cũng không ngờ Tề Thử lại anh dũng tuyệt vời đến vậy. Nghe quân đội tiền phương báo rằng, đến Thần Ngưu sơn, mọi người tản ra truy tìm nghịch tặc Hàn Thôi. Phải biết ngọn núi Thần Ngưu này, núi cao rừng rậm, muốn tìm một người giống như mò kim đáy bể. Nào ngờ Tề Thử kia giống như có thần tiên trợ giúp, đuổi tới Liên Hoa Phong, bắt gọn Hàn Thôi trong một mật động dưới chân núi. Hai người chiến đấu gay cấn, và đã bắt sống nghịch tặc Hàn Thôi bằng chính sức mình! Hoàng thượng, Hàn Thôi vốn có tiếng khỏe như vâm, lại chẳng ngờ Tề Thử có thể đánh bại gã. Đại tướng quân Đặng Tuấn nhắc tới chuyện này, cứ tấm tắc khen hần suốt!”

Nghe đến đó, Tề Ngọc Yên biết đại ca đã lập công lớn như mong muốn, trong lòng mừng rỡ.

Trúc Vận đứng bên cạnh, cũng nghe được cuộc nói chuyện trong tiền điện, sung sướng nói với Tề Ngọc Yên: “Nương nương, nghe thấy không ạ? Đại công tử lập công lớn đấy!”

“Nghe rồi.” Tề Ngọc Yên đáp lời ngay lập tức.

Lúc này, cảm xúc trong nàng cũng là trăm mối ngón ngang.

Kiếp trước Phan Kỳ sử dụng chiêu ngầm, còn có bao nhiêu người giúp đỡ mới giết được Hàn Thôi. Vậy mà kiếp này, đại ca Tề Thử lại có thể bắt sống Hàn Thôi, công lao còn lớn hơn của Phan Kỳ kiếp trước. Lần này, nếu Lý Cảnh tấn chức thăng quan cho phụ huynh, cũng là hợp tình hợp lý. Tin chắc qua trận chiến này, sẽ không còn kẻ nào bàn tán Tề gia dựa vào việc bám váy mà lên ca.

“Xem ra Tề Thử này đúng thật là một nhân tài!” Lý Cảnh nói.

“Đúng ạ! Cừu thần chúc mừng Hoàng thượng lại có thêm được một viên mãnh tướng.” Văn Thái úy vui sướng nói, “Đại quân đang trên đường trở về, lễ nghênh quân phải mau chóng ra quyết định ạ.”

“Văn Thái úy!” Hiện giờ tâm trạng Lý Cảnh cũng vui vẻ, “Chuyện nghênh đón Võ đại tướng quân dẫn đại quân trở về sẽ do ngươì cùng lễ bộ bàn bạc. Nhớ, nhất định phải thật long trọng!”

“Đạ!” Văn Thái úy hỏi đáp: “Thần tất sẽ không để Hoàng thượng thất vọng!”

“Vậy ngươì lui xuống trước đi!” Lý Cảnh nói.

“Vâng, Hoàng thượng.” Văn Thái úy lên tiếng.

Tiếp đó nghe được tiếng bước chân rời đi của Văn Thái úy.

Tề Ngọc Yên thấy Lý Cảnh sắp sang đây, nhanh chóng chạy về lại chỗ ngồi, ngồi xuống.

Chỉ một chốc, Lý Cảnh liền đi vào.

Tề Ngọc Yên nhanh nhẹn đứng dậy hành lễ nghênh đón.

Lý Cảnh nhìn thấy nàng, vội đỡ nàng dậy, vội vàng hỏi: “Ngọc Yên, hôm nay nàng đến Sùng Tâm điện tìm ta là có việc gì gấp vậy?”

“Hoàng thượng, huynh trưởng thần thiếp sắp về ư?” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn hấn.

Lý Cảnh hơi bất ngờ, hỏi: “Nàng nghe thấy rồi à?”

Tề Ngọc Yên cúi đầu, cần môi nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp cũng không phải cố ý nghe lén. Chỉ là tiếng của Hoàng thượng và Văn Thái úy lớn quá, thần thiếp nghe thấy tên của Huynh trưởng, nên, nên nhin không nổi nghe một chút. Nếu Hoàng thượng muốn trách tội, thần thiếp cũng xin nhận.”

Lý Cảnh nghe nàng nói như vậy, vươn tay vuốt tóc nàng, mỉm cười nói: “Đồ ngốc, thích thì cứ nghe, có sao đâu? Nếu ta sợ nàng nghe lén thì đã không để nàng chờ ta ở đây.”

“Dạ.” Nàng mỉm cười nhìn hấn.

“Việc huynh trưởng lập công lớn, ta chắc chắn phong thưởng xứng đáng cho hấn.” Hấn lại nói.

“Tạ Hoàng thượng.” Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ.

“Phải rồi, nàng đến tìm ta có việc gì?” Hấn hỏi.

Nàng nhớ tới mục đích đến của mình, vội thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Dạ, Hoàng thượng, thần thiếp muốn cầu xin chàng giúp một chuyện.”

Hấn giật mình, hỏi: “Chuyện gì mà gấp vậy?”

Tề Ngọc Yên do dự chốc lát rồi nói: “Có phải vừa rồi Hoàng thượng bảo Sứ Viện Chính đi xem bệnh cho Huyền Nhi không ạ?”

Hấn nghe Tề Ngọc Yên tới là vì việc này, tưởng rằng nàng lo lắng cho con, vội vàng giải thích: “Ngọc Yên, nàng đừng lo lắng, Huyền Nhi không có chuyện gì cả. Chỉ là hơi khóc nháo, biếng ăn mà thôi, Sứ Viện Chính chắc chắn có cách chữa cho con.” Hấn ngừng một lúc rồi nói tiếp, “Ngọc Yên à, nếu nàng thật sự không yên tâm, lát nữa ta sẽ dẫn nàng tới Khôn Dương cung thăm thẳng bé.”

Tề Ngọc Yên nghe vậy, quý phịch xuống trước Lý Cảnh, dập đầu nghẹn ngào nói: “Thần thiếp dối gạt Hoàng thượng tự chủ trương, kính xin Hoàng thượng thứ tội!”

Thấy Tề Ngọc Yên như vậy, Lý Cảnh sùng sốt, vội đỡ nàng dậy, kinh ngạc nói: “Ngọc Yên, nàng làm gì thế?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt, cầu khẩn nói: “Thỉnh Hoàng thượng giúp thần thiếp giành lại Huyền nhi.”

Lý Cảnh nghe xong thì ngậy ra, sau đó về mặt rầu rĩ mà lắc đầu, chán nản nói: “Ngọc Yên, xin lỗi, Thái hậu đã lên tiếng, ta chẳng còn cách nào đoạt lại Huyền nhi cho nàng.”

Tề Ngọc Yên nói: “Thần thiếp không cần Hoàng thượng chống lại ý Thái hậu đoạt lại Huyền nhi thay thần thiếp, chỉ xin Hoàng thượng giúp thần thiếp một chuyện, Hoàng hậu nương nương tự nhiên sẽ chủ động đưa trả Huyền nhi cho thần thiếp, được không ạ?”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh kinh ngạc: “Ngọc Yên, nàng có dự tính gì ư?”

Tề Ngọc Yên cắn môi, nói: “Hoàng thượng, mấy ngày nay thân thể Huyền nhi không khỏe, là do thần thiếp bảo Vương thái y động tay động chân, hạ dược con. Nay Hoàng thượng phái Sứ Viện Chính đi, thần thiếp sợ Sứ Viện Chính sẽ vạch trần chuyện Vương thái y kê đơn cho Huyền Nhi, vậy thì những việc thần thiếp làm trước kia đều thành công cốc.”

“Vương Vị kê đơn cho Huyền Nhi? Tại sao?” Lý Cảnh càng thêm kinh ngạc, “Sẽ không tổn hại đến Huyền nhi chứ?”

“Đương nhiên sẽ không rồi!” Tề Ngọc Yên vội giải thích, “Sao thần thiếp có thể hại Huyền Nhi được? Con chỉ tạm thời không khỏe, sẽ khỏi nhanh thôi.”

“Nói vậy, Vương Vị là người của nàng?” Lý Cảnh nhìn Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấm nước mắt hai bên hàm, giải thích: “Vương thái y và Trúc Vận là thanh mai trúc mã, hai người có tình ý với nhau. Bởi vì Trúc Vận nên y mới nguyện ý giúp thần thiếp.”

Lý Cảnh nghe vậy quay sang nhìn Trúc Vận đứng bên, thấy mặt cô đỏ phừng phừng. Sau đó hần quay đầu lại, nhìn Tề Ngọc Yên sâu xa, nói: “Hóa ra là thế.”

“Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin Hoàng thượng nói với Sứ Viện Chính một lời, đừng để ông ấy vạch trần Vương thái y.” Tề Ngọc Yên nói.

Lý Cảnh ngừng một lúc, nói: “Được, ta sẽ phái người gọi Sứ Viện Chính... hòng, ta đã bảo ông ta tới Khôn Dương cung rồi, không biết có gọi ngược trở lại được không?” Nói xong hần vội vã xoay người phân phó Thường Hải, “Mau phái người đưa Sứ Viện Chính quay về!”

Thường Hải nhanh nhẹn đáp lời: “Hồi Hoàng thượng, Sứ Viện Chính đang chờ ở ngoài điện ạ.”

Lý Cảnh giật mình: “Gi cơ? Ông ta ở ngoài?”

Tề Ngọc Yên nhanh chóng tỉnh tội nói: “Là thần thiếp tự chủ trương, bảo Chu Nguyên gọi Sứ Viện Chính đến Sùng Tâm điện gặp Hoàng thượng trước đã.”

Lý Cảnh gật đầu, rồi nói với Thường Hải: “Vây truyền Sứ Viện Chính vào đi.”

Nghe Lý Cảnh nói vậy, Tề Ngọc Yên biết chàng đã đồng ý với mình, bấy giờ mới thở phào, yên tâm.

Chỉ chốc lát sau, Sứ Viện Chính đi vào, hành lễ với Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên hô: “Thần gặp qua Hoàng thượng, quý phi nương nương.”

Lý Cảnh nâng tay, nói: “Bình thân đi.”

“Tạ Hoàng thượng.” Sứ Viện Chính đứng lên, “Không biết Hoàng thượng gọi thần tới là có gì phân phó ạ?”

“Sứ Viện Chính, trăm bảo người qua Khôn Dương cung xem bệnh cho Huyền Nhi đúng không? Người cứ xem bệnh cho Huyền Nhi rồi nói với Hoàng hậu rằng tình trạng Huyền Nhi giống y như Vương thái y đã chẩn.” Lý Cảnh nói.

Nghe vậy, Sử Viện Chính ngó người, một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần, nhìn sắc mặt Lý Cảnh, cẩn thận hỏi: “Ý Hoàng thượng là, hoàng tử Huyền không hề khó chịu? Muốn thần nói dối Hoàng hậu?”

Lý Cảnh gật đầu, nói: “Trẫm làm vậy là có lý do của Trẫm, người chỉ làm theo lời Trẫm dặn là được.” Ngừng một lúc, Lý Cảnh nói tiếp, “Vương thái y cũng là người Trẫm phái đi.”

Sử Viện Chính nghe Lý Cảnh nói như vậy, đương nhiên không dám chống lại hoàng mệnh, chỉ đành đáp: “Thần tuân chỉ.”

“Vậy người mau đi đi!” Lý Cảnh phát phất tay.

“Dạ.” Sử Viện Chính hành lễ rồi lùi bước lui ra.

Đội Sử Viện Chính đi rồi, Tề Ngọc Yên tiến mau tới, hai mắt ửng đỏ, rung rung hành lễ nói: “Ngọc Yên đa tạ Hoàng thượng.”

Lý Cảnh hạ mắt nhìn Tề Ngọc Yên, đỡ nàng dậy, than thở nói: “Chuyện của Huyền nhi, tất cả là lỗi của ta. Nàng muốn làm thế nào, ta đều theo ý nàng.”

Lý Cảnh vừa nói xong, nước mắt Tề Ngọc Yên bỗng trào ra: “Tạ Hoàng thượng nguyện ý giúp thần thiếp.”

Nhìn dáng vẻ hoa lệ tẩm mưa của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh đau lòng không thôi, nhẹ nhàng kéo nàng, than khẽ một tiếng, sau đó nói: “Ngọc Yên, bất kể nàng muốn làm chuyện gì, ta đều sẽ giúp nàng.”

Tề Ngọc Yên cảm động vô vàn, ngã vào trong ngực hắn, thấp giọng gọi: “Hoàng thượng...”

Lý Cảnh ôm chặt lấy nàng, “Đừng nói gì hết, trong lòng ta đều hiểu mà.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên trong lòng hắn đã rơi lệ đầy mặt từ lâu.

Sử Viện Chính đi đến cửa Khôn Dương cung, đã có cung nữ gấp gấp tiến lên đón ông vào.

“Giờ tình trạng tiểu hoàng tử ra sao rồi?” Sử Viện Chính thuận tiện hỏi tiểu cung nữ bên cạnh.

Tiểu cung nữ thờ dài, nói: “Tiểu Hoàng tử ngày đêm khóc lóc ni non không ngừng, cũng không bú sữa, Hoàng hậu nương nương quýnh lắm rồi.”

“Không phải Vương thái y đến xem rồi sao? Sao tiểu hoàng tử vẫn cứ như thế?” Sử Viện Chính lại hỏi.

“Vương thái y thì ngày nào cũng đến xem cho tiểu hoàng tử. Nhưng y nói tiểu hoàng tử sinh non, vốn đã yếu, mấy ngày nay lại gặp kinh phong, cho nên mới như vậy.” Tiểu cung nữ nói tới đây, ánh mắt hần đỏ, “Sử Viện Chính, ông nhất định phải nghĩ cách chữa khỏi cho tiểu hoàng tử nhé!” Nếu Hoàng tử Huyền xảy ra chuyện, Hoàng đế tức giận, nói không chừng cung nữ thái giám hầu hạ người sẽ mất mạng sạch.

“Tất nhiên ta sẽ làm hết sức.” Sử Viện Chính vuốt chòm râu.

Tiểu cung nữ dẫn Sử Viện Chính đến tẩm điện của Lý Huyền.

Còn chưa vào cửa, ông đã nghe thấy tiếng khóc ngất nghẻo xé ruột xé gan của em bé mới sinh.

Vừa vào phòng, ông liền nhìn thấy Hoàng hậu ngồi ở trong điện, mặt mày ủ ê.

Một người giống như nhũ mẫu đang bế một đứa bé, không ngừng dỗ dành, nhưng có vẻ không có kết quả, đứa bé vẫn gào khóc liên miên.

Sử Viện Chính đi lên trước, hành lễ với Trịnh Chước, nói: “Thần gặp qua Hoàng hậu nương nương.”

Trịnh Chước trông thấy Sử Viện Chính, mắt sáng rỡ, nhanh chóng nói: “Sử Viện Chính, ông tới rồi! Ông mau xem cho Huyền Nhi đi! Nó cứ như vậy khiến bản cung sốt ruột sắp chết rồi.”

“Vâng!” Sử Viện Chính chấp tay, sau đó đứng lên.

Nhũ mẫu Hoàng thị nghe vậy vội vàng ôm lấy Lý Huyền.

Bà nhìn Sử Viện Chính, nước mắt rùng rùng nói: “Đại nhân, ông mau xem cho tiểu hoàng tử đi, thằng bé ăn không ngon ngủ không yên, khóc i ôi cả ngày lẫn đêm, được vài ngày rồi! Cứ tiếp tục như vậy thì sao được ạ!”

“Ta xem qua chút!” Sử Viện Chính nói xong bèn bắt tay coi bỏ tã lót Lý Huyền, bắt lấy cái tay trắng nõn nho nhỏ, để ông sờ mạch, phát hiện mạch tượng của thằng bé có vẻ ổn định, nhưng trong đó lại có chút khác lạ, không giống như là vấn đề thân thể, mà do thuốc gây nên. Nghĩ tới việc thằng bé gần đây không ăn uống được gì, Sử Viện Chính lại sờ nắn bụng nhỏ của nó, mềm mềm, không bỏ ăn.

Ông nhíu mày, nghĩ tới những lời Lý Cảnh nhắc nhở trước khi đến Khôn Dương cung, trong lòng ông nảy lên, đột nhiên hiểu hết tất cả.

Thấy Sử Viện Chính không giãn chân mày, Trịnh Chước hoảng hốt, vội vàng hỏi: “Sử Viện Chính, Huyền nhi có vấn đề gì vậy?”

Sử Viện Chính im lặng một lúc, rồi mới chậm rãi nói: “Hồi Hoàng hậu nương nương, tiểu hoàng tử vốn sinh thiếu, ngoại trừ uống thuốc từ từ điều trị. Nếu điều trị không khỏi, thần cũng chẳng còn cách nào khác.”

Trịnh Chước tái mét, liên tục hỏi: “Sử Viện Chính, ý ông là gì hả? Nếu điều trị không khỏi, vậy thì... vậy thì Huyền Nhi sẽ ra sao?”

Nét mặt Sử Viện Chính sợ hãi, nói: “Nếu quả thật như vậy, liền xin nương nương nghe theo mệnh trời!”

Trịnh Chước nghe xong, ngây ngốc, sau đó cả người như bị rút hết sức lực, ngồi xụi lơ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Trả con

Hoàng thị nghe Sử Viện Chính nói, thần thờ, nước mắt tự dung chảy ra. Sau khi Lý Huyền được sinh ra, bà vẫn luôn kề cạnh bên thằng bé, ngoại trừ một phần trách nhiệm làm nhũ mẫu, bà cũng có tình cảm với đứa nhỏ. Y thuật của Sử Viện Chính, trong Thái Y viện chính là nhân tài kiệt xuất, ông ấy nói như vậy, có thể thấy được tình hình Lý Huyền đang cực kỳ nguy cấp.

Nghe đến đây, bà ôm thật chặt Lý Huyền, nóng ruột, khóc lóc khẩn cầu Sứ Viện Chính: “Đại nhân, vậy phải làm sao ạ? Có thuốc gì chữa khỏi bệnh cho tiểu hoàng tử không ạ?”

Sứ Viện Chính ngừng trong giây lát, rồi hỏi Hoàng thị: “Vương thái y kê cho tiểu hoàng tử thuốc gì?”

Hoàng thị lắc đầu, nói: “Nô tỳ không rành về thuốc thang, không biết là thuốc gì.” Đột nhiên bà như nhớ ra gì đó, nói tiếp, “À, còn dư nửa bát ở trên bàn kia, nô tỳ chưa kịp dứt cho tiểu hoàng tử hết.”

Hoàng thị vội gọi cung nữ bưng chén thuốc tới, đưa cho Sứ Viện Chính, sau đó nói: “Chính là thuốc này, đại nhân xem qua thử ạ.”

“Đúng, Sứ Viện Chính, người kiểm tra cho kỹ vào.” Trịnh Chúc cũng nói, “Huyền nhi luôn uống thuốc do Vương thái y kê, nhưng không khá lên được, liệu rằng được này có trị đúng bệnh không?”

Sứ Viện Chính bưng chén thuốc, cẩn thận hít ngửi, liền phát hiện trong được này có thứ kì lạ. Nhớ tới những lời Lý Cảnh nói với mình, Vương Vị lại dám kê đơn cho Lý Huyền, khẳng định đã được Hoàng đế cho phép. Vì thế, ông không thay đổi sắc mặt, ngẩng mặt, nói với Trịnh Chúc: “Nương nương, Vương thái y kê được này đã là phương thuốc điều trị tốt nhất cho tiểu hoàng tử rồi, kính xin tiểu hoàng tử tiếp tục dùng theo phương Vương thái y kê.”

“Nhưng Huyền nhi uống đã được thời gian dài mà đến chút tác dụng cũng không có.” Trịnh Chúc sốt ruột nói, “Vẫn phải uống tiếp thuốc này ư?”

“Hoàng hậu nương nương, trước thần cũng đã nói, tiểu hoàng tử vốn sinh ra đã yếu ớt, chi có thể dựa vào điều trị, không có cách thức khác.” Ngừng một lát, Sứ Viện Chính tiếp tục giải thích, “May mà Vương thái y dùng được điều trị cho tiểu hoàng tử, bằng không, tình hình tiểu hoàng tử e còn tệ hơn bây giờ nhiều.”

“Cái gì?” Nghe Sứ Viện Chính nói, Trịnh Chúc khiếp sợ ra mặt.

Nếu như không có thuốc điều trị mà Vương Vị cho, tình hình Lý Huyền sẽ càng nguy?

Nếu quả thật như vậy, vậy vấn đề này, có thể lớn lắm! Nếu Lý Huyền xảy ra chuyện gì trong tay mình, Lý Cảnh nhất định ăn tươi nuốt sống mình. Trịnh Chúc nghĩ tới những điều này, một con lạnh lẽo ủa dâng trong lòng.

“Thế rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hoàng thị vừa nghe lời này, trong lòng càng thêm đau xót, nói không suy nghĩ, “Tiểu hoàng tử ở Trọng Hoa cung vẫn luôn khỏe mạnh mà, sao vừa đến Khôn Dương cung...” Nói tới đây, bà mới ý thức được mình nói sai, vội vã ngậm miệng, nín khóc, lo sợ bất an liếc nhìn Trịnh Chúc.

Nghe Hoàng thị nói, sắc mặt Trịnh Chúc bỗng trở nên xanh mét.

Lý Huyền vốn đang khỏe mạnh ở Trọng Hoa cung, đến Khôn Dương cung rồi, thân thể ngày một đi xuống. Dù sao bản thân không phải mẹ ruột của Lý Huyền, giờ đến Hoàng thị đều cho rằng Lý Huyền tới Khôn Dương cung mới ốm yếu, nếu thằng bé thật sự xảy ra chuyện không hay, người khác sẽ nghĩ gì? Liệu rằng có cho là mình có ý hạ độc thủ nó?

Lời nói khi Lý Cảnh rời đi ngày ấy lại vang vọng bên tai nàng ta.

Nếu như Lý Huyền thật sự có chuyện, không chỉ mình bị phế, với lại ngay cả gia tộc Trịnh thị cũng không thể may mắn thoát khỏi. Nghĩ đến đây, Trịnh Chúc không khỏi rung mình.

Nhìn sắc mặt Trịnh Chúc, Sứ Viện Chính biết mục đích hy vọng của Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên đã đạt gần được.

Ông đứng lên, khom người hành lễ, nói với Trịnh Chúc: “Hoàng hậu nương nương, nếu như không có phân phó gì khác, thần xin được cáo lui trước!”

Trịnh Chúc nghe vậy, lúc này mới hồi hồn, ngây ngốc gật đầu với Sứ Viện Chính, nói: “Được, ông đi xuống trước đi!”

“Dạ.” Sứ Viện Chính bèn lui xuống.

“Hoàng hậu nương nương, nếu tiểu hoàng tử vẫn không khá lên được, vậy phải làm sao ạ?” Hoàng thị thấy Sứ Viện Chính đến chuyện này, căn bản không có tác dụng gì cả, trong lòng càng thêm sốt ruột, “Tiểu hoàng tử làm sao, nô tỳ cũng chỉ có nước theo thẳng bé mất.” Nói xong bà khóc bù lu bù loa.

Trịnh Chước nghe Lý Huyền gào khóc, trong lòng đã nóng lắm rồi. Giờ đến bà Hoàng thị này khóc, nàng càng thêm tâm phiền ý loạn.

Nàng vươn tay, xoa xoa huyết Thái Dương phát đau của mình, nói: “Vân nương, người đưa tiểu hoàng tử ra ngoài đi đi.”

“Dạ.” Hoàng thị lau lệ, rồi ôm Lý Huyền khóc ngặt nghẽo ra điện.

Cuối cùng trong điện cũng yên tĩnh hơn hẳn, nhưng Trịnh Chước vẫn đỡ lấy trán, cảm giác đầu óc choáng váng, trong đầu trống rỗng.

Lúc này, thị nữ tùy thân của Trịnh Chước - Vân Trụy thấy nàng có vẻ không khỏe, vội tiến lên trước, hỏi han nàng: “Nương nương, có chỗ nào khó chịu ạ? Có cần nô tỳ gọi Sứ Viện Chính quay lại kiểm tra cho nương nương không?”

Trịnh Chước lắc đầu, nói: “Không cần! Ta mắc tâm bệnh, gọi ông ta quay lại cũng vô dụng.”

“Nương nương, Sứ Viện Chính đã nói vậy rồi, bước tiếp theo nương nương nên làm gì đây?” Vân Trụy cũng thực lo lắng trong lòng.

Vân Trụy xuất thân là gia nô Trịnh gia, cha mẹ anh em đều ở Trịnh gia. Nếu Trịnh gia có chuyện, tỏ roi xuống đất, nói vậy người nhà của mình cũng sẽ không toàn thân mà trở ra.

“Ta cũng không biết.” Trịnh Chước vô lực lắc đầu, bắt đầu dĩ nói, “Lúc trước chỉ nghĩ mang đứa nhỏ này về bên cạnh, cho mình có cái dựa vào, không nghĩ tới lại mang về một phiền phức lớn. Sớm biết vậy, lúc trước đã chẳng tranh giành đứa bé với Tề Ngọc Yên. Đứa nhỏ dù sống hay chết trong tay ả ta, Hoàng thượng chẳng trách móc được gì ta.”

Nghe Trịnh Chước nói vậy, Vân Trụy giật mình. Đúng rồi, nếu Lý Huyền ở trong tay Tề Ngọc Yên, cho dù có chuyện gì, Lý Cảnh cũng không thể đổ vấy cho Trịnh Chước được, nghĩa là sẽ không liên lụy tới Trịnh gia.

Nghĩ đến đây, Vân Trụy cẩn thận nói với Trịnh Chước: “Nương nương, nếu không, chúng ta đưa trả tiểu hoàng tử lại cho Tề quý phi đi?”

“Cái gì?” Trịnh Chước kinh sợ trước tiên, sau đó giật tái mặt, “Trả lại cho Tề Ngọc Yên? Khi trước ta phí công phí sức mới giành được Huyền nhi, hiện tại lại chủ động dâng trả ả, đây không phải bảo ta tự vả vào mặt mình à?”

“Nương nương, bây giờ tiểu hoàng tử đang trong tình trạng như này, tình thế nguy nan! Nếu thẳng bé xảy ra chuyện tại Khôn Dương cung, tất nhiên Hoàng thượng sẽ trách tội nương nương. Dựa vào sự sủng ái của người với Tề quý phi, nói không chừng vì đó mà tìm có phé nương nương, nâng đỡ Tề quý phi thượng vị. Nếu nương nương đánh mất vị thế, cả nhà Trịnh thị cũng sẽ gặp nguy theo.” Vân Trụy phân tích tỉ mỉ cái lợi cái hại cho Trịnh Chước, “Còn không bằng bây giờ đưa trả Tề quý phi, dù có chuyện gì, tóm lại Hoàng thượng sẽ không trách nương nương, ít ra nương nương vẫn ngồi vững trên ngôi vị Hoàng hậu này. Cái gọi là giữ được núi xanh, không sợ không có củi đốt, chúng ta còn có thể bàn bạc kỹ hơn.”

“Nhưng phải giải thích thế nào cho Thái hậu?” Trịnh Chước cảm thấy Vân Trụy nói cũng có lý, nhưng nàng vẫn còn chút lẩn tránh, “Lúc trước ta dựa hết vào Thái hậu mới giành được Huyền nhi. Bây giờ cứ vậy mà trả Huyền nhi lại cho Tề Ngọc Yên, vậy không phải uổng phí khổ tâm của Thái hậu ư?”

Vân Trụy bàn tiếp: “Nương nương, hay là, chúng ta không trả hẳn tiểu hoàng tử cho Tề Ngọc Yên. Chúng ta cứ nói tiểu hoàng tử nhớ mẹ ruột, khóc suốt ngày đêm. Hoàng hậu nương nương nhìn đau lòng, thương tiểu hoàng tử sinh non thân thể yếu ớt, đem tiểu hoàng tử từ chăm dưỡng tại chỗ của Tề Ngọc Yên trước, chờ tiểu hoàng tử năm-sáu tuổi, lạc căn*, xương cốt cũng cứng cáp, chúng ta sẽ đón thẳng bé về.”

(Lạc căn: sự hình thành của các cơ quan mắt, mũi, tai, miệng và cơ thể.)

“Như vậy, à Tề Ngọc Yên sẽ đáp ứng sao?” Trịnh Chúc vẫn chưa ra quyết định.

“Tiểu hoàng tử do nàng ta sinh ra, nàng ta có thể không đồng ý sao?” Vân Trụy không cho là đúng nói.

Nghe vậy, Trịnh Chúc gật đầu. Ngày ấy Tề Ngọc Yên vì muốn đòi lại Huyền Nhi, dập đầu cầu xin mình, nàng tin tưởng, Tề Ngọc Yên tuyệt đối sẽ không phản đối.

Dựa theo lời Vân Trụy, trước hết cho Huyền Nhi nuôi dưỡng ở chỗ Tề Ngọc Yên. Ít nhất có thể tránh khỏi chuyện Lý Huyền gặp chuyện không may trong tay mình để rồi bị Lý Cảnh bắt lỗi. Nếu như Lý Huyền bình an lớn lên, thân thể chuyển biến tốt, mình sẽ đưa thẳng bé trở về, lại giống như lúc trước, mình có được một hoàng tử kế thừa. Sau này nếu Lý Huyền thành thái tử, mình còn có thể làm Hoàng thái hậu.

Nghĩ đến đây, Trịnh Chúc nặng nề gật đầu, nói: “Như vậy cũng được.”

Thấy Trịnh Chúc đã lên tiếng, Vân Trụy thở một hơi dài, luôn miệng nói: “Hoàng hậu nương nương anh minh!”

Sau khi Trịnh Chúc nghĩ thông, sợ đêm dài lắm mộng, bấy giờ gọi Hoàng thị ôm Lý Huyền tới Trọng Hoa cung.

Tề Ngọc Yên vốn tưởng Trịnh Chúc còn phải rồi rấm vài ngày mới đến, không ngờ Trịnh Chúc lại gấp gấp đến thế, nhanh vậy đã tới Trọng Hoa cung rồi.

Tuy rằng nàng đã đoán trước được ý đồ đến của Trịnh Chúc, nhưng nàng nén lại niềm kích động trong lòng, làm bộ như chẳng biết việc gì, bình tĩnh đi lên trước, hành lễ với Trịnh Chúc: “Thần thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương.”

“Tề quý phi mau mau miễn lễ.” Trịnh Chúc cứng ngắc mặt mày mỉm cười.

Nghe tiếng Lý Huyền khóc nháo, Tề Ngọc Yên nhìn không nổi nỗi đau trong lòng. Nàng đứng lên, ngó đầu nhìn Lý Huyền trong ngực Hoàng thị, hỏi: “Hoàng hậu nương nương, Huyền nhi làm sao vậy ạ? Hà có gì cứ khóc mãi không ngừng? Thân thể không khỏe ạ?”

Trịnh Chúc liếc nhìn Tề Ngọc Yên, sau đó thờ dài một hơi, nói: “Tề quý phi à, từ lúc Huyền nhi đến Khôn Dương cung, mấy tháng nay đều như vậy hết. Không biết có phải thẳng bé nhớ mẹ ruột là người không, ngày ngày khóc, cũng chẳng chịu ăn một miếng, thật khiến người ta lo lắng mà!”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên biến sắc, lâm bẫm nói: “Huyền nhi ốm yếu vậy ư? Vậy... vậy phải làm sao giờ ạ?”

“Ài!” Trịnh Chúc thờ dài một hơi, nói, “Bản cung đã suy đi tính lại nhiều ngày, dù sao người cũng là mẹ ruột của Huyền nhi. Bây giờ thẳng bé vẫn còn non yếu, tình trạng lại như kia, tạm thời nuôi ở cạnh người vẫn tốt hơn.”

Tề Ngọc Yên ngây ngốc, tựa hồ không dám tin: “Ý Hoàng hậu nương nương là muốn trả Huyền nhi lại cho thần thiếp?”

“Cũng không hẳn là trả lại cho người.” Trịnh Chúc gượng gạo cười, “Huyền nhi đã dưỡng dưới gối bản cung, đương nhiên vẫn là nhi tử của bản cung. Ý bản cung là, chỉ tạm thời để người nuôi giúp bản cung thôi, đợi Huyền nhi lên sáu tuổi, thân thể khỏe mạnh, bản cung lại nhận thẳng bé về bên người.”

Nghe Trịnh Chúc nói như vậy, Tề Ngọc Yên giật mình, sau đó cúi đầu không lên tiếng.

Trịnh Chúc thấy Tề Ngọc Yên nghe được trả nhi tử lại, lại không vui mừng như mình tưởng tượng, trong lòng có hơi kinh ngạc, vội hỏi: “Tề quý phi, đối với an bài này của bản cung, ý của người ra sao?”

Tề Ngọc yên ngẩng đầu, nhìn Trịnh Chúc, trong mắt lấp lánh ngấn lệ: “Hoài hoàng hậu nương nương, Huyền Nhi do thần thiếp sinh ra, thần thiếp yêu thương con vô ngần. Nhưng Thái hậu lên tiếng, sau khi báo thần thiếp giao Huyền Nhi cho Hoài hoàng hậu nương nương, thần thiếp dần dần cũng nhận mệnh thôi.”

Nói tới đây, có giọt lệ trượt xuống từ trong mắt Tề Ngọc Yên. Nàng giờ tay lau nước mắt, rồi nói tiếp: “Huyền Nhi vừa rồi đi thì thần thiếp cảm giác thật sự sống không bằng chết, may mắn có Hoàng thượng yêu thương, luôn bầu bạn an ủi bên cạnh thần thiếp, còn bằng lòng để thần thiếp có thể mang thai một đứa bé khác. Mấy tháng nay thần thiếp đang điều trị thân mình, mong muốn sớm ngày lại có thai long duệ. Nhưng giờ Hoài hoàng hậu nương nương lại trả Huyền Nhi về, vậy chuyện thần thiếp mang thai tiếp, sợ phải lùi lại...”

Nghe Tề Ngọc Yên kể về chuyện ân ái với Lý Cảnh, còn kể nàng và Lý Cảnh định sinh thêm đứa nữa, Trịnh Chúc nổi lên lòng ghen. Lại cảm thấy ý của Tề Ngọc Yên, tựa hồ không muốn Lý Huyền trở về ảnh hưởng tới việc nàng mang thai lại.

Nghĩ đến đây, Trịnh Chúc cảm thấy khó chịu vô cùng, lúc này lạnh mặt hỏi: “Ý Tề quý phi là, không muốn Huyền Nhi về?”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên ngưng một lúc, sau đó mới hỏi đáp: “Thần thiếp, cũng không phải không muốn Huyền Nhi trở về. Chỉ là thần thiếp vừa từ bỏ Huyền Nhi, tính nhận một hài tử mới. Nhưng giờ nếu Huyền Nhi trở về bên cạnh thần thiếp, thần thiếp đương nhiên phải bỏ tâm chăm sóc thằng bé, tất sẽ không gấp gáp muốn đứa con khác.”

Nói tới đây, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu nhìn Trịnh Chúc, tiếp tục nói: “Nếu như quá một hai tháng, tình hình Huyền Nhi chuyển tốt, Hoài hoàng hậu nương nương lại muốn mang Huyền Nhi trở về... Đến khi đó, Huyền Nhi không ở bên người, thần thiếp lại không có người con nào khác để gửi gắm tình cảm này, thần thiếp, thần thiếp không muốn trải qua tháng ngày sống không bằng chết đó nữa!” Nói xong Tề Ngọc Yên liền nước nứa.

Nghe vậy, Trịnh Chúc càng thêm phần hận trong lòng.

Tề Ngọc Yên kia đã có một đứa con trai, bây giờ còn muốn sinh nữa. Nếu như nàng ta sinh ra thêm một hoàng tử, vậy địa vị trong cung của nàng, càng không thể lay chuyển. Minh đã không được sủng không có con, địa vị càng thêm nguy hiểm vô vàn.

Cho nên, nhất định không thể để cho nàng ta toại nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Vui thú gia đình

uối, sau đó bản cung mới đón thằng bé về, sẽ không mang nó đi trước thời hạn đâu. Còn nữa, người cũng đừng vội sinh đứa khác, tuy Huyền Nhi là dưới danh nghĩa của ta, nhưng dù thế nào thì nó cũng là đứa con người rút ruột sinh ra. Giờ thân thể nó như kia, người cứ chăm sóc nó đã, để sức khỏe nó tốt mới được. Về chuyện khai chi tán diệp của Hoàng thượng ấy... không cần thiết phải gấp gáp làm gì, đợi Huyền Nhi khỏe rồi tính tiếp.”

Nghe Trịnh Chúc nói vậy, Tề Ngọc Yên ngây ra mất một lúc, sau đó mới ngập ngừng nói: “Nếu ý của Hoài hoàng hậu là vậy, thì... thần thiếp chỉ là có nguyện vọng hơi vô lý nhưng mong Hoàng hậu nương nương đồng ý.”

“Bản cung đã nói sẽ không đòi Huyền Nhi trước kì hạn, người còn muốn nói cái gì nữa?” Trịnh Chúc giờ đây như thể hết chịu nổi.

Tề Ngọc Yên ngừng trong giây lát rồi nói tiếp: “Thần thiếp cả gan, muốn mời Hoàng hậu nương nương cùng thần thiếp tới trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng, nói rõ ràng. Để Thái hậu và Hoàng thượng làm chứng, trước khi Huyền Nhi sáu tuổi, Hoàng hậu nương nương sẽ cho con sống cùng với thần thiếp, sẽ không tách con khỏi thần thiếp.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trịnh Chúc sững sờ trước tiên, sau đó bùng tình, bỗng chốc nổi giận: “Còn phải tìm nhân chứng? Tề Ngọc Yên, chẳng lẽ lời của bản cung không được tính ư?”

Thấy Trịnh Chúc tức giận, Tề Ngọc Yên nhanh chóng quỳ xuống, thỉnh tội nói: “Thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội! Thần thiếp không giống như Hoàng hậu nương nương, xuất thân từ họ lớn trong kinh thành, tầm nhìn cao xa. Thần thiếp lớn lên ở Mi Dương, chính là loại con gái họ nhỏ chưa trải qua sự đời, gan nhỏ sợ phiền, luôn sợ hãi đối với những việc không chắc chắn. Kính xin Hoàng hậu nương nương đại nhân đại lượng, thành toàn cho thần thiếp!”

“Người!” Trịnh Chúc tức giận tới nỗi đứng bật dậy, chỉ vào Tề Ngọc Yên quát: “Tề Ngọc Yên, người đừng có quá đáng!”

“Thỉnh Hoàng hậu nương nương cảm thông cho thần thiếp.” Tề Ngọc Yên lau nước mắt.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của Tề Ngọc Yên, nghĩ tới mình dù sao vẫn cần nàng ta nuôi nấng Lý Huyền thay mình, cũng không muốn mối quan hệ với nàng ta trở nên căng thẳng, Trịnh Chúc cố nuốt lửa giận đã tới bên miệng xuống, nói: “Được, nếu Tề quý phi không yên lòng, bản cung sẽ theo người đi một chuyến. Chẳng qua, Hoàng thượng thì không cần đi, bản cung cùng người đến nói rõ chuyện này trước mặt Thái hậu là được.”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương!” Tề Ngọc Yên nhanh chóng dập đầu tạ ơn.

Rất nhanh, hai người liền ngồi trên cung liễn tới Nhân Thọ cung, báo cáo cho Tiều Thái hậu.

Tiêu Thái hậu lúc đầu nghe chuyện này, cảm thấy có chút giật mình, sợ Tề Ngọc Yên cậy Lý Cảnh che chở tới bức Trịnh Chúc theo sự xếp đặt, nên gọi Trịnh Chúc vào hậu điện, cẩn thận hỏi han.

Trịnh Chúc đương nhiên không dám nói thẳng ra suy nghĩ thật trong lòng mình cho Tiều Thái hậu, chỉ nói Lý Huyền từ lúc tới Khôn Dương cung, ngày đêm khóc lóc, không chịu bú sữa, có thể rời khỏi mẹ ruột mà không khỏe. Nàng sợ tiếp tục như vậy, Lý Huyền sẽ bệnh mất, đành phải tạm thời đưa Lý Huyền về Trọng Hoa cung, để Tề Ngọc Yên nuôi dưỡng đến năm sáu tuổi rồi nàng lại đem đứa bé về Khôn Dương cung nuôi tiếp.

Nghe Trịnh Chúc nói vậy, Tiêu thái hậu có hơi nghi ngờ: “Huyền Nhi bé tí thế kia thì biết cái gì chứ? Có nhũ mẫu là được rồi còn gì? Lúc trước ai gia chăm Hoàng thượng, nó theo nhũ mẫu rất ngoan, chưa từng khóc nháo!”

“Nhưng nhĩ thần nghe nói Huyền Nhi ở Trọng Hoa cung đều do Tề Ngọc Yên tự mình cho bú. Không biết có phải vì lý do này mà Huyền Nhi không muốn rời xa nàng ta.” Trịnh Chúc hỏi đáp.

Nghe Trịnh Chúc nói mà Tiêu Thái hậu cũng không khỏi băn khoăn. Dù gì hỏi đó bà cũng không tự mình cho Lý Cảnh bú, mà nhũ mẫu Lý Cảnh luôn theo bên nó, không xảy ra chuyện rời xa như này.

Bất quá, đối với chuyện đứa bé vì nhớ mẹ ruột mà khóc nháo, Tiêu thái hậu vẫn cảm thấy có chút khó tin, lại hỏi: “Huyền Nhi nhỏ như vậy, có thể hiểu chuyện thế ư?”

“Hầy, mẫu hậu này! Người đừng thấy Huyền Nhi còn bé, nhưng thông minh lắm đó! Thằng bé cái gì cũng biết hết!” Trịnh Chúc nói.

Mặc dù Lý Huyền do Tề Ngọc Yên sinh ra, nhưng dẫu sao cũng là cháu trai ruột của Tiêu thái hậu, có người khen cháu trai mình thông minh, bà cũng xuôi tai, liền không nghi ngờ nữa, gật đầu.

Nhưng nghĩ tới vất vả lắm mới giành được đứa bé, nay lại phải giao lại cho Tề Ngọc Yên, Tiêu thái hậu có chút lo lắng cho Trịnh Chúc, thở dài nói: “À Chúc, con để Tề Ngọc Yên nuôi nấng Huyền nhi, cứ thế, mẫu hậu sợ sau này Huyền Nhi không thân thiết gì với con đâu!”

Nghe Tiêu Thái hậu nói vậy, Trịnh Chúc cũng dao động trong lòng, nhưng hiện tại trừ bỏ giao lại Lý Huyền cho Tề Ngọc Yên, nàng cũng chẳng còn cách nào khác. đành cười gượng nói: “Nhĩ thần biết mẫu hậu đau lòng cho nhĩ thần, mẫu hậu cũng đừng quá lo lắng, nhĩ thần sẽ thường xuyên đi thăm Huyền Nhi, dẫn thằng bé đi chơi. Nhĩ thần tin tưởng, lòng người là xương thịt, chỉ cần nhĩ thần thật lòng đối xử tốt với Huyền Nhi, thằng bé chắc chắn nhận người mẹ này.” Nói tới đây, Trịnh Chúc còn lau lệ.

“Ài!” Tiêu thái hậu thở dài một tiếng, nói: “Chính con có thể nghĩ thông suốt, mẫu hậu cũng không can thiệp vào chuyện của các con, tự con có chủ ý là được!”

“Đa tạ mẫu hậu.” Trịnh Chúc nhanh chóng hành lễ, rồi đỡ Tiêu Thái hậu ra khỏi hậu điện.

Tề Ngọc Yên thấp thòm chờ tại tiền điện, mãi mới trông thấy Tiêu Thái hậu và Trịnh Chúc đi ra, vội nghênh đón hành lễ.

Tiêu Thái hậu cho nàng miễn lễ, sau đó nói: “Tề quý phi, ý Hoàng hậu là ý của ai gia. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, Huyền Nhi trước sau là con của Hoàng hậu, ngươi chỉ là thay thế nuôi nấng, ngươi hiểu không?”

Tề Ngọc Yên nhanh chóng hồi đáp: “Thần thiếp hiểu ạ.”

“Đội Huyền Nhi tròn sáu tuổi, Hoàng hậu muốn lấy lại Huyền Nhi, ngươi cũng không được ngăn cản Huyền Nhi rời đi!” Tiêu Thái hậu còn nói thêm.

“Dạ, thần thiếp ghi nhớ ạ.” Tề Ngọc Yên đáp liên hồi, “Đến lúc đó nếu Hoàng hậu nương nương muốn mang Huyền Nhi về, thần thiếp tất không cản trở.”

“Một khi đã vậy, ai gia chuẩn cho ngươi nuôi dưỡng Huyền Nhi đến sáu tuổi.” Tiêu Thái hậu nói.

“Dạ.” Tề Ngọc Yên đáp, “Thần thiếp nhất định sẽ cố gắng hết sức chăm sóc Huyền Nhi.”

“Tốt lắm, ai gia cùng Hoàng hậu còn có chuyện cần nói, ngươi xuống trước đi!” Tiêu thái hậu phát tay.

“Thần thiếp tuân mệnh!” Tề Ngọc Yên kìm nén vui mừng trong lòng, hành lễ với Tiêu Thái hậu và Trịnh Chúc, lúc này mới từ lui từ trong điện ra.

Lúc ra ngoài cửa, nàng cố ý thả chậm bước đi, không muốn mọi người phát hiện mình quá sung sướng mà nghi ngờ.

Nàng thông thả ra cửa, chậm chậm lên nghi lễ, rồi mới trở về Trọng Hoa cung.

Vừa tiến vào cửa cung, nàng không còn kiềm chế được kích động trong lòng, chạy nhanh tới hậu điện để gặp Huyền Nhi.

Vào cửa điện thì thấy Trúc Vân đã xua nhũ mẫu Hoàng thị ra, gọi Vương Vị cho Huyền Nhi uống thuốc giải. Cô vội lên chào đón.

Bởi vì sợ Hoàng hậu tìm ra được manh mối gì đó, Vương Vị không dám giải hết được tính ngay lập tức, chỉ chia thành mấy lần giải.

Sau khi dùng thuốc giải, mặc dù Huyền Nhi đã chịu bú sữa hơn dạo trước, nhưng thân mình vẫn còn chút không thoải mái, thỉnh thoảng lại khóc gào.

Tề Ngọc Yên nhìn Huyền Nhi khóc mà xót xa, vội đón Huyền Nhi từ tay Trúc Vân, ôm chặt vào ngực. Dỗ hồi lâu, Huyền Nhi cuối cùng cũng nín, ngủ thật say.

Nàng đặt Huyền Nhi lên giường, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, trong lòng xúc động không thôi.

Nàng dấn bên má lên trán bé con, thầm nghĩ trong lòng: Huyền Nhi, cuối cùng con đã trở về rồi, cuối cùng đã trở lại với mẫu thân. Huyền Nhi, mẫu thân hứa với con, từ nay về sau, sẽ không để con rời khỏi mẫu thân nữa. Bây giờ không! Sáu năm sau, sẽ càng không! Không ai có thể cướp con khỏi mẫu thân!

Nghĩ đến đây, nàng nghiêng chặt hàm răng. Trịnh Chúc, sáu năm sau, xem ngươi còn đủ sức để cướp con từ ta không!

Lý Cảnh xử lý xong công chuyện, liền tới Trọng Hoa cung. Hắn đã biết Huyền Nhi trở về với Tề Ngọc Yên từ trước, tâm trạng cũng hết sức kích động, vào cửa cung, chẳng chờ đợi gì tới thẳng Thiên điện nơi Huyền Nhi ở.

Vừa vào cửa liễn trông thấy nhi tử đang thiêu thiêu ngủ trên giường, vẻ mặt yên bình. Còn Tề Ngọc Yên ngồi cạnh bên thẳng bé, bên môi mang nụ cười, nhìn thẳng bé không chớp mắt, quạt tròn trong tay nhẹ nhàng quạt mát cho đứa nhỏ.

Tuy rằng vẫn là mùa xuân, thời tiết chưa nóng hẳn, nhưng trẻ con hay đổ mồ hôi, nhất là lúc mới ngủ, mồ hôi nhiều vô cùng. Tề Ngọc Yên sợ con nóng, luôn trông coi bên nó, phe phẩy quạt.

Hắn trông thấy hình ảnh này, khẽ bước chân qua.

Tề Ngọc Yên nghe thấy động tĩnh, xoay đầu lại lướt qua hắn, ngón trỏ đặt lên môi, khẽ “suyt”. Sau đó đặt quạt tròn xuống, định đứng dậy hành lễ.

Lý Cảnh vội đi tới, ấn nàng xuống, thấp giọng nói: “Ngọc Yên, đừng đa lễ thế.”

Tề Ngọc Yên gạt mình, dịu dàng cười với hắn, chẳng nhiều lời thêm, nhặt lấy quạt tròn tiếp tục quạt cho con.

“Ngọc Yên, để cung nữ quạt cho Huyền Nhi đi.” Hắn choàng tay lên vai nàng, nói, “Nàng đừng vất vả quá.”

Nàng ngẩng đầu lên, cười nói với hắn: “Thần thiếp không mệt.”

“Nàng là quý phi, không phải cung nữ, làm mấy việc nặng nhọc này làm gì? Cho người tới làm thay đi!” Quạt lâu thế rồi, tay nhất định sẽ vừa đau vừa mỏi, sao có thể không mệt?

“Nhưng thần thiếp là mẫu thân của Huyền Nhi!” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cười nhẹ nói, “Ai cũng không thể thay thế được.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh sững sốt, môi hơi mở, nhưng không thốt ra được lời nào.

Hắn quay đầu, nhìn Huyền Nhi nằm trên giường. Chỉ thấy mắt bé nhắm chặt, lông mi dài che con mắt, theo nhịp thở mà rung rinh như cánh quạt nhỏ.

Nhìn bé con nhỏ xíu, một cảm giác diệu kỳ nảy nòi trong lòng hắn. Đứa bé này, là con của hắn và Ngọc Yên, là mối liên hệ mật thiết giữa hắn và nàng.

Hắn ngồi cạnh Tề Ngọc Yên, tay nhẹ nhàng ôm chặt eo nàng, sau đó đoạt lấy quạt khỏi tay nàng, tự mình quạt cho Lý Huyền.

Thấy thế, Tề Ngọc Yên ngăn ra, khẽ giọng thốt lên: “Hoàng thượng...”

“Ta là phụ thân của con, chuyện này không ai thay thế được.” Hắn không nhìn nàng, chăm chăm quạt cho Huyền nhi.

Nghe vậy, nàng ngẩn ngơ, sau đó quay mặt nhìn đứa bé, cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ là, ý cười tại khóe miệng kia, dường như không thể nào giấu nổi, bứt nở ra trên môi.

Giờ phút này, nàng thật sự cảm thấy hai người giống như một đôi phu thê bình thường, ở bên cạnh đứa con thương yêu nhất, quạt mát cho con, ngắm con ngủ, hưởng thụ niềm vui thú gia đình.

Nhũ mẫu của Lý Huyền, Hoàng thị phát hiện, từ lúc Lý Huyền trở về Trọng Hoa cung, thân thể tiểu chủ tử này ngày một chuyển biến tốt đẹp hơn, chưa tới nửa tháng, Lý Huyền đã ăn ngon ngủ kỹ, không còn ngày đêm khóc gào nữa.

Thấy vậy, trong lòng bà không khỏi thầm thấy kỳ lạ: Lý Huyền còn bé vậy, thế mà đã hiểu chuyện rồi. Chẳng bé biết đã được trở về với mẹ, có thể gối đầu ngủ ngon, mới không khóc làm khó ư?

Bất quá, dù như thế nào, Hoàng thị vẫn vui vẻ trong lòng. Bây giờ thân thể Lý Huyền khỏe mạnh, làm nhũ mẫu của thằng bé, sẽ không cần lo lắng thằng bé xảy ra chuyện gì không hay, mình sẽ bị Hoàng đế trách tội.

Vì thế, Hoàng thị càng chăm sóc Lý Huyền kỹ càng hơn.

Trong lúc mọi người chuyên tâm chăm sóc, Lý Huyền ngày một lớn dần.

Đến cuối hè, cũng là lúc Lý Huyền tròn một tuổi.

Lý Cảnh cũng làm một cái lễ trao chu* cho đứa con trai độc đinh của mình là Lý Huyền, còn mang cả đồ tì của mình đến. Lý Huyền cũng chẳng vừa, tay nắm tay mười, một tay bắt bút lông, một tay chộp lấy chính đồ tì.

(Trao chu chọn đồ vật đoán tương lai.)

Lúc Tề Ngọc Yên thấy con tóm lấy đồ tì, ai cũng sửng sốt. Kiếp trước Lý Cảnh không mang đồ tì tới cho Lý Huyền trao chu. Nhưng hiện tại, Lý Huyền lại bắt được đồ tì. Thế nghĩa là thằng bé muốn làm Hoàng đế ư?

Mặc dù là cha con, việc này cũng nên kiêng kị chứ?

Kể vị ở Đại Hiên, luôn là cha chết con nói.

Cho nên, Lý Cảnh nay cũng mới hơn hai mươi, Lý Huyền đã muốn là Hoàng đế, là rửa phụ thân chết sớm, hay muốn phụ thân mau mau thoái vị?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên thấp thòm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hẹn ước

Người xung quanh trông thấy Lý Huyền bắt lấy đồ tì, cũng sửng sốt, đám đông ồn ào bắt chợt trở nên im phăng phắc.

Từ trước tới nay thời điểm các hoàng tử trao chu, không ai dám lấy đồ tì làm vật bắt, dĩ nhiên cũng không có chuyện hoàng tử trao chu trúng đồ tì. Mọi người thấy tình hình như vậy, cũng không biết Hoàng đế vui mừng hay tức giận, chẳng biết nên chúc hay không, dứt khoát im lặng.

Đúng lúc này, chỉ thấy Lý Cảnh cười to vài tiếng, sau đó ôm lấy Lý Huyền từ trong ngực Tề Ngọc Yên, nói: “Con ta có chí đấy! Phụ hoàng nhất định giúp Huyền Nhi thành nghiệp lớn!”

Lý Huyền vẫn chưa hiểu biết nhiều thứ, thấy phụ thân cười ha hả, thì cũng nhe răng cười khanh khách, hai tay nắm chặt bút lông cùng đồ tì.

Mọi người thấy Lý Cảnh có vẻ vui, cũng nhao nhao phụ họa theo, khen Lý Huyền thông minh lanh lợi, tài hoa, có chí khí.

Tiêu gia mấy đời thư hương. Tiêu thái hậu thấy Lý Huyền bắt bứt, cũng cực kì mừng vui, càng thêm yêu thích Lý Huyền, vội vàng cười nói: “Huyền Nhi là trưởng tử của Hoàng đế, người bình thường sao sánh bằng được.” Lời của Tiêu Thái hậu rất rõ ràng, ám chỉ bởi vì Lý Huyền được nuôi nấng dưới danh nghĩa Trịnh Chước, là đích tử, do đó là Thái tử duy nhất được chọn.

Trịnh Chước nghe vậy, tươi cười, liếc xéo nhìn Tề Ngọc Yên, nhưng không nói gì. Nếu như mình vẫn không được sủng, Lý Huyền là con trai của mình có thể lên làm Thái tử, địa vị của mình sẽ càng được củng cố thêm, như vậy không tệ.

Tề mẫu Lục thị tiến cung thăm Lý Huyền tròn tuổi, vội xuôi theo lời Tiêu Thái hậu: “Thái hậu nói rất đúng, cho dù là thiên gia hay là dân chúng, đích tử tất nhiên cao hơn rồi.”

Lục thị suy nghĩ vô cùng đơn giản. Dù cho Huyền Nhi dưới danh nghĩa của ai, mãi là cháu trai của bà. Cháu trai nhà mình có thể làm Thái tử, sau này kế thừa đế vị, đương nhiên là chuyện tốt.

Tề Ngọc Yên thấy Tiêu thái hậu và Lý Cảnh không hề để ý tới chuyện Lý Huyền bắt đề ti, bấy giờ mới thở dài nhẹ nhõm, là mình đã lo lắng nhiều rồi.

Khách khứa ai cũng vui vẻ tại lễ tròn tuổi này. Sắc trời nhá nhem tối, mọi người mới dần dần tản đi.

Trở về Trọng Hoa cung, Tề Ngọc Yên ru Huyền Nhi ngủ ở Thiên điện, rồi dặn dò Hoàng thị dăm ba câu, sau đó mới quay về chính điện.

Lý Cảnh đang ngồi đọc sách tại bàn, thấy nàng tới, vội dời ánh mắt khỏi quyển sách, cười nói với nàng: “Về rồi sao?”

“Vâng.” Tề Ngọc Yên mỉm cười đi qua, ngồi xuống cạnh hắn.

“Ta đọc sắp xong rồi.” Hắn nói.

“Hoàng thượng cứ đọc sách đi, không cần để ý thần thiếp đâu.” Nàng cười lên tiếng, cầm lấy ấm trà đang định rót trà cho hắn, không ngờ trà lại lạnh, nàng cau mày nói: “Mấy người này hầu hạ kiểu gì vậy? Trà nguội lạnh rồi mà không đổi cho Hoàng thượng!”

“Do ta muốn yên tĩnh đọc sách, bảo bọn họ không được tiến vào quấy rầy ta đó.” Hắn nói.

Nàng sùng sốt, vội vàng nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp không biết đã làm phiền Hoàng thượng.”

“Trừ nàng ra.” Hắn cười nói, “Có người đẹp bên cạnh thêm hương, đó lại là vấn đề khác.”

Tề Ngọc Yên ngậy ngốc, nổi xấu hổ toa lên hai má nàng: “Nhưng mà, hôm nay thần thiếp chẳng thể thêm hương, chỉ thêm trà cho Hoàng thượng được thôi.” Nói xong nàng đứng lên, pha cho hắn một chén trà Thanh tâm.

Tay của nàng vừa đặt chén trà lên bàn, còn chưa kịp nâng lên, đã bị hắn nắm lấy.

“Hoàng thượng.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cười duyên.

“Huyền nhi ngủ có ngoan không?” Hắn nhìn nàng hỏi.

“Ng ngoan ạ.” Nàng khẽ cười.

“Hôm nay con trao chu, rất được lòng ta đấy.” Hấn nói.

Nghĩ tới chuyện Lý Huyền bắt để tí, sự bất an nhỏ bé trong lòng Tề Ngọc Yên lại tỏa ra. Nàng lo sợ nhìn Lý Cảnh, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng không tức giận chứ ạ?”

“Tại sao ta phải tức giận?” Hấn ngạc nhiên.

“Huyền nhi không hiểu chuyện, thấy để tí khác rỗng, nhất thời hiểu kì mới tím lất.” Nàng giải thích.

“Nàng nói cái gì vậy.” Hấn cười không cho là đúng, “Nếu ta để ý việc này, đã chẳng mang để tí tới cho con bắt rồi. Nếu ta cố ý mang để tí tới, đương nhiên muốn con bắt được cái đó.”

“Nhưng... Hoàng thượng còn trẻ mà.” Nàng nói. Dù sao Đại Hiến vẫn luôn là cha chết con nối, luôn cảm thấy không được may mắn.

“Đồ ngốc.” Hấn nhún nhệ mũi nàng, “Nếu Huyền nhi giỏi giang thật sự, ta nhường chỗ sớm cho con thì sao nào? Giao quốc sự cho con, thừa dịp hai chúng mình chưa quá già, ta dẫn nàng dạo khắp non sông hùng vĩ của Đại Hiến, chẳng phải càng vui vẻ à?”

“Hoàng thượng...” Tề Ngọc Yên sợ ngây người, “Chàng, chàng có thể buông bỏ tất cả ư?”

“Có gì không được chứ?” Hấn cười nói, “Đời người ngắn ngủi, hưởng thụ vui thú trước mắt mới tốt. Huyền nhi mới một tuổi, ta đã muốn làm biếng rồi, nhưng vẫn phải làm chủ thêm 20 năm nữa. Đến lúc đó, lòng ta cũng mỏi mệt, cũng nên nghỉ ngơi. Có thể dạo chơi các danh sơn đại xuyên. Ngọc Yên, nàng có nguyện ý cùng ta không?”

“Thiếp...” Nghe Lý Cảnh nói như thế, Tề Ngọc Yên vô cùng cảm động, cầm lấy tay áo của hấn, dùng sức gật đầu, “Tất nhiên thiếp nguyện ý.”

“Sau này ra cung, chúng ta sẽ rất vất vả đấy.” Hấn dùng tay vuốt ve má nàng.

“Có Hoàng thượng ở bên, thần thiếp không ngại khổ cực.” Nàng nói.

“Tuyệt!” Hấn tươi cười hẳn sâu, “Nàng đã hứa với ta, không được nuốt lời.”

“Thần thiếp không nuốt lời!” Nàng nhìn hấn thật sâu.

“Được, Ngọc Yên! Đến lúc đó chúng ta nắm tay nhau, bầu bạn nơi góc trời.” Hấn kéo tay, ôm nàng vào lòng.

Nàng tựa vào, chôn đầu trong ngực hấn, nước mắt vô thức dâng lên.

Hai người cùng dặt tay nhau dạo chơi thế gian!

Vậy mà chàng lại hứa với nàng chuyện nàng chưa bao giờ dám nghĩ.

Thật sự có thể chứ?

Nàng vươn tay, vòng quanh hông hấn, chăm chăm buộc chặt, chẳng hề muốn buông ra.

Vào thu chưa lâu, Phan phủ truyền đến tin, báo rằng lão phu nhân Phan gia bệnh nặng, muốn gặp cháu gái Phan Dữ Quân.

Trong cuộc chiến Đông Lĩnh trấn áp Hàn Thôi lần trước, Tề Thử lập công lớn. Sau khi đại quân trở về, Lý Cảnh liền phong Tề Thử làm Vệ Tướng quân chính tứ phẩm, còn Phan Kỳ biểu hiện bình thường, chỉ được phong làm Kỳ Đô úy lục phẩm. Nghĩ tới con trai không bằng Tề Thử, con gái trong cung cũng không được sủng ái bằng Tề Ngọc Yên, Phan Báo bất mãn rất nhiều.

Lý Cảnh cũng rõ suy nghĩ trong lòng Phan Báo, suy xét Phan Báo là trọng thần triều đình, Lý Cảnh cũng muốn tìm cơ hội giải khúc mắc này cho Phan Báo. Bởi vậy, lần này Phan Báo đề xuất với Lý Cảnh, muốn Phan Dữ Quân ra cung thăm lão mẫu thân, hoàn thành tâm nguyện của lão thái thái, Lý Cảnh liền thuận nước giong thuyền đồng ý.

Kết thúc buổi triều sớm, Lý Cảnh phái người thông báo việc này cho Phan Dữ Quân.

Phan Dữ Quân được lệnh, gói ghém đơn giản rồi ra cung hồi Phan gia.

Lần này Phan lão phu nhân bệnh tình nguy kịch, chỉ sót lại một hơi, sau khi nhìn thấy cháu gái yêu thương nhất của mình, ấy thế mà chút hơi tàn lại tạm thời quay ngược lại, tinh thần khỏe khoắn hơn.

Bởi Lý Cảnh cho phép Phan Dữ Quân ở lại Phan phủ thêm vài ngày, làm tròn chữ hiếu, vì thế hôm đó Phan Dữ Quân ở lại nhà, định bụng hầu bên tổ mẫu thêm vài ngày cuối.

Sớm hôm sau, Phan Dữ Quân thức dậy tới phòng tổ mẫu thỉnh an. Không ngờ vừa vào phòng, lại bất gặp có người còn tới sớm hơn cả nàng.

Lúc này trong phòng Phan lão phu nhân là vợ của đường huynh Phan Phong của Phan Dữ Quân – Lưu Tĩnh Chi.

Thấy Phan Dữ Quân vào phòng, Lưu Tĩnh Chi vội xua tay, ý bảo nàng đừng lên tiếng.

Phan Dữ Quân ngó qua, thấy tổ mẫu đang nằm trên giường, có vẻ chưa dậy, nhanh nhẹn gật đầu với Lưu Tĩnh Chi.

Lưu Tĩnh Chi vội làm động tác tay, bảo Phan Dữ Quân theo mình ra ngoài phòng.

Ra tới ngoài cửa, bấy giờ Lưu Tĩnh Chi mới hành lễ với Phan Dữ Quân.

Phan Dữ Quân vội vàng đỡ Lưu Tĩnh Chi lên, kéo tay của nàng ấy, nói: “Tam tẩu không cần đa lễ thế.”

“Đa tạ quý nghi.” Lưu Tĩnh Chi đứng lên, cười nói: “Từ lúc quý nghi vào cung, lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau.”

Lưu Tĩnh Chi xuất thân danh môn, chỉ lớn hơn Phan Dữ Quân ba tuổi, quan hệ hai người luôn tốt đẹp. Lần này xa cách lâu ngày gặp lại, tự nhiên cực kì thân thiết.

“Vẫn chưa chúc mừng tam tẩu thêm nam đinh cho Phan gia chúng ta đấy.” Phan Dữ Quân tủm tỉm cười nói, “Phải rồi, ta tặng ngọc Như Ý cho cháu trai, không biết tam tẩu có thích không?”

“Thích! Thích!” Lưu Tĩnh Chi nó tới tấp.

Từ lúc Lưu Tĩnh Chi vào Phan phủ, thai đầu sinh nữ nhi, thai thứ hai mới có nhi tử, đương nhiên vô cùng coi trọng nhi tử này. Lúc ấy tuy rằng Phan Dữ Quân không về, vậy mà lại tặng lễ trọng, trong lòng Lưu Tĩnh Chi hết sức vui sướng.

“Tam tẩu thích là được.” Phan Dừ Quân cười nói.

“Quý nghi, người cũng phải nhanh chút mới được đó.” Lư Tinh Chi tiếp tục nói.

“Nhanh cái gì?” Phan Dừ Quân sừng sốt.

“Đương nhiên là khai chi tán diệp cho Hoàng thượng rồi!” Lư Tinh Chi nói, “Phải ha, quý nghi tiến cũng cũng đã hai năm, sao vẫn chưa có tin gì nhỉ?”

Nghe vậy, Phan Dừ Quân ngậy ra, sau đó cười khỏ, nói: “Cái này, không vội.”

Trước giờ chưa từng thị tẩm, sao có thể có tin chứ?

“Sao lại không vội?” Lư Tinh Chi oán trách nhìn nàng một cái, “Người nhìn cái cô Tề Ngọc Yên kia, nếu không phải là vì sinh hạ hoàng tử duy nhất cho Hoàng thượng, nàng ấy có thể lên làm quý phi ư? Nếu như quý nghi cũng có thể sinh hạ Lân nhi cho Hoàng thượng, nhất định có thể đứng hàng tứ phi.”

“Sao có thể dễ dàng vậy được!” Phan Dừ Quân thờ hất ra, nói: “Cũng không biết à Tề Ngọc Yên có yêu thuật hay gì mà mê hoặc được Hoàng thượng, đến Hoàng hậu cũng không chạm được vào người Hoàng thượng, huống hồ ta đây!”

“Ý quý nghi là Hoàng thượng không cho gọi người...” Lư Tinh Chi giật mình, sau một lúc mới lên tiếng: “Cái cô Tề Ngọc Yên này có bản lĩnh như vậy thật ư, khiến Hoàng đế say như điên đó?”

“Đúng thế! Tam tẩu, tẩu nói xem, có à Tề Ngọc Yên đấy, làm sao ta có thể có thai long duệ chứ!” Phan Dừ Quân yếu ớt nói.

Lư Tinh Chi nói: “Mặc dù ta chưa từng gặp qua Tề Ngọc Yên, nhưng mà, ta đoán được, nàng ta hẳn là một nữ tử khiến nam nhân yêu thích! Bằng không, lúc trước một nam tử tốt như Chung Dục cũng đã...” Nói tới đây, Lư Tinh Chi giống như phát hiện mình lỡ lời, ngừng giữa chừng.

Phan Dừ Quân vừa nghe, nhạy cảm được bên trong có vấn đề, vội hỏi: “Tam tẩu, Chung Dục làm sao cơ?”

Lư Tinh Chi lúng túng cười, nói: “Không, không có gì.”

“Tam tẩu có lời gì không thể nói với ta sao?” Phan Dừ Quân sầm mặt, hỏi, “Hay là tam tẩu không tin tưởng ta, không chịu nói?”

“Không phải như vậy.” Nghe Phan Dừ Quân nói, Lư Tinh Chi vội vàng xua tay nói: “Hiện giờ Tề Ngọc Yên kia là quý phi, ta chỉ không muốn nói năng bậy bạ về nàng ta.”

Nghe vậy, Phan Dừ Quân giật mình. Nàng chợt nghĩ tới, tỷ tỷ của Lư Tinh Chi là Lư Tinh Ly chính là phu nhân của thế tử Hoài Dương hầu – Chung Minh, đại ca của Chung Dục, nàng ấy đang nói tới Tề Ngọc Yên lại nhắc tới Chung Dục, chẳng lẽ ý của nàng ấy là giữa Chung Dục và Tề Ngọc Yên có gì đó?

Nghĩ đến đây, Phan Dừ Quân giật nảy trong lòng, vội hỏi: “Chẳng lẽ tam tẩu muốn nói, Chung Dục từng có ý với Tề Ngọc Yên?”

Thấy Phan Dừ Quân đoán được, Lư Tinh Chi sừng sốt, sau đó cười nói: “Quý nghi, chuyện năm xưa cũ, đừng nên đề cập tới!”

“Nói vậy là sự thật ư?” Phan Dừ Quân lóe lên ánh sáng trong mắt.

“Ha ha.” Lưu Tĩnh Chi cười, nói tiếp: “Tứ muội muội, người biết là được, đừng nói lung tung!”

“Sao ta có thể nói lung tung được?” Phan Dừ Quân cười nói, “Chẳng qua, làm sao mà tam tẩu biết được? Chẳng lẽ phu nhân thế tử kể cho?”

“Ừm.” Lưu Tĩnh Chi gật đầu, nói: “Quý nghi, người hồi cung rồi tuyệt đối không được kể ra việc này nhé.”

“Tất nhiên rồi.” Phan Dừ Quân cười nhẹ nói, “Chỉ là ta có hơi tò mò, trước khi Tề Ngọc Yên tiến cung, nàng ta và Chung Dục có tình ý với nhau sao?”

Lưu Tĩnh Chi do dự một hồi rồi nói: “Chuyện này ta không rõ lắm, ta chỉ biết Chung Dục chắc hẳn có ý với Tề quý phi.”

Nàng nâng mắt quan sát sau khi Phan Dừ Quân nghe mình nói, mặt mũi tựa hồ có vẻ thất vọng, tiếp tục nói: “Song, ta nghe nhị tỷ lên kể với ta, trước khi Tề quý phi tiến cung, hình như Chung Dục có tặng cho cô nàng một tín vật đính ước, nàng ta nhận lấy, không biết như vậy có tính là có tình ý với nhau không nữa?”

Nghe kể vậy, Phan Dừ Quân thoát cái tỉnh táo: “Hửm? Tín vật đính ước gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Độc kế

Lưu Tĩnh Chi ngừng trong giây lát, rồi nói tiếp: “Ta nghe nói, là một miếng bạch ngọc bội, từ Phẩm Ngọc phường ra. Trên miếng ngọc bội kia còn khắc bốn chữ Lam Điền nhật noãn (Lam Điền nắng ấm).”

“Lam Điền nhật noãn?” Phan Dừ Quân lẩm bẩm, đột nhiên, mắt nàng ta sáng rực, nói: “Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên (nắng ấm chiếu vào ngọc Lam Điền sinh ra khói)! Ha ha! Chung Dục! Tề Ngọc Yên! Vậy mà có tình ý.”

“Quý nghi, nhỏ tiếng chút!” Lưu Tĩnh Chi nghe nàng ta gọi hẳn tên Chung Dục và Tề Ngọc Yên ra, vội vàng lên tiếng ngăn cản, ánh mắt còn đảo xung quanh quan sát, thấy không có người gần đó mới bớt căng thẳng.

Giờ đây, trong đầu Phan Dừ Quân chỉ xoay quanh chuyện của Tề Ngọc Yên và Chung Dục. Nàng ta biết, chuyện này rất có giá trị, nói không chừng mình từ đây có thể chuyển người!

Đúng lúc này, có một người khác tới thăm Phan lão phu nhân. Lưu Tĩnh Chi cùng Phan Dừ Quân thấy có người đến, bèn dừng lại để tài này.

Giờ Phan lão phu nhân đã là dầu hết đèn tắt, tuy rằng sau khi nhìn thấy Phan Dừ Quân, nhất thời có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng rốt cuộc vẫn không gắng gượng nổi. Hai ngày sau bà mất.

Tổ mẫu qua đời, Phan Dừ Quân vẫn ở lại Phan gia, chờ tang sự Phan lão phu nhân xong xuôi mới hồi cung.

Dù gì tình cảm giữa Phan Dừ Quân và tổ mẫu sâu sắc. Sau khi Phan lão phu nhân mất, Phan Dừ Quân rất đau lòng, tâm trạng luôn chán chường.

Sáng sớm ngày nọ, sau khi Phan Dừ Quân rời giường, thị nữ Từ Phiến thấy mưa cuối cùng cũng tạnh, văng sáng trong treo cao, bèn khuyên nàng đến vườn quế đỏ ngắm hoa quế cho vui nổi sầu.

Mấy ngày nay Phan Dừ Quân ngầy ngốc trong phòng, quả thật có chút bứt rứt, nên cùng Từ Phiến tới vườn quế đỏ.

Vườn quế đỏ này nằm cạnh bên Thanh Đường phía đông bắc hoàng cung. Dù sao cũng là đi giải sầu, Phan Dừ Quân không ngồi nghỉ liễn, cùng Từ Phiến dọc theo Thanh Đường đi về phía vườn quế đỏ.

Tới bên ngoài vườn quế đỏ, đúng lúc hướng bên đi tới một đội thị vệ, dẫn đầu là một người mặt mày cực kỳ tuấn tú, gương mặt có chút quen quen. Phan Dừ Quân trông thấy người này, nhớ tới chuyện mà Lưu Tĩnh Chi kể hôm nọ, tim chợt nảy lên, vội lên tiếng gọi bọn họ lại.

Nghe Phan Dừ Quân gọi, đám thị vệ đều ngừng lại. Người dẫn đầu kia xoay lại, trông thấy nàng ta, vội dẫn mọi người tiến lên hành lễ.

“Người chính là Chung Dục?” Phan Dừ Quân hỏi y.

Nghe Phan Dừ Quân nói như vậy, Chung Dục ngạc nhiên, sau đó cung kính đáp lời: “Hồi Phan quý nghi, thần chính là Chung Dục.”

“Người đúng là Chung Dục rồi, bảo sao ta thấy quen quen!” Phan Dừ Quân nở nụ cười, “Nói gì thì nói, chúng ta coi như là thân thích đó! Đường tẩu của ta là em ruột của Thế tử phu nhân Hoài Dương hầu.”

“Thần, không dám trèo cao quý nghi.” Chung Dục trả lời.

“Vốn là thân thích, tại sao lại nói trèo cao?” Phan Dừ Quân cười nói, “Sau này nếu có chỗ nào được, cứ việc nói ra.”

“Đa tạ Phan quý nghi để mắt tới thần.” Chung Dục mỉm cười trên mặt, trong mắt lại mang vài phần xa cách.

“Chung thị vệ không cần phải khách khí đâu.” Phan Dừ Quân mỉm cười.

Đúng lúc này, bất chợt có tiếng nữ tử vui vẻ truyền ra từ trong vườn quế đỏ: “Tề tỷ tỷ, Huyền nhi đã có thể tự bước rồi ạ?”

“Đúng thế, mới học được hai ngày trước!” Tiếng cười dịu dàng của một nữ tử khác cất lên, “Thằng nhóc này chẳng biết giấu giếm gì cả, mới học mà hôm nay đã muốn khoe khoang trước mặt Xảo Nhi muội muội rồi.”

Đây là tiếng của Tề Ngọc Yên.

Phan Dừ Quân nghĩ tới mối quan hệ đặc biệt của Chung Dục và Tề Ngọc Yên, liền lên nhìn sắc mặt của y.

Quả nhiên, Chung Dục nghe thấy tiếng nói, vẻ mặt rõ ràng đỡ ra.

Giờ đây, Phan Dừ Quân càng khẳng định trong lòng.

Nàng ta không đổi sắc mặt mà cười, nói: “Hình như Tề quý phi và La thuận nghi dẫn theo Huyền nhi đang chơi trong vườn đó. Phải rồi, ta nhớ rõ Chung thị vệ từng có thời gian theo Tề đại tướng quân học cách quản lý quân binh, nói vậy chắc cũng quen biết Tề quý phi, hay là cùng ta vào gặp mặt đi.”

“Hồi Phan quý nghi, chúng thần vẫn đang tuần tra, không dám tự tiện rời khỏi vị trí.” Nói xong Chung Dục liền chấp tay, nói: “Thần xin được rồi đi.”

Phan Dữu Quân vốn muốn để Chung Dục và Tề Ngọc Yên gặp nhau, rồi quan sát cẩn thận biểu tình hai người này thêm chút, xem có thể phát hiện ra chỗ đáng ngờ nào nữa không, không ngờ Chung Dục dường như đối với việc gặp Tề Ngọc Yên có chút kiêng dè, nàng ta cũng không thể bắt ép, đành phải gật đầu cười nói: “Vây ta không làm Chung thị vệ chậm trễ nữa.”

Chung Dục hành lễ, rồi dẫn người lui đi.

“Quý nghi, thơm quá! Chúng ta cũng tiến vườn ngắm hoa quế đi.” Từ Phiến nói.

Phan Dữu Quân thấy bóng dáng Chung Dục đi xa, môi nở ra một nụ cười lạnh. Không có kịch vui để xem, cần gì phải đi tươi cười với kẻ mình ghét?

“Ta thấy mùi hương này quá mức tục tằn! Không vào nữa, hồi cung!” Nói xong nàng vung tay áo, xoay người đi về.

Từ Phiến giật mình, bước lẹ theo.

Trở về Vân Thai cung, Từ Phiến nhìn về mặt Phan Dữu Quân rầu rĩ như cũ, vội bung một chén trà Ninh Thần lên.

Phan Dữu Quân nhận lấy trà, nhưng không uống, đặt chén trà lên trên bàn. Trong lòng vẫn nghĩ suy về chuyện Tề Ngọc Yên và Chung Dục.

Tề Ngọc Yên thân là đế phi, nếu như có làm loạn với ngoại nam, không bị ban chết cũng sẽ bị phế. Như thế, mình tự nhiên nhỏ bỏ được cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Tề Ngọc Yên. Rốt cuộc nên như nào mới lợi dụng được Chung Dục, cho Tề Ngọc Yên một kích trí mạng?

Phan Dữu Quân suy nghĩ một lúc, đột nhiên đầu mày chuyển chú. Sau đó nàng ta ngẩng đầu, nói với Từ Phiến: “Từ Phiến, người đi Trọng Hoa cung tìm Thu Họa một chuyến, hỏi cô ta xem Tề Ngọc Yên và Chung Dục có lên lút qua lại không?”

Thu Họa là đại cung nữ trong Trọng Hoa cung, là đồng hương với Từ Phiến. Phan Dữu Quân bèn chỉ bày Từ Phiến dựa vào quan hệ này mà qua lại nhiều thêm với Thu Họa, lôi kéo Thu Họa thành nhân tuyến* của mình trong Trọng Hoa cung.

(Nhân tuyến: người bí mật bên trong.)

Nghe Phan Dữu Quân lên tiếng, Từ Phiến vội đáp: “Hồi quý nghi, đúng lúc hôm nay Thu Họa trực, lát nữa nô tỳ sẽ tới Trọng Hoa cung tìm cô ấy, có được không ạ?”

“Ừ.” Phan Dữu Quân gật đầu, “Người tìm hiểu kỹ tình hình đạo gần đây của Tề Ngọc Yên.”

“Dạ.” Từ Phiến đáp.

Đến tối, Từ Phiến vừa về Vân Thai cung liền tới thẳng tẩm điện của Phan Dữu Quân.

Bấy giờ, Phan Dữu Quân đang ngồi trước bàn trang điểm, có cung nữ đang chải đầu cho nàng ta.

Từ Phiến bước tới trước, nhận lấy lược gỗ từ tay cung nữ, nói: “Để ta chải đầu cho quý nghi.”

“Dạ.” Cung nữ bèn lui sang một bên.

Phan Dữu Quân nhìn Từ Phiến trong gương có vẻ như muốn nói, liền lên tiếng nói: “Các người ra ngoài hết đi, một mình Từ Phiến hầu hạ là được rồi.”

Chúng cung nữ hành lễ rồi lui xuống.

Từ Phiến vừa chải đầu cho Phan Dữu Quân, vừa nói: “Nô tỳ vừa gấp Thu Họa xong.”

Phan Dữu Quân nói: “Cô ta nói những gì?”

“Cô ấy nói, Tề quý phi và Chung thị vệ không có qua lại.” Từ Phiến nói.

“Không qua lại?” Phan Dữu Quân nghe xong, mày nhíu lại. Nếu như hai người họ không qua lại, làm sao để Hoàng đế biết bọn họ có tư tình đây?

Nghĩ ngợi, nàng hừ lạnh trong lòng, một kẻ độc xuất hiện.

Các người không qua lại, vậy ta sẽ giúp các người một tay.

Nàng nâng mắt, nhìn Từ Phiến qua gương đồng, nói: “Từ Phiến, bảo Thu Họa tìm cơ hội, lừa Tề Ngọc Yên ra khỏi Trọng Hoa cung một mình, hạ mê dược để nàng ta hôn mê, rồi chúng ta cũng làm Chung Dục ngất đi, tìm một cung thất vắng vẻ, lột sạch quần áo bọn họ rồi đặt lên giường, xem bọn họ giải thích thế nào?”

Nghe Phan Dữu Quân nói xong, Từ Phiến cả kinh, tay run rẩy, mặc lược gỗ rơi “cộp” xuống đất.

“Như vậy đã sợ rồi sao?” Phan Dữu Quân trừng mắt với Từ Phiến.

“Không ạ.” Từ Phiến nhanh chóng cúi người nhặt lược gỗ lên. Chi có tay vẫn không kìm được mà run run.

“Đừng sợ.” Phan Dữu Quân hừ lạnh, nói: “Đừng thấy Tề Ngọc Yên là quý phi, nếu như lần này ta thành công, à ta chả là cái thá gì.”

“Dạ, quý nghi.” Từ Phiến run giọng đáp, “Nô tỳ chỉ sợ, sợ Thu Họa không dám làm.”

“Sao lại không dám?” Phan Dữu Quân nhắc mắt, lạnh giọng nói, “Nuôi bình ngàn ngày để dùng vào thời điểm này. Năm ngoài mẩu thân cô ta bị bệnh nặng, lúc người lấy bạc cho cô ta, tại sao cô ta không nói không dám nhận? Người đi nói với cô ta, việc này nhất định phải làm! Còn có, bảo cô ta thăm dò xem Tề Ngọc Yên cất miếng ngọc bội khắc bốn chữ Lam Điền nhật noãn ở đâu?”

“Ngày mai nô tỳ, nô tỳ sẽ đi nói chuyện với Thu Họa.” Từ Phiến nuốt nước bọt.

“Người nói rõ với cô ta, bảo cô ta nhất định phải làm theo lời ta bảo!” Phan Dữu Quân nói, “Bằng không người nhà bên ngoài cung của cô ta có bị sao, ta không dám chắc!”

Nghe vậy, Từ Phiến run người, cúi đầu đáp: “Nô tỳ sẽ nói rõ ràng với Thu Họa ạ.”

Nghe Từ Phiến nói xong, Phan Dữu Quân mới hài lòng gật đầu.

Ngày hôm sau, Từ Phiến dùng việc mang theo thư từ của người nhà Thu Họa để Thu Họa tới gặp nhau bên ngoài cung Thu Thủy.

Quả nhiên Thu Họa tới khu rừng nhỏ trước cung Thu Thủy theo thời gian hẹn.

Vừa thấy Từ Phiến, Thu Họa không nhịn được hỏi: “Từ Phiến, có phải Phan phủ lại mang theo thư từ của nhà tôi vào cung không?”

Từ Phiến chột dạ cười nói: “Thu Họa, lần này không có thư.”

“Không có thư?” Thu Họa giật mình, không hiểu hỏi: “Thế tại sao hôm nay lại gọi tôi ra đây?”

“Thu Họa, là, là quý nghi có việc giao cho cô làm.” Về mặt Từ Phiến có chút không được tự nhiên.

“Chuyện gì?” Thu Họa nâng mày.

“Quý nghi bảo cô nghĩ cách để dẫn một mình Tề quý phi ra ngoài Trọng Hoa cung, sau đó hạ mễ được để nàng ta hôn mễ.”

Thu Họa vừa nghe lời nói ra, quả thực sợ ngây người, sau một lúc mới lấy lại ý thức, thất thanh kêu lên: “Chuyện này, chuyện này, sao vậy được?”

“Cô là đại cung nữ trong Trọng Hoa cung, chắc hẳn có cách chứ.” Từ Phiến cũng biết việc này không dễ làm, nhưng nếu chủ tử đã lên tiếng, cô cũng chỉ đành nói vậy thôi.

“Nhưng nếu tôi thật sự hạ được, sau khi sự việc xảy ra, quý phi nương nương truy cứu, tôi sẽ mất mạng.” Thu Họa lắc đầu nói.

Từ Phiến nói: “Thu Họa, chỉ cần cô làm theo lời người nói, Tề Ngọc Yên không chết cũng sẽ bị phế, nàng ấy không có khả năng truy cứu cô nữa.”

“Cái gì?” Nghe vậy, Thu Họa càng thêm kinh ngạc, “Quý nghi muốn hại quý phi nương nương như nào?”

“Cái đấy người đừng quan tâm, cứ làm theo lời quý nghi là được.” Từ Phiến nói.

“Không được! Quý phi nương nương đối đãi tôi không tệ, tôi không thể hại người.” Thu Họa nói.

“Thu Họa!” Từ Phiến thấy Thu Họa không nguyện ý, liền đành mặt lại, nói, “Cô không nghe lời quý phi nói ư? Quý nghi còn nói, nếu như cô không làm theo lời người, sự an toàn của người nhà cô, người không dám cam đoan đâu.”

Vừa nghe lời này, Thu Họa ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt bỗng dưng tròn to, kinh ngạc nhìn Từ Phiến một lúc mới nói: “Quý nghi người, người muốn ra tay với người nhà tôi?”

“Thu Họa.” Từ Phiến thở dài một hơi, tận tình khuyên bảo: “Lúc trước quý nghi cũng đối xử tốt với cô, cũng coi như ngồi trên cùng một chiếc thuyền với quý nghi. Cô biết đấy, quý nghi có việc, bản thân cô lại không chịu chia sẻ. Coi như bây giờ cô không chịu hại Tề quý phi, nhưng nếu bại lộ chuyện cô cung cấp tin tức cho Vân Thai cung lúc trước, Tề quý phi khẳng định sẽ nhận định cô là người của quý nghi, cô nói xem, nàng ấy có bỏ qua cho cô không? Nàng ấy sẽ bỏ qua người nhà cô không? Chuyện tới nước này rồi, cô còn không bằng giúp quý nghi đến cùng. Nếu chuyện này thành công, sau này người sẽ tuyệt đối không bạc đãi cô.”

“Nhưng tôi tưởng Phan quý nghi chỉ bảo ta thăm dò chút tin tức trong Trọng Hoa cung thôi, không ngờ người sẽ bắt tôi hạ được nàng ấy!” Thu Họa nói tới đây, sắp khóc đến nơi.

“Mặc kệ thế nào, Thu Họa, bây giờ cô đã biết chuyện này, chịu làm thì làm, không làm cũng phải làm, bằng không, người nhà cô sẽ ra sao đây? Quý nghi luôn nói được làm được, người sẽ làm gì người nhà cô, nói thật, tôi cũng không rõ. Nhưng tôi biết, quý nghi là người cực kì thủ đoạn. Thu Họa, nếu đã như vậy, chỉ bằng cô nắm lấy! Nếu được việc, cả cô lẫn người nhà đều an toàn! Nếu cô không giúp quý nghi, cô không có chuyện gì, nhưng người nhà người sẽ thế nào thì khó nói lắm.” Từ Phiến khuyên nhủ.

“Nhưng chuyện mà quý nghi phân phó, tôi làm không nổi!” Thu Họa đỏ mắt, nước mắt rơi xuống.

Cô lau nước mắt, tiếp tục nói, “Mặc dù tôi là đại cung nữ, nhưng không phải thân tín của quý phi nương nương, làm sao tôi có thể dẫn người một mình ra ngoài cung, lại còn hạ được người nữa?”

“Chuyện này, cô phải nghĩ ra cách. Bằng không, chỉ sợ người bị hạ được, không phải Tề quý phi, mà là người nhà của cô đó.” Từ Phiến than thở nói.

Nghe vậy, cả người Thu Họa run lên, khăn lụa xoắn vặn một vòng lại một vòng, rốt cuộc, giống như cô ra quyết định, ngẩng mặt, gật đầu với Từ Phiến, nói: “VẬY... Tôi sẽ, thử xem.”

Từ Phiến nghe nói, thờ dài một hơi, không ngừng gật đầu, “Thu Họa, cô có thể nghĩ thông là tốt.”

“Tôi không nghĩ thông, còn có lựa chọn khác ư?” Thu Họa cười khổ nói.

“Phải rồi, quý nghi còn dặn thăm dò xem quý phi nương nương để miếng bạch ngọc bội có khắc Lam Điền nhật noãn ở đâu.” Từ Phiến nói tiếp.

“Tôi biết quý phi có một hộp nhỏ đựng mấy miếng ngọc bội, nhưng tôi không nhìn kĩ có chữ trên đó không. Tôi trở về xem thử, có tin gì sẽ nghĩ cách truyền cho cô.” Thu Họa nói.

“Như vậy cũng tốt.” Từ Phiến gật đầu.

“Ừm, tôi vẫn đang trực, không thể đi quá lâu.” Thu Họa nhìn trái ngó phải, rồi nói tiếp, “Tôi về đây.”

“Cô về đi.” Từ Phiến đáp.

Thu Họa nhìn Từ Phiến, ngập ngừng muốn nói gì đó, nhưng rồi không nói nữa. Sau đó xoay người, theo con đường lúc đến để trở về.

Bước chân cô đi về phía Trọng Hoa cung, dường như nặng cả ngàn cân.

Cô cảm thấy giờ mình đang đứng cheo leo nơi vách núi, không cẩn thận sẽ thịt nát xương tan...

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ngọc bôi

Buổi sáng ba ngày sau, xác Thu Họa được người ta vớt lên từ hồ Úc Xuân. Người trong cung báo chuyện ngoài ý muốn, do cô bất hạnh trượt chân rơi xuống hồ.

Buổi sáng Từ Phiến nghe được tin này, cả người đại ra, mãi không tỉnh táo lại được. Sau đó, cô ta bỗng cảm thấy cả người lạnh lẽo, run rẩy như phát rét.

Thu Họa chết?

Sao cô ta lại có thể chết vào lúc này chứ?

Hay chuyện Thu Họa tính hạ được Tề Ngọc Yên bị nàng ta biết được, nàng ta sai người xuống tay ư?

Nhưng cũng không giống mà? Nếu Thu Họa có cơ hội ra tay, hẳn sẽ trước tiên nghĩ cách báo với mình rồi chứ?

Còn nếu như không phải, vậy vì sao Thu Họa chết?

Vào lúc Từ Phiến bị chuyện của Thu Họa dọa sợ, có cung nữ đến báo có một tiểu cung nữ bên Trọng Hoa cung tới muốn gặp cô.

Từ Phiến nghe nói có người từ Trọng Hoa cung tới, suy nghĩ đầu tiên là có liên quan tới Thu Họa, vội bảo người dẫn tiểu cung nữ vào.

Tiểu cung nữ mất sừng đồ vào phòng, vừa nhắc tới Thu Họa, liền bật khóc. Từ Phiến an ủi cô bé một lúc mà không có tác dụng, đợi cô bé khóc đủ, mới lấy ra một bức thư từ trong ngực, kể rằng đêm trước khi Thu Họa xảy ra chuyện đưa cho cô, bên trong là thư nhà, nhờ Từ Phiến đưa giúp về nhà cô.

Từ Phiến ngờ ngác nhận lấy thư, trong lòng có cảm giác cháng lảnh.

Trước kia Thu Họa đưa thư về nhà, đều là tự cô ấy đưa đến. Lần này, cô ấy lại nhờ người khác đưa.

Nếu như Thu Họa xảy ra chuyện trước khi gặp được mình, cố ý nhờ cậy người khác đưa tin cho mình, nói vậy cái chết của Thu Họa không phải ngoài ý muốn, rất có khả năng tự cô ấy nhảy hồ.

Nhưng Thu Họa nhảy hồ vì lý do gì? Trong lòng Từ Phiến không dám tưởng tượng.

Sau khi tiểu cung nữ rời đi, cô về thẳng phòng mình, tay run rẩy mở thư ra, chỉ thấy trên đó viết:

Từ Phiến tỷ tỷ, thấy chữ như thấy người:

Thu Họa phúc mông, 10 tuổi đã rời nhà, nhập cung làm nô. Ước nguyện khi còn sống chính là người nhà mạnh khỏe. Chuyện hạ được, Thu Họa thật sự khó làm nổi, chỉ đành lấy mạng tạ tội. Ngọc bội mà quý nghi tìm nằm trong tráp gỗ từ đàn ở gần tủ thứ hai bên trái trong tủ quần áo gỗ lim trạm vàng trong phòng quý phi. Cúi xin quý nghi nể tình Thu Họa từng thật lòng làm việc cho quý nghi mà thương xót tha cho người nhà Thu Họa một con đường sống, cho dù Thu Họa dưới chín suối cũng cảm tạ đại ân đại đức của quý nghi.

Thu Họa tuyệt bút

Bức thư này, chính là thư tuyệt mệnh Thu Họa để lại.

Cô ấy, thật sự tìm đến cái chết.

Lúc này Từ Phiến đã đầm đìa nước mắt. Lòng dạ như bị ai đó quất đánh, đau xót vô cùng.

Thu Họa, là do cô và Phan Dừ Quân bức tử.

Hai tay của mình đã dính đầy máu tươi Thu Họa.

Giờ Thu Họa đã chết. Không có ai trong Trọng Hoa cung có thể làm việc cho Phan Dừ Quân, mình nên báo thế nào cho người đây?

Hôm nay là Thu Họa, liệu rằng mai có là mình?

Cô rùng hết cả mình.

Nhưng cho dù biết kết cục là vậy, cô có thể thay đổi được gì đây? Mạng sống của người nhà mình cũng đang nằm trong tay của Phan gia.

Nghĩ đến đây, Từ Phiến ổn định lại tinh thần, lau khô nước mắt trên mặt, chỉnh sửa lại rồi đi chính điện, báo chuyện này cho Phan Dừ Quân.

Phan Dừ Quân biết Thu Họa tự tử, cũng chấn động.

Trầm mặc trong chốc lát, nàng ta mới oán hận nói: “À Thu Họa tưởng rằng à ta chết thì có thể giữ được tính mạng người nhà à ư?”

Từ Phiến nghe xong, nghĩ tới nguyện vọng của Thu Họa là người nhà mạnh khỏe, trong thời gian mình và Thu Họa kết giao, ít nhiều vẫn có chút tình cảm, quả thực không muốn cô ấy chết không nhắm mắt, vội vàng quý xuống, cầu xin với Phan Dừ Quân nói: “Xin quý nghi xem trước kia Thu Họa đã giúp quý nghi nhiều chuyện, chuyển nhiều tin tức như vậy, tha cho người nhà cô ấy một con đường sống ạ!” Nói tới đây, hốc mắt Từ Phiến hơi phấp hồng.

Phan Dừ Quân lại nghiêng răng nói: “Nhưng à cứ vậy mà chết, làm loạn hết kế hoạch của ta, chẳng lẽ cứ vậy bỏ qua?”

“Quý nghi, Thu Họa cũng không phải hoàn toàn không được việc, tốt xấu gì cô ấy cũng tra được chỗ để miếng ngọc bội kia. Hơn nữa dù sao Thu Họa cũng không phải thân tín của Tề quý phi, muốn cô ấy dẫn một mình Tề quý phi đi rồi hạ được quả thật khó khăn cho cô ấy.” Nói tới đây, nước mắt Từ Phiến đã rơi như mưa, “Cầu xin quý nghi giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho người nhà Thu Họa, để cô ấy có thể nhắm mắt nơi chín suối.” Nói xong Từ Phiến không ngừng dập đầu.

Nhìn bộ dạng Từ Phiến, nghĩ tới những năm này Từ Phiến đã hết lòng hết sức giúp việc cho mình, Phan Dừ Quân hơi mềm lòng: “Một khi đã như vậy, việc này bỏ qua trước, sau này lại nói.”

“Tạ quý nghi.” Từ Phiến dập đầu tạ ơn nói.

Phan Dừ Quân quay mặt đi, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói: “Nếu như đã mất người có thể dùng trong Trọng Hoa cung, xem ra, kế hoạch này phải thay đổi.” Nói xong ánh mắt nàng ta neho lại, nhìn về phía chân trời xa xăm.

Bên trong Trọng Hoa cung, tuy rằng Tề Ngọc Yên cảm thấy cái chết của Thu Họa có chút kỳ lạ, nhưng nàng không ngờ lại chính Phan Dừ Quân bức tử cung nữ trong cung mình.

Nàng thấy Thu Họa chết thảm thiết, bèn hạ lệnh chôn cất cẩn thận, rồi sai người đưa tiền trợ cấp cho người nhà Thu Họa, động viên người nhà của cô ấy, sau đó không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Ngày hôm sau, Tề Ngọc Yên tới Khôn Dương cung thỉnh an Hoàng hậu theo thường lệ, chuyện trò đàm ba câu với mọi người rồi nàng cùng La Xảo Nhi cáo từ rời đi. Phan Dữu Quân lại muốn ở lại cho Trịnh Chúc xem hàng thêu mới.

Lúc nàng rời đi, khi nhìn vào đôi mắt của Phan Dữu Quân, ánh mắt kia mang lại cảm giác là lạ khó tả, khiến tim nàng tự dưng đập loạn lên.

Thời điểm này, nàng bỗng nhớ tới chuyện Phan Dữu Quân hãm hại mình kiếp trước. Nhưng biến cố đó phải gần một năm nữa so với kiếp trước mà. Chẳng lẽ, lại xảy ra biến cố nào khác ư?

Nhưng kiếp này, mình không mang theo Lan Hương vào cung, hầu hạ bên cạnh chỉ có Mai Hương. Trúc Vận đều cực kì đáng tin, thêm nữa mình cũng đề phòng, Phan Dữu Quân hẳn không thể hãm hại mình như kiếp trước được đâu nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên hơi thả lỏng, rồi rời khỏi Khôn Dương cung cùng La Xảo Nhi.

Chờ đám người Tề Ngọc Yên đi rồi, Trịnh Chúc mới hỏi Phan Dữu Quân: “Phan quý nghị, người có việc gì muốn nói với bản cung ư?”

“Hoàng hậu nương nương thần cơ diệu toán.” Phan Dữu Quân cười cười, nói tiếp, “Quả thật thần thiếp có chuyện muốn báo cho Hoàng hậu.” Nói xong, nàng đánh mắt xung quanh.

Trịnh Chúc hiểu ý, nói với đám cung nhân đứng bên hầu hạ: “Các người lui xuống hết đi!”

“Dạ.” Văn Trụy hành lễ rồi dẫn theo đám cung nhân lui xuống.

“Phan quý nghị, có việc cứ nói.” Trịnh Chúc nói xong, liền bưng chén trà lên, nhấp một ngụm.

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghe được một chuyện có liên quan tới Hoàng tử Huyền.” Phan Dữu Quân nghiêng người qua, nói với Trịnh Chúc.

“Hử?” Trịnh Chúc kinh ngạc, sau đó hỏi, “Hiện giờ Huyền Nhi có thể ăn có thể ngủ, còn có chuyện gì nữa?”

“Thần thiếp nghe nói, Hoàng tử Huyền được chăm ở Khôn Dương cung vốn bình an vô sự, do Tề Ngọc Yên liên hợp với thái y Vương Vĩ, hạ được Hoàng tử Huyền khiến thẳng bé không khỏe, bức nương nương đưa trả Hoàng tử Huyền về cho Tề Ngọc Yên.” Phan Dữu Quân nói.

“Cái gì?” Trịnh Chúc vừa nghe lời này, hơi ngạc nhiên, “Người, người có bằng chứng gì không? Tại sao Vương thái y kia lại giúp Tề Ngọc Yên?”

“Hoàng hậu nương nương, người thử nghĩ mà xem, nếu không có người động tay động chân, tại sao cùng là dùng dược của Vương Vĩ, Hoàng tử Huyền ở Khôn Dương cung thì ốm yếu, vừa về tới Trọng Hoa cung không bao lâu đã khỏe rồi? Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương còn điều chưa biết.” Nói tới đây, Phan Dữu Quân sấp đến gần, khẽ thấp tiếng nói, “Vương Vĩ vừa ý thị nữ Trúc Vận bên cạnh Tề quý phi, sau khi Tề quý phi đồng ý hứa gả Trúc Vận cho Vương Vĩ, nên y mới giúp Tề quý phi đó.”

Kỳ thật Thu Họa chỉ nói Trúc Vận và Vương Vĩ có mối quan hệ mập mờ, còn chuyện Vương Vĩ hạ dược Lý Huyền, mặc dù là sự thật, nhưng do Phan Dữu Quân đoán bừa. Dù sao mục đích của nàng ta là để Trịnh Chúc có cơ gây khó dễ cho Tề Ngọc Yên.

Tự mình nàng không có khả năng đánh đổ Tề Ngọc Yên, nhưng Hoàng hậu Trịnh Chúc có Thái Hậu chống lưng thì có thể.

Cho nên, nàng nhất định phải mượn lực Trịnh Chúc để trừ bỏ Tề Ngọc Yên.

Nghe Phan Dữu Quân nói, Trịnh Chúc sững sờ một hồi. Quả thật, Lý Huyền trở về Trọng Hoa cung không lâu thì thân thể khỏe mạnh, mình vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, xem ra, chuyện có khả năng như lời Phan Dữu Quân.

Nhưng ả Tề Ngọc Yên dám xuống tay với nhi tử mình ư?

Nếu đúng là vậy, làm thế nào mà Phan Dữu Quân biết được?

Nghĩ đến đây, nàng ta nâng mắt, chăm chú nhìn Phan Dữu Quân, hỏi: “Làm sao ngươi biết được?”

“Trong Trọng Hoa cung có cung nữ tên Thu Họa, là đồng hương với thị nữ Từ Phiến của tần thiếp, hai người quan hệ rất tốt, những chuyện này đều là do cô ta kể cho Từ Phiến.” Đến đây, sắc mặt Phan Dữu Quân âm trầm đi, “Đáng tiếc, hôm trước Thu Họa rơi xuống hồ chết đuối rồi.”

Nói tới đây, về mặt Phan Dữu Quân giận dữ, “Không biết có phải Tề Ngọc Yên biết Thu Họa kể gì cho Từ Phiến không, nên mới ra tay độc ác với cô ấy như vậy.”

Đối với việc Tề Ngọc Yên giết người, Trịnh Chúc có chút nửa tin nửa ngờ: “Hắn Tề Ngọc Yên không có gan làm vậy đâu?”

“Hoàng hậu nương nương, ả nữ nhân này còn dám trù tính người, còn gì ả ta không dám làm?” Phan Dữu Quân lau nước mắt, rồi nói tiếp, “Giờ ả ta hưởng thụ thánh sủng, lá gan chắc lớn lắm! Chuyện Hoàng tử Huyền, chắc hẳn Hoàng thượng đã biết, chứ không Sử Viện Chính cũng không giúp ả ta rồi. ả ỷ vào có Hoàng thượng làm chỗ dựa, đoạt đi Hoàng tử Huyền, tiếp tới, không biết ả còn muốn cướp gì của nương nương nữa?”

“ả còn có thể cướp gì ư? Đương nhiên là vị trí Hoàng hậu của ta.” Nghĩ đến chuyện Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên lại kết hợp với nhau, cướp Lý Huyền khỏi mình, Trịnh Chúc bỗng chốc cảm nhận được cơn giận trong người, nghiến răng nói.

“Hoàng hậu nương nương, người phải nghĩ cách đi.” Phan Dữu Quân nghẹn ngào nói, “Bằng không, sợ trong cung chẳng còn đất cho chúng ta dung thân!”

Trịnh Chúc gạt mình, lại thở dài nói: “Ta có cách nào được đây? Hoàng thượng bị ả mê hoặc, ta cũng chẳng dễ gì động được vào ả.”

Thấy Trịnh Chúc đã dậy tâm với Tề Ngọc Yên, Phan Dữu Quân vội vã rên rỉ khi còn nóng: “Hoàng hậu nương nương, tần thiếp còn biết một chuyện về Tề Ngọc Yên, có là Hoàng thượng cũng không tha thứ được cho ả.”

“Chuyện gì?” Trịnh Chúc nghe mà tỉnh cả người.

“Tần thiếp nghe nói, trước khi Tề quý phi tiến cung, từng có tình cảm với ngũ công tử Hoài dương hầu gia Chung Dục, hai nhà còn từng có ý kết thân, việc này bởi vì Tề quý phi bị tuyển vào cung mà xóa bỏ. Chẳng qua, đêm trước khi Tề quý phi vào cung, Chung Dục có tặng cho ả một miếng bạch ngọc bội làm tín vật đính ước, Tề quý phi vẫn giữ miếng ngọc bội đó bên người để tưởng niệm.”

Nói tới đây, Phan Dữu Quân lạnh lùng cười: “Nếu như chúng ta tìm ra được ngọc bội này, vạch trần gian tình hai người họ trước mặt Hoàng thượng, tất nhiên Hoàng thượng sẽ giận dữ, cho dù ả Tề Ngọc Yên không bị phế đi chăng nữa, e rằng cũng chẳng còn có thể được sủng ái lại.”

“Nhưng chỉ một miếng ngọc bội bình thường, sao có thể khiến Hoàng thượng tin là vật đính ước của Tề Ngọc Yên và Chung Dục?” Trịnh Chúc mang vẻ do dự.

“Trên miếng ngọc bội kia viết bốn chữ Lam Điền nhật nhĩ.” Phan Dữu Quân từ tốn nói, “Mà phía sau Lam Điền nhật nhĩ, Hoàng hậu nương nương cũng biết đó, chính là ba chữ ngọc sinh yên.”

“Vậy thì sao?” Trịnh Chúc khó hiểu.

“Ngọc, cho Dục. Yên, cho Yên.” Phan Dữu Quân giải thích cho Trịnh Chúc, “Ngọc bội kia hàm ý tên của hai người, không phải tín vật đính ước thì là gì? Hơn nữa ngọc bội đó là từ Phẩm Ngọc phường nổi tiếng khắp kinh thành mà ra, tần thiếp tìm được chương quý của Phẩm Ngọc phường, chứng thực ngọc bội kia đúng là do Chung Dục bỏ số tiền lớn làm theo yêu cầu. Bốn chữ trên ngọc bội, cũng khắc theo yêu cầu của Chung Dục. Coi như chúng ta không có chứng cứ chứng minh đây là tín vật đính ước của hai người họ, nhưng ngọc bội

Chung Dục mua sao lại nằm ở chỗ Tề Ngọc Yên, à ta cũng chẳng giải thích nổi với Hoàng thượng.”

(Từ “Ngọc” (trong ngọc sinh yên) và từ Dục (trong Chung Dục) phát âm giống nhau, tương tự với chữ “Yên”).

Nghe vậy, Trịnh Chúc gật đầu: “Ra vậy.”

“Hoàng hậu nương nương, đây chính là cơ hội ngàn năm có một.” Phan Dữu Quân nói, “Cần phải nắm chặt thời cơ. Thu Họa bị hại, không biết Tề Ngọc Yên có cảnh giác hay không. Nếu chậm trễ, à hừ ngọc bội kia đi, chúng ta sẽ lại không có cách đối phó với à.”

“Nhưng Hoàng thượng coi trọng à như thế, à lại đứng đầu tứ phi, không có Hoàng thượng cho phép, sao ta có thể lấy được ngọc bội chỗ à?” Trịnh Chúc nói.

“Hoàng hậu nương nương không động được à, Thái hậu có thể mà!” Phan Dữu Quân nhắc nhở.

Trịnh Chúc ngăn ra, hiểu ý của Phan Dữu Quân, gật đầu: “Còn có cách đó. Được! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tới ngay Nhân Thọ cung tìm Thái hậu đi.” Nói xong nàng ta liền đứng lên đi ra ngoài.

“Vâng.” Phan Dữu Quân nhanh chóng đi theo.

Nghĩ tới đáng về hết đường chối cãi của Tề Ngọc Yên, trong lòng nàng ta sung sướng vô cùng.

Tề Ngọc Yên, ta cũng muốn xem xem, ngươi còn cái bản lĩnh gì! Cho dù ngươi và Chung Dục không có tư tình, cho dù chứng cứ có xác thực hay không, chỉ cần Hoàng đế nghi ngờ ngươi, thì kiếp này ngươi chẳng có ngày ngóc đầu dậy!

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lo sợ

Bởi Lý Cảnh bận chuyện, thường giờ Ngọ sẽ không qua, Tề Ngọc Yên bèn mang theo Huyền Nhi cùng nằm trên giường ngủ trưa.

Nào ngờ nhóc con này ngủ được nửa canh giờ thì không chịu ngủ nữa, hai chân đạp đá lung tung trên giường, gào lên ầm ĩ: “Mẫu thân, chơi.”

Nghe Huyền Nhi gây ồn, Tề Ngọc Yên định ngồi dậy chơi với thằng bé, nhưng mí mắt lại nặng trĩu khác thường, vội gọi Hoàng thị tới: “Má Vân, bế Huyền Nhi ra ngoài phòng đi. Ta muốn ngủ thêm một lúc.”

“Dạ, quý phi nương nương.” Hoàng thị luôn đứng ngoài cửa nghe gọi, nhanh chóng vào trong, mặc áo khoác cho Huyền Nhi rồi bế bé ra ngoài.

Nghe tiếng Hoàng thị bế Huyền Nhi ra ngoài, Tề Ngọc Yên xoay người, mơ màng thiếp đi.

Ngủ chưa được bao lâu, chợt nghe thấy Mai Hương đến bên giường, vội vội vàng vàng gọi mình: “Nương nương, mau dậy đi, Thái Hậu sắp đến rồi.”

“Sao cơ?” Nghe thấy Thái hậu sắp đến, Tề Ngọc Yên bật mở mắt, người vẫn còn hơi hoảng hốt, ngơ ngàng hỏi Mai Hương: “Thái hậu đến làm gì?”

“Nô tỳ không biết ạ.” Mai Hương lắc đầu, nói tiếp: “Hoàng hậu nương nương và Phan quý nghi cũng đi cùng.”

Vừa nghe Phan Dữu Quân cũng tới, Tề Ngọc Yên giật mình, tỉnh táo hẳn.

Nàng biết, Phan Dữu Quân xuất hiện, nhất định có chuyện không hay.

Nàng vội rời khỏi giường, chỉ vắn tạm thùy vân kẻ, mặc vào chiếc váy liền họa mây bay rồi ra ngoài đón.

Vừa tới trong viện thì trông thấy Tiêu thái hậu dẫn người vào tiểu viện bên ngoài tấm điện của Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên ngẩn ra, bước nhanh về trước, tới trước mặt Tiêu Thái hậu vái chào nói: “Thần thiếp gặp qua Thái hậu, gặp qua Hoàng hậu nương nương.”

Tiêu Thái hậu lạnh lùng nhìn nàng, cất tiếng: “Đứng dậy.” Trong mắt tràn ngập sự ghét bỏ, sau đó cũng không để ý tới nàng, lập tức xông thẳng vào tấm điện của Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên thấy thế không ổn, vội đánh mắt với Trúc Vận đứng gần đó.

Trúc Vận hiểu ý, gật đầu với Tề Ngọc Yên, nhân lúc không ai chú ý đến mình, lẳng lặng chạy ra ngoài, tính gọi Lý Cảnh tới.

Tề Ngọc Yên đứng dậy, bước mau hai bước, cung kính hỏi Tiêu Thái hậu: “Hôm nay Thái hậu tới là có việc gì ạ?”

Tiêu Thái hậu quay sang, liếc nhìn nàng, nhưng không trả lời, dẫm lên thềm đá, đẩy cửa vào tấm điện, ánh mắt dò xét xung quanh.

“Thái hậu, ngài muốn tìm gì ạ?” Tề Ngọc Yên mỉm cười tiến lên, “Thần thiếp tìm giúp người.”

Tiêu Thái hậu không để ý tới nàng, chỉ vào tủ quần áo gỗ lim nạm vàng bên cạnh y tháp, quay mặt sai người sau lưng: “Tìm cho ta, xem ngăn tủ thứ hai bên trái có tráp gỗ từ đàn không.”

Tề Ngọc Yên nghe xong lời này, sững sốt.

Xem ra lần này Tiêu Thái hậu tới đây, hẳn có chuẩn bị mà đến. Bằng không, làm thế nào chỉ ra chính xác ngăn tủ thứ hai bên trái tủ quần áo của mình có một tráp gỗ từ đàn? Chẳng qua, tráp gỗ từ đàn này đựng đồ trang sức mình không dùng đến, không biết Tiêu Thái hậu tìm tráp này được ích lợi gì?

Có hai ma ma lớn tuổi được lệnh, trực tiếp tới trước tủ gỗ lim nạm vàng, mở ngăn tủ thứ hai bên trái ra, tìm kiếm một lúc thì có một người bê ra một cái tráp làm bằng gỗ từ đàn.

Hai người đi đến trước mặt Tiêu Thái hậu, phục mệnh nói: “Thái hậu, đúng là trong tủ có tráp gỗ từ đàn.”

“Mở ra!” Tiêu Thái hậu lạnh giọng.

Tráp gỗ này không khóa, mở tráp ra, phơi bày đồ vật bên trong.

Tiêu Thái hậu quan sát kỹ, trong tráp có ba chiếc trân ngọc, một chuỗi vòng tay mã não màu hồng, hai chiếc thoa ngọc, còn có bốn miếng ngọc bội.

“Mang miếng ngọc bội màu trắng kia tới cho ai gia nhìn!” Tiêu Thái hậu lên tiếng.

“Dạ.” Một ma ma hơi mập cầm miếng ngọc bội màu trắng trình cho Tiêu Thái hậu.

Tiêu Thái hậu đưa tay tiếp nhận ngọc bội, cẩn thận lật xem

Nhìn thấy Tiêu thái hậu yêu cầu miếng ngọc bội trắng này, Tề Ngọc Yên hoảng sợ trong lòng.

Nàng bỗng hiểu ra ý đồ đến lần này của Tiêu Thái hậu.

Ngọc bội kia là Chung Dục tặng cho nàng vào đêm trước khi tiến cung. Hồi trước nàng không nghĩ ngợi gì nhiều, cứ mang theo vào cung. Xem ra, giờ đây ngọc bội kia lại thành vũ khí để người khác hãm hại nàng.

Nàng liếc nhìn Phan Dữu Quân, thấy bên môi nàng ta hằn lên một nụ cười lạnh.

Tề Ngọc Yên rét lạnh trong lòng.

Quả nhiên, à nữ nhân ngoan độc lại ra chiêu.

Không nghĩ tới kiếp trước cùng kiếp này, mình lại liên lụy tới Chung Dục.

Chỉ là kiếp này, mình có thể bình an vượt qua tai họa này không?

Đúng lúc này, Tiêu Thái hậu nhấc mắt, lạnh lùng nói với Tề Ngọc Yên: “Tề Ngọc Yên to gan, ngươi thân là quý phi, lại dám tăng tị với nam nhân bên ngoài, ngươi còn lời gì để nói không?”

Tề Ngọc Yên quý bịch xuống, nằm rạp người nói: “Hồi Thái hậu, Ngọc Yên không hiểu ý Thái hậu là gì?”

“Ngươi còn không thừa nhận?” Tiêu Thái hậu giơ miếng ngọc bội trong tay lên, nói, “Giờ chứng cứ ở đây, ngươi còn muốn chống chế?”

Tề Ngọc Yên ngước mắt, nhìn thẳng vào Tiêu Thái hậu, giải thích: “Thái hậu, đây chỉ là một miếng ngọc bội bình thường, sao có thể nói là chứng cứ thần thiếp và ngoại nam tăng tị ạ?”

“Lớn mặt!” Trịnh Chúc quát lớn, “Tề Ngọc Yên, ngươi dám nói năng như vậy với Thái hậu?”

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, cười khổ, nói: “Chẳng lẽ thần thiếp đến biện giải cho chính mình cũng không được ư?” Ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp để đọng đầy nước mắt.

Thấy vậy, Trịnh Chúc tỏ ra chán ghét: “Hoàng thượng không có ở đây, ngươi già vờ đáng thương cũng vô dụng!”

Phan Dữu Quân ở bên cười lạnh nói: “Nếu Hoàng thượng biết tìm quý phi nương nương đã có người thương từ trước, e rằng cũng chẳng đáng nổi lòng thương tiếc ha?”

Nghe vậy, cả người Tề Ngọc Yên run bắn.

Kiếp trước, bắt gặp mình và Chung Dục nằm cùng nhau, Lý Cảnh không cho mình bất kì cơ hội giải thích nào, đã tin rằng mình và Chung Dục có tư tình, phé truất mình rồi biếm nhập

lãnh cung.

Kiếp này, nếu chàng lại nghe người nói mình và Chung Dục có tư tình, phải chăng chàng cũng sẽ tin ngay như kiếp trước? Liệu số mệnh mình có giống như kiếp trước? Nghĩ đến đây, đáy lòng nàng có hơi sợ hãi.

“Phan quý nghĩ nói rất đúng!” Tiêu thái hậu bất chợt nói, “Việc này nên để Hoàng đế biết, cho hắn thấy người trong tim mình rốt cuộc là kẻ ra sao! Người tới, mời Hoàng đế đến đây!”

“Dạ.” Cung nữ bên cạnh Tiêu thái hậu lên tiếng, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

“Tên Chung Dục kia dẫn tới chưa?” Tiêu Thái hậu lại hỏi.

“Mẫu hậu, đã giải người đến ạ.” Trịnh Chúc trả lời.

“Đưa Tề Ngọc Yên cùng Chung Dục đến chính điện, đợi Hoàng đế tới rồi xử lý hai kẻ này.” Tiêu Thái hậu phân phó nói.

“Dạ.” Mọi người đáp lời, sau đó Tề Ngọc Yên cảm giác có người tiến lên bắt lấy tay mình, muốn kéo mình tới chính điện.

“Buông ta ra!” Nàng giãy giụa hất bỏ cái tay đặt trên vai mình, trừng người hai bên, nói: “Tự ta đi được!”

Người bên cạnh bị ánh mắt sắc lẹm của nàng làm giật mình, vô thức buông nàng ra.

Nàng đứng lên, phui bụi đất bám trên y sam, sửa sang lại búi tóc, sau đó ngẩng đầu, thẳng lưng, bước đi về phía chính điện.

Tiến vào điện thì trông thấy Chung Dục bị người ấn, quỳ ở trong điện.

Lòng nàng đau đớn. Dường như lại nhìn thấy hình ảnh y bị xử tử ở kiếp trước, nước mắt dâng lên tựa con suối.

“Hừ! Vừa thấy tình lang thì đau lòng, còn dám nói không có gian tình?” Trịnh Chúc oán hận nói.

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp chỉ cảm thấy tự dung liên lụy tới Chung thị vệ, trong lòng áy náy mà thôi.” Tề Ngọc Yên ghen ngào nói.

“Quý phi nương nương không cần để ý tới Chung Dục.” Chung Dục quay mặt qua, nở nụ cười ảm áp, “Cây ngay không sợ chết đứng, tin rằng Hoàng thượng tới sẽ trả lại công đạo cho quý phi nương nương.”

Sẽ ư? Chàng sẽ tin tưởng mình ư? Hay lại y như kiếp trước, định tội mình một cách chóng vánh?

Chuyện cho tới lúc này, Tề Ngọc Yên không chút chắc chắn. Nàng biết, giờ đây sống chết của mình và Chung Dục đều dựa vào một lời của Lý Cảnh.

“Ý của Chung thị vệ là chỉ ai gia vụ oan các người ư?” Tiêu Thái hậu ngồi trên điện, lạnh lùng hỏi.

“Hồi Thái hậu, quả thật Tề quý phi trong sạch.” Chung Dục cúi đầu đáp.

“Thế ai gia hời ngươi, có phải ngọc bội kia là ngươi tặng cho Tề quý phi không?” Tiêu thái hậu hỏi.

Chung Dục bình tĩnh nói: “Đúng.”

“Vì sao tặng ngọc bội cho Tề quý phi?” Tiêu Thái hậu lại hỏi.

Chung Dục ngây ra, rồi tiếp tục nói: “Thần và Tề gia hay lui tới, tặng quà cho Tề quý phi cũng là chuyện bình thường.”

“Nhưng lúc ngươi đưa ngọc bội kia là thời điểm Tề Ngọc Yên sắp nhập cung, khi ấy nàng ta đã là nữ nhân của Hoàng đế, ngươi lại tặng nàng ta ngọc bội, rốt cuộc là ý gì?” Ngưng một lúc, Tiêu Thái hậu nói tiếp: “Huống hồ, trên miếng ngọc bội kia, còn khắc chứa tên của hai người các ngươi, ngươi còn dám nói không phải vật đính ước của các ngươi?”

Chung Dục tái mặt, một hồi không lên tiếng.

Thấy tình hình này, trong lòng Tề Ngọc Yên hoảng sợ. Chẳng lẽ lúc trước Chung Dục tặng miếng ngọc bội cho mình thật sự có suy nghĩ khác?

Phải rồi, ngọc sinh yên, mình vẫn tưởng rằng là hai chữ “Ngọc Yên”, chẳng lẽ Chung Dục là chỉ hai chữ “Dục”, “Yên”. Chứ không vì sao y không lên tiếng giải thích?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên hoảng hốt trong lòng. Nếu thật sự là thế, vậy thì Lý Cảnh sẽ càng không tin mình.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy có người hô vang: “Hoàng đế Bệ hạ tới!”

Tề Ngọc Yên cứng đờ cả người, ngây ngốc quỳ tại chỗ.

“Làm thế nào Hoàng thượng lại đến nhanh như vậy được?” Trịnh Chúc nhỏ tiếng nói.

Phan Dữu Quân lạnh lẽo quét về phía Tề Ngọc Yên, nhưng không nói gì.

Lý Cảnh đi vào trong điện, trông thấy Tề Ngọc Yên cùng Chung Dục đang quỳ ở dưới điện, bước chân hơi khựng lại, sau đó đi tới trước mặt Tiêu Thái hậu, mỉm cười với mẫu thân nói: “Mẫu hậu, tại sao Ngọc Yên và Chung thị về lại quỳ ở chỗ này? Hôm nay trời còn lạnh nữa, quỳ lâu trên đất sẽ bị cảm mất, hay để cho họ đứng lên nói đi?”

“Hoàng đế!” Tiêu Thái hậu nghe vậy, giật dử trùng Lý Cảnh, nói, “Hai tên này bất trịnh bất trung, quỳ có đáng là gì.”

“Bất trịnh bất trung?” Lý Cảnh giật mình, vẻ mặt sững sốt hỏi, “Không biết vì sao mẫu hậu lại nói thế?”

“Tề Ngọc Yên dan díu với nam nhân khác là bất trịnh! Chung Dục dám mơ tưởng đế phi, chính là bất trung!” Tiêu Thái hậu căm giận nói.

Lý Cảnh ngây ra, sau đó nói: “Ý mẫu hậu, là sao? Lời... lời này không thể tùy tiện nói!”

“Mẫu hậu không nói lung tung đâu! Người tới, trình ngọc bội lên cho Hoàng thượng.” Tiêu Thái hậu lớn tiếng.

“Dạ.” Trịnh Chúc cầm ngọc bội trong tay cung nữ đưa tới cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh tiếp nhận ngọc bội, lật xem qua. Trông thấy bên trên có khắc bốn chữ “Lam Điền nhật oán”, ánh mắt hắn chợt đăm chiêu, ngay sau đó khôi phục lại như thường, cười nói: “Mẫu hậu, đây chỉ là miếng ngọc bội bình thường thôi, không hiểu vì sao mẫu hậu lại bảo nhi thần soi kỹ?”

“Hoàng thượng, đây không phải miếng ngọc bội bình thường.” Trịnh Chúc nhanh nhẩu nói, “Đây là tín vật đính ước của Tề Ngọc Yên và Chung Dục!”

“Humm? Không biết Hoàng hậu nhìn đâu mà ra được tín vật đính ước?” Lý Cảnh nhìn Trịnh Chúc, bên môi hiện lên nụ cười lạnh.

“Trên này khắc Lam Điền nhật oán, tiếp theo chính là ngọc sinh yên.” Trịnh Chúc cẩn thận giải thích, “Ngọc, là chỉ Chung Dục, yên này, đương nhiên là Tề Ngọc Yên. Thế còn không phải tín vật đính ước ư?”

“Không phải như vậy!” Tề Ngọc Yên lớn tiếng giải thích: “Hoàng thượng, hai chữ ngọc yên trong này đều là tên của thần thiếp.” Lời vừa dứt, nước mắt không nén được chảy ra.

Nghe tiếng khóc của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh xoay đầu lại, nhìn nàng, con ngươi thâm sâu.

“Coi như là tên của Tề quý phi, nhưng tại sao Chung thị vệ lại tặng ngọc bội có tên Tề quý phi cho Tề quý phi?” Phan Dữu Quân ở bên lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ không phải dùng ngọc bội giải bày tâm ý ư?”

“Hoàng thượng, thật sự thần thiếp cùng Chung thị vệ không có bất cứ quan hệ nào cả!” Nàng nghẹn ngào nói, “Lúc trước Chung thị vệ tặng ngọc bội cho thần thiếp, để, để chúc mừng thần thiếp nhập cung.”

“Tặng ngọc bội mà là chúc mừng người nhập cung ư?” Trịnh Chúc cười lạnh, “Hoàng thượng, nghe là biết ả ta bịa chuyện rồi.”

“Hoàng thượng, lời thần thiếp nói đều là sự thật.” Tề Ngọc Yên kêu lên.

“Hoàng đế!” Vào lúc này Tiêu Thái hậu mở miệng, “Chuyện này do con quyết định! Con cảm thấy lời Tề Ngọc Yên nói có thật không?”

Nghe vậy, nét mặt Lý Cảnh hơi cứng lại, sau đó nâng mắt lên, ngẩng ngẩn nhìn Tề Ngọc Yên, môi mím chặt lại.

Thấy hắn nhìn mình nhưng không cất lời, thoáng chốc tim Tề Ngọc Yên thít lại. Nàng cảm giác mình giờ đây như bị ai đó nướng trên ngọn lửa lớn, cả người chặt vật tựa như sắp chết.

Chẳng lẽ, chàng vẫn như kiếp trước, không tin mình?

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 82: Gió yên

Lý Cảnh nâng mắt, trông thấy Tề Ngọc Yên đang nhìn vào mình, trong mắt lấp lóe ánh lệ. Lòng hắn đã rồi thành một núi.

Hắn biết, Tề Ngọc Yên và Chung Dục có tình ý với nhau. Thậm chí nàng vì Chung Dục mà không sợ già xấu để trốn tránh. Nhưng, thời gian qua, hai người sống chung với nhau qua từng đoạn, ngọt ngào như vậy. Mọi thứ đã in sâu vào lòng hắn. Hắn không tin, nàng không có tí thật tâm nào với mình. Hơn nữa, bọn họ còn có Huyền Nhi, không phải sao?

Nghĩ đến đây, Lý Cảnh quay sang, nhẹ nhàng cười với Tiêu Thái hậu: “Mẫu hậu, kỳ thật chuyện ngọc bội kia, nhi thần đã biết lâu rồi. Chung thị vệ và Tề gia có quan hệ thân thiết, hắn tặng miếng ngọc bội chúc mừng Ngọc Yên, nhi thần cảm thấy không có vấn đề gì cả nên bảo Ngọc Yên cứ nhận lấy.”

Nói xong hắn cười nhẹ ra tiếng: “Lại không ngờ, miếng ngọc bội nhỏ này lại phát sinh ra rắc rối lớn đến vậy!” Nói tới đây, hắn liếc mắt nhìn Trịnh Chúc, “Hoàng hậu, sau này có chuyện gì, người đừng quấy rầy Thái hậu nữa, tới hỏi ta trước, đỡ oan uổng người tốt.”

Nghe vậy, Trịnh Chúc cứng đờ cả người. Lời Lý Cảnh rõ ràng chỉ trích việc mình chưa điều tra ngọn ngành đã đổ bừa Tề Ngọc Yên.

Tề Ngọc Yên quỳ trên mặt đất, ngơ ngác nhìn Lý Cảnh. Nàng chưa bao giờ kể với chàng xuất xứ của miếng ngọc bội kia, nhưng lúc này chàng lại nói như vậy.

Nàng không biết, chàng có tin lời mình không. Nhưng nàng biết, vào giờ khắc này, chàng lựa chọn bảo vệ mình.

Nước mắt tựa như dòng suối tuôn trào.

Cảm kích, cảm động, cảm ơn, đồng loạt dâng lên trong lòng.

Kiếp này, chàng đã không làm mình thất vọng.

Trông thấy Tề Ngọc Yên đã khóc không thành tiếng, Lý Cảnh đi tới, đỡ nàng dậy khỏi mặt đất, ôn nhu nói với nàng: “Ngọc Yên, khiến nàng chịu oan ức rồi.”

Lúc này, Tề Ngọc Yên không nhận được nữa, nhào vào ngực hắn, “A!” một tiếng khóc lớn.

“Ngọc Yên, sao nàng ngốc thế cơ chứ? Cứ nói rõ ràng mọi chuyện cho mọi người là được mà?” Hắn ôm nàng, dùng tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nhẹ giọng oán trách nói: “Sau này lại xảy ra chuyện, đừng tự gánh vác hết một mình. Nhớ này, mọi chuyện có ta.”

Hắn nói xong, Tề Ngọc Yên khóc càng dữ dội hơn.

Kiếp trước, nếu chàng có thể tin tưởng mình như này, chịu giúp mình, có phải nàng và người nhà sẽ có kết cục khác không?

Túm lấy y phục hắn, nắm chặt thành quyền.

Thấy hai người như kia, người ở đây đều biết Hoàng đế có lòng che chở Tề Ngọc Yên. Mà một khi Hoàng đế đã nói như vậy rồi, Trịnh Chúc và Phan Dữu Quân cũng không dám nghi ngờ.

Trịnh Chúc quay sang nhìn Tiêu thái hậu.

Tiêu Thái hậu im lặng, nghi ngờ hỏi: “Hoàng đế, con thật sự đã biết chuyện về miếng ngọc bội kia?”

“Đúng thế, thưa mẫu hậu.” Lý Cảnh cúi đầu, nhìn Tề Ngọc Yên đang vui mặt trong lòng mình, vẻ mặt yêu thương.

Nhìn nhi tử như vậy, rốt cuộc Tiêu Thái hậu không hỏi sâu thêm nữa. Bà thở dài một hơi, trầm nghĩ, chỉ cần nhi tử thích là được.

Ánh mắt lướt tới Chung Dục đang quỳ trên điện, Tiêu Thái hậu nhìn sâu xa. Cho dù Tề Ngọc Yên và Chung Dục có tư tình hay không thì Chung Dục cũng không thể giữ lại trong cung được nữa.

Vì thế, Tiều Thái hậu nâng mắt, nói với Lý Cảnh: “Hoàng đế, tên Chung Dục nên xử lý ra sao?”

Nghe nói thế, Tề Ngọc Yên cả người run lên, tiếng khóc chợt ngưng bật.

Chẳng lẽ, Thái hậu vẫn muốn giết Chung Dục? Kiếp trước đã hại Chung Dục, kiếp này, mình lại hại hắn thêm lần nữa?

Lý Cảnh nhảy bén cảm nhận được sự run rẩy của Tề Ngọc Yên.

Hắn trầm ngâm, thả nàng khỏi ngực mình, dùng tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt ướt đầm lệ của Tề Ngọc Yên lên, đưa mắt nhìn một lúc, vươn ngón tay lau khô nước mắt trên mặt nàng.

Sau đó xoay người, đi tới trước, nhìn Chung Dục đang quỳ thẳng tắp dưới chân mình. Đột nhiên, hắn khom lưng xuống, tự tay đỡ Chung Dục dậy, cười cười, nói: “Trẫm đến chậm, oan ức cho Chung thị vệ.”

Chung Dục khom người chấp tay nói: “Thần lo sợ.”

“Trẫm biết ngươi và Ngọc Yên trong sạch.” Lý Cảnh ngừng một lúc, sau đó nói tiếp, “Chỉ là chuyện ngày hôm nay đã âm ỉ lên như vậy rồi, Chung thị vệ không thể ở lại cung thêm được nữa.”

Chung Dục ngẩn ra, sau đó cúi đầu đáp: “Thần mặc cho Hoàng thượng xử trí, tuyệt đối không có nửa câu oán hận.”

Lý Cảnh mỉm cười nói: “Chung thị vệ nói quá rồi. Hiện giờ biên giới Đại Hiên với Viên Quốc lại bắt đầu bất ổn, trẫm từng nghe Hoài Dương hầu nói qua, Chung thị vệ có chí ra trận giết địch, lập công cho nước nhà. Một khi đã như vậy, ngươi đi trấn thủ biên cương Ứng Thành, sao hả?”

Chung Dục ngây ra, sau đó dập đầu lĩnh chỉ nói: “Thần tuân chỉ! Thần đi Ứng Thành, tất tận lực bảo vệ lãnh thổ Đại Hiên, chẳng sợ da ngựa bọc thây, quyết không hối hận!”

“Quả là nam nhân giỏi! Có chí khí!” Lý Cảnh khen ngợi, nói tiếp, “Một khi đã như vậy, hôm nay ngươi ra cung đi. Đường đi Ứng Thành xa xôi, ở nhà chăm lo cho cha mẹ ngươi, ba ngày sau lên đường.”

“Vâng!” Chung Dục đáp.

“Chung thị vệ lui xuống trước đi.” Lý Cảnh nói.

“Vâng.” Chung Dục hành lễ với mọi người, rồi chậm chậm lui ra ngoài.

Lui tới cạnh cửa, trong khoảnh khắc y quay người kia, trộm liếc nhìn Tề Ngọc Yên. Chỉ thấy Hoàng đế lại ôm Tề Ngọc Yên vào ngực, trong lòng buồn đau. Dứt khoát xoay người, đi thẳng ra ngoài, không quay đầu lại nữa.

Đối với việc Lý Cảnh xử trí như vậy, Tề Ngọc Yên cùng Chung Dục đều toàn thân trở ra, gây bất ngờ cho Phan Dữu Quân và Trịnh Chước. Nhưng đây là quyết định của Hoàng đế, nhìn dáng vẻ Tiều Thái hậu cũng tính mặc kệ hắn, hai người đương nhiên không dám hó hé tiếng nào.

Một trận sóng to gió lớn cứ vậy mà hóa thành không.

Tiêu Thái hậu cũng dẫn theo mọi người rời khỏi Trọng Hoa cung, trong điện giờ chỉ còn lại Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên.

Tiến bước Tiêu Thái hậu, Lý Cảnh xoay người, nhìn Tề Ngọc Yên đang ngo ngác nhìn mình, trên mặt vẫn đọng nước mắt.

Lý Cảnh đi tới, dùng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, cười nói: “Hôm nay ta vẫn chưa gặp Huyền nhi, Ngọc Yên cùng ta đi gặp con nhé.” Dứt lời, liền dắt tay nàng, chuẩn bị đi về phía hậu viện.

Hơi kéo lấy, Tề Ngọc Yên đứng tại chỗ không động đậy.

Lý Cảnh quay đầu, kinh ngạc nhìn nàng, hỏi: “Ngọc Yên, làm sao thế?”

“Hoàng thượng, chàng, chàng thật sự tin thần thiếp ư?” Nàng rung rung trong mắt.

Hắn im lặng trong chốc lát, lẳng lặng nhìn nàng, hỏi: “Vậy nàng có làm việc đó không?”

Nàng đáp: “Không có!”

Hắn nở nụ cười: “Ta tin nàng!”

Nàng ngậy ra.

Chàng dễ dàng tin tưởng mình như vậy ư?

Sùng sốt một lúc, nàng mới ngo ngác hỏi: “Tại sao Hoàng thượng lại tin tưởng thần thiếp?”

“Không vì sao cả!” Hắn quay sang, cười nhẹ, “Ta chưa từng nghĩ sẽ không tin nàng cả!”

Nghe hắn nói, cả người nàng chấn động.

Nếu như kiếp trước, chàng cũng có thể đặt niềm tin nơi mình thì tốt biết bao!

Đáng tiếc việc đã rồi không cách nào cứu vãn. May thay, ông trời cho mình thêm một cơ hội nữa, cha mẹ người nhà vẫn sống, Huyền Nhi còn sống, chàng cũng sống! Mình có cơ hội để bù đắp lại tiếc nuối kiếp trước!

Trông thấy vẻ mặt của Tề Ngọc Yên, Lý Cảnh biết lòng nàng giờ đây đã bị mình làm cho cảm động. Bất kể nàng và Chung Dục có gì hay không, chỉ cần từ nay về sau, người trong lòng nàng chỉ có mình mình, hắn đã thấy đủ rồi.

Nghĩ đến đây, hắn cười ảm áp với nàng, nói: “Ngọc Yên, chúng ta đi gặp Huyền Nhi nào.” Nói xong hắn xoay người, đi ra ngoài điện.

Nhìn bóng dáng cao lớn anh tuấn của hắn, lòng nàng dâng lên niềm xúc động khó hiểu. Nàng vô thức nhào tới, ôm lấy hắn từ đằng sau, vòng chặt lấy hông hắn, không muốn buông ra.

Cả người hắn run lên.

“Hoàng thượng...” Nàng chảy nước mắt, thì thầm nói, “Chuyện Hoàng thượng làm vì thần thiếp ngày hôm nay, thần thiếp vô cùng cảm kích. Cho dù Hoàng thượng tin hay không, thần thiếp vẫn muốn nói. Ngoại trừ Hoàng thượng, trong lòng thần thiếp chưa từng chứa ai cả.”

“Ta biết.” Hần lên tiếng.

“Thần thiếp biết, Hoàng thượng đối với việc lúc thần thiếp vừa nhập cung, dùng cách giả xấu đến tránh né Hoàng thượng, vẫn luôn mang khúc mắc trong lòng.” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên ngừng lại, ổn định lại cảm xúc một lúc, rồi nói tiếp, “Thần thiếp như vậy không phải trong lòng không có Hoàng thượng, chỉ là, chỉ là thần thiếp sợ hãi thôi.”

“Nàng, nàng sợ cái gì?” Hần lên tiếng có chút khó khăn.

“Thần thiếp sợ, giống như hôm nay vậy.” Tề Ngọc Yên nghẹn ngào nói, “Hoàng thượng đối tốt với thần thiếp, thần thiếp rất vui. Nhưng nữ nhân bên Hoàng thượng, không chỉ có mình thần thiếp. Các nàng sẽ ghen ghét thần thiếp, thần thiếp sợ sẽ bị người hãm hại. Hôm nay, chỉ là một miếng ngọc bội đã náo thành sóng gió lớn như thế, nếu như... nếu như...” Nếu giống kiếp trước, thiếp và Chung Dục bị người còি xiêm y bỏ lên giường, chàng còn tin thiếp được nữa chăng?

“Nếu cái gì?” Hần hỏi.

Tề Ngọc Yên ngừng trong giây lát, rốt cuộc không nói ra chuyện bị hại kiếp trước. Nàng từ từ thả tay buộc bên hông Lý Cảnh ra, cúi đầu, cắn môi, nói: “Nếu lại có chuyện đại loại thế, Hoàng thượng còn có thể như hôm nay, tin tưởng thần thiếp không?”

Lý Cảnh xoay người lại, cúi đầu nhìn Tề Ngọc Yên, trong mắt đượm chút khổ sở. Lòng hần chợt đau đớn.

Hần vươn tay, nâng cằm nàng lên, nhìn ánh lệ xoay tròn trong đôi mắt nàng, nỗi đau càng đậm thêm.

Nhìn không được mà cúi đầu, hôn lên đôi môi đang run rẩy.

Nàng sùng sốt, tay bắt giắc vươn tới, ôm chặt lấy hần.

Sau thật lâu hai người mới buông ra.

Hần kéo nàng vào trong ngực, khẽ thở dài, nói: “Ngọc Yên, hãy tin tưởng ta, ta sẽ không cho họ gây tổn thương nàng!”

Nàng ôm chặt hần, dán mặt vào ngực hần. Giờ khắc này, lòng nàng cảm nhận được sự bình yên chưa từng có.

“Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn nhờ.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Nói đi.” Hần đồng ý.

“Về sau cho dù xảy ra chuyện gì, xin Hoàng thượng đừng vội vàng định tội thần thiếp.” Nàng ngẩng đầu, rom róm nói, “Xin Hoàng thượng nhất định phải cho thần thiếp cơ hội giải thích, được không?”

Hần ôm hờ nàng, nói: “Được, ta đồng ý với nàng.”

“Tạ Hoàng thượng.” Nàng nhắm mắt lại, nước mắt không nén được chảy xuống.

“Bây giờ có thể dẫn trăm đi gặp Huyền Nhi chứ?” Hấn cười hỏi.

Nàng vội vàng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu, nở nụ cười xinh đẹp với hấn: “Được ạ.”

Hấn hôn phớt lên má nàng, sau đó nói: “Vậy chúng mình đi thôi.”

“Dạ.” Nàng mỉm cười gật đầu.

Hấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng, rồi đi tới hậu viện.

Tuy rằng vừa trải qua một cơn sóng gió, nhưng giờ đây, bước chân hai người lại nhẹ thênh.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thổ lộ tình cảm

Bởi vì chuyện ngọc bội, ngày hôm sau lúc Tề Ngọc Yên tới Khôn Dương cung thỉnh an Trịnh Chước, cả hai đều hơi chút gượng gạo.

Thấy tình hình như vậy, Tề Ngọc Yên cũng không muốn nán tại Khôn Dương cung lâu, nói vài câu khách sáo rồi cáo lui rời đi.

La Xảo Nhi thấy thế cũng rời khỏi Khôn Dương cung đi theo Tề Ngọc Yên.

Hai người sóng vai ra ngoài Khôn Dương cung, Tề Ngọc Yên thấy La Xảo Nhi thỉnh thoảng quay mặt sang nhìn mình, mấy lần muốn nói lại thôi, bèn cười hỏi: “Xảo Nhi muội muội có gì muốn nói à?”

La Xảo Nhi dừng bước, bình tĩnh nhìn Tề Ngọc Yên, im lặng một lúc rồi nói: “Tề tỷ tỷ, muội đã nghe kể chuyện ngày hôm qua.”

Tề Ngọc Yên hiểu La Xảo Nhi đang nói tới chuyện ngọc bội kia, liền cười nói: “Chuyện ngày hôm qua chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Nhưng chuyện Chung thị vệ thích Tề tỷ tỷ không phải là hiểu lầm chứ?” La Xảo Nhi cúi đầu, vẻ mặt cô đơn, “Kỳ thật, muội biết từ lâu rồi. Những lúc có Tề tỷ tỷ, Chung thị vệ luôn lén lút nhìn trộm tỷ tỷ.”

Nghe vậy, lòng Tề Ngọc Yên nặng trĩu.

Nàng biết, tình cảm La Xảo Nhi dành cho Chung Dục không phải tình cảm thông thường, cho nên đặc biệt đề ý y. Không ngờ, lại khiến muội ấy nhận ra tình cảm Chung Dục đối với mình.

Nàng im lặng, sau đó mỉm cười mở miệng: “Xảo Nhi muội muội hiểu lầm rồi. Chung thị vệ theo phụ thân tỷ nhiều năm, luôn đối xử với tỷ như muội muội ruột. Hấn tiến cung làm đương sai, cũng nhớ lời phụ huynh ta từng dặn hấn chăm sóc tỷ, bởi vậy mới quan tâm tỷ hơn, cho nên mới khiến Xảo Nhi muội muội hiểu lầm.”

Nghe vậy, ánh mắt La Xảo Nhi hơi lấp lánh, mừng rỡ nói: “Chỉ vậy thôi ư?”

“Chính là như vậy.” Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

“Vậy thì tốt.” La Xảo Nhi thờ phào nhẹ nhõm, lập tức đầu mày lại chau: “Chung thị vệ thật là một người tốt. Nhưng giờ huynh ấy đã ra cung, sợ cả dòi này khó có thể gặp nhau.”

Nghe La Xảo Nhi nói, trong lòng Tề Ngọc Yên cũng trầm xuống, Lý Cảnh yêu thương mình đậm sâu, không đặt chân vào bất kì cung của cung phi nào khác, đáng thương La Xảo Nhi tuổi còn xanh, chỉ có thể ở trong cung này, cô đơn đợi chờ cái chết.

Nếu như muội ấy không tiến cung, cùng với Chung Dục vẫn có thể xem là một mối nhân duyên đẹp.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên sững sờ.

Nàng hoảng sợ trước ý nghĩ lớn mật này của mình.

Như vậy, có được không?

Lý Cảnh sẽ nghĩ sao đây?

Nhưng làm sao có thể nhìn một nữ tử tốt đẹp như La Xảo Nhi cứ vậy mà chết già trong cung? Bất luận ra sao, cứ thử xem thế nào?

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm hạ quyết tâm.

Đêm đến, Tề Ngọc Yên chuẩn bị xong, đi vào trong phòng thì thấy Lý Cảnh mặc bộ tằm y màu trắng ngồi dưới ánh đèn, vẫn như mọi khi, vừa đọc sách vừa đợi mình.

Trong lòng nàng không khỏi hơi xúc động.

Nghe thấy tiếng Tề Ngọc Yên đi vào, Lý Cảnh cũng ngẩng đầu lên, nhìn nàng, cười dịu dàng.

Thấy tâm trạng Lý Cảnh có vẻ tốt, Tề Ngọc Yên quyết định trong lòng, liền đi qua.

Thấy Tề Ngọc Yên đến trước mình, Lý Cảnh khẽ cười vươn tay, kéo tới ngồi xuống cạnh mình, tay vòng lấy, kéo nàng vào trong ngực hắn.

Nàng cười ngọt ngào, rúc vào trong ngực hắn, tựa đầu lên vai hắn.

Hắn mỉm cười vươn tay, vuốt tóc nàng.

Trải qua cơn bão táp ngày hôm qua, hắn mới nhận ra, mình thật sự ở trong tim nàng. Cuối cùng hắn hiểu được, trong cuộc tình này, không phải chỉ một mình mình trao gửi, tình cảm nàng và mình, kỳ thật giống nhau.

“Hoàng thượng.” Nàng nhỏ nhẹ gọi hắn.

“Ừm.” Hắn nhẹ nhàng đáp.

“Thần thiếp thật sự rất vui.” Nàng nói.

“Sao vui?” Hấn lại cười nói.

“Kiếp này thần thiếp có thể được Hoàng thượng đối đãi như vậy, đương nhiên vui rồi.” Bên môi nàng mang ý cười.

Nghe vậy, đầu tiên hấn sững sốt, ngay sau đó cảm thấy lòng dạ ngọt như được tắm mật.

Hấn không nhịn được cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng, nói: “Nghe Ngọc Yên nói như thế, ta cũng thật sự vui.”

Nàng mỉm cười, tay càng ôm chặt hấn hơn.

Hấn cũng không nói nhiều thêm, nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc bình yên này.

Đột nhiên, hấn dường như nghe thấy tiếng nàng thở dài.

Hấn ngạc nhiên, mở mắt ra, cúi đầu nhìn nàng, hỏi: “Ngọc Yên, sao lại thở dài?”

Tề Ngọc Yên buồn bã nói: “Tự xưng thần thiếp nghĩ tới Xảo Nhi muội muội, xinh tươi như một đóa hoa, lại không người bầu bạn, có hơi thương xót thôi.”

“Ngọc Yên có ý gì?” Nghe vậy, hấn chợt cau mày, “Chẳng lẽ nàng muốn ta đi tìm La Xảo Nhi?”

Tề Ngọc Yên giật mình, sau đó ngẩng đầu, lờm nguýt Lý Cảnh, sắc giọng: “Thiếp còn lâu mới cho chàng đi tìm người khác đâu!” Nói xong, siết chặt vòng tay quanh Lý Cảnh, như thể sợ hấn chạy mất.

Lời này của Tề Ngọc Yên vào tai Lý Cảnh, vô cùng lọt.

Hấn lập tức giãn mặt, mỉm cười nói: “Chuyện nào cũng đều là số mệnh. Ngọc Yên cũng đừng nên bận tâm vì nàng ấy, lại thành bản thân không vui.”

“Nhưng mà, thần thiếp thật sự cảm thấy Xảo Nhi muội muội đáng thương.” Lúc nói chuyện, sắc mặt Tề Ngọc Yên rầu rĩ.

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Lý Cảnh im lặng trong chốc lát rồi nói: “Dù sao, cũng là trảm hại nàng ấy. Lúc tuyển phi tiến cung hồi trước, nếu trảm đi xem bức họa, sẽ thấy được nàng, cũng sẽ chỉ tuyển một mình nàng vào cung. Ba người còn lại đều có thể gả cưới cho người khác, cũng sẽ không biến thành tình cảnh như hôm nay.”

“Chỉ tiếc cho Xảo Nhi muội muội, tuổi xuân mon môn, xinh đẹp là vậy, lại bị vấy trong đây...” Tề Ngọc Yên thở dài, lại ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, hỏi, “Hoàng thượng, hay có thể nghĩ cách nào đó trả lại tự do cho muội ấy không?”

Lý Cảnh sững sốt, lập tức lắc đầu, trầm giọng nói: “Ngọc Yên, việc này không thể nói bậy. Nếu La Xảo Nhi nhập cung làm tần, cho dù ta có thích hay không thì nàng ấy cũng là người của ta, sao có thể tái xuất cung? Thế diện hoàng gia để đâu?”

Tề Ngọc Yên yên lặng, nói thêm: “Hoàng thượng, nếu như thần thiếp có biện pháp, vừa giúp Xảo Nhi muội muội ra cung, còn giữ được thể diện cho thiên gia thì sao?”

“Còn có biện pháp nào?” Lý Cảnh nâng mày.

“Đội thần thiếp tính toán cẩn thận rồi báo lại cụ thể cho Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên cười hi hi.

“Chà, nàng còn tính giấu diếm ta hả?” Lý Cảnh mỉm cười nhìn nàng, dùng ngón tay ấn vào đầu mũi nàng.

Tề Ngọc Yên thấy thế, giả vờ tránh né, lại bị hắn ôm chặt lấy, đành phải để hắn thực hiện mưu đồ.

Hai người đùa giỡn một trận mới dừng lại.

Sau một lát, Tề Ngọc Yên bỗng thu lại tươi cười: “Phải ạ, Hoàng thượng, thần thiếp còn có một chuyện bẩm báo.”

Thấy vẻ mặt Tề Ngọc Yên nghiêm nghị, Lý Cảnh ngẩn ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Tề Ngọc Yên có chút do dự, sau một lúc mới nói: “Việc này, Hoàng thượng, nếu biết được, thì không được, không được tức giận đó nhé.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Lý Cảnh hỏi.

“Ừm, chuyện này, Hoàng thượng, kỳ thật thật sự có, có tần phi của Hoàng thượng, có ý với Chung thị vệ.” Tề Ngọc Yên ấp úng nói.

Lý Cảnh cả kinh, một lúc sau mới trả lời: “Ngọc Yên đang nói tới La Xảo Nhi?”

Tề Ngọc Yên dừng một lúc, sau đó gật đầu.

Lý Cảnh trầm mặc trong chốc lát, tiếp đó hỏi: “Nàng ấy nói cho nàng?”

“Không ạ.” Tề Ngọc Yên lắc đầu nói: “Thần thiếp phát hiện ra.”

Lý Cảnh nâng mắt, chăm chú nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Ngọc Yên, việc này không thể nói bừa bãi.”

“Hoàng thượng, chàng sẽ không tức giận chứ?” Thấy Lý Cảnh đổi sắc mặt, Tề Ngọc Yên căng thẳng, sợ hãi nói, “Việc này là thần thiếp đoán thôi, không nhất định là thật.”

Dù sao La Xảo Nhi cũng là nữ nhân của Lý Cảnh, cho dù chàng không thích, chắc hắn cũng không thể tha thứ việc lòng muội ấy có người khác?

Lý Cảnh nâng mắt, nhìn dáng vẻ Tề Ngọc Yên, biết nàng hiểu lầm ý của mình, vội kéo nàng lại, nói: “Đừng nghĩ lung tung! Trừ nàng ra, những nữ nhân khác có người khác trong lòng hay không, ta không thêm đề ý. Chỉ là chuyện La Xảo Nhi có người trong lòng mà nàng nói, dù sao là chuyện liên quan đến thể diện hoàng thất, không thể nói lung tung.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên thở phào nhẹ nhõm, rồi mới lên tiếng: “Mặc dù việc này là thần thiếp đoán, những cũng không sai lắm. Nếu Hoàng thượng không thích Xảo Nhi muội muội, thần thiếp nghĩ, nếu có thể để Xảo Nhi muội muội và Chung thị vệ thành thân, cũng là một chuyện tốt.”

“Ngọc Yên không được làm liều!” Lý Cảnh nhíu mày, “Nữ nhân Hoàng đế tái giá cho thần tử, nếu truyền ra việc này, kéo theo sóng gió, sợ ta không giải quyết được. Nói không chừng hai nhà Chung – La bởi vì thế mà chìm vào tai ương.”

“Cho nên, thần thiếp mới nói muốn tính toán chu đáo cẩn thận đó!” Tề Ngọc Yên cười nói, “Thần thiếp có biện pháp, có thể vừa bù đắp được tâm nguyện của Xảo Nhi muội muội, còn khiến cho người La gia, Chung gia biết được sự việc nhưng không dám tiết lộ ra ngoài một câu.”

“Nàng thật sự muốn làm thế?” Lý Cảnh nói.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng không muốn tha Xảo Nhi muội muội đi?” Tề Ngọc Yên nhìn thẳng vào Lý Cảnh.

"Không phải thế." Lý Cảnh nói, "Chỉ sợ thả nàng ấy đi, gây ra loạn, giải quyết không nổi."

“Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp cam đoan, nhất định không gây khó dễ cho Hoàng thượng.” Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

Lý Cảnh trầm ngâm một lúc, sau đó nói: “Một khi đã thế thì tùy nàng vậy.”

Tề Ngọc Yên mừng rỡ nói: “Đa tạ Hoàng thượng.” Về mặt chợt rầu rĩ, nói, “Cũng chẳng biết Chung Dục nghĩ gì về Xảo Nhi muội muội. Nếu như hắn không có ý đó, thế thì khỏi nói chuyện rồi.”

“Hay có cần ta tìm cơ hội hỏi thử hắn không?” Lý Cảnh hỏi.

Tề Ngọc Yên vừa nghe, vội vã lắc đầu nói: “Tuyệt đối không được! Chung Dục nào dám thừa nhận có ý với nữ nhân của chàng trước mặt Hoàng thượng chứ? Cho dù hắn không sợ chết, vẫn còn người nhà của hắn nữa!”

“Vậy làm sao đây?” Hắn hỏi.

Tề Ngọc Yên nghĩ ngợi, hỏi: “Hoàng thượng, để thần thiếp dẫn theo Xảo Nhi muội muội đi gặp Chung thị vệ, được không ạ?”

Lý Cảnh sừng sốt, sau một lúc mới trả lời: “Nàng xem làm thế nào thì làm.”

“Hoàng thượng tin tưởng thần thiếp chứ?” Tề Ngọc Yên mỉm môi cười nói.

“Giờ ta đã rõ tâm ý Ngọc Yên đối với ta, còn gì không yên lòng?” Hắn dùng tay nhéo má nàng, “Nàng còn có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta?”

“Thần thiếp đã trốn không thoát, vậy thần thiếp cũng chẳng muốn trốn làm gì!” Tề Ngọc Yên cười rạng rỡ, “Ngày mai thần thiếp sẽ đi sắp xếp chuyện này, không biết Hoàng thượng có bỏ được Xảo Nhi muội muội hay không thôi?”

“Có gì mà không đành lòng chứ?” Lý Cảnh không cho là đúng nói, “Trừ nàng ra, nữ tử khác không lọt nổi vào tim trẫm.”

“Hoàng thượng gạt người.” Nàng cười lắc đầu.

“Ta lừa gì nàng?” Hắn sừng sốt, nghi hoặc nói.

“Nếu sau này chúng ta có nữ nhi, chẳng lẽ Hoàng thượng cũng không đặt trong lòng?” Nàng ngửa mặt, mỉm môi cười nói.

Lý Cảnh kinh ngạc, lập tức hiểu được mình bị Tề Ngọc Yên trêu, bắt lấy nàng vào lòng, kêu lên: “Ghê thật, hóa ra nàng chờ ta ở đây lâu rồi.” Nói xong vươn tay gãi hai bên sườn nàng.

Tề Ngọc Yên vốn sợ nhột, bị hấn cù, nhanh chóng đầu hàng, xụi lơ trong lòng hấn.

Ngắm nàng trong lòng mình, mặt như hoa đào, thân mềm như liễu, trong lòng hấn nhúc nhích, bất chợt bế nàng đứng dậy, tới bên giường, đặt nàng lên.

“Hoàng thượng, chàng làm gì thế?” Nàng nghiêng đầu, trong mắt có ánh sáng lấp lóe.

Có lẽ do cười mệt, nàng thở dồn dập.

Hấn cúi thấp người xuống, áp lên, rù rì nói: “Không phải nàng muốn sinh nữ nhi à? Ngọc Yên, đêm nay chúng mình tạo ra nữ nhi đi.” Nói xong không đợi nàng đáp lời, sáp lại gần, hôn lên đôi môi nàng.

Nàng ngỡ ngàng, lập tức dùng hai tay kéo cổ hấn, đáp lại hấn một nụ hôn sâu...

Hôm sau, sau khi thính an ở Khôn Dương cung xong, Tề Ngọc Yên mời La Xảo Nhi tới Trọng Hoa cung thưởng thức bánh hoa quế.

Hai người ngồi dưới giàn hoa trong vườn, phẩm trà ăn bánh.

Tề Ngọc Yên bảo mọi người ra ngoài, trong vườn chỉ còn lại nàng cùng La Xảo Nhi.

Hai ngày nữa, Chung Dục sẽ phải rời kinh thành tới Ứng Thành, không biết La Xảo Nhi có bị việc này quấy nhiễu không mà tâm trạng luôn buồn bã.

Tề Ngọc Yên nhấp một ngụm trà Thanh Tâm, giãn mặt cười nói với La Xảo Nhi: “Xảo Nhi muội muội luôn mặt mày ủ rũ, có tâm sự gì hả?”

“Dạ.” La Xảo Nhi gạt mình, vội bốc lên một miếng bánh, che giấu cười cười, “Không có ạ.”

Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói: “Xảo Nhi muội muội luống cuống như thế, là vì chuyện Chung thị vệ phải đi Ứng Thành?”

La Xảo Nhi nghe vậy, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tề Ngọc Yên, ngờ ngác một lúc, mới lắc đầu nói: “Không có. Tề tỷ tỷ, tỷ, sao tỷ có thể nghĩ tới Chung thị vệ?” Nói xong, nàng cắn một miếng bánh, nhai trong miệng.

Tề Ngọc Yên thờ dài một hơi, nói: “Xảo Nhi muội muội chớ nên hiểu lầm, tỷ nói, nếu muội muội thật có tình ý với Chung thị vệ, tỷ tỷ chắc chắn giúp muội.”

“Tề tỷ tỷ thật sự hiểu lầm rồi. Muội với Chung thị vệ thật không có bất kỳ quan hệ gì cả.” La Xảo Nhi ngẩng đầu, chột dạ cười.

Tề Ngọc Yên im lặng một lúc, rồi mới chậm rãi nói: “Xảo Nhi muội muội, tỷ cũng là người từng trải. Một nữ tử có tình ý với một nam tử hay không, không cách nào giấu được.”

“Tề tỷ tỷ, muội, muội thật không có mà.” La Xảo Nhi ngẩng đầu, khô khốc nói.

“Nếu như muội muội thật sự vương vấn Chung thị vệ, tỷ có cách để muội rời khỏi hoàng cung, cùng hấn song túc song phi.” Tề Ngọc Yên nói.

(Song túc song phi: chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly.)

La Xảo Nhi ngẩn ngơ: “Tề tỷ tỷ, tỷ, tỷ nói vậy là sao?”

“Xảo Nhi, muội nguyên ý cùng Chung thị vệ tới Ứng Thành không?” Tề Ngọc Yên không trả lời thẳng câu hỏi của La Xảo Nhi, ung dung cười nói, “Biên cương cực rét lạnh, muội sống an nhàn sung sướng quen rồi, liệu có thể chịu được?”

La Xảo Nhi nhìn thẳng vào Tề Ngọc Yên, nét mặt có chút rối rắm.

“Xảo Nhi muội muội chắc chắn đang nghĩ tại sao tỷ lại giúp muội nhỉ? Trong này có âm mưu gì hay không?” Tề Ngọc Yên cúi đầu cười, “Kỳ thật rất đơn giản. Muội ở trong cung, là nữ nhân của Hoàng thượng, tỷ không muốn Hoàng thượng có một nữ nhân nào khác ngoại trừ tỷ ra. Nếu trái tim Xảo Nhi muội muội đã thuộc về người khác, sao tỷ lại không giúp đỡ hoàn thành ước vọng? Như vậy, lại đỡ đi một người tranh sủng với tỷ.”

“Tề tỷ tỷ lo lắng nhiều rồi.” La Xảo Nhi cười khổ nói, “Trong lòng Hoàng thượng chỉ có mình tỷ tỷ, muội hoàn toàn không tranh sủng nổi với tỷ đâu.”

“Đúng, tỷ và Hoàng thượng đúng là thâm tình, trong lòng đều không chứa chấp người nào khác. Chỉ là Xảo Nhi muội muội đẹp người đẹp nét, tỷ thật sự thích muội muội, thật không đành lòng để muội bơ vơ không nơi nương tựa, chết già trong cung. Nếu muội muội có thể cùng người thương trải qua quãng đời còn lại, cũng không uổng tình cảm muội muội dành cho tỷ mấy năm này.” Tề Ngọc Yên xúc động nói.

“Tề tỷ tỷ...” Nghe Tề Ngọc Yên nói như thế, La Xảo Nhi cảm động vô cùng, ngẩng đầu lên, nước mắt đã ràn rụa.

“Giờ muội tin tỷ chưa?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Rồi ạ.” La Xảo Nhi lau nước mắt, dùng sức gật đầu.

“Chỉ là, Chung thị vệ có ý với muội không?” Tề Ngọc Yên hỏi.

“Muội không biết nữa.” La Xảo Nhi lắc đầu nói.

“Vậy muội có nguyên ý tới Ứng Thành cùng với Chung thị vệ không?” Tề Ngọc Yên lại hỏi.

La Xảo Nhi gật mình, cúi đầu nói: “Muội, muội nguyên ý.”

Tề Ngọc Yên cười, nói: “Vậy thì tỷ sẽ bảo người báo cho Chung thị vệ nhập cung một chuyến, đến lúc đó Xảo Nhi muội muội có thể nói rõ ràng với Chung thị vệ. Nếu như hắn cũng có ý với Xảo Nhi muội muội, tỷ tỷ nhất định giúp đỡ muội rời khỏi hoàng cung, cùng hắn cao bay xa chạy.”

La Xảo Nhi im lặng một hồi, sau đó gật đầu nói: “Được ạ, bất kể sống hay chết, muội cũng chấp nhận cuộc một phen.”

“Tỷ tin, Xảo Nhi muội muội nhất định có thể được như ý nguyện.” Tề Ngọc Yên cười kéo tay La Xảo Nhi, nắm thật chặt trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tiếp xúc

Vừa qua giờ Thân, Chung Dục liền vào cung.

Lúc gần trưa, người trong cung báo với y, trong cung có chút chuyện bàn giao chưa hoàn thành, bảo y giờ Thân vào cung một chuyến.

Vừa nghe được tin này, Chung Dục có hơi bất ngờ. Mặc dù lúc mình rời hoàng cung có hơi vội vã thật, nhưng y cũng đã bàn giao hết công sự rồi mới đi. Chẳng lẽ còn có gì mình chưa tính đến?

Y cẩn thận nhớ lại, cũng chẳng nghĩ ra nguyên do, cũng không nghĩ ngợi nữa, dù sao tiến cung rồi sẽ biết.

Vì thế, y đứng giờ vào cung.

Vừa tiến cung, lại không giống như bình thường, có cung nhân đặc biệt tới dẫn đường cho y.

Tình cảnh này khiến Chung Dục có chút bối rối. Xem ra, quả nhiên mình đã chẳng còn liên quan tới hoàng cung nữa, mà người ấy, lại vĩnh viễn thuộc về nơi này.

Lần từ biệt này, e rằng cả đời này không còn được gặp nàng nữa?

Nghĩ đến đây, ngực y bất chợt đau tê tái.

Y hiểu rõ, tại sao hồi trước mình lại không tòng quân, lựa chọn làm thị vệ trong cung? Còn không phải vì không buông bỏ được chút vương mặc kia. Coi như kiếp này vô duyên, nhưng cả đời có thể được ngắm nàng từ xa, cũng đã hài lòng lắm rồi.

Nay, tuy rằng bị bắt rời hoàng cung, nhưng chưa hẳn đã xấu. Mình có thể tòng quân chinh chiến, thực hiện ước mơ từ nhỏ của mình. Hơn nữa, biết nàng sống rất tốt, mình cũng có thể yên lòng yên dạ rồi đi. Chỉ mong có một ngày, mình có thể tháo gỡ được vương mặc này, coi như thật sự tự do.

Vừa nghĩ như vậy, hần thoải mái hơn ít nhiều, bước nhanh về trước hơn.

Đi được một lúc, Chung Dục phát hiện hướng cung nhân dẫn mình đi không phải Cẩm Vệ Thự. Trong lòng y có hơi nghi ngờ, gọi cung nhân lại: “Nội thị, xin dừng bước.”

Cung nhân kia nghe thấy Chung Dục gọi, xoay người lại, hơi khom người, cung kính hỏi: “Đô úy có gì cần dặn ạ?”

Nghe cung nhân xưng hô mình như vậy, Chung Dục ngạc nhiên một hồi. Bấy giờ mới sực nhớ, sáng nay Hoàng đế hạ chỉ, phong y làm Thiếu kỵ Đô úy, trấn thủ Ứng Thành.

Y ổn định lại, chấp tay cười, nói: “Liệu nội thị có nhầm đường không ạ? Đường này hình như không phải đường tới Cẩm Vệ Thự.”

“Không nhầm đâu.” Cung nhân cười, nói: “Đô úy chỉ cần theo tiểu nhân là được.” Dứt lời không nói thêm gì nữa, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Chung Dục cũng không biết làm sao, đành phải đi theo.

Cung nhân đưa Chung Dục tới một nơi vắng vẻ bên ngoài cung điện, xoay người lại, nói với Chung Dục: “Đã tới nơi. Mời Chung Đô úy vào, có người đợi người bên trong.” Nói xong không đợi Chung Dục đáp lời, liền hành lễ, lui xuống.

Chung Dục thấy tình hình như vậy, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Y chậm rãi đi lên trước, tới trước cửa cung, ngẩng đầu, nhìn bảng hiệu chính giữa cổng cung, trên viết ba chữ “Từ Vân Hiên”.

Nơi này y biết. Ở trong cung hai năm, y cũng biết được chút ít chuyện trong cung.

Khi rảnh rỗi, Hoàng đế sẽ một mình tới Từ Vân Hiên đọc sách phẩm trà. Bởi vậy, bình thường những người khác trong cung không dám tới nơi này, sợ quấy nhiễu Hoàng đế.

Nếu cung nhân dẫn mình tới đây, chẳng lẽ, Hoàng đế đang ở bên trong? Người gọi mình đến là có chuyện gì? Chẳng lẽ vẫn nghi ngờ quan hệ mình với Tề Ngọc Yên?

Nghi đến đây, trong lòng y có chút lo sợ bất an. Tuy rằng y và Tề Ngọc Yên trong sạch, nhưng trong lòng y, lại có tình cảm với Tề Ngọc Yên, nhất định Hoàng đế không chấp nhận nỗi điều này. Nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

Hắn chậm chậm dẫm lên thềm đá, đi tới cạnh cửa, hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng đập cánh cổng màu đỏ tươi, miệng hô: “Thần Chung Dục cầu kiến.”

Người bên trong nghe thấy tiếng vang, nhanh chóng mở cửa ra.

Chung Dục ngược mắt, trông thấy người đứng trước cửa đón mình lại là thị nữ kẻ cận Tề Ngọc Yên – Trúc Vận.

Chung Dục hơi bất ngờ, kinh ngạc hỏi: “Trúc Vận cô nương, sao cô lại ở đây?”

“Chung Đô úy hữu lễ.” Trúc Vận hành lễ với y, sau đó ló người ra khỏi cánh cửa, lướt ra sau Chung Dục, nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai khác mới quay sang cười nói với Chung Dục: “Chung Đô uy, mời đi vào. Quý phi nương nương đã đợi được một lúc rồi.”

Nghe vậy, Chung Dục ngạc nhiên. Chờ bên trong không phải Hoàng đế mà là Tề Ngọc Yên ư? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Làm sao nàng ấy có thể gọi mình tới đây? Lén lút gấp mình, nàng ấy không sợ sóng gió lại nổi à?

Suy nghĩ lại thì Từ Vân Hiên này là chỗ của Hoàng đế, nếu Tề Ngọc Yên dám gọi mình tới đây gặp mặt, nói vậy Hoàng đế cũng đã biết chuyện này. Nhưng nàng tìm mình có việc gì đây?

Trúc Vận thấy Chung Dục cứ đứng sững tại chỗ, vội kéo y vào, thúc giục: “Chung Đô úy, còn thần người ra làm gì? Mau theo nô tỳ nào.” Nói xong vội đóng cửa lại, đi vào bên trong.

Bấy giờ Chung Dục mới tỉnh táo lại, vội đáp: “Được.” Bước nhanh hai bước, đi theo.

Trúc Vận dẫn Chung Dục vào trong hoa viên của Từ Vân Hiên. Đây là lần đầu Chung Dục đến Từ Vân Hiên, chỉ thấp thoáng thấy trong vườn có một cái đình bát giác, thoang thoảng hương hoa quế. Một làn hương thơm dịu ngọt truyền tới, khiến người ta vô cùng thoải mái.

Y đi vào, nhìn kỹ, bỗng thấy trong đình có một nữ tử mặc một bộ váy sam màu anh đào xinh tươi đang quay lưng lại với mình, cúi đầu, tựa như đang nghĩ tới chuyện gì.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ phút này trông thấy bóng dáng này, Chung Dục vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn. Thân ảnh từng xuất hiện trăm ngàn lần trong giấc mơ của mình, sợ rằng sẽ không còn được trông thấy nữa.

Trúc Vận đi tới trước, hành lễ với nữ tử trong đình, khẽ giọng nói: “Nương nương, Chung Đô úy tới rồi ạ.”

Chung Dục theo sát sau tiến lên thì lễ: “Thần Chung Dục, gặp qua quý phi nương nương.”

Tề Ngọc Yên ngẩng ra, từ từ xoay người lại, nhìn Chung Dục, trên gương mặt mang nụ cười mỉm, nhẹ giọng nói: “Đứng hết lên đi.

“Dạ.” Trúc Vân cùng Chung Dục đồng thời đứng lên.

Tề Ngọc Yên nâng mắt nhìn Trúc Vân, nói: “Trúc Vân, em đi xuống trước đi, ta có lời cần nói với Chung Đô úy.”

“Dạ.” Trúc Vân hành lễ, rồi lui xuống.

Thấy Trúc Vân đi xa, Tề Ngọc Yên mới quay mặt lại, mỉm cười nói với Chung Dục: “Chung Đô úy, mời ngồi.”

“Thần không dám.” Chung Dục khom người trả lời.

Tề Ngọc Yên cười nhẹ, tiếp tục nói với Chung Dục: “Chuyện hôm trước, suýt nữa liên lụy tới Chung Đô úy, trong lòng bản cung vô cùng day dứt. Chung Đô úy vẫn nên ngồi xuống đi, để bản cung dùng một chén trà tạ lỗi với Chung Đô úy.”

Chung Dục ngạc nhiên, vội vàng trả lời: “Chung Dục không dám nhận trà này! Vốn ngọc bội kia đúng là vi thần tặng, hại quý phi nương nương thiếu chút nữa bị người làm hại, nên tạ lỗi, cũng là thần mới phải.”

“Nhưng dù sao việc này cũng từ ta mà nên, nếu các nàng ấy không phải muốn hại ta, sao liên lụy đến Chung Đô úy được.” Tề Ngọc Yên nói xong nhấc tay, cầm chiếc ấm sứ Bạch Ngọc trên bàn, châm một chén trà, sau đó ngẩng đầu cười nói với Chung Dục, “Người uống chén trà này, nghĩa là Chung Đô úy không hề trách bản cung.”

Nói tới đây, nàng ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Chung Dục, lại nói: “Nếu người không chịu nhận chén trà này, bản cung chỉ có thể cho rằng, người vẫn thăm oán bản cung trong lòng.”

Nghe vậy, Chung Dục giật mình. Nhưng nếu Tề Ngọc Yên đã nói tới mức đó, y đành phải đi tới trước, cầm chén trà trên bàn lên, nói: “Nếu quý phi nương nương đã nói, vậy thần tạ ơn quý phi nương nương ban trà.” Dứt lời, một hơi uống cạn sạch trà.

Nhìn Chung Dục đặt chén trà về lại bàn, Tề Ngọc Yên lại cười nói: “Được rồi, tâm nguyện cuối cùng của bản cung đã hoàn thành.”

Chung Dục sững sốt, hỏi: “Người trong cung tôi gọi thần tiến cung giải quyết chuyện còn sót chính là việc này?”

Tề Ngọc Yên cười nói: “Bản cung tìm người chỉ có mỗi việc này thôi.” Nói xong nàng nâng mắt lên, nhìn căn nhà ngói đỏ tường hồng trong hoa viên, nói, “Chẳng qua, cần người tiến cung hoàn thành chuyện là người khác!”

“Người khác ư? Là ai?” Chung Dục ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Tề Ngọc Yên mỉm cười, nói: “Người cứ vào trong phòng bên kia là biết ngay.”

“Dạ?” Chung Dục kinh ngạc.

Trong phòng có người? Là ai? Hoàng đế chẳng?

Thấy Chung Dục cứ ngây ngốc tại chỗ, người không nhúc nhích, Tề Ngọc Yên cười nói: “Chung Đô úy, mau đi đi!”

“Dạ.” Bấy giờ Chung Dục mới phục hồi tinh thần, thi lễ với Tề Ngọc Yên, sau đó thấp thòm tiến về phía căn phòng.

Đi đến cạnh cửa, y ổn định lại tâm trạng, sau đó đặt tay lên cửa, gõ nhẹ.

Y còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy trong phòng vang lên giọng nữ dịu nhẹ: “Chung Đô úy, mời vào.”

Nghe tiếng, Chung Dục sững sốt.

Y rất quen giọng nói này.

Đây là giọng của thuận nghi La Xảo Nhi.

Nhưng nàng ấy có chuyện gì mà tìm mình?

Nghe Chung Dục cứ đứng bên cửa, mãi vẫn không vào phòng, La Xảo Nhi lại lên tiếng: “Chung Đô úy?”

“Thần, ở đây ạ.” Chung Dục nhanh chóng đáp.

“Mời, mời vào.” La Xảo Nhi nói.

“Vâng.” Chung Dục hít một hơi thật sâu, dùng tay đẩy, cửa kêu lên tiếng mở ra.

Y đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy La Xảo Nhi mặc một bộ váy sam màu xanh xám, duyên dáng ngồi trong điện. Trong cái se lạnh của tiết thu, khiến người nhìn trông cảnh tượng này, con mắt đều sáng rõ theo.

Trông thấy Chung Dục, La Xảo Nhi khẽ cười đứng dậy, lên tiếng: “Chung Đô úy, mời vào đây.”

Chung Dục bình tĩnh lại, đi tới trước, hành lễ: “Thần Chung Dục gặp qua La thuận nghi.”

La Xảo Nhi mỉm cười nói: “Chung Đô úy không cần đa lễ.”

Chung Dục đứng lên, nói: “La thuận nghi có gì cần dặn ạ?”

La Xảo Nhi dừng một lúc, nhỏ giọng nói: “Hôm nay, vì gì mà ngươi tiến cung?”

“Là buổi sáng người trong cung tới truyền lời, bảo thần tiến cung giải quyết chuyện còn sót.” Chung Dục đang hoảng hốt đáp, “Chẳng qua sau khi tiến cung, chưa tới Cẩm Vệ Thụ đã bị người dẫn tới chỗ này. Vừa mới gặp quý phi nương nương, người nói, La thuận nghi có việc tìm tôi. Không biết La thuận nghi gọi thần tới đây là có chuyện gì?”

La Xảo Nhi cúi đầu, cắn nhẹ môi, thấp giọng nói: “Ta tìm người, là, là có chuyện cần nói.”

“Dạ?” Chung Dục vừa nghe, có chút kinh ngạc. Y không biết mình và La Xảo Nhi có chuyện gì cần nói, vội hỏi: “Thần xin hỏi La thuận nghi, rốt cuộc có chuyện gì cần giao cho thần ạ?”

La Xảo Nhi ngẩng mặt, hai má nhuộm hồng, “Chung Đô úy, thứ ta muốn người nhận, không phải là chuyện, mà là người.”

Chung Dục nghe mà ngây cả người, sau một lúc mới bình phục lại: “Người nào ạ?”

La Xảo Nhi thẹn thùng nhìn y một cái, nói: “Người đoán xem?”

Ánh mắt này như một tia chớp, bổ thẳng xuống Chung Dục, y đực cả người. Mãi sau, y mới run rẩy hỏi: “Thần, thần không hiểu lời La thuận nghi có ý gì ạ.”

La Xảo Nhi cúi đầu, khăn lụa nắm trong tay, xoắn lại một vòng, tâm tình rối rắm tới cực điểm.

Mặc dù hai năm qua, nàng và Chung Dục có tiếp xúc ít nhiều, nhưng nàng cũng không rõ y đối với mình như nào. Chẳng qua, nàng có thể xác định, ít nhất thì Chung Dục không ghét mình, mà mình đối với y, trong lúc vô tình, đã phải lòng y rồi.

Tề Ngọc Yên đã nói, chỉ cần Chung Dục nguyện ý đưa mình đi, tỷ ấy sẽ có cách giúp mình và y cùng nhau rời đi.

Có thể ở bên Chung Dục, đã từng là chuyện mình chôn chặt dưới đáy lòng, không dám mơ tưởng. Thế nhưng giờ thật sự có thể thỏa mãn tâm nguyện cho chính mình, điều này với mình mà nói, chính là cơ hội ngàn năm có một.

Hơn nữa hôm nay chỗ mình bí mật gặp Chung Dục, chính là nơi Hoàng đế thích đến phẩm trà một mình, bình thường người làm việc tại đây đều là người thân cận với Hoàng đế. Có thể thấy được, Tề Ngọc Yên dám gọi Chung Dục vào đây, hẳn đã được Hoàng đế cho phép.

Nàng biết, trong lòng Hoàng đế, từ đầu đến cuối chỉ có một mình Tề Ngọc Yên. Cũng may người trong lòng mình, không phải là Hoàng đế, cũng sẽ không đau lòng. Nếu như lần này, mình không thể chớp lấy cơ hội ra khỏi hoàng cung, bên nhau trọn đời với người trong lòng mình, thật sự chỉ có thể y như lời Tề Ngọc Yên nói, cô đơn chết già trong cung này.

Cho nên, hôm nay, nàng nhất định phải khiến Chung Dục đồng ý đưa mình đi. Không chỉ bởi đây là cơ hội duy nhất tìm ra lối thoát cho bản thân, quan trọng hơn chính là, nàng yêu y.

Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Chung Dục, hai mắt ngập xuân, khóe miệng chứa tình, thông thả nói: “Chẳng lẽ tâm ý của ta, Chung Đô úy vẫn không cảm nhận được?”

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Cuộc tâm

Nghe La Xảo Nhi nói, Chung Dục bỗng thấy đầu “đùng” một tiếng, lòng dạ thoáng chốc loạn cào cào.

Nàng ấy đang bày tỏ tâm ý của mình?

Ý là, nàng ấy có tình cảm với mình?

Chung Dục trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhỏ xuống. Nhưng nàng ấy là nữ nhân của Hoàng đế, sao có thể sinh tình với mình được? Việc này để cho người khác biết, mình mất mạng thì thôi, chỉ sợ toàn bộ Hoài Dương hầu phủ không ai may mắn thoát khỏi.

Nghĩ đến đây, Chung Dục nhanh chóng lắc đầu, về mặt kinh sợ hồi đáp: “Thần không hiểu La thuận nghi nói gì. Thần chỉ biết, người là chủ, Chung Dục là thần.”

Nghe Chung Dục nói, La Xảo Nhi bàng hoàng. Y đang cự tuyệt mình ư? Nếu như y thật sự không nguyên ý dẫn mình ra khỏi cung, vậy mọi chuyện chấm hết rồi sao?

Đây chính là cơ hội duy nhất để mình có thể ở bên cạnh y, sao có thể cứ vậy mà chặt đứt chứ?

La Xảo Nhi cắn môi, ngẫm nghĩ một lúc, rồi quyết định không quan tâm gì nữa, hôm nay nhất định phải khiến cho Chung Dục đồng ý đưa mình rời đi.

Bất kể là lần trước đi Huyền Tước sơn được Chung Dục dạy cưỡi ngựa, hay là cùng Hoàng đế đi Thái Sơn tế thiên, La Xảo Nhi đều đã tiếp xúc rất nhiều với Chung Dục. Nàng biết Chung Dục là người trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần người đối tốt với y, y tuyệt đối không bỏ mặc người. Xem ra, muốn làm cho y đổi chủ ý, đồng ý đưa mình rời đi, phải lợi dụng nhược điểm này của y.

Nghĩ đến đây, nàng cắn răng, xông tới trước, ôm lấy Chung Dục, nước mắt ào ào rơi xuống.

Chung Dục bị La Xảo Nhi ôm, cả người ngây ngốc, như thể bị ai đó làm thuật định thân, không biết cử động thế nào.

Nàng khóc nói: “Chung Dục, van cầu chàng đừng cự tuyệt ta! Dẫn ta đi! Dẫn ra rời khỏi hoàng cung!”

Nghe vậy, cả người Chung Dục rung động. Nàng ấy nói, dẫn nàng đi? Sao được chứ? Nàng là phi tần của Hoàng đế! Nếu mình vụng trộm dẫn nàng ra khỏi hoàng cung, đây chính là tội diệt tộc.

Nghĩ đến đây, Chung Dục giật nảy mình, vội đưa tay muốn đẩy La Xảo Nhi ra, lắp bắp nói: “La, La thuận nghi, nam nữ thụ, thụ, thụ bất thân, xin, xin tự trọng.”

La Xảo Nhi càng ôm chặt lấy hông Chung Dục, khóc òa lên nói: “Chung Dục, chàng dẫn ta đi đi. Trước chàng ở trong cung, coi như ta không thể ở cạnh bên chàng, ít ra còn có thể trông thấy chàng, thỏa lòng nhớ nhung. Giờ chàng đi khỏi hoàng cung rồi, sau này ta không được gặp chàng, nghĩ đến đây, ta cảm thấy sống chẳng bằng chết!”

“La thuận nghi, người, nhưng người là tần phi của Hoàng thượng, sao có thể nói chuyện này với thần.” Chung Dục nói.

“Ta là tần phi của Hoàng thượng thì sao?” La Xảo Nhi cười khò lắc đầu, “Trong lòng Hoàng thượng, sợ rằng chỉ có mình Tề tỷ tỷ mới là phi tần của người? Đến Hoàng hậu mà Hoàng thượng cũng không để ý, một thuận nghi nhỏ nhoi như ta sao lọt vào mắt người đây?”

Chung Dục im lặng một lúc. Giờ phút này, trong lòng y vừa chua xót khổ sở, vừa vui mừng. Chua xót là, y lặng yên thích Tề Ngọc Yên nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể ngắm nhìn nàng ân ái bên người khác. Vui mừng là, mặc dù mình không có được nàng, nhưng nàng được hạnh phúc.

“Chung Dục, chàng dẫn ta đi đi!” La Xảo Nhi lay nhẹ người Chung Dục, nước mắt rơi thấm vào ngực y, “Bằng không, nói không chừng ngày nào đó, ta bí bức mà chết trong cung này mất.”

“Xin La thuận nghi thông cảm.” Chung Dục thở dài một hơi, quyết tâm dùng sức thoát khỏi hai tay La Xảo Nhi, trầm giọng nói, “Dù thế nào, thân phận của La thuận nghi cũng là phi tần của Hoàng thượng, thần không dám có nửa lòng mơ ước.”

“Đừng nói thần không có khả năng đưa La thuận nghi ra hoàng cung, coi như có thì thần cũng không dám. Nếu thần vì người bơ vơ không chốn cậy nhờ, niệm tình ý La thuận nghi dành cho thần, có liều mạng cũng sẽ giúp đỡ La thuận nghi ra khỏi cung. Chỉ là, thần còn có người nhà, nếu thần làm không suy nghĩ, mạng thần không kể tới, nhưng còn tính mạng của cha mẹ anh cháu trong nhà, thần không thể bỏ mặc được.”

“Đừng lo lắng.” Nghe ra Chung Dục không dẫn mình ra khỏi cung, hình như là sợ liên lụy tới người nhà, La Xảo Nhi vội an ủi, “Tề tỷ tỷ nói, chỉ cần chàng nguyện ý dẫn ta đi, tỷ ấy chắc chắn giúp đỡ chúng ta, tuyệt đối sẽ không liên lụy tới người nhà của chàng.”

Nghe thấy có liên quan tới Tề Ngọc Yên, Chung Dục ngẩn ra, lập tức lắc đầu, nói: “Như vậy, càng không thể dính líu tới Tề quý phi được.”

La Xảo Nhi thấy mãi mà Chung Dục không chịu hiểu, nhất thời nóng nảy, lớn tiếng nói: “Nếu như là ý của Hoàng thượng thì sao?”

“Cái gì?” Nghe vậy, Chung Dục kinh ngạc, “Chuyện này, chuyện này sao có thể?”

“Có gì không thể chứ?” La Xảo Nhi nói tiếp, “Chàng làm việc trong cung nhiều năm rồi, sẽ không thể không biết Từ Văn Hiến này là nơi yêu thích của Hoàng thượng chứ? Nếu hôm nay Tề tỷ tỷ dám sắp xếp chuyện chúng ta gặp mặt ở đây, chứng tỏ Hoàng thượng biết việc này. Bằng không, sao Tề tỷ tỷ dám làm chuyện như này?”

Chung Dục ngây ra. La Xảo Nhi nói, hình như cũng rất có lý.

Thấy Chung Dục có dáng vẻ buồn lòng, La Xảo Nhi lại nói tiếp: “Nếu Hoàng thượng cũng không phản đối chàng dẫn ta rời đi, đương nhiên sẽ không truy cứu chàng cùng người nhà chàng. Như vậy, chàng còn điều gì băn khoăn nữa không?”

Nghe La Xảo Nhi nói xong, Chung Dục im lặng một lúc, sau đó vẫn là lắc đầu: “La thuận nghi, coi như Hoàng thượng ngầm đồng ý cho ta dẫn người rời khỏi hoàng cung, nhưng người có từng nghĩ, nếu chuyện người bỏ đi theo tôi bị tố giác, Hoàng thượng không có cách nào bảo vệ chúng ta. Đến lúc đó, người nhà của tôi, sẽ bị liên lụy.”

Thấy mình nói lâu như vậy rồi mà vẫn chẳng thấm vào đâu tên Chung Dục này, La Xảo Nhi hơi bực: “Chàng, chàng thật sự không muốn dẫn ta đi?”

Chung Dục khom người nhận lỗi nói: “Xin La thuận nghi tha thứ, người cứ coi như Chung Dục là một tên nhát cáy đi! Kiếp này, chỉ đành cô phụ mảnh tình này của La thuận nghi.”

Nghe Chung Dục nói như thế, La Xảo Nhi thần thờ, thần thờ một lúc, sau đó từ từ ngẩng đầu lên, buồn bã cười với Chung Dục, nói: “Một khi đã như vậy, Chung Đô úy, ta cũng không ép bức chàng nữa. Chàng, chàng đi đi!” Nói xong quay mặt về hướng khác, không nhìn y nữa.

Nhìn biểu tình chết tâm của La Xảo Nhi, Chung Dục chợt đau lòng. Nhưng y biết, bây giờ không phải lúc để mềm lòng, không thể cho nàng bất kỳ hy vọng. Hôm nay mình cự tuyệt nàng, nếu bởi vậy mà nàng hận mình, chính là giải thoát cho mai sau.

Nghĩ đến đây, Chung Dục hành lễ với La Xảo Nhi, nói: “La thuận nghi, thần cáo lui trước ạ.”

La Xảo Nhi như không nghe thấy y nói, đứng bất động tại chỗ, thất thần nhìn về phương xa.

Thấy vậy, Chung Dục cảm thấy tiếc thương. Nhưng lý trí mách bảo y rằng, mình không thể mềm lòng. Y đứng lên, không nói năng gì, xoay người đi ra ngoài.

Lúc y tới cạnh cửa thì La Xảo Nhi đột nhiên lên tiếng gọi y lại: “Chung Đô úy!”

Người y rung lên, sau đó chậm rãi xoay người lại, cố gắng để mình bình tĩnh lại, sau đó hỏi La Xảo Nhi: “Không biết La thuận nghi còn gì cần dặn?”

La Xảo Nhi quay đầu lại, nhìn y, mắt hoe hoe đỏ. Nàng cố sức kìm nén nước mắt lại, sau đó cười với Chung Dục, nói: “Lần đi Ứng Thành này, đường xá xa xôi, dọc đường chàng phải chú ý nhiều hơn. Còn nữa, biên cương giá rét, chàng, chàng càng phải giữ gìn sức khỏe bản thân.”

Nghe nàng nói như vậy, nơi mềm yếu nhất trong lòng Chung Dục như thể bị ai đâm mạnh một nhát, không rõ tư vị gì. Đến khi ngẩng đầu lên, hốc mắt y cũng đỏ.

Y cố gắng ổn định lại tâm tình của mình, nói: “Thần đi Ứng Thành, nhất định bảo vệ bờ cõi Đại Hiên, nếu Viên Quốc dám đến xâm chiếm, thần tuyệt đối không để bọn chúng đoạt một tấc lãnh thổ! Kính xin La thuận nghi chờ tin đắc thắng trở về của thần.”

“Chung Đô úy có khát vọng như vậy, ta rất kính nể! Có điều...” Nói tới đây, La Xảo Nhi cúi đầu, buồn bã cười, nói: “Ta, ta sợ không đợi được ngày đó.”

Nghe vậy, tâm Chung Dục co rút lại, kinh hoàng hỏi: “Vì sao La thuận nghi nói thế?”

“Bởi vì, ngày chàng rời khỏi kinh thành, cũng là ngày Xảo Nhi rời khỏi nhân thế.” Nàng nhìn y, vẻ mặt tuyệt quyết, trong mắt lại lấp lánh nước mắt.

“Người, người muốn làm gì?” Chung Dục vừa nghe, cực kỳ hoảng sợ.

“Chung Đô úy, chàng biết không? Tháng ngày trong cung đối với ta mà nói, thật sự quá khó khăn. Trước kia, lúc chàng còn ở trong cung, ta thăm dò được giờ làm việc của chàng, đứng giờ mỗi ngày đến Thanh Đường tâu bộ, chỉ để gặp được chàng, trông thấy chàng. Với ta mà nói, có thể luôn được nhìn thấy chàng, cũng coi như có hi vọng sống.”

Nghe La Xảo Nhi nói như vậy, nét mặt Chung Dục có chút xúc động. Từ trước đến giờ y không hề hay biết, La Xảo Nhi lại có thể làm nhiều điều vì mình đến thế. Giờ phút này, y thật sự cảm thấy hồ thẹn với nữ tử yêu mình sâu đậm này.

La Xảo Nhi nói tiếp: “Hiện giờ, chàng cũng rời khỏi hoàng cung, ta ở trong cung này, không còn hi vọng nữa, giống như cái xác không hồn, sống chẳng có nghĩa lý gì.” Nói tới đây, vẻ mặt La Xảo Nhi lạnh lẽo, tiếp tục nói, “Thay vì sống đau khổ như vậy, chẳng thà sớm ngày rời đi, coi như được giải thoát sớm.”

“La thuận nghi, người, người đừng làm chuyện đại dột!” Chung Dục bước nhanh tới trước mặt La Xảo Nhi, nói: “Chắc sau này, sẽ, sẽ tốt hơn.”

“Tốt hơn như thế nào?” La Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn y chăm chú, cười khổ nói, “Nghĩ cách tranh sủng với Tề tỷ tỷ ư? Chàng cảm thấy, ta có thể tranh được à? Hơn nữa, Tề tỷ tỷ thật lòng tốt với ta, sao ta có thể đáp lại tỷ ấy như vậy?”

Chung Dục cắn răng, nhưng không lên tiếng.

“Được rồi, lời cần nói ta đã nói xong. Chung Đô úy, chàng, chàng mau đi đi!” La Xảo Nhi nhìn y, vẻ mặt tươi cười trong trẻo, “Hiện tại chàng đã biết tâm ý của ta dành cho chàng, ít nhất ta đã hoàn thành tâm nguyện của bản thân. Đến một ngày chàng già đi, con đàn cháu đống, nếu như chàng có thể nhớ, từng có một nữ tử yêu chàng, nguyện chết vì chàng, ta, ta đã hài lòng lắm rồi.” Nói xong nàng nhắm mắt lại, nước mắt ứa ra.

Nghe La Xảo Nhi nói, Chung Dục vừa sợ, vừa đau.

Hóa ra, trong lúc y dành tình cảm cho Tề Ngọc Yên, còn có một nữ tử tốt đẹp khác, thầm kín yêu mình. Mà nếu mình cứ kiên quyết, thật sự sẽ khiến nàng ấy tiếc nuối vô bờ mà rời khỏi nhân thế sao? Tim y, chợt thắt chặt đau đớn, chân nặng tựa ngàn cân, làm thế nào cũng không cất nổi bước.

La Xảo Nhi mở mắt ra, thấy Chung Dục vẫn đứng tại chỗ, yên lặng nhìn mình, lòng nàng càng đau, hét lớn với Chung Dục: “Chàng đi đi! Đi mau đi! Chàng còn đứng ở đây làm gì? Ta không muốn gặp lại chàng! Nhìn thấy sẽ khiến ta thêm thương tâm!”

Chung Dục nhìn nàng, người vẫn bất động như trước.

“Nếu chàng không muốn dẫn ta đi, không muốn giúp ta thay đổi vận mệnh, thì mau rời khỏi ta.” Nàng khóc lớn nói, “Ta không trách chàng, ta chỉ trách mình phúc bạc mệnh khổ thôi.”

Chung Dục khàn giọng gọi nàng: “La thuận nghi, tôi đi cũng được! Nhưng người phải đồng ý với tôi, không được làm chuyện điên rồ.”

“Nếu chàng đã không dẫn ta đi, thì đừng có oán ta!” Nàng quay mặt đi, buồn bã nói: “Nếu như chàng có một chút tình ý nào với ta, chờ ngày chàng đắc thắng trở về, thắng quan tiền chức, có thể đến trước mộ phần ta, đắp một nắm đất cho ta, ta đã hài lòng lắm rồi.” Dứt lời, nàng đã khóc không thành tiếng.

Chung Dục nghe được những lời này, chỉ cảm thấy lòng mình như bị ai bóp chặt lấy, đau kinh khủng.

Y không phải đầu gỗ, quen biết với La Xảo Nhi, y lò mò cảm giác được nàng có tình ý không bình thường với mình. Nhưng nàng là nữ nhân của Hoàng đế, hơn nữa trong lòng mình đã có người khác rồi, y chưa bao giờ đi sâu vào tâm tư đối bên. Nhưng hôm nay, nghe nàng buồn thương nói tới chuyện sau khi chết của mình, y không ngờ mình lại khó chịu đến thế.

Cho dù y đối với nàng, là yêu hay không yêu, y đều không thể chịu được một người tươi đẹp như nàng lại phải héo rụng.

Y chỉ biết rằng, y không thể để cho nàng chết!

“Chàng đi đi!” La Xảo Nhi thấy Chung Dục vẫn không động dậy, đột nhiên xông lên, đẩy y ra ngoài cửa, “Chàng đi, chàng đi mau!”

Chung Dục nghe tiếng khóc la đau đớn của nàng, không ý thức được gì nữa, vươn hai tay, không cầm nổi lòng mà ôm nàng vào ngực, kêu lên: “Nàng đừng vậy! Ta, ta dẫn nàng đi!”

La Xảo Nhi nghe thấy, cả người rung lên, sau một lúc, mới ở trong ngực y ngừng đầu lên, khiếp sợ nhìn y, “Chàng vừa mới nói gì?”

Chung Dục liếm đôi môi khô khốc của mình, nói: “Ta, ta đồng ý, dẫn nàng rời khỏi đây.”

Nghe Chung Dục cuối cùng cũng đồng ý với mình, nước mắt La Xảo Nhi dâng lên như con suối: “Chàng thật muốn dẫn ta đi?”

Chung Dục bình tĩnh lại, sau đó nặng nề gật đầu.

La Xảo Nhi nhào tới, ôm chặt lấy Chung Dục, khóc nói: “Ta biết, ta biết mà, chàng sẽ không ác độc với ta đâu!”

Chung Dục chần chừ chốc lát, vươn tay ôm eo nàng, nói: “Vì nàng, ta, ta nguyện ý đánh cuộc một lần.”

La Xảo Nhi vui mặt trong ngực Chung Dục thở dài một hơi. Lúc này, trong lòng nàng, là muôn vàn cảm xúc.

Nàng biết, theo tính cách Chung Dục, chắc chắn không đứng nhìn mình chết.

Kỳ thật, người đánh cược lần này, chính là nàng! Cảm ơn trời đất, cuối cùng mình đã thắng.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Rời đi

Tề Ngọc Yên thấy Chung Dục vào phòng, trong lòng cực kỳ hồi hộp. Đối với việc La Xảo Nhi có thể thuyết phục được Chung Dục đưa muội ấy đi hay không, nàng thật sự không chắc chắn.

Bởi vì chuyện hại Chung Dục vô tội chết thảm kiếp trước, nàng luôn mang áy náy với y. Kiếp này, Chung Dục lại lần nữa yêu nàng sâu đậm, mà nàng, đã quyết định ở bên Lý Cảnh, không thể đáp lại y. Sâu trong nàng hi vọng Chung Dục có thể quên được mình, tìm thấy hạnh phúc thật sự thuộc về bản thân. Mà theo nàng quan sát, La Xảo Nhi chính là người có thể mang hạnh phúc đến cho Chung Dục.

La Xảo Nhi không chỉ đẹp người, tâm tư còn đơn thuần, tính nết thiện lương. Quan trọng hơn là, trong lòng muội ấy có Chung Dục. Nếu hai người thật thành công, vừa có người có thể kề bên Chung Dục nơi biên cương giá rét kia, lại có thể giúp nữ tử đáng thương La Xảo Nhi tìm ra lối thoát. Như thế, hai người mình cực kỳ quý mến đều có thể có kết quả tốt.

Vừa nghĩ tới chuyện này, Tề Ngọc Yên phấn khởi trong lòng.

Chờ mãi, Chung Dục đi vào lâu rồi mà chưa có động tĩnh gì, nàng không khỏi càng thêm lo sợ. Chẳng lẽ có chuyện gì?

Lẽ nào Chung Dục từ chối La Xảo Nhi?

Nghĩ đến đây, lòng Tề Ngọc Yên nặng trĩu.

Theo tính cách bảo thủ của Chung Dục, không phải không có khả năng này.

Trong lúc Tề Ngọc Yên còn đang thấp thòem lo lắng, nàng chợt trông thấy La Xảo Nhi chạy tới bên cửa, gọi mình: “Tề tỷ tỷ, lại đây!” Sau đó làm động tác vẫy tay với mình.

Thấy nụ cười tươi rói trên gương mặt La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên nhẹ nhõm hơn chút. Nếu La Xảo Nhi vui vẻ như vậy, chắc hẳn Chung Dục đã đồng ý với La Xảo Nhi. Xem ra, mình đã nghĩ nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên cười lại với La Xảo Nhi, đáp: “Tỷ tới liền.” Rồi bước nhanh tới.

Thấy Tề Ngọc Yên sắp tới cửa, La Xảo Nhi chạy vội từ trong cửa ra, chạy tới trước mặt nàng, xấu hổ nói: “Tề tỷ tỷ, chàng, chàng đã đồng ý với muội rồi.”

“Xảo Nhi của chúng ta tốt thế, sao hắn nỡ từ chối chứ?” Tề Ngọc Yên cười nói, “Một khi đã như vậy, chúng ta vào bàn bạc luôn, đêm mai sẽ để hắn đưa muội đi.”

“Đêm mai ư?” La Xảo Nhi giật mình, “Nhanh vậy sao?”

“Lo nhanh quá à?” Tề Ngọc Yên nhếch môi, “Hay là đợi một mình Chung Dục tới Ứng Thành trước, đợi ba năm rưỡi nữa tới đón muội đi? Chẳng qua, đến lúc đó già như Chung gia cưới vợ cho hắn, muội qua đó sợ chi có thể làm thiệp.”

La Xảo Nhi vừa nghe, quỳnh lên, bật thốt: “Vậy sao được?”

“Như này là lo chậm à? Thế cuối cùng muội muốn thế nào?” Tề Ngọc Yên mỉm môi cười.

La Xảo Nhi biết Tề Ngọc Yên cố ý chọc mình, mặt đỏ bừng. Nàng cắn cắn môi, nói: “Dạ, đêm mai thì đêm mai!” Lời phát ra, mặt càng đỏ hơn.

Nhìn bộ dạng của La Xảo Nhi, Tề Ngọc Yên không nhịn được bật cười, nói: “Được rồi, tỷ tỷ không đùa muội nữa. Chúng ta mau vào phòng thôi, đừng để Chung Đô úy đợi lâu.”

“Dạ.” La Xảo Nhi đỏ mặt gật đầu.

Tề Ngọc Yên vươn tay, kéo tay của La Xảo Nhi, hai người cùng đi vào phòng.

Thấy Tề Ngọc Yên đi vào phòng, trong phút chốc tim Chung Dục đập loạn nhịp, lập tức hạ người hành lễ nói: “Thần gặp qua Tề quý phi.”

“Chung Đô úy mau mau đứng lên đi!” Tề Ngọc Yên nhanh chóng nói: “Người sắp làm muội phu ta, đừng đa lễ thế.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Chung Dục hơi chút giật mình.

Nãy y thấy La Xảo Nhi có ý đi tìm cái chết, mềm lòng, đầu nóng lên, nên đồng ý dẫn La Xảo Nhi ra cung, không nghĩ gì nhiều. Bây giờ nghe Tề Ngọc Yên nói, ý là không chỉ muốn mình đưa nàng ấy ra cung, mà muốn cưới nàng ấy nữa?

Thấy Chung Dục ngờ ngạc nhìn mình, Tề Ngọc Yên tưởng rằng y nghe mình gọi “muội phu” nên bất ngờ. Nàng nhìn y cười nhẹ, nói: “Mặc dù ta và La Xảo Nhi vào cung mới quen biết, nhưng ở cùng nhau ba năm, tình cảm chúng ta đậm sâu. Trong lòng ta, muội ấy giống như muội muội ruột của ta vậy.”

Nói tới đây, Tề Ngọc Yên chăm chú nhìn Chung Dục, nói: “Chung Đô úy, Xảo Nhi một lòng say mê người, giao muội ấy cho người, người phải đối tốt với muội ấy đó!” Dứt lời nàng quay sang nhìn La Xảo Nhi, nhìn nàng ấy thẹn thùng cúi đầu, rồi quay đầu lại nói, “Nếu như người dám ức hiếp muội ấy, ta nhất định không tha cho người.”

Người mình thầm thích nhiều năm kia lại nói với mình rằng, chớ nên phụ lòng một nữ tử khác, Chung Dục không khỏi xót xa trong lòng. Nhưng chuyện tới nước này, y đã đồng ý dẫn La Xảo Nhi ra cung, giờ thì đâm lao phải theo lao. Một khi đã như vậy, nàng ấy muốn mình cưới La Xảo Nhi, thì cưới thôi, dù sao không phải là nàng ấy, đối với mình cưới ai đều giống nhau cả.

Vì thế, Chung Dục chấp tay, nói: “Xin Tề quý phi yên tâm, thần tất không phụ La thuận nghi!”

“Còn gọi La thuận nghi à?” Tề Ngọc Yên trừng Chung Dục, sẵn giọng: “Bây giờ người vẫn còn xa lạ thế à?” Nói xong nhìn Chung Dục.

Nghe vậy, La Xảo Nhi cũng ngẩng đầu lên, tha thiết nhìn Chung Dục, vẻ mặt chờ mong.

Chung Dục đỏ mặt, lắp bắp nói: “Dạ, là, là thần sai, nên gọi, Xảo, Xảo, Xảo Nhi.”

Hai chữ “Xảo Nhi” phát ra từ miệng Chung Dục, nặng tựa ngàn cân.

Nhưng dù như vậy, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi cũng cảm thấy hết sức hài lòng.

Tề Ngọc Yên gật đầu với Chung Dục, nói: “Chung Đô úy, giờ Tý đêm mai, người tới bên ngoài Tử Nguyệt am chờ đón Xảo Nhi.”

“Đêm mai?” Chung Dục ngẩn ra.

“Sao há?” Tề Ngọc Yên nhướn mày.

“Sao, nhanh thế?” Chung Dục nói.

“Hai người các người đúng thật là một đôi!” Tề Ngọc Yên vừa nghe, cười nhạo, “Cả việc nghe được đêm mai dẫn Xảo Nhi rời đi hai người cũng nói hết nhau.”

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Chung Dục sững sốt. Nàng mắt nhìn thoáng qua La Xảo Nhi, chỉ thấy nàng ấy nhìn mình, thẹn thùng cười.

Trông thấy nụ cười rực rỡ như hoa của nàng, lòng Chung Dục rung động khó hiểu, y nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, quay mặt lại, trầm giọng nói với Tề Ngọc Yên: “Tề quý phi, đêm mai đã đón Xảo... Xảo Nhi ra cung, thần sợ quá nhanh.”

“Nhưng người sắp khởi hành tới Ứng Thành rồi, chúng ta không thể chờ đợi nữa.” Tề Ngọc Yên lắc đầu, nói tiếp, “Hơn nữa người không cần chuẩn bị gì nhiều, việc này chỉ cần người đồng ý, chuyện còn lại sẽ do ta làm. Đến khi đó người chỉ cần đứng giờ có mặt ở ngoài Từ Nguyệt am, đợi Xảo Nhi ra am, người mang muối ấy đi là xong. Về phần trên đường tới Ứng Thành, người cứ nói Xảo Nhi là con gái của cố nhân, nhờ vả người đưa muối ấy tới Ứng Thành. Đến Ứng Thành sẽ có người tìm Xảo Nhi nhận thân, sau đó các người hợp tình hợp lý mà thành hôn.”

“Chuyện này...” Chung Dục có chút do dự, “Hôn nhân đại sự phải báo cáo phụ mẫu trước, nếu như phụ mẫu thần không cho phép thần cưới Xảo Nhi thì phải làm sao đây?”

“Họ sẽ đồng ý.” Tề Ngọc Yên không cho là đúng cười, “Ta sẽ thuyết phục Hoàng thượng tứ hôn.”

Nghe vậy, Chung Dục run rẩy cả người.

Quả nhiên, mọi chuyện đều đã được Hoàng đế cho phép.

Một khi đã như vậy, mình còn gì để nói nữa đâu?

Vì thế, Chung Dục cúi đầu thi lễ, nói: “Thần tuân mệnh!”

“Tốt.” Tề Ngọc Yên gật đầu, nói, “Chung Đô úy ra cung chuẩn bị trước đi. Sau khi ra cung, hai người phải cẩn thận mọi việc, nhất định không thể khiến ai nghi ngờ, nếu có người phát hiện ra thân phận thật sự của Xảo Nhi, không ai cứu nổi các người đâu.”

“Thần đã hiểu.” Chung Dục đáp.

“Vậy người đi đi.” Tề Ngọc Yên phát tay nói.

“Dạ.” Chung Dục làm xong lễ, đứng dậy, nhìn La Xảo Nhi ngẩn ngơ nhìn mình, trong mắt lấp lánh như muốn ánh sao.

Đột nhiên, trong lòng y có loại rung động khác thường dâng lên lần nữa. Y hít một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười với La Xảo Nhi, khẽ giọng nói: “Vây, ta đi trước nhé.”

La Xảo Nhi gạt mình, sau đó về mặt hồi hộp nhìn Chung Dục, nói: “Giờ Tý đêm mai, chàng nhất định phải tới đó!”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ đến.” Chung Dục gật đầu đáp.

La Xảo Nhi vừa nghe, nét mặt hơi buồn lo, nở một nụ cười ngọt ngào cho Chung Dục.

“Vây, ta đi.” Hắn nói nhỏ.

“Vâng.” La Xảo Nhi gật mạnh đầu.

Chung Dục cười ầm áp với nàng, xoay người ra ngoài.

La Xảo Nhi nhìn bóng lưng y, không kiềm chế được dán chặt ánh nhìn lên người y, theo y đi xa, tới khi mất hút.

“Xảo Nhi muội muội, Xảo Nhi muội muội...”

Tề Ngọc Yên liên tục gọi vài tiếng mới gọi được hồn phách La Xảo Nhi rồi đi cùng Chung Dục kia.

Nàng vội quay đầu lại, cười trừ với Tề Ngọc Yên đáp: “Tề tỷ tỷ, sao ạ?”

“Muội nhìn chưa đủ à?” Tề Ngọc Yên bĩu môi cười nói, “Sau đêm mai, tha hồ mà nhìn hấn.”

La Xảo Nhi bị Tề Ngọc Yên trêu, xấu hổ vô cùng, trề môi trách: “Tề tỷ tỷ, không được chê cười La Xảo Nhi.”

“Được rồi, vào việc chính.” Tề Ngọc Yên thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói, “Xảo Nhi, có chuyện, sợ rằng phải khiến muội oan ức một chút.”

“Như thế nào ạ?” Thấy Tề Ngọc Yên nghiêm túc lại, La Xảo Nhi không khỏi ngỡ ngàng.

“Nếu ta bảo Chung Dục tới đón muội ở Từ Nguyệt am vào giờ Tý đêm mai, thì muội phải qua Từ Nguyệt am trước mới được. Mà muốn tới Từ Nguyệt am...” Nói tới đây, Tề Ngọc Yên do dự một lúc, rồi mới chậm rãi nói, “Vậy muội ít ra phải giống như Lương Tử Vân ấy, phạm sai lầm rồi bị phế bỏ mới được. Chỉ là như vậy sẽ tổn hại thanh danh của muội.”

Bị phế? Vừa nghe đến lời này, La Xảo Nhi ngáy ra.

Đến khi nàng hồi lại, nghĩ ngợi, hình như cũng chỉ có cách này. Nếu như không bị phế, mình sao ra khỏi cái hoàng cung này.

Nghĩ đến đây, La Xảo Nhi cắn răng, gật đầu nói: “Mọi chuyện theo lời Tề tỷ tỷ, chỉ là...” Nói tới đây, La Xảo Nhi lo âu hiện trên mặt, “Có thể đừng liên lụy tới người nhà của muội không?” Tần phi bị phế, người nhà thường sẽ bị liên lụy.

“Xảo Nhi muội muội yên tâm, Hoàng thượng sẽ không vì vậy làm khó người nhà của muội đâu.” Tề Ngọc Yên nói, “Chỉ là lúc muội vừa bị phế, khẳng định có tổn hại đến danh dự gia đình La gia, nhưng qua nhiều tháng, mọi người sẽ quên đi chuyện này thôi. Chẳng qua, muội xảy ra chuyện, phụ mẫu muội chắc chắn đau khổ nhất.”

“Xảo Nhi bất hiếu, xin lỗi phụ thân và mẫu thân.” Nhắc tới phụ mẫu, nước mắt La Xảo Nhi chọt dâng lên, sau một lúc mới nghẹn ngào nói, “Tề tỷ tỷ, đợi tin đồn qua đi, Xảo Nhi có thể gặp lại phụ mẫu được không? Coi như không được gặp mặt, chỉ đứng ở phía xa, nhìn họ một cái cũng được.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên chần chờ một lúc, sau đó nói: “Đột qua ba năm rưỡi, tin đồn lắng xuống, muội có thể liên hệ với phụ mẫu. Nhưng nếu mọi người gặp mặt, muội nhất định phải nói muội và Chung Dục đã nảy sinh tình cảm từ lâu ở trong cung, bởi vì mình cố ý phạm sai bị phế tới Từ Nguyệt am, sau đó Chung Dục mạo hiểm cứu muội ra, cho muội thay tên đổi họ được là người một lần nữa.”

“Vâng.” La Xảo Nhi gật đầu, “Xảo Nhi đều nghe theo Tề tỷ tỷ hết.”

Tề Ngọc Yên sợ La Xảo Nhi vẫn không hiểu mối quan hệ lợi hại, nói thêm: “Chỉ có nói như vậy, phụ mẫu muội mới có thể cho rằng tất cả việc này đều do muội và Chung Dục bày ra, vì sự an toàn của muội và Chung Dục, đương nhiên họ sẽ giữ kín như bưng chuyện muội trốn khỏi cung.”

“Tề tỷ tỷ, Xảo Nhi hiểu rồi.” La Xảo Nhi nhanh chóng nói.

“Tốt lắm.” Tề Ngọc Yên vỗ vỗ tay La Xảo Nhi, nói: “Trước tiên muội về cung lặt lẽ thu dọn, ta cũng phải đi sắp xếp chuyện muội bị phế.”

“Dạ.” La Xảo Nhi đáp.

Sau đó, Tề Ngọc Yên và La Xảo Nhi cùng rời khỏi Từ Văn Hiến.

Ban đêm, quý phi đau ngực không dứt, không ai trong Thái y viện chữa được. Theo Khâm thiên quan sát, trong cung có người làm thuật Vu Thắc. Để giận dữ, phái người lục tìm trong cung, tìm ra được đồ vật của thuật Vu Thắc từ trong cung của thuận nghi La Xảo Nhi. Để thăm vấn, La thị nữ thừa nhận mình bởi vì đồ kỵ quý phi được sủng ái, dùng Vu Thắc để hại. Để nổi giận, ngay đêm đó tước hết mọi phong hào của La thị nữ, đẩy vào Từ Nguyệt am trong đêm.

Tối ngày hôm sau, La thị nữ bởi cảm uất, châm lửa tự sát tại Từ Nguyệt am, qua đời. Để lệnh mai táng theo nghi lễ cung nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Rủ rủ

Đợt tuyết lớn đầu tiên của năm đỏ xuống cũng là lúc Tề Ngọc Yên lại được chẩn mang thai.

Nghe Sứ Viện Chính chúc mừng mình, Tề Ngọc Yên vừa mừng vừa lo.

Phải biết, kiếp trước cho tới tận lúc nàng chết, dưới gối cũng chỉ có mình Lý Huyền. Không ngờ tới kiếp này sống lại, không chỉ Huyền Nhi trở lại, mình còn có thêm đứa con.

Tuy rằng nàng biết kiếp trước sau khi sinh xong Lý Huyền thì vô sinh là do Phan Dừ Quân hạ dược mình. Nhưng kiếp này, nàng đã vứt bỏ túi hương mà Phan Dừ Quân tặng từ lâu, Lý Cảnh cũng chỉ sủng một mình nàng, nhưng nàng lại vẫn chưa có thai. Giờ, Huyền Nhi đã lớn, mình lại mang thai, bảo nàng sao có thể không vui mừng cho được?

Đối với chuyện Tề Ngọc Yên có thai, Lý Cảnh cũng cực kỳ vui sướng. Vì để Tề Ngọc Yên có thể an tâm dưỡng thai, hắn còn cố ý hạ chỉ mời Tề mẫu Lục thị vào cung chăm sóc cho Tề Ngọc Yên.

Lục thị phụng chỉ vào cung, ở tại Trọng Hoa cung chăm sóc cô con gái. Bà thấy mặc dù Hoàng đế không ngủ tại Trọng Hoa cung, nhưng ngày ngày đều tới dùng bữa tối cùng con gái. Nếu thời tiết tốt, dùng bữa xong, người sẽ mang theo Huyền nhi cùng Tề Ngọc Yên tới khu vườn gần đó tản bộ xuôi com. Nếu trời đổ tuyết, người cũng không vội rời đi, chơi cờ viết chữ cùng Tề Ngọc Yên ở trong phòng, cho tới tận trước khi ngủ mới hỏi Càn Dương cung.

Trong chuyện này, bà chưa từng nghe Hoàng đế gọi Hoàng hậu và Phan Dừ Quân tới làm bạn tâm.

Hơn nữa, Lục thị cũng phát hiện, Lý Cảnh đối xử với Tề Ngọc Yên, không giống như Hoàng đế đối đãi cao cao tại thượng với tần phi, mà giống như một đôi phu thê bình thường trong dân gian, việc gì cũng có bàn bạc suy tính.

Trông thấy tình hình như vậy, trong lòng Lục thị xúc động vô văn, chẳng biết con gái của mình tu luyện phúc khí thế nào mà được vua một nước đối đãi chân thành như vậy. Tất nhiên bà cũng thật lòng mừng thay cô con gái.

Sau khi Tề Ngọc Yên mang thai được ba tháng, Sứ Viện Chính đến kiểm tra, nói thai nhi phát triển rất ổn.

Lục thị thấy thân thể nàng khỏe mạnh, tinh thần cũng tốt, tiểu ngoại tôn Lý Huyền cũng cực kỳ thông minh đáng yêu, hai người không cần mình lo nghĩ. Nghĩ tới cũng sắp hết năm, mình ở lâu trong hoàng cung dù sao không phải chuyện bình thường, nên nói với con gái chuẩn bị về nhà.

Nghe mẫu thân muốn rời đi, đầu Tề Ngọc Yên thực không nỡ, nhưng nàng cũng biết mẫu thân không thể ở lại bên mình mãi. Mất thấy sắp tới cuối năm, nghĩ mẫu thân cũng nên hồi phủ chuẩn bị, nên đành gạt đầu đồng ý.

Buổi tối Lý Cảnh tới dùng bữa, Tề Ngọc Yên thuật lại việc này cho Lý Cảnh.

Lý Cảnh thấy trọng mẫu nương (mẹ vợ) sau khi tiến cung, chăm sóc Tề Ngọc Yên tới mặt mày đầy đặn. Nhưng nếu mình cố giữ Lục thị lại trong cung, sẽ khiến phu thê người ta xa cách, mẫu tử tách nhau, có vẻ không được thỏa đáng. Lại nghĩ, thai của Tề Ngọc Yên cũng ổn định rồi, mình có khi sẽ ngủ lại Trọng Hoa cung, có Lục thị sẽ cảm thấy bất tiện, nên cũng đồng ý cho Lục thị rời đi, đồng thời thưởng Lục thị rất nhiều vật phẩm quý giá.

Đối với ban thưởng của Lý Cảnh, tuy Lục thị biết người nể mặt con gái, nhưng trong lòng vẫn vui vẻ không ngừng, bèn tới trước mặt Lý Cảnh, sụp mình tạ ân.

Lý Cảnh từ chối không muốn nhận lễ, vội đỡ lấy Lục thị, cười nói: “Phụ nhân không cần đa lễ, trên triều đường ta là quân, ở riêng chúng ta đừng bàn về tục lễ này nọ làm gì. Năm cũng sắp hết, mấy thứ đó coi như ta tặng lễ mừng năm mới cho phụ nhân và Tề tướng quân, thay Ngọc Yên hoàn thành một phần đạo hiếu.”

Nghe Lý Cảnh nói thế, Lục thị rồi rít trả lời: “Lão phụ nhân lo sợ khôn nguôi.”

“Phụ nhân, chúng ta là người một nhà, đừng nói vậy mà.” Lý Cảnh khẽ cười đỡ Lục thị ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình.

“Vâng.” Lục thị vui mừng gật đầu.

Nghĩ tới ngày mai Lục thị phải đi rồi, Lý Cảnh ở lại Trọng Hoa cung lâu hơn. Hắn chuyện trò chuyện nhà chuyện cửa với Lục thị, làm cho Lục thị cực kỳ vui vẻ.

Tề Ngọc Yên bế Huyền Nhi ngồi ở bên, nhìn hắn cùng mẫu thân nói nói cười cười. Dù rằng hắn là quân, nhưng trong lúc nói chuyện với mẫu thân lại cực kỳ tôn trọng, thấy hình ảnh này, từng đợt ấm áp ủa lên trong lòng nàng. Nàng biết, hắn làm mọi chuyện này đều bởi vì hắn xem trọng mình. Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên một tay ôm chặt lấy Huyền Nhi, một tay xoa xoa bụng mình. Thứ gọi là hạnh phúc, chắc là như này nhỉ?

Chi là, mình có thể hạnh phúc được mãi không? Hai người ở Khôn Dương cung và Vân Thai cung sẽ dễ dàng buông tha cho đứa con cùng người nhà mình ư?

Nghĩ đến đây, Tề Ngọc Yên lạnh lẽo trong lòng.

Nhìn bóng đêm dần sâu, Lý Cảnh mới đứng dậy rời khỏi Trọng Hoa cung.

Sau khi tiễn Lý Cảnh đi, Tề Ngọc Yên trở về phòng lấy mấy đồ trang sức ra, sau đó gọi Trúc Vận đỡ nàng tới phòng của mẫu thân.

Vì sáng sớm ngày mai phải xuất cung rồi, Lục thị đang ở trong phòng kiểm kê đồ đạc thu dọn đủ chưa, nghe tiếng nữ nhi tới, bà vội ngừng việc trong tay, ra đón: “Ngọc Yên, trẻ thể này con còn tới làm gì? Sao không đi nghỉ sớm?” Bà vừa nói vừa đỡ lấy Tề Ngọc Yên từ Trúc Vận.

“Nữ nhi còn có chút chuyện muốn nói với mẫu thân.” Tề Ngọc Yên cười nói.

“Chuyện gì mà không để mai nói được? Bây giờ con đang mang thai đó.” Lục thị nói xong trừng mắt với nữ nhi, “Con không quan tâm mình thì cũng phải quan tâm tới cháu gái mẹ chứ.” Bởi lúc nói chuyện, Lục thị biết được Lý Cảnh rất muốn Tề Ngọc Yên có thể sinh con gái, cho nên bà vẫn gọi thai nhi trong bụng Tề Ngọc Yên là cháu gái.

“Ngủ muộn một đêm thôi, không sao đâu.” Tề Ngọc Yên sờ bụng mình, cười mỉm.

Lục thị đỡ Tề Ngọc Yên tới y thấp ngồi, hỏi: “Tối nay đã nói nhiều như vậy rồi, con còn chuyện nào chưa nói tới mà nhất định phải đến nói với mẫu thân ngay đêm?”

Tề Ngọc Yên cười mà không nói, ngẩng đầu nói với Trúc Vận: “Trúc Vận, em ra canh cửa, nếu có người tới gần phòng này thì lớn tiếng báo chúng ta.”

“Dạ.” Trúc Vận hành lễ, rồi lui tới cửa, nhẹ nhàng đóng lại.

Thấy Tề Ngọc Yên cẩn thận như vậy, Lục thị ngẩn ra, hỏi: “Ngọc Yên, rốt cuộc con muốn nói gì với mẫu thân? Sao thần bí thế?”

Tề Ngọc Yên không trả lời, đưa tráp đựng trang sức trong tay cho Lục thị, cười nói: “Mẫu thân, mẹ cầm thứ này về nhà, đưa cho tẩu tẩu thay con.”

Lục thị nhận lấy tráp đựng trang sức, mở ra ngó nghiêng, bên trong là một bộ trang sức đeo đầu hình hoa mẫu đơn khảm ngọc bằng vàng. Kỹ thuật cực kỳ tinh xảo, nhất định là từ ngự công phường, vội vàng nói: “Ngọc Yên, cái này... có quá quý không?”

“Không đâu.” Tề Ngọc Yên cười nói: “Tẩu tẩu vừa phải giúp đỡ mẫu thân vun vén cho gia đình, lại sinh con dưỡng cái cho Tề gia chúng ta, chăm lo cho huynh trưởng, cực kỳ vất vả. Huống hồ nữ nhi ở trong cung, không cách nào giữ trọn đạo hiếu trước phụ mẫu, toàn dựa vào tẩu tẩu hiếu kính mẹ và phụ thân thay con. Tẩu tẩu làm nhiều chuyện như vậy, thứ đồ còn con này coi là gì?”

Lục thị nghe xong mà hốc mắt ẩm ướt. Một lúc sau, bà mới hít một hơi thật sâu, gạt đầu nói: “Được rồi, nếu là tấm lòng của Ngọc Yên, mẫu thân mang về thay tẩu tẩu con.”

“Đúng ạ.” Tề Ngọc Yên ôm chầm lấy mẫu thân.

“Sắc trời đã muộn, con mau trở về nghỉ ngơi đi.” Lục thị vỗ nhẹ lên tay Tề Ngọc Yên, “Con đừng để thân thể mệt mỏi, không tốt cho đứa con đâu.”

“Mẫu thân, nữ nhi còn có lời muốn nói.” Tề Ngọc Yên nói.

Lục thị xoay đầu lại, nhìn Tề Ngọc Yên, kinh ngạc nói: “Con còn lời?”

Tề Ngọc Yên ngừng trong chốc lát, nói với mẫu thân: “Mẫu thân, sau khi mẹ trở về, nói với phụ thân và đại ca, họ phải cẩn thận đề phòng Phan gia. Ngoài ra, để họ thám thính Phan gia có tư thông với Viên Quốc không.”

“Cái gì?” Lục thị nghe Tề Ngọc Yên nói, cực kỳ khiếp sợ, “Lão già Phan Báo kia dám tư thông địch quốc ư? Ngọc Yên, con, con làm sao biết được?”

Tề Ngọc Yên cũng không biết phải giải thích với mẫu thân ra sao, bản thân là vì kiếp trước cả nhà chết thảm mới biết được chuyện Phan Báo cấu kết với Viên Quốc, nên đành nói qua loa: “Nữ nhi, nữ nhi cũng chỉ đoán thôi.”

Lục thị vừa nghe, vẻ mặt nghiêm nghị: “Ngọc Yên, việc này liên quan rất lớn, không thể suy đoán bừa bãi.”

“Nữ nhi không suy đoán bừa bãi.” Tề Ngọc Yên sợ mẫu thân không tin mình, trở về không truyền lời lại cho phụ thân và huynh trưởng, vội vàng nói, “Lời này của nữ nhi là có căn cứ, chỉ là hiện tại nữ nhi không thể giải thích rõ việc này, nhưng mẫu thân à, mẹ trở về nhất định phải nói cho phụ thân và đại ca, bảo họ điều tra, bằng không, nữ nhi bị người hại lúc nào cũng không biết đâu.”

“Cái gì?” Lục thị biến sắc, “Ai dám hại con? Hoàng thượng mặc kệ ư?”

Tề Ngọc Yên thở dài một hơi, nói: “Sợ đến lúc đó Hoàng thượng cũng chẳng bảo vệ nổi con.”

“Ngọc Yên, có phải con gặp chuyện gì ở trong cung mà không kể cho mẫu thân không?” Lục thị nhìn chăm chú Tề Ngọc Yên.

Bởi vì trước kia sợ Lục thị lo lắng, Tề Ngọc Yên chỉ luôn kể chuyện tốt, không kể chuyện xấu, không kể mấy chuyện tính kế nhau bị ỏ trong cung ra cho mẫu thân. Nhưng hôm nay, vì để phụ mẫu hiểu tình cảnh của mình, giúp mình đối phó với Phan Dữu Quân và Trịnh Chúc, lời này nhất định phải nói.

Tề Ngọc Yên do dự chốc lát, rồi kể lại chuyện mình bị Phan Dữu Quân, Trịnh Chúc, Lương Tử Văn hãm hại tính kế cho mẫu thân.

Lục thị nghe xong, đầu tiên tim đập dữ dội, tiếp đó thương xót nữ nhi vô cùng. Bà kéo tay con gái, rưng rức nói: “Không nghĩ tới, Ngọc Yên ở trong cung lại khổ như vậy, ngay cả cốt nhục của mình suýt nữa bị người cướp mất.”

Tề Ngọc Yên lau nước mắt, cười nói: “Mẫu thân, đừng đau buồn, đã qua hết rồi.”

“Nhưng khi Huyền Nhi tròn sáu tuổi, sẽ phải trả lại Hoàng hậu!” Lục thị vừa nhắc tới chuyện này, liền cảm thấy tim như bị ai đó khoét mất một miếng.

“Mẫu thân yên tâm, nữ nhi sẽ không để nàng ta cướp mất Huyền nhi đâu ạ.” Tề Ngọc Yên nhanh chóng nói.

“Con có cách sao?” Lục thị nhìn nữ nhi, bi thương đọng đầy đôi mắt, “Coi như con là quý phi, Hoàng thượng chuyên sủng một mình con đi nữa, nhưng nàng ta là Hoàng hậu đó! Đằng sau nàng ta còn có Thái Hậu chống lưng, con làm thế nào có thể ngăn cản nàng ta mang Huyền Nhi đi?”

Tề Ngọc Yên cười lạnh lẽo: “Nếu như nàng ta không phải Hoàng hậu thì sao?”

Lục thị ngây ra: “Ngọc Yên, con, con nói vậy là ý gì?”

“Mẫu thân, mẹ nói đúng, Trịnh Chúc còn là Hoàng hậu, con chỉ có thể cúi mình trước nàng ta, coi sắc mặt nàng ta, mặc cho nàng ta cướp đi đứa con của con.” Tề Ngọc Yên lạnh lùng nhìn mẫu thân, nói, “Cho nên, chỉ cần kéo nàng ta từ trên vị trí Hoàng hậu xuống, sẽ không có ai ở trên đầu nữ nhi, càng không có ai dám tới cướp con của con.”

“Ngọc Yên, con, con muốn làm thế nào?” Lục thị giọng run run hỏi.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, yên lặng nhìn mẫu thân, chậm rãi nói: “Mẫu thân, chuyện còn lại ra sao, mẹ chỉ cần về nhà bảo phụ thân và đại ca tra tìm tội chứng Phan gia thông đồng với địch là được. Phan gia này thủ đoạn ác độc, Phan Dữu Quân không được sủng ở trong cung, Phan gia sẽ có nhiều ghen ghét với chúng ta. Lần trước đại ca bất sống được Hàn Thôi, công lao vượt trên Phan Kỳ, bọn chúng càng thêm căm ghét Tề gia chúng ta. Thay vì dợi bọn chúng đến hại chúng ta, chỉ bằng chúng ta tiên hạ thủ vi cường!”

Nghe lời Tề Ngọc Yên nói, Lục thị ngừng trong giây lát, rồi cuộc gạt đầu đáp: “Được, mẫu thân trở về sẽ nói cho phụ thân và đại ca con.”

“Dạ, mẫu thân, Trịnh gia kia cũng không phải trong sạch đâu. Mẹ bảo phụ thân và đại ca tra thêm Trịnh gia có tham gia việc thông đồng với địch không.” Tề Ngọc Yên nói với mẫu thân, “Dù cho bọn họ không có tư thông địch quốc, cũng tra xem bọn họ có tham ô vô đức, đứng giữa kiếm tiền riêng không. Chỉ cần Trịnh gia xảy ra chuyện, Trịnh Chúc sẽ không chỉ lo cho thân mình.”

“Mẫu thân hiểu rồi.” Lục thị gạt đầu nói, “Mẫu thân sẽ nói rõ với phụ thân con.”

“Mẫu thân, mẹ nhất định phải nói cho phụ thân, tính mạng nữ nhi và Huyền nhi, cả đứa bé trong bụng này đều dựa vào phụ thân cả.” Nói xong Tề Ngọc Yên kéo lấy cánh tay mẫu thân, giống như thúo bé thơ, tựa đầu vào vai mẫu thân.

“Con là con gái cha mẹ, chúng ta không giúp con thì giúp ai?” Lục thị xoay đầu lại, yêu thương sờ mặt nữ nhi, “Hon nữa, nếu Phan gia thật sự tư thông với địch quốc, bằng vào tính cách trung quân ái quốc của phụ thân con, coi như không phải vì con và huynh muội Huyền Nhi, ông ấy cũng nhất định sẽ điều tra rõ việc này.”

“Dạ.” Nghe lời của mẫu thân, Tề Ngọc Yên nhẹ nhàng lên tiếng, trong lòng không khỏi nhớ tới chuyện kiếp trước, mũi cảm thấy có chút cay xót.

Kiếp này, chắc chắn sẽ không giống với kiếp trước.

Kiếp này, mình nhất định phải làm cho những người mình yêu quý đều khỏe mạnh ở cạnh bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Xác minh

Tề Ngọc Yên đau đẻ là vào cuối hạ năm sau.

Quả nhiên như mong ước của Lý Cảnh, nàng sinh ra một bé gái cực kỳ kháu khỉnh.

Bởi khi sinh đứa bé này, đúng lúc đom đóm bay rợp trời, Tề Ngọc Yên nhớ tới đoạn thời gian vui vẻ mọi người đi bắt đom đóm ở Mi Dương, nên đặt nữ danh cho bé là A Huỳnh. Sau Lý Cảnh biết, quyết định đặt tên cho con gái là Lý Giác Huỳnh. "Huỳnh" thông "Huỳnh", mà chữ "Giác" được ghép bởi hai miếng ngọc, trong tên của hắn có chữ vương lệch bên cạnh, tên của nàng chứa chữ ngọc, đây, đúng là tạo ra từ tên hắn và nàng.

Tề Ngọc Yên xem tên nữ nhi cũng cảm thấy cái tên này cực hợp ý mình.

Lúc Trịnh Chước tới thăm Tề Ngọc Yên và A Huỳnh, lấy lý do Tề Ngọc Yên phải phân tâm chăm lo cho A Huỳnh, lấy lý do sợ nàng vất vả, khéo léo nhắc tới muốn đưa Huyền Nhi về Khôn Dương cung dưỡng dục.

Đương nhiên Tề Ngọc Yên không đồng ý, bèn cười nói: "Hoàng hậu nương nương quan tâm thần thiếp như vậy, thần thiếp vô cùng cảm kích, chỉ là Huyền Nhi và A Huỳnh đều có nữ hầu chăm sóc, thần thiếp chỉ lên tiếng là được, không bận bịu chút nào."

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, Trịnh Chước hiểu nàng không nguyện ý giao trả Huyền Nhi cho mình. Nghĩ tới lúc trước mình và Tề Ngọc Yên đã nói chắc nịch trước mặt Thái hậu, muốn chờ Huyền Nhi tròn sáu tuổi, mới đón nó về. Lúc này nàng cũng không thể ép buộc Tề Ngọc Yên giao Huyền Nhi cho mình, chỉ đành hậm hực rời đi.

Điều khiến Tề Ngọc Yên cảm thấy lạ là, mẫu thân Lục thị không tiến cung ngay sau khi nàng sinh. Người trong cung đi Tề phủ truyền lời trở về báo, Lục thị nói trong nhà có chuyện quan trọng, mấy ngày nữa mới có thể tiến cung.

Tề Ngọc Yên nghe báo lại, suy đoán nhất định là có chuyện quan trọng xảy ra, bằng không mẫu thân sẽ không không tiến cung thăm mình.

Qua hơn mười ngày, Lục thị mới tiến cung. Lúc này, Tề Ngọc Yên đã qua khỏi đoạn ngày chật vật nhất sau sinh, giờ tinh thần đã hồi phục khá hơn. Tuy rằng trong lúc ở cữ vẫn chưa thể ra ngoài, nàng bèn ở trong tấm điện của mình, bế A Huỳnh đi lại loanh quanh cho giãn gân giãn cốt.

Vào trong cung, trông thấy Tề Ngọc Yên và cháu gái ngoại khỏe mạnh, Lục thị vui mừng vô cùng.

Tề Ngọc Yên bế nữ nhi tới trước mặt Lục thị, mừng rỡ nói: "Mẫu thân nhìn này, bé con xinh không?"

Lục thị nhận lấy bé, chăm chú ngắm nhìn trong chốc lát. Mặc dù A Huỳnh mới sinh ra hơn mười ngày, nhưng lúc này đã nhìn ra tướng mạo bé con cực kỳ xinh đẹp, hao hao giống Hoàng đế.

Lục thị ngẩng đầu, cười với Tề Ngọc Yên: "A Huỳnh là nữ nhi của Hoàng thượng, công chúa của Đại Hiền, sao có thể không đẹp?"

Tề Ngọc Yên cười hi hi nói: "Sao mẫu thân nói giống Hoàng thượng thế?"

"Ồ, Hoàng thượng cũng nói thế à?" Lục thị ngạc nhiên.

"Không khác là bao." Tề Ngọc Yên mím môi, cười nói, "Chàng nói A Huỳnh trông y như chàng, không đẹp sao được?"

Lục thị nghe xong, phì cười: "Bây giờ Hoàng thượng chẳng biết chừng mực gì cả."

Tề Ngọc Yên cười cười, hỏi mẫu thân: "Phải rồi, sao giờ mẫu thân mới tới thăm nữ nhi? Rốt cuộc có chuyện gì mà còn quan trọng hơn gặp A Huỳnh ạ?"

Lục thị liếc nhìn Tề Ngọc Yên, nói: "Lát nữa mẫu thân kể cho con nghe."

Tề Ngọc Yên nhìn nét mặt mẫu thân, trong lòng hiểu ý, lấy có bản thân mệt mỏi, bảo Mai Hương và nữ mẫu đưa A Huỳnh về hậu viện, đuổi hết cung nhân đi, chỉ để lại Trúc Vân canh cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Tề Ngọc Yên kéo mẫu thân ngồi vào ghế dựa Tương Phi, hỏi: "Mẫu thân, rốt cuộc có chuyện gì?"

Lục thị nói: "Ngọc Yên, đúng như lời con mách, Phan gia thật sự cầu kết với Viên Quốc."

Tề Ngọc Yên giật mình, vội hỏi: "Phụ thân tra ra được ạ?"

Lục thị gật đầu, nói: "Nhắc tới việc này, may có Chung Ngũ lang."

Tề Ngọc Yên ngắt ra: "Sao lại liên quan đến Chung Dục ạ?"

"Đừng nóng, nghe mẫu thân từ từ kể cho con." Lục thị thuật lại tỉ mỉ, "Chung Ngũ lang trấn thủ Ứng Thành, tác chiến dũng mãnh, sau khi y đi, Viên Quốc không chiếm được lợi thế nào, nên muốn diệt trừ Chung Ngũ lang. Khó nỗi bọn chúng ở trong thành không tiếp cận được Chung Ngũ lang, trên chiến trường không thắng lại y, bèn tính dùng thủ đoạn dâm hèn hại y. Dưới trướng Chung Ngũ lang có kẻ do Phan Báo xếp vào, Viên Quốc bên phải người liên hệ Phan Báo, muốn biết trước hành tung của Chung Dục, rồi lên kế hoạch mai phục để phục kích y. Sau khi biết được ý đồ của Viên Quốc, Phan Báo sai thủ hạ của ông ta, báo hành tung ra thành dò xét chỗ địch của Chung Dục cho mật thám do Viên Quốc phái tới."

Tề Ngọc Yên nghe đến đó, neho mắt lại, vội vàng hỏi: "Vậy Chung Dục bị mai phục sao? Hắn không sao chứ?"

"Đương nhiên không sao rồi." Lục thị biết vì Chung Dục từng cứu Tề Ngọc Yên, nàng ấy vẫn luôn cảm kích Chung Dục, nên vỗ về tay nàng, "Mặc dù Chung Ngũ lang trúng mai phục, nhưng binh lính y dẫn theo chiến đấu anh dũng, mở một con đường máu, an toàn thoát khỏi."

"Vậy thì tốt." Tề Ngọc Yên vỗ vỗ lồng ngực mình.

"Chung Ngũ lang sau khi trở lại Ứng Thành thì nghỉ ngơi cẩn thận, phát hiện có sự khác lạ bên trong. Bởi vì việc y ra thành ngày hôm đó chỉ có vài người kẻ cận mới biết được, nhưng rõ ràng lần này cho thấy Viên Quốc biết được tin này mới bấy y. Vì thế y âm thầm điều tra, phát hiện thủ hạ có người là Vương giáo úy, có khả năng là người của Phan Báo." Lục thị từ

tốn kể chuyện lúc trước cho Tề Ngọc Yên, "Nghĩ tới Hoài Dương hầu phủ không thạo chuyện trong quân, Chung Ngũ lang bèn phái người mang thư cho phụ thân con, để phụ thân con tại kinh thành hỗ trợ điều tra xem. Bởi vì trước đây phụ thân con đã ngầm điều tra chuyện Phan Báo thông đồng với địch, vốn đã nắm được chút ít manh mối, lại thêm vào tin tức Chung Dục truyền về, phụ thân con càng xác định Phan Báo thông đồng với địch. Nhưng đây chỉ là suy đoán của phụ thân con và Chung Dục, không có chứng cứ. Phụ thân con và Chung Dục lập một kế, hy vọng thu được chứng cứ Phan Báo thông đồng với địch. Mẫu thân vì đợi tin phía Chung Dục trở lại, nên mới tiến cung chậm mấy ngày."

"Vậy, phụ thân có lấy được chứng cứ Phan gia tư thông nước địch không ạ?" Tề Ngọc Yên căng thẳng hỏi.

Lục thị ngừng đầu, nhìn nữ nhi, sau đó gật đầu nặng nề, "Lấy được rồi."

"Là chứng cứ gì?" Tề Ngọc Yên vội vàng hỏi.

Lục thị nói tiếp: "Sau khi phụ thân con và Chung Dục âm thầm bàn bạc kỹ, tiếp đây phụ thân con nhân lúc tham gia bữa rượu của đồng僚 cùng Phan Báo, giả vờ say mềm, tìm cơ hội chỉ có ông và Phan Báo, lè nhè nói, lần này Chung Ngũ lang gặp nạn rất lạ, y nghi ngờ có kẻ trong số thù hạ mình có ý tiết lộ hành tung của mình cho địch quốc, chuẩn bị tra rõ việc này."

"Tên Phan Báo kia tưởng phụ thân người say rượu vô tình để lộ tin tức thật. Lão ta sợ bản thân bị lộ, cả đêm viết phong thư, phái người đưa đến Ứng Thành cho Vương giáo úy kia. Người của Chung Ngũ lang vẫn luôn bí mật theo dõi hành tung của Vương giáo úy, lợi dụng lúc tên Vương giáo úy và kẻ mà Phan Báo phái tới liên hệ với nhau, bắt sống hai người, cũng lấy được thư do chính tay Phan Báo viết. Trong thư Phan Báo nói Chung Ngũ lang đã nghi ngờ trong quân mình có người mật báo với Viên Quốc, đang điều tra, bảo Vương giáo úy sắp tới đứng tiếp xúc với phía Viên Quốc để tránh bị Chung Ngũ lang phát hiện."

Kể tới đây, Lục thị vỗ về tay Tề Ngọc Yên, nói: "Giờ nhân chứng vật chứng đều có, chứng thực tội danh Phan Báo thông đồng với địch bán nước. Phụ thân con muốn mẹ tiến cung hỏi con, ông ấy có nên lập tức bẩm báo với Hoàng thượng việc này hay không?"

Tề Ngọc Yên ngẫm nghĩ một lúc, nói: "Việc này đương nhiên phải nhanh chóng bẩm báo cho Hoàng thượng rồi. Nhưng nữ nhi cho rằng, việc này, Tề gia chúng ta tốt nhất đừng ra mặt."

"Vì sao vậy?" Lục thị thắc mắc.

Tề Ngọc Yên vội giải thích: "Trong những tàn phi của Hoàng thượng, chỉ có nữ nhi sinh hạ một trai một gái cho Hoàng thượng. Tề gia trong mắt mọi người, chính là đang đang được đà lên. Nếu như lúc này phụ thân ra mặt, lên án Phan Báo thông đồng với địch bán nước, sợ vài người không hiểu chuyện, sẽ cho rằng hai nhà Phan Tề tranh sủng trong cung, Tề gia chúng ta cố ý hãm hại Phan gia. Cứ coi như có người hiểu được tình hình thực tế, hiểu được Phan Báo là tự làm tự chịu, nhưng nếu công lao phụ thân quá lớn, bọn họ ít nhiều cũng sẽ mang lòng ghen ghét, về sau không chỉ đề phòng phụ thân cùng đại ca khắp chốn, nói không chừng tìm cơ hội hãm hại cũng không phải không có. Cho nên, phần công lao này, đối với Tề gia chúng ta mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện tốt."

Trong quân đội Đại Hiền lấy quân công thu phục lòng người. Tuy rằng việc vạch trần Phan Báo thông đồng với địch là công lớn, nhưng dù sao không phải được quân công trên chiến trận, giả như Hoàng đế phong thưởng, cũng sẽ không làm quân phục. Cảnh ngộ thê thảm kiếp trước của người nhà, khiến Tề Ngọc Yên mỗi khi nghĩ đến vẫn đau lòng khôn nguôi. Bất kể như thế nào, không thể lại đây Tề gia đến nơi đâu sóng ngọn gió.

"Vậy... Vậy nên làm thế nào?" Lục thị hỏi.

Tề Ngọc Yên ngẫm nghĩ, nói: "Đề Hoài Dương hầu tới bẩm báo cho Hoàng thượng. Vừa hay Chung Dục gặp nạn đều do Phan Báo ban tặng, đối với loại người suýt nữa hại chết nhi tử của mình, cấm hận nhất chính là Hoài Dương hầu. Hơn nữa vụ án này, nhân chứng vật chứng đều do Chung Dục thu được, đề Hoài Dương hầu bẩm báo cho Hoàng thượng việc này, so với phụ thân đến, có vẻ danh chính ngôn thuận hơn, cũng sẽ không khiến người khác nghi kỵ phụ thân."

Lục thị gật đầu: "Ừ, Ngọc Yên nói cực kỳ có lý. lát nữa mẹ sẽ ra cung một chuyến rồi nói cho phụ thân con."

"Đạ." Tề Ngọc Yên khẽ cười đáp.

Lúc Lý Cảnh đến, Lục thị đã rời khỏi hoàng cung.

Thấy Lục thị vừa tiến cung đã rời đi, hần có chút bất ngờ, hỏi Tề Ngọc Yên: “Sao phu nhân về sớm thế?”

“Hôm nay mẫu thân bé A Huỳnh hàn huyền, bà bảo rằng hồi bé thần thiếp ngốc oi là ngốc, sau có một vị đạo sĩ đưa cho thần thiếp một chiếc khóa ngọc Như Ý Thất Xảo, thần thiếp mới dần sáng dạ hơn.” Khi nói chuyện, Tề Ngọc Yên rót cho Lý Cảnh một chén trà, đưa vào tay hần, cười nói, “Mẫu thân sợ A Huỳnh cũng chậm hiểu như thần thiếp, vừa nghĩ đến việc này, liền vội vã trở về tìm cái khóa ngọc kia tới cho A Huỳnh.”

“Phu nhân làm vậy là tốt, đừng để con gái ngốc giống nàng.” Lý Cảnh cười nói.

“Thần thiếp ngốc thế nào?” Nghe Lý Cảnh chế nhạo mình, Tề Ngọc Yên bấu môi, vẻ mặt không phục.

Lý Cảnh ôm eo Tề Ngọc Yên, cuốn lấy nàng ngồi lên đùi mình, dán mặt vào bên má nàng, cười nói: “Nàng còn dám nói mình không ngốc hả? Nếu không ngốc sao có thể hại ta đi đường vòng nhiều thế?”

Tề Ngọc Yên ngẩn ra: “Đường vòng nào?”

Lý Cảnh dùng tay chọc nhẹ lên mũi nàng, nói: “Giờ vẫn chưa thừa nhận? Vậy nàng nói đi, là ai bỏ rơi ta ở ngoài cửa hàng hương phấn? Là ai sợ ta nhận ra, bôi bôi trét trét mấy thứ ở trên mặt? Là ai suốt ngày nghĩ thần nghĩ quỷ, lạnh nhạt với ta hả?”

Tề Ngọc Yên vừa nghe Lý Cảnh nhắc tới mấy chuyện, mặt đỏ hồng, xấu hổ cười nói: “Giờ đây? Chuyện đã lâu rồi mà Hoàng thượng vẫn nhớ rõ thế à?”

“Hừ! Ta lớn như vậy rồi, chưa từng bị ai ghét bỏ, đương nhiên nhớ rõ rồi.” Lý Cảnh cố ý nghiêm mặt.

“Được rồi, trước kia đều là thần thiếp sai, Hoàng thượng đừng so đo với thần thiếp có được không?” Tề Ngọc Yên quay mặt lại, nịnh nọt ôm cổ hần, làm nũng.

“Cho nên, ta mới nói, phu nhân hành động rất đúng, để A Huỳnh thông minh sớm vào, đừng để con ngốc giống nàng.” Lý Cảnh khẽ cười ôm nàng.

“A Huỳnh sẽ không đâu.” Tề Ngọc Yên nhanh chóng nói, “Chàng không nghe Thái hậu nói A Huỳnh giống y như Hoàng thượng hồi bé à? Vậy thì con khẳng định sẽ anh minh thần võ giống Hoàng thượng ấy.”

Tề Ngọc Yên vội tăng bốc Hoàng đế lên tận trời.

“Thế thì Huyền Nhi giống nàng như đúc đó!” Lý Cảnh liếc mắt nhìn nàng.

Tề Ngọc Yên sùng sốt một lúc rồi cười hi hi nói: “Mặc dù Huyền nhi lớn lên hơi giống thần thiếp, nhưng thằng bé cũng là nhi tử của Hoàng thượng, bên trong vẫn là giống Hoàng thượng, đương nhiên không giống với thần thiếp rồi, sẽ không ngốc nghếch như thần thiếp!”

Lý Cảnh nhìn bộ dạng Tề Ngọc Yên, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười: “Nhưng ta chính là thích cái cô ngốc này!” Nói xong hần đặt trán lên giữa mày nàng, tha thiết nói, “Chỉ cần là đứa bé do nàng sinh ra, ta đều thích hết.”

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên đầu tiên là ngây ra, tiếp đó là cảm động vô cùng, nước mắt vô thức dâng lên, khẽ giọng gọi hần: “Hoàng thượng...” Lại không nói nên lời.

“Đừng vậy.” Nhìn mắt nàng hoe đỏ, hần vội vàng nói: “Nàng vẫn đang ở cử, không thể chảy nước mắt. Lần trước nàng sinh Huyền Nhi, lúc ở cử đã không dưỡng tốt, giờ cần phải bồi dưỡng cho tốt.”

“Dạ.” Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, khẽ cười nhìn hắn, cố gắng ngăn nước mắt lại.

“Thế mới đúng.” Lý Cảnh giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve má nàng, sau đó cúi đầu ngậm lấy cánh môi của nàng.

Một lúc sau, hắn mới buông nàng ra, nhìn đôi môi nàng càng thêm mọng đỏ, tâm hắn loạn cào cào. Nhưng nghĩ tới nàng vừa mới sinh xong, chưa thể chạm vào nàng, hắn đành phải cố gắng dập tắt đồng lửa trong lòng.

Tề Ngọc Yên nhìn biểu tình của Hoàng thượng, biết hắn lúc này đang động tình. Nàng hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng, lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, Hoàng thượng, này mẫu thân thiếp có kể mấy ngày trước Chung Đô úy suýt nữa bị Viên Quốc phục kích, hết sức nguy hiểm!” Về mặt có chút lo lắng.

Lý Cảnh nghe vậy, đầu tiên là ngớ ra, tiếp đó mỉm cười nói: “Hóa ra Ngọc Yên quan tâm Chung Dục thật đấy.” Mặc dù nụ cười hiện ra trên khuôn mặt hắn, nhưng ngữ điệu rõ ràng ghen tuông.

Tề Ngọc Yên nghĩ được mùi chua trong miệng Lý Cảnh, vội ôm cổ hắn, lay nhẹ, nói: “Dù sao hắn cũng coi như đồ đệ của cha thiếp, lại từng cứu mạng thiếp, thân thiếp quan tâm cũng là bình thường thôi. Hơn nữa, hiện giờ hắn đang canh giữ biên quan thay Hoàng thượng, tất nhiên thân thiếp không muốn hắn gặp chuyện chẳng lành, Hoàng thượng lại thiếu hụt một mãnh tướng à.”

“Ừm, coi như nàng giỏi nói.” Lý Cảnh nhắc môi cười.

Tề Ngọc Yên thấy Hoàng thượng vẫn còn đa nghi, còn nói thêm: “Phải rồi, Hoàng thượng, thân thiếp còn nghe nói hình như Chung Đô úy có qua lại với một cô nương nương tới nhờ người thân là một phú hộ tại Ứng Thành, thường hay lui tới, sợ cô nương kia không lọt được vào mắt của Hoài Dương hầu mất. Hiện giờ, có phải Hoàng thượng nên tứ hôn không?” Nói xong còn chớp chớp mắt với Hoàng đế.

Trong lòng Lý Cảnh đương nhiên hiểu được cô nương kia là ai, nhưng vừa nghĩ tới việc này, trong lòng hắn vẫn còn chút băn khoăn, hỏi: “Ngọc Yên, nàng nói xem, làm như vậy có được không?”

“Hoàng thượng, bảo vật vô giá dễ tìm, khó gặp được người có tình.” Tề Ngọc Yên nhìn thấy sự do dự trong Lý Cảnh, vội khuyên, “Không phải thân thiếp đã nói với Hoàng thượng việc này trước đây rồi sao? Hơn nữa, bọn họ ở tại Ứng Thành nhiều năm, không quan hệ gì với người trong kinh thành, không ai nhận ra được cô nương kia, Hoàng thượng không cần phải lo lắng.”

Lý Cảnh nghĩ ngợi, rốt cuộc gạt đầu, nói: “Vậy được! Chẳng qua nàng phải gửi thư cho cô nương kia, bảo nàng ấy không được tùy tiện đặt chân vào kinh thành một bước.”

“Thần thiếp đã biết.” Tề Ngọc Yên đáp.

Vào ngày ái nữ của Hoàng đế Lý Giác đầy tháng, Hoàng đế hạ lệnh đại xá thiên hạ, cũng hạ chỉ tứ hôn cho con gái một phú hộ ở Ứng Thành cho thứ tử của Hoài Dương hầu Chung Dục.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngọc bích 1

Vào tháng thứ hai sau khi Chung Dục thành hôn, sau khi Hoài Dương hầu trở về từ Ứng Thành, vội mật tấu cho Hoàng đế, Bộ Thượng thư Phan Bảo dấy binh, tư thông Viên Quốc, giết hại trung lương, không màng tới an nguy đất nước.

Sau khi Lý Cảnh được báo, mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng không vội vã ra tay, bí mật phái người tra rõ việc này. Trong vòng ba tháng, mật thám điều tra rõ việc Phan gia thông đồng với địch, đồng thời phát hiện có không ít người trong triều liên quan đến, trong đó có cả đường huynh Trịnh Ngộ của hoàng hậu Trịnh Chước.

Lý Cảnh nổi trận lôi đình, thấy vây cánh Phan Bảo đông đảo, sợ ngoài sáng lòng bất, đám Phan Bảo sẽ gây chết, ngoan cố chống cự, dẫn tới tình hình chính trị hỗn loạn. Hắn bèn âm thầm sắp xếp, lấy lý do có chuyện quân cơ quan trọng cần bàn luận, đợi đám Phan Bảo tiến vào, bắt hết đám vây cánh lại.

Dưới sự thăm vấn của Đại Lý tự và Hình bộ, cùng hàng loạt nhân chứng vật chứng, những kẻ phạm tội đành phải cúi đầu nhận tội.

Đối với những kẻ thông đồng với địch bán nước này, Lý Cảnh không chút do dự, hạ lệnh tra xét nhà cửa đám Phan Bảo, Phan Kỳ, Trịnh Ngộ, người nhà bắt làm quan nô (đưa vào nhà quan làm tạp dịch), lưu đầy Sơn Nam

Tuy phụ thân của Trịnh Chúc là Trịnh An không cấu kết với Viên Quốc, nhưng cũng bị Trịnh Ngộ liên lụy tới, bị mật thám tra ra, lúc ông ta phụng mệnh đến Giang Nam cứu trợ thiên tai, đã tham ô vật tư cứu trợ, khiến cho việc cứu tế không thành, khiến cho nạn dân thương vong nhiều không đếm xuể. Sau khi Lý Cảnh biết được chuyện này nổi giận đùng đùng, nhưng nể mặt Tiêu Thái hậu, hắn không xuống tay nặng với Trịnh An, chỉ tước vị của ông ta, trục xuất Trịnh gia ra khỏi kinh thành.

Một năm mới ngập trong gió tanh mưa máu.

Nhưng khiến Tề Ngọc Yên buồn bực chính là Trịnh gia cùng Phan gia đều sụp đổ, nhưng hai người trong Khôn Dương cung và Vân Thai cung vẫn sống ổn sống khỏe. Nhìn dáng vẻ Lý Cảnh có vẻ như không muốn đụng tới hai người này.

Như vậy là thế nào? Chẳng lẽ chàng có tình cảm với hai người này ư?

Dù sao Trịnh Chúc cũng là thê tử chính thức của chàng, hai người bên nhau nhiều năm như vậy, coi như không thân mật, thì vẫn có chút tình cảm nhỉ? Về phần Phan Dữ Quân, lúc chàng đi Thái Sơn tế thiên, không phải rất thích chơi cờ cùng ả ả? Hồi ấy mình vì phát ghen với Phan Dữ Quân mới sinh non Huyền nhi. Chẳng lẽ Hoàng đế vẫn nhớ đoạn tình đó?

Tề Ngọc Yên suy nghĩ, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Nếu Trịnh Chúc vẫn ngồi trên vị trí Hoàng hậu, đợi khi Huyền nhi sáu tuổi, nàng ta sẽ đến cướp con trai của mình. Còn ả Phan Dữ Quân thì càng không thể giữ! Bằng không sao bù đắp được cái chết thảm của mình và người nhà ở kiếp trước!

Xem ra, phải tìm cơ hội dò hỏi ý tứ của Lý Cảnh mới được.

Buổi tối Lý Cảnh tới, sau khi hai người nồng nặc một hồi, Tề Ngọc Yên nằm trong lòng hắn, thử nhắc tới việc này thăm dò: "Hoàng thượng, giờ Trịnh gia cùng Phan gia đều rơi vào tình thế kia rồi, Hoàng hậu nương nương cùng Phan quý nghi chắc đau buồn lắm. May thay Hoàng thượng thương yêu hai người họ, có thể cho các nàng ấy sống bình bình qua ngày trong cung, coi như phúc khí của hai người họ!"

Lý Cảnh liếc ngang sang Tề Ngọc Yên, khẽ cười nói: "Ngọc Yên là muốn hỏi vì sao ta không động tới hai người họ hả?"

Tề Ngọc Yên ngay ra, biết không thể giấu được hắn suy nghĩ trong mình, bèn bấu môi, nói: "Thế Hoàng thượng nói xem vì sao không động tới các nàng ta?"

Lý Cảnh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói: "Hiện giờ đang vào năm mới, ta không muốn trong cung trở nên mưa gió bão bùng, những chuyện còn lại đợi hết năm rồi bàn tiếp."

"Hoàng hậu thì bỏ qua, dù sao cũng là thanh mai trúc mã với Hoàng thượng, Hoàng thượng không nỡ chạm tới nàng ta cũng là nhân chi thường tình. Nhưng ả Phan Dữ Quân kia là con gái của phản thần, dù Hoàng thượng không phê ả thì cũng nên hạ thấp vị phân của ả xuống chứ? Nhưng Hoàng thượng chẳng dă động tới ả chút nào, chẳng lẽ vẫn nhớ tình cảm chơi cờ cùng người ta năm đó?" Tề Ngọc Yên chưa chút nói.

"Nàng nghĩ linh tinh gì thế? Mới chơi cờ vài lần với nàng ta, nàng nhớ tới tận giờ?" Lý Cảnh buồn cười trừng mắt nhìn nàng, nói, "Mẫu hậu cùng Trịnh Chúc tình cảm sâu đậm, nàng cũng biết đấy, dạo gần đây thân thể mẫu hậu ốm yếu, ta sợ giờ xử phạt Trịnh Chúc, mẫu hậu không chịu nổi, bệnh tình càng thêm nặng. Mà Trịnh gia, Phan gia đều phạm tội lớn, nếu ta chỉ xử Phan Dữ Quân mà không phạt Trịnh Chúc, có vẻ như không được công bằng, người ta sẽ bàn ra tán vào."

Nói xong, Lý Cảnh đảo mắt nhìn Tề Ngọc Yên, nói: "Hơn nữa, ta cũng sợ việc này ảnh hưởng thanh danh của nàng."

"Liên quan gì tới thanh danh của thần thiếp?" Nghe lời ấy, Tề Ngọc Yên bày ra vẻ mặt thắc mắc.

"Sau khi Lương Từ Vân, La Xảo Nhi bị phế, đã có người trong triều có ý chỉ trích nàng. Mà hiện tại hai nhà Trịnh, Phan hoạch tội, cũng có lời đồn thổi phụ thân Tề Chí Huy đã ngầm kiểm tội chứng của hai nhà này, cho nên triều đình vừa phái người điều tra, ông đã phái người tung ra chứng cứ, cho nên tội ác hai nhà mới nhanh chóng điều tra rõ đến thế." Lý Cảnh nói.

Nghe đến đó, Tề Ngọc Yên sững sốt, không lên tiếng nữa. Nàng cũng biết trong triều có người nói mình ở trong cung vô cùng hồng hách, ý vào được Hoàng đế sủng ái, không cho Hoàng đế thân cận với tần phi khác. Lại bởi ghen ghét Lương Từ Vân và La Xảo Nhi, bày kế khiến hai người bị phế, hơn nữa còn hại La Xảo Nhi chết.

Kỳ thật, những người này nói không hẳn sai. Việc Lương Từ Vân và La Xảo Nhi bị phế, thật sự do mình tính toán tỉ mỉ.

Vì thế, nàng ngẩng đầu cười nhẹ với Lý Cảnh: "Nếu hai nhà Phan, Trịnh không làm ra chuyện xấu xa, sẽ chẳng ai tra ra được thứ gì! Hơn nữa, thần thiếp không thêm để ý cái hư danh ấy."

Lý Cảnh nhìn nàng bất mãn, nói thêm: "Nhưng nàng có từng nghĩ, nếu cứ mặc cho bọn hán tùy tiện tổn hại thanh danh của nàng, ngày nào đó lúc ta đề xuất việc lập nàng làm Hậu ở trên triều, khả năng sẽ là cái cớ cho những kẻ đó phản đối nàng làm Hậu đấy."

"Lập thiếp làm Hậu?" Tề Ngọc Yên cả kinh, sau một lúc mới hỏi, "Hoàng Thượng, chàng nói, chàng, chàng muốn lập thần thiếp làm, làm Hậu?"

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Lý Cảnh kinh ngạc ra: "Nàng làm ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ không nghĩ tới muốn làm Hoàng hậu à?"

Nghe Lý Cảnh nói như vậy, Tề Ngọc Yên hiểu hẳn đã biết mấy việc mình lên lút làm. Đối với chuyện này, nàng cũng không có ý phủ nhận, nói: "Thần thiếp làm việc này, chỉ là không muốn Hoàng hậu nương nương đoạt mất Huyền nhi, không muốn ai đó hãm hại con cùng người nhà thần thiếp. Thần thiếp chưa bao giờ nghĩ tới muốn làm Hoàng hậu cả." Kịp trước Trịnh Chúc mất sớm, Lý Cảnh cũng chưa từng đề cập tới việc lập nàng làm Hậu, cho nên, nàng vốn không có ý tưởng làm Hoàng hậu. Dù sao chỉ cần Trịnh Chúc bị phế, sẽ chẳng có ai trên nàng trong cung này, làm Hoàng hậu hay không, cũng chẳng có gì khác.

Hắn dùng tay xoa mặt nàng qua, lặng yên nhìn nàng, nói: "Nhưng ta muốn nàng làm Hoàng hậu của ta."

Tề Ngọc Yên ngơ ngác, bỗng có chút lúng túng. Chuyện này khác hẳn kiếp trước. Kiếp trước, hắn chưa từng nhắc tới vấn đề này!

Thấy nàng nhìn mình sững sờ, hắn vươn tay, vuốt ve má nàng: "Cho nên, ta nhất định phải lo lắng cho thanh danh của nàng, ta muốn để nàng thuận lợi trở thành Hoàng hậu của ta."

"Nhưng mà, Thái hậu sẽ không đồng ý." Tề Ngọc Yên lắc đầu, khẽ giọng nói. Bên ngoài đồn rằng Trịnh gia gặp chuyện không may có liên quan tới Tề gia, Thái hậu cũng sẽ biết, làm sao người có thể chấp nhận mình làm Hậu?

"Người sẽ đồng ý." Lý Cảnh nhìn nàng, hơi mỉm cười nói, "Từ giờ, bên cạnh ta chỉ có một mình nàng, người còn có thể có lựa chọn khác ư?"

Tề Ngọc Yên nở môi cười, trong lòng lại không lạc quan được như Hoàng đế: "Hoàng thượng, e rằng không dễ như vậy đâu ạ."

"Nước chảy đến núi ắt có đường! Nàng đừng nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần im lặng chờ làm Hoàng hậu của ta đi!" Dứt lời, hắn nghiêng người sang, thòm lên môi nàng.

"Dạ." Nàng đỏ mặt gật đầu, hai tay quấn chặt lấy hắn. Cho dù mình có thành Hoàng hậu hay không, chỉ cần hắn có tâm ý như vậy là đã đủ rồi.

Kết thúc tháng giêng, năm cũng qua.

Ngày hôm đó, trời cao trong xanh, ánh sáng rực rỡ, Tề Ngọc Yên đang ngồi trong sân, trên tay ôm A Huỳnh, xem Mai Hương và Huyền nhi đá bóng trong sân.

Đúng lúc này, Trúc Vận từ ngoài vào, vội vàng đi tới bên cạnh Tề Ngọc Yên, thăm thi bên tai nàng: "Nương nương, Phan quý nghi cầu kiến."

Tề Ngọc Yên nghe báo, trầm ngâm trong giây lát rồi quay đầu nói với Trúc Vận: "Em dẫn nàng ta tới Đông điện trước, ta tới liền."

"Dạ." Trúc Vận đáp lời rồi lui xuống.

Tề Ngọc Yên đứng dậy, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Huỳnh. Sau đó giao bé cho nữ hầu, lại tới phía trước, xoa đầu Huyền nhi, dịu dàng nói: "Huyền nhi và Mai Hương chơi vui về, mẫu phi có việc đi một lúc, sẽ nhanh về xem Huyền nhi đá bóng, nhé?"

Huyền nhi ngẩng đầu nhìn mẫu thân, ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Chờ mẫu thân về, Huyền nhi sẽ đá."

"Được." Tề Ngọc Yên gật đầu cười, lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Huyền nhi, bây giờ mới rời đi.

Tề Ngọc Yên đã nghe được chuyện sáng nay Lý Cảnh hạ chỉ bắt Trịnh Chúc giao ra dây ấn Hoàng hậu. Như vậy Phan Dữu Quân cũng hiểu rõ, nếu Hoàng đế bắt đầu động tới Hoàng hậu, sẽ đến phiên nàng ta sớm thôi, cho nên mới đi gặp mình? Dù cho lần này nàng ta tới gặp mình vì chuyện gì, nàng thấy mình nhất định nên đi gặp nàng ta, để chấm dứt ân oán hai kiếp giữa hai người.

Trên đường tới Đông điện, tình cảnh trước khi chết của nàng ở kiếp trước không ngừng hiện lên. Chỉ là, kiếp này người thắng chính là mình. Nghĩ đến đây, nàng lau khô nước mắt trên má, bước nhanh về phía trước.

Nàng đi vào Đông điện, Phan Dữu Quân đã ngồi bên trong đó.

Trông thấy Tề Ngọc Yên vào điện, Phan Dữu Quân đứng lên, nhưng không tiến lên hành lễ.

Tề Ngọc Yên ra lệnh cung nhân lui đi, chỉ giữ lại Trúc Vận.

Nàng ung dung đi đến trước mặt Phan Dữu Quân, cười nhẹ: "Không biết hôm nay Phan quý nghi đến Trọng Hoa cung làm gì?"

Phan Dữu Quân nhìn chăm chăm vào Tề Ngọc Yên, mãi sau mới cất tiếng: "Tề Ngọc Yên, chuyện của phụ huynh ta, rốt cuộc có phải do phụ thân ngươi gây nên?"

Tề Ngọc Yên nhìn nàng ta, cười cười nhưng không nói lời nào.

Thấy Tề Ngọc Yên không phủ nhận, nàng ta lại chất vấn: "Tại sao ngươi lại làm như vậy?"

"Loạn thần tặc tử, phải giết từng kẻ một." Tề Ngọc Yên lạnh lùng cười.

Nghe những lời Tề Ngọc Yên nói ra, Phan Dữu Quân bị phản kêu lên: "Tề Ngọc Yên, không ngờ ngươi mặt Bò Tát mà lòng dạ lại độc địa như vậy! Thương thay cho mạng của phụ huynh ta, cứ vậy mà bị độc phụ ngươi đoạt mất."

"Ta độc ác?" Tề Ngọc Yên nhìn Phan Dửu Quân, cười lạnh nói, "Phan Dửu Quân, bản về độ độc ác, ta chẳng bằng một góc của ngươi. Nếu không phải ngươi trăm phương nghìn kế muốn hại con cùng người nhà ta, ta phải làm vậy ư? Phan Dửu Quân, trần đời, thắng làm vua thua làm giặc! Bất luận nói thế nào, ngươi và đám Phan gia các ngươi giờ đã thất bại thảm hại!"

Phan Dửu Quân nhỏ một bãi nước bọt xuống chân Tề Ngọc Yên, gất lên: "Ngươi đừng tự đắc quá sớm, kẻ ác độc như ngươi sẽ gặp báo ứng!"

Tề Ngọc Yên chậm chậm rút ra một chiếc khăn lụa trong ngực, nhẹ nhàng cúi người dùng khăn lụa lau giày mình, sau đó nhún mảy, ghét bỏ vứt khăn lụa xuống đất, đứng thẳng lên, lạnh lùng nói với Phan Dửu Quân: "Báo ứng? Phan Dửu Quân, ta đã nhận hết báo ứng ở kiếp trước rồi, cho nên kiếp này, ta tới để báo thù. Ai muốn đụng đến con và người nhà ta, ta nhất định khiến kẻ đó chết không được từ tế." Nói xong nàng trừng Phan Dửu Quân bằng đôi mắt đỏ au.

"Thế ngươi tính để ta chết không được từ tế như nào?" Phan Dửu Quân lớn tiếng.

"Phan Dửu Quân, dù sao ta cũng là quý phi, chỉ bằng những lời ngươi nói với ta hôm nay, hơn nữa dựa vào thân phận con gái của phản thần, ta bảo Hoàng thượng ban cái chết cho ngươi, dễ như trở bàn tay. Chẳng qua, ta không muốn ngươi chết dễ dàng như vậy được. Trước khi ngươi chết, ta cảm thấy còn muốn đồ độc cầm ngươi, khoét cặp mắt ngươi, chặt hai tay ngươi, à, cả hai chân ngươi nữa, như thế mới sung sướng." Nói xong nàng cất tiếng cười to, cười cực vui vẻ, nước mắt sắp chảy cả ra.

"Tề Ngọc Yên, ngươi, ngươi là đồ điên!" Phan Dửu Quân tái mặt nhìn nàng.

Nàng cười hồi lâu mới ngừng, sau đó quay đầu qua, nhìn Phan Dửu Quân chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: "Ta đã là kẻ điên từ lâu rồi! Đáng tiếc, ngươi biết quá muộn!"

Thấy Tề Ngọc Yên nhìn mình đầy thù hận, Phan Dửu Quân khiếp sợ. Tại sao nhìn thấy ánh mắt của Tề Ngọc Yên, mình lại sợ hãi như thế?

Đương lúc Phan Dửu Quân kinh sợ, Tề Ngọc Yên chợt nở ra một nụ cười.

Nàng nghiêng người tới, kề sát bên tai Phan Dửu Quân khẽ nói: "Có điều, chỉ để một mình ngươi chết thì sao mà đủ đây? Đứng rồi, mặc dù đại ca ngươi đã chết, nhưng mà hần ta có một đứa con trai ba tuổi, hình như là thằng con độc đinh của Phan gia ngươi ấy nhỉ? Ngươi nói xem ta có nên thổi gió bên tai Hoàng thượng, để chàng nhỏ cò tận gốc, giết luôn đứa bé không nhỉ? Như vậy, Phan gia các ngươi sẽ tuyệt gốc!"

"Tề Ngọc Yên, ngươi dám ư?" Phan Dửu Quân hét lớn.

"Sao ta lại không dám?" Tề Ngọc Yên cười lạnh nói, "Ngươi có muốn thử xem ta có dám hay không?"

Phan Dửu Quân xám xịt như tro tàn, lẳng lặng nhìn Tề Ngọc Yên, nhưng chưa dám nói gì.

"Ngươi cũng biết ta ghét hận ngươi, hận không thể khiến ngươi chết sớm hơn! Nếu như cái chết của ngươi làm ta vui, nói không chừng ta sẽ khuyên Hoàng thượng tha cho đứa bé." Lúc Tề Ngọc Yên nói, vẫn luôn mỉm cười. Tựa như không phải đang bàn về sống chết của một người, mà như chuyện mua son phấn.

Phan Dửu Quân cắn môi, đôi mắt nhìn Tề Ngọc Yên dần dần đọng đầy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89-2: Ngọc bích 2

"Dùng mạng của ngươi, giữ lại một gốc nhà Phan gia ngươi, ngươi có thấy đây là vụ mua bán có lời không?" Tươi cười trên khuôn mặt Tề Ngọc Yên không hề suy giảm.

Phan Dữu Quân cắn chặt miệng, không nói gì.

"Ngươi cứ từ từ suy nghĩ đi! Chậm quá sẽ không kịp mất!" Tề Ngọc Yên liếc nhìn Phan Dữu Quân, sau đó lạnh lùng cười, quay đầu nói với Trúc Vận, "Trúc Vận, chúng ta về thôi. Huyền nhi đang chờ ta về xem con nó đá bóng."

"Dạ." Trúc Vận cúi đầu lên tiếng rồi đỡ Tề Ngọc Yên đi ra ngoài.

Ra khỏi điện, Tề Ngọc Yên quay sang, cười nói với Trúc Vận: "Trúc Vận, nếu mọi chuyện trôi chảy, tháng sau là em có thể gả cho Vương thái y rồi."

"Tại sao ạ?" Trúc Vận sững sốt.

Tề Ngọc Yên cười, không nói gì thêm, chỉ bước về trước.

Trúc Vận nhớ rõ Tề Ngọc Yên từng nói mình theo cô sáu năm, nhưng giờ mới năm năm, sao đã cho mình xuất giá rồi? Chẳng lẽ, tâm nguyện của cô đã đạt thành nên không cần mình nữa?

Sau khi Tề Ngọc Yên cùng Trúc Vận rời đi, trong điện chỉ còn lại mình Phan Dữu Quân thần thờ đứng tại chỗ.

Nàng ta cắn chặt môi mình, trong lòng đau đớn vô cùng. Dùng mạng của mình đổi lấy hậu thế của Phan gia? Xem ra, Tề Ngọc Yên nhất định phải đẩy mình vào chỗ chết.

Nghĩ tới những lời Tề Ngọc Yên vừa nói, trước tiên đồ độc cam mình, rồi khoét mắt, cuối cùng chặt tay chân, nàng ta nhịn không được mà run rẩy.

Cũng chỉ có á nữ nhân độc ác như Tề Ngọc Yên mới nghĩ ra được trò độc địa như vậy? Nhưng mình còn có thể có lựa chọn khác ư?

Nghĩ đến đây, cả người nàng ta mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Màn đêm vừa buông liền có tin truyền đến, quý nghi Phan Dữu Quân thất cổ bỏ mình trong Vân Thai cung.

Tề Ngọc Yên nghe được tin này, trên mặt chẳng may may tí cảm xúc nào.

Chỉ là trong lòng vẫn không nhịn được thờ dài. Bản thân vẫn chẳng thể tàn nhẫn nổi, cho á giữ lại toàn thây!

Sáng sớm ngày hôm sau, có người bên Khôn Dương cung tới mời Tề Ngọc Yên qua.

Sau khi Trịnh Chúc bị Lý Cảnh thu lại dây ấn, trong cung này, kì thật đã mất đi thực quyền Hoàng hậu, lẽ dĩ nhiên Tề Ngọc Yên không cần tới Khôn Dương cung thỉnh an nàng ta. Chẳng qua dù nói thế nào, trên danh nghĩa thì nàng ta vẫn là Hoàng hậu. Trịnh Chúc truyền nàng tới, đương nhiên nàng vẫn phải đi.

Vào Khôn Dương cung, nhưng không tới chính điện giống như bình thường, cung nữ dẫn đường dẫn Tề Ngọc Yên tới thẳng tâm điện của Trịnh Chúc.

Tề Ngọc Yên vào trong điện, trông thấy Trịnh Chúc nửa nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trên trán bịt một chiếc khăn trị bệnh, thoạt trông tinh thần cực kém.

Tề Ngọc Yên đi tới trước, thi lễ với Trịnh Chúc: "Thần thiếp gặp qua Hoàng hậu."

"Tề quý phi, ngồi đi." Trịnh Chúc thều thào, dường như phải cố sức mới nói được.

Tề Ngọc Yên đứng dậy, ngồi vào cái ghế bên cạnh, nhẹ cười với Trịnh Chúc mà nói: "Không biết Hoàng hậu nương nương gọi thần thiếp đến là có gì sai bảo?"

"Sai bảo?" Trịnh Chúc lạnh lẽo liếc nhìn Tề Ngọc Yên, cười nói, "Bây giờ, ta còn dám sai bảo ngươi ư? Hiện tại, chi sợ ngươi mới là nữ nhân tôn quý nhất tại hoàng cung Đại Hiên này nhỉ?"

"Thần thiếp sợ hãi!" Tề Ngọc Yên vẻ mặt kinh hoàng, "Có Thái Hậu cùng Hoàng Hậu nương nương, thần thiếp không dám tự cao tự đại!"

Trịnh Chúc hừ lạnh, sau đó quay mặt sang cung nữ bên cạnh nói: "Các ngươi đi ra ngoài, bản cung có lời muốn nói với Tề quý phi."

"Vâng." Các cung nữ hành lễ xong, liền nói đuổi ra điện.

Nhìn Trúc Vận đứng im phía sau Tề Ngọc Yên, Trịnh Chức cau mày hỏi: "Ngươi không ra ngoài đi, ở đây làm gì?"

Trúc Vận nhìn qua Tề Ngọc Yên, mở miệng: "Nurong nurong..."

Thấy Trúc Vận không đề ý tới mình, lại coi sắc mặt của Tề Ngọc Yên, Trịnh Chức bốc lửa giận: "Ngay cả Hoàng hậu ta cũng không sai bảo được thị nữ ư?"

Thấy Trịnh Chức vì tức giận mà mặt đỏ phừng khác thường, Tề Ngọc Yên cười nhẹ, quay đầu, nói với Trúc Vận: "Trúc Vận, nghe lời Hoàng hậu nurong nurong, em lui xuống trước đi!"

"Nurong nurong..." Trúc Vận lo lắng nhìn Tề Ngọc Yên, dường như không yên tâm.

"Ta không sao." Tề Ngọc Yên mỉm cười nói.

"Dạ." Trúc Vận quỳ gối thi lễ, sau đó lui xuống.

Nghe tiếng Trúc Vận ra ngoài điện, Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, thấy ngực Trịnh Chức vẫn lên xuống phập phồng, biết nàng ta vẫn chưa nguôi giận, bèn đứng dậy rót một chén trà, nhẹ giọng nói: "Hoàng hậu nurong nurong, uống chén trà đi."

Trịnh Chức nâng mắt, chăm chú nhìn Tề Ngọc Yên, thấy Tề Ngọc Yên hơi cong người, trên mặt hiện một nụ cười mỉm nhẹ, lúc này Trịnh Chức mới vươn tay tiếp nhận chén trà.

Trịnh Chức nhấp một ngụm trà, sắc mặt dịu hơn.

Tề Ngọc Yên vội đưa tay nhận lấy chén trà, cười nói: "Hoàng hậu nurong nurong nhất định phải bảo trọng thân thể."

"Tề Ngọc Yên, ngươi nói thật cho bản cung, có phải Phan quý nghi do ngươi hại chết?" Trịnh Chức bắt chột hỏi.

Tề Ngọc Yên bưng chén trà, nghe Trịnh Chức nói, tay nàng hơi khựng lại, ngẩng đầu, nhìn Trịnh Chức, nhàn nhạt cười nói: "Sợ là Hoàng hậu nurong nurong hiểu lầm gì chăng? Phan quý nghi tự sát mà chết, không có ai hại nàng ta cả!" Nói xong liền đặt chén trà lên bàn.

Trịnh Chức lạnh lùng nói: "Nhưng mà bản cung nghe nói, buổi chiều hôm Phan quý nghi chết có đến Trọng Hoa cung gặp ngươi."

"Hôm ấy đúng thật Phan quý nghi tới gặp thần thiếp." Tề Ngọc Yên ung dung nói, "Nhưng lúc nàng ta rời khỏi Trọng Hoa cung, vẫn khỏe mạnh, tại sao lại nói thần thiếp hại chết nàng ta?"

"Hừ!" Trịnh Chức hừ lạnh một tiếng, "Tuy rằng ngươi không tự tay giết nàng ấy, nhưng nàng lại chết bởi ngươi. Bản cung nghe nói, lúc Phan quý nghi rời khỏi Trọng Hoa cung, về mặt ngờ ngác, ánh mắt dại ra, giống như chịu phải đả kích rất lớn. Hơn nữa nàng đi gặp ngươi về, ngay đêm đó tự sát, ngươi còn dám nói việc này không liên quan đến ngươi?"

"Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không tìm ra cớ!" Tề Ngọc Yên cười cười, nói, "Nếu Hoàng hậu nurong nurong đã nhận định thần thiếp bức tử Phan quý nghi, thần thiếp giải thích thêm nữa cũng vô ích."

"Cuối cùng ngươi cũng chịu thừa nhận." Trịnh Chức cười lạnh nói.

Tề Ngọc Yên nhìn Trịnh Chức nhưng chỉ im lặng.

"Lương Từ Vân, La Xảo Nhi, Phan Dữ Quân, từng người một đều bị ngươi hại, hiện tại, có phải đến lượt bản cung không?" Trịnh Chức lạnh lùng nhìn chòng chọc vào Tề Ngọc Yên.

"Thần thiếp không dám." Tề Ngọc Yên cúi đầu nói.

"Ngươi ngoan độc như vậy, còn gì không dám?" Trịnh Chức hỏi.

Tề Ngọc Yên ngẩng đầu, đón ánh mắt Trịnh Chức, nhưng không nói.

"Tề Ngọc Yên, nếu hôm nay ngươi rời khỏi cung của bản cung, sau đó bản cung chết." Nói tới đây, Trịnh Chức ngẩng đầu, nhìn Tề Ngọc Yên, cười quý dị, "Ngươi nói xem, người trong ngoài hoàng cung sẽ đâm têu ngươi như nào? Tội danh sùng phi bức tử Hoàng hậu, ngươi thấy ngươi còn có thể làm Hoàng hậu không?"

Tề Ngọc Yên lặng im một lát, sau đó mỉm cười, nói: "Giống như Hoàng hậu nương nương vừa nói, bây giờ trong hoàng cung chỉ còn lại thần thiếp và Hoàng hậu nương nương. Giả như Hoàng hậu nương nương không còn, nữ nhân bên cạnh Hoàng thượng chỉ còn lại mình thần thiếp. Có làm Hoàng hậu hay không, có khác gì nhau?"

Nghe Tề Ngọc Yên nói, Trịnh Chúc tái nhợt mặt mày.

Tề Ngọc Yên nhìn Trịnh Chúc, mỉm cười nói: "Kỳ thật, để ý tới cái chết một ai đó, chẳng phải người ngoài, mà chính là người nhà của mình. Nếu Hoàng hậu nương nương thật sự không nghĩ thoát được mà tự sát. Người nói đến lúc đó đau lòng nhất sẽ là ai?"

Trịnh Chúc run rẩy cả người, bàng hoàng nhìn Tề Ngọc Yên, mãi không nói nên lời.

"Cho nên, Hoàng hậu nương nương vẫn nên giữ gìn sức khỏe cho tốt!" Nói xong Tề Ngọc Yên đứng lên, thi lễ với Trịnh Chúc, "Nếu Hoàng hậu nương nương không còn chuyện gì khác, thần thiếp xin cáo từ." Sau đó đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài điện.

"Nếu người không muốn ta chết, tại sao phải để phụ thân người tra ra người nhà của ta? Hại người nhà ta bị lưu đầy tới miền hoang sơ kia?" Trịnh Chúc khàn giọng hỏi.

Tề Ngọc Yên khựng lại, dừng bước quay đầu, nhìn Trịnh Chúc nói: "Nếu quốc trượng làm quan chính trực, làm người ngay thẳng, không thu vét tiền của nạn dân, hại nạn dân chết đói, hại nạn dân trôi dạt khắp nơi, thì sao phụ thân ta hại ông ta được? Nói cho cùng, hại Trịnh gia, kỳ thật không phải phụ thân thần thiếp, mà tự chính quốc trượng!"

Nói xong Tề Ngọc Yên không nhìn Trịnh Chúc nữa, đi thẳng ra ngoài.

Trịnh Chúc sững sờ nhìn Tề Ngọc Yên thẳng lưng, đi ra khỏi phòng ở, nằng ta chợt cảm giác mình thật nhỏ bé, thật bất lực.

Lần đầu tiên nằng ta cảm thấy, có lẽ Tề Ngọc Yên mới thật sự là nữ chủ nhân trong hoàng cung này, còn mình, trước giờ luôn không thuộc về nơi đây.

Rất cuộc, nằng không kiềm chế được cảm xúc trong lòng mình thêm nữa, dùng tay che mặt, khóc lớn. Bao nỗi uất tui nghẹn khuất nhiều năm, bộc phát trong phút chốc.

Buổi chiều hôm đó, Trịnh Chúc đi tới Nhân Thọ cung, nói mình muốn chủ động xin phế ngôi vị Hoàng hậu với Thái hậu.

Tiêu thái hậu nghe mà kinh ngạc, an ủi: "A Chúc, con đừng nóng! Mấy ngày nữa, đợi Cảnh nhi nguôi giận, mẫu hậu sẽ bảo hấn trả lại dây ấn cho con."

Trịnh Chúc lắc đầu, nói: "Phụ thân con phạm tội lớn như vậy, Hoàng thượng giữ cho ông ấy một mạng. A Chúc đã vô cùng cảm kích rồi, sao còn dám mơ tưởng nhiều hơn. Hơn nữa... lòng Hoàng thượng không có A Chúc, giữ lấy cái hư danh này còn nghĩa lý gì? Trước kia còn muốn có thể rạng rỡ tổ tông, bây giờ nói tới những thứ này, sẽ chỉ khiến người chế giễu."

"A Chúc..." Nghe Trịnh Chúc nói như vậy, Tiêu Thái hậu đau lòng.

"Mẫu hậu, A Chúc hiểu rõ." Trịnh Chúc ngẩng đầu, lau nước mắt ở khóe mắt, mỉm cười nói với Tiêu Thái hậu nói, "Kiếp này của A Chúc, chẳng cầu xin gì nữa, chỉ nguyện ngày ngày niệm kinh tụng Phật trước Phật cùng ngọn Thanh đăng (đèn chùa), chuộc tội cho phụ thân, cầu phúc vì Thái hậu và Hoàng thượng."

"Nhưng A Chúc à, mẫu hậu không nỡ xa con!" Tiêu Thái hậu nói xong ôm lấy Trịnh Chúc vào lòng, khóc lớn nói, "Nói cho cùng, là mẫu hậu hại con. Mẫu hậu không nên ích kỷ như vậy, biết rõ con và Cảnh nhi không hợp nhau, còn nhất quyết giữ con lại trong cung. Là mẫu hậu hại cả đời con!"

"Không trách mẫu hậu!" Trịnh Chúc lắc đầu, chảy nước mắt nói, "Là A Chúc thích Hoàng thượng, là A Chúc tự muốn ở lại cung. Chỉ là A Chúc phúc mỏng, không cách nào chiếm được cảm tình Hoàng thượng, lại còn khiến Hoàng thượng chán ghét..."

"A Chúc số khổ của ta!" Nghe đến đó, Tiêu Thái hậu lại khóc òa lên.

"Mẫu hậu, chuyện tới nước này, người cho A Chúc rời đi đi!" Trịnh Chúc khóc nói, "Chỉ có như vậy, mới là giải thoát cho A Chúc!"

Tiêu Thái hậu chỉ mãi khóc, không nói gì.

"Mẫu hậu, coi như A Chúc xin người." Trịnh Chúc chảy nước mắt, cầu xin nói, "Nhiều năm như vậy, A Chúc mệt mỏi, A Chúc thật sự muốn tìm một nơi an tĩnh, nghỉ ngơi."

Tiêu Thái hậu ngẩng đầu lên, nhìn Trịnh Chúc, rốt cuộc gạt đầu: "Nếu con thật sự nghĩ vậy, mẫu hậu, để tùy con." Dứt lời, nước mắt lại rơi xuống.

"A Chúc sẽ cầu Bồ Tát phù hộ mẫu hậu sống lâu trăm tuổi!" A Chúc đau xót trong lòng, nhào vào ngực Thái hậu.

"A Chúc, dù con không còn là con dâu ai gia nữa." Tiêu Thái hậu ôm chặt Trịnh Chúc, "Trong lòng mẫu hậu, con cũng là nữ nhi của mẫu hậu."

"Mẫu hậu..." Trịnh Chúc gào lên, "mãi mãi là mẫu hậu của A Chúc."

Hai người ôm nhau mà khóc.

Cung nhân đứng bên ngoài, chứng kiến cảnh này, không ai không rơi lệ.

Ngày hôm sau, Trịnh Chúc dâng tấu chương, lấy lý do là con gái của tội thần không thể làm mẫu nghi thiên hạ, chủ động yêu cầu Hoàng đế hủy bỏ ngôi vị Hoàng hậu của mình, cũng xin Hoàng đế đồng ý cho mình tới Từ Nguyệt am thanh tu theo Phật.

Lý Cảnh biết thời biết thế, hủy bỏ ngôi vị Hoàng hậu của Trịnh Chúc, đồng ý cho nàng rời Hoàng cung qua Từ Nguyệt am.

Đêm đó, hân đến Trọng Hoa cung, kể cho Tề Ngọc Yên, tính qua hai tháng sẽ sắc phong nàng làm Hoàng hậu.

Chuyện Trịnh Chúc cùng Tiêu Thái hậu ôm nhau khóc rống tại Nhân Thọ cung lúc trước, Tề Ngọc Yên cũng nghe kể. Nàng biết Tiêu Thái hậu thương yêu Trịnh Chúc rất nhiều, nếu Trịnh Chúc vừa mới đi, Lý Cảnh đã lập mình làm Hậu, chắc chắn sẽ là rắc muối lên vết thương Tiêu Thái hậu. Như vậy sẽ chỉ khiến bà chán ghét mình thêm.

Vì vậy, nàng phân tích mối quan hệ được mất trong đó cho Lý Cảnh, đề trước khi mình được Tiêu Thái hậu đồng ý, tạm thời không lập mình làm Hậu.

Lý Cảnh nghe xong, không cho là đúng nói: "Ngọc Yên, nàng quá lo được lo mất rồi. Nếu mẫu hậu vẫn không đồng ý nàng thì sao?"

"Vậy thì thần thiếp không làm Hoàng hậu là được." Tề Ngọc Yên cười nhỏ nhẹ.

Lý Cảnh nghe vậy, ngây ra: "Như vậy sao được? Bất công cho nàng quá!"

"Bất công gì đâu?" Tề Ngọc Yên cười nói, "Chỉ cần trong lòng Hoàng thượng chỉ có thần thiếp, làm quý phi hay làm Hoàng hậu, đối với thần thiếp đều như nhau cả."

"Nhưng ta muốn nàng đường đường chính chính trở thành Hoàng hậu của ta." Lý Cảnh nói.

"Vậy chúng ta cùng cố gắng khiến Thái hậu som ngày chấp nhận thần thiếp nhé!" Tề Ngọc Yên nói.

Thấy Tề Ngọc Yên kiên quyết như vậy, Lý Cảnh bắt đầu dĩ đành phải tạm thời bỏ qua trước. Rất nhanh xảy ra chuyện Viên Quốc bắt mất việc Lý Cảnh chém sứ thần liên lạc Phan Báo, trở mặt với Đại Hiền, cũng xâm phạm biên cảnh. Lý Cảnh bận bịu đối phó Viên Quốc, đành phải gác lại chuyện lập Hậu.

Kiếp này Lý Cảnh vẫn sai Tề Chí Huy cùng Tề Thư lĩnh binh chiến đấu với Viên Quốc.

Phụ tử Tề Chí Huy không cho bất cứ ai có cơ hội hãm hại, cùng với Chung Dục chiến đấu hăng hái tại biên cương, hợp lực đánh bại Viên Quốc. Cuối cùng thông qua đàm phán, Viên Quốc cắt ba toà thành, tặng thêm năm trăm ngàn lượng bạc, hai nước mới ngừng chiến.

Đội đánh trận xong, A Huỳnh cũng tròn hai tuổi.

Mà lúc này, Tề Ngọc Yên lại mang thai.

Chuyện này đối với Hoàng đế mà nói, quả thật là tam hỷ tề nhĩ, nên phong thưởng phụ tử Tề gia cùng Chung Dục hậu hĩnh.

Vì Tiêu Thái hậu cực thích Huyền nhi và A Huỳnh, Tề Ngọc Yên sợ bà cô đơn, ngày nào cũng dẫn hai đứa tới Nhân Thọ cung chơi với bà.

Do chuyện của Trịnh Chúc mà Thái hậu nhiều ít có mâu thuẫn với Tề Ngọc Yên từ đầu. Nhưng thấy Tề Ngọc Yên rất hiếu thuận với mình, cháu trai cháu gái lại đáng yêu đến thế, hơn nữa những năm qua, bà thấy bên cạnh nhi tử chỉ có mỗi mình Tề Ngọc Yên, lòng bà từng chút giãn ra.

Bà cũng nghe nói chính Tề Ngọc Yên chủ động khuyên bảo Hoàng đế đừng lập mình làm Hậu, cảm thấy nàng cũng không ham mê quyền lực, dần già cũng thay đổi cách nhìn về Tề Ngọc Yên.

Giờ, Tề Ngọc Yên lại mang thai, đương nhiên bà cũng cực kỳ vui mừng. Rồi nghĩ, mặc dù Tề Ngọc Yên là quý phi, chung quy không phải Hoàng hậu, nàng sinh con cũng không phải đích nữ đích tử. Nghĩ tới cháu trai cháu gái đáng yêu của mình, lại chỉ là thứ xuất, trong lòng bà ghen ứ.

Nếu Lý Cảnh không nạp thêm nữ tử nào nữa, đường đường một nước Đại Hiên lại không có hoàng tử hoàng nữ đích xuất, có vẻ cũng không chấp nhận được.

Bây giờ, bà lại hi vọng Tề Ngọc Yên có thể làm Hoàng hậu, cho cháu trai cháu gái mình có danh phận đích xuất. Bà tự nhủ trong lòng, chỉ cần Tề Ngọc Yên mở miệng xin bà, bà sẽ đồng ý.

Nhưng tuy rằng Tề Ngọc Yên đến thỉnh an chuyện trò với bà mỗi ngày, lại chưa từng đề cập tới chuyện là Hậu, dường như không thèm để ý tới.

Đến cuối cùng, nhìn cái bụng càng lúc càng phình to của Tề Ngọc Yên, bà bắt đầu sốt ruột.

Ngày hôm đó, có lẽ do tàn bộ ban đêm bị lạnh, Tiều Thái hậu vừa nằm được một lát thì thấy người khó chịu.

Sau khi Lý Cảnh nghe báo, mang theo Sứ Viện Chính cùng Tề Ngọc Yên, vội vàng chạy tới Nhân Thọ cung.

Sứ Viện Chính bắt mạch xong, nói rằng Thái Hậu chỉ mắc phải cảm nhẹ, không đáng lo ngại.

Sau khi Tề Ngọc Yên nghe xong, khuôn mặt luôn nhăn nhu thoáng chốc giãn ra.

Tất cả điều này, Tiều Thái hậu trông hết ở trong mắt. Bà biết, Tề Ngọc Yên thật lòng quan tâm tới mình.

Cung nhân dẫn Sứ Viện Chính ra ngoài kê đơn thuốc, trong phòng chỉ còn lại Tề Ngọc Yên và Lý Cảnh chăm sóc Tiều Thái hậu.

Tề Ngọc Yên thấy Tiều Thái hậu có vẻ nằm không được thoải mái, bèn tiến lên đỡ bà dậy, để bà dựa vào giường.

Tiều Thái hậu liếc nhìn Tề Ngọc Yên, tức giận nói: "Bụng mang dạ chửa, tới làm gì? Không sợ lây bệnh à!"

"Thần thiếp không sao ạ!" Tề Ngọc Yên cười nhẹ nói, "Huyền Nhi và A Huỳnh nghe thấy Thái Hậu bị bệnh, làm ầm muốn tới thăm người. Thần thiếp thấy đã khuya, nên không cho chúng nó chạy tới, nhưng thần thiếp đã hứa sẽ đến xem Thái hậu thế nào với chúng nó rồi, thần thiếp không thể nuốt lời."

Nghe Tề Ngọc Yên nói vậy, nghĩ tới gương mặt đáng yêu của Huyền Nhi và A Huỳnh, Tiều Thái hậu lộ ra vui mừng tươi cười: "Hai cái đứa bé này luôn làm người ta yêu quý. Ta chỉ cần gặp chúng nó là đỡ bệnh rồi."

"Vậy sáng sớm mai thần thiếp sẽ cho chúng đến gặp Thái hậu." Tề Ngọc Yên nói tiếp.

"Ừ." Tiều Thái hậu gật đầu, tiếp tục vỗ nhẹ lên mu bàn tay Tề Ngọc Yên, thở dài một hơi, nói: "Ai gia biết, những năm qua đã khiến con tui thân nhiều."

"Thần thiếp lo sợ!" Tề Ngọc Yên nhanh chóng nói, "Thần thiếp có Thái hậu để kính yêu, có Hoàng thượng để ngưỡng mộ, có con cái để trân trọng, không cảm thấy tui thân chút nào ạ."

"Nhưng mà uất ức cháu ta." Tiều Thái hậu lại thở dài lần nữa.

Tề Ngọc Yên sững sốt, cười nói: "Thái hậu cứ đùa, Huyền Nhi và A Huỳnh là hoàng tử công chúa Đại Hiên, ai dám bắt nạt chúng chứ."

Tiều Thái hậu liếc nhìn bụng của Tề Ngọc Yên, nói với Lý Cảnh: "Hoàng đế, chẳng lẽ con muốn cháu trai hay cháu gái thứ hai này của ai gia cũng là thứ tử - nữ há?"

Lý Cảnh ngẩn ra, vội hỏi: "Ý mẫu hậu là sao ạ?"

"Con không muốn cho Huyền nhi, A Huỳnh, cả đứa bé sắp ra đời kia nữa, danh phận đích tử?" Tiều Thái hậu hỏi.

Nghe Tiều Thái hậu nói, Tề Ngọc Yên đực ra tại chỗ. Ý bà là, cuối cùng bà đã chấp nhận mình?

"Nhi thần đã hiểu." Lý Cảnh hiểu được lời mẫu hậu, trên mặt hiện lên sự mừng rỡ.

"Ừm." Tiều Thái hậu gật đầu, sau đó lại nói, "Được rồi, ai gia mệt, muốn nghỉ ngơi, các con mau trở về đi!"

"Để thần thiếp hầu hạ Thái hậu nghỉ ngơi!" Tề Ngọc Yên tiến nhanh tới.

"Không cần ." Tiêu Thái hậu khoát tay.

Về mặt Tề Ngọc Yên cứng đờ. Chẳng lẽ Thái hậu vẫn có khúc mắc với mình?

"Sau này con là chủ tử, mấy việc tay chân này gọi A Chi tới là được." Tiêu Thái hậu lại nói.

Nghe Tiêu Thái hậu nói, Trương ma ma vội từ ngoài cửa đi tới, cười nói: "Đúng đấy ạ, vẫn nên để nô tỳ hầu hạ Thái hậu nghỉ ngơi ạ."

Thái hậu gật đầu, nhìn Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên đứng yên không xê dịch, nói tiếp: "Hai con về trước đi!"

"Dạ!" Lý Cảnh và Tề Ngọc Yên nhìn nhau, hành lễ rồi lui ra.

Ra khỏi Nhân Thọ cung, Lý Cảnh ngẩng đầu nhìn, phát hiện tối nay trăng sáng như gương, gió mát trong lành.

Hắn ngoảnh đầu, nhìn Tề Ngọc Yên, khuôn miệng hơi nhếch cười nói: "Trăng đêm nay thật đẹp, mình về Trọng Hoa cung thôi." Nói tới đây, hắn ngừng một lúc, nói tiếp: "Được chứ? Hoàng hậu của ta!"

Nghe vậy, Tề Ngọc Yên đầu tiên là ngỡ ngàng, sau ngửa mặt lên, cười rạng rỡ với hắn, khẽ giọng nói: "Vâng."

Hắn mỉm cười, vươn tay ra, dắt tay nàng, hai người một trước một sau, khuất dần trong bóng đêm.

Gió nhẹ hất bay tà áo, hai con người rạng ngời như ngọc bích dưới ánh trăng!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Hai Kiếp Lâm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.